DİLAN DURMAZ

Üzüm Buğusu

ESARET

@ayisigikitap

DİLAN DURMAZ

ÜZÜM BUĞUSU II

ESARET

İNDİGO KİTAP

Üzüm Buğusu II *-esaret-*

DİLAN DURMAZ

Baskı: Mayıs 2026
ISBN:978-625-8791-04-4
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2026, Dilan Durmaz
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayına Hazırlayan: Seda Durdu
Editör:Yaren Kılıç
Son Okuma: Seda Durdu
Şömiz Tasarımı: Feyza Köse
Sert Kapak Tasarımı: Hacer Ezgi Karadoğan
Gazete Tasarımı: Sıla Yılmaz
Sayfa Tasarımı: İrem Kaya

Baskı: Yıldız Mücellit Mat. ve Yay. San Tic. A.Ş.
Maltepe Mh. Gümüşsuyu Cd. Dalıç İş Merkezi No: 3
Kat: 2 Topkapı-Zeytinburnu / İSTANBUL
Sertifika No: 46025

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

DİLAN DURMAZ

ÜZÜM BUĞUSU II

ESARET

İNDİGO KİTAP

@ayisigikitap

Bu hikâyedeki bütün kurum, kuruluş, olay ve şahıslar tamamen hayal ürünü olup gerçeği yansıtmamaktadır.

I

"tanığın beyanı kadar sessizliği de delildir"

Düşman insanı öldürmeli. Doğurmamalı ya da baba olmamalı. Yoksa insan nasıl baş edebilirdi babası bildiği düşmanıyla?

Kaç kamera, kaç mikrofon vardı bilmiyordum. Ayakta durmak bir zulüm gibiydi. Korkuyordum çünkü yarın manşetlerde kendimi göreceğimi biliyordum ama yerde bayılmış halimi görmek istemiyordum. Elimi yavaşça arkaya doğru uzattım. Amacım Ecevit'e ait bir parçaya tutunmaktı. Bir kumaş, bir düğme, belki bir parmağı... Ecevit'e ait, bana varlığını hissettirecek minicik bir şey. Çok büyük şeylerde aklım yoktu. Yüzsüz değildim ama yüzsüz bile olsam koca bir avuç beklemezdim yine de. Haddimi bilirdim.

Ecevit'in ılık, büyük ve sahiplenici avcuna düştü boşlukta sallanan elim. Parmaklarım avcunun içinde büküldü. Boşlukta sallanmaya alıştıysanız sizi korkutan boşluk değil, varlık olurdu artık. Ayaklarınız o kadar uzun zaman yere basmazdı ki tabanlarınızı hissedemezdiniz, uyuşurlardı. Ecevit elimi sıkı sıkı tuttu, uyuşmuş tabanlarımda sancılı bir uyuşukluk hissettim. Olduğum yerde sekerek yürümek değil, felç geçirmiş gibi yere yığılmak istedim. Bunu hissetmiş gibi beni sıkıca tuttu.

Savaş sonrası düşmanla oturulmuş bir ateşkes masasından toprak vermeden kalkmış gibi hissettirdi eli bana. Topraklarını parsel parsel avcunda sıkıca tutmuş, bırakmamış, vermemiş ve kimseye yâr etmemiş bir başkomutan o masadan omuzları nasıl dik kalkarsa benim de bedenim aynı özgüvenle dikleşti. "Teşekkür ederim," dedim son bir güçle bana

* 07.01.2011 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "ÜÇ BÜYÜKŞEHİR BİR BÜYÜK İSİM: FİRUZE AKIN!" manşetiyle taşınmıştır.

elindekileri bırakmadan hayretle bakan gazetecilere. Bu söyleyecek başka bir şeyimin olmadığına işaretti. Bunu anladıkları an ardı ardına sorular gelmeye başladı. Tıpkı dün geceki gibi bir kalabalığın üzerime üşüştüğünü hissettim. Kalbim zaten yavaş atmıyordu ama daha da hızlandı. Arkasından atlı kovalıyor gibi yalınayak vurmaya başladı zeminine. Bedenimi tamamen Ecevit'e yasladım ve başımı kısa bir an ona çevirdim. Konuşmadım ama *çıkar beni buradan* diye yalvardım.

Elimi bırakmadı, sıkıca birbirine sarılmış iki el diyemezdim, Ecevit'in tıpkı komutanın vatan toprağı gibi sahiplendiği elim aramızda kaldı. Benim sırtıma yaslıydı, onunsa karnına. "Tamam," dedi gelen sorulara karşılık ve insanları yara yara beni çıkardı. Kapımı kapatana kadar yanımda durdu. Flaşlar arabanın içindeyken bile yüzüme patlıyordu. Yüzümü eğdim ve parmak uçlarımla alnımı ovaladım. Ecevit hızla sürücü koltuğuna geçti ve arabayı sürdü. Birkaç gazeteci ezilmek pahasına önümüze geçmeye çalıştı ama Ecevit bir şekilde onları aştı ve son sürat hastaneden uzaklaştı. Başımı kaldırmadım, elimi alnımdan çekmedim. Bedenim aldığım soluklarla beraber inip kalkıyordu. Gözlerimi kapattım. Kulaklarımda çanlar çalmaya başladı. Az önce kurduğum her cümle yarım yamalak da olsa zihnimde yanıp söndü, kalbimi sıkıştırdı.

Bir zaman sonra arabanın durduğunu hissettim ama bir ışığa mı yakalandı, başka bir sebepten mi durdu bilmiyordum. Başımı da kaldırıp bakacak mecalim yoktu. Gözlerimi birbirine dikmiş gibi sıkmıştım. Tüm bedenimi sıktım; küçülmek, hatta yok olmak istedim.

"Firuze," dedi. Konuşmak için ilk sesin ondan çıkmasını bekledim sanırım.

"Beni mahvedecek," dedim inleyerek. Gözlerim yuvalarından fırlamayacak, aksine içine gömülecekti. Dudaklarımı birbirine mıhladım, nefesimi tuttum. Korku, evet tüm çıplaklığıyla korku geçti bedenimden; vazoyu kırmış bir çocuk gibi değil, evi yakmış bir çocuk gibi bir korku, düşmana halkın yerini ifşalamış gibi bir korku, bir hastanın fişini çekmiş gibi bir korku. Tir tir titremeye başladım. Dakikalar önce benimle olsaydı böylesi, yapamazdım. "Beni mahvedecek," diye tekrarladım. "Beni mahvedecek, beni mahvedecek, beni mahvedec-"

"Sakin ol, kaldır başını."

"Beni mahvedecek."

Babamın fiziksel şiddetiyle Ecevit çıkıp geldikten sonra, Hüseyin amcayla babamı kıyasladığımda tanışmıştım ama babamın içindeki canavarla yedi yaşından beri tanışıktım. Canavarların da daha kötü hallerinden haberim olduğunda on yaşındaydım. Daha da kötü olabildiklerini öğrendiğimde on beş, on altı, on yedi, on sekiz... Hep daha kötüleri vardı. Katiller canavarlardan daha az kötüydü. Çünkü canavarlar asla sizi öldürmezdi. Sizi bir kapana sıkıştırır, her gün ölmek istetir ama asla ölmenize izin vermezdi. Ellerini asla kana bulamazlardı ama damarlarınızdan akan kanı kuruturdu. Benim babam bir canavardı. Benim düşmanım da babam. Onunla savaşmayı hiç öğrenememiştim. Çünkü babamın hep bir fazlası vardı. Babam benim içime ölüm tohumu ekip onunla yaşamamı istemişti.

"Beni mahvedecek," dedim tekrardan. Bu cümleyi açamıyordum, çoğaltamıyordum. Çünkü ben canavarlarla sadece yaşamayı öğrenmiştim. Ne canavarlar benimle baş etmeyi öğrenebilmişti ne ben canavarlarla. Ecevit elimi alnımdan ayırdı ve çenemden yakaladı. Başımı kaldırdı. "Beni mahvedecek."

Bu cümleyi defalarca kez, saatlerce ve günlerce kurabilirdim. Dakikalar öncesine dönsem yapmazdım. Çabucak pişman oldum. "Beni mahvedecek."

"Aç gözlerini."

"Beni mahvedecek."

"Aç gözlerini, Firuze." Başımı dik tutamıyordum. İki eli de artık yüzümdeydi ve görevi bıraktığım başımı tutmaktı. Tutuşu da seslenişi de öylesine otoriterdi ki gözlerimi açmak bir zaruretti. Birkaç saniye karanlık gördüm yalnızca, sonra onun küçük kahverengi gözlerini. İnledim ve bu kez ona seslendim. "Ecevit, beni mahvedecek."

"İnsanlar artık seni tanıyor," dedi gözlerimin içine bakarken. Kahverengi halkalar gibiydi hareleri. Yer yer koyulaşıyor, yer yer daha da açık hale geliyordu. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu, elinden geleni

yapıyordu ama yine de bana yetemiyordu. "İnsanlar artık seni tanıyor," dedi. Onu dinlediğimin farkındaydı. Başını sallıyor, beni ikna etmek istiyordu. *Beni sevmiyorlar* dediğimde *seni tanımıyorlar* demişti. Dün gece uzak bir geçmiş gibi hissettirse de bunu hatırlıyordum. Bir de İstanbul'a gideceğimizi.

"Seviyorlar mı?" dedim incecik bir sesle. Bir çocuk gibi bile değil, bir bebek gibi. Utandım kendimden. İnsanlar beni sevsin mi istiyordum? Hiç kulak veremiyordum kalbime. Belki çok uzun zamandır konuşup duruyordu ama hiç dönüp bakmıyordum ona.

"Tanıyorlar," dedi. Yamacımdaydı. Her cümlesini ve her cümlemi başıyla onaylıyordu.

"Seviyorlar mı yani?" diye sordum yine. Ne duymak istiyordum bilmiyordum ama Ecevit benim tanıdığım en dürüst insandı. Bana ne olursa olsun doğruyu söyleyecekti, biliyordum. İstanbul'a gideceğimiz gibi.

"Artık nefret etmiyorlar. Seni tanıyorlar."

Yanmış ve yanık acısıyla kıvranan içime erimiş su damlaları serpiştirdi bu cümleler. Minicik damlalar da olsa yine de o kopup düştüğü buzun serinliğini hissettiriyordu. Acımı dindirmiyordu ama kısa bir vakit de olsa azaltıyordu. İnsanın insanı sevmesi için tanıması yetmezdi, onunla vakit geçirmesi ve onu daha fazla tanıması gerekirdi. İnsanlar beni sadece tanıyorlardı. Bu nefretlerini söndürmüştü. Yetmez miydi? Bilmiyordum ama şu anlık yettirebilirdim.

"Baban bir, onlar milyonlarca kişi. Baban yalnızca bir kişi."

Buzdan kalbime eriyen damlalar biraz olsun gözyaşlarımı azaltmıştı ama yanık bakiydi. Acıyordu, elinin altında inledim. "Ama çok güçlü," diye gerçeği ona da söyledim. O da biliyordu bunu. Hem de çok iyi biliyordu.

"Milyonlarca kişiden mi?"

"Milyonlarca kişiden," dedim. Gözlerimi kapattım yine. "Beni mahvedecek," dedim yine. Başımın üzerinde babamın elini hissediyordum. Beni yerin dibine doğru itiyordu. Bir mahzene kilitleyecekti. Bir tabuta ya da sadece bir odaya. Nefesim sıkıştı. Benim hep kafesim değişmişti. Altın

kafeste olmam, kafeste oluşumu değiştirmiyordu. Paslanmış demir ya da altın... Aynıydı.

"Milyonlarca kişinin nefreti mi, babanın öfkesi mi?" dediğini duydum. İki taraf iki kolumdan tuttu ve kendine doğru çekmeye başladı. Hangisi daha kötü seçemiyordum. Kollarım çok acıyordu. Parmakları yanaklarıma boylu boyunca serilmişti. Onlar Ecevit kadar nahif tutmuyorlardı ama kollarımdan. Tırnaklarını geçiriyorlardı.

"Beni mahvedecek."

"Sana hiçbir halt yapamaz."

"Yapar," diye inledim. *Sana da yaptı ya Ecevit,* diyemedim... Kendi düşen ağlıyordu. Kendim düştüm diye ağlamaya hakkım yok muydu? Ne saçmaydı! Ben küçükken en çok kendim düşünce ağlıyordum zaten. "Yaptı, yapar."

Eğer ki Ecevit bana, "Yaptırmam," demese ve bunu inanarak, talebesine inanan bir öğretmen, toprağına güvenen bir çiftçi, erine güvenen bir komutan gibi söylemese elinin altında inim inim inlemeye devam edecektim. "Yaptırmam."

"Engel olamazsın."

"On yaşında değilim artık."

İçin için ağlamak istedim. On yaşındaydı. Daha on yaşındaydı. Ben kocamandım, ben onun kızıydım ama yine korkuyordum, yine yeniliyordum. Ecevit on yaşındaydı. Dudaklarım büzüldü. Küçücüktü daha. "Pişman mısın yaptığın şeyden?" Pişman olmamamı istiyordu. Atilla Akın'a, kızı bile olsam bir kişi daha yenilmesin istiyordu. Bu adamın alçak gücünü bir kişi daha gözü kapalı kabul etmesin istiyordu. "İnsanlar seni tanıdı diye pişman mısın?"

Başımı iki yana salladım. Milyonlarca insanın nefreti mi yoksa babamın öfkesi mi daha katlanılmazdı? Babamın öfkesi bana daha büyük zararlar verirdi belki ama milyonlarca insanın nefreti daha katlanılmazdı. "Değilim."

"Değilsin."

"Hiç değilim."

"Hiç değilsin."

"Aferin sana," dedi, on yaşından bana seslendi. Ellerini yavaşça ayırdı benden. Belki de başımı sabit tutabileceğimi hissetti. "Aferin Firuze'ye," dedi içimde takdir bekleyen o hissi görmüş gibi. İnsanlar beni nasıl taşladılarsa alkışlasınlar da istiyordum. Ben kötü bir insan değildim. Hiç değildim hem de.

"Bana geri gidelim. Ne kadar zaman lazımsa o kadar bende kal. Gelip alabilen alsın." Emniyet kemerini bağladı. Ne olursa olsun, aklı başında düşünebildiğime şükrettim.

"Hayır," dedim. "Bunu istemiyorum. Kesinlikle hayır."

"Ne diye?" Sesindeki netlik, söylediklerimin karşısında olduğunu belli ediyordu. Ecevit yine çok yanlış bir zamanda beni istiyordu.

"Babamla savaşmanın en iyi yolu onun kesin olarak kazanacağı savaşlara girmemektir."

"Boş safsata," diye açıkça kestirip attı. "Tekrar soruyorum, ne diye?"

"Evini beş kişi bassa engel olabilecek misin?" diye sordum. Ona bakıyordum. Yolun köşesinde durdurmuştu arabayı.

"Ben uyurken yastığımı yorganımı bile düşman beller uyurum. Babanın gönderdiği beş kişiye mi vereceğim seni?"

Ecevit'in vermediği, teslim etmediği, sıkıca tuttuğu olmak... Hiç bilmeyecekti ama içimde bir çocuğu neşeyle zıplatıyordu. Şu an bile. Ne güzel bir histi. Hayatımda sadece bir kez oruç tutmuştum. Orucumu açtığımda içtiğim ilk yudum su gibiydi Ecevit tarafından böyle sarmalanmak. Yüzlerce kez şükür sebebiydi. Bir yudum suyun dünyadaki çoğu şeyden daha kıymetli olduğunu anlamak gibiydi. O bardak elimden alınmayacak olsa bile nasıl sıkıca tutuyorsam öyle sıkıca tutulduğumu hissediyordum Ecevit'in elinde. Kimse benden o bardağı, Ecevit'ten beni alamazdı sanki. Ben suya doyana kadar, Ecevit beni bırakana kadar. Ama şimdi tüm bunların yanında bir yetişkin gibi de düşünmeli ve Ecevit'in canını önceliğim yapmalıydım. Yirmi beş yaşında en azından onu koruyabilmeliydim.

"Elli kişi gönderse peki?" diye sordum bu kez. "Yüz kişi gönderse?" Bana öfkelendiğini görebiliyordum. "Ben babama beni sürüye sürüye senin

evinden çıkarma zevkini yaşatmam, ben babama senin elini kolunu bağlatma zevkini de yaşatmam. Babamın gücünün yeteceği şeye yeltenmemiş gibi yaparım ki o yapmış olmasın, ben tenezzül bile etmemiş olayım. Senelerdir bulduğum tek çözüm yolu bu. İşe yarayan tek çözüm yolu da bu."

Yüzüme bakmıyordu, yola bakıyordu ama biliyordum, beni dinliyordu. Hırsını bırakırsa benimle aynı noktaya varacağını da biliyordum. "Atölyeme gideceğim."

"Oradan çıkaramıyor mu seni?"

"Direnme payım yüksek. En azından kendim gitmeye tenezzül etmişim gibi davranana kadar direnirim. Gideceğim vakti ileri çekerim."

"Gözü dönmüştür onun, sana atölyende huzur verir mi sanıyorsun? Tenezzül etmeni mi bekler?"

Belki de etmezdi. Belki de beni saçlarımdan sürükleyerek eve götürecekti. Bilmiyordum. Kızı onun aleyhine açıklamalar yaparken kendisi kariyerinin en büyük atılımını yapmıştı. Kendisi için korkunç ama benim için belki doğru bir zamanlamaydı. Babam öfkesine yenilirse, kriz yönetimi yapmazsa kariyerindeki sıçramayı ters yönde yapacaktı ve şimdi ona akıl veren onlarca kişi vardı. Koca partinin bu krizle uğraştığını tahmin ediyordum. Yaşlarımı sildim. Başımı geriye yasladım. Nefeslerimin düzene girmesini bekledim. Kolyemi avcumun içinde sıkıca tuttum. Tutundum. Sakinleşmeyi bekledim.

"Hiçbir ihtimal senin evinden sürünerek çıkmamdan daha kötü değil," dedim açıkça. "Ben bir şey olursa seni ararım ya da benim de atölyemin kapısı sana açık." Bu *gel* demek miydi? Bilmiyordum. Beni korumak Ecevit'in vazifesi değildi elbet ama işte eğer isterse, belki beni yalnız bırakmak ona doğru gelmezse gelebilirdi. Canı istediği için de gelebilirdi. Gelebilirdi işte. Çok isterdim gelsin. Ecevit başını bana çevirdi ve ilk kolyeyi tutan elimi gördü. Yutkundum. "Lütfen Ecevit," dedim. "Bir de sen zorluk çıkarma. Lütfen."

Hiçbir şey söylemedi. Diretmediği gibi destek de olmadı. Kemerimi işaret etti yalnızca, arabayı sürdü. Yol boyunca sessiz kaldık. Yönümüz atölyeydi neyse ki. Dünkü gibi yine beni atölyeye getirdi. Elim kolyem-

de yavaş yavaş bir ileri bir geri sallandım. İnsanların artık benden nefret etmediğini tekrarladım durdum. Babama duyduğum korkuyu bastıracak olan en somut şey buydu şimdi. Ne zaman ki araba kapının önünde durdu, öyle açtım gözlerimi. "Teşekkür ederim," dedim yalnızca. Kaslarım çok yorgundu. İçimdeki bu korku izin verirse günlerce uyumak istiyordum. Ecevit atölyeye gelmezdi, biliyordum. Zaten araması gereken bir kardeşi vardı, daha fazla onu benim dertlerimle uğraştırmak bencillik olurdu. Meşguliyeti ben olmamalıydım. Dününü de bugününü de bana vermişti. "Sakinleştirici etkisiyle uyuyabilirim. Açmazsam bu yüzden. Onun dışında seni habersiz bırakmam. Elimden geldiğince olacak olan her olayda en hızlı şekilde haber vereceğim sana. Olur da işler çığırından çıkarsa tek odağın Melike olsun, ben bir şekilde bakarım başımın çaresine. İpin ucunu iyi yakaladık, babam yüzünden kaçırmayalım."

Gardını çekti ve dönüp yüzüme bile bakmadı. Ecevit tüm yalınlığına rağmen bir o kadar da zordu. Ya evine gelmeyeyim ya da gitmeyeyim istiyordu. Sözkonusu eviyse kararı kendi içinde alıyordu ve uymadığım her an bana açıkça tepki gösteriyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve "Peki," dedim. "Görüşürüz," diye ekledim yalnızca. Ondan isteyecek bir on saniyem daha yoktu. Tek seferlikti. O on saniyenin içinde bile biliyordum. Bana karşılık vermedi, arabasından indim. *Dikkat et* demedi, *usluca resmini çiz* de demedi. Hiçbir şey söylemedi. İki yabancı gibi ayrıldık. Bahçeye girene kadar bana seslenmesini bekledim ama seslenmedi. Sakinleştiricinin etkisiyle sanırım, bu kırgınlığı teğet geçmiş gibi hissettim. Sadece omuzlarım düştü. Atölyeye gittim, yavaşça anahtarımı aldım ve kapıyı açtım. İçeri girerken kapıyı kapatmadım. Bir süre açık bırakıp havalandırmak istedim. Sobayı yakacaktım ama atölyede ağır bir boya kokusu vardı.

En son Ecevit'i çizdiğim tuval duruyordu orta yerde. Tam olarak bitmemişti ama yine de gidip indirdim ve duvara yasladım. Tüm atölyenin siyah perdelerini çektim. Anahtarımı içeri alıp kapıyı ayağımla ittim. Yatağa ya da koltuğa oturacak gücü kuvveti bile bulamadım kendimde. Sırtımı kapıya yaslayıp önünde yere çökecektim sanırım. Konumum

tam olarak bu şekildeyken kapı arkadan bir elle itildiğinde, kalbimde titreyemeyeceğim kadar azalan korku nüksetti ve o korku iltihap dolu bir apse gibi patladı.

Tamamen refleks olarak kapıyı kapatmaya çalıştım. Bağıramadım bile. Bülent ya da babam sandım ama, "Firuze, benim," dediğinde Ecevit, tüm gücümü kapıdan alıp ona bakabildim.

Ecevit'ti.

Kapıya asılmaktan ateş dolu bir sobadan elimi çeker gibi vazgeçip birkaç adım geriye çekildim, elimi kalbime bastırdım. Kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Kapıyı itti ve çatık kaşlarıyla eşikten bana baktı. Bu tepkim ona fazla gelmiş olmalıydı ama onun çoktan semtten çıkabileceği kadar vakit geçmişti.

"Allah'tan *kapı açık sana* dedin. Kapalı dediğini alnının çatından mı vuruyorsun?" dedi yüzsüzce. Tepki fazla geldiği gibi alay da edebiliyordu. Tüm kaslarım gibi kaşlarım da tetikteydi. Kızgınlığımla baktım ona.

"Ya sen niye peşimden sinsi sinsi geliyorsun?"

"Allah'ım sabır ver," dedi utanmadan. İçeri girdi ve kapıyı itti. Birbirimize bakıyorduk. Bir şey söylemeye geldi sandım. O konuşana kadar da söyleyeceği şeyi bekledim sadece. Atölyenin içine boş boş baktı. Bir türlü konuşmadı başta. Sonra, "İpin ucunu beraber tuttuk," dedi. Beni o kadar korkuttu ki anlamadım ne dediğini.

"Ne?"

"*İpin ucunu yakaladık*, dedin. Beraber yakaladık." Ellerini iki yana açtı ve yine gözlerini kaçırdı. "Birimiz elini çekerse ip elimizden kayabilir. Kaldı ki babana güvenmiyorum," dedi. Omuzlarını kaldırıp indirdi ve bana baktı bu kez. "Madem benim evim olmaz, ne yapacağını görene kadar ben bu çevredeyim. Zaten çok da beklemez, her an basabilir burayı. İlk öfkesini attığında en azından..."

"Ecevit, bunu yapmak zorunda değilsin. Kaldı ki beni babamdan koruyacak son kişi bile olmamalısın."

Ecevit tüm eforunu kendisini korumak için kullanmalıydı. Babam beni süründürürdü ama fırsatını bulduğu ilk an Ecevit'i öldürürdü.

"İpimi sağlama almak zorundayım ama," diye açıkladı. İp. Doğru söylüyordu. İp... "En son sana *gitme Firuze* dediğimde gittin ve ne yaptı gördük. Bile bile lades demem ben."

"İpi bırakmam," dedim onu endişelendiren noktayı hafifletmek için. "Bunu sorun etme, o ipi asla bırak-"

"Ben de seni babanın insafına bırakmam," dedi ve ellerini bana doğru hafifçe kaldırdı. "Ha senin derdin *atölyemde seni istemiyorum* şeklindeyse tamam."

"Saçmalama!" dedim hızla. *Burası o hatırlasın ya da hatırlamasın, bizim küçükken hayalini kurduğumuz ve elli sene önce aya çıkmak nasıl uçuk bir hayalse iki çocuk için, tavanı bile camdan olan bu atölye bizim için uçuk bir hayalin sonucuydu.* Ecevit'in parlak fikirleri olmasa, benimle beraber burayı tasarlamasa şimdi anne ve babamın paşa gönüllerine göre tasarlanmış sıkıcı bir atölyem olacaktı. Burası benim evimdi ve burası benimle beraber Ecevit'indi. Tapu içimde hep iki kişilikti. "Saçmalama! Burası..." En doğru cümleyi seçmek çok zordu. Seçemedim de. Gitmesinden korktum. Geçmişten bahsetmek, hatırlamasa bile onu rahatsız ediyordu. "İstediğin zaman gelebilirsin. Benim burada olmama bile gerek yok. Gel hadi. Akşam da kalmak istersen içeride yatağım ve koltuğum var. Babam her an gelebilir, evet. Bu senin için sorun değilse dilediğin kadar kalabilirsin."

Ne yapacağımı bilemedim. Onu ilk kez atölyeme getirmiş kadar heyecanlandım. Perdeyi daha çok çektim ve kapıyı da kapatmış oldum. Gözlerim duvara yasladığım tabloma kaydı. Göz ucuyla Ecevit'e baktım. O görmeden en azından ters çevirmem gerekiyordu. Rahatsız olmasın istedim. Uyurken çektiğim fotoğraftı şimdi çizdiğim. Ecevit yavaş yavaş içeri adımladı. Hızlı bir şekilde tabloyu ters çevirdim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Televizyon yoktu, yere çöküp haberleri ve yazılanları titreyerek takip etmekle Ecevit'e bakmak arasındaydım.

"Bir şey ister misin?" diye sordum çatılmış kaşlarımla.

Sağ köşede duvara yaslı duran çift kişilik ama çok da büyük olmayan kadife koltuğa oturdu. Atölyenin geriye kalanında oturttuğum bir düzen

yoktu. Kasti olarak bu karmaşayı yaratıyordum ve seviyordum da. "Kahvaltı etmedik," dedi oturduğu yerden bana bakarken.

Sabah, hatta öğlen olmak üzereydi ve biz kahvaltı etmemiştik. En son dün kokoreç yemiştik. Aç hissetmiyordum, başım ağrıyordu ama bunlar Ecevit için geçerli değildi. Kahvaltı için bırakıp gitmesin istedim. Atölyeyi... "Kahvaltı..." dedim kendi kendime ve küçük buzdolabıma baktım. "Bakayım ben bir neler var." O kadar mahcup oldum ki... Ecevit'in yanında kronik bir fakirliğim vardı. Asla ona onun bana verdiği kadar bereketli şeyler sunamıyordum. Çok utandım. Evine misafiri gelen ama dolabı tamtakır olan biri ne hissederse onu hissettim. Açtığım dolapta yan rafa koyduğum kutuyu aldım.

"Granolam var," dedim. Türkiye'de çoğu markette bulamadığım, bulduğumda birkaç paket aldığım ve tadını çok lezzetli bulduğum bir üründü bu. Gözlerimi Ecevit'e çevirdim ve kavanozu çöktüğüm yerde ona doğru salladım. Bu granolanın markasından ve içinde kullandığı ürünün kalitesinden bahsedecek kadar şuursuz davranacak oldum ama Ecevit'in daha da küçülmüş gözleri ve çatık kaşları elimdeki kutuyu incelerken susabildim, kutuyu sallamayı bıraktım.

"Neyin var?"

"Şey," dedim ve gözlerimi yumup açtım. "Yulaf var içinde, bal ve badem, akçaağaç şurubu, bir de kaju var. Beraber öğütüyorlar. Yok... Öğütmüyorlar. Belli bir teknikle pişiriyorlar. Böyle güzel ama tadı."

Markanın kırmızı amblemine baktım. Ecevit bana bakarken çok stres yapmaya başladım. "Nasıl yiyeceğiz onu?" diye sordu. Dolaba baktım ve iki küçük paket süt gördüm.

"Sütle karıştırırım. Üzerine de dondurulmuş meyvem var, ondan eklerim. Kahve demlerim bir de yanına."

Ecevit bir elime bir bana bakarken kısa bir süre düşündü. İsterse sıcak olarak da servis edebileceğimi söylemek istedim ama, "Domates, peynir, çay yok mu?" diye sordu. Ellerimi başımın iki yanına koymak ve yere çökmek istedim. Çok basit şeyler istiyordu ama onlar bile yoktu.

Bu adam bana bir haftadır her sabah ve akşam çeşit çeşit şeyler yediriyordu. Kafayı yiyecektim, akçaağaç şurubu diyordum. Tüm derdim ülke gündemi ve babama yaptığım ihanet değildi artık, Ecevit'in karnını doyurmaktı.

"Yok..." dedim. "Bir süre gelmedim ya buraya, çoğu şey bozulmuştu, o yüzden atmıştım. İstersen gidip alalım."

Ecevit'in sinesi aldığı nefesle şişti. "Tamam gerek yok, ne varsa onu yeriz. Sen de otur, koy kafanı. Çok dolaşma, başın dönüyor muhtemelen, sarsaklıyorsun yürürken. Söyle nasıl yapılacağını, ben yaparım."

"Yok," dedim hemen. "Ben yaparım. Sen sobayı yakar mısın?"

"Ya yat sen."

"Ecevit ben yapmak istiyorum," diye ısrar ettim. Bunu sorumluluk belledim. Titreyen ellerimi açıp kapattım ve dolaptan kâselere uzandım. "Sobayı yakar mısın? Hadi Ecevit."

Gelip elimden almak için zorlamadı. İş bölümüyaptık. Ellerim kaşık tutarken bile çok titriyordu. Granolayı biraz döktüm ama iki ayrı tabak hazırladım. Üzerine dondurulmuş kırmızı meyveleri de eklerken filtre kahve makinemi çıkardım.

"Çay hiç mi yok?" diye sordu.

"Bitki çayı var."

"Çaya saygısızlık," dedi ve kestirip attı. "Ne kahvesi yapacaksın?"

"Elimde yöresel filtre kahve var. Colombia ve Costa Rica..." Gözlerimi açıp kapattım ve lanetler ettim. "Her neyse Ecevit, bildiğimiz dümdüz filtre kahve." Kahveyle çok arası yoktu, ağır gelmesin diye Costa Rica aldım. Hızlıca filtre kâğıdına yerleştirdim ve fişi taktım. Dışarı çıktı ve biraz odun getirdi, gerekli yerlerde güçlü nefesiyle üfleye üfleye yaktı sobayı. Minik tezgâha yaslanmış bir şekilde ona bakıyordum.

"Yandı," dedi başını kaldırıp.

"Bu da iki dakikaya hazır."

Bana doğru yaklaştı ve arkamda kalan kutuyu aldı, kapağını açtı. Kokladı ve geri kapattı. İçindekiler kısmını okumak istedi ama Türkçe değildi. "Mısır gevreği gibi bir şey mi bu?"

"Onun daha sağlıklı ve besleyici hali."

Teknoloji de iyice gelişti diyen yaşlılar gibi kafasını salladı ve tezgâha geri bıraktı. Karnı doysun diye ona bol bol koymuştum. Dolapları karıştırdı ve iki bardak çıkardı. Makinenin önünde bekledi. "Kolombia mı demledin diğerini mi?"

"Costa Rica'yı."

"Neden?"

"Kahve çok içmiyorsun. Diğeri ağır gelir diye."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve başını sallaya sallaya akan kahveyi izledi. "Kosta ne dedin?"

"Rica."

"İçmeden ayılamam."

"N'olur alay etme."

"Yoksa sen de Kolombu mu içmeden ayılamıyorsun?"

İstediği kadar alay etmesini, sabırla bu anın bitmesini bekleyerek parmak uçlarımı gözlerime bastırdım. Hep aynı şey oluyordu. "Hele şu granola... Onsuz sofraya oturmam ben. Bak git gir rasgele bir eve, peynirden önce onu koyuyorlar."

"Sus artık."

"Sandviçi Fransızların ekmeğiyle, kahvaltıyı İngilizlerin at yemiyle. Bak bunlar çok önemli, not al."

"Sus artık, sus!"

Sehpayı koltuğun önüne kadar çektim ve tabakları üzerine yerleştirdim. Ecevit kahveleri doldururken daha fazla bir şey demedi. Çok olan tabağı onun önüne koydum. İkimizin arasında bire iki oran vardı. Ona yemek kaşığı koymuş, kendime tatlı kaşığı almıştım. "Deneyelim bakalım," dedi ve kâseyi eline aldı. Önce biraz alttan üste doğru karıştırdı. Yumuşamıştı bile, görebiliyordum. En azından biraz tatlı ve yulaf kadar yavan değildi tadı.

Kaşığını doldurdu ve kâseyi altta tutarken ağzına aldı. Dökmeden yavaş yavaş çiğnemeye başladı.

"Nasıl?"

"Bir dur, anlamadım."

Bir kaşık daha aldı, sonra bir kaşık daha. "Nasıl?" diye yine sordum.

"Kahvaltı diye mi yoksa kahvaltı öncesi miden kazınmasın diye mi bunu yiyorsun?" diye uzun uzun sordu. Sabır sınıyordu. Başka bir şey gelmedi aklıma.

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?" Ben ona bunu sormuyordum ki?

"Vereceğim cevabı etkileyecek."

"Ne alakası var Ecevit? Beğendin mi? Ayrıca kahvaltı olarak yiyorum." Aile evinde şansım varsa sofraya oturmazdım. Otursam bile soğanlı menemene ekmek banamazdım. Ya da sanayi tostu yapılmazdı. Yer kalkardım. Zaten masada hoşuma gitmeyen bir konunun konuşulmadığı hiç olmamıştı. Hep canımı sıkan bir sohbet olurdu ve sofrada çoğunlukla huzursuzluk çıkardı. Burası ise... Eve göre daha iyi olan ama yemek yapacak, uğraşacak motivasyonu çoğunlukla bulamadığım bir yerdi. İnci ya da Hilal geldiyse onlara ayıp olmasın diye bir şeyler pişirirdim.

"Yok, o zaman beğenmedim. Böyle kahvaltı mı olur?"

"Kahvaltıdan önce yiyorum deseydim?"

"İdare eder, gideri var. Mide kıyıntısına ideal."

Gözlerimi devirdim ve kendi tabağıma uzandım. Gönülsüzce karıştırdım. Yiyesim yoktu. Sıkıntıyla soluklandım, telefonumu çıkarmak istedim ama ekranı göremeden elimden çekip aldı. "Bakma," dedi. Beğenmeyen oydu ama yiyen de oydu.

"Nereye kadar?"

"Ben biraz vakit geçtikten sonra bakacağım, genel bir tarama yapıp sana durumu söyleyeceğim."

"Hafifleterek mi?" diye sordum açıkça. Biliyordum. Nefesimi kesecek ayrıntıları bana vermeyecekti.

"Ne gerekiyorsa onu yaparak. Yesene Firuze!" diye tabağımı işaret etti ve telefonumu bacağının altına sıkıştırdı.

"Canım istemiyor."

"İştah açan bir şey değil çünkü. Yine de ye. Hadi. Bir kaşık bile kalmasın içinde, atların hakkı var bu tabakta." İyi bir şey söylemeye çalışırken bile alttan alttan laf çarpıyordu. Yine gözlerimi devirdim.

"Çok komiksin," diye söylendim. Benimle böyle uğraşmasını seviyordum ama susmak da istemiyordum. Bu, yedi yaşındaki bir çocukla yirmi beş yaşındaki bir kadının çatışmasıydı.

"Öyle söylerler."

"Yalan söylemişler."

"Yalancı."

Uzata uzata yedim. Ecevit'in tabağında daha fazla olmasına rağmen benden önce bitirdi, hepsini yedi, kahvesini de içti. "Sigara içebiliyor muyum burada?" Başımı salladım. Dışarı çıkmasına gerek yoktu. Yerinden kalktı ve benden biraz uzaklaştı. Sigaranın dumanı direkt olarak kâseme gelirdi diğer türlü. Ecevit başını kaldırdı ve cam tavana baktı. Ben de onunla beraber baktım. Yağmur yağacaktı sanırım. Kahvaltımı zar zor bitirdim ve tabağı sehpaya bıraktım. Ecevit de sigarasını bitirdi ve yanıma oturdu. İkimiz de hiç anlaşmadan geriye yaslandık ve başımızı arkaya yerleştirdik. Cama yağan yağmur damlalarına baktık, hatta anlaşmadan kollarımızı da önümüzde bağladık.

Yaptığım konuşmayı bir televizyondan izler gibi camdan izledim. Gözlerimi bile kırpmadım. Beş kameranın, on mikrofonun önüne senelerin yükünü bırakmıştım. Yine de sırtımdaki ağrı azalmamıştı. Fıtık olmuştum sanki. "Beni mahvedecek," dedim bu kez daha sessiz ve sakin bir sesle.

"Ama?"

"Ama artık insanlar beni tanıyor."

Her yağan damla camı aşacak da bana düşecek sanıyordum ama bu bir yanılsamadan ibaretti. "Doydun mu?" diye sordum.

"Doydum."

Doymasa bunu söylerdi diye umuyordum. "Arada böyle hafif kahvaltılar yapmak gerekiyor," diye açıkladım. Sonuçta her zaman menemen ve sanayi tostu yiyemezdik değil mi? Sanırım güldü ve ben yağmur damlalarını izlerken, "Sen küçü-" dedi ama cümlesi yarım kaldı.

Tümüyle boşluğunda, plansız ve istemeden ağzından çıkmıştı. Anında sustu. Belki bu kadar yakın mesafede olmasak, belki başka bir işle

uğraşsam onu duymazdım bile ama tüm koşullar Ecevit'i duymam için uygundu. Başımı güneş görmüş ayçiçeği gibi hızla ona çevirdim.

"Ben küçükken ne?" dedim heyecanla, beklenmedik yaz yağmurunun ardından görünen güneşe boyun kaldıran ayçiçeği nasıl tez canlı davranırsa aynı haldeydim. Üç dört harfini duyduğum sözcüğü çekinmeden tamamladım. Hatırladığı bir şeyi mi yakalamıştım? Ya da bir şeyi mi hatırlamıştı? İkisi de kabulümdü. Sadece çocukluğumuza dair minicik bir anıyı ya da anı ondan duymak için öyle büyük şeyler feda ederdim ki... Yirmi beş yaşındaki Firuze ne kadar mutlu olur, bu ona ne kadar can suyu olurdu bilmiyordum ama içimde babasının korkusundan yine yatağın altına saklanmış yedi yaşındaki bir çocuğu o yatağın altından çıkarırdı. Tir tir titriyordu korkusundan. O da ayçiçeği gibi değil ama iki taşın arasından boy veren papatya gibi yatağın altından başını çıkardı ve Ecevit'e baktı.

Bedenimi ona çevirdim, pürdikkat baktım. Cümlesinin devamını getirmek zorunda kaldı. "Sen küçükken de mi böyleydin? Antin kuntin şeyler yiyordun?"

Güneş karabulutlar arasında yok oldu ve ayçiçeği boyun eğdi. Papatya bir yetişkinin ayağının altında ezildi ve ben sadece yutkundum. İç geçirdim. Dudaklarımı birbirine bastırıp yeniden tavana baktım. "Hatırlamıyorum," dedim tıpkı onun gibi. Bir süre sessizce durdum ve boğazımı temizledim. "Güzelmiş bu cümleyi kurmak. Hiç söylemiyorsun." Sessizliğini hiç bozmadı. Sadece bana dair anıları yoktu Ecevit'in. Belki söylediğim yalan o kadar etkili olmuştu ki zihninde, o yalanı düşünmekten geriye kalanları unutmuştu. Yoksa hafızası kuvvetliydi. Yağmur'u bile hatırlıyordu. "Umarım bir zaman sonra ben de senin kadar sık kullanırım."

"Ne konuşacağını hiç bilmiyorsun Firuze," dedi ve sigara paketine uzandı.

"Bilakis çok iyi biliyorum. Öyle bencilsin ki unutmak bile sana has olsun istiyorsun. Bana da sigara verecek misin?" diye sordum çakmağının sesini duyarken.

"Vermeyeceğim."

Ama başkalarına verdin diyemediğim için, "Tuna, Elif'e verecek," diye tekrar ettim. Elimde ona karşı kullanabileceğim başka argüman yoktu. Derin bir soluk aldı. Çok çabuk sıkıldı benden.

"Vermeyecek."

"Sen öyle san," dedim ters bir şekilde. Onu kovmak bile istedim, hiç gitmemesini isterken. Tüm hislerim taban tabana zıttı, tıpkı isteklerim gibi. Her şeyi unutmak istiyordum ama Ecevit'i asla. Ona beni neden hiç hatırlamıyorsun diye kızmak istiyordum, sonra dizlerinin üzerinde uyumak. İnsanın yirmi beşiyle yedisi hep bir olmuyordu. İçimdeki hırsın, öfkenin ve kızgınlığın adını koyamıyordum. Eskiden sadece kırılıyor ve üzülüyordum ama artık Ecevit'le kavga da etmek istiyordum. Dikişlerimi kapatan sargı bezinin üstüne dokundum. Başım çok ağrıyordu.

Bir sağa bir sola yatırdım başımı yine de rahat edemedim. Başımı koltuğun bir köşesine saçma sapan bir konumda koydum. Öyle saçma bir açıydı ki boynum da ağrıdı çok geçmeden. Düzgün yatamadıkça Ecevit'e olan kızgınlığım arttı. Allem ettim kallem ettim o kızgınlıkla onun dizine koydum başımı. Koltuk küçüktü ve boyum uzundu. Cenin pozisyonu aldım, bedenimi küçülttüm. "Başım çok ağrıyor. Ben uyuyunca kalkarsın koltuktan."

"İçeri geçip uyusana."

"Kalkmak için önce benim dalmamı bekle." Apaçık emrivaki yapıyordum, bunları söylerken onu azarlıyordum.

"Firu-"

"Sus Ecevit, başım ağrıyor! Sus artık, ne çok konuşuyorsun!" O ne söylerse söylesin sus diye azarlamayı ve onu hiç konuşturmamayı planladım. Evet, amacım buydu ama o, "Kalbin çok hızlı atıyor," dedi. Bunu zaten hissediyordum ama sanırım alıştığımdan ve nefesimi zorlamadığından sorun etmiyordum.

"Atağı bedenimden tamamen atamadım. O yüzden, yavaş yavaş düzelecek."

"Emin misin?"

"Uyuyabilirsem daha iyi olacak," dedim. Bu yalandı. Dizinde uyuyayım diye apaçık bir yalandı. Uyumamla bir ilgisi yoktu. Sakin kalmalı, dinlenmeliydim. Yavaş yavaş kalp ritimlerim düzelecekti. Vücudumda ağrıkesicinin etkisi olmasa bu çarpıntıyla uyuyamazdım. Rahat edemedim tam, yarım tur çevirdim kendimi. Yanağımı yasladım, alnımı uzak tuttum Ecevit'in bacağından. Artık yüzüm karnına bakıyordu. Tek gözümü açıp ona bakmak istedim ama diken üstündeydi, hissedebiliyordum. Beni üzerinden atmakla sabretmek arasındaydı ama dün gece oraya götürdüğü için bir vicdan azabı da vardı. Belki de o yüzden itemiyordu. Dudaklarım aralık bir şekilde dizinde uyuyakaldım.

Aslında uykuya dalmak için iyi bir yatak, yastık, ev ya da havadan önce başka bir şey gerekiyordu. Diz. İnsanın yüreğini de üzerinde yatırabileceği güvenli bir diz. İnsan başını kuru bir tahtaya da koyabilirdi ama yüreğini, annesinin atsın diye dokuz ay rahminde varıyla yoğuyla, bedeniyle çabaladığı yüreğini, her yere koyamıyordu. *Ecevit. Ah Ecevit. Kimbilir? Ah, kimbilir!*

Kalbim gökyüzünün çıkardığı tüm seslerden hep korktu.

Karanlığı ve yağmuru ne kadar seviyorsam şimşeğe ve gök gürültüsüne karşı da bir o kadar ürkektim. Küçük bir kedi yavrusu gibi köşeye çekilir, korkuyla o sesin bitmesini beklerdim. Gözlerimi bile kırpmazdım. Uyuyorsam uyanırdım, uyumuyorsam uyuyamazdım.

Uykum ne kadar derindi bilmiyordum ama gökyüzü öyle kuvvetli bir ses çıkardı ki yattığım yerden sıçrayarak uyandım. Korkuyla etrafa bakınırken ne mekân ne de zaman seçebildim. İyi ki tavanın camdan olduğu kısımda değildim yoksa ne kadar korkardım öfkeli gökyüzünden. Ecevit küçükken bu sesler için, "*Gurgur baba geldi*," derdi. Sanırım uykudan uyandığım için aklıma ilk bu geldi, "Ecevit gurgur baba geldi," dedim. Gürültü aniden arttı ve ben yerimden bir kez daha sıçradım, uykum tümüyle açıldı. İkinci sesi bu kadar şiddetli yapan yalnızca gökyüzü değildi.

Gökyüzü üçüncü bir sesi çıkarmazken kapım sanırım üçüncü kez çalındığında fark ettim. Bu zil sesi değildi. Biri eliyle vuruyordu.

Bir koltuğun üzerinde, Ecevit'in dizinde uyuduğum aklıma geldi başta. En son yaşadığımdan başladım, dün geceye kadar adım adım hatırladım ve kapı o an beşinciye çaldığında annemin gür sesini duydum. "Aç diyorum sana, içeridesin! Aç kapıyı!" Avaz avaz bağırıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Bedenim içerideki yatağa taşınmıştı. Hızla ortalığa bakındım. Burada kimse yoktu.

"Ecevit," dedim korkak bir sesle. Bu korkunun asıl nedeni annem değildi, gökyüzüydü. Ecevit'in orada olduğuna neredeyse emin olarak sürgülü kapıyı çektim ve atölye kısmına ayak bastım. Kimse yoktu. Gitmiş miydi? Annem şiddetle kapıya vuruyordu. O an, Ecevit'in gitmeyeceğine öylesine emindim ki lavaboda sandım. Kapıyı tıklattım ve "Ecevit," diye seslendim. Annem dışarıda avaz avaz bağırıyordu. Lavabonun kitlenmemiş kapısını açtım ve içerideki boşluğa baktım.

Ecevit gitmişti.

Bahçede miydi? Bahçede olsa duymaz mıydı annemin sesini?

Ecevit gitmişti.

Çok telaş yaptım. Sanırım ruhum aileme Ecevit'in yanında yakalanacağıma güvenerek sakinleşmişti ama Ecevit yoktu. Babam da mı gelmişti? Elim ayağım titremeye başladı. "Bana bu kapıyı kırdırma!" dediğinde hızla kapıya ilerledim ve perdeyi araladım. Annemin kocaman açılmış gözlerini gördüm ilk. İnci hemen arkasındayken kapının önünde iki adam vardı. Babam yoktu. Yağmur yağmıyordu ama yerler ıslaktı. Gök gürültüsüne bakılırsa birazdan yağmur bastıracaktı. Soluklandım. Annem bir canavar gibi kapımdaydı. İnci bazen koluna dokunsa da asla durduramıyordu.

Titreyen ellerimle kapıyı açtım ama benim itmeme gerek kalmadı, annem var gücüyle ittiğinde yaptığım tek şey geri çekilmek oldu. Hızlı hızlı solumaya başladım. "Sen!" diye bağırdı annem delirmiş bir sesle. "Sen! Yok ol Firuze! Seni doğurduğum güne lanet olsun!" Parmaklarımı birbirine geçirdim ve iki adım daha geriye çekildim. Annem âdeta ortalıkta bir şey arıyordu. Bana mı, yere mi fırlatacak emin değildim. "Senin gibi

evlat olmaz olsun! Rahatladın mı? Rahatladın mı Allah'ın cezası, rahatladın mı?"

Gözleri kızarmıştı, makyajı akmamış ama saçları dağılmıştı. Sanırım konuşmamı yeni dinlemişti. Üzerinde baştan aşağı beyaz bir takım vardı. İnci'ye baktım. Annemin âdeta bana saldırmasını engelliyordu. O da en az annem kadar bakımlıydı. Bir yerden geliyorlardı. Bu yer... Babamın yapacağı açıklama yeri olabilir miydi? Böyle önemli anlarda genelde babamın ailesi de babamın bir adım gerisinde dururdu. Babam tüm halk onu alkışlarken annemin elinden tutarak insanları selamlardı. Konuşmanın üzerinden ne kadar vakit geçmişti bilmiyordum ama sanırım yeni öğrenmişti.

Annem sonunda eline bir şey geçirdi ve bana fırlatmasa da cam duvarlardan birine fırlattı. Cama bir şey olmazdı ama vazo camdan yere sekince büyük parçalara bölündü. "Baban bunu mu hak etti?" diye haykırdı yüzüme. Aramıza İnci siper olmasa annem bana ulaşacak ve elleriyle beni tutacak, sarsacaktı. "Baban böyle bir günde bunu mu hak etti? Cevap ver bana! Cevap ver! Bakma öyle suratıma! Kameralara konuşmayı biliyorsun! Cevap ver bana! Konuş! Konuş, mahvedeceğim seni. Baban bunu mu ha-"

"Daha fazlasını hak etti."

Sesim onun kadar gür değildi. Bağırmadım. Oldukça sakindim hatta. Sakinleştirici damarlarımdan akıyordu. Çok olağan bir cümle gibi kurdum bunu. "Çok daha fazlasını hak etti. Ben bugün cesaret ettim. Bugünü de özellikle seçmedim. Öyle denk geldi. Pişman değilim."

Annem ellerini saçlarına geçirdi. Âdeta sinir krizi geçiriyordu. İnci annemin saçlarını kurtarmaya çalıştı ama yapamıyordu. Annem İnci'ye bakınca hıçkıra hıçkıra ağladı ki normalde sesli ağlayan bir kadın değildi. Ağlamaktan da ağlayan insanlardan da hiç hoşlanmazdı. "Pişman değilim diyor, duyuyor musun? Pişman değilim diyor! Firuze," dedi içi yana yana. Ağzından lanet eder gibi ismim döküldü. "Seni doğuracağıma..." Kelimelerini toparlayamadı. "Seni doğuracağıma..."

Beni doğuracağına taş doğurmayı bile istemedi.

Yüzüme aniden parmak sallamaya başladı. Atamadığı tokatları böyle gösteriyordu. "Sen Atilla Akın'ı böyle yıkabileceğini mi sanıyorsun?" dedi yüzüme tükürürcesine. "Sen o hainlikle koskoca Atilla Akın'ı yenerim mi sanıyorsun? Sen hainsin!" Bu kez annem hain olduğumu söyledi. Yine de hiçbiri Ecevit kadar yaralayıcı değildi. Cevabım da onun gibi oldu.

"Ben hainin kızıyım ama hain değilim."

"Abla kes sesini!" İnci yüzünü bana çevirmeden tiz bir sesle, tahammülsüzce bağırdı. Annemin bunca sesine hiçbir tepki vermedim ama İnci'nin sesi kalbimi tıpkı o vazo gibi büyük parçalara ayırdı. Onun saçlarına baktım.

"İnci sen bu meseleye hiç karışma," dedim olabildiğince sakin ve uysal bir sesle. O ailede tek sahip olduğum kişi İnci'ydi. Benim küçüklükten kalan tek güzel anılarım onunlaydı. Onu vermek istemiyordum. Benimle kalsın istiyordum. Annemle aramdan çıkmadan bana çevirdi başını.

"Niye abla?" dedi yüksek sesle. "Sen bu meselelere beni çok güzel alet edip kullanıyorsun ama."

Gözlerinde kör edici, çok genç ve toy bir nefret vardı. Nefretin ne demek olduğunu bilmediği için tuttuğu ucundan gençlik ateşiyle destursuzca kullanıyordu. "İnci bak, sandığın gibi..."

"Konuşmak istemiyorum seninle!" dedi açıkça. "Mahvettin! Hepimizi mahvettin. Annemi, babamı, abimi, beni. Neden? Biz senin düşmanın mıyız?" Annem topuklarını yere vura vura volta atmaya, eline geçeni kırıp dökmeye başladı.

"Sen benim düşmanım değilsin," diyebildim. Çok savunmasız olduğum birinin öfkesi ve nefretiydi bu. Ne yapacağımı bilemiyordum. İnci'nin bana böyle bakması kalbimdeki büyük kırık parçaları da kendi içinde kırıyordu. Annem neredeyse kahkaha attı.

"Biz miyiz senin düşmanın?" dedi ve bana doğru atıldı. Kolumdan sıkıca tuttu. Yüz yüze kaldık. İnci'den sonra annemin nefreti kalbime dokunmadı. Hatta annem, İnci'den daha sevgi doluydu bana karşı. "Baban mı, ben mi? Gençliğimi sana verdim! Sen tekrar gül diye gençliğimi sana verdim!"

"Sen gençliğini oğluna ve kocana verdin, anne."

Gözlerindeki hayal kırıklığı dudaklarına gülümseme olarak yansıdı. Gülümsese de titriyordu dudakları. Gözyaşları akıyordu. "Nankör. Nankör! Baban sana rağmen saçlarını okşamaktan vazgeçmedi! Sen tekrar ona sarıl diye..."

"Ya sen ne anlatıyorsun anne?" Bu kez ben de bağırıyordum. Akın ailesine hangi ağrıkesici dayanırdı ki? "Ne anlatıyorsun?" Parmak uçlarımı alnımdaki dikişin üstüne üç kez vurdum. "Bak bu onun eseri! Ağzımdan dün dikiş alındı. Bu da onun eseri! Daha sayayım mı? Pişman değilim. Duydun mu beni? İnsanlar benden babamın kızı olduğum için nefret ediyorlardı, ben de çıktım ve dedim ki ben babamın kızı değilim. Size her gün söylediğim şeylerdi zaten. Ne seni bu kadar çıldırttı? İnsanların benden nefret etmesine daha fazla tahammül edemiyorum artık! Dün gece ben ne yaşadım biliyor musun?"

"Sana bunu yapan insanlar mı iyi?" dedi beni kolumdan iterken. Geriye doğru savurdu ve yine gelip yakaladı kolumdan. Beni hırpalamak istiyordu. "Baban kötü ama savunmasız bir kadına taş fırlatan alçaklar mı iyi? Senin baban hain ama senin başını yaranlar mı vatansever?"

Annem babamın bir kopyası olmuştu. Gözlerinde Atilla Akın'ın ışığı yanıyordu. Dili Atilla'nın diliydi ve üslubu tıpatıp aynısıydı.

"Kasten bugünü seçtin! Babana gölge düşürmek için! Sen kimsin ki? Kimsin sen Atilla Akın'a gölge düşüreceksin? Ancak insanlara hain olduğunu gösterdin. Bütün ülke senin ihanetini konuşacak! Kimse alkışlamayacak seni! Senin gibi bir evlat olmaz olsun, diyecekler. Senin gibi bir evlat olmaz olsun, Firuze!" Son cümleyi gözyaşlarıyla, hırsla defalarca kez tekrarlayıp durdu. Ben gözlerinden, sonra yaşayacağı pişmanlığı görebiliyordum ama annem hiç dur durak bilmiyordu.

"Şu cümleyi bir kez olsun o katil oğluna kursaydın belki en azından sana gülümserdim anne!" dedim. Sesim titremiyordu ama artık benim de gözyaşlarım akıyordu. "Katile kurmadığın cümleyi şimdi gelmiş kızına kuruyorsun. Ölürsem sakın arkamdan üzülme anne. Sakın! Tek bir gözyaşı bile dökme! Mezarıma gelme! Sen mezarıma geldiğin her an toprağım

beni boğsun, sen benim bağırışlarımı duy anne!" Bu kez ben onu itmeye çalıştım. Çıkıp gitsin istiyordum. "Benden önce ölme anne! Benim öldüğümü görmeden, şu cümleni hatırlamadan sakın ölme!"

"Kes sesini!"

"Başını duvarlara vur ama zamanı geri alama! Katile kurmadığın cümleyi bana kurdun diye yataklara sığma, mezarıma gelmeye yüzün olmasın!"

Annem kolumu bıraktığı gibi sırtını bana döndü ve çığlık attı. Bu cümlelerim onu deliye çevirdi. "Kes sesini, kes!"

"Keşke gücüm yetseydi de seneler önce yapsaydım. Bunca insan benden nefret etmeseydi. Artık ölsem de gam yemem. Duydun mu? Artık ölsem de bunca insan benden nefret etmeyecek. Onlar bile gelsin mezarıma, sen gelme. Beni doğurduğun gün gibi kutla öldüğüm günü." Avcunun içini ağzıma kapattı ve cümlelerimi kesti. Hüngür hüngür ağlıyordu. Çok geçmeden çırpına çırpına ağzımı elinden kurtardım. "Seni asla affetmeyeceğim!" dedi arsızca. "Bize bugün yaptığını asla unutmayacağım, seni asla affetmeyeceğim!"

"Affedersin," dedim gülerek. Annemle aramızda korkunç benzerlikler oluyordu bazen. İkimiz de şu an ağlarken gülüyorduk. Sinirlerim bu kadar bozuk olmasa sonraki cümleyi kurmazdım. "Sen katil oğlunu, seni aldatan kocanı affetmişsin, doğruları konuşan kızını mı affedemeyeceksin?"

Ne ben ne İnci ne de annem bekledi bunu. Annemden çekinmezdim, bu onun babamla beraber taşıdığı utanmazlığıydı ama İnci varken bunu söylememeliydim. Hızla pişman oldum ama annemin pimini çektim. Az önce ölme ihtimalime deliye dönen kadının eli gurursuzluğu yüzüne vurulunca tereddütsüz kalktı bana. Çok sert bir tokat yiyecektim yanağıma. Ecevit elindeki torbaları yere biraz geç atsa ya da iki adım geride olsa annem tokadı yüzüme indirecekti ve ben engel olamayacaktım. Annem bileğinden öyle sertçe ve beklenmedik anda tutuldu ki topuklu ayakkabılarının üzerinde geriye sendeledi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdığı an İnci'yle sesi iç içe geçti.

"Bırak annemi!" dedi İnci ve Ecevit'i hırçınca itmeye çalıştı. "Nasıl dokunursun anneme? Bırak annemi!" Ecevit'in annemi bırakmaması için

İnci'yi itmesi gerekiyordu. Yapmayacağını bilsem de yine de onlara doğru ilerledim ama Ecevit annemi bıraktı ve kapıyı gösterdi. "Terk et atölyeyi!" dedi annemin yüzüne bakarken.

Annem cevap vermedi ama İnci, "Sen kimsin bizi kovuyorsun? Asıl sen defol git!" diye bağırdı. Ecevit umursamıyordu bile, sadece annemin gözünün içine bakıyordu.

"İnci bırak saçmalamayı, al annemi çık."

"Terk et dedim atölyeyi," diye yineledi Ecevit.

İnci o adamın Ecevit olduğunu anlayınca daha da hırslandı. "Bu adam için mi bize böyle yapıyorsun?" dedi aşağılayan bir tonda. Tam olarak babasının kızı oldu. Tümüyle, noktasıyla, virgülüyle. Atilla Akın'ın kızıyım ben, dedi. Ben babamın bir adım ötesinde onun kızı gibi değilken bu bakışla, bu sesle, bu cümleyle binlerce kilometre öteye de koysalar İnci'nin babası diye babamı gösterirdim. "Bunun için mi? Biz babamıza bunun için mi ihanet ettik?"

"Sus diyorum sana. Al annemi, çık!"

Ecevit annemin hareket etmediğini görünce kendisi çıkarmak için hamle yapacak oldu ama bir adım bile atınca İnci deliye dönüyordu. Ona nasıl anlatmışlardı, o nasıl bu kadar hızlı benimsemişti bu nefreti bilmiyordum ama en az babam kadar nefret ediyordu. Her şeyin sebebini bu adam bellemişti. Bu adamın hayatını elbirliğiyle yok ettiğimizi bilmiyordu, bilse bile sonuç değişmeyecekti sanki. Çünkü muhtemelen o en âlâsından bir Akın damarı taşıdığı için Bülent'i, suçsuz da olsa Ecevit'in önünde tutacaktı.

"Anne, gel çıkalım!" dedi ve annemin gözünün içine baktı. Ecevit, anneme doğru parmak salladı. "Bir daha beni kızın için arayarak ağlayıp sızlanma. Hasta mısınız lan siz?" diye bağırdı.

Annem, Ecevit'i mi aramıştı?

"Annemle düzgün kon-"

"Lan bas git!" diye bu kez İnci'ye bağırdı. Bir çocuğu azarlar gibi. "Ecevit hayır," dedim ve önüne geçtim. İnsanın damarına basıyorlardı, kimsenin gözü çocuk görmüyordu. Kaldı ki İnci'yi benim kadar çocuk

göremezdi. İnci annemi çekiştirerek atölyeden çıkardı. Kapıyı kapatmadan, kapı eşiğindeki torbaları ayaklarıyla iterek çıkıp gittiler. "Ulan bir tane mi akıllı çıkmaz bir aileden?" diye bağırdı arkalarından. "Büyüğünden küçüğüne hepsi mi ruh hastası olur? Bir tane! Bir tane ya! Yanlışlıkla bile olmaz mı?"

Yere fırlatılan eşyalara bakarak ağız dolusu küfretti. Sonra beni gördü. Düşürdüğü torbalara bakıyordum. Bir tane kırmızı elma yuvarlanıp aşağı düşmüştü. "İyi misin?" diye sordu. Kirpiklerim ıslaktı ama gözyaşlarım artık akmıyordu. Dikkatle yerdeki eşyalara bakıyordum. "Firuze," dedi önüme gelirken. "Sakin ol, bir şey yok," dedi. Gözlerimi daldığı yerde alamadım ve muhtemelen bu ona dünü hatırlattı. "Sakin ol, yüzüme bak."

"Gittin sandım."

Yüzündeki ifadeyi görmedim. Bize domates de almıştı. "Hayır," dedi. Sesinde pişmanlık diyemesem de *lanet olsun* havası vardı. "Hazır ortalık sakinken gidip iki torba bir şey alayım dedim. Ne zaman geldiler? Atilla da gelip gitti mi?"

Benim için önemli olan tek şey yere düşen torbalarmış gibi Ecevit'i aştım ve torbaların önünde çöktüm. Islak kirpiklerimi sildim. Dağılmış torbaları topladım. İsraf olmasın diye düşen elmayı da aldım. Yemeden yıkayacaktık zaten. "Keşke zahmet etmeseydin," dedim kısık bir sesle. "Ben alırdım. Çok masraf oluyor sana da böyle. Senin evinde de benim evimde de sen para harcıyorsun." Beni izlediğini biliyordum ama ben ona bakmıyordum. Kapımızı kapattım ve torbaları tezgâhın üzerine koydum. En kalın olan torbayı aldım ve kırılan eşyaların önüne geldim. Bunları olduğu gibi çöpe de atamazdık, kediler zarar görürdü. *Kediler...*

"Ecevit, kedi..." dedim ve istemsizce gökyüzüne baktım. Gök gürültüsünden korkacak kadar küçüktü. Ecevit'in evinde bir kuytuya saklandığını hayal ettim. Sıcak bir yuvada olsa da belki terk edildiğini sanıyordu. Çatık kaşlarıyla beni izliyordu Ecevit. "Kedi," dedim yine. Bana kızmasını bekledim ve bu sefer tümüyle hak etmiş olacaktım. Kediye bakamayız, demişti.

"Sitede evlere temizliğe gelen bir abla var, uğrayıp bakıyor. İyiymiş, oyuncak almıştım zaten dün. Oynuyormuş. Toplama onları elinle sen de,

kalk." Kedi için söylediği şeylere gülümsedim. Yüzündeki pürdikkat kesilmiş ifadeye baktım bir süre. Sonra başımı sallayarak önüme döndüm. "Çıplak elle kırıldı bunlar. Çıplak elle de toplanabilir."

Bir parça vardı, öylesine paramparça olmuştu ki kırıklarından bütününü seçemiyordum. Sanırım bu en zoruydu. Kırılabilirdi. Bir eşya, kalp ya da tabak. Ama hiçbir şey, -atan bir canı olmasa bile, kırılsa bile- tanınmayacak hale gelmemeliydi. Bir vazo, bir kalp ya da bardak... Asla bunu hak etmiyordu. Parçalarını hızlı hızlı toplamaya başladım. Minik parçalar parmaklarıma batmaya ve küçük çiziklerle beni kanatmaya başladı ama hissetmiyordum bile. Ve hiçbir şey, -bir cam, bir kalp ya da ayna- bir başkasına zarar verecek kadar parçalara bölünmemeliydi. Yapamadığı için değil, yapmadığı için zarar vermemeyi seçmeliydi. Şimdi bu kırılan şey her neyse bana istese de büyük bir kesik veremiyordu.

"Firuze," diye seslenildi ve ellerim cam parçalarının arasından çekiştirildi.

"İşim bitmedi, bırak."

"Ellerini kesiyorsun, bırak."

"Sen bırak Ecevit! Toplayacağım bunları."

"Firuze, bırak dedim!" Titreyen parmaklarımdan ince ince kanlar sızıyordu. Çizikleri bile seçemiyordum. Ecevit iki elimi de bileklerimden yakaladı. O çekti, ben çektim. Dengemi kaybettim ve Ecevit'in üzerine doğru çullandım. Düşmek pahasına ona tutunmadım. Üstüne kanım bulaşmasın isterdim. Bu ihtimale tahammül bile edemedim. Neredeyse burun buruna kaldık. Kızgın gözlerinde biraz bile yumuşama olmadı. En az onun kadar çatıktı kaşlarım. Hızlı atan kalbimi duymuştu en son. Şimdi kalbim atlı askerler gibi hızlansa da anlamayacaktı. Hiç yavaşlamadı sanacaktı. Daha da hızlandığını anlamayacaktı.

"Annem dedi ki, *senin gibi evlat olmaz olsun.* Ben de ona dedim ki, *benden önce ölme, evlat acısı yaşa.* Dua etmeyi biliyorsan benim için dua et Ecevit. Annem evlat acısı yaşamadan ölmesin, Ecevit." Bileklerimi çekmek istedim ama izin vermedi. Burnum neredeyse Ecevit'in burnuna çarptığında ürktüm ve yüzümü geri çektim. "Annem benim öldüğümü

görmeden ölmesin, Ecevit. Annem..." Dişlerimin arasından hırsla, öfkeyle, nefretle tükürüyordum bu cümleyi. Saniyeler içinde gırtlağıma kadar doldum. "Benim öldüğümü görmeden ölmesin. Annem benim öldüğümü görsün, öyle ölsün. Annem değil! Hayatımda kim varsa..."

"Firuze, tamam."

"Hayatımda kim varsa, benim yaşımı beşe bile katlamış olsa benim öldüğümü görsün. Hepiniz benim öldüğümü görün. Tamam mı?"

Öfkemin ve kızgınlığımın muhatabı Ecevit değildi aslında. O sadece alışveriş yapmaya çalışmıştı ama onu ayrı tutamadım. İçten içe bile tutamadım. Ben yüzümü ondan uzak tutsam da o beni bırakmıyordu. Söylediğim sanırım hiç hoşuna gitmedi. Yüzüne memnuniyetsizlik çöktü. Cümlelerimi hiç beğenmedi. Ecevit benim ölmemi istemiyordu zaten. Bunu açıkça en başta, *ölmek o kadar kolay mı* diyerek belli etmişti. O yüzden belki de bu hınca onu da dahil ettim. "Öldüğümü görmeden ölmeyin. Bırak, ellerimi yıkayacağım," dedim ve kendimi geriye doğru yine çektiğimde bu kez bileklerimi yavaşça bıraktı. Tekte yerimden kalktım ama o kalkmadı. Çöktüğü yerde kaldı. Sürgülü kapı açıktı zaten, geçip gittim ve lavaboya girdim. Nefes nefeseydim, ellerimi suyun altında tuttum. Ayakta kalamadım, bir süre sonra olduğum yere çöktüm. Alnımı lavaboya yasladım ve su ellerime akmaya devam etti. Sessizce ağlıyordum.

Ben hainin kızıydım ama hain değildim.

Ve henüz hain benden hesap bile sormamıştı. Hainle yüz yüze bile gelmemiştim.

Su kapandığında yamacıma kadar geldiğini fark ettim. Bacaklarını sırtıma sürttü. Başımı kaldırdım ve ona baktım. Asılı olan kâğıt havludan çekiştirip kopardı, iki avcumu yakaladı ve kuruttu. Sonra bir kez daha kopardı, bu kez parmak uçlarıma baskı yaptı. Ben yerden kalkmamakta direniyordum.

"Kimseden önce ölmeyeceksin."

Alnımı yeniden mermere yasladım. "Hepinizden önce öleceğim."

"Allah'ın işine karışılmıyor. Haberin olsun," dedi ve beni yerden tekte kaldırdı. Kucakladı ve az ötedeki yatağa bıraktı.

"Sen de Allah'ın işine karışma o zaman. Kimseden önce ölmeyeceksin demek de aynı şey değil mi?"

Tepemden bana bakıyordu. Verecek cevap bulamayınca üsteledim. Ecevit'i çok nadir böyle hazırcevapsız bırakıyordum. "Cevap versene. Seninki de öyle. Sen de yapma o zaman. Senin yaptığın da aynı. Karışma Allah'ın işine," diye ısrarla konuştum. Ben, bana dua et diyordum, o benim tersime göre hareket ediyordu. "Sen niye öyle diyorsun? Cevap ver hadi. Her şey bir tek senin hakkın mı? Sana soruyorum, cevap ver hadi."

"Allah'ım hesap soruyor," dedi bu kadar çok konuşunca. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor."

Göz devirdim, cevap bile vermedim. Umurumda değildi. Belli ki Allah'la arası benden daha iyiydi. Ne hali varsa görsün, dedim. Ben cevap vermedim ama o konuştu. "Bu kolay olmayacak Firuze, yaparken de biliyordun. Yaptıktan sonra da bilincindeydin. Yine de seni çok zorlayacaksa..." Elini yatak başlığına yaslamıştı. Hafifçe bana eğilmişti. "Ecevit beni zorladı, tehdit etti diyebilirsin. Ben kabul ediyorum."

Ona kızgındım. Belki nedensizdi ama kızgındım ta ki bu cümleyi kurana kadar. Ona iftira atmamı mı istiyordu? *Yine.* İçim ürperdi. "Saçmalama," dedim hızla. "Beni gerçekten tehdit etseydin de bunu kimseye söylemezdim. Ben yaptığımdan pişman değilim."

"O zaman ölümden bahsetme."

Bu ikisinin tümüyle birbirine bağlı olduğunu sanıyordu. Gözlerimi kaçırdım. Ecevit'in anlayacağı bir noktada değildi bu konu. Başımı iki yana salladım. "Yirmi beş yaşındasın. Bırak da yarım asır yaşamış insanlar senden önce geberip gitsin." Benim temennim onların ölümünü görmemek değildi, benim ölümümü görmeleriydi. Cevap vermedim. Ne o beni anlayabilirdi ne ben onu. "Ölenin arkasından, ölenin ölmesine değecek kadar ağlanmaz Firuze. Annen evlat acısı çekse bile, senin istediğin kadar- Hiçbir acı senin ölmenden daha büyük olmayacak."

Bu konuşmayı neden bu kadar dikkate aldığını bilmiyordum ama yatağımın karşısındaki tekli koltuğu -ki ağırdı, ben temizlik yaparken kolay itemezdim- alttan tutarak tek hamleyle çekti. Bana yaklaştı. Onu izliyordum. Ecevit bana pek alışık değildi. Gerçek bana. Böyle anlarımla çatışıyordu ama sandığı kadar endişe edecek bir şey yoktu. "Hiçbir şey senin artık yaşamamandan büyük olmayacak. Annen çok iyi bir anne olsaydı da bu değişmeyecekti."

"Ben ölünce insanlar üç gün ağlayacak zaten," dedim dürüstçe. Ben her halükârda öleceksem, en azından o üç günü yaşasınlar istiyordum. "Dördüncü gün rahatlamaya başlayacaklar," dedim. Ölümden sonrasını düşünürken Ecevit'in siyah gömleğinin düğmelerine baktım. "Altıncı gün varlığımdan ne kadar rahatsız olduklarını fark edecekler. Onuncu gün de *iyi ki öldü* diyecekler."

Ben Akın ailesinin hanesinde yaşayan düşmandım. On sekiz yıldır onlara tek bir gün bile huzur vermemiştim. En olmadık yerde huzurlarını kaçırmıştım. En olmadık yerde suçlarını hatırlatmıştım. Annem ve babam benim ölmemi istemiyorlardı ama öldüğümde *keşke şimdiye kadar ölseydi*, diyeceklerdi. Gözlerimi Ecevit'e kaldırdım. "Bazı insanlar üç gün bile üzülmeyecek," dedim. "Ama benim derdim üzülmeyecek olanlarla değil. Hayatında iki lokma ekmek kadar yer kapladığım insanlar var. Biliyorum," dedim. Ecevit ve ben aynı anda yutkunduk. Ben gülümsedim ama onun yüzünden geçen solgun ifadeyi okuyamadım. "Benim derdim üç gün üzülecek olan yalancılarla." Üzülmeyecek olanların üzülmesini istemezdim zaten. Onların bana üzülmesi kendilerine haksızlık olurdu.

Ecevit sustu. O koltuğu dibime çekince çok şey söyleyecek sandım ama sadece sustu. Uyuyacak, uyanacak ve bu his biraz hafifleyecekti. Nüksetmişti sadece. Ben son dönemlerde, bazı şeylerin adını *yaşamak* koyunca unutulduğunu sanıp kendini hatırlatmıştı. Oradaydı. Dokunamadığım yaşamak gibi oradaydı. Gözlerimi yumdum. İzleniyordum. Dakikalar geçti bence.

"Kimsenin hayatı iki lokma ekmek etmez Firuze," diye seslendi bana. Gülümsedim. Kalbimdeki ayçiçekleri yine güneş görseler de başkaldırmayacaklardı sanki. Yine öyle hissettim. Halbuki bu aralar bazen öyle hissetmiyordum.

"Bana öyle söylediler ama."

"Yalan söylemişler," dedi bu kez o.

"Yalancı," dedim bu kez ben. *Yalancı Ecevit. Yalancı. Benim dünyamdaki en dürüst adamsın. Yalan söylememişler, yalancı.*

Dudaklarım büzülmesin diye kendimi sıktım. Yanı başımdaydı. Dürüsttü. Yalancı değildi. Hep dürüst olmuştu. Hep... "Ne aldın bize marketten?" dedim bir vakit sonra. Daha fazla bu konudan konuşmak istemiyordum.

"Çoğunlukla kahvaltılık ve çay."

"Sallama mı?"

"Hiç sevmem," dedi ama benim çaydanlığım yoktu ki? Gözlerimi geri açtım.

"Çaydanlığım yok," dedim özür diler gibi. En yakın zamanda alacaktım. Çünkü artık benim evime çayı çok seven bir misafirim geliyordu.

"Hayda..." dedi başını eğdi. Bu onu sahiden üzdü.

"*French press* var."

"Çaydanlığa mı benziyor?" diye sordu çaresizce. Sanırım bugün asla gülesim gelmez sanıyordum. Kıkır kıkır güldüm.

"Pek değil ama hiç yoktan iyidir. Birinci dolapta. Getirirsen nasıl kullanacağını gösterebilirim."

Kalkasım gelmedi. Yarım saat kadar, ruhumu beklemek istedim bana yetişsin diye. Belki biraz da Ecevit'in söylediklerini düşünmek istedim.

"Sen ne misafirperversin öyle."

"Seni misafir olarak görmüyorum..."

"Yemezler," dedi ve yerinden kalktı. Sanırım çaysızlık vurmuştu başına. Nasıl olursa olsun içmek istiyordu. Ona çay sipariş edebilirdim. Elbet bir yer demlenmiş çay satardı. Kapının eşiğinde *French press*'i gösterdi. "Bu mu?"

"Evet, o."

"Firuze, bununla nasıl çay demleyeceğiz?" dedi sıkıntıyla ve bana geri yaklaştı. "Ben bunu biliyorum. Kahve demleniyor bununla."

Elime aldım ve kapağını çıkardım. "Dibine çayı ekle. Suyun hacmine göre miktarını ayarlarsın. Daha sonra üstüne suyu ekle ve kapak bu şekilde duracak şekilde bırak. Birkaç dakika demlensin. Sonra bu çubuğu yavaşça dipteki deme doğru indir. Yoğun yapacaksan yanına su da kaynat, çaydanlık misali su ve dem doldururuz bardağa. Ben çok demli içemiyorum."

Söylediklerimin hangi kısmına bilmiyorum ama *vay* ya da *bak sen* dercesine dudakları kıvrıldı. Elimden geri aldı ve "Sabır selamet," diyerek geri çıktı.

Gözlerimi geri kapattım. Uyursam çayı bensiz içerdi. Önemli olan onun çaysızlığıydı zaten. Ecevit gece de burada kalacak mıydı? Babam geldiğinde burada olsun isterdim. Yüz yüze gelmeseler de olurdu, içeride kapalı dursa da. Ben sadece Ecevit'in varlığını bilsem yeterdi. Aslında bunun sebebi içimdeki Firuze'yi canavarlardan korumaktı. Ben baş ederdim.

Maaile adaylık açıklamışlardı. Muhtemelen benim açıklamalarımdan sonraydı. Anladığım kadarıyla annem sonradan öğrenmişti. Ya babam? Babama uçan kuşun bile haberi gidiyordu. Muhtemelen açıklama yaptığım an haber gitmişti. Anneme yansıtmamıştı. Annemin kendisini kontrol edememesinden şüphe etmiş olmalıydı. O büyük bir soğukkanlılıkla çıkmış ve halkı selamlamıştı. Annem yapamayabilirdi. Annemi eve göndermişken kendisi tam bu vakitlerde çevresinde kimse yoksa yakıp yıkmıştı ya da şimdi büyük bir masada bu işin altından nasıl kalkacağını konuşuyorlardı. Çünkü artık bu mesele aile meselesi değildi, bütün partiyi alakadar ediyordu. Adaylarının kızı, rakiplerine desteğini açıklamıştı. Kızının bile oy vermediği adama halk neden oy versin sorusunu bertaraf etmek için elinden geleni yapıyorlardı. Elimi telefonuma uzattım ve sadece ekrana baktım. Onlarca cevapsız arama vardı. Kimler vardı arasında bakmadım. Geri bıraktım, sesini de açmadım.

Birkaç dakika sonra Ecevit içeri girdi. "İnce belli bardağın da yok tabii," dedi ve küçük tepsiyi telefonumu iterek koydu. İki tane kupa getirmişti. Demlenmiş çayı bardaklara döktü. "E bu bitti," dedi sıkıntıyla. Çaydanlığı en kısa sürede almalıydım. "Ben ne anladım bu işten?"

"İstersen ben içmeyeyim, sen iç hepsini."

Bardağı bana doğru itti. Ben de içmek istiyordum. "Herkes kendi hakkını içsin," dedi. Benim çayımı kendisine göre daha açık koymuştu. Oturur vaziyete geçtim. Avcumda kalan peçeteyi köşeye koydum. Parmak uçlarıma baktım. Kesik izleri vardı ama kanamıyordu. Çayıma uzanıp avcumun arasına aldım ve yanana kadar tuttum. "Nasıl?" dedim. Benim için Ecevit'in çayı kadar olmasın iyiydi ve bir fark da yoktu.

"İdare edeceğiz. Çaysızlıktan iyidir."

Tamam... Bu kötü değil demekti. Sessizce çayımızı içerken ben yarılamış ve o tamamını içmişken, "Firuze," dedi.

"Hım?"

"İşin erbabına gitmek ister misin?"

"Ne?" dedim ve ona çevirdim başımı. Sahiden anlayamadım ne söylediğini. "Anlamadım."

"Bazen hiç tanımadığın birine anlatmak daha kolaydır. Düşünmeyi engelleyemiyorsan..." Cümlelerini yarıda kestim.

"Annem seni arayıp psikoloğa gideyim diye mi ağladı?" diye sordum açıkça. Annem, Ecevit'i nasıl arardı? Bizim iyiliğimiz için nasıl bir şey isterdi? Ne yüzsüzdü. Aklımı kaçıracaktım şimdi, ne yüzsüz bir kadındı.

"Annen umurumda bile değil," dedi ve tahmin ettiğim gibi çayını bitirmişti. Bardağı tepsinin içine geri koydu. "Sence o evden birinin istediği herhangi bir şey ne kadar geçerli olabilir benim için? Ben konuşuyorum şu an. Benim fikrim, benim düşüncem bu."

Yardım alabilmek için yardım istemek lazımdı. Kişi yardım istemiyorsa, olduğu konumdan ayrılmak istemiyorsa dünyadaki en uzman kişinin de karşısına otursa yine de yerinde sayardı. Benim annem ve babam sayılı isimleri getirip beni o koltuğa oturtmuş, en sonunda o insanları suçlamışlardı. En sonuncu psikolog hanım, "Sizin kızınız iyileşmek istemiyor. Dilediğiniz kişiyi getirin, yine de yardımcı olamayacak. Firuze iyileşmek istemiyor, kendisi istemediği sürece kimse ona yardım edemeyecek," demişti. Belki bu kadar açık konuşmasındaki sebep anne ve babamın küstahça insanları suçlamalarıydı. Annem âdeta sinir krizi geçirmişti ve beni ondan sonra zorla bile o koltuğa oturtamamışlardı.

"İstek mi yoksa tavsiye mi bu?" diye sordum. Şayet bu bir istekse Ecevit'e neden iyileşmemi istediğini soracaktım. Benim için önemli tek nokta buydu. Kim neden bunu istiyordu benden? Henüz benim fikrime etki edecek bir yanıt almamıştım. Tavsiyeyse de zaten söylenecek pek bir şey yoktu. Sebepsiz heyecanla, belki karşımdaki kişi ilk kez Ecevit olduğu için, gözlerimi ona diktim. Kalbim biraz hızlı çarptı ve nefesimi tuttum. Ecevit kaşlarını indirip kaldırdı ve ellerini iki yana açtı.

"Tavsiye."

"Tavsiyen için teşekkür ederim, reddedildi."

Bunu neden beklemediğini bilmiyordum ama şaşırdı. Ben de elimdeki çayı daha fazla içmedim ve yerine koydum. Kalbim bir daha sanki hiç hızlanmayacak kadar yavaş attı. Tuttuğum nefesi vermeden devam ettim yaşamaya. "Teşekkür ederim çay için." Elim tokama gitti ve saçlarımı açtım. Ecevit'e sırtımı döndüm ve uzandım. Uzun saçlarımı geriye doğru savurdum ve yaydım. Gözlerimi kapattım. İçimde bir şey yanıp söndü. Yanmasıyla sönmesi bir oldu. Yanışını anlamadan söndü. Dün gece etki etmeyen ve dev gibi adamları deviren sakinleştiriciler bedenime şimdi ağırlık çöktürdü. İçimde bir şey yanmadan söndü.

Ekim 1981,
Ankara, Olucak Köyü.

Sevda mı aşktan büyüktür, aşk mı sevdadan?

Leyla Tarhan için dünyanın en kıymetlisi sudur. Dünyanın susuzlukla yok olacağına, insanı insana kırdıracak şeyin ancak susuzluk olduğuna, vatanını en çok sevenin suyun bir damlasını bile israf etmeden kullanan olduğuna inanır. İnsanoğlu sınırlarını yokluk çektiğine ya da sahip olduğuna göre çizer. Öyle ki Hüseyin Tarhan için de bu dünyanın en kıymetlisi topraktır. Dünyadaki tüm savaşlar bir toprak uğruna çıkar, dünya topraktan bitenle doyar, açlık toprağın kurumasıyla başlar, vatanını en çok seven de toprağına en çok sahip çıkandır. Leyla susuzlukta doğdu, Hüseyin ise toprağın üzerinde. Leyla, Allah kimseyi susuz koymasın, der; Hüseyin, Allah kimsenin toprağını kurutmasın, der.

İki genç, birbirini tanıyana kadar susuz toprağın, toprağa varmayan suyun ne anlamsız ne eksik ne de yalnız olduğunu bilmiyordu. Bir çeşme başında yan yana geldiklerinde de toprakla suyu temsil ettiklerinin hiç farkında değillerdi. Hüseyin Tarhan'ın yolunda ayakkabı eskittiği çeşme, artık onun uğrak noktasıydı. Gelirken ilk günlerdeki gibi utanıp sıkılmıyordu, çekinmiyor, endişe de etmiyordu. Topraktan anlayan adamın sudan korkusu olur muydu? Olmazdı elbet. Kendinden eminse su korkulacak şey değildi. Aksine bereketti, güzellikti, mutluluktu... Tövbe estağfurullah.

Köşe bucak arkadaşlarıyla girdiği dar sokaklarda zaman zaman içtiği sigaraları saymazsa içici sayılmazdı. Eve giderken bulduğu çam ağaçlarına kokusu gitsin diye ellerini sürerdi. Babasının kızmasından korkmaktan öte, yetişme biçimine göre babanın sigara içtiğini bilmesini ayıp olarak işlemişti zihnine. Babası arada sırada yaktığı sigarayı bilse kendini çok mahcup hissederdi Hüseyin. Babasının istememesini de anlıyordu. İleride evladı olunca o da istemezdi.

Yoldan kopardığı ipince bir çalıyı ağzının köşesine, dudaklarının arasına sıkıştırmıştı sigara gibi. Leyla'yı bekliyordu. Biraz tembelleşmişti bu dönem. Yine yapıyordu işlerini ama Leyla mı iş mi ayrımına düştüğü her an, tereddütsüz Leyla'yı seçiyordu. Çünkü onların köyünde Leyla yoktu.

Kalem defter Leyla. Güzel Leyla. Ah Leyla! Bir su gibi duru, bir toprak kadar kıymetliydi. Vatan gibi parsel parsel yayılıyordu Hüseyin'in içinde. Sınırlar nereden çekilecek, daha ne kadar ileri gidecek bilmiyordu. İlk zamanlardaki gibi kendi üstüne de gitmiyordu. Çünkü Leyla artık onu daha az tersliyordu. Yine tersliyordu elbet ama bu Hüseyin'e diş gıcırdatacak, öfkeden kudurtacak, toprağın üstünde tepinmesine sebep olacak kadar değildi. Hatta öyle ki artık Hüseyin'in hoşuna bile gidiyordu. İnsan varlığını kabul ettiği bir insanda ancak bir duyguyu sürdürülebilir kılabilir. Eline fırsat geçerse, kendisi de sinir ediyordu genç kızı. Büyük bir zevkle hem de. Ama bunun için Leyla'nın evden mutlu gelmesi gerekti. Yüzünde bir iz olmadan, gözleri ağlamaktan şişmeden, suratı asık olmadan. Bunlar yoksa zaten metrelerce öteden, yürüyüşünden belli oluyordu. Haşinliği azalıyordu.

Hüseyin, Leyla'yı görür görmez ağzındaki çalıyı hızla attı ve yakasını düzeltti. Çeşmenin üzerindeki mermere oturmuştu. Pek haylaz, onu tanımayan

için biraz çapkın ve hovarda gözüküyordu. Halbuki bu Leyla'yla onu bulmuş bir haldi. Kendisi de yeni tanışıyordu. Bu sinirli kızla bu şekilde daha iyi baş edebiliyordu. Hal böyle olunca, beyefendiliğini tamamen üzerinden atmadan, bir kol düğmesi gibi köşeye ama ulaşabileceği bir yere koyarak, bu hafif çapkın ve hovarda tavırlarını sergiliyordu. Leyla'yı nasıl heyecanlandırdığını, bazen dehşete düşürdüğünü fark edebiliyordu. İşte o vakit, bu tavırlarının tadı damağında yayılıyordu şerbet gibi. Pek tatlıydı. Leyla'nın bu hali...

Leyla da onu gördü geldiği yoldan ama sanki birbirleri için buralara gelmemişler gibi bakmadılar. Hüseyin bakmasa da durmadı, ıslık çalmaya başladı uzun uzun. Bu şey? Ney? Tam bilmiyordu ama ne garip bir meretti öyle. İnsanı bülbül gibi şakıtıyordu. Avel avel dolaştırıyor ortalıkta, yerinde durmayı haram kılıyor, türlü türlü hayaller kurduruyor, bir öfkelendiriyor, bir çılgınca sevindiriyordu... Maymun ediyordu adamı ya da genç delikanlıları adam ediyordu. Tövbe estağfurullah... Tövbe estağfurullah... Tövbe estağfurullah...

Leyla bu ıslık sesine pek kızıyordu. Söylendi biraz çatık kaşlarıyla. Söylendi söylendi de... İşte. Leyla'nın bu hareket çok hoşuna gidiyordu işin aslı... Yola çıktığı an Hüseyin ıslık çalsın diye dua etmeye başlıyordu. Sesi tatlı tatlı akıyordu Leyla'nın gönlüne. O da deniyordu yol boyunca ama yapamıyordu. Acaba öğretir miydi? Dudaklarını nasıl büzüyordu o sesi çıkarmak için? Leyla kızdı kendine. Sana ne şırfıntı, elin adamının dudağından, dedi hınçla. Babası gibi. Körpecik yüreği güzel duygulardan, hayallerden pek uzaktı. O yalnızca annesini sevmeyi ve ölmüş kardeşini özlemeyi biliyordu. Geriye kalan her yeni duygu için çektiği yabancılığı ancak öfkeyle gösterebiliyordu. Kalem defter Leyla nereden bilseydi şu kalbinin üzerine konan kanatlıların kelebek olduğunu?

Hüseyin'e bakmadan elindeki matarayı suyun altına yerleştirdiğinde Hüseyin kendini mermerin üzerinden attı. İki ayağının üzerine düştü ve doğruldu, yakasını silkti. Tek elini çeşmenin mermerine yasladı. Boyu uzundu. Leyla'ya üstten bakıyordu. Bu Leyla'yı göz göze geldikleri her an biraz ürkütüyordu. Böyle yakından erkek mi görmüştü hayatında? Eli yüzü düzgün, boyu uzun,

yüzü yakışıklı ve tıraşlı, gömleği hep ütülü, yan köyün çiftçisi gibi değil de şehrin merkezinden gelmiş Cüneyt Arkın gibi herifti.

Leyla, Cüneyt Arkın'ı nereden mi biliyordu? Muhtar emmi bir gün bir güzellik yapmıştı da köyün meydanına açık hava sineması kurmuştu. Ses de görüntü de pek kötüydü ama elektrikten mahrum, hayatında televizyon görmemiş insanlar için bu nasıl büyük bir şeydi... Kimin mürekkebi yeterdi ki bunu anlatmaya? Kadınlar erkenden çamaşırlarını çitileyip asmış, sofraları kurup kaldırmış, erkekler işlerini çabucak bitirip doluşmuştu meydana.

Leyla da bedelini ödeyeceğini bile bile âdeta evden kaçıp gitmişti. Bedelini ödemiş miydi? En âlâsından. Kız başına akşam vakti meydanda ne işi vardı? O gece yediği dayaktan sonra biraz olsun pişmanlık duymamıştı. Bir daha belki de hiç göremeyecekti o dev ekranı, değmez miydi? Yokluk bu demekti belki de. Başkasına gani gani verilen fırsatlardan birine sahip olunan her andan, ne pahasına olursa olsun pişmanlık duymamaktı. Cüneyt Arkın ve Filiz Akın'ı izlemek yetmişti Leyla'ya. Hatta ileri gidiyor, bu dayak onlara az bile diyordu. Daha fazlasını hak ediyordu onlar. Dayak arsızı yapmıştı babası artık onu. İlk kez bu kadar mutluyken dayak yiyince de ne bilsin, garibandı, köylüydü, fakirdi; ona verileni tek gerçek sanıyordu. Acısı ne kadar büyükse dayağı o kadar artıyordu hep, mutluluğu da çok büyük olunca daha fazla dayağı hak ettiğini sanmıştı.

Cüneyt Arkın gibi bir adamın yan köyde olduğunu, çeşmenin başında o adamla buluşacağını bilmiyordu elbet.

Sevda mı aşktan büyüktür, aşk mı sevdadan?

Bunun cevabını bilmek için tabii önce anlamlarını bilmek lazımdı. Leyla gözlerini bir an çekmeden onu izleyen adama terslenmekten başka hal çare bulamıyordu. "Senin işin gücün yok herhalde?" dedi Leyla aksi bir sesle. Hüseyin gülümsedi, tek kaşını kaldırdı ve hoş bir edayla dudaklarını ıslattı. Leyla çok az konuşuyordu. Sesine yüzünden daha çok hasretlik duyuyordu.

"Var," dedi ve ekledi. "İşimin başındayım."

Leyla yandan ters bir bakış attı, Hüseyin'e fırsat vermeden çekti gözlerini. Çeşmeden su ince ince akıyordu. Pek sinir oldu Leyla. Çabucak dolsaydı artık! Yalancı, dedi içten susmak bilmeyen o şırfıntı... Leyla bilmiyordu ki

bu adamla beraber kendisini de sevmeyi öğrenecekti. Belki de bu, o adamı sevmekten daha kıymetliydi insan için. İnsan önce kendini sevebilmeliydi. Kendisine yüreği yetmeyen başkasına ne kadar yetecekti ki?

Yalancı... Elinde bir fırsat olsa daha da ince aksın isterdi. Çok daha geç dolsun, çok daha uzun sürsün işi, su bir ip olup öyle dökülsün isterdi çeşmeden. Ne kötü şeyler istiyordu öyle. Çok kızdı kendine. Utandı. Saçlarını yoldu içten içe. Ne büyük bir edepsizlikti bu! Suratına tükürmeliydi tüm köy. İnsanlar su diye çırpınıyordu. Leyla burada hayasızca bir arzu yüzünden su ince aksın istiyordu. Lanetler etti kendine. Lanetler, beddualar... Annesi kendisini çok severdi ama babasının nefretiyle anasının sevgisi yarışırsa babasının nefreti kazanacağından o da kendisine babası gibi davranıyordu. Saçlarını yolmak, bedenini yerden yere vurmak istiyordu. Saçlarını okşamak aklına gelmiyordu. Halbuki içinde filiz vermiş bu duygu saçlarını okşaması gerekecek kadar edepli, hayâlı, namuslu, pek güzeldi. Leyla anlayamıyordu.

"Allah herkese böyle iş nasip etsin o halde," dedi Leyla halinden ödün vermeyip. Hüseyin'in kaşları çatıldı. İşi Leyla'ydı. Leyla'nın duası kabul olursa herkese bir Leyla nasip olmalıydı o halde? Kıskançlık, kör sağır bir kıskançlık, dudak kemirmeli, tırnak eti koparmalı bir kıskançlık geldi durdu Hüseyin'de. Bakışları değişti. Leyla bunu bakmadan hissetti de korktu. Evet, korktu. Böyle aniden oluşan sessizlikleri sevmezdi. Geri çekilmemek, aralarına mesafe koymamak için zor tuttu kendini.

"Nasip paylaşılmaz Leyla," dedi Hüseyin ciddi bir sesle. "Ben nasibimi paylaşmam, geri al duanı."

O geri kaçmamak için zor dursa da kalem defter Leyla olmaktan da geri durmuyordu. Susmuyordu dili. "Almam, ne münasebet!" dedi genç kız ve başını kaldırıp baktı bu kez. Birkaç kez bu çeşmenin arkasına geçip beraber oturmuşlardı ama pek bir şey konuşmamışlardı. Çünkü o çeşmenin arkasına geçip yan yana oturmak bile biraz zaman almıştı. İki uçtan yavaş yavaş, karış karış yaklaşmışlardı birbirlerine. Ufak tefek birkaç cümle dışında uzun uzun sohbetlere henüz varamamışlardı.

"Ne demek almam?" dedi engellemediği kızgınlıkla. Çok ters bir şey söylüyordu, farkında değildi.

"Allah'a ettiğim duadan sana ne? Deli midir nedir?"

"Nasip benim nasibim değil mi? Al duanı geri," diye ısrarcı oldu.

"Almayacağım ya, zorla mı aldıracaksın?"

Hüseyin iyice kızdı. Apaçık dua ediyordu karşısında. Olur da biri için bile tutarsa bu dua, biliyordu kalbi çok temizdi, ne yapardı Hüseyin? Çeşmenin etrafında volta atmak, kafasını çeşmenin altına sokmak istedi. "Kızım sen..." dedi dili tutulmuşken. Leyla'ya ilk kez anne babası hariç biri kızım dedi. Tutuldu kaldı bu kelime karşısında. Allah biliyor ya, bin farklı şeyi aynı anda hissetti. O kanatlı hayvanlar nasıl çırpındı kalbinin üstünde... Yine kendi saçlarını yolmak, yerden yere vurmak istedi kendini. Allah'tan bile utandı. Allah'ım ne olur bunu sök al içimden, bak ben günaha bulanıyorum, dedi. Sök al, canımı da al gerekirse, ben söz geçiremiyorum, baş edemiyorum. On sekiz yıldır duyduğum bir kelimeye bile akıp gidiyor şu yüreğim, sök al benden, diye yalvarıyordu. Günah işlediğini sanıyordu.

Hınçla daha dolmamış matarasını almaya kalkıştığı an, Hüseyin bir anlık gafletle engel olmaya çalıştı. Zarifçe kolundan tutacaktı. Bilseydi, Leyla'nın dayak yiyecekmiş gibi ellerini siper edeceğini kendine, abartmıyordu, yemin edebilirdi, ölmeyi, kör kuyulara düşmeyi yeğlerdi. Ellerini hızla geri çekti, koparıp atmak istedi. "Leyla," dedi ölmek isterken. Göğsü hızla inip kalkıyordu genç kızın, Hüseyin olur da yanlış anlar diye gözlerini indirip az aşağı bakmıyordu. "Leyla yanlış anladın."

Genç kız hızla matarasını aldı. Yanlış anladığını ilk an fark etti de bunun utancıyla buradan hızla gitmek istedi. Herkesi o babası gibi sanıyordu. Kahroldu. "Leyla yemin ederim yanlış anladın."

"Tamam bırak," diye yükseldi. Sevgiyle kalkan el mi görmüştü de bu adamın ellerinin sevgiden kalktığını anlayacaktı? Görmemiş, cahil, dedi içinden kendine. Müsvedde Leyla. İnsanlık senin neyine? "Ben böyleyim, böyleyim," dedi titrek sesle. "Yabaniyim ben."

"Hayır, değilsin," dedi hızla. Hay Allah! Hay Allah! Lanet gelseydi böyle işe! "Lütfen. Özür dilerim Leyla. Düşüncesizlik ettim. İzin ver ben taşıyayım bunu eve kadar."

Aklını mı kaçırmıştı bu adam? Babası öldürürdü onu. Leyla sabırlar çekti de yürümeye başladı. "Leyla yarın geleceğim yine," diye seslendi arkasından. Olur da gelmezse kendine ölümlerden ölüm seçecekti Hüseyin. Gece boyu da uyuyamayacaktı zaten. Ne yapmalı ne etmeliydi Leyla'yı daha sık görmeliydi. O kadar görmeli, o kadar konuşmalı, belki elini uzatmalı yine, lakin Leyla asla korkmamalı, belki o da elini uzatmalı, sonra Hüseyin elini saçlarında gezdirmeli, yüzünde, yanağında... Belki... Boynunda. Belki... Bir buse kondurmalı... Yanağına... Belki... İleri gidecek isteklere varmasına izin vermeden silkti yakasını. Çok erkendi bunun hayali için bile. Leyla ona uzanan elinden asla korkmadığında, elini uzatmayı alışkanlık haline getirdiğinde babasının karşısına çıkmalıydı Hüseyin. Ona bu savunma halini kazandıran, Hüseyin'in vakit vakit öldürmek istediği babasından kurtarmalıydı Leyla'yı.

Kalem kitap Leyla. Güzel Leyla.

"Lütfen gel Leyla. Duanı da geri al," diye laf arasında hatırlattı. "Yarın geleceğim, rica ediyorum sen de gel."

Sevda mı aşktan büyüktür, aşk mı sevdadan?

Genç Leyla, tecrübesiz haliyle o vakitler içindekine ne aşk ne sevda diyebiliyordu ama şimdi, bir oğlu varken, kızına gebeyken sevda aşktan on dirhem daha ağır diyebilirdi.

Aşk tez vakit demekse, sevda ebedi demekti.

Leyla dalıp gittiği anıdan kendini zorlukla kopardı ve gözlerini kırpıştırdı. "Ecevit," diye yükseldi ve oğlunun poposuna vurdu. "Kaynatma lafı, bitir şu ödevini." Babasından halliceydi oğlunun dili. Pek laf yapıyordu ağzı. Yine çeşme başı anılarından anlattırıvermişti kaşla göz arasında. En son ödev yapıyorlardı halbuki. Çalışma masasının yanına bir sandalye çekip oraya oturmuştu Leyla. Ecevit'in her ödevini didik didik kontrol ederdi, defterlerini teker teker tarardı her Allah'ın günü. Ecevit başını masaya yatırdığı an yaslandığı sandalyeden ayırdı sırtını kadın.

"Oğlum, yatarak yazma diyorum!" dedi kızgın bir sesle.

Ecevit doğrulurken sızlanıp durdu. "Uykum geliyor!" diye o da annesine kızdı.

"Uykun geliyorsa ödevini gelir gelmez yapacaksın, sonra gideceksin Firuze'nin yanına, Ecevit."

"Olmaz," dedi ve kaleminin kurşununu kâğıda bastırdı. Çatık kaşlarıyla pek huysuz ve uykusuzdu. Şu hayat bilgisi ödevlerinden nefret ediyordu. Allah'ım ne sıkıcıydı! Ne sıkıcıydı, bayılıverecekti! "Firuze sıkılıyor." Zaten akşama kadar okuldan dönmesini bekliyordu, bir de gelir gelmez ödevleri için mi bekletecekti? Olacak iş değildi.

"Firuze'nin yanında yap o zaman," dedi bu kez Leyla. Ecevit'in o çirkin yazısını gördükçe morali bozuluyordu. Elini karnına bastırdı. İnşallah kızının yazısı bu kadar çirkin olmazdı da bu dünyadan güzel yazan bir evladını görmeden gitmezdi. Firuze'nin yazısı güzel olacağa benziyordu. Onu da kızı gibi severdi. Bir an önce biri yazmalıydı artık, Ecevit'in yazısına baktıkça gözleri kanıyordu. "Oğlum biraz daha özenli yazar mısın?"

"Firuze sıkılıyor yanında ödev yapınca."

"O zaman beyefendi, uykunuz gelse de ödevinizi bu vakitte yapacaksınız. Sızlanmayacaksınız." Ecevit hiç de bir şey demedi. Bundan başka çözüm yoktu zaten. Firuze'yle geçireceği vakitten kısamazdı. Onu çok ama çok özlüyordu. Resim derslerinde onu çiziyordu hep. Türkçe dersinde hikâye yazarsa başkarakterine hep Firuze ismini veriyordu ve matematik dersinde problemleri yazarken diğer isimleri hep Firuze'yle değiştiriyordu.

Leyla sırt ağrısına dayanamadı ve yine geriye yaslandı. "Gözlerini kapatarak yazma Ecevit."

"Of, of, of!"

"Oflanma da!"

"Of, of, of!"

Leyla'nın tüm siniri uçtu gitti. Güldü. Öne doğru eğildi ve oğlunu öpüp kokladı. Yanağını sıkıp sıkıp seviyordu. Mıncırıyordu yüzünü. Kalbinin yarısı eşine aitse diğer yarısı oğluna aitti. Kızı doğunca da üçe bölünecekti, biliyordu. "Anneye of denmez."

Ecevit çatık kaşlarıyla, "Biliyorum," dedi. Biliyordu. Annesine sardı küçük kollarını. Annesinin onu öptüğü gibi öptü. Bir oraya bir buraya buse kondurdu. Burnunu ısırdı, yüzünü mıncırdı. Ecevit, annesini biraz sevdikten sonra ödevine daha azimle devam etti.

"Firuze okula başlayınca beraber ödev yaparsınız," dedi Leyla. Evet, bunu istiyordu. Yan yana olsunlar ama ikisinin de ödevi olsun, diğeri sıkılmadan ödevlerini yapsınlar. Ecevit düşündü. Annesine söylemedi ama o önce Firuze'nin ödevine yardım ederdi. "Sana bir masa daha alırız, sizin yerinize koyarız. Beraber yan yana ödevlerinizi yaparsınız. Bu saate de kalmaz ödeviniz."

Ecevit'i günün sonunda yine düzeltecek, yola sokacak olan Firuze'ydi. Biliyordu Leyla.

Ecevit başını salladı. Ödevini zorlukla tamamladı. Annesinin kontrolünden geçirdi, çantasını hazırladı ve sonunda yatağa koştu. Leyla oğlunun üzerini örttü, eğildi ona doğru, yeniden öpüp kokladılar birbirlerini. "Anne, anne, anne!" diye bağırdı Ecevit. Bu seslenmek için değil, çok sevmektendi. Tekrar ediyordu bazen coşkuyla. Firuze, Firuze, Firuze de diyordu. Vardı böyle şahsına münhasır davranışları.

Saat çok geç değildi ama sabah erkenden kalkan, okula giden, okulda koşturan, okuldan dönünce oyun arkadaşının yanında olan, bir de üstüne ödevini yapan bir çocuk için geçti sadece. Ecevit çabucak uyuyakaldı. Leyla kalkmadan Ecevit'in yanında dua okudu. Bir kâbus bile incitmesin, huzurla uyusun diye oğlu.

Eli karnında çıktı odadan, salona geçti. Saat ona geliyordu. Camdan baktı. Hüseyin daha gelmemişti. İşi uzamış olacaktı demek ki. Artık iş yükü daha çok ondaydı. Leyla daha az çalışıyordu karnı büyüdükçe. Biraz keyfini çıkarmaya çalışıyordu ona göre hamileliğinin son günlerinin. Keyif çatıyordu. Bol okuyor, bol yiyor, bol istediğini hazırlıyor, bol izliyor, bol uyuyor, bol gülüyordu.

Kitaplığının önüne gitti, bir romana başlamak istemedi. Son okuduğu kitabı da tamamlamıştı. Şiir kitabı en iyisiydi. Sıradan bir hayatın muhteşem günlerini, son günleri olduğunu hiç bilmeden, tadına doya doya yaşıyordu. Yaşar Kemal'in Bugünlerde Bahar İndi kitabına uzandı. Koltuğa geçti. Ayaklarını uzattı. Ödem topluyorlardı. Kitabı köşeye koydu rahatını bulana kadar. Rasgele bir sayfa açtı, şiir kitaplarının ilk sayfasından başlamayı hiç sevmiyordu. Sayfa sayısına bakmadı. Okudu.

Bu şiirde kendini pek bulmadı başta ama içine dokundu dizelerde yürüdükçe. "Yalnızlık" hiç onu anlatmıyordu artık ama şiir devam ettikçe annesi-

ni özledi. "Su olsan kimse içmez, yol olsan kimse geçmez," kısmında garibanı anacığı düştü hatırına. Gözleri doldu biraz, yaşlar da aktı ardından. Şiiri tamamlayamadan, sonunu göremeden kapattı kapağı. Annesinin özlemi bu kadar bile yetti. Yalnız değildi de işte öksüzdü. Anne olsa bile anasını arıyordu insan. Daha çok ağladı. İçinde uykuya yatmış özlemi uyandırdı ansızın. Biraz daha ağladı. Kapının açılma sesine kadar ağladı. Ne zaman ki o sesi duydu, hızla sildi yaşlarını. Elinin tersini defalarca gözlerine sürttü. Bir ıslık sesi duydu kapının önünden. On sene önceki gibi. Kalbi belki o vakit kadar pır pır etmedi ama yine heyecanla biraz hızlı attı. Mutlu etti onu bu ıslık sesi.

Aşk tez vakit, sevda ebedi, denmişti. Tam da bu yüzden.

Hüseyin elinde bir demet papatyayla kapı önünden uzattı başını salona. Geç geldiği vakit, kendini biraz mahcup hissediyordu. Muhakkak eli dolu geliyordu öyle olunca eve. Leyla yüzünü gizlemeye çalıştı ama Hüseyin fark etmişti. "Leyla," dedi endişeyle. "Ağlıyor musun sen?"

"Yok ya... Gözüme toz kaçtı."

Hüseyin pencerelere baktı. "Kapı pencere kapalıyken mi?" diye sordu eşine doğru adımlarken. Papatyaları sehpaya koyacaktı ki Leyla, "Bana mı aldın?" diye sordu. Pek seviyordu çiçekleri. "Sana aldım," dedi adam ve ona uzanan ellere bıraktı papatyaları.

"Neden ağlıyorsun sen? Sancın mı var?"

"Hiç yok."

"Biri bir şey mi dedi?"

Gözlerini küçültmüş karısının yüzüne bakıyordu. Yalan söylerse anlardı. "Kim ne söyleyecek?" dedi Leyla, çiçeklerini göbeğinin üzerine yerleştirdi. Hüseyin pek de uzak duramadı, mesafede sorgulayamadı, yanına oturdu, o da yetmedi, "Gel bakalım," dedi ve kucağına doğru çekti eşini. Leyla papatyalarını sıkıca tuttu. Ansızın kocasının kucağına düştü. Yerine yerleşti. "Niye ağladın, söyle bakalım bana?"

Leyla eşinin bakışlarından kaçamadı. Gözleri yine yaşarmasın diye koca koca açtı. "Öyle bir şiir okudum," dedi titrek bir sesle. "Annemi hatırladım.

* Yaşar Kemal, *Bugünlerde Bahar İndi*, (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2010), 31.

Öyle..." dedi. Sesi titredi. Boğazı düğümleniyordu, zorlukla konuşuyordu. "Aklıma geliverdi aniden. Özledim herhalde. Anlamadım ben de. Ağlayıverdim." Bunları söylerken yine büzüldü dudakları. Çenesi titredi. Çünkü annesizlik, her yaşta aynıydı. Hüseyin'in eli saçlarına gitti, karısını değil de öncelikle annesiz bir çocuğu sinesine çekti.

"Tamam, ağla biraz daha," dedi şefkatle. Sonra içinden belki biraz bencilce ama çok yerinde, haklı bir istekle, Allah benim çocuklarımı annesizlikten tek bir gün bile ağlatmasın, dedi. Leyla biraz daha ağladı sinesinde. Sonra ağlaması durunca çıktı. Bir peçeteye uzandılar aynı anda. Burnunu ve gözlerini sildiler Leyla'nın. Biraz öpüp kokladı Hüseyin, Leyla'yı.

"Leyla..." Sesi bir yaz güneşi gibiydi. "Benim Gül Güzeli'm," dedi dudakları boynundayken. Burnunu sürttü boynunda öptüğü yere. "Ne sürdün sen buraya?" diye sordu. Ağlayışının da özleminin de üstüne gitmeyecekti. Mahcup etmeyecek ya da ağırlaştırmayacaktı hislerini. Leyla böylesini isterdi, biliyordu.

"Lavanta. Hoşuma kaçtı öyle, süreyim dedim biraz gerdanıma. Güzel mi?"

Hüseyin gülümseyerek başını Leyla'nın koynundan çıkardı ve imayla yüzüne baktı. Leyla anımsamadı onun gibi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Evlenmeden önce de sürerdin," dedi. Elinin tersini tıpkı genç bir delikanlıyken yaptığı gibi karısının gerdanında gezdirdi. Parfüm kullanırdı şimdilerde Leyla, lavanta gençliklerinde kalan hoş bir hatıraydı. Leyla gerdanında dolanan kemikli elle anımsadı o gençlik yıllarını. "Tabii senin için sürmedim, derdin. Şimdiki benim için mi?" diye sordu. Hafızası ne kuvvetliydi öyle. Az önce ağlayan Leyla'yı bu kuvvetli hafızası biraz kızdırdı.

"Hayır," dedi Leyla. İnatçı bir keçiden farksızdı. "Ne münasebet? O zaman da hoşuma kaçmıştı sürüyordum, şimdi de hoşuma kaçtı sürdüm."

Külliyen yalandı. Köy meydanında ulaşabileceği tek güzel koku lavantaydı o zamanlar. Hüseyin'le aralarındaki mesafe kapandıkça, yakın mesafede oturdukça güzel kokma kaygısı taşımaya başlamıştı Leyla. Hüseyin temiz kokardı çünkü. Kendisi de güzel koksun isterdi. İlk sürüşünde, bir esans

olduğunu unutmuş da bocalamıştı üstüne. Kendisi bile kokuya tahammül edemiyorken Hüseyin'den uzak oturmaya çalışmıştı ama adam bırakmamıştı. O gittikçe Hüseyin gelmişti. Fazla mıydı bu koku? Fazla fazla fazlaca. Ama Hüseyin, Leyla kendini biraz bile kötü hissetmesin diye, "Ne güzel kokuyorsun sen öyle!" demişti. Onu mahcup etmeyeyim derken ağız dolusu iltifat etmişti de Leyla'yı utançtan ölecek kıvama getirmişti. Hay aksi! Ne zordu bu işler.

"Olayın benimle hiç alakası yok yani."

"Hiç."

"Hâlâ mı?" diye sordu kucağındaki karısının belini sararken.

"Hâlâ."

Yüzünü yine koynuna yaklaştırdı, kıkırdaya kıkırdaya biraz öpüşüp koklaştılar, sırnaştılar birbirlerine. İkisinin de içinde ne arzu ne de sevda biraz olsun azalmıştı. Kendi yağlarında eksilmeden kavruluyorlardı. "Ecevit uyudu değil mi?" diye sordu Hüseyin.

"Sızdı desem daha doğru."

"Çok mu yorulmuştu? Keşke ödevlerini sabah erken uyanıp yapsaydı."

"Asla olmaz," dedi Leyla, despot bir öğretmen gibi. "Sabah uyanamazsak ne olacak? Yapsın ödevini öyle uyusun. Firuze okula başlasa da beraber ödev yapsalar. Bir türlü sevdiremedim ödev yapmayı çocuğa."

Hüseyin güldü, yavaş yavaş karısının örülü saçlarını açmaya başladı. İlgiyle ve sevgiyle izliyordu yüzünü. Yorgunluğu dizlerine yatırdığı bir kadınla uçup gitmişti bedeninden. Sabaha kadar güzel eşiyle ilgilenebilecek gücü vardı artık.

"Bizim oğlan önce kızın ödevini yapar bu arada," dedi gülerek. Aklına doğrudan bu gelmişti.

Leyla dudak büzdü. "Bunu düşündüm. Sonra dedim ki, Firuze o çirkin yazıyı defterinde istemez. Bak gör, inci gibi yazacak o. Ecevit yazmayı öğrenmiş biliyor musun? O gün fark ettim. Heceleye heceleye yazıyor bir de. Firuze yazmayı öğrendin mi dedim, hayır dedi. Sadece 'Ecevit' yazmayı biliyor şu an."

İkisi de kıkır kıkır gülüştüler. "Kurban olurum ikisine de," dedi Hüseyin. Sonra sessizce, plansız düşüncelere daldılar, dakikalarca sürdü bu. İlk konuşan Hüseyin oldu. "Bu iş nereye varacak sence?" diye sordu.

"Hangi iş?"

"Ecevit'le Firuze."

"Onlar daha çocuk..." dedi kısık bir sesle Leyla. "Böyle şeyler düşünmek bana ayıp geliyor. Minicikler daha."

"Tabii de..." Firuze daha iki günlükken üç yaşında oğlunun eve gelen bebeği nasıl merak ettiğini hatırlıyordu adam. Sonra o bebeğin ilk adımlarında oğlunun nasıl elinden tuttuğunu, beraber oynayacak yaşa geldikleri ilk andan beri başka kimseyle oyun oynamadıklarını... "İnsan bazen düşünüyor Leyla ya... Firuze'yi bilmem tabii. O koskoca Atilla Akın'ın kızı. Kimbilir nerelerde okuyacak, nerelere gidecek, kimlerle tanışacak..."

"Niye öyle dedin, Ali de okuyacak, gidecek, tanışacak," dedi. Oğlunu savunmak istemek değil de oğluna da layık görmekti bu.

"Tabii ki... Ama anlarsın ya işte Leyla. Bazen düşünüyorum. Babalık işte. Olsa dert, olmasa dert. Olmayacaksa Ecevit'in içine hiç düşmesin. Tek duam bu. Arkadaş kalsınlar, kalbi o fark yüzünden yara almasın. Olacaksa da... İşte. İnsan düşünüyor. Hani hali vakti yerinde bir başka aile olsaydı tamam da... Bir şekilde denk düşerdik. Öyle de değil ki... Koskoca siyasetçi. Ülke yönetiyor adamlar. Nasıl aşık atarsın ki? Nasıl yetişirsin?" Bunları söylerken utana sıkıla söylüyordu. Sonuçta yüz yüze baktığı, ekmeğini yediği insanlardı. Ecevit'i sofralarında ağırlamaktan bir güne bir gün gocunmamışlardı. Çocuklar da küçüktü. Böyle şeyler konuşulmamalıydı da şimdiden sıkıntısı düşüyordu işte içine. Elinde değildi.

"Ben Firuze'nin öyle biri olacağını, Ecevit'i eksik hissettireceğini hiç sanmıyorum. İnsan yedisinde neyse yetmişinde de o olur. Mesela bak Bülent öyle değil. Biz buraya ilk geldiğimizde çocuktu. Belliydi büyüdükçe nasıl bir karakterde olacağı. Firuze için de belli bence," dedi Leyla. Tamam kabul... O da düşünüyordu bazen istemsizce. Arkadaş kalsalardı ne âlâydı. Zaten öylelerdi ama gün gelecek büyüyeceklerdi. Genç bir kız ve genç bir erkek olacaklardı. Vakit gelince belki içlerinde varsa birbirlerine başka bir gözle bakacaklardı.

"Mesele Firuze değil ki Leyla..." dedi Hüseyin. Hayat ne garipti. Hiç görülmeyecek günlerin hesabını yaptırıyordu insanlara. Kışı görmeyecek Leyla'nın domates kavanozlarına, kestiği eriştelerine, kuruttuğu patlıcanlarına benziyordu bu. Leyla devamını duymadan anladı. Elbette ona kitaplarını

veren, onunla kahve içen kadın gün gelirse bazı şeyleri istemezdi. Bunu anlamak zor değildi.

"Paramızı biriktiriyoruz," dedi Hüseyin. "Zamanı gelince çıkarız kendi evimize. Allah büyük. Burada ölmeyeceğiz ya. Ben bir iş bulurum buradan çıkınca. Hatta ne düşündüm biliyor musun, sana da bir çiçekçi dükkânı açarız."

Bunları Firuze ve Ecevit iki arkadaş olarak kalsalar da yapacaklar mıydı? Elbette. Tamam, Atilla Bey'i de Aylin Hanım'ı da severlerdi ama Hüseyin isterdi Leyla'sına bir ev vermeyi. Sonra bir çiçekçi dükkânı... Tümüyle kendisine ait bir mutfak... Bunların hayaliyle daha kuvvetli çalışıyordu. Hem böylece, olur da o düşündükleri ihtimal olursa en azından Ali Ecevit'i evin çalışanının oğlu sıfatından kurtarırlardı. Bu ayıp bir şey miydi? Hiç değildi ama yine de oğullarının yüreği biraz olsun bundan kırılmasın, mahcup düşmesin isterlerdi.

"Çiçekçi mi?" diye sordu Leyla. Sesi canlandı, gözleri parıldadı.

"Yaparsın bence."

"Açabilir miyiz ki?"

"En iyisinden," dedi adam başını sallayarak. Zaten çok masrafları yoktu. Leyla da dikkat ediyordu. Ne olursa olsun ikisinin içinde günün birinde buradan müsaade istemek geçiyordu. Leyla da isterdi rahatlıkla girip çıkabildiği bir evi olsun. Bir siyasetçinin evinde çalışmak, yaşamak elbette zordu. Tabii hemen içinden şükretti. Nankörlük yapmak istemezdi, ne Allah'a ne de bu evin sahiplerine. "Adını da Gül Güzeli koyarsın, olmaz mı?"

Leyla neredeyse el çırptı. Çok da güzel olurdu! Altınları da vardı. Onları da satarlardı. Küçük bir yer olsa yeterdi ona. Ankara'nın en güzel çiçekçisine çevirirdi orayı. İçi kıpır kıpır oldu. Kızı bile tekmelemeye başladı müjdeyi almış gibi. Aklında bir resim belirdi. "Geçen gün Firuze bana bir resim çizmişti, çiçekçi dükkânı vardı resimde. Burası senin Leyla teyze, demişti. Acaba hissetti mi?"

Firuze'nin küçük kalbi tertemizdi. Leyla o an anlamamıştı ama şimdi sanki bu ilahi bir mesajdı. Pek de güzel çizmişti Firuze. Leyla imrene imrene bakmıştı o çiçekçiye. Sihirli parmakları vardı küçük kızın; hayaller kurduruyordu insanlara, sanki çizmek için bu dünyaya gelmişti.

Leyla uzun uzun izlerdi çizerken onu. Hayran olurdu. Sonra dua ederdi, annesinin doktor olacağını, babasının iyi bir siyasetçi olacağını iddia ettiği ve daha şimdiden anne babası arasında bile savaşa dönen geleceğinde fırçalarını ondan almasınlar diye. Çünkü Firuze bu hayatta en çok çizmeyi güzel yapıyordu. Ona zorla matematik çözdürmenin bir anlamı yoktu. Leyla dua ederdi ona, hırstan zaman zaman gözü dönen ailesinin ego savaşları arasında yok olup gitmesin yeteneği diye. Özgürce çizebilsin diye. Leyla hep dua ederdi.

Duaları kabul olmuş muydu? Tartışılırdı. Dördüncü sınıfa giden ve bugün on yaşına giren Firuze, bir matematik dersinde, sindiği en arka köşede, dersi dinlemiyor ve resim çiziyordu. Firuze bugün, Ecevit'in hayatının elinden çalındığı yaştaydı ve Leyla teyzesinin bu güzel dualarından hiç haberdar değildi.

"Firuze." Sınıf öğretmeni, çizdiği resme dalıp gitmiş Firuze'yi ürkütmemek için önce hafifçe eğilmiş, sonra yavaşça seslenmişti ama Firuze yine de irkilmişti. Resim çizerken bu dünyadan tüm varını yoğunu taşıyordu. Göz göze geldiklerinde Firuze artık hiçbir şey gizleyemezdi. Yakalanmıştı. "Neden dersi dinlemiyorsun?" Ellerini sessizce resminin üzerine koydu ve öğretmenine baktı. Tüm sınıf ona dönmüştü. Utanıp sıkıldı.

"Geçen İngilizce dersinde de resim çizdi, öğretmenim," dedi ön sıralardan bir başka çocuk. Firuze çatık kaşlarıyla ona baktı ama bir şey söylemedi. Zaten bu şikâyet de öğretmen için bir anlam ifade etmedi. Firuze çoğunlukla resim çizerdi. Çizdiği anlar çizmediği anlardan daha fazlaydı. Öğretmen, Firuze'nin elinin altındaki resmi, kâğıda zarar vermeden çekip aldı.

Bir meyveli pasta vardı. İki tane çocuk, bir havuz. Öğretmen çoğu resminden rahatsız olduğu gibi elindekinden de rahatsız oldu. Bir sınıf öğretmeni, okula gelen öğrencisinin saçının toplanış şeklinden de, çizdiği resimden de bazı şeyleri anlamalıydı. Öğretmen, Firuze'nin resimlerinden yolunda gitmeyen şeyler olduğunu görebiliyordu. Birinci sınıftan beri yanında değildi. Bu sene sınıfına gelmişti. Bildiği kadarıyla bu kız çocuğu neredeyse her sene, ailesi tarafından öğretmeninden memnun kalmadığı gerekçesiyle sınıfı değiştirilen bir öğrenciydi.

"Firuzeciğim, benimle gelebilir misin?" dedi ve kıza elini uzattı.

"Tamam çizmeyeceğim, söz dersi dinleyeceğim," dese de nafileydi. Öğretmen uzattığı eli çekmedi ve tutmasını bekledi. Firuze bir yetişkinin ve özellikle bir öğretmenin bu baskın tavrıyla baş edemedi ve öğretmeninin elini tuttu. Sınıfta kıkırtılar duyduğunda kaşları daha çok çatıldı. Hiç kimseyi sevmiyordu. Geçen seneki sınıfında olduğu gibi, ondan önceki sınıfında olduğu gibi. Hiç kimseyi sevmiyordu. Seneler önce söylediği gibi; onun yalnızca bir annesi, bir babası ve bir arkadaşı olmuştu.

"Çocuklar!" diye uyardı öğretmen yürürken. "Soruları çözmeye devam edin, geliyorum ben hemen."

Firuze'nin küçük elini sıkıca tutmuştu. Sınıftan beraber çıktılar. Koridorun sonunda psikolojik danışmanın odası vardı. Öğretmen kapıyı çaldı ve yavaşça başını uzattı. "Hocam, gelebilir miyim?"

"Tabii hocam, buyurun."

Önce Firuze'yi odaya yönlendirdi, ardından kendisi girdi. "Firuze matematik dersinden biraz sıkılmış," dedi karşısındaki kadının yüzüne bakarken. Gülümsediler birbirlerine. "Resim çizdiğini fark ettim. Sakıncası yoksa burada devam edebilir mi?" Niyeti resimde onu rahatsız eden ayrıntıları karşısındaki uzmanın da yakalamasıydı ve bunu çocuğu korkutmadan yapmalarıydı.

"Tabii ki, oturabilirsin Firuze. İyi dersler hocam," dedi ve gerisinin kendisinde olduğunu hissettirecek şekilde salladı başını. Danışman çekmecesinden boş bir kâğıt ve boya kalemleri çıkardı ve Firuze'nin önüne koydu. Karşısındaki öğrencinin kimin kızı olduğunu biliyordu ama şimdi daha önemli meseleleri vardı. Çocuğun çizdiği resme baktı dikkatle.

Havuz neden kırmızıya boyanmıştı?

Firuze önüne koyulan kâğıt ve boyalara bakarken çoğu zaman olduğu gibi sessizdi. İnsanlar ona resim çizmesinin çok güzel bir şey olduğunu ama yeri ve zamanı olduğundan bahsedecekti. Danışman, Firuze'nin adını ve soyadını girdi ve bilgilerinin açılmasını bekledi. Okul numarası ve sınıfından sonra doğum tarihi dikkatini çekti. "Ah!" dedi tatlı bir tınıyla. "Bugün doğum gününmüş! Doğum günün kutlu olsun Firuze. İyi ki doğdun, iyi ki varsın!"

Firuze sessizce kâğıda ve kalemlere bakmayı sürdürdü. Bugün doğum günü olması hiç hoşuna gitmiyordu. Yaşı daha küçük olduğundan doğmamayı dilemeyi bilmiyordu, içindeki mutsuzluğu nasıl dile getireceğini seçemiyordu ama seneler sonra kendini daha iyi ifade ettiğinde keşke doğmasaydım diyecekti.

Danışman güler yüzünü soldurmadan devam etti. "Görüyorum ki akşam yapılacak kutlamayı çizmişsin. Pastan çok güzel duruyor. Meyveli pasta seviyorsun galiba, doğru mu anladım? Yoksa böyle mi çizmek istedin?" Adım adım havuza doğru gitmekti amacı.

Firuze başını çevirmeden, "Meyveli pasta severim," dedi. Kimseye Ecevit'ten bahsedemediği için öyle söyleyebildi. Evet, o da artık meyveli seviyordu ama Ecevit kadar değildi. Elinde fırsat olsa Ecevit seviyor demek isterdi ama senelerdir ağzında mühür vardı.

"Ben de bayılırım. Akşama kutlama var o zaman?"

Firuze'nin küçük kalbine bir ağırlık çöktü. Hiç fark etmedi ama mimiklerine kadar hissedildi bu huzursuzluğu. Başını iki yana salladı sadece. Firuze en son altıncı yaş gününde pasta üflemişti. Geçtiğimiz iki doğum gününde de çikolatalı pastasının üzerine mum dikilse bile Firuze kesin bir tavırla üflemeyi reddediyor, odasına kaçıyordu. Kâğıda ve boya kalemlerine uzandı. Yeniden çizmeye başladı. Sohbet etmek istemiyordu.

"Kutlamaz mısınız doğum gününü?"

Böylesine varlıklı bir aileden elbette şatafatlı bir kutlama beklemişti. Çocuk yalan söylüyor ya da bu resim bir aile sorununu anlatıyor olabilirdi. Firuze cevap vermedi ve çizmeye devam etti. Kadın bir süre bölmedi onu. Çizmesine izin verdi. Ne çizeceğini merak ediyordu. Sonra Firuze beklenmedik anda, "Size bir şey söyleyebilir miyim?" dedi başını ilk kez kaldırırken. Dayanamadı. İlk kez bir on altı kasımda yabancı bir kadının ve diğer insanlara göre kısmen daha çok güvendiği öğretmeninin yanındaydı.

Güven veren bir gülümsemeyle karşılık aldı.

"Elbette. Seni dinliyorum."

"Kimseye söylemeyin ama."

"Bana söylediğin her şeyi sadece bana söylemiş olursun. Başka kimse öğrenemez." Kadın öylesine güven veriyordu ki, bir çocuğu ikna etmemesi işten bile değildi. Firuze söyleyeceği şey için heyecanlandı. Çünkü çok ama çok uzun zamandır kimsenin yanında bu ismi sesli olarak dillendirmiyordu.

"Bugün Ecevit'in doğum günü, biliyor musunuz?"

Adını söyleyince biraz korktu. Nedenini anlamıyordu ama babası içine öylesine bir korku tohumu ekmişti ki Firuze, o tohumdan bitmiş ağacın gölgesinden bile korkuyordu. Söyler söylemez pişman oldu. Kadın kızacak, babasını arayacak sandı ama tebessümü bozulmadı.

"Ne kadar güzel bir denk geliş!" dedi Firuze'nin yüzündeki endişeyi görürken. "Ama sanırım ben Ecevit'i tanımıyorum." Sınıf arkadaşı olabilir miydi? Sanmıyordu. Ailesinden biri? Aynı gün doğdularsa belki de ikiziydi. Firuze'nin korkusu silinmese de azaldı, en azından sessizliğe gömülmedi.

"O benim arkadaşım," dedi resmine dönerken. Yüreğindeki şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama bilse kalbinin adını özlem koyardı. Çok özlemişti. İçinde yaşatmak artık yetmiyordu. Oyunları bitmişti. Hep aynı şeyleri tekrar ediyorlardı. Çünkü o arkadaşlığın beyni Ecevit, kalbi Firuze'ydi. O yüzden aralarındaki bağ geçen senelerde Firuze nezdinde aynı kalsa da Ecevit bir fikir olarak artık eskisi kadar kuvvetli değildi zihninde. "En sevdiğim arkadaşım," diye düzeltti. Başka arkadaşı yoktu zaten. Küçük dudakları büzüldü ve boğazı acıdı. Aslında bazı zamanlar artık Ecevit'i hatırlamıyordu. Tümüyle unutmasa da Ecevit bir fikir olarak zihninde duraksayınca, kendini yenilemeyince, aynı oyunlar etrafında dönünce Firuze varlığını unutuyordu ama bugün 16 Kasım'dı. Firuze kendisinin doğduğunu unutmuştu ama Ecevit'in doğduğunu hiç görmese de anımsıyordu.

"Çok şanslısın. En sevdiğin arkadaşınla aynı gün doğmuşsunuz." Psikolojik danışmanın cümleleri Firuze'nin içini daha kuvvetli acıttı. Firuze kalbinin adını özlem koydu. "Beraber mi kutluyorsunuz?"

Önündeki kâğıda boncuk boncuk gözyaşları damlamaya başladı. Dudakları on yaşında bir çocuk gibi değil, ancak altı-yedi yaşlarında bir çocuk gibi büzüldü. Başını iki yana salladı. Küçük elleriyle gözlerini silmeye çalıştı

ve titrek bir sesle konuştu. "Ecevit gitti. Bir daha da gelmedi," dedi sitemle. Babası haklı çıkmıştı. Ecevit hiç gelmeyecek, demişti. Ecevit hiç gelmemişti. "Ben onu çok özledim."

Nasıl böylesine donukken ansızın ağlamaya başlamıştı? Kadın şaşkınca onu izliyordu. Derin bir nefes aldı ve toparladı kendini. Bu kız çocuğunun yardıma ihtiyacı vardı, görebiliyordu. Yerinden kalktığındaysa daha iyi iletişim kurabilmek için tam karşısına oturdu. Hüngür hüngür, şiddetli bir çocuk ağlaması değildi bu. Aksine için için, sessiz sedasız ağlıyordu. Danışman, Ecevit denen çocuğun öldüğünü düşündü. O an kim olsa aklına yalnızca bu gelirdi.

"Taşındı mı arkadaşın?" diye sordu ama öldü mü diye elbette ki soramazdı. Firuze cevap vermedi. Ecevit'i böylesine sesli hatırlamak onu içli içli ağlatmaya başladı. Ne babası ne de annesi haklı çıkmıştı. Firuze arkadaşlık kuramıyordu. Kurabilse belki düzelecekti ama doğduğu günden beri yanında olan o akıllı, yeri gelince kurnaz, oyunbaz ve Firuze'ye karşı bencil bir sevgisi olan çocuk gibisini bulamıyordu. Herkeste onu arıyordu. Kimsede onu bulamıyordu. Elbette on yaşındaki bir çocuğun anne babasından, barınmasından ve yemeğinden sonra gelen en büyük ihtiyacı arkadaştı. Yoktu. Daha da vahimi, Ecevit'i kaybedince hissettiği boşluk sadece arkadaşlığı karşılamıyordu. Kocamandı.

Kadın, biraz eğildi ve "İnsanlardan bazen uzak düşebiliriz. Çok sevdiklerimizden de. Taşınıp uzaklara gidebilirler ama bu tüm bağı koparacağımız anlamına gelmez. Mesela mektup yazabiliriz ya da anne ve babamıza söyleriz, telefonla görüşebiliriz. Anne ve babana arkadaşını çok özlediğini söyledin mi? Eminim kendileri ellerinden geleni yaparlar," dedi.

Firuze cevap vermedi. Hiçbir şey anlatmadı. Sadece ağlamaya devam etti. Sonra, "Yalan söylemek kötü bir şey mi?" diye sordu. Geceleri yalan söylediği o günü görüyordu rüyasında. Bazen doğruyu söyleyip Ecevit'e bile kavuşuyordu, bazen doğruyu söyleyince de Ecevit'e kavuşamıyordu.

"Çok kötü bir şey," diye yanıtladı Firuze'yi. Firuze için için ağlamaya devam etti. Bir kadın çiziyordu karşısında kendisi, Ecevit'i de masanın altına saklanmış halde... Aklı allak bullaktı. On altı kasımlar çok kötü geçiyordu.

Danışman biraz daha uğraştı ama yine de konuşturmayı başaramadı. Bir mendil uzattı. "Benimle istediğin zaman arkadaşın Ecevit'i konuşabilirsin," dedi.

Ancak o zaman Firuze, "İstediğim zaman mı?" diye sordu.

Kadın başını sallayınca çocuk aklıyla ve heyecanla, "Yarın da mı?" diye teyit etti.

Kadın belki şimdi amacına ulaşamamıştı ama Firuze'nin güvenini kazanmıştı, yarın yeniden yanına geleceğini biliyordu. Çizdiği resmi istedi çıkmadan, Firuze de zorluk çıkarmadan verdi. Resimlerini saklama içgüdüsü yoktu. Odadan çıkana kadar ağlayışı dindi, son iki dersin içindeydiler zaten. Resim çizmeden, duyarak ama dinlemeyerek öğretmenine baktı. Köşesine sinmişti. Okul zili çaldığında onu almaya gelecek olan araç her gün nerede duruyorsa o tarafa doğru gitti. Annesini gördü ama bu kez. Aylin Akın elbette ki bugün kızını okuldan alacaktı. Güzeller güzeli kızı doğmuştu, kızını doğurmuştu bugün. Olduğu yerde eğildi ve kollarını Firuze'ye açtı. Firuze koşmadı ama adımlarını hızlandırdı, annesine sarıldı.

"Benim güzelim," dedi Aylin. "Benim güzeller güzelim."

Kızının yüzüne sayısız öpücük kondurdu. Bir parti düzenlemese de kocaman bir pasta yaptırmış ve bir sürü hediye almıştı kızına. Her sene büyük bir umutla, bu sene kutlayacağız diyerek hareket ediyordu ama olmuyordu. Bu seneden tek temennisi yeniden kutlamalarıydı. "Benim kızım doğmuş bugün."

Firuze'nin tepkisini pürdikkat izledi ve tepkisizliğiyle koca bir hayal kırıklığına uğradı. Yine de gülümsedi ve neşeyle konuştu. "Baban sana öyle bir hediye aldı ki," diye devam etti yine de. "Görünce şok olacaksın! O kadar güzel ki hediyesi..."

"Anne benim uykum geliyor," dedi Firuze. Yanağını annesinin yanağına yaslamıştı ve diğer eli annesinin yanağındaydı yine. Annesini çok seviyordu. Belki de en çok annesini seviyordu o evde. Bir de kardeşine alışmıştı biraz. Babasını sevmiyor muydu? Sevmiyor değildi ama artık babasının omzuna çıkmıyordu. Gece onu uyutsun da istemiyordu. Ona yaptığı resimleri de göstermiyordu. Babası ondan Ecevit'i almıştı. Bunun tümüyle gerçek olduğunu

bilmese bile bir gece vakti yatağın altına saklanmış, korktuğu canavarın babası olduğunu unutmuyordu. O babasının ondan Ecevit ismini çaldığını da biliyordu.

"Doğum gününü kutlamadan önce biraz şekerleme yaparsın bir tanem," dedi Aylin neye parmak bastığını bilmeden. Firuze'nin biraz da olsa babasından uzak düştüğünün farkındaydı ama bu o kadar da mühim değildi. O geceden sonra Firuze bir kez olsun Ecevit dememişti. O aileden bahsetmemişti. Evet, biraz daha kendi içine kapanmıştı ama yine de o çocukta takılı kalmamıştı. Aylin öyle sanıyordu en azından. Ya da çizilen her resimdeki Ecevit figürünü görmezlikten gelmeyi tercih ediyordu. Halbuki şimdi kullandığı şekerleme lafı bile kızını Ecevit'e götürdü. Firuze uzun uzun sustu. Ama anne, Ecevit'in şekerlerinden yok ki nasıl şekerlemeye yapayım, diye sormak istedi de sustu.

Bütün yol sessizlikle geçip gitti. Firuze dediğini yaptı, eve gider gitmez üzerini değiştirip uyudu. Rüyasında bir meyveli pasta gördü yine. Üfleyemedi. Bu kez Ecevit kırmızı havuza düştü. Ne kadar zaman geçti bilmiyordu ama kendi kendine uyandı. Kâbus denebilir miydi? Ecevit'i gördüğü için hayır ama işin aslı senelerdir kâbus görüyordu. Yalnızca Ecevit'i gördüğü için ismine kâbus demiyordu.

Firuze senelerdir benzer kâbuslar görüyordu.

Annesine seslendi. Dili damağı kurumuştu. Kimse duymadı onu. Evde bir doğum günü telaşı vardı. Annesi elbisesini özenle dolabının dışına asmıştı ama görmedi. Pastayı da üflemeyecekti. Yine mızmızlık yapacak, abisi Bülent'in azarlayışına maruz kalacak, babasının yüzünün nasıl asıldığını görecek, sonra annesine sığınacak ve mumları üflemekten kaçacaktı.

Adımları anne babasının odasına doğru gitti. Annesinin sıcaklığını arıyordu. Belki biraz kokusunu. Uyurgezer sayılırdı Firuze. Gözleri kapalı olmasa da ansızın uykusundan uyanır ve başka birine giderdi. Kaç kere pijamalarıyla Tarhanların kapısına gitmişti küçükken? Leyla alıp onu sarmalayarak evinde uyutmak isterdi ama bu Akınların asla kabul etmeyeceği bir şeydi. Leyla kucaklar ve evine geri götürürdü Firuze'yi. Bu eve

taşındıktan ve Ecevit hiç gelmediği zamandan beri yine uyanır ve kapı önüne çıkardı ama bu evin bir müştemilatı yoktu. Olmayan müştemilatı arardı küçük bedeniyle. Bulamayınca ağlar, biri onu bulana kadar ortalıkta dolanırdı.

Anne ve babasının odasına girdi. Oda boştu. Boş odada dolaştı biraz, anne diye sızlandı durdu. Uykusu açıldıkça huysuzluğu da arttı. Eskisi kadar tuttuğunu koparan, ağzından laf eksik etmeyen, inatçı bir çocuk değildi. Artık daha kısıktı sesi. Gün geçtikçe de kelimeleri azalıyordu. Gidip annesinin yatağına uzandı. Küçük ellerini yanağının altına koydu. Gözleri açıktı, yan taraftaki sehpanın üzerindeki suya bakıyordu. Susuzluğu geçsin istiyordu ama elini uzatmaya eriniyordu. Parmakları bir zaman sonra uzandı ve bardağın altındaki gazetenin sayfalarına dokundu. İnce sarı sayfaları parmaklarının ucunda ezip durdu.

Çok susamıştı.

Gözleri de kapanmayınca yatakta oturur pozisyona geçti ve suya uzandı. Hızlı okur, hızlı yazardı. Gözleri gazetenin üzerindeydi suyunu içerken. Birden fazla manşet vardı, ayrıntılara takılan, hatta ince çizgiler üzerinde yaşayan bir çocuktu. Gitti kıyıda köşede kalan yazıyı okudu.

... Kan donduran cinayetin üçüncü yılı. 16 Kasım 1992'de Atilla Akın'ın evinde gerçekleşen cinayetin üzerinden tam üç yıl geçmişken acılı babanın geçtiğimiz aylarda devletten istifasını istediği öğrenildi. Akın'ın tek kızı Firuze Akın'ın doğum günü partisinde...

Firuze babasını gazetelerde ve televizyonlarda görmeye pek alışıktı. Boy boy resimleri devamlı karşısına çıkıyordu ama kendi ismini gazeteden okumak onu önce biraz korkuttu, sonra heyecanlandırdı ve endişelendirdi. Suyu bırakmadan gazeteyi de önüne doğru çekip yatağa bıraktı. Gazete haberini baştan okumaya başladı.

BABANIN ACISI DİNMEDİ!

Bugün kan donduran cinayetin üçüncü yılı. 16 Kasım 1992'de Atilla Akın'ın evinde gerçekleşen cinayetin üzerinden tam üç yıl geçmişken Cumhuriyet Savcısı acılı babanın geçtiğimiz aylarda devletten istifasını istediği öğrenildi. Olay Atilla Akın'ın tek kızı Firuze Akın'ın

doğum günü partisinde gerçekleşmişken ülke gündeminden aylarca düşmemiş, Akın ailesinin evinde çalışan H.T.'nin oğlu olan Ali Ecevit Tarhan tarafından işlenen cinayet ülkede büyük yankı uyandırmıştı. Zanlının eylemlerde, örgütle yan yana çıkan fotoğraflarının ardından döneme damga vuran ceza miktarıyla Cumhuriyet savcısı baba, "Adalet yerini buldu, diliyorum ki bu yüreğimize biraz su serpecek," ifadelerini kullansa da geçtiğimiz aylarda istifasını istediği ortaya çıktı. Cinayet sonrası Akın ailesi evden apar topar taşınmış, Atilla Akın, "Adaletten yanayız. Ailecek elimizden geleni yapıyoruz," açıklamasında bulunmuştu. Kızı Firuze Akın'ın cinayete şahit olmasıyla yaptığı tanıklık davayı aydınlatmış ve suçlular cezalandırılmıştı. Cumhuriyet savcısının, "Akın ailesine dürüstlüğünden ve fedakârlığından dolayı teşekkür ediyorum," sözleri dikkat çekerken...

"Kızı Firuze Akın'ın cinayete şahit olmasıyla yaptığı tanıklık davayı aydınlatmış ve suçlular cezalandırılmıştı..."

Firuze yedi yaşında o küçük odada söylediklerinin yalan olduğunu biliyordu. Büyüdükçe yalan olduğunu daha iyi anlamıştı ama yalanının sebebi ona bir gün bile yanlış gelmemişti. Ona Ecevit gelecek demişlerdi, o da yalan söylemişti. Ona yine Ecevit gelecek deselerdi Firuze yine yalan söylerdi. Lakin Firuze, Ecevit'in gelmeyişinde yalanının payı olduğunu tek bir gün bile düşünmemişti. Suç ve ceza kavramlarının bir çocuk için henüz fazlasıyla soyut kaldığı dönemdeydi. Cezalar da suçlar da çocuklar için çok daha kısa zamanlı anlamlar taşıyordu. Firuze bir gazete haberiyle gelişim basamaklarını atladı.

"Kızı Firuze Akın'ın cinayete şahit olmasıyla yaptığı tanıklık davayı aydınlatmış ve suçlular cezalandırılmıştı..."

Okuması da anlaması da hızlıydı. Çok kitap okuyordu. Bazen o kitaplardaki başkarakterlerin ismini Ecevit ve Firuze olarak değiştiriyor, devamlarını da kendi istediğine göre tamamlıyordu ama yine de bu cümleyi anlaması kolay olmadı. Cümle biraz uzundu, karışıktı ve zordu. Ondan fazla kez başa sarıp okudu.

Suçlular... Suçlu? Ecevit. Yalan. Ceza... Şahit. Firuze... Cinayet. On altı yıl. Cinayet. Aydınlatmak. Suçlular. Cezalandırıldı. Adalet. Firuze. Ecevit...

Firuze, annesinin odaya girdiğini fark etmedi. Elindeki bardak çoktan yatağa düşmüştü ve çarşafla beraber üstü sırılsıklamdı. Beş dakikadır aralıksız aynı cümleyi okuyup duruyordu. Ezberi kuvvetliydi, okumadığında da içinden tekrar ediyordu. Gerçek, seneler sonra bir şeytan gibi ensesinden üflüyordu ve on yaş, bir çocuk için cehennemle tanışmak adına çok erkendi.

Çocuklar cehenneme gider miydi?

Ölümden sonra muhtemelen hayır ama bu dünyada cehennem varsa Firuze, Ecevit'in düştüğü yaşta tanıştı.

Kalbi kriz geçirir gibi hızla çarpıyor, içorganları eziliyor ve bedeni uyuşuyordu. Parmakları birbirinin içine geçmiş, çenesi kilitlenmişti ama o cümleyi okumaktan asla vazgeçmiyordu. Annesinin sesini duymuyordu.

"Firuze ne oldu?" dedi Aylin. Birkaç adım gerisinde tutulup kalmıştı. Bir ölü gibi bembeyaz kesilmiş yüze bakıyordu. Yataktaki gazeteyi görünce hareket edebildi, korkuyla kızına yaklaştı. Düşen bardak gazeteyi de ıslatmış ve parçalamıştı ama Firuze tek bir yeri küçük eliyle korumayı başarmıştı. Aylin dehşetle Firuze'nin koruduğu kısma baktı. İrkildi. Bir cenaze görmüş kadar sarsıldı.

"Firuze," dedi korkuyla, sesi bir o kadar kısıktı. Firuze'nin göğsü hızla inip kalkıyorken gözbebekleri büyümüştü, nefes alıp verirken can çekişiyordu. Aylin gazeteye yapıştı ve hızla yataktan alıp yere fırlattı. Kızının yüzünü avuçladı. "Firuze, bana bak!"

Firuze ağzını açtı, kapattı. Defalarca kez. Beyninde birleşen bir yapboz vardı. Bundan sonra o yapbozla yaşayacaktı. Yaşayabilecek miydi? Öleceğini sanıyordu. Nefes alamıyor, kalbi göğüskafesini eşeliyordu, bedeni bir mezar taşı gibi sertleşmişti. Buna panik atak diyeceklerdi doktorlar ama Firuze bu anı hiç ilk atağım diye hatırlamayacaktı.

Ecevit'i öldürdüğünü fark ettiği andı.

"Firuze kendine gel! Atilla! Atilla, Firuze'ye bir şey oldu! Atilla!"

Aylin kızını bırakmıyor ama âdeta kendini dövüyordu. Çığlık çığlığa bağırıyordu. O da bir doktordu ama kriz ve atak arasındaki farkı anlamayacak

kadar anneydi. Firuze'nin yüzü morarmaya başladı. Haykırıyor, bağırıyor, eşinin adını sayıklıyordu. Firuze elinin altında kalbini geri döndüremediği bir hasta gibi soğumuştu. Atilla Akın merdivenleri ikişer ikişer çıkarak tamamladı. Karısının sesi bütün evde yedi farklı dilde, yedi farklı ağıt gibi yayılıyordu. Merdivenleri tırmanıp odaya varana kadar kızının kendini öldürdüğünü sandı. Bir ölüyle karşılaşmayı bekledi ama gözleri açık olan Firuze'yi görmek biraz olsun rahatlatmadı içini.

"Firuze," dedi koca bir adımda kızına yaklaşırken.

"Gazeteyi okumuş," dedi Aylin bağıra çağıra ağlarken. "Gazeteyi okumuş, Atilla. Bir şey oldu. Bir şey oldu kızıma, bir şey oldu! Atilla bir şey oldu!" Atilla Akın kızını tekte kucağına aldı. Uzun kumral saçları aşağı doğru döküldü.

Ali Ecevit Tarhan on yaşında çocukluğunu kaybetti. Firuze Akın onsuz üç yıl sabretti, yalnızca ışığını feda etti. Sonra al sattı bal sattı, dere tepe düz gitti, develer pire, pireler deve oldu, usta öldü, ballar bitti, Firuze on yaşına geldi; çocukluğunu kaybetti. O vakte kadar yalnızca içinde özlem vardı. Arttığı gibi azalmasını da biliyordu. Hatırladığı gibi unutmasını da biliyordu. Ecevit'le uyuduğu gibi Ecevitsiz de uyuyordu. Çocuktu, özlem bir vardı bir yoktu. On yaşına vardı, vicdanla tanıştı. O günden sonra Ecevit'i hiç unutmadı. Özlemi sadece arttı. Ecevitsiz uyumadı. Tuvallerine kan sıçradı, fırçalarını hep kana buladı.

Akın malikânesinde artık hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Düşman artık içlerinde büyümeye başladı, onlarla oturdu, yemek yedi, onlarla kalktı. Onlarla kavga etti, onları sırtından hançerlemek istedi, onlardan nefret etti. Ev bir hapishane oldu. Firuze küçüktü, resimlerle haykırmak istedi gerçeği duyulmadı; Firuze büyüdü, diliyle haykırmak istedi, olmadı. Firuze biraz daha büyüdü, adımlarıyla yürüdü gerçeğe, varamadı. Hayat ondan Ecevit'i aldığı gibi sonu olmayan bir hastalık da verdi. Firuze gecelerce uykusundan uyandı, anne babası panik atak dedi ama vicdan bir canavar gibi Firuze'nin gırtlağına çöküyordu. Evdeki herkes mışıl mışıl uyurken Firuze herkesin canavarıyla bir başına savaşıyordu. Gecelerce, aylarca, senelerce...

Hıçkırığıma uyanmıştım. Ama bu kez ağlamıyordum, gelişine bedenimi yatakta zıplatacak şekilde belli aralıklarla hıçkırıyordum. Her seferinde *bu son* desem de ardı arkası kesilmiyordu ve çok sinir bozucuydu. Ecevit yanımdan ayrılmadan önce elektrikli sobayı yakmıştı. Çektiği koltuk hâlâ olduğu yerdeydi. Şimdi varlığını hissediyordum, telefonla konuşuyordu.

Nefesimi tuttum ve bir dakika boyunca nefes almamayı planladım ama olmadı. Yine hıçkırdım. Söylene söylene kalktım yerimden. Her seferinde hık diye ses çıkarıyordum ve göğsümü acıtıyordu. Elimi gerdanıma bastırdım ve üzerimdeki kazağı tek hamlede çıkardım. Terlemesem de bunalmıştım. Duş almam gerekiyordu. Karşıdaki kıyafet dolabımdan ince askılı bir gecelik üstümü aldım ve sutyenimi çıkardıktan sonra üstüme geçirdim. Askılı kıyafetlerin altında kendini belli eden askılarını hiç sevmezdim. Zaten göğüslerim de sutyen takmamı zorunlu kılacak gibi büyük değildi. Çoğu kıyafeti onsuz da giyebiliyordum.

Altımdaki pantolonu da bir anlık üşengeçlikle değiştirmeyecek oldum ama rahat edemeyecektim. Geceliğin altındaki şortu da giydim ve kıyafetlerimi kirliye attım. Uyumadan önce saldığım saçlarımı bulduğum fırçayla topuz yaparken kesik parmak uçlarımın acısını hissettim. Lavabonun önüne gittim, dişlerimi fırçaladım ama o kadar çok hıçkırıyordum ki normalden kısa tuttum o süreyi. Mide bulandırıcı bir şekle dönüşüyordu bu. Alnımdaki bandajı ıslatmadan yüzümü de yıkadım, sonra biraz boynuma da masaj yaptım ama etkisizdi. Doktorun verdiği kas gevşeticiyi Ecevit almış mıydı acaba?

Sürgülü kapıyı açarken çıplak bacaklarıma ve kollarıma çok soğuk bir rüzgâr çarptı. Ecevit açık kapının önünde sigara içerken bir taraftan da telefonla konuşuyordu. Hıçkırdım ve geldiğimi fark etti. Elindeki sigarayı indirmeden ve tümüyle bana dönmeden başını çevirdi. Göz göze geldiğimizde kısa bir an utandım ve hıçkırmamak için kendimi yine sıktım. Gözleri önce yüzümde gezindi, sonra çeneme indi, oradan da gerdanıma dokundu. Utanç sinemde kabardı, hıçkırdığım için sanırım, hıçkırmamak için dilimi de damağıma yasladım. Kapıdan rüzgâr cereyan yaptı ve topuzumdan çıkmış saçlarım geriye doğru uçuştuğunda Ecevit gözlerini

kaçırdı, elindeki sigarayı eğilip dış zeminde söndürüp içeri geçti. Kapıyı da kapattı. "Dinliyorum ben seni," dedi telefondakine. Sigara izmaritini sobanın içine attı.

Yanımdan geçip giderken göz göze geldik. Yine kapıya yaklaştı, elini cebine koyarken çok sessizdi. "Hiç mi bir şey yok?" dedi ağzının içinde. Hıçkırdım. Gözlerimi küçülttüm ve onu izledim. Ecevit cümleleri çok net kurar, gevelemezdi. Kaşlarımı çattım ve yine hıçkırdım. Mırıldanıp durmaya başlandığında yanına yaklaştım. Başta biraz perdeyle oyalanır gibi yaptım ama baktım beyefendi benden uzaklaşıyor, o utanmıyor ben mi utanacağım dedim ve yakasına yapıştım. Direkt arkasında dikildim, ensesindeydim. Dönse bana çarpardı. Kulağımı telefonuna yaklaştırmak istedim ama hıçkırınca dibine girdiğimi fark etti. Başını çevirmek istedi ama başıma çarptı. "Firuze!" diye kızdı.

Bu adam ne üçkâğıtçıydı böyle! Dolandırıcı, kandırıkçı ve üçkâğıtçıydı. Televizyonda kavanozlarca bal satan adamlara benziyordu. Ne zaman böyle olmuştu?

Geri çekilmeye kalkıştığında kolundan tuttum ve asıldım. Nereye giderse beni de artık peşinden sürükleyecekti. "Tamam, sen yine bir şey olursa ararsın beni, tamam. Hadi eyvallah."

Telefonu kapatmaya çalıştı ama kolum koluyla iç içe geçtiğinden yapamadı. Havada kaldı eli. Ekranına baktım. Yusuf yazıyordu. "Kiminle konuştun?"

"Ya sen manyak mısın?"

"Benden bir şey gizlemeyeceksin! Anlamıyor musun? Ne mızıkçı bir adamsın sen ya, boyundan utan!"

Telefonunu diğer eline aldı ve kolunu benden kurtarmak istedi. Barfiks demirine tutunur gibi tutunmuştum ama ben. Bırakmıyordu. "Bırak sana kolumu!"

"Kiminle konuştun söyle!"

"Ya kiminle konuşacağım, kadın hakkında bir şey öğrenmeye çalışıyorum."

"Niye ağzının içinde geveliyorsun o zaman ben duymayayım diye?" Diğer eliyle kolundaki elimi çözmeye çalıştı. Cevap verince ben zaten bırakacaktım. Ben elimi sıktıkça o kol kasını sıkıyordu. Taşı sıkıp suyunu çıkarmak ister gibi daha çok sıkıyordum. Kısa da olsa tırnaklarımı geçirmiştim.

"Allah'ım hesap soruyor," dedi. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor. Kızım bırakasana kolumu!"

Eli çok kuvvetliydi, elimi çözmek üzereydi. Tek kullanabileceğim dişlerimdi. Isırdım elini. Parmaklarını nasıl kurtardığını anlamadı. Çok çırpındık ve sonunda benden kurtuldu. Şaşkınca bana baktı. Gözlerini kocaman açmaya çalışıyordu ama küçük gözleri belli bir yere kadar büyüyordu yine. Isırdığım eline baktı. "Sen..." dedi cümlesini toparlayamazken.

"Abartma, sanki ne yaptım?" dedim. Gören de kopardım da tavada cızbız yaptım sanırdı. "Ne söyledi Yusuf denen adam sana? Ne bulmuş? Hafta sonundan önce bir yere mi gideceğiz? Bensiz mi gideceksin? Ben de geleceğim. Bensiz gidemezsin." Ecevit ellerini yüzüne koydu ve çekiştirdi. Çıldırdı âdeta. Hemen şimdi daha çıldırmış gibi davranmazsam o üstünlük kuracaktı.

"Sakın sabır dileme!" diye beklenmedik şekilde bağırdım. İşaretparmağımı yüzüne doğru salladım ve gözlerimi onun aksine kocaman açtım. "Sakın sabır dileme, çıldırtma beni! Cevap ver!" Tutuldu kaldı karşımda. Üstünlüğü kurduğumu fark ettim. Ecevit benim bağırmama henüz alışmamıştı. Bağırdığımda da çok ters bir şey olduğunu ona hissettiriyordum.

"Kadın hakkında hiçbir şey buldukları yok," dedi Ecevit. Devam etsin diye gözlerimi küçültmedim ve salladığım parmağı indirmedim. "Sır küpü gibi. Pavyona girişi çıkışı bile yok. Nereden giriyor, nereden çıkıyor, evi nerede bulamıyorlar. Kadın hakkında elimizde takma adından başka bir şey yok."

"Kadınla zaten konuşmayacak mıyız, bunları niye öğrenmeye çalışıyorsun?"

"Bu kadın konuşmaz," dedi Ecevit. "Kendini bu kadar gizleyen kadın bu konu hakkında konuşmaz. Muhtemelen yaka paça dışarı attırır. Kadın

hakkında elimde bir şey olsun diye uğraşıyorum. Çalışanların da ağzı sıkı. Hepsi yeminli gibi, konuşmuyor kadın hakkında."

Arka arkaya cıkladı ve beni süzdü. "Bildiğimiz ısırdın," dedi hayret edercesine. Yanımdan geçti gitti. Sobanın başında durdu.

"Ne yapacağız peki?"

"Firuze sen en azından bu sefer, birkaç günlüğüne, en azından ortalık biraz durulana kadar bekleyeceksin. Ben her şeyi sana söyleyeceğim." Hayretle ona baktım. Biliyordum işte. Sinsi sinsi konuşuyordu, yanılmamıştım. "Öyle bakma. Ben her gelişmeyi sana söyleyeceğim. Tamam mı? Senden tek ricam başına buyruk hareket etme. Ortalık durulsun."

Başımı hızla iki yana salladım. Belki mantıklı şeyler söylüyordu ama geniş çerçeveden asla düşünemiyordu. "Hayır."

"Beni kızdırma."

"Babam bir noktada enseme çökecek. Engel olmak için her şeyi yapacak. Bak aklına gelebilecek her şeyi. Beni belki bir odaya kapatacak, belki her şeyime el koyacak ve nefes aldırmayacak. O vakte kadar en azından yanında olabildiğim kadar olayım. Bırak. Şu an enseme çökmemişken bırak yanında olayım. Belki ileride bir dönem zaten gelemeyeceğim. Tek yapacaksın. Ben tehlikenin boyutunun farkındayım Ecevit. Benim varlığım Melike için risk oluşturana kadar yanında olacağım, bunu sezersem geri duracağım. O zaman bana sadece gelir anlatırsın, akıl danışırsın. Oturduğum yerden elimden geleni yaparım ama şimdi onun sırası değil."

Bunlar bir yetişkinin kurduğu süslü ama mantıklı sözlerdi. Lakin bir taraftan dışarıda kalmaktan deli gibi korkuyordum. Biz oyun mu oynuyorduk? Belki bir bütünde değil ama parçalar küçük oyunlardan oluşuyordu. Melike'yi bulma amacına öyle sıkı tutunmuştum ki şimdi onu bırakırsam, beni yanına almazsa ne yapardım bilmiyordum. Sanki tüm amacım yok olur ve ben ortada kalırdım. Bu dünyada insanı hayatta tutan amaçtı. Para kazanmak, evlenmek, çocuk yapmak, iş kurmak, bir eşyaya sahip olmak, bir hastalıktan kurtulmak... Büyük ya da küçük bir amacı olmalıydı insanın. Hayata dört elle sarılacak bir gayesi. Onun

peşinden gitmeliydi. Vatanı, ailesi, sevdiği, aradığı... Yoksa insan ne diye yaşardı ki? Her sabah hangi inançla gözlerini açardı? Nasıl direnirdi?

"Her seferinde seni böyle sıfırdan ikna etmek çok yorucu Ecevit. Neden bunu yapıyorsun, neden beni istemiyorsun bilmiyorum. Eğer ki yanlış yaptığım bir şey varsa söyle," dedim titrek bir sesle. Sıfırdan alıyorduk, ben zorla ya da güzellikle Ecevit'i ikna ediyordum. "Elimden geleni yaparım bir daha yapmamak için. Eğer ki korkun Melike'yi bulurken zarar vermemse bunu hissettiğim an söz veriyorum geri çekileceğim. Ben çocuk değilim. Yemin ederim Ecevit. Bir çocuk gibi aramıyorum Melike'yi. Her şeyin bilincindeyim. Böyle başına belalar açıyorum, vaktini alıyorum, benimle uğraşmaktan önüne bakamıyorsan söyle. Bu benim normal hayatım, ben bir şekilde kalkarım düştüğüm yerden. Sen beni olduğum yerde bırak ve yapman gerekeni yapmaya git. Ben sana bir yerde yetişirim. Hiç alınmam. Yemin ederim."

Uzun uzun anlattım ona. Eğer ki beni istemiyorsa bunun bir sebebi olmalıydı. Tahminimce ne kadar yardım ediyorsam bir o kadar da köstek oluyordum. "Ama yine de hiç istemiyorsan, söyle. Ben vazgeçmek istemiyorum. Sadece senin için değil. Melike'yi aramak istiyorum. Senden ayrı ararım yine. Olur da senden önce bulursam..." dedim ve duraksadım. Eğer ki yaşıyorsa, sadece buna inanmak istiyordum, Melike'yi sapasağlam Ecevit'e teslim etmek için canhıraş çabalardım. "O zaman gelir sana söylerim. Ama söyle. Beni oyun içinde tutup *ama bu çizgiyi geçme* deme. Ben böyle insan değilim. Tek başıma oyun oynamayı da çok iyi biliyorum. Yedi yaşından beri hiç arkadaşım olmadı, tek başına da ararım Melike'yi."

Ecevit gözlerimin içine bakıyordu. Söylediğim her şeyi dinliyordu, belki ölçüp tartıyordu. Bilmiyordum. Belki de fırsatını bulmuşken çık aradan diyecekti. Bunu istemiyordum ama bunu söylerse ne diyebilirdim onu da bilmiyordum. Gözlerimi kaçırdım istenmediğimi görmeyeyim diye. "Sen düşün dediklerimi. Ben bir duş alıp geleceğim," dedim. Suyun altında ağlamak istedim sadece. Arkamı dönüp gittim ve sürgülü kapıyı kapattım. Hızla banyoya girdim ve yalnızca iç çamaşırlarımı aldım. Sandığım gibi olmadı. Ağlamadım suyun altında, aksine oldukça sakindim.

Gözlerimi kapattım ve bir süre hiçbir şey yapmadan bekledim. Bandajımın ıslandığını biliyordum ama umurumda değildi. Su çok sıcak değildi. Alacağım tek önlem buydu. Suyu kapattım bir zaman sonra, saçlarımı havluya sardım ve bornozumu giydim. İlk işim sargıyı çıkarmak oldu. Zaten düşmek üzereydi. Peçeteyle kuruladım ama geri sarmadım. Uğraşamadım. Saçlarımı biraz kurttum. Vücuduma önce nemlendirici sürdüm, ardından elim uzun bir zaman sonra vücut spreyime gitti. Paspalın teki olmuştum.

Çiçeksi ve meyvemsi güzel bir spreyim vardı. Annem yurtdışına her çıktığında alıp gelirdi. Çabuk bitmesin diye hep kullanmazdım. Ne zaman kullansam insanlar dönüp sorardı. Ben de *Türkiye'de yok* gibi kibir kokan bir cümle kurmaktan hoşlanmadığım için kendime kullanırdım sadece. Ecevit için çarşaf takımı çıkardım. Kokladım. Yumuşatıcı kokusu gitmişti. Diğerlerini de kokladım ama yoktu. Belki gece kalmazdı ama yine de temiz çarşaf takımı çıkarmak, *bak uyumanı isterim* demekti. "Ya temiz olmadığını düşünürse?" dedim sıkıntıyla. Bunu dert edindim kendime. Ecevit'in bana verdikleri tertemiz kokardı. Bunlar kokusuzdu. Çarşafı açtım ve iç kısımlarına spreyimden sıktım. Çok abartmadan ama en azından bunlar yıkanmış, temiz kokuyor diyebileceği kadar. Yatağımın üzerine koydum ve oda kısmından çıkıp atölye kısmına geçtim. Ocağın üzerinde kaynayan makarnaya baktım. Ecevit bulduğu demirle sobayı karıştırıyordu. "Elinden geldiğinde kömür yakmamaya çalış. Ne olur ne olmaz. Rüzgâr ters eser," dedi bana bakmadan. Sobaya doğru eğilmişti.

"Baca sağlam tasarlandı ama ben de kokusundan rahatsız oluyorum diye çok yakmıyorum zaten. Odun yakıyorum çoğunlukla." Yanan ateş Ecevit'in yüzüne vuruyordu. Başını kaldırdı ve bana baktı. Gözleri alnıma kaydı. "Korumadın mı dikişlerini?"

"Korudum," dedim ama yalan söylediğim apaçık belliydi. Ecevit göz devirdi ve elindeki demiri dışarı çıkardı, yerine koydu. Makarnayı karıştırdım.

"Gazlı bezin var mı?"

Alt çekmeceyi aldım ve karmakarışık bir torbayı çıkardım. "Şurada var galiba. Neyli yapalım makarnayı?" Ecevit elimden torbayı aldığımda bir şey fark etmiş gibi duraksadı. Muhakkak kızacağı bir şeydir diye görmezlikten geldim ve yüzümü gizledim. Dikişlerime bir şey olmuş olabilirdi.

Dolabın önüne geçtim ve aldıklarına baktım. Krema almıştı iki paket. Bir de pesto sos... Çaktırmadan gülümsedim. Köz patlıcan ve biber de almıştı. Süzme yoğurt, ayran, peynir, zeytin, sucuk ve biraz meyveyle sebze. Közlenmiş iki kavanozu ve yoğurdu aldım, kremayı da üstlerine ekledim ve dolabı ayağımla kapattım. Ecevit olduğu yerde duruyordu. "Sevdin galiba pestolu makarnayı?" Cevap vermedi. Yanından geçip gittim. Elimdeki malzemeleri tezgâha koydum. "Şimdi daha farklı bir şey yapacağım."

Ecevit derin bir nefes aldı ve elindeki torbayı açmaya çalıştı. "Kremalı ve köz patlıcanlı," diye açıkladım. "Bence bu da senlik. Kaşar peyniri aldın mı?"

İç geçirdi Ecevit. Cevap vermediğinde başımı ona çevirdim. "Hı?" diye mırıldandım. Elindeki torbanın düğümünü çözmeye çalışıyordu. İzlendiğini hissedince, "Efendim?" dedi başını kaldırıp. Alık alık yüzüme baktı.

"Kaşar peyniri aldın mı?"

"Almış olmam lazım," dedi ve dolaba adımladı. Biraz önünde durdu sonra elini uzattı ve bir köşeden çıkardı. Onu da diğer eşyaların yanına koydu. Yanımda durmaya devam etti. Torbanın ağzını açtı ve istediklerini aradı. Buldu da. Bu kez daha düzgün kapattı ağzını. Makarnanın suyundan biraz ayıkladım, pişip pişmediğine baktım ve suyunu yavaşça süzdüm. Boşalan aynı tencereye önce biraz yağ sonra da kremayı boşalttım. Ağzını da açtım tamamen. Ecevit yamacımdaydı.

"Otursana," dedim öylece. Bana kararını mı açıklayacaktı? O yüzden mi gidip rahatça oturmuyordu? İç çekti sıkıntıyla ve "Gel de alnını kapatalım," dedi. Geriye çekildi. Makarnayı yapıp gidecektim. Fokurdamaya başlayan kremaya köz patlıcandan göz kararı ekledim ve üzerine tuz ile karabiber gezdirdim. O pişerken köşede süzme yoğurt içine köz biber doğradım. Onu da karıştırdım. Yeniden dolaba baktım. Ecevit geçen seferki

portakal suyundan almıştı. İçilebilirdi bence. Onu da çıkardım ve raftan tabakları aldım. Sosumun piştiğine emin olunca makarnalarımı tencereye aldım ve altını tamamen kıstım. İçine ince ince kaşar dilimledim ve biraz karıştım. "Bu biraz demlensin sonra yiyelim," dedim koltuğa oturmuş Ecevit'e bakarken. Yanına geri dönerken bardakları ve içeceği de sehpanın üzerine koydum. Tek bacağımı kalçamın altına aldım ve Ecevit'e dönük oturdum. O çoktan beni bekliyordu zaten.

Çenemden tuttu ve başımı geriye itti. "Sen de istersen duş alabilirsin."

Dudaklarını yaladı. Dizini koltuğa bastırmıştı ve benden yüksekte duruyordu. "Sanmıyorum ki senin kıyafetler bana olsun," dedi. Ecevit'in vücuduna baktım. Hadi üst tarafı resim yaparken giydiğim bol bir tişörtle halletsek bile alt tarafı halledemezdik.

"Gidecek misin?" diye sordum açıkça, hiç dolandırmadan.

"Bir gece bu kıyafetlerimle uyuyabilirim."

Kalacaktı...

"Baban duyuruyu senden sonra yapmış. Yani peşi sıra. Şu an bütün haber kanallarının bir köşesinde sen, diğer köşesinde baban var. Halkın bir kısmı için Atilla'nın sonunu getirecek ilk kurşunsun. İsmin Türkiye gündeminde. Binlerce kişi yazıp çiziyor. Bazı üniversite hocaların senin okulda ne kadar kendi halinde, başarılı ve hiç o adamın kızı gibi davranmadığını yazmış. Dün gece yardım etmek isterken linç edildiğin kız da olayı olduğu gibi yazmış. Tarih dostuna başkaldıranı gördü ama babasına, böyle bir günde başkaldıranı ilk defa gördü. Kahraman ilan edildin bir kesim için. Sen tarafından desteklenmek güçlendirdi onları. Babanı destekleyenler içinse yeni hain. Bunu sorun haline getirme. Doğrunun yanına geçersen yanlış seni suçlamaya başlar artık, bundan kaçamazsın."

Beni babam için seven insanların benden ben olduğum için nefret etmesi umurumda değildi. Benim zoruma giden, benden ben olduğum için nefret edenlerdi. Onlar da şimdi öyle düşünmüyorsa benim için yeterdi.

"Ve açıklama yaptıktan sonra parti binasına girmiş. Daha da çıkmamış. Bunun altından nasıl çıkacaklarını hesaplıyorlar muhtemelen. Bu

krizle baş edemezlerse, ayaklarına dolanacak. Parti babandan ne olursa olsun vazgeçmiyor ama babanın vukuatları da bitmiyor. Parti binasından çıktıktan sonra soluğu burada alabilir. Günlerce sana bulaşmayabilir de. Kafasında kırk tilki dönüyordur şimdi onun."

Yavaş hareketlerle sargıyı yeniledi. Sonra eczane poşetinden bir krem çıkardı. "Bunu boynuna sürmek gerekiyor, saçlarını topla." Yerinden kalktı ve karşı tarafta duran masanın üzerinden bir fırça alıp bana uzattı. Saçlarımı topladım. Kreme uzandı ve boynuma sıktı. Elim arkaya gitti ve sürmeye başladım. "Yedirerek sür," dedi. Ben de onu yapmaya çalışıyordum zaten. Yaptığımı yine beğenmedi, sol kolunda gösterdi. Sağ elinin başparmağı sol bileğinin üzerinde baskı yaptı. "Şu şekilde," dedi. Onun kadar baskı uygulayamazdım. Yaptığımı bir türlü beğenmedim. "Firuze saçlarına bulaştırıyorsun."

"Ya ben arkamı görebiliyor muyum?"

"Arkanı görmene gerek yok zaten, ense kökünün altına da sür."

"Şurası mı?"

"Sabır."

"Sabır dileme, göster." Avcu elimi yakaladı ve istediği yere götürdü parmaklarımı. "Baskı uygula biraz." Benim yapmadığımı görünce parmakları parmaklarımın üzerine kenetlendi. O parmaklarıma bastırdıkça ben de tenimde hissediyordum. "İğrenç kokuyor bu," dedim. O güzelim kokuyu alıp götürmüştü benden. Ecevit kolumun ağrıyacağı kadar uğraştırdı beni ama sonunda bu kadar uğraş onu tatmin etti, elini çekti. "Saçlarıma çok bulaştı mı?"

"Birkaç teline." Huysuzca o birkaç teli temizlemeye çalıştım. O krem sürdüğümüz noktaya bakmayı sürdürdü. Sonra ansızın, "Sen bana ayak bağı olmuyorsun," deyiverdi. "Öyle bir şey yapsan seninle bir adım bile atmazdım. Yanlış yaptığın bir şey yok. Sadece senin de canını hesaba katmam lazım. Aksi halde beraber yakaladığımız ipi tek tutarım. Bu da beni zora sokar. Kimseyi de yolda bırakmam ayrıca. Bir taraftan ikimizi de korumam lazım," dedi. Ona bakmıyordum. Sadece diken üstünde son cümlesini bekliyordum. Sözlerinin devamı gelmedi.

"Yani yarın nereye gidiyoruz?" diye sordum arsızca. Neredeyse ofladı.

"Ortalık bu kadar sakin kalırsa, bir sorun çıkmazsa, baban peşine takılmazsa geliyorsun. Yoksa ben gidiyorum, sen bekliyorsun."

"Yani nereye gidiyoruz?" diye yeniledim.

"Kadın perşembe ve cuma günleri gelmiyormuş pavyona."

"Yani pavyona mı gidiyoruz?"

"Kalk ellerini yıka da yiyelim şu yemeği, kalk!" diye bana kızdı ve yerinden kalktı.

Yani pavyona gidiyorduk.

Dün gece Ecevit'e yatakta yatmasını teklif etsem de kabul etmemişti. Yattığım yerde bulunan koltuk, diğer küçük koltuğun aksine çekyat tarzındaydı. Benden rahatsız olup olmayacağını sormuştum. Olmam deyince o koltuğu açmış ve temiz kokan çarşafları sermiştim. Yüzüm Ecevit'e dönükken onunla aynı çatı altında uyumuştuk yine. Hiç ara vermeden. Bugün tam dokuzuncu gündü. Yedi gün onun evinde, bir gün hastanede ve dokuzuncu gün de benim evimde aynı çatı altında kalmıştım. Hem bu sefer yataklarımız da karşılıklıydı. Gözlerimizi dikmiş gece lambasının altında Ecevit'e bakmıştım. Bir yerden sonra rahatsız olmuştu zaten, kaş göz yapmıştı. Bakmıştı gözlerimi çekmiyorum, sabır çeke çeke sırtını dönmüştü. Bu kez sırtını izlemiştim. Sonra da uyuyakalmıştım. Sonra gecenin bir vakti dışarıdan tıkırtılar gelmişti. Fare girdi sanmıştım. Öyle seslerdi. Karşı koltukta Ecevit'i göremeyince de fareyi yakalamaya gittiğini düşünmüştüm. Sürgülü ve aralık olan kapıyı çekince Ecevit'i ocak başında kalan makarnayı yerken yakalamıştım. Kaşığı havada, ağzı açık kalmıştı.

Yakalanmıştı.

Makarnayı yerken de çok beğendiğini hissetmiştim zaten. Ecevit bazı şeyleri ilk benim yanımda tadıyordu ama bunlara sevinemiyordum. Aksine içimde derin bir yara açıyordu. Çünkü akşam, "Bu krema ne güzel bir şey ya," demişti kendi kendine. Ne diyeceğimi bilememiştim. Çünkü bizim küçükken de yemeklerimizin içine krema konurdu ama Ecevit ya

hatırlamıyor ya da o bilinçle yemiyordu. Şimdi de ona farklı geliyordu. Parası vardı, muhtemelen dışarıda da sık sık yemek yiyordu ama hep bildiği tarafta kalıyor gibi hissediyordum. Pahalı bir şeyi de almaya gücü olsa, belki yine aynı fiyattan bildiğine gidiyordu eli. Tadını bilmediğinin üstüne gitmiyordu. İçinde keşfetme, deneme hevesi de yoktu zaten. Biraz peynir ve domates olsa onun için yeterdi.

"Sigara içmeye kalktım, midem kazındı," demişti. Kendini mahcup hissetmesin diye, "Ben de mide guruldama sesime uyandım. Kaldı mı bana da?" demiş ve onunla yemiştim ayaküstü. Boğazıma kadar doluydum yatağa geri giderken. O mışıl mışıl uyumuştu ama ben hazmetmekte biraz zorlanmıştım. Şimdi yan yana oturmuş Ecevit'in yaptığı sucuklu yumurtayı yiyorduk. Telefonumdaki aramaları ve mesajları kaydırırken hiçbirini okumuyordum. Yalnızca üstte bildirim olarak gözükmesini istemiyordum. Tam bu sırada üstten bir mesaj daha düştü ve gözüm yazılanlara takıldı.

Firuze Hanım merhaba, ben Eşitlik ve Onur Partisi Genel Başkanı Yakup Konuk. Bu benim şahsi numaram. Size ulaşmak istiyorum.

Mesajının hemen ardından çok bir zaman geçmeden o numaranın sahibi tarafından arandım. Ecevit telefonu elime aldığımdan beri gelen bildirimlere alıştığı için hiç oralı olmadı. "Ecevit, Eşitlik ve Onur Partisi genel başkanı arıyor."

"Ne?"

"Yakup Konuk arıyor."

"Emin misin?"

"Evet, aramadan önce mesaj attı. Açayım mı?"

Ecevit de kalakaldı. Bana dünden beri sayısız gazeteci, kanal sahibi ya da genel yayın yönetmeni ulaşmaya çalışıyordu ama babamın en büyük rakibi diyebileceğim adamlardan biriydi. Babamla sayısız kavga ve davaları vardı. Kanlı bıçaklılardı. Bu adamın babam ve partisi için, "Değil aynı yola çıkmak, Atilla'nın oturduğu sofraya oturmam, haram lokma karıştırmıştır diye. Bu adamın kaynağı olsun, bir yudum su içilmez. Öyle de haysiyet bilmez bir adam," dediğini biliyordum. Babamın çıldırdığını ve arka arkaya hakaret davaları açtığını hatırlıyordum.

"Geçmiş olsun diyecek herhalde, aç," dedi. Neredeyse sonuna yetiştim ve telefonu açtım. Hoparlöre aldım ve havada tuttum. "Efendim?"

"Firuze Hanım merhabalar," dedi kibar, centilmen bir ses. Babamdan biraz daha genç bir adam olduğunu biliyordum. Babam damarına basmadan da üslubunu bozmuyordu. Saygılı bir adam olarak kalmıştı aklımda. "Ben Yakup Konuk. Nasılsınız?"

Ecevit de kahvaltı etmeyi bırakmıştı, telefona bakıyordu. "İyiyim Yakup Bey. Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

"Çok üzgünüm Firuze Hanım," dedi. "Yani bu başınıza gelen son olay bende ve partimizde derin bir üzüntüye sebep oldu. Böyle bir şeye maruz kalmanız, bunu biz de meydandayken yaşamanız bizim için derin bir üzüntü."

Ve elbette o da bir siyasetçiydi...

"Çok geçmiş olsun öncelikle. Sağlığınız nasıl?"

"İyi olmaya çalışıyorum. Kötü bir yanlış anlaşılmaydı. Çok incesiniz, teşekkür ederim."

Ecevit'le göz göze geldik. Göz devirdi bana. *Sinir bozucu herif!*

"Asıl biz teşekkür ederiz. Belki ben de dahil bazen siyasetin o kirli ağzıyla konuşuyoruz. Kendimizi kaybediyoruz ama dün tüm ülkeye bir üslup dersi verdiniz. Bu olgun konuşmayı da bize olan desteğinizi açıklayarak sonlandırmanız öncelikle partim, sonrasında benim için bir onur. Firuze Hanım sizler de bizler için daima Atilla Akın'ın kızının ötesindeydiniz. Bu ülkenin kıymetli sanatçılarından biriydiniz."

Bu konuşmanın sonu bir yere varacak mıydı yoksa gerçekten sadece bu ince cümleleri dile getirmek için mi aramıştı? Kısa bir an ne olursa olsun bir siyasetçiyle konuştuğumu unuttum ve incelikler için arandığımı sandım.

"Partim adına sizinle bir görüşme talebimiz var. Sizi parti binamıza ya da daha uygun olacaksa, ailem ve kadim iş arkadaşlarımla yiyeceğim bir akşam yemeğine davet etmek istiyorum."

Güldüm. *Aptal Firuze, aptal!* "İnce davetiniz için teşekkür ederim ama hayır," dedim. Davetin sebebini bile sormak istemedim. Başlı başına o masaya oturmam bile onlar için ve anne babamı delirtmek, ölüm fermanını imzalamak için yeterdi.

"Önemli bir teklifimiz olacak size," dedi ama zerre merak etmedim.

"Az önce sizin de söylediğiniz gibi; ben bu ülkenin siyasetçisi değilim, sanatçısıyım. Ve böyle bir ortamın içinde bile bulunmak istemiyorum. Yaptığım açıklamada da sizden öte sokakta direnen insanların yanında olduğumu söyledim. Normal bir vatandaş gibi, hangi kesimde olduğumu belli ettim."

Siyaset tek dişi kalmış bir canavardı. O dişi hiç boş bırakmazdı ve kolundan tuttuğundan ısırmak, bir parça koparmak isterdi. En çok parçayı koparan bu sahnenin kazananı olurdu. Bu taraf değişmeksizin böyleydi.

"Sanatçılar bir ülkenin en aydın insanları değil midir? Sizler geri durursanız, halka ışık tutmazsanız kim tutacak? Bakın öncelikle biz buluşmayı yapalım. Sadece tanışmak için bile o masaya oturabiliriz. Sonra istemezseniz, elbette devam etmeyiz. Teşekkürlerimizi sunarız, masamıza geldiğiniz için."

"Yakup Bey ben Hacettepe Güzel Sanatlar mezunuyum. Siyasi olarak beni tam olarak nerede görüyorsunuz da bir teklif yapmak istiyorsunuz?"

"Ben de Hacettepe Üniversitesi Matematik Öğretmenliği mezunuyum. Siyaset hiçbir zaman sırada öğrenilecek bir olgu olmadı. Önümüzde yerel seçimler var. Ve üç büyük şehrimize de Atilla Akın'dan tek bir an bile korkmayacak insanlar lazım. Bu halkın gözü kara siyasetçilere ihtiyacı var."

Bana nasıl bir teklifte bulunacağını tahmin etmiyordum ama etmeye çalışsam da beklediğim kesinlikle bu olmazdı. Hayretle Ecevit'le birbirimize baktık. Doğru mu anlamıştım ben? Konuşamadım. "Bu tarz şeyler telefonla konuşulacak mevzular değil. Sizin de müsait olduğunuz en yakın zamanda bir görüşme planlayalım. Parti sekreterimiz size hemen bu telefondan sonra ulaşsın."

"Yakup Bey, ben o gözü kara siyasetçi değilim. Hatta bana bu hayatta en nefret ettiğim şey sorulsa mutlaka siyaset derim. Belki stratejik olarak doğru bir hamle yapıyorsunuz ama kullanmak istediğiniz taş yanlış. Ben o kişi değilim. O konuşmayı da babamın siyaseti daha fazla üzerime bulaşmasın diye yaptım."

"Çabuk karar vermeyin," diye ısrarcı davrandı.

"Kararım kesin. Başka bir durum yoksa kapatmam gerekiyor."

"Bizim de teklifimiz geçerli. Fikriniz değişirse bana bu numaradan ulaşmanızı rica ediyorum."

Başımı öylesine salladım. "İyi günler." Adamın da karşılığını aldıktan sonra telefonu hızla kapattım ve tekrar sessize aldım. Ecevit çayına uzandı. Fikrini duymak için ona baktım, ondan da benim gibi karmakarışık duygular bekledim ama hayır. Hiç de öyle değildi.

"Gülüyor musun sen?" Başını hızla iki yana salladı. "Gülme!"

"İzmir'i mi istersin, İstanbul mu yoksa Ankara mı?"

"Ha ha, çok komiksin!"

"Öyle söylerler."

"Kim söylediyse yalan söylemiş."

Burun kıvırdım ve kahvaltı etmeyi bıraktım. "Yalancı," dedi bana bakarak. Dirseğini dizine bastırdı ve başını bana çevirdi. "Kabul edelim, güzel teklif."

"Hazır babasıyla kanlı bıçaklıyken faydalanalım," dedim kısaca. Ecevit başını salladı. "Kötü bir fikir diyebilir misin? Kaldı ki onlarla taban tabana zıt değilsin, temsil edebilirsin, halkın ilgisini çektin. Güzel hamle. Bu tekliflerin devamı gelir."

İlk meraktı. Telefonumu cahillikle açmıştım. Tahmin etmemiştim. "Tamam surat asma, reddettin ve kapandı mevzu. Siyaset sana uygun değil zaten. İyi konuştun adama."

"Niye uygun değil?" diye sordum sanki aksini savunuyormuşum gibi. Peynir sıkıştırdığı ekmeğinin arasına domates de koydu.

"İnsanların çıkarını düşünürsün çünkü sen. İyi bir siyasetçi önce kendi çıkarını, sonra partisinin, en son halkın çıkarını düşünür."

Ekmeğini ağzına sıkıştırdı ve sucuklu yumurtadan koparıp çatalına aldı. Çok bireysel değildi. İllaki benim tabağım çanağım demiyordu. Yumurtayı menemen yer gibi yemiştik, tabaklarımıza almamıştık ama yemek yerken çok kibardı. Birçok adabımuaşeret kuralına uyuyordu. Tıpkı çocukken olduğu gibi. Ağzını hayvan Bülent gibi hunharca doldurmuyordu, ağzında

yemek varken konuşmamaya özen gösteriyordu ve ağzı daima kapalı duruyordu. Bazen elinin tersini dudaklarına siper ediyordu ve bir aksiliği o şekilde idare ediyordu. Peçetesini yakında tutuyordu, ağzına bulaşanı hiç bekletmeden alıyordu. Tıpkı Leyla teyzenin ona öğrettiği gibi yiyordu. Yutkundum ve istemsizce gülümsedim. *Güzel Ecevit. Pek güzel Ecevit. Leyla Tarhan'ın biricik oğlu Ali Ecevit.*

Gülümsediğimi görünce göz kırptı, konuşmak için ağzındakini yutmayı bekledi önce. "Ne oldu?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. Saat öğleni geçiyordu. Biraz geç uyanmıştık. Geç kahvaltı yapmıştık.

"Kıyamet kopmadığına ve babam da burayı basmadığına göre akşam seninle geliyorum."

"Baban duyduğuma göre hâlâ parti binasındaymış."

"Yani geliyorum?"

"Geliyorsun Firuze."

Ne giyecektim? Burada kıyafetim vardı ama hangisi pavyona uygun olurdu bilmiyordum. Ecevit ne giyecekti? Kaşlarım çatıldı ve Ecevit'e baktım. Aklıma geleni olduğu gibi sordum. "Daha önce pavyona gittin mi?" Bardağın üstünden gözlerini bana dikti. Cıklayarak başını sağa yatırdı.

"Allah'ım sen bana sabır ver. Ne işim var benim pavyonda Firuze?"

Nereden bilebilirdim ben? Soruyordum işte. Omuz salladım. "Ben de gitmedim. İlk defa gideceğim. İkimiz de yine tecrübesiziz."

"Bak sen şu Allah'ın işine."

"Ne giyeceksin?" diye sordum. Zerre de garipseyeceği sorular sormuyordum. Kesinlikle o abartıyordu.

"Ne önerirsiniz Firuze Hanım?"

Bana *hanım* diye seslenmesi sebepsiz çok hoşuma gitti. Firuze Hanım oldum birdenbire. Şurada çok önemli bir şey konuşmayacak olsak kimbilir beni daha ne kadar mutlu ederdi ama uzun uzun düşüncelere dalmama gerek yoktu. "Giy işte en kıytırık şeyini. Sanmıyorum ki pavyona giden erkekler çok da şık olsun. En çirkin, en pis şeylerini giy."

Pavyona giden erkekler, geneleve giden erkekler... Elimde değildi, asla iyi bir yere koyamıyordum. Pavyon da genelev kadar orada çalışan çoğu kadın için muhtemelen zulümdü. "Sen ne giyeceksin?"

"Ben ayrı."

"Ne demek ayrı?"

"Bak şimdi sen pis giyinerek oradaki ortalama bir erkek oluyorsun. Ama ben pis giyinirsem aksine dikkat çekerim. Çünkü oradaki bütün kadınlar çok özenli muhtemelen. Araya kaynayamam. Ona uygun giyineceğim. Dolapta biraz kıyafetim var, birini giyerim. Hatta gidip bakayım, son dakikaya bırakırsam yanlış karar veririm. Sen eve gidip gelecek misin?"

Ayağa kalktım ve odaya ilerledim. "Gidip geleceğim, kediye de bakmam lazım."

"Tamam," dedim. "Ben hemen bakınıp geleceğim. Sofrayı toplama, ben hallederim. Çay bitti, onu demle istersen."

Sürgülü kapıyı biraz gerimden kapattım ve odaya girdim. Kıyafet dolabımı açtım. Burada daha çok annemin görünce beğenmeyeceği ve bana asla yakışmayacağını söyleyeceği kıyafetlerimi ya da kurtarıcı, nerede giysem yakışacak parçaları bulunduruyordum. Ne çok kısa ne de tamamen uzun bir şey giymeye niyetliydim. Oradaki herhangi bir kadın olmaktı niyetim. İşimizi bir an önce halledip çıkmalıydık. Bir teklif ya da bakış almak istemiyordum. Bana yokmuşum gibi davranılsın istiyordum. Denemeye üşendim. Birkaçını çıkardım ve üstüme tuttum. Acaba koşmamızı gerektirecek bir olay yaşar mıydık? Elbisenin altına spor ayakkabı giyemezdim. Topukluyla da hızlı koşamazdım. Giymeyi düşündüklerimi çıkarıp yatağa koydum. Bazılarının rengi, bazılarının kumaşı, bazılarının boyu uygun gelmedi. Geri koydum. Bir iki tanesini denemek istedim ama çabuk bunaldım. Vazgeçtim. Üzerimde geceliğimin üzerine giydiğim haki yeşili hırkam vardı.

Geçen sene beyaz bir elbise almıştım. Saten kumaştandı. Boyu dümdüz yere kadar iniyordu ama yine de ayaklarımı kapatmıyordu. Giyeceğim topuklu ayakkabıyla beraber bileklerimin üzerinde kalacaktı. İnce ip askıları vardı ve göğüs kısmı kalp şeklinde hatlarla kendinden destekliydi, kumaş orada daha parlak duruyordu. Belden itibaren dümdüz, sade ve kesintisiz iniyordu. Asıl olayı da sırtındaydı. Zaten annemle de bu konuda çatışmıştık. Sırtında bel gamzelerine kadar uzanan bir dekolte vardı. Elbise sırt için orada başlıyordu. Çok beğenerek almıştım, ilk kez belki de

bir elbisenin beliyle, göğüs kısmıyla ve boyuyla bedenim için dikildiğini hissetmiştim. Ama annem inkâr etse de deli gibi İngiliz kraliyet ailesinin moda akımını takip ediyordu. Ve İngiliz kraliyet ailesinin giyim kuşamında benimsediği muhafazakâr anlayışı da benimsemeye çalışıyordu. Zorla. Çünkü annem o değildi. Annemin gençlik fotoğraflarını biliyordum. Nasıl giyinmeyi sevdiğini biliyordum. Annem kendine bir kalıp uydurmuş ve o kalıba sığmaya çalışıyordu. Babam için. Çünkü o Atilla Akın'ın eşiydi ve yakında bu ülkenin *first lady*'si* olmak için gün sayacaktı. Tam da istediği gibi.

Beni de o kalıpların arasına sıkıştırmaya çalışan annem, bu elbise için elbette ki beni yargılamıştı. En azından güzeller güzeli ailemizi temsil edeceğim hiçbir yerde bunu giyemezdim. *Firuze dekolte güzeldir*, demişti. *Ama her şeyin abartısı senin adının önüne geçer. Sen Firuze Akın'sın; senin elbisenin açıkta bıraktığı tenin, adının önüne geçemez. Manşet olamaz. Rica ediyorum bunun bilincinde ol ve bize, kendine yakışanı giy.*

Bu sözlerden sonra bu güzel elbise atölyemdeki dolabımda bekliyordu. Belki bir gün, Firuze Akın'ı temsil etmediğim, sadece Firuze olarak çıktığım bir gecede üstüme eşlik eder diye. O, pavyon mu olmalıydı? Belki de hayır. Ama sanırım başka bir yerde de giymek nasip olmayacaktı. Bu gece zaten rol yapacak, kendim olmayacaktım. Bir elbisenin içinde güzel hissetmek benim de hakkım değil miydi? Kapı tıklatıldığında biraz ürktüm. Uzun düşüncelerden uyandım. "Gelebilirsin," diye seslendim. Ecevit sürgülü kapıyı biraz itti ve müsait olup olmadığıma baktı. Emin olunca tamamen itti.

"Ne yaptın?"

"Seçtim galiba. Bunu giyeceğim," dedim ve elbiseme uzandım. Üstüme doğru tuttum ve ona döndüm. "Nasıl?" Ecevit'in bakışları elbisede gezindi ama beklediğim beğeniyi gözlerinde göremedim. Belki de bu elbise sandığım kadar güzel değildi, bana öyle geliyordu.

"Ben anlamam," dedi varla yok arasında bir sesle.

* *First lady*, genellikle bir devlet başkanının veya devlet büyüklerinin eşi için kullanılan gayriresmi bir unvandır. (ed.n.)

"Tamam, bunu giymeye karar verdim."

Diğer elbiseleri toplamaya başladım. "Daha vakit var, bak biraz daha."

"Yok ya. Onu giyeyim. Aldığımdan beri hiç giyemedim. Alalı çok da oldu. Hep giymek istiyordum zaten. Bugüne kısmetmiş."

Askıları teker teker asarken Ecevit yaklaştı ve yatakta elbiseye dokundu. "Niye giymedin?"

Parmak uçlarımı çenemin altında birbirine dokundurdum. "Aile davetleri için annemin onayından geçmedi. Bireysel olarak da o elbiseyi giyecek kadar özel bir yere davet edilmedim. Yani ya da gitmedim. Pavyon mu özel bir yer diyeceksin ama o kadar kötü bir fikir değil bence. Başka nerede giyeceğim? Giyeyim bu gece."

Ecevit yavaşça yatağın ucuna oturdu. Elbiseye bakıyordu. Tüm kıyafetlerimi astım. Ayakkabı bakmaya başladım. Sessiz sedasız arkamda oturuyordu. Öyle de kalacak sandım. Sonra o, "Bence bunu giyme," dedi. Çöktüğüm yerden ona baktım.

"Neden?"

"Gideceğimiz yer iyi bir yer değil. Kaldır, sonra iyi bir yerde giyersin. Değmez oraya. Bu kadar beklediyse yine bekler. Onca pisliğin içinde beyaz mı giyeceksin? Biri ahlaksızlık yapmaya kalkışır. Boş ver. İyi bir yerde giyersin."

İyi bir yerde giymek... Belki de bu elbiseyi aldığım günden beri, hiçbir yerde giymeye kıyamayışımın sebebi buydu. İyi bir yerde giymeyi beklemek. İyi bir yer. Tam olarak neresi bilmiyorum ama cevabını duydum sanki. Elbiseme baktım. Bembeyazdı. İyi bir yerde giyilmeyi hak edecek kadar beyazdı hem de.

"Nerede giyeceğim ki?" diye sordum belki onu da Ecevit biliyordur diye. İçimde küçük bir heyecan belirdi. Sarmaşık gibi sardı göğüskafesimi. Tırnaklarımı yiyerek Ecevit'ten gelecek cevabı merakla beklemek istedim.

"Daha iyi bir yerde," dedi yine. Ayakkabılarıma baktım. Arkada kalan, sivri uçlu, önden yer yer kemerleri olan bordo renginde bir topuklu ayakkabım vardı. İçimden bir ses, ensemden bir ıslık fısıldadı âdeta. Ayakkabıyı da görünce *İstanbul* diye fısıldadım kendi kendime. Sanki o iyi yer bana ilahi bir güç tarafından söylendi, içime doğdu.

O an karar verdim. Bu elbiseyi Ecevit'le İstanbul'a gidince bordo topuklu ayakkabılarımla giyecektim.

Sarmaşık kalbime kadar uzandı. Ecevit'e minnetle baktım. Bana doğruyu göstermiş gibi hissettim. Ölüm kalım sınavında bana zorlandığım ve cevaplamazsam geçemeyeceğim bir sorunun cevâbını kendi kâğıdını teslim etmeye kalkarken benim kulağıma fısıldamıştı sanki. Gülümsedim. "Tamam," dedim. "Daha iyi bir yerde giyerim onu. Doğru söylüyorsun."

Bu elbiseyi giymeseydim giyeceğim siyah düz, sıradan elbiseyi çıkardım. "Bunu giyeceğim o zaman," dedim. Elbiseye baktı ve dudak büktü.

"Sen bilirsin," dedi. Tamam, bu olurdu. Uzun kollu, V yaka gelirken iki yakası birbiri üstüne binen ve üstte kalan kısmı bele doğru büzülen, dizlerimin bir karış kadar üstünde bir elbiseydi. Tümüyle ne vücudumu sarıyordu ne de çok boldu. Altına da çizme giyerdim. Olup biterdi. Ecevit yatağın üzerinden kalktı ve çıkışa yürüdü.

"Çay içecek misin?"

"Varsa içerim," dedim. Beyaz elbiseme uzandım. Çok narin bir çiçeğe dokunur gibi elbiseme dokundum. Beyaz, güzel elbiseme. Artık emindim. Ecevit'le İstanbul'a gidecektik. Orada bordo ayakkabılarımı giyecek, Kız Kulesi'nde yemek yiyecektik. Benim güzel beyaz elbisem. Daha iyi bir yere layıktı. Kimbilir, belki de senelerce İstanbul'u beklemişti...

Atölyemin ön tarafı güvenlik kameralarıyla çevrili olsa da arka sokaklar biraz tenhaydı. Güvenlik kamerası yoktu. Zaten normal koşullarda arka tarafla işim olmazdı. Ne zaman ki Ecevit çıkagelmişti, o zaman arkadan atlayıp zıplamaya başlamıştım. Şimdi de ne olur ne olmaz arkadan çıkacaktım. Ecevit aradığında geldiğini anladım.

"Firuze," diye seslendi duvar arkasından. "Dikkatli ol."

Yüzüme biraz çirkin, abartılı bir makyaj sürmüştüm. Özellikle allığı çok abartmıştım. Uçar diye değil, sadece öyle durmak istediğim için. "Tamam, dur çıkıyorum," dedim ve ilk aşamayı kolaylıkla atlattım. Zaten bu duvara tırmanmak dünyanın en kolay işiydi. Bacaklarımı sarkıttım.

"Topuklu mu giydin?" dedi Ecevit sanki çizmelerim burnunun dibinde değilmiş gibi.

"Spor mu giyseydim? Biraz çekil, atlayayım."

"Nereye atlıyorsun? Kaydır biraz kendini kucağıma," dedi. Dudaklarımı gülmemek için birbirine bastırdım. Bazen ne tuhaf konuşuyordu... İçim Ecevit'i tanısa da bir garip oluyordu. Bir kuş kanat çırpıyor, tüyleri hep içimde uçuşuyordu. Kaydırdım kendimi biraz kucağına. Ecevit beni tek koluyla kavradı ve kendi hâkimiyetine aldı. Önce bacaklarımdan tuttu ve beni usulca kucağına çekti. Bacaklarımdan kolunu çekince belimi sardı ve diğer kolunun altında aşağıya sapasağlam indim.

"Sağlam bastın mı?" dedi geri çekilmeden.

"Evet, bastım!"

Geri çekildi ve beni bıraktı. Üzerimdeki kabana baktı, kuşağım inerken açılmıştı. Sıkı da bağlamamıştım zaten. Kuşağımı geri bağladı. "Yürü başımın belası, yürü. Koşman gereken yerde seni topuklularınla olduğun yerde bırakacağım."

"Hayır, sen kimseyi yolda bırakmazsın. Yalan söyleme."

Ondan önce arabaya bindim ve yerime kuruldum. Ecevit de benim gibi parfüm sıkmıştı. İçinde beyaz bir gömlek vardı. "En pis kıyafetin beyaz gömlek miydi?" diye sordum.

"En ucuzu buydu. Bunu gözden çıkardım."

Ne dediğimi hiç anlamamıştı. Oraya gidince anlayacaktı. Ben dediğimi yapmıştım ve diğer kadınların yanında dikkat çekmeyecek özende giyinmiştim ama Ecevit arsasını satmaya gelecek altmış yaşındaki amcaların yanında göze çarpacak şekilde giyinmişti. Ne laf dinlemez adamdı.

Bütün yol boyunca sanki pavyona yüz kere gitmiş gibi yüz tane uyarı yaptı. Hepsine kafa salladım. Dikkate alınmadığını hissedince sinirlendi, kızdı bana. Ona tavsiyeler vermeye çalıştım. Sana laf atan olursa bakma, dedim. Masana gelmeye çalışan olursa sakın kabul etme, dedim. Bu kez o beni alaya vurunca ben de ona kızdım.

Yol azaldıkça biraz stres yaptım. Ecevit arabayı durdurduğunda nedense kapısı yanarlı dönerli bir yer bekledim ama olmadı. Ecevit'le aynı anda arabadan indik. "Hani renkli ışıklar?"

"Burası o filmlerdeki gibi bir yer değil galiba," derken o, yanına yaklaştım. Bana kolunu uzattı. Pavyona girecekmişiz gibi değil de bir beyefendi gibi. Koluna bakakaldım. Koluna mı girecektim? Kuş âdeta tüysüz kalacaktı. Öyle çırpınıyordu. Kimler kimlerin koluna girerdi? İnsanlar eşlerinin, sevgililerinin, partnerlerinin ve sanırım oyun arkadaşlarının. Hızla Ecevit'in koluna girdim. Bülent ve babam hariç, bir davette bana emrivaki yapılmadıysa bir erkeğin koluna girdiğimi hatırlamıyordum. Yani bu benim için ilkti. Çünkü esas olan rızaydı ve ben ilk kez babam hariç bir erkeğin kendi rızamla koluna girdim. Gözlerimi kırpıştırdım. Güzelliğim arttı sanki, ortalığı daha güzel gördüm ve daha sağlam adımlar attım. Rıza bu dünyadaki en mühim şeylerden biriydi.

Bir pavyondan çok kulübe benzeyen yerin girişine vardık. Ecevit girerken kimlik gösterdi, birinin selamını iletti ama kim olduğunu duyamadım. Düz aynalı bir koridordan geçtik. Aynalar kesik kesik yerleştirilmişti ve göz kamaştırıyordu. "Rezervasyon gibi bir şeyimiz var mı?"

"Var. Bir masa ayırttım. Daha rahat gözlem yapalım diye."

"Kadının tipini biliyor musun peki? Belki gelmiştir."

"Ellili yaşların sonundaymış ve saçları kızıla boyalıymış. Sanmıyorum ki o yaşlarda ve saç renginde başka bir kadın daha burada olsun. Anlarız."

Gülümseyerek konuşuyorduk, ta ki iç kısma geçene kadar. Öyle korkunç bir ışık huzmesi vurdu ki yüzüme, ikimiz de duraksadık. Tavandan hızla dönüyordu ve içerisi duman altıydı. Yoğun bir içki kokusu, sigara dumanı, yüksek gürültü ve korkunç bir ışık vardı. Orta yerde bir bar, sağ tarafta da U şeklinde kırmızı koltuklar ve masalar, hemen önünde de bir sahne bulunuyordu. Burası kulüp gibi duruyordu. DJ mi geliyordu yoksa sanatçı mı çıkarıyorlardı? Bence ikisini de yapıyorlardı. Biz hangi geceye denk gelmiştik acaba?

Genç bir kadın bizi bir masaya yönlendirdikten sonra diğer masaları inceledim. Bazı masalarda tek bir adam ve kadın otururken bazı masalar daha da kalabalıktı. Orada iki kadın vardı. Çok büyük kahkahalar atılıyordu ve müziği bastırıyordu. Bazı insanlar zilzurna kalkmış, çalan müziğe oynuyordu. Çok genç kesim yoktu. Muhtemelen biz haftanın

sanatçı kısmına denk gelmiştik. Birazdan türkü dinleyecektik. Bazı kadınlar masalarda dolaşıyordu, kısa sorular sorup geri çekiliyorlardı. Garson yanımıza geldi. Bana yaklaşmadan Ecevit'in kulağına eğildi. Ecevit beden dilini kullanarak bir şeyler söyledi ve genç adamı gönderdi. Bana yaklaştı sonra. Kulağıma eğildi.

"Bir şeyler söyledim, içme."

"Sen içecek misin?"

"İçmeyeceğim, Firuze."

"Tamam!" İkimiz de bağırıyorduk ama ben bu kez fazla bağırdım, Ecevit geri çekildi.

"Duyuyorum, Firuze."

Sanırım halihazırda masada bir kadın olduğu için kimse bize yaklaşmıyordu. Dolaşan kadınlardan birinin Ecevit'e baktığını gördüm. Masaya gelecek miydi? Kadınla göz göze geldik. Upuzun simsiyah saçları vardı. Her yürüyüşünde saçlarını savuruyordu. Bana göz kırptığında telaşla gülümsemeye çalıştım ama kadın geçip gitti. Kaşlarımı büktüm ve Ecevit'e yaklaştım. "Ne yapacağız?" diye sordum.

Ecevit de sıkıntıyla ortalığa bakınıyordu. "Sen varsın diye muhtemelen masaya kadın gelmiyor."

Dehşetle ona baktım. "Gideyim mi?"

"Saçmalama Firuze!" Dudaklarını kemirdi, sakallarını kaşıdı, sonra bana baktı. "Biz niye kabanlarla oturuyoruz?" diye sordu. Ben nereden bilebilirdim?

"Çıkar, dikkat çekiyoruz."

Terlemeye başlamıştım zaten. Stresten sanıyordum ama belki de kabandandı. İkimiz de kabanlarımızı çıkardık ve Ecevit'in çatık kaşları benim elbisemde dolandı. "Bir şey rahatsız ederse bana hemen söyle."

"Tamam!"

"Firuze bağırmasana," dedi sinirlenmişken. Garson masamıza geldiğinde direkt suya uzandım. Cam şişeyi açtım ve bardağa dökmeden içtim. Stres yapmıştım. Garson masayı dizerken Ecevit adamla sohbet etmeye başladı. İkimizden de gençti ama çok pratikti. Hızlı hareket

ediyordu. Takip ediyordu. Adını ve yaşını sordu. Sonra memleketini. Adam *Karslıyım* deyince Ecevit *ben de* dedi.

Karslı olduğunu şu an öğrendim ben de, yalan söylüyordu. Sonra adamın işi bitse de Ecevit sohbete tutmaya çalıştı. Adım adım buranın sahibine getirmeye çalıştı lafı ama olmadı. Adam çok aceleciydi. "Başka bir isteğiniz var mı abi?" diye sordu.

"Yok," dedi Ecevit çaresizce. Adamı tutamadı. Masaya koyulan meyve ve çerez tabaklarına, içki şişelerine baktım.

"Ne yapacağız?"

"Hiç bilmiyorum," dedi. Sanırım bu kadar mesafeli bir ortam hayal etmemişti. Masalar bile çok bireyseldi. Yan masaya laf atacak, sohbet edecek bir ortam yoktu. Her şey nizam içindeydi, birbirine karışmıyordu. Sakallarını kaşımayı sürdürdü. "Ben bir lavaboya gideyim mi?"

"Niye?"

"Belki burada çalışan kadınlardan birini orada yakalarım, bilmiyorum... Sohbet kurarım. Bakayım, olur mu?"

Bandajımı çıkarmış ve saçlarımı salmıştım. "Gitme, tanınırsın. Göz aşinalığı var herkeste artık."

"İnkâr ederim. Kimse dün hastaneden çıkmış Atilla Akın'ın kızının bugün pavyonda olacağına ihtimal vermez zaten. Kadınlar tuvaleti galiba karşıda, solda. Baktım iş yok, hemen gelirim. Telefonum yanımda. Garsonu yeniden çağır. Bahşiş ver, sohbeti uzatmaya çalış. Gerekirse masaya oturt. Bak şu adamı görüyor musun?" dedim ve ortalıkta dolanan mavi gömlekli adamı gösterdim. "O emir veriyor. Ondan izin al, hemşerimle iki sohbet edeceğim diyerek garsonu masaya oturt. Konuşmaya çalış. Hafif lakayt davran." Yüzümü ekşittim. "Buradaki bütün erkekler böyle. Çok beyefendi duruyorsun. Sana *paspal giyin*, dedim. Hadi. Ben de gidip geleceğim. Endişelenme. Çok merdiven altı bir yer durmuyor burası..." Cümlelerimin sonuna doğru bir alkış kopmaya başladı. İkimiz de sahneye baktık. Sarı saçlı, oldukça arabesk görüntüye sahip olan bir kadın elinden tutularak sahneye çıkarıldı. Üzerine biri para atmaya kalkıştığında izin vermediler.

"Hadi Ecevit," dedim ve koluna dokundum. Çantamı alıp kalktım. Pavyon konusunda ikimiz de tecrübesizdik ama istemediğimiz yerde bulunmak konusunda ben daha tecrübeliydim. İstemediğim yerlerde çok bulunmuştum. Kadınların girip çıktığı yere doğru gittim. Siyah bir kapıyı iterek açtım. İçerisi boş gözüküyordu ama kabinlerin içini bilmiyordum. İğrenç bir tuvaletti. Kusmuk kokusunu aldım ilk. Midem bulandı ama yine de geçtim. Bir kısmı uçan allığıma baktım ve elim belimde birinin girip çıkmasını bekledim. Rujumu çıkardım. Kabinleri tıklattım ama boştu. Şansım ne kapalıydı öyle... Elimde rujumla burnumu kapatarak beklerken benim artık dayanamadığım noktada kapı sertçe açıldı ve ben elimi burnumdan hızla çektim. Burada çalıştığını düşündüğüm bir kadın girdi içeri ve "Orospu çocuğu," dedi. Şaşkınca ona baktım. İçeride bir tek ben olduğum için istemsizce üstüme alındım ve bir adım geri çıktım.

"Orospu çocuğu."

Bana söylemiyordu...

Eliyle ağzını sildi. "Pislik. Bu erkeklerin belasını sikeyim. Yavşak orospu, bunak." Gözlerim iri iri, neredeyse hazır olda durmuşken kadını izliyordum. Durmadan lavaboya tükürüyordu. Kusarsa ben de kusardım.

Aynadan göz göze geldiğimizde, "İyi misin?" dedim kısık sesle.

"Oturuyoruz masaya. Oturur oturmaz diyorum bak öpmek, mahreme dokunmak yok diye, o dökülmüş dişleriyle orospuluk peşinde. Midem bulandı. Leş ağızlı."

Ne demeliydim? Soğuk terler dökmeye başladım. Teselli mi etmeliydim? Haklı olduğunu hissetmeliydi. "Anlıyorum, çok haklısın," dedim. Kadın aynadan yine bana baktı ve güldü.

"Abla ne diyorsun ya?"

"Haklısın haklısın. Kesinlikle haklısın. Para veriyor diye kafasını eseni yapacak hali yok ya. Senin orada işin sohbet etmek. O adamın ağız kokusunu çekmek değil. Pislik herif."

"İşte gel de anlat bunlara."

"Sen ne zamandan beri burada çalışıyorsun?" Sanırım biraz erken oldu ama dayanamadım.

"İki yıl oldu."

"Memnun musun?" diye sordum. Bilmiyordum. Gelirken düşünmemiştim. Keşke düşünseydim.

"Ne açıdan abla?"

"Yani genel olarak diğer pavyonlarla kıyasladığında en azından... Anladın mı?"

Kadın bana aynadan bakmayı bıraktı ve döndü. "Sen iş mi bakıyorsun?" dedi ve beni süzdü. Başımı hızla iki yana salladım ve ellerimi kaldırdım. "Hayır hayır," dedim.

"Genç kızları mı kandırıp satıyorsun yoksa sen?"

"Hayır!" diye yükseldim. "Hayır tabii ki! Ne alakası var? Ben sadece sordum. Hani şu an iyi hissetmiyorsun, çıkıp gidemiyor musun? Seni burada zorla mı tutuyorlar?" Çok gerildim. Ecevit'i arayacaktım az kalsın. Kadın resmen bakışlarıyla üstüme doğru geliyordu. Kapı aniden açılıp, "Lale," diye seslenilmese beni mahvedecekti sanki. "Hadi, ne yapıyorsun burada? Hadi! Seni bekliyor müşteri! Hadi!"

Lale hızla aynaya döndü ve taşan rujunu temizleyip lavabodan çıktı. Nefes nefese kalmıştım. Ne sanılmıştım ben az önce öyle! Ne demekti genç kızları toplamak? Dehşetle saçlarımı çekiştirdim ve lavabodan çıktım. Çok korkunç cümlelerdi bunlar. Gözüm kapalı Ecevit'in yanına gidecektim. Ta ki benim yerimde başka bir kadın görene kadar. Ecevit kolunu oturduğu yerin başlığına yaslamışken sarışın bir kadın yanı başındaydı. Kadının sırtı neredeyse bana dönüktü ve Ecevit sık sık benim geleceğim yeri kontrol ediyor olmalı ki beni gördü. Adımlarım çakılı kalmıştı, elini kaldırdı ve gelmemem için bir işaret yaptı. Tekrar kadına baktı. İlgiyle dinliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. Kadının gözünün içine bakıyordu.

Tavandaki ışık sanki zihnimin içine düştü ve karman çorman oldum. Yirmi beş yıllık hayatımda olmadık hislerle tanışıyordum. Yenisi ve de beteri buydu. Gırtlağıma bir el çöktü ve beni boğmaya başladı. İçime bir ateş parçası düştü sanki. Kulaklarım zonkladı. Ecevit bana yeniden baktı.

Kulaklarım ve boynum yanıyordu. O kadın Bergen'den bir şarkıyı büyük bir tutkuyla söylerken Ecevit'le göz gözeydim. *Ben herkesten gizlerim yaşarken öldüğümü.*[*] Yanındaki kadın Ecevit'in boynuna doğru uzattığında elini, bir başka el de kalbime ve yüzüme aynı anda yumruk indirdi. Bir uyuşukluk hissettim. Gözlerimi ardı ardına kırptım. Başıma korkunç bir ağrı girdi ve bir daha nefes alamayacağımı sandım.

Tanrı'm biraz umut ver bu karanlık dünyama.

Kadın daha fazla Ecevit'e yaklaştığında nasıl arkamı döndüğümü anlamadım. Biriyle çarpıştım ama ne o dönüp bana baktı ne de ben ona. İlerideki bar alanına doğru yürüdüm. Zorlukla sandalyelerden birine oturdum. Sahnedeki kadını izleyen genç beni görünce yerinden kalktı, "Ne içersiniz?" diye sordu. Bu soruyu tam dördüncüye tekrarladığında kendime geldim.

"Soğuk bir şey verir misin?"

"Bendeki her şey soğuk."

"En soğuğu neyse onu ver."

Taş gibi kesilmiştim, arkamı dönmemek için kendimi zor tutuyordum. *Saçmalamayı kes. Saçmalamayı kes Firuze! Bir şey bulmaya çalışıyor! Kes saçmalamayı! Kes! Kendine gel! Ne oldu? Sana ne? Kes saçmalamayı! Kendine gel! Amaç için buradasınız! Kes sesini!*

Önüme koyulan soğuk bardaktan iki yudum aldım. Çok içmeyecektim. Burada işleri elime yüzüme bulaştırmayacaktım. İçimde yanan şeyi biraz soğutacaktım sadece. Önüme içkiyi koyan çocuk ellerini bara yasladı ve bana baktı. "İyi misin?"

"Arkamda kalan sarışın kadınla adam ne yapıyor?" diye sordum. Sormamayı başaramadım. Çocuk dediğim yere baktı.

"Bizim kız içine düşecek de adam masadan kaçtı kaçacak. Ne oldu? Adama mı yanıksın?"

"Kadınlar masaya çağırılmasa da gidiyor mu?"

"Onların işleri bu. Burada adam yalnız oturtulmaz."

[*] Bergen, *İnsan Dertli Olunca*, Yıllar Affetmez, 1998.

Tamam... Nefes alıp verdim tam on kere. O çağırmamıştı. *Çağırsa da sebebi var Firuze, kendine gel. Neydi bu beni öldürecek gibi davranan şeyin sebebi? Allah'ım ne korkunçtu. Kafayı yiyecektim, ne korkunçtu. Ya canım çıksaydı ya da bu his hemen şimdi çıkıp gitseydi.*

Dakikalarca başım eğik soluklandım. Herkes masalara kurulmuştu, kimse gelip buradan içki almıyordu. *Bir şey yap.* Bu cümleyi on altıncı tekrarımda kafamı kaldırıp, "Sen ne zamandır burada çalışıyorsun?" dedim. Genç adam bana gülümsedi. Benimle aynı yaşlardaydı. Dövmeleri ve uzun bir sakalı vardı.

"Ha şöyle ya! Hiç sohbet etmeyeceksin sandım, fıstık."

Sabır...

Yaslandığı yerden bana doğru yaklaştı. "Üç yıl oldu. Her gece gelmiyorum ama her geldiğinde bulamazsın. Haftanın dört günü buradayım. Bugün de son dakika geldim. Yoksa Bergen dinlemeye hiç meraklı değilim."

Buzlu bardağı elimde çevirdim. Çenesi düşüktü. Konuşurdu. "Buranın sahibi izin veriyor galiba kafana göre gelip gelmemene. Güzel dünya."

Beyaz dişlerini göstere göstere gülümsedi. "Benim kandıramayacağım kadın yoktur. Yaşı önemsiz. İster elli yaşında olsun ister yirmi beş. Kaç yaşındasın?"

Soğukkanlı ol. "Cevabı söyledin."

"Yirmi beş." Dişlerini dudaklarına geçirdi. "Bir içim su."

"Haddini aşma."

"Çetin ceviz bir de, tadından yenmez."

"Patronun da elli yaşında mı?" diye sordum. Tavrım kesinlikle muhabbeti uzatmak olarak anlaşılıyordu. Farkındaydım.

"Tek atarım, yanlış tahminde bulunmam."

"Patronunla da yattın mı?" diye bu kez ben iğrenç şekilde haddimi aştım. Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tuttum. Neden böyle bir cümle kurmuştum?

"Oha, yavaş!" dedi. Bu kadarı ona da fazla geldi. "İki kur yaparız, vardiya ayarlarız da çoluk çocuk sahibi elli yaşında kadınla da yatmam. O kadar da demedik."

Çoluk çocuk sahibi...

Yutkundum. Hemen üstüne atlamamalıydım. Sakin kalmalıydım. "Ben hep böyle yerlerin sahipleri erkeklerdir sanıyordum açıkçası."

"Sen çok mu masumsun?" diye sordu. Bana yaklaştıkça yaklaşıyordu ve hep bir bahaneyle, geri çekilecek başka bir şey buluyordum.

"Ne alaka?"

"Buranın sahibi..." dedi kısık sesle ve ortalığı kontrol etti. "Eski genelev sahibi. Onun verdiği vergiyi biz hayatımızda görmemişizdir. Ne erkeği? Ne kadınlar var bu sektörde."

Bu bilgiyi hayatımda ilk defa duymuş gibi davrandım ve dudaklarımı büktüm. Daha fazla uzaklaşacak yerim kalmamıştı. Onu itecektim. "Hem genelev sahibi hem pavyon yürütüyor hem de çocukları var öyle mi? Yok artık! Çocuklarına mesleğini ne söylüyor, çok merak ettim doğrusu. Yazık o çocuklara."

Bu söylediğime uzun uzun güldü. "Yazık mı?" dedi ve eli aniden saçıma gitti. Saçımdan bir tutam arkaya attığında bağırmakla sakin kalmak arasında ölümcül bir çizgide kaldım. Çok zor oldu ama bağırmadım. "Biraz mesafe," dedim ve başımı ittim.

"Öylelerinin çocuklarının yaşam standartlarına sen hayalinde ulaşamazsın."

Her söylediğine etkilenmiş gibi tepki veriyordum ki devam etsin, gururu okşansın. "Öyle mi diyorsun? Ne bileyim, sağda solda *annem babam bu işi yapıyor* demek istemezdim," dedim ve o an neden bilmem, arkamı dönüp bakma isteğiyle dolup taştım. Bu his aniden çöktü ama dönersem bu anı kaybederdim, biliyordum. *Sabret*, dedim. *Sabret Firuze.* "Kaç çocuğu var seninkinin? Servet kaç çocuğa akacak?"

"Bir kızı var," dedi ve ıslık çaldı. "Bir kere gördüm, bir içim su. Böyleleri çok çocuk da yapmaz. Akıllıdır. Tek çocuk olur, kraliçeler gibi büyür. Öyle sandığın gibi annem babam bu işi yapıyor diye tasalanmazlar. Neyse, sikerler zenginin derdini. Sen kendini anlat ya. Tek misin?"

"Değilim."

"Siktir et kiminle geldiysen. Bak sana ne diyeceğim..."

"Ben sohbet etmediğim adamın suratına bakmam," dedim açıkça. Konuyu değiştirmesine izin veremezdim.

Islık çaldı. "Uğraştıracağım, kolay lokma değilim diyorsun."

"Ne dersen de. Hem hani istediğin kadını kandırırdın? Kandırsaydın da patronun kızını tavlasaydın. Damat olsaydın da barmenlik yapacağına buraya ortak olsaydın?"

Adam burnumun ucuna dokundu. "Patronun kızı da ben diye ölüyordu tabii. Ayrıca kız daha küçük. On yedi-on sekiz yaşında. Pezevenk değilim. Seher abla da benim belamı siker, kızı kıymetlidir onun. Hem boş ver, sen daha güzelsin. Söyle bakalım, kiminle geldin?"

"Elini çek diyorum sana."

"Çok nazlısın," dedi ve daha ileri gitmeye kalkıştığında eline müdahale etmek için doğru hamleyi bekledim. Ters çevirecektim. Planım buydu ama benden önce davranıldı. Beyaz gömlekli bir el uzandı, bana dokunmaya çalışan o eli tuttu ve ters çevirdi.

Ecevit'ti.

İçimdeki korkunç öfke kimeydi, neyeydi bilmiyordum. Ecevit elini ters çevirdiği adama yaklaştı ve yakasından tutup burun buruna geldi. "Senin elini götüne sokarım," dedi. Yerimden kalktım. Ecevit kabanımı arkama koymuştu. Kabanı hızla yerinden aldım. "Duydun mu beni? Senin o elini götüne sokarım."

"Ben dışarıdayım," dedim. Hızlı hızlı çıktım. O da çok durmadan gelecekti, biliyordum. İkimizin de ateş topu gibi olduğumuzu hissediyordum. Çok geçmeden de geldi. Benim yanımda yürüyecek şekilde yetişti. Tek kelime bile etmedik. Arabaya bindik, soluk seslerimiz çok yüksekti ve kim ağzını açsa küfredecekti sanki. Susmayı tercih ettim. Ne diyecektim ki? Susmayı tercih etti. Ne diyecekti ki? Gereksiz şekilde bir tansiyon yükselmişti, sebepsiz olduğunun ikimiz de farkındaydık ve sebepsiz bir konuda tartışamayacağımız için susuyorduk. Sustuk. Ecevit sadece araba sürdü, ben de yolu izledim. Araba sessizken daha hızlı sürülüyordu. O yüzden

boş Ankara yollarından atölyeye hızla vardık. Tam inecekken Ecevit'in telefonu çaldı. İkimiz de ekrandaki ismi aynı anda gördük.

Farah.

"Sen git, geliyorum," dedi Ecevit arabadan bile inmeden. İndim. Atölyemin kapısından hızla girdim. Anahtarım çantamdaydı, ellerim titrediği için biraz zor açtım ama açtım. Sebepsiz öfke beni öyle mesken tutmuştu ki, üstümden kolay kolay atamayacağım sandım. Halbuki korku, öfkeden daha baskındı. Mumların gölgesine bir adamla göz göze geldim. Telefonum eşzamanlı çaldı.

Atilla Akın yaktığı mumların yanında, atölyenin orta yerinde oturuyor, beni izliyordu. Arkama bakarken telefonumu çıkardım. Ecevit'ti. Hızla açtım ama benden önce konuştu. Halbuki ben daha önce konuşmalıydım.

"Ecevit..."

"Kapını kilitle yat. Ben geleceğim. Çok acil bir yere gitmem lazım. Kapı kilitli olsun, sobayı da uyumadan söndür."

Ali Ecevit Tarhan, atölyeden hastaneye giden yolu nasıl tamamladığını hiç anlamadı. Yalnızca ağzının içinden, "Ah Cengiz!" diye söylenip duruyordu. "Ah Cengiz, ah Cengiz ah!"

Farah'ı üçüncü kez aradı ama üçüncü araması da yanıt bulmadı. Ölümü engellemeyeceğini biliyordu, kendisini bunun için harap etse de boş olacağını da biliyordu ama istemezdi. O adamla yaşadığı son günlerin hapishane günleri olduğunu o günleri yaşarken farkındaydı. Dışarıda bir hayatları olmayacaklarını, oturup karşılıklı iki çay içmeyeceklerini, sohbet etmeyeceklerini biliyorlardı ama yine de ölsün istemiyordu Ecevit. O adam Ecevit'in gençliğini gören tek kişiydi ve Ecevit'in yanında olan da tek kişiydi. Ecevit annesi doğurmuş gibi sevmiyordu, Ecevit tümüyle annesinin doğurmadığı bir adamın da ona abilik yapabileceğini görerek seviyordu. Ve çok borçluydu. Bu hayatta başka birine borçlanamayacağı ve tüm ömrünü çalışarak geçirse bile borcunu ödeyemeyeceği kadar borçluydu.

Arabasından koşar adım indi. İçinde bastıramadığı bir korku vardı. Cengiz bazı şeyleri yüzüne vurmak için tetikte duruyordu son görüşmelerinde. Ecevit bundan rahatsız olmuş ve vefasızlık yapmıştı. Yanına gidişini azaltmıştı. Bu yüzden vicdan azabı ayaklarıyla başının üstüne basıyordu Ecevit'in. Danışmaya adamın adını verdi. Cevap alana kadar neredeyse kadını itecek, kendisi daha hızlı bakacak hale geldi. Ya öldüyse, diyordu. Ya son bir kez bile konuşamayacak hale geldiyse? Kat sayısını duyunca koşarak uzaklaştı. Zamanla yarışıyordu âdeta. Düğmeye abandı. Saniyeler, saatler gibi geldi. Alnında terler birikmişti. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Asansör gecenin sakinliğiyle çok geçmeden geldi. Ecevit bindi, düğmeye bastı ve üç kat ona asır gibi geldi. Dijital ekranı pürdikkat takip etti.

İndiğinde yönünü bulması zor olmadı. Bir kalabalık gördü. Takım elbiseli insanlar ve bir kapının önünde iki polis memuru vardı. Ecevit'in gözleri hızla kalabalığı taradı ve aradığını köşede yere çökmüş halde buldu. Ecevit hayatındaki insanların direkt ölüm haberini almaya alışmıştı. Yine öyle oldu sandı. Bu yıkımı tümüyle Cengiz'in ölümüne yordu.

"Farah!" diye seslendi ve hızla ona doğru adımladı. Farah çöktüğü yerden başını kaldırdı ve hızla ona doğru gelen adama baktı. Bu adamın da üzerinde takım elbise vardı ama buradaki diğer insanlar gibi sinirini bozmadı. Daha çok sinirini bozdu. Yerden destek aldı ve Ecevit ona varmadan doğruldu.

Ecevit, "Ne dedi doktor?" demeye kalkıştığı an omuzlarından şiddetle itmeye çalıştı Farah.

"Sen biliyor muydun?" diye sordu genç kadın bir taraftan ağlarken, bir taraftan öfkeyle solurken. Sesi çok yüksekti. İnsanların kendi aralarında olan konuşmalarını sonlandırdı. "Sen biliyor muydun abimin kanser olduğunu?"

Farah, Ecevit'e kafasının içinde çok büyük anlamlar yüklüyordu. Ve bu anlamlar, Ecevit'in ona yalan söylemeyeceğini düşündürüyordu. Polislerle tezat şekilde duran ve her birinin bir başka adamı çepeçevre sardığı tiplere baktı Ecevit. Ölmediğini hissetti. Kimsenin yüzünde ölüm

sakinliği yoktu. Farah cevap alamadıkça daha da şişti ve kabardı. Ecevit'in omuzlarına vura vura sarstı onu. "Sen biliyordun!" dedi tahmini doğru çıkarken. Ona nasıl söylemezdi? Nasıl hasta abisine ortak olup kendisinden gizlerdi?

"Bağırma," dedi Ecevit. "Hastanedeyiz."

"Bana nasıl söylemezsin? Nasıl abimi ölüme bırakırsın?"

"Farah bağırma. Bağıracaksan bahçeye çıkalım. Hastane burası."

Bu cümleler kadına makul gelmiyordu. Tek derdi abisiydi. Gerisi umurunda bile değildi. Bağırmayı ve Ecevit'e bağırmayı sürdürdü. Ne zaman ki polis memurları müdahale edecek gibi oldu, Ecevit eliyle durmaları için işaret etti ve Farah'ın kolundan tuttu. Ne söylediğini duymadan asansöre doğru yürüdü. Farah o kısa yolda çırpınsa da asansöre bindiğinde alnını aynaya yaslayıp için için ağladı. Annesi babası yoktu. Bir tek abisi vardı. Fiziken yanında olmasa bile abisi vardı. Bu onun için paha biçilemezdi. Abisinin kanatlarının altındaydı. Bu tarif edilemezdi. Asansör durduğunda Ecevit'in önünden çıktı. Hızlı adımlarla bahçeye yürüdü. Hızını alamadı, bahçenin en ücra köşesine kadar gitti. Ecevit, Cengiz'in ölmediğini öğrendiğinden olacak daha sakindi. Sessizce kadını takip etti. Farah aniden durup ona döndüğünde kendisi de durdu. Artık bağırabilirdi.

"Sana yalvardım!" dedi işaretparmağını sallarken. "Geldim evine, seni evime çağırdım, gecenin bir vakti aradım, sabahın köründe aradım! Sana yalvardım! Sana, bana yardım et diye yalvardım! Dördüncü evre kansermiş! Ölmek üzereymiş!" Farah gözyaşlarından önünü göremiyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlarken omuzları çöktü. "Sen zaten biliyormuşsun, ben kime neyi anlatıyorum ki? Niye bana söylemedin? Ecevit niye bana söylemedin?"

"Abin istemedi."

Farah'ın yere eğilmiş başı bu kesin ve net kurulmuş cümleyi duyunca kalktı. "Ölmek üzere olan adamı mı dinledin?"

"Ben onu hep dinlerim, Farah. Bilmeni istemedi, bilmedin."

Farah hışımla ellerini şakaklarına vurdu. Kendine zarar vermek istiyordu.

"Madem ben bilmedim, neden hapisten çıkması için, başvurmamız için ısrar etmedin? İkna etmedin onu? Bunu niye yapmadın? Sana yalvardım ya! Bunu bilmeden bile sana yalvardım."

Ecevit'le asla aynı çizgide değillerdi. Baktıkları pencere aynı binaya bile ait değildi. Ecevit asla birbirlerini anlamayacaklarının farkındaydı. Öfkesini anlayabiliyordu ama sonuç değişmeyecekti. Fikri de değişmeyecekti. Ecevit ölmek isteyeni o yoldan döndürmeyi mantıklı bulan bir adam değildi. Bir insan ölmek istiyorsa ona yapacak bir şey yoktu. Bu düşünceyle kaşları çatıldı. Bazı insanlar için, diye düşündü. Bazı insanlar için yapacak bir şey yoktu. Her insan için değil. Her insan dahil değildi buna. Olmamalıydı.

"Çünkü hapisten çıkmak istemedi. O hastalık dönemini dışarıda geçirmek istemedi. Farah, onu ben bile zor anlarken senin anlamını beklemiyorum. Bağır çağır, acını nasıl yaşamak istiyorsan öyle yaşa. Bana da kızabilirsin. Abine de kızabilirsin. Bunlar senin hakkın ama bir insanın nerede nasıl öleceğini seçmesi de onun hakkı."

Bunlar belki mantıklı ama çok azap verici cümlelerdi. Farah için için ağlamaya başladı. Arkasını döndü, ayakta duramadı ve bacaklarının üzerine çöktü. "Abim ölüyor," dedi. "Abim ölüyor. Benim yüzünden o dört duvarda çürüdü. Benim yüzümden hasta oldu."

Halbuki hapishane yolunu ona gösteren o cinayet abisinin tek işlemediği suçtu. Lakin işlenmesi gereken de bir suçtu. Cengiz günahlarla dolu bir adamdı. O hapishaneye yüz farklı suçtan çoktan girmeliydi. Yalnızca en çaresiz anda kardeşinin suçunu üstlenmeyi bekliyordu. Çok yaşlı bir adamdı. O suç için içeri girerken bile yaşlıydı ve dışarıda kaldığı her an suçları bir sarmaşık gibi uzuyor ve büyüyordu. O hapishaneden kaçabilir miydi? Kaçardı. Cengiz kendi iradesiyle orada kalmak istemişti.

Ecevit bu teselli işlerinde pek kötüydü. Kimse onu teselli etmeyince teselli etmeyi de öğrenmemişti. Yük gibi geliyordu ama şimdi bu yere çökmüş kadını teselli etmeliydi. Ona el uzatan adamın hatırına teselli etmeliydi. Yavaşça ona yaklaştı. Eğildi ve tereddütte kalarak elini omzuna koydu. "Farah," diye seslendi. "Abin çok yaşlı." Bu biraz kötü bir girişti,

kabul. "İnsana belli bir yaştan sonra yaşamak yük gelir. Ona yapacağımız en büyük iyilik kolay, acısız bir ölüm için dua etmek. Bak bu çok zor, farkındayım çok zor ama onun tek ihtiyacı bu." Farah çöktüğü yerden hayretle başını kaldırdı.

"Abim ölsün diye dua mı edeyim?" diye sordu. Gözyaşlarına baktı Ecevit. Geçecekti. Şimdi hiç acısı dinmeyecek sanıyordu ama beklediğinden daha çabuk geçecekti. Abisine doymuştu. Doymadı mı insan yükü ağır oluyordu.

"Hayır, ağrısız sızısız, huzurla uyusun diye dua edeceğiz. Ölümü de ona zorlaştırmayacağız. Beni suçla ama onu da böyle suçlarsan ağırlaştırırsın. Yapma, sonra çok pişman olursun."

Farah dengesini kaybetti. Acı bedenini yenik düşürecek gibi oldu. Bacaklarının üzerinden yere yığılacaktı. Ecevit onu hızla tutmasa kendini tamamen bırakacaktı.

"Hayır hayır, tamam," dedi Ecevit ve iki kolundan tuttu. Yerden yavaşça kaldırdı. Farah başını Ecevit'in omzuna yasladığında Ecevit kalakaldı. İşte tesellinin bu boyutunu da hiç beceremiyordu. Dişlerini birbirine sürttü ve bekledi. Sabırla beklemesi gerekiyordu. Belki sırtını sıvazlaması gerekiyordu ama Ecevit hareketsiz kaldı. Bekledi.

"Gördün mü abini?"

"Bilinci açık değil."

Farah'tan sonra kendisi de görmek isteyecekti. Farah inleye inleye ağladı Ecevit'in omzunda. Kimsesiz kalacaktı. Artık gerçekten kimsesiz kalacaktı. Bunu Ecevit'e söylemek istedi ama konuşamadı. Dakikalarca ağladı, sonra başını kaldırdı. Gözyaşlarını sildi biraz. Bayık bakışlarla yanındaki adama baktı. O da üzülüyordu ama dimdik duruyordu. Farah onu izledi. Hiçbir acı bu adamı yıkamazdı sanki. Ne yaşarsa yaşasın böyle durur sanıyordu. İzlemeyi bıraktığı yerde yavaş adımlarla hastaneye yürümeye başladı. Tekrardan asansöre bindiler. Suskunlukları koridordaki iki sandalyeye oturana kadar sürdü. Ecevit koridorda olan birkaç adamla selamlaştı. O hiçbirini tanımasa da oradakiler Ecevit'i ismen tanıyorlardı.

Hepsi birbirinden meymenetsizdi Ecevit için. İki kelam ederken bile zorlandı ama yarın hangisine işi düşer seçemiyordu.

Farah başı duvara yaslı bir şekilde Ecevit'in dediklerini düşünürken nasıl uygulayacağını bilmiyordu. İnsan bencilce sevdiği insanlar yaşasın istiyordu. Acı çekseler bile yaşasın istiyordu. Neredeyse yarım saat boyunca bu hisle çatıştı. Sonra, "Melike için bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Arıyoruz," dedi Ecevit. Sanırım çok uzun zamandır bu kelimeyi birinci tekil şahıs olarak kullanmıyordu.

"O kadınla mı?" diye sordu Farah öylece.

"Firuze'yle, evet," dedi Ecevit saklamadan. Saklanacak bir şey de yoktu zaten ona göre. Kimseden de çekinmiyordu. Kardeşini Firuze'yle arıyordu. Farah güldü. Elinin tersiyle yüzünü sildi.

"Röportajını izledim. Arkasındaki adam çok tanıdıktı," dedi alayla. "Ve kadın çok samimiyetsiz."

Ecevit, Farah'ın olduğu yöne doğru yan bir bakış attı. Neyse ki halkın önemli bir kısmı Farah gibi düşünmüyordu. "Aksine, sen şu an acında ne kadar samimiysen o da söylediklerinde senin kadar samimiydi." Firuze'nin kahvaltı masasında söyledikleri geldi aklına. Hissetmiş miydi? Benden çok hoşlanmadı, demişti. Hissetmişti. Sanatçı olduğundan olacak, sezgileri hep kuvvetliydi. Doğduğu günden beri.

"Benim ölüm acımı, o kadının babasıyla yaşadığı şımarık sorunla mı kıyaslıyorsun?"

Ecevit, Farah'la Firuze'yi kıyaslasa Firuze'nin çektiği acıyı düşünmeden Farah'ın acısından büyük tutardı. Demişti ya, Farah çabucak toparlanacaktı. Bunu yine de o şekilde anlatmadı. "Herkesin acısı kendine Farah. Acı kıyaslanmaz."

"Senin acınla onun acısı da bir mi?" diye Ecevit'i vurmaya çalıştı. Ecevit'te yarattığı tek etki gözlerini açıp kapatması oldu ama. Ecevit konuyu kapatmak istedi. Farah'la konuşmasına lüzum yoktu.

"Acılar birdir demedim, kıyaslanmaz dedim."

Hiçbir konuda olmadıkları gibi bu konuda da çizgiyi tutturamadılar. Farah ve Ecevit arasındaki tek ortak nokta Cengiz'di. "Hâlâ senin evinde mi kalıyor?"

Ecevit derin bir nefes aldı. "Boş hasta odası bakalım, biraz uyu istersen," diye konuyu tamamen kapatacağını belli etti ama Farah'ın niyeti bu değildi. İçindeki öfkeyi herkese dağıtmak istiyordu. Belli etmiyordu ama Ecevit'i vefasız görüyordu. O kadınla ilgileneceği her anı abisine ayırabilirdi. Yapmamıştı.

"İnsanlar ailelerinin meyvesidir Ecevit, onlar sandığın gibi farklı insanlar değildir," dedi. Ecevit için sınır aşıldı ve kaşlarını çattı. Söyleyeceği cümleden çekinmedi.

"Cengiz de az insanın canını yakmadı. Canını yaktığı kişiler de kimseye zararı olmayan seni abinle aynı kefeye koysun mu Farah?" Ecevit yerinden kalktı. Farah'a bir tokat atmış kadar ağır bir cümle kurduğunun farkında değildi. "Ben bir sigara içeceğim," dedi ve yanından ayrıldı. Ağız dolusu söylendi. Tepesi attı. Boynunu, parmaklarını kütletti. Sigarasını yakana kadar ağız dolusu söylenip durdu. Kantinden bir çay aldı, üç sigara daha yaktı. İnsanlar kiminle konuşuyor diye dönüp bakıyordu artık.

Bir çay daha aldı, iki sigara daha içti. Yarım saati geçik bir süre bahçede oyalandı. Söylenmesi bitince hastaneye geri girdi. Koridor sessizleşmişti. Farah ortada yoktu. Polis memurlarına yaklaştı. "Mahkûmun kız kardeşi vardı," dedi.

"İçeride, görüşte," dedi polis memuru. Bilinci açılmış mıydı? Bu Ecevit'i biraz sevindirdi, yalan yok. Geçip oturdu. İçeridekiler Farah'a seslenene kadar çıkmadı. Ecevit o sıra avukatı aradı. Kendisinin görüp göremeyeceğini sordu, şansını zorladı. Bir şekilde, öyle ya da böyle ayarlanacaktı.

Farah odadan çıktığında ağlaması yine şiddetlenmişti. Abisine ilk kez hasta olarak baktı. O hastanın sararmışlığını, solmuşluğunu fark etti. Aslında belliydi. Kendisi anlamamıştı. Ecevit'e, "Seni görmek istiyor," dedikten sonra kendisi bahçeye çıktı bu kez. Soğukta oturdu. Bir pakete yakın sigarayı soğukta içti.

Ecevit'in içeri girmesi saatleri buldu. Avukat izin çıkarana kadar hiç az bir vakit geçmedi. Farah bir hasta yatağından ağlayarak uyuyakaldı. Hasta insanaysa uyku zaten haramdı. Cengiz inim inim inliyor ama gözlerini beş dakika bile kapatamıyordu. Ölüm yamacındaydı, onunla aynı

yatakta uyuyordu. Farkındaydı. Ecevit'i görmeden ölmeye niyeti yoktu ama. Sonunda dört gözle beklediği kapı açıldı ve beklediği adam girdi içeri. Ecevit'in ağzındaki maskeye gülerek baktı. "Çıkar onu," dediğinde Ecevit de onunla beraber güldü ve ağzından hafifçe itti. Adamın yataktaki haline baktı, zoruna gitti ama dirayetini korudu.

"Ooo Cengiz, düşmanlar görmesin bak seni böyle," dedi alayla.

Adam kırışmış ve lekelenmiş eliyle Ecevit'e yatağın yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Ben düşmanın değil, dostun beni böyle görmesinden korkarım," dedi adam. Ecevit ona gösterilen yere oturduğunda adam, "Farah?" diye sordu.

"Uyuyor," dedi Ecevit.

"Ne dedin de ona ağzına açıp tek kelime etmedi? Kalan canımı da o okur sandım." Kelimeleri uzatarak ve yavaş yavaş kuruyordu. Bazen duraksıyordu, inliyor ya da öksürüyordu. Gözlerini açıp kapatıyordu.

"Bana diyeceğini dedi, sana kalmamıştır. Çok kızdı. Haklı da."

"Olması gereken oldu Ecevit, bir gün kızar, üç gün ağlar. Sonra geçer. Geçsin de. Yalnız bırakma onu geçene kadar."

Ecevit bir vasiyet için burada olduğunu biliyordu. Başını salladı. "Bırakmam. Gözün arkada kalmasın."

Adam gülümsemeye çalıştı. Belki dudakları acıyla çok büküldüğü için gülemedi ama Ecevit'e bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Bir oğlu olsa Ecevit gibi olsun isterdi. Bir damadı olsa yine Ecevit gibi olsun isterdi. "Ölmeden sana bir şey itiraf edeyim içimde kalmasın. Bir kızım olsa onu sana vermek isterdim," dedi açıkça. Ecevit güldü.

"Öleceksin derdine bak ihtiyar, yaşından başından utan!"

"Bir kardeşim var, onu da sana vermek isterdim." Ecevit'in yüzündeki alay dağıldı. Daha ciddi bir cevap vermek istedi.

"Eyvallah ama..."

"Kardeşimi kardeşin olarak görüyorsun," diye tamamladı adam onu. Tam olarak bu da değildi. Dostunun kardeşiydi. Daha ötesi yoktu. "Nasip değilmiş. Ne denir? Yine de sana emanet. Karşısına senin kadar temiz

bir adam çıkana kadar sana emanet. Arayıp sor, gidip gel, kendini yalnız hissetmesin."

Ecevit her birine ayrı ayrı kafasını salladı. Bunları ihtiyar adam istemese de yapacaktı. Vefa borcuydu. "Kardeşin için bir şey buldun mu?"

"Daha değil ama yaklaştığımı hissediyorum."

"Ölmediği kesinleşti mi?" diye sordu adam. Ecevit bu davasında da yalnızdı. Melike'nin ölmediğine, kendisi kadar olmasın ama en azından inanan bir Firuze vardı. Herkes bir noktada kardeşinin öldüğünü düşünüyordu. Mantıklı olan buydu belki. Ama mühim olan mantık değildi bu noktada. Kalpti. Ecevit'in kalbi kardeşinin yaşadığına tümüyle inanıyordu.

"Yaşıyor benim kardeşim. Eminim ben. İçimde biraz olsun şüphe yok."

Adam zorlukla başını salladı. Kardeşinin iyiliğinden sonra bu adamın kardeşinin iyiliği istediği en büyük şeydi. "O adamın kızıyla mı arıyorsun hâlâ?" diye sordu. Ecevit ağız dolusu sabır dilememek için kendini zor tuttu. "Kızma hemen," dedi adam. Ecevit'in bakışından ne hissettiğini anlayabilirdi. Bir göz kaçırışından, bir gülüşünden, suskunluğundan... Cengiz anlardı. Anlıyordu.

"Evet, Firuze'yle arıyorum."

"On altı yıl, Ecevit," dedi adam. Açık seçik konuşmazdı. Hiç de Ecevit'le konuşurken ihtiyaç duymazdı. Adamın damarına basmak istedi. Öyle hissediyordu ki artık damarına basan yoktu. Kendisi de dahil.

"On altı günün bile kalmamış olabilir. O yüzden boş ver beni. Sen anlat. Çok ağrın var mı? Doktorlar..."

"On altısına da değer mi?" diye cümleleri bölündü. On altıyı ölene kadar vurgulayacaktı. Ölmesine de az vakit kalmıştı zaten. Ecevit göz devirdi.

"Duymak istediğin buysa, değmez. Gençliğim gitti. Değmez. Elli yıl da geçse değmez. Çocukluğum gitti. Aldın mı cevabını?"

Adam tekrar etti. "On altısına da değmez, değil mi?" diye yine bastıra bastıra sordu. Ecevit neyi öğrenmek istediğinin farkındaydı. Kolunu

sandalye köşesine yasladı ve parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Cevap vermedikçe üsteleyecekti, bıkmadan usanmadan soracaktı. Ecevit soluklandı. Ölüp gidecek adamdan mı çekinecekti? Ölüp gitmese bile çekineceği biri var mıydı?

"On üçüne değmez, üçüne değer. Fikrim zerre değişmedi."

"Hâlâ mı?" diye sordu adam. Hayal kırıklığı yaşamadı. Beklediği bir cevaptı bu. Cengiz, Ecevit'in dostu olduysa da Ecevit'ten çok daha tecrübeliydi. Ciğerini bilirdi.

"Hâlâ," dedi Ecevit tekte. Fikrinin arkasında dağ gibi durdu. Ecevit'in vazgeçtiği dava olmazdı. Geri dönmezdi, vazgeçmezdi. Asıl mesele Ecevit'in davası olmaktı zaten, asıl mesele Ecevit'in meseleyi dava haline getirmesiydi.

Cengiz ondan kaçan gözleri pürdikkat takip ediyordu. Bu halleri biraz korkutucuydu. Bir ölünün bilmişliği çökmüştü üzerine. Ecevit bu bakışlardan rahatsız oldu. "Bir dostum var, akıl vermem lazım ama bu hastalık aklımı da yedi. Sana anlatacağım, akıl akıldan üstündür. Dostuma benim veremediğim aklı ver de ölmeden son bir iyilik edeyim."

Ecevit sabırsızlanmaya başladı. Huzursuz oldu. Bacağını sallarken adamı izledi. "Ölüp gideceksin, hâlâ kıssadan hisse peşindesin. Anlat Dede Korkut anlat, kim kimin peşindeymiş yine anlat. Son kıyak da benden olsun, benden başkası dinlemez bu halk hikâyelerini."

"Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde..." dedi adam. Çatlak sesi kelimeleri yine de iyi toparlıyordu. Ecevit gülerek başını salladı. "Bir dostum varmış. Bataklığın içine düşmüş. Nilüfer çiçeklerini bilir misin Ecevit?"

Ölümle aynı yatakta yatan adamın bu sorusu Ecevit'i ürküttü. Kolay kolay korkmayan bir adamdı ama bu denk geliş Ecevit'i huzursuz etti, çıkıp gitmek istedi. Yerinde zor durdu. "Bilirim."

"Batıklıktan biter ama sinsidir. Hiç belli etmez. Bir içim sudur, suyun üstünden güzelliğiyle baş döndürür. İnsanda akıl bırakmaz. Herkesi kandırır. Kökleri de incedir ama sağlamdır. Suyun altı bataklıktan dolayı

bulanıktır, o yüzden o ince kökler de çok belli olmaz ama bilen bilir. Bataklığa bağlıdır." Ecevit'in tüm tadı tuzu kaçtı. Bu adamı bir daha görmek istemiyordu. Öldükten sonra mezarına gitmek istiyordu yalnızca. Göğsüne bir sıkıntı çöktü. "İşte benim dostum bataklığa düşmüş. Bataklık ondan annesini, babasını, ailesini, gençliğini alıp yutmuş. Bataklıktan kurtuluş olmaz, Ecevit. Batarsın. Battıkça batarsın. Yutar seni. Sonra bu dostum ince, sağlam bir köke tutunmuş, bir şekilde su yüzüne çıkmış. Ama ondan geriye bir kendi canı kalmış. Bataklık, aile mezarlığı olmuş."

"Daha fazla uzatma lafı, canım sıkıldı benim." Açıkça belli etti. Kalkıp gidecekti.

"Dur bakalım evlat. Bir adamcağıza akıl vereceğiz. Sonra dostum dönüp bakmış ki nilüfer çiçeği salına salına suyun üstünde. Tertemiz duruyor. Halbuki ailesini gömdüğü bataklığa bağlı. Bizim adam, kaptırmış kendini nilüferin güzelliğine."

Ecevit kaşları çatık bir şekilde öfkeyle dolarak dinliyordu adamı. "Kendisi mi söyledi kaptırdığını?"

"Ben anladım."

"Her ölecek olana ölmeden müneccim boku mu yediriyorlar? Bana sen sallıyormuşsun gibi geldi, dürüst olayım."

"Öfkelenme evlat," dedi adam, Ecevit'in damarına basmaya devam ederken. Küçük gözlerinin şimşek gibi çaktığını gördü. Neredeyse boğazına yapışacak ve kendisini öldürmeye kalkışacaktı. "Sakin kal. Velhasılıkelam, bu gönlünü kaptırmış dostuma bir akıl ver. Sen zeki adamsın. Benden daha genç beynin. Doğruyu söylersin. Nilüferi bataklığa rağmen kabul mü etsin? Ne yapsın? Sen olsan bu adama ne derdin?"

Azrail ona çökmeden, o Azrail gibi Ecevit'in bedenine çöktü. Ecevit oturduğu yerde terlemeye başladı. "Tek bir cümle kur, bunu ileteceğim dostuma. Hadi Ecevit. Çok bir vaktim kalmadı. Bu dostuma son bir iyilik yapayım. Tek bir cümle kur. Ne derdin?" Ecevit sustukça üstüne geliyordu. "Tanığın beyanı kadar sessizliği de delildir, Ecevit. Hadi, cevap ver bana."

Ecevit sustukça son iki cümleyi kurmaya devam etti. Ecevit'in ensesinden kulağına doğru üflenmeye başlandı. Soğuk soğuk terliyordu. Kalbi çarpmaya çalışıyordu. Yine de soğukkanlı kalabilmiş gibi gülümsedi, yerinde dikleşti. Ya bir cevap verecekti ya da öylece çıkacaktı. Son bir sabır, dedi. Son bir sabır, Ecevit. Ölüye son bir tahammül.

"Derdim ki, gönül de haddini bilsin."

Cengiz kan dondurucu şekilde güldü. Ecevit buz kesilmişti. Bu adamı ne olursa olsun son görüşüydü. Odanın duvarları daralmaya başladı. Üstüne doğru yağıyordu. "Gönül haddini bilir mi?"

"Bilsin."

"Bilmez. Senden iyi bir tavsiye alamadım," dedi adam. Bu konuda haklıydı. Ecevit uygulanabilir bir tavsiye vermemişti ama hiç farkında değildi. "Dostuma diyeceğim ki, ya o sudan çık ya da o nilüferin kökünü kes." Bu cümleleri duymak Ecevit'i daha da delirtti. Ne yapacağını bilemedi. Kalakaldı bir an. Konuştuğu yerde sesine hâkim olamadı.

"Bence sen ölüm yolundayken insanların işine karışma," diyebildi ve yerinden kalktı. "Bataklığa rağmen tertemiz kalmış nilüferin de canına göz dikme. Ölmek üzeresin. Benim için çok kıymetlisin ama giderayak bana böyle küçük oyunlar oynama."

"Hakkım sana gani gani helal olsun, Ecevit."

"Benim de sana helal olsun. Başkasının hakkına girmeden öl ama. Yapma. Hadi. Canının acısını hissetmeden tamamla bu hayatı, sana dua edeceğim."

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

II

"propaganda serbestliği"

Dünyanın merkezi, yalnızlıktan geçer.

Bir insan, -iyi kötü, mutlu mutsuz, büyük küçük fark etmez- rasgele bir insan ya da çok önemli bir insan yalnızlık hissediyorsa kendini dünyanın merkezinde sanır. Başka türlü bir yalnızlık, sahici bir yalnızlık olmaz. Yalnızlığın yalancısı mı olur peki? Pek tabii olur. Kalabalığın içinde yeşermeyen her yalnızlık biraz yalancıdır. İnsan ancak kalabalıktayken yalnız hissederse yalnız kalmış sayılır. O yüzden en hakiki yalnızlığı yaşayan insanlar kendini dünyanın merkezinde hisseder.

Dünyanın merkezindeydim. Babamla göz gözeydim.

Mumlar babamın görece temiz ama benim için kirli yüzünü aydınlatıyordu. Alev babamın yüzündeki çöküntülere doluşuyor, çıkıntıları gölge olarak düşürüyordu. Bir sandalye çekmiş, bacak bacak üstüne atmış ve kollarını sandalyenin iki yanına yaslamıştı. Ciddi bakışlarına gölge düşürmeyi başaramayan bir gülümsemeyle bana baktı. Yutkundum. Dişlerimi birbirine bastırırken telefonumu indirdim ve yine de -neden bilmem, bana aksi söylenmemiş olsa da- körkütük bir umutla arkama baktım. Ardımdan açık bıraktığım dış kapının ötesinde bir arabanın tekeri gözükmüyordu.

Gitmişti.

"Bir misafirimiz mi var?" dediğini duydum.

Başım boşluğa çevriliyken gözlerimi kapattım ve bekledim. Hayal kırıklığı, büsbütün, asla parça parça değil, çiziksiz, deliksiz, çatlaksız bir

* 08.01.2011 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "BABASININ KIZI DEĞİL, BABA SIZISI!!" manşetiyle taşınmıştır.

hayal kırıklığı hissettim içimde. Bu yaşıma kadar sanırım elle tutulur, çocukken yaşadığım silik hislere benzemeyen en büyük hayal kırıklığımdı. Sanırım hayal kurmayan insanlar hayal kırıklığına da uğramıyordu. Kapı kolunu avcumun içinde sıktım. Dudaklarımı yaladım ve soluklandım.

Sakin ol. Teksin. Hep tektin.

"İçeri gelmeyecek misin? Sobayı yeni yaktım, atölye soğuyor güzeller güzeli kızım."

Gözlerimi kendimi hazır etmeden açtım ve hiç beklemeden babama döndüm. Bunları yaparken bir bedel ödeyeceğimin farkındaydım. Hep böyleydi. Hayat denen şey, bedeller üzerine kurulu değil miydi? Muhakkak, iyi ya da kötü her şeye bedel ödemiyor muyduk? Ben de ödüyordum. İnsanlar da bedel ödesin istiyordum. Ben mesela daima babama bedel ödüyordum. Bu hayatta yaptığım sadece tek bir hatanın bedelini kendime ödetmiştim, geriye kalan tüm bedeller babama aitti.

Başımı dik tuttum, titrediğimi belli etmemek için kaslarımı sıktım ve kaskatı kestim tüm bedenimi, gözlerinin içine baktım. Kaçamayacağımı çok kısa vakitte kabullendim. Düşmandan kaçmak için de bazı şartlar gerekiyordu. Düşman diye baktığım bir çift göz benim babamsa kaçmak etkisiz bir eylemden öteye gitmezdi. Bu gecenin elbet bir sonu olacaktı. Gün doğumuna umut biçtiğim için değil, yalnızca bu gece öyle ya da böyle bitecekti. Bunu bildiğimden umut etmesem de direnmeliydim. Babamla savaşmayı bu dünya üzerinde en iyi bilen kişiydim. Savaşmayı bilmek kazanmaktan geçmiyordu, savaşmaya devam etmekten geçiyordu.

"Durma öyle kapı eşiğinde, kaçıp gidecek gibi."

Gülümse. Gülümsedim ve soluklandım. Sesimi bulmak için çabaladım. Kendime çok vakit vermeden de konuştum. "Ev sahibi kaçıp gitmez," dedim sakin bir sesle ve içeriye doğru bir adım attım. "Ama ev sahibi, kendisi yokken habersizce evine giren herkesi kovabilir."

Kaşlarını küçük bir çocuğa kızar gibi, çocuk için korkutucu ama yetişkin için ancak komik denecek şekilde çattı. "Kovacak mısın babanı?"

Başımı iki yana salladım ve uzanıp ışıkları açtım. Babamı daha net gördüm. "Sen kovulduğun koltuktan ne zaman kalktın ki baba?" diye

sordum düz bir sesle. Sesimi sabit tutabilirsem böyle, korktuğumu anlamayacaktı. "Sendeki koltuk sevdasını bilmesem, belki bir ihtimal, kovardım." Babamın küçük bir çocuğu azarlamak için çatılan kaşları, usta bir oyuncunun mimikleri gibi yumuşak ama etkili bir geçiş yaptı. Kızgınlıktan şaşkınlığa evrildi, ellerini öne doğru birleştirdi ve parmaklarını birbirine geçirirken başını öne doğru eğdi ve birkaç saniye sonra güldü. O kadar uzun süren, sinir bozan, tedirgin eden ve korkutan bir gülümsemeydi ki bu, kapıyı kapatmaya elim gitmiyordu. Kalbim dışımdaki dinginliğe rağmen hız kazanıyor, yüzüm yanıyordu.

Uzun gülüşü kendisinin aksine çok kısa bir anda kesildi ve hızla kafasını kaldırdı. Başını ardı ardına salladı. "Bayılıyorum senin şu en olmadık yerde lafı gediğe oturtmana. Biliyor musun Firuze? Karşımda böyle, bu çapta muhalefet olsaydı, belki gireceğim seçim için bir beş dakika..." Durdu ve beş parmağını kaldırdı. Geri adım atmamak için kendimi zor tuttum. Sonra iki parmağını indirdi. "Beş çok, üç dakika kadar korkar, şüpheye düşerdim ama neyse ki... Ah!" dedi babam bir şeyi unutmuş gibi. Elini sandalyesinin kenarına bir kez vurdu. "Özürlerimi iletiyorum, unuttum. Benim karşımda apaçık bir muhalefet duruyor zaten. Neydi? Umarım bu davanın kazananı biz oluruz. Böyle mi demiştin tam olarak?"

Usta oyuncu devam etti, mimikten mimiğe bir cambaz gibi atlamaya. Maskesini aldı ve seyircilerin üzerine attı. Öfke yüzüne bir örtü gibi indi, kıvrımlarına oturdu ve babam burnundan solumaya başladı. Bakışları korkutucu şekilde tüm yüzümde dolanmaya başladı. Cevap vermeden ona bakıyordum. Yüzünde yanıp sönen korkunç bir gülümseme oluştu. Elini bir kez daha sandalyenin köşesine vurdu ve "Kapat kapıyı!" diye emretti. Hareket etmediğimi görünce korkunç bir sakinlikle devam etti. "Kapat. Kapıyı." Her kelimesi bir cümle gibi dökülüyordu dudaklarından. Yeniden arkamı dönmek ve bakmak istedim. İçimde yüz yıllık bir söğüt ağacı vardı sanki. Güven o ağacın köklerinden tutunmuştu kalbime ve inanç o ağacın yere bakan dalları gibi eğilmişti kalbimin üzerine. *Gelip alabilen alsın* dediği için belki ya da *seni babanın insafına bırakmam* dediği için geleceğine inanıyordum. Bana gelmeyeceğini söylerken bile hem de.

Babam ansızın elini yanan sobanın köşesine vurduğunda yerimde sarsıldım. "Sana kapıyı kapat dedim!" Vurup çekmişti ama yanan sobaya öylesine elini geçirmek, soba borularına kadar sarsılması, atölyemin bile titrediğini hissetmem benim dengemi bozdu. Babamın ben hareket etmedikçe sertleşen tavrı gözümün önünde büyüyordu. Arkama bakmak istedim yine. Esen her rüzgârda söğüt ağacının dalları kalbime sürtünüyordu. Arkamı dönmek için kapıyı kapatma bahanesine sığındım. Arkamı döndüm ve dış kapıya baktım.

Kimse yoktu. Dünyanın merkezindeydim.

Kapıyı kapatana kadar bakışlarımı o kapıdan ayırmadım. Sanki ben kafamı çevirsem bir beden oradan çıkagelecekti ve ben onu görmediğim için geri gidecekti. Ellerim kapı kulpunda, kimsenin gelmediği boşluğa baktım bir süre.

Firuze dik dur. Kaçarsan kovalar. Senden hızlı koşar. Yakalar. Kaçma. Eline düşmemenin tek yolu eline yakın durmak. Sakın kaçma. Öl ama kaçma. Öl ama onun elinde ölme. Biliyorsun. Onunla nasıl baş edeceğini biliyorsun. Sakin ol. Sakinliğini kaybedersen kaçmaya başlarsın.

Bu cümleleri kendime tane tane okumadım. Öyle bir vaktim yoktu. Bir köpekten korkmak ve bir köpekle ıssız bir sokakta denk düşmek, kaçtığın takdirde kovalanacağını bilmek ama sakinliğini koruyamamak, kaçarsan yakalanacağını bilmek ama kaçmadan da duramamak lakin o kararı yine de çok kısa vakitte almak... Aynı süreçten adım adım geçtim. Dünyanın merkezinde olduğumu kabul ettiğim noktada hiç beklemeden ona döndüm. Oturduğu yerden bana bakıyordu, yerinden kalkmamıştı. Metanetimi korudum, derin bir nefes aldım. Korktuğumu anlarsa yapacağı her şey korkunç boyutta artacaktı. Korkumu kullandırtmamam gerekiyordu. Yeniden soluklandım.

Kabanımı çıkardım, içimden saydım o vakit boyunca. "Öncelikle," dedim adım adım. "Sen daha çok kan akıtmayı, dikiş patlatmayı tercih ediyorsun ama söylemek isterim ki bu gece o kadar anlayışlı olmayacağım ve saçımın teline bile zarar verirsen, buna sebep olursan hiç vakit kaybetmeden en yakın hastaneye gidip darp raporu alacağım."

Kabanımı rasgele koltuğun üzerine bıraktım. Elbisem ve çizmelerimle babamın tam karşısına geçtim, gözlerinin içine baktım. "Sonrasında hiç sabahı beklemeden o darp raporunu yayın yasağı vermek için dört döndüğün kanallar ve tutuklattığın gazeteciler başta olmak üzere tüm kanallara ve gazetecilere ileteceğim."

Babam pürdikkat yarattığı canavarı izliyordu.

"Orada da bitirmeyeceğim, iki gündür canlı yayın için bana ulaşmaya çalışan kanallardan en muhalif olanının teklifini kabul edeceğim ve yarın sabah ilk işim bir canlı yayından elimdeki raporu ekrana sallamak olacak. Senin o uğruna mahvetmediğin tek bir hayat kalmayan kariyerini zirveye ulaşmadan hemen önce alaşağı edeceğim. O zaman..." dedim ve tıpkı onun gibi beş parmağımı kaldırdım. Konuştukça korkum azalmadı ama cesaretimi hissettim. Zaferin meşalesi çaresizliğin pik noktasında harlanırdı. "Bol bol beş dakikalarca şüpheye düşersin. Pardon... Artık şüpheye düşeceğin bir seçim bırakmam sana. O senelerdir kendini hazırladığın büyük seçimi akşam evinde televizyondan izlersin. Sana balkon konuşması izletirim. Duydun mu beni?"

İşaretparmağım babamın yüzüne doğru havalanmıştı. Tek kaşım kalkık bir şekilde babamın yüzüne tane tane yapacaklarımı anlatıyordum. Bunlar blöf müydü? Tek biri bile değildi. Bugün bana burada tek bir zarar versin, burnundan getirecektim. Bana zarar vermesini engelleyemezdim ama bana verdiği zararın bedelini ona ödetirdim. Ben onun kızıydım, bedel ödetmek nedir iyi bilirdim. O ilk adımdan sonra her şey daha kolay geliyordu. İnsanlar beni artık tanıyordu. Belki sevmiyorlardı ama tanıyorlardı. Bunun hor cesareti vardı kalbimde, beni ite kaka ayağa kaldırıyordu.

Babam oturduğu yerden kalktı ve aramızdaki üç dört adımlık mesafeyi elleri cebinde yavaş yavaş kapatmaya başladı. "Deden bana derdi ki, yılanlardan korkma yılanın çıktığı deliği bil, o senden korksun. Korkacağın tek yılan kendi deliğinde büyüttüğün olsun."

Ayakkabılarının ucu ayakkabılarımın ucuna çarptığında durdu. Boyu uzundu, ayağımdaki topuklu ayakkabılarla ona yaklaşsam da yine de denk değildik. Başımı kaldırmadım, bakışlarımı kaldırdım. Onun beni görmesi için başını indirmesini bekledim. Üzerinde takım elbise vardı

ama gömleğinin ütüsünden, olmayan kravatından dünden kalma olduğunu anlıyordum.

"Elbette babam delik derken hanemden değil, partimden bahsetti. Çünkü kendisi de tahmin etmezdi torununun bir engerek olacağını."

Dudaklarımı aşağı doğru büzdüm ve başımı hızlı hızlı salladım. Parmağımı kaldırdım ve ardı ardına şıklattım. "Yine kelimelerle oynuyorsun, yine kelimelerle oynuyorsun baba. Bırak şu laf kalabalığını. Koynumda yılan besledim, de. Yılanın da başını küçükken ezemedim, büyüdü beni soktu, de."

Babam cümlelerimin ortasında gülümsemeye başladı, cümlelerim tamamlandığında kahkaha attı. Elleri cebindeydi, çıkarmamıştı, başını geriye attı ve kahkahasını uzatabildiği kadar uzattı. Kasti olarak, beni yenik düşürmek için olan davranışlardı bunlar. Beni, ben onu çileden çıkarana kadar alaya alacaktı. Burnumun dibindeki gülüşünü izledim. Noktaladığı yerde elini kaldırdı. Ne kadar yavaş olsa da bu neredeyse bir adım geri çekildim. Suratıma yiyeceğim bir darbeden korktum. Babam başını indirmedi ve parmak uçları çenemden tuttu, başımı kaldırdı. Göz göze geldik. "Darp raporu mu alacaksın?"

"Şüphen olmasın."

"Babam bana şiddet uyguladı mı diyeceksin?"

"Bir saniye bile düşünmeyeceğim."

Parmak uçları çenemin en sivri noktasına baskı uyguluyordu. Yüzümü izliyorken zihnimden öyle korkunç ihtimaller silsilesi geçti ki, hepsinde kan kusuyordum. Kendimi hiçbirine hazırlayamadım ama yine de babamdan bir adım öteye geçmedim.

Ama o tüm bu felaket senaryolarının içinde, "Küçükken saçlarını ben örerdim," dedi. Belki bu bana kan kusturmadı ama içimi titretti. Tepki veremedim, fiziksel bir acının yokluğunu benimseyemedim. "Seni hep sırtımda taşırdım. Tüm işimin gücümün arasında bir tek seni masallarla büyüttüm."

Çenemdeki parmakları benden ayrıldı, bu kez tüm avcunu hissettim yanağımda. Yanağımı okşamaya başladı. Ne o şefkati hissettim ne de o

şefkate inandım. Babam benim saçlarımı örer miydi? Örerdi. Babam beni sırtında taşır mıydı? Taşırdı. Bunlar geçmişte kalmış, esamesi okunmayan öylesine birkaç anıydı. Babamı sadece babam olarak bildiğim bir zamandan bana kalmış ama tutunmadığım, özlemediğim, aramadığım, hasretle bakmadığım anılardı bunlar.

"Evet," dedim titremeyen sesimle. "Yedi yaşımda bir yatağın altında babamın bir canavar olduğunu kabul etmeden önce böyle birkaç anımız vardı. Sonra bir canavar olduğunu anladım. Saçlarımı örmene izin vermedim, sırtına binmeyi istemedim ve bana okuduğun masalları dinlemedim."

"Evet, ben de o anlarımızı hatırlıyorum," dedi. Eli yanağımdan ayrılmamıştı. Beni sevmeye çalışıyor ama sevemiyordu. Görüyordum. "Babalık görevimi yaptım ve oğlumu, ailemi korudum. Sonra ilk düşmanım kızım oldu. Kimin için?"

"Bir katili korudun," diye düzelttim onu. "Belki gerçekten ailen için ama bence tamamen kendin için. Bir katilin babası olmak istemedin ama bir hainin babası oldun. Yine de ne yaparsam yapayım bir katil babası olman kadar sana zarar vermedim."

Eli yavaşça boynuma doğru kaydı. Ensemde yer buldu. Her an bir hamle gelebilirdi. Avcunun içindeydim. "Hain olduğunu kabul ettin mi?"

"Benim derdim senin gözünde hain olmak değildi. Benim derdim diğer insanların gözünde hain olmaktı. Senin için hain olmaktan onur duyuyorum. Söylemiştim ya, sen senin yanında olmayana hain dersin. Ama diğer insanlar için ben hainin kızıyım ama hain değil-"

Aynı cümleler onda tesirini kaybetmedi ve babam yine çılgına döndü. Ensemdeki elini sertleştirdi ve başımı öfkeyle kaldırdı. Boynumdaki acıyı tümüyle hissedemeden beni itti. Vücudumun arkasında bir sıcaklık hissettim. Babam beni vurduğu yerden çekmese de ben kaçardım. Öyle bir sıcaklıktı. Yanan soba bedenimi teğet geçti ve duvara yaslandım. "Kes sesini Firuze!" Babam elini ensemden çekmemişti, başımı arkaya doğru öylesine bükmüştü ki yerinden oynatamıyordum. Çenem havalanmıştı, babamın gözlerinin içine baktım. Korkmadan tekrar ettim.

"Hainin kızıyım ama hain değilim."

"Sana kes sesini diyorum!"

Çılgına dönüyordu. Nefesi, ip gibi incelmiş dudaklarının arasından ateş parçaları gibi dökülüyordu. Gözünün döndüğünü fark ettim. Belki de bu bir fırsattı. Babamı yok etmek, tüm gücünü, saltanatını devirmek için, belki bu ülkeyi başına gelecek olan en büyük felaketlerden birinden kurtarmak için kocaman bir fırsattı bu. Belki bunu benim yapmam lazımdı, benim görevimdi bu. Ben seçilmiştim. Babamın sonunu getirme hırsı bedenime doluştu ve korkum beni tümüyle terk etti.

"Herkes biliyor artık, hainin kızıyım ama hain değilim. Sen hainsin, ben senin kızınım ama senden değilim." Boşta olan elini havaya kalktığında gördüm. Eline baktım ama göz bile kırpmadım. Babamın eli bana kalkmaya alışmıştı. Eli titriyordu. Yüzüme inmesini bekledim. El kalktığı hızla inmedi, sekteye uğradı ve babam beni savururcasına bıraktı, hızla geriye çekildi. Nefes nefese kaldığımı o geri çekilince fark ettim. Ellerini defalarca kez ensesine geçirdi, eline geçeni tıpkı karısı gibi atölyemin camlarında parçaladı. Öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Vursaydın?" diye bağırdım. "Vursaydın baba! Elin alıştı artık senin! Vursaydın! Niye durdurdun kendini? Kızına vurmamak için mi? Sen hiçbir zaman iyi baba olmadın! Sen hep rol yaptın! Senin tek derdin o kariyerin!"

"Sana o kariyeri yem eder miyim?" Durduğu yerden haykırarak bana gerçeği söyledi. Akılsız kalbim, çok aptaldı, çok kızdırıyordu beni, öylesine üzüldü ki yine. Onu durduran şey kızı değildi, Firuze'nin yapacaklarıydı. Kızı olmam tek bir an bile onu durdurmadı. Aklıma vurulduğu gün hissettiklerim geldi. Ecevit'in yanında ağlamıştım. Ne arsız, ne yüzsüzdüm.

"Ben senin gibi haine kariyerimi yem eder miyim? Sen beni yıkabilir misin? Çıktın iki aptal sürüsüne şakşaklattın kendini, yıktın mı beni? Ben bunun altından kalkamaz mıyım sanıyorsun? Senin ederin ne? Senin Atilla Akın'ın kızı olmaktan öte ne ederin var da sen bana zarar vereceksin?"

Beni küçümsemeye çalışıyordu, onu bu kadar öfkelendirmesem küçücük olduğuma inanacaktım. "O yüzden mi dünden beri parti binasının

içinde dört döndün? Senin sonun ben olacağım baba. Sen bunu bildiğin için çıldırıyorsun. Kafanı duvardan duvara vur, Firuze benim ne zaman sonum olacak diye kafa patlat. Seni ne zaman bitireceğim diye uykuların kaçsın!"

Tereddüt etmeden ve duraksamadan, "Seni öldürürüm," dedi. İlk kez bana beni öldüreceğini söyledi. Halbuki ölmeme izin versin diye ona o kadar çok yalvarmıştım ki, işte tam o vakitlerde, yine böyle tereddüt etmeden, duraksamadan ve şüpheye düşmeden, *ölmene izin vermem* diyordu. *Baba.* Gülümsedim. *Baba...*

"Buyur meydan senin," dedim kollarımı iki yana açarak. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Madem beni öldürmek isteyecekti, neden bunca acıyı çekmiştim ben? "Sana bir güne bir gün *baba beni yaşat* dedim mi? Sana yalvardım! Baba izin ver öleyim diye yalvardım. Yaşayamıyorum dedim sana!" Yapıştığım duvardan öne doğru çıktım. Elimi açık olan yakamda tenime vurdum. "Baba! Ben! Yaşayamıyorum! Dedim! Ölmene izin vermem dedin!" Öyle sert darbeler indiriyordum ki sineme, her seferinde daha sert sesler çıkıyordu ama elimi kalbime ulaştıramıyordum. Her darbede ona bir adım daha atıyordum, gözlerim içeri girdiğimden beri ilk kez doluyordu. Gözlerimi babamın gözünden ayırmıyordum.

"Ben istersem ölürsün, ben istersem yaşarsın," dedi yalancı peygamber. Babam kendi içinde bile kutsallığını ilan etmişti. Güçten gözü dönmüştü, ölmeyi bile kendinden biliyordu artık. "Ben istedim yaşadın. Ben istersem de..." dedi ve durdu. Burnundan soluyordu. Cümlesini tamamlamadı. Göğsüm yuvası dağıtılmış bir kuş gibi titriyordu.

"Sen beni öldüremezsin," dedim başımı sallayarak. "Sen benim ölmemi istemiyorsun ki. Sen; benim, senin kızın olmamı istiyorsun. Başaramadıkça deli oluyorsun. Çünkü her şeyi elde ettin baba. Ne istediysen birer birer aldın. Bir bende kazanamadın. Ben senin bu hayatta kaybettiğin tek savaşım. Sen buna deli oluyorsun. Beni sevdiğin için mi senelerce çabaladın sanıyorsun? Sen kendinden başkasını sevebilir misin baba?"

Annemin her seferinde böbürlenerek okuduğu, baban senin yüzünü güldürmek için ne çok çabaladı gazelinin altında yatan sebep buydu.

Babam beni Ali Ecevit Tarhan uğruna kaybettiğini kabul edemiyordu. Babam bunu kabullenemiyordu, bunun için çabalamıştı. Ben yaşayayım diye değildi. Babamın yüreğinde bana karşı sahici bir sevgi olduğuna da inanmıyordum. Babamın hırsıydım yalnızca.

"Nankör."

"Sen bu kadarını bile hak etmiyorsun! Keşke daha önce yapsaydım! Keşke daha önce çıkıp senin kızın olmadığımı söyleseydim."

İşaretparmağını bana doğru salladı. "Sen benim kızımsın."

"Ben senin kızın değilim."

"Mezar taşında bile benim soyadım yazacak."

"Buna izin vermeyeceğim," dedim hızla. Kaç yaşında öleceğimi bilmiyordum, tahminimce Akın soyadıyla ölecektim ama yine de o soyadı mezar taşımda yazmasın istiyordum. "Toprağım kan kussun. Mezar taşımda Akın soyadı olursa toprağım kan kussun baba. O soyadı yazmasınlar diye ölmeden önce ne yapabilirsem yapacağım. Firuze Akın yazmayacak mezarımda. Senin kızın olarak ölmeyeceğim."

"Benim kızım olarak doğdun, benim kızım olarak öleceksin," dedi inatla. Babam paçamdan tutmuştu, bırakmıyordu. Elleri bana yapışmıştı. Kurtulamıyordum. "Ben bu işin altından tereyağından kıl çeker gibi sıyrılacağım ve sen benim kızım olarak kalmaya, boy göstermeye devam edeceksin."

Babamın elleri çoğaldı ve dört bir yandan yakama yapıştı. Nefesim kesilmeye başladı. Ellerimi başımın iki yanına sardım, bebek saçlarımı çekiştirdim. Kurtulamıyordum. Kurtulamayacaktım. Bacaklarım öfkeden titremeye başladı. Nefes alamıyordum. "Sen istersen yedi cihanın hükümdarı ol, yine de bu işten sıyrılamayacaksın. Sen bu ülkeyi elli yıl yönet, tarih seni yine kızının bile desteklemediği adam olarak anacak. Tarihin tozlu sayfalarına biricik kızın olarak yazmayacaklar beni. Duydun mu? Sen benim yokluğumu kabul ederek yola devam edeceksin. Kazansan da kaybetsen de benim söylediklerim hep senin önüne düşecek, hep karşına çıkacak, hep seni onunla vuracaklar. Hiçbir şey yapamayacaksın. Kızını bile ikna edememiş kötü bir lider olarak anılacaksın."

"O sırtını yasladığın piç mi bunları senin aklına sokuyor?"

Ecevit'in adını dahi ağzına alması benim kanıma dokunuyorken, ona babasına dokunacak şekilde küfretmesi beni zıvanadan çıkardı. "Kes sesini!" diye bağırdım var gücümle. "Seni mahvederim! Ecevit hakkında o çeneni kapalı tutacaksın! Ali Ecevit'in babası belli. Mezarında onuruyla yatıyor Hüseyin Tarhan. O kirli dilini insanların üzerinden çekeceksin. Onursuz yaşayan biziz. Ecevit hakkında düzgün konuşacaksın. Yoksa yapmayacağım ne varsa teker teker yaparım. Yemin ederim her seferinde öncekine şükredersin."

"Onur karın doyurmuyor Firuze," dedi ahlaksızca. Kırmızı görmüş bir boğa nasıl tetiklenirse öfke bedenime öyle zuhur etti. Babamın üzerine doğru yürüdüm.

"Kapa çeneni!"

"Onur onur dediğin adam ölüp gitti. Ailesini bile koruyamadı. Bak gördün mü? Onunki mi babalık? Güçsüz olan ölüp gitti, benim ailem duruyor. Ben güçlüydüm ailemi korudum, o güçsüzdü ailesi dağıl-" Avcumu babamın ağzının üzerine kapattım ve bedenini ittim. Babam sustu ama daha büyük adımlarla üzerime geldi. Kollarımdan yakaladı. İkimiz de aynı anda birbirimize bağırmaya başladık.

"Onlar hakkında konuşma dedim sana!"

"Senin baban benim! Kimi koruyorsun sen bana?"

"Keseceksin sesini! Hüseyin amcanın adını bile anmayacaksın!"

"Duydun mu beni? Senin baban benim! Gebersen de bu gerçeği değiştiremeyeceksin!"

Deli gibi bağırıyor, kelimeler ağzımızdan küfür gibi dökülüyordu. Babam bedenimi çıldırmış gibi sarsıyordu, ikimizin de sesi birbirinin üstüne binemiyordu. "Öldüreceğim o adamı."

"Sen ona hiçbir halt yapamazsın."

"Öldüreceğim onu," dedi beni iterek bırakıp. Ellerini şakaklarına vurdu. "Öldüreceğim. Aptallık ettim. Hapishane köşelerinde daha küçükken gebertecektim onu."

"Şimdi öldürmüyorsun değil, öldüremiyorsun!" Gerçeği hiç çekinmeden yüzüne vurdum. Babam hapishane köşelerinde öldürebilirdi, buna gücü yeterdi ama şimdi Ecevit'e gücü yetmiyordu. Eli kolu bağlıydı. Bunu bağıra bağıra yüzüne vurmak, benden sonra bir kişiye daha kaybettiğini hırsla göstermek istedim. Gözüm döndü. "Seni avcunun içine aldı. Bir tokat sana, bir tokat oğluna yapıştırıyor ve sen onu merhametinden mi öldürmüyorsun? Senin gücün ona yetmiyor." Gülmeye başladım. "Duydun mu beni? Senin gücün Ali Ecevit Tarhan'a yetmiyor. Yapsan şimdiye kadar yapardın. Yapamıyorsun. Yapamayacaksın. Gemin su alıyor baba! Gemin su alıyor! Yok olacaksın."

Tıpkı Bülent gibi, babamın da sonunu Ecevit'e bırakmamalıydım belki de. Gücümü toplamalıydım, babamı da ben yok etmeliydim. Belki Bülent gibi babamı öldürmek istemezdim ama babama ölümden daha beterini yaşatırdım. Senelerdir oturduğu koltuktan kaldırmak, ittirmek ya da devirmek babam için ölümden daha beterdi. "Kızını ikna edememiş adam ülkeyi mi yönetecek diyecekler önce. Biliyor musun, bana ezeli düşmanından belediye başkanlığı teklifi geldi. Kabul edeyim mi? İlk yenilgini benden almak ister misin? Sonra da kızına yenildi desinler mi?"

Bu gece buraya gelirken bunu tahmin etmediğini, düşünse bile böyle bir durumu akıl edemeyeceğini yüzüne vuran bozgunla çok net aldım. Öylesine keyiflendim ki... Yüzüne dolan öfke gülmesine rağmen biraz olsun kendini daha az göstermiyordu. Kaşları havalandı. "Sana?"

"Bana ya. Hem de üç büyükşehirden biri."

"Feriştahını sikeceğim onların. Emdikleri sütü burunlarından getireceğim."

"Ankara için masaya oturayım diyorum, ne diyorsun?" dedim söylediklerini göz ardı edip. Bunları tamamen onu kışkırtmak, daha çok delirtmek ve uykularını kaçırmak için yapıyordum. Benim derdimden kurtulamasın, bir başkasına saramasın istiyordum. Babamın kaşları her dediğimle daha çok iniyor ve kalkıyordu. Hayal kırıklığı büyüyordu, öfkesi azalmıyordu. "Sen de siyasete tam Ankara'dan girdin. Tam Ankara'dan kızına yenilirsin? Çok güzel olmaz mı?"

"Sana oy vereceklerini mi sanıyorsun?"

"Ankara'yı şu an sizin elinizden söke söke alacağımı sen de adın gibi biliyorsun."

Ankara, UMP'nin kıl payı aldığı, her seçimde çekindikleri ve yönetim olarak çok eleştirildikleri bir şehirdi. Belki ben insanların sanacakları kadar güçlü bir aday değildim ama insanlar şimdi benimle ilgili uç duygulardayken bana oy verirdi. Bunu ben bile tahmin edebiliyorken elbette babam da tahmin ediyordu.

Yirmi beş yaşındaydım, ailem beni hep zayıf noktalarımdan vurmuştu. Bazen karakterimden, bazen mesleğimden, bazen Ali Ecevit'ten. Gözüm istemsizce bir kez daha kapıya kaydı. Bazen bedenimden... Babam yine beni vuracak sanıyordum. Sanatımdan girecek, düşüncelerimden çıkacak sandım ama ben. Çünkü ben de düşünsem akıl edemezdim bunu. Babamdan bile bekleyemeyeceğim o cümleyi bizzat babamdan duydum.

"Beş kere intihara kalkışmış bir ruh hastasına başkent mi emanet edecekler?"

Ten rengime kadar değiştiğimi, yüzümdeki o hırsın korkunç bir hızla söndüğünü ve yerini koca bir hayal kırıklığına bıraktığını adım adım hissettim. Sırtımdan giren ve göğsümü delip geçen bir kurşun, nasıl bir boşluk bırakırsa bedenimde öylesine bir delik hissettim. Tam kalbimin ortasından geçiyordu.

"Sayısız ilaç kullanmış, kendini öldürmesin diye bir dönem çözümü yatağa bağlamakta bulunan birine bu koca ülkenin başkentini mi emanet edecekler?"

Bana ne zaman ulaştığını, kaç adımda vardığını görmedim. Göğsümü yaran deliğin acısını dinliyordum. Buz kesildim. Babam çekiştirdiğim bebek saçlarımı okşaya okşaya geriye doğru aldığında verebilecek bir tepki için takatım yoktu. "Benim güzel kızım, sen insanlar senin için güzel şeyler yazınca kendini oy verilesi biri mi sandın? Yine kameraların karşısına geçip intihar girişimlerinden de bahsedebilecek misin? Yoksa halkımı ben mi uyarayım istersin?"

Bana karşı bunu mu kullanacaktı? İçimde ona karşı son bir nokta vardı sanırım. O noktaya bunu sunsam reddederdi. *Baban bununla karşına çıkmaz Firuze*, derdi. "Ben neden intihar ettim baba?"

"Ne önemi var?" diye sordu acımasızca. Karşısında artık yalnızca bir rakip görüyordu. Tüm mühimmatı topladı ve saldıracağı hiçbir anı kaçırmamak için gözlerini dört açtı. "İnsanlar neden intihar ettiğini önemser mi sanıyorsun? Ah benim güzel kızım, kalbin hâlâ yedi yaşında." Eli usulca boynuma gitti ve oradan atardamarıma yakın bir noktadan belli belirsiz dikiş izimin üzerine dokundu. "İnsanları çıkarsız seviyorsun, insanlar da seni çıkarsız sevsin diye bekliyorsun. Hâlâ nedenler arıyorsun ama yetişkinler için o nedenler umurunda değil. Sen onların gözünde *ölmeyi bile beceremediği bir hasta* olunca sana oy verirler mi sanıyorsun?"

Ağzımı o kadar çok açıp kapattım ki kısa bir vakit içinde, ne söyleyeceğimi ben de unuttum. Ensemden bedenime sıcak bir nefes vuruyordu. Terlediğimi, dört duvara sıkıştığımı hissettim. Babamın yedi yaşında ilan ettiği kalbim sanki durma noktasına geldi. İçimdeki Firuze yine yatağın altına girdi. Zorlukla sesimi çıkardım. "Ölmeyi bile beceremediği bir hasta?" diye tekrar ettim.

"Tam olarak öyle."

Ona dönüp *bu kadar mı kötüsün* demek ahmaklık olurdu. Yine de, her şeye rağmen yine de, beni en azından bu noktadan dürtmesin isterdim. Gözyaşlarımı dindirmek için çabalamadım. "Beni sen ölüme sürükledin. Şimdi bunu mu önüme sürüyorsun?"

"Propagandanın tek kıstası nedir, biliyor musun Firuze?" Ellerini bedenimden çekti ve bir adım geri çıktı. Kollarını önünde bağlayıp bana baktı. "Başarılı olup olmamasıdır. Geriye kalan hiçbir ayrıntı önemli değildir. Nedeni, etiği, ahlakı, iyisi, kötüsü, vicdanlısı, vicdansızı, yalanı, gerçeği... Bunların hepsi önemsizdir. Propagandanın tek kıstası sonunda başarılı olup olmamasıdır. Siyasette de en iyi propagandayı yapan kazanır. Bana hep en çok propaganda yeteneğim kazandırdı. Şimdi söyle, babanı yenebilir misin? İnanıyorsan hemen şimdi o ırz düşmanlarını ara ve tekliflerini kabul et. Ben de yarın sonucu başarılı olacak bir

propagandaya başlayayım. İnsanlara oy vermeyi düşündükleri kişinin öteki yüzünü göstereyim."

Kollarını açtı ve ellerini birbirine sürttü. "Hatta bunu tamamen kendi lehime çevireyim ve benimle alakalı şüpheye düşmüş insanlara da senin nasıl bir psikolojide olduğunu göstererek yaptığın açıklamanın bir hastadan dökülmüş altı boş cümleler olduğunu kanıtlayayım. Sana inanmış insanların da güvenini kırayım. Kafası bozuk birinin dünüyle bugünü aynı olmaz sonuçta. Bir taşla birden fazla kuş. Avcılık bizde ata sporu, bilirsin."

Korkum geçmişimin ortaya dökülmesi değildi. Beni tanıdığı için soluklandığım insanların benden yeniden nefret etmesiydi. "Benim..." dedim. Kelimeler birleşmedi. Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben... Beni bu hale sen getirdin baba."

"Seni bu hale sen getirdin. Seni bu hale o adama olan takıntın getirdi," dedi. Bunun bir takıntı olmayacağını görmüyor değildi, kabullenmiyordu. Babam benim vicdan azabımı takıntı ilan etmişti. Ecevit'e olan bağlılığıma saplantı demişti. Sanki Ecevit ailesiyle uzaklara taşınmıştı da ben bunu kabullenmemiştim. Sanki Ecevit taşındığı uzak diyarda beni unuttuğu için ben intihar etmiştim. "Kaldı ki aksi de propagandamı etkilemezdi."

"Propaganda?" dedim başımı sallayarak. "Mahvettiğin hayatımın üstünden uygulayacağın propaganda?" Parmağımı kaldırdım ve tırnağımın ucunu gösterdim. "Şu kadarcık olsun bana üzüldüğünü ve hayatımda bir şeyleri değiştirmek istediğini düşünüyordum biliyor musun? Benim hatırıma değil, saçlarını ördüğün kızın hatırına. Şu kadarcık olsun benim için bir mutluluk istiyorsun sanıyordum. Çok küçük bir parça en azından kızın mutlu olsun istiyorsun sanıyordum. Sen, senin sebep olduğun intiharlarımı bile bana karşı kullanacak kadar alçaksın."

Ben söylediğim ihtimal üzerinde sahici değildim. Gidip kimsenin teklifini kabul etmeyecektim ama babam tümüyle gerçekti. Bu düşünülmüştü. Belki evde konuşulmuştu. Çıkıp bunları açık etmeyi düşünmüşlerdi. Beni buradan vuracaktı. "Senin propagandanı etkilemez, onu anladım ama unuttuysan diye hatırlatayım sana. Ben bir sabah kalktım

ve eğitimime evde devam edeceğimi öğrendim. Ortaokula daha geçmemiştim. Okula gitmedim senelerce. Neden?" Gözyaşlarım sicim gibi dökülüyordu. Bunları ona anlatmam ne saçmaydı. "Sizi beni dinleyen her öğretmenime ifşalamayayım diye. O sırada senin katil oğlun okuldaydı." Başımı deli gibi sallıyor, beş intiharı olan bir deli gibi ama hıçkırmadan gözyaşı döküyordum. "Sonra gün geldi kocaman evin içinde bir odaya kilitlediniz beni. Odanın kapısına bir sen vuruyordun bir ben vuruyordum, hatırlıyor musun?" Babam her darbe indirdiğinde korkuyor ama hemen arkasından kapıya ben de vuruyordum. Dün gibi hatırlıyordum. "O sırada senin katil oğlun sabahtan çıkıp gecenin bir vakti giriyordu eve. Niye? Aklın çıkıyordu seni aşıp da karakol kapısından bir adım öteye geçeceğim diye. Sonra benden fırçalarımı aldın, boyalarımı döktün, resim defterlerimi yaktın. Niye hatırlıyor musun? Ben hiç unutmuyorum," dedim anbean hatırlarken. Ömrüm boyunca da unutmazdım. O gözlerini, nefretini, öfkesini... Beni öldürmek istemişti, bunu elini kana bulamadan yapmayı denemişti. "Senin katil oğlun kumar borcuna batmışken sen benden fırçalarımı bile aldın. Beş kere intihar etmişim," dedim ve âdeta olduğum yerde tepindim. Ellerimi sabit tutamadım, saçlarımı çekiştirdim. Ortalıkta dört döndüm ve avuçlarımı atölyenin camdan duvarlarına geçirdim.

"Beş kere intihar etmişim!" diye bağırdım. "Bana helal olsun, beşle yetinmişim! Sana helal olsun Firuze! Sana helal olsun! Beş kere! Hepiniz yerine bir kez intihar etmişim! Koca ailenin intiharını bile üstlenmişim! Biri şehir şehir miting yaparken, diğeri kumar borcuna batarken, diğeri İngiliz kraliyet ailesinin moda dergisini karıştırırken, bir diğeri..." Duraksadım. İnci'yi karıştırmak istemedim. Gönlüm elvermedi, susturdum kendimi, atladım onu. "Ben de okula gönderilmedim, odalara kapatıldım, resim bile çizemedim. Niye? Bir aile suçsuz günahsız bir aileyi yok ettikten sonra onlar gibi yaşayamadığım için. Sizin çekmediğiniz vicdan azabını çekmekten tükendim ben! Şu atölyeyi bana duvara kanımla resim çizdim diye yaptırdın. Ölmeme bile izin vermedin sen. Beni tabutta yaşattın, ölmeme izin vermedin baba sen! Bana ölmekten başka bir şey düşündürmedin ama

gözlerimi bile kapatmama izin vermedin. Propaganda mı? Propaganda demek, öyle mi?" diye sordum. Onlar yerine ben duvarları yumrukluyor, elime geçeni fırlatıyordum. Cam bir vazo vardı. Onu aldım elime. Babam ona vuracağımı sandı. Siper aldı âdeta, sobanın köşesine geçirdim ve vazo parçalara ayrıldı, elime tek parçasını aldım.

"Firuze!"

Boğazıma dayadım kalan parçayı. "Propaganda mı baba?" diye sordum. Bakışları, elleri, adımları... Havada kaldı.

"Saçmalama, indir şunu!"

"Propagandanın etiği ahlakı olmazdı ya Atilla Akın. Bir propaganda da benden gelsin mi? Bakalım mı kim daha iyi propagandacı? *Firuze Akın atölyesinde boğazı kesik halde ölü bulundu. Atilla Akın'ın, ölüm saatinde kızının yanında olduğu söylendi.* Nasıl propaganda baba?"

"At o elindekini!"

Bana bir adım attığında gözümü kararttım ve camı, bıçağı kemiğe dayar gibi boynuma dayadım. "Beğenmedin mi? Niye? Başarılı olacak. Tek kıstas başarı değil miydi? Neden, sonuç, etik, ahlak. Boş versene. Ölmemin bile önemi yok, propagandam başarılı olacak işte. Demek ölmeyi bile beceremiyorum, öyle mi?"

Babam gözlerini bir an olsun camdan ayırmıyordu. Eli havalanmıştı ama adım atmaya da cesaret etmiyordu. Babam beni tanıyordu. Gözümü bile kırpmayacağımı biliyordu. O da gözünü kırpmıyordu. Rengi attı gözümün önünde. Alnında parlayan tere baktım. "Beş kere intihar etmiş ruh hastası, öyle mi? Sana propagandanın âlâsını izletirim. Sana öyle bir dert bırakırım ki ölürken bile adımı sayıklarsın. Beş kere intihar etmişim! Alçaksın sen! Bunu senin katil oğlun bile bana bir gün kullanmadı. Gözünü bile kırpmadın değil mi? Gözünü bile kırpmayacaksın! Bana yaşattığın hayatı bana karşı kullanacaksın! Ben senin yüzünden beş kere intihar ettim. Ben senin yaptıklarının bedelini ödedim."

"Firuze bastırma onu boynuna!"

"Sana ömrün boyunca ödeyeceğin bir bedel bırakırım. Propagandanın âlâsını izletirim!"

"Bastırma boynuna!"

"Defol git atölyemden!"

İkimiz de birbirimizi dinlemiyoruz sansam da hayır, o beni dinliyordu. "İndir onu," dedi ve yeniden adımlamaya çalıştığında boğazıma biraz daha bastırdım. Biraz olsun içimde korku yoktu. Ölmek gibi bir amacım bugün yoktu. Bu hayatta insanın gayesi olmalı, demiştim. Benim vardı ama şimdi ölsem de gam yemeyecektim. Babam kendinden iyi propagandacı görmüş olacaktı. Belki sonrası için korkunç gelecek kadar gözüm karardı. Yapayalnızdım. Dünyanın merkezindeydim. Ölsem de dünyanın merkezinde ölecektim.

"Senin yüzünden intihar ettim, sen yaptın," dedim yine aynı noktaya gelirken. Çemberin etrafında dönüyordum. Dışına çıkamıyordum. "Sen yaptın! Bana karşı bunu nasıl kullanırsın? Sen yaptın! Senin yüzünden! Siz yaptınız! Hayatımızı mahvettiniz!"

Hayatımızı siktin attın.

Ecevit burada çoğul ekini bana kullanmamıştı biliyordum ama ben onun için kullandım. Benim çoğulum Ali Ecevit'ti. Hep böyleydi. Ben ondan başkasını yanıma koymamıştım. Yanıma ondan başkasını da sığdıramazdım. Ali Ecevit benim tekil hayatımı çoğula çeviren tek şahıstı. Onlar bizim hayatımızı mahvetmişti.

"Kızım bırak," dedi titrek bir sesle. Boynuma baktıkça gözleri küçülüyordu. "Bırak. Yalan söyledim Firuze, tabii ki yapmayacağım böyle bir şey. Sen gitsen onlarla aynı masaya otursan da yapmayacağım. Yalan söyledim. İndir onu Firuze."

"Yalancı!" diye çığlık attım âdeta. Babam adımı bağırdı ve bana doğru atıldı. Bileğimi tuttuğu an camı boynumdan ayırmak istemedim. Bileği benden güçlüydü, camı boynumdan ayırdı. Bileğimi sıkıca tutmuştu. Bir yerden sonra parmaklarım uyuştu ve cam elimden düştü. "Yalancı! Yalancısın sen! Yalancısın!"

"Tamam! Tamam yapma! Kızım bana bak!" Babam yüzümden tutmaya çalışıyor, kolumdan yakalıyor, yine zapt edemiyordu beni. Âdeta onunla boğuşuyordum. "Çık atölyemden. Çık! Defol git! Git yoksa o camı bir daha elime alacağım. Ya sana ya bana baba! Yemin ederim ya sana ya bana! Çık atölyemden!"

Beni bırakmadıkça yere yatmaya, o camı yeniden almaya kalkıştım. İsmimi haykırıyordu. İsterse canımı alsın, yine durmayacaktım. "Çık diyorum sana! Çık atölyemden." Yerdeki cam parçalarını ayakkabısıyla geriye doğru itiyordu. "Git anneme sor! Ona ne söylediysem aynısı sana da geçerli baba. İkinize de aynı şeyi yaşatacağım! Ölüp gidene kadar sırtınızda kambur olarak taşıyacaksınız beni! Sana hayatının propagandasını yapacağım baba. İzle gör sana ne yapacağım!"

Beni bırakmadıkça gözüm yeni kıracak bir parça aradı. Zapt edemiyordu. O benden daha kuvvetliydi ama ben de durmak bilmeyen anımdaydım. Bana istediği kadar kızım desin şimdi, ölmeyeyim diye çabaladığına inanmazdım. Bahsettiğim şeyin yaşanmasından korkuyordu. Tek derdi kendisiyleydi. Dakikalar önce seni öldüreceğim diyen o değil miydi? Yalancı alçağın tekiydi. Kendimi ondan kurtardığımda bir hamle yapmadan, "Tamam çıkıyorum!" diye bağırdı. "Çıkıyorum!" diye tekrar etti elleri havada geriye giderken. Cam parçalarını kapı önüne doğru itiyordu. "Seni bu hale getirenlerin canını alacağım!"

"Öldür o zaman kendini!"

"Seni bu hale getirenlerin benden kurtuluşu olmayacak!"

Hâlâ tek derdi vardı, aklımı kaçıracaktım. Aynı cümleyi tekrar ederek, camları toplayıp dışarı fırlatarak çıktı atölyeden. Kapıyı kapattığı an sadece benim şiddetli soluk seslerim duyulmaya başladı. Nefes alamıyordum. Bileklerimi gözlerime bastırdım. Nefes alamıyordum. "Yalancı!" diye bağırdım arkasından. "Yalancılar."

Hepsi yalancıydı. Herkes yalancıydı. Tek yalancı ben ilan edilmiştim ama onlar da yalancıydı. "Yalancılar," diye sayıkladım. Hınçla doldum da taştım. Masanın üzerin kalan kalem kutusunu hırsla cama çarptım. Kriz geçiriyordum. "Yalancısınız hepiniz! Beş kere intihar ettim! Beceriksiz! Beceriksiz Firuze! İnsan ölmeyi bile beceremez mi? Beceriksiz!"

Atölyemin camları sağlam kaldı, yine tek yıkılıp dökülen ben oldum.

Ev tipi bir sobanın sağlıklı yanması için iç sıcaklığının altı yüz-yedi yüz dereceye ulaşması beklenir. Bir kömür çekirdeğinin ulaşabileceği maksimum derecede sıcaklıksa bin yüz derecedir.

Sobanın yamacına oturuyorken tüm vücudumdan ter boşanıyordu. Başımı kaldırmış, kiraz kırmızısına dönmüş metal gövdeyi ve genişleyen sacı izliyor, gelen çıtırtıları dinliyordum. Benim sobam bin yüz sınırına ulaşmıştı. Cayır cayır yanıyordu. Etrafı kaplayan, genişleyen sıcak hava dalgalarına daldı gözüm.

Biranın içine koyduğum buzlar birkaç dakikayı bulmadan yok oluyordu ve neredeyse bardağı hiç soğutmuyordu. Başımın ağrısından daha fazla metal gövdeyi izleyemedim ve kafamı indirdim. Bardağın içindeki sıcak ama kaldıkça daha da sıcaklayan birayı dudaklarıma yaklaştırdım. Herhalde bu dünya üzerinde bira kadar ısınınca kötü olan başka bir şey daha yoktu. Yutana kadar canım çıktı. Gözlerimi kapattım ve o pis tadının geçmesini bekledim. Yüzümden akan sıvılar vardı. Elimin tersini yüzüme sürttüm.

Ecevit'in marketten alışveriş yaparken aldığı ve hiç açmadığı sigara paketinin içinde kalan taneleri saymaya kalkıştım ama sıcak hava dalgası gözlerimi bulandırmıştı, yapamadım. Yeni bir sigara çektim, dizlerimin üzerine yükseldim ve sobanın üzerine basıp tutuşturdum. Bir an ben de eğilme gafletinde bulundum ama çok sıcaktı. Dayanamadan geri çekildim. Tutuşturduktan sonra kendimi yere geri bırakıp oturdum. Atölye kaç dereceydi bilmiyordum ama hissettiğim yüzün üstüydü. Sigarayı sönmeden birkaç kez ardı ardına çektim. Dumanı içime çektiğimde öksürdüğümden dolayı ağzımın içinde tutup geri bırakıyordum.

Ölmeyi beceremediğim gibi sigara içmeyi de beceremiyordum.

Gözlerimdeki yanma hissi azalsın diye yumdum ve bekledim. Saat kaç, hiç bilmiyordum ama şafak daha sökmemişti. Bu son sigaraydı. Birazdan olduğum yere kıvrılıp yatacaktım. Sıcak uykumu getirmişti. Ağzına kadar doldurduğum ve her tarafından hava aldırdığım soba sönmezdi zaten. Üşümem imkânsızdı. Gözlerim kapalı şişelere uzandım. Salladım

bazılarını. Devrildiklerini duydum, dibinde kaldığını hissettiğim şişeleri gözlerim kapalı ağzıma diktim. Bir yudum bile denmeyecek kadar az damlalar düştü ağzıma. Küfrettim, geri bıraktım.

Isısına dayanamadığım sobaya yüz çevirdim. Yanağımı dizlerime yasladım ve diğer tarafı izledim. Ecevit'i çizdiğim tablo devrilmişti ama yine de onu görüyordum. Sigarayı ona bakarak içmeyi sürdürdüm. Bir zaman sonra dayanamadım, sigara olan elimi yere yasladım ve gözlerimi yumdum, tıpkı tablodaki adam gibi. Birkaç kez öksürdüm. Saçlarım salıktı, iki yandan yüzüme dökülüyordu. Şakaklarım sızlıyor, ciğerlerim acıyordu ama sadece bunları hissediyordum. Başka bir şeyim yoktu. Başka bir yerimdeki acıyı hissetmiyordum. Aklıma gelmiyordu.

Kapı açılırken bu kadar ses çıkarmasa -arkasına bir sürü şey devrilmişti- mümkün değil başımı kaldıracak kadar duyamazdım. Sıcaktan kulaklarım bile ağır duyuyordu. Başımı yerdeki elimle aynı anda kaldırdım ve sigarayı ağzıma götürürken kapıdan girene baktım. Ağzımda sigarayla Ecevit'le göz göze geldim. Yüzünü çözümleyemeyecek kadar yorgundum ama onu görünce hissetmediğim tüm ağrılarım nüksetti. Hepsini birer birer yeniden hissettim. Meğer kalbim, tüm organlarımdan daha çok ağrıyormuş. Sigarayı ağzımdan ayırdım ve hafifçe kaldırdım. Sigaralı elimle selam verdim.

"Hoş geldin."

Sobadan biraz sert bir cızırtı duyuldu. Ben alıştığımdan olacak dönüp bakmadım ama Ecevit tüm dikkatini sobaya verdi. Önce altına baktı, sonra benim izlediğim kısma kaldırdı başını. Kiraz kırmızısı yerde durdu gözleri. Yüzünden geçen hayreti izlemek istemedim ve yüzümü sobaya döndüm.

"Kapıyı kapat, soğuyacak ortalık. Zor ısıttım."

"Firuze," dediğini duydum. Varla yok, hayal meyal bir sesti. Kulaklarım sahiden duymuyordu galiba. Elimdeki sigara ben tam içemeden elimde kül oldu. Gözlerimi zorlukla açtım ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Amacım delikten izmariti atmaktı ama Ecevit öyle bir bağırdı ki korkuyla yerimde titredim.

"Ne yapıyorsun sen? Dokunma!"

"Hı?"

Atölyenin içine öksürerek girdi. Elimdeki izmarit düştü ama ben elimi ateşin üzerinden çekemedim. Ecevit geldi ve sanki ben çok kötü bir şey yapıyormuşum gibi elimden tuttu. Elimi uzaklaştırınca beni belimden sardı ve geriye doğru itti. O kadar soğuktu ki, o soğukluğa tutunmak ve biraz orada serinlemek istedim. Kan ter içindeydim. Bana yürümeyi teklif etmeden beni kucakladı. Neyden kaçırıyordu anlamıyordum. Bedenimi hızla atölyenin dışına çıkardı. Kendimi sokağa atılacak sandım. Ecevit benimle birkaç adım indi. Beni nereye bırakacağını seçemedi galiba, kucağında benle merdivene çöktü. Üzerimde siyah elbise vardı, yalınayaktım. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Elini saçlarıma daldırdı ve tüm yüzümü açığa çıkaracak şekilde saçlarımı geriye attı. Terime soğuk bir rüzgâr çarptığında dünyada cennete vardığımı hissettim. Derin bir nefes aldım. Ecevit yüzümde biriken teri eliyle sildi.

"Firuze ne oldu? Ne bu halin?"

Başını çevirdi ve atölyeye baktı. "Ne oldu?" diye tekrar etti. "Bana bak," dedi başımı dik tutamadığımı fark edince. Çenemden yakaladığında göz göze geldik. "Ne oldu? Bana bak Firuze. Gözlerini açık tut." Koca eli yüzümün bir tarafını tamamen kaplamıştı. Buz gibiydi. Çok rahatlatıcıydı. "Ne oldu atölyede? Sen mi yaptın bunu?"

"Birazını."

"Gerisini kim yaptı?"

"Babam geldi."

Dehşetle büyüdü gözleri. Bu kez gerçekten büyüdü ama minicik kalmadı. Ecevit yüzümü daha sıkı tuttu ve bir sağa bir sola çevirdi. Biraz daha bunu yaparsa üzerine kusacaktım. Kucağında o kadar kötü bir konumdaydım ki rezil rüsva haldeydim. Kalksam kalkamıyordum. Düzelemiyordum. Aradığı şeyi tek noktada buldu ve başımı o açıda durdurdu. Artık yıldızları görüyordum. Gülümsedim. İstemsizce mırıldandım. Ecevit'le aynı anda konuştuk.

"İnanma istersen yıldızların yandığına,
Güneşin döndüğüne inanma."

"Kan mı bu?" dedi ve boğazımda bir noktaya dokundu. Ne o sorunca bir acı hatırladım ne de dokununca. "Boğazında kan mı var? Firuze!" Çok şey söylüyordu aslında ama ben çok azını seçebiliyordum. *İnanma istersen yıldızların yandığına.*

"Propaganda," dedim. Anlamasını bekledim çünkü benim uzun uzun anlatacak takatım yoktu. Aynı şeyleri tekrarladım. "Ben yaptım. Propaganda."

O beni anlamıyordu, ben onu anlamıyordum. Ecevit beni yavaşça yan tarafa yerleştirdi, ben kucağında bir ağaç gibi kök salmadan, kollarımı bir kez boynuna sarmadan ondan ayrıldım ve kalktı. Gidecek sandım. Başımı kaldırdım ve ona baktım. Elimi uzatmakla uzatmamak arasındaydım. Üzerindeki kabanı hızla çıkardı ve bana geri eğildi. Kabanı üzerime örttüğünde sıkıntıyla ofladım. "Sıcak istemiyorum."

Beni engelledi. "Vücudun çok sıcak!" Ya o çok bağırıyordu ya da ben artık haddinden çok duyuyordum. "Aniden soğumaması lazım. Atma bunu üstünden, geliyorum."

İleriye değil, geriye doğru adımladı. Benimle tane tane indiği üç merdiveni tek adımla çıktı. Atölyeye geri girdi. Hızla sobaya yaklaştı ve üstten alttan sırayla kapattı. Gözü sık sık borulara kayıyordu. "Çatının düğmesi de buradan mı?" Ne sorduğunu anlamadım. O da benden yanıt beklemedi ve köşede duran beyaz kutucuğu açtı. Düğmelere bastığında ikimiz de başımızı kaldırdık. Çatının camları senkronize şekilde açı değiştirdi ve havalandırmayı açtı. Atölyenin içinde bir sağa bir sola gitti. Yerdeki şişelere çarptığında onları sanırım ilk kez fark etti, eğildi ve hepsini salladı. Sanki benim gibi son yudumu arıyordu. Onları kaldırdı, sobadan uzaklaştırdı ve hızla yanıma geri döndü. Ona baktım. Tek odağı boynumdu. Telefonunun ışığını açtı ve baktı. "Başka yaran var mı Firuze?" Kelimeleri çok aceleciydi. Sanki gidecekti. *Kelimeler gitmezdi, insanlar giderdi.*

"Yok."

* William Shakespeare, *Hamlet*, çev., Sabahattin Eyüboğlu (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2017), 48.

"Emin misin?" Bir basamak önümdeydi, eğilmişti ama tamamen çöktü. Göz teması kurdu benimle. Bedenim boşlukta salınıyordu. "Nerede ağrın var? Göster bana," dedi ve elimi tuttu. Ağrımın olduğuna emindi sanki. Elimin ağrının olduğu yeri göstermesini bekledi. Öyle otoriterdi ki kendimi zorunda hissettim. Göstermekten başka çarem yoktu sanki. Ellerimizi ağrının üzerine koydum. Kalbimin üzerine baktı.

"Kalbim acıyor," dedim apaçık.

Bir şey yapamayacağını elbette biliyordum. Bakakaldı zaten. Elini çekmedi. Kalbim küt küt atıyordu. Ecevit'e kızıyordu sanki. Saniyelerce birbirimize baktık. İkimiz de neyi kastettiğimi anlamadığımız gibi kalbim Ecevit'e neden kızıyordu bilmiyorum bile. Kalbim Ecevit'e kızmasın istedim ama ben kalbimden ellerimizi çektim, Ecevit'in elinden de uzaklaştım. Eli bıraktığım yerde havada kaldı. Sonra usulca yumruk oldu.

Her hareketimizden sonra yanılmıyorsam derin sessizliklere gömülüyor sonra seslerimizi duyuyorduk. "Bir şey yaptı mı sana baban? Kaldır başını bana bak. Bir şey yaptı mı sana?"

Gülümsedim. "Propaganda."

Anlamadı beni. "Beni niye aramadın Firuze?"

"Aradım," dedim hemen kızgın bir sesle. Ne demek aramamıştım? Alelade yalan söylüyordu. "Kapını kilitle, sobanı söndür dedin ya." Arkamı döndüm ve boruları neredeyse patlayacak noktaya gelmiş sobama baktım. "Kapımı kilitlemedim, sobamı da söndürmedim," dedim âdeta *oh olsun* der gibi. Onu dinlemediğimi bilsin istiyordum. Artık kimseyi dinlemeyecektim. Propaganda yapacaktım ben de. Propaganda yapılmalıydı. Propaganda neydi? Benim neden intihar ettiğimi değil, intihar ettiğimi söylemekti. Başımı çevirdim ve yeniden ona baktım. Söylediğim her cümle ona diken gibi battı sanki. Sanırım aradığımı hatırladı. Bunu da unutmuştu. Gülerek başımı iki yana salladım. Gökyüzüne baktım. "Ah Ecevit," dedim sitemle. "*Ah Ecevit keşke ben de unutsam senin gibi. Ah Ecevit!*"

"İnanma istersen yıldızların yandığına
Güneşin döndüğüne inanma."

Bu cümleleri nereden hatırlıyordum hiç bilmiyordum. Yalnızca içimden tekrar ediyordum. Mırıldanıp duruyordum. Bazen bir şarkı, bazen bu sözleri, bazen de kendi uydurduğum bir ritmi. Gözlerim kapalı olsa da kalktığını ve gittiğini fark ettim. Gölgesi üzerimden hiç bulaşmamış gibi silinip gitti. Hiçbir şey yapmadım. Belki o da propaganda yapıyordu. Bilmiyordum. Onun gittiğine tamamen sindiremeden bacağımda bir soğukluk hissettiğimde omuzlarımdan korkuyla sarsıldım ve yere baktım.

Ecevit içeriden getirdiği terlikleri ayağıma giydiriyordu. "Gitmedin mi?"

"Efendim?" dedi, duymadı beni. Başını bana yaklaştırdı. "Bir daha söyle." Başını bana o kadar yaklaştırdı ki, öyle güzel bir açıyla, öyle yerinde, ne bir santim fazla ne bir santim uzak. Bekledi bir de duymak için. Yeniden konuşmadım ama alnımı saçlarına yasladım. Alnıyla saç köklerinin başlangıç noktasına başımı sürttüm.

"Ecevit."

"Efendim?"

"Ecevit..." dedim acı içinde.

"Duyuyorum seni, söyle," dedi. İkimiz de kısık sesle konuşuyorduk çünkü dip dibeydi. "Hadi söyle, duyuyorum seni."

"İstanbul'a gidecek miyiz?"

Halbuki bana verdiği sözleri tutmayabiliyordu. Aslında demek ki dünyanın en dürüst adamlarının da dürüstlüğünün bir sınırı vardı. Ben yine de bana söylesin istedim. Doğru ya da yanlış, dürüst ama yalancı fark etmez bana bir cevap versin, ben en azından İstanbul'a gidemesek de bir dönem gideceğimizi sanayım istedim. Tıpkı babam gelene kadar, Ecevit'in yanımda olacağına inandığım gibi. "İstanbul'a gidecek miyiz Ecevit?"

Ellerim üşümeye başlayınca bacaklarımın altına sıkıştırdım. Hava çok soğuktu. Yüzüm değil ama ellerim üşümeye başladı. "Üşüdün mü? Şu soba biraz soğusun, alacağım seni içeri."

"İstanbul'a gitmeyecek miyiz Ecevit?"

Kız Kulesi'nde yemek yemeyecek miydik? Alnımı alnından ayırdım. Dudaklarım bir küçük çocuk gibi, boya kalemleri ondan alınmış bir çocuk gibi, babasının parası olmadığı için okula gelen oyun arabasına binememiş ve sınıfta yalnız kalmış bir çocuk gibi, annesinin kek yapacak malzemesi olmadığı için pikniğe katılamamış ve o gün okula gitmemiş bir çocuğun dudakları gibi büküldü. Göğsümde bir ağırlık hissettim. "Gitmeyecek miyiz?" diye sordum incecik bir sesle.

"Firuze..."

"İstanbul'a gideceğiz değil mi, Ecevit?"

"Gel seni iç odaya götüreyim."

"Vapura binmeyecek miyiz? Simit almayacak mısın bana?" İçin için ağlıyordum şimdi. Bu gece hiç için için ağlamamıştım sanki. İstanbul'a gitmeyeceğimi söylerse hiç susmadan için için ağlamayı sürdürecektim. "İstanbul'a gideceğiz değil mi, Ecevit?"

Başım boynu bükük o çocuklar gibiydi. Hepimiz bu koca adamın ağzından çıkacak minicik bir kelimeye pürdikkat bakıyorduk. "İstanbul'a gitmeyecek miyiz Ecevit?" diye sordum bıkmadan usanmadan. Kelime başına birden fazla gözyaşım akıyordu.

"Gideceğiz Firuze. İstanbul'a gideceğiz." Dünyanın en güzel cümlesini kurduğunu bilmiyordu galiba, çok üzgündü bunu söylerken. Gülümsedim. İçimde yoklukta olan tüm çocuklar, hepimiz artık çok mesuttuk. "Gel," dedi şefkatli bir sesle. Beni kucakladı.

Ona sıkıca tutundum. Diğer çocukların da yerine. Yüzümü boynuna yasladım. İçin için ağlamaya devam ettim ama gülümsedim de. Çabucak bitti yolumuz, her güzel şeyin yolu kısacık oluyordu. Hiç sevmiyordum bunu. Beni yatağa bıraktığında başımı yastığa hemen bıraktım. Ecevit uzaklaştı ama bu kez gittiğini sanmadım. Öyle hissetmedim. Sanırım benim yine güvenimi kazandı.

Elinde pamuk ve suyla geldi. Pamuğu paketinden çekiştirdi ve suya batırdı, yatağın dibine oturdu. Boynum açıktı zaten. Varlığını hissetmediğim yaraya ıslak pamuğu yaklaştırdı. "Bunu baban mı yaptı?"

"Yok."

"Bana doğruyu söyle."

"Yemin ederim."

"Canın yanıyor mu?" diye sordu bu kez.

"Yok, kalbim çok acıyordu." O bana baksa da ben tavana bakıyordum, göremiyordum. Soğuk pamuğu boynuma sürtüyordu.

"Acımıyor mu artık?"

"Azaldı," dedim ve gözlerimi kapattım, kalbimi dinledim. Halbuki çok az bir azalmaydı bu. Belki görmezlikten bile gelmeliydim ama yapmadım. Aksine onun üstüne gittim. "İstanbul'a gideceğiz. Vapura bineceğiz, Kız Kulesi'nde yemek de yiyeceğiz ya. Beyaz elbisemi giyeceğim." Hatırlatma ihtiyacı duydum. "İstanbul'a gideceğiz ya. Orada. Beyaz elbisemi orada giyeceğim."

İçli içli mırıldandım. Başımı hafifçe kaldırdım ve ona baktım. "Beyaz elbisemi hatırlıyor musun?"

Çok unutkandı. Unutmuş olabilirdi. Dolabımı işaret ettim. "Hatırlıyorum Firuze."

Ağlayışım şiddetlendi. "İstanbul'a gidince onu giyeceğim. Altına da bordo topuklu ayakkabılarımı giyeceğim. Kız Kulesi'nde yemek yiyeceğiz. İstanbul'a gideceğiz biz." Başımı tutamadım ve indirdim. Daha fazla boynumu silmesine izin vermedim. Cenin pozisyonuna geçtim. "Ecevit," diye seslendim ona. Sanırım beni yanlış anladı.

"Gideceğiz Firuze," dedi ama benim derdim değişti.

"Niye bırakıp gittin beni?" diye sordum. Eğildim ve iki büklüm yaptım boynumu, yüzüne baktım. "Hani yalnız bırakmayacaktın beni?" Tutulup kalmadı, halihazırda içinde yatan pişmanlık daha bariz gözüktü. "Farah iyi mi?" diye sordum açıkça. Bir öfke körüklendi içimde. O tanımadığım kadın hakkında kötü bir şey söylemekten korkacağım bir öfke. Söylememeliydim. Kafam bulanıktı ama bunun yanlış olduğunu seçebiliyordum. Sadece onun iyi olmasını ummalıydım ki muhtemelen iyiydi.

"Farah'a gitmedim, Firuze."

"Farah'a gittin, Ecevit. Farah iyi mi?" diye sorumu tekrarladım. Başını iki yana salladı. Bu Farah'a değildi ama banaydı.

"Farah'a gitmedim."

"Yalancı bir adamsın. Farah iyi mi? Soruma cevap ver."

"Firuze..."

"Farah iyi mi?" diye bağırdım. Sadece o kadının iyi olduğunu duymak istiyordum. Benimle kalsaydı, ben daha iyi olacaktım. Gittiğine değsin istiyordum. Körkütük bir öfkeyle titriyordum artık. "Cevap ver! Farah iyi mi? Cevap ver diyorum sana! İyi mi?" Benden uzaklaşmaya çalıştı ama izin vermedim. Yakasına yapışamadım ama koluna yapıştım. Bana cevap verecekti. Ona aksi bir şans vermeyecektim. "İyi mi?" diye bağırdım. "Farah iyi mi?"

Duygularım ve sözlerim taban tabana zıttı. İyi mi diye soruyordum ama sesim nefretle çıkıyordu. Ne ayıp, ne çirkindi bu tavrım. Engel olamıyordum.

"İyi," dedi pes etmeyeceğimi anlayınca. Duraksadı. "Değil," diye değiştirdi. "Bilmiyorum. Onun için gitmedim." Tırnaklarımı Ecevit'in koluna saplamıştım. Hiç gocunmadan tenine batırıyordum.

"Onun için gittin. İyi olsun," dedim inatla.

"Onun için gitmedim."

"Yalancı. Niye geldin? Git," dedim açıkça ve kolunu savurarak bıraktım. Kapıyı işaret ettim. O beni bir hafta boyunca bir kez bile kovmamıştı ama ben onu yalnızca bir gece misafir edebilmiştim. Ben misafir sevmezdim. Hiç de sevmemiştim. "Baban gelene kadar bu çevrede dolanacağım, dedin. Babam geldi ve gitti. Gidebilirsin. Keşke dönmeseydin. Geri git Farah'ın yanına." O kadının ismini her seferinde bastıra bastıra zikretmekten geri durmuyordum.

"Gitmemin sebebi Farah değildi."

"Evine git Ecevit."

"Kovuyor musun beni?" diye sordu. Halbuki daha bir gün önce tapumun iki kişilik olduğunu söylüyordum. Hâlâ öyleydi ama işte o kadının ismi kafamın içinde çarpışıyordu.

"Kovuyorum seni. Git," dedim. Yarın belki çok pişman olacaktım. Gittiği için kendimi harap edecektim ama umurumda değildi. Şu an

gözümü kararttım. Sonrasını sonra düşünürdüm. Kaşları kalkık bana bakıyordu.

"Ben de seni çok kovdum, bir güne bir gün çıkıp gitmedin."

"Yüzsüzdüm ben," dedim açıkça.

Güldü varla yok arasında. "Ben de gururumdan ölmüyorum."

Yeniden pamuk ıslattı ve bana yaklaştı. "Gözlerini sil, açamıyorsun," dedi. Gözümün önünde siyah karartılar vardı. Akan makyajdı ama umurumda değildi. Başımı iki yana salladım. Temiz olmak gibi bir derdim yoktu. Görmek gibi bir derdim de yoktu. Yatağın üzerine çıktı tümüyle. Yüzümü silmeye kalkıştığında ellerini hırsla ittim. Ecevit'in canına okumak istiyordum. Elimi kalbine daldırmak ve hesap sormak istiyordum. Kalbini elimin altında ezmek istiyordum ve bunlar korkunç dürtülerdi.

"Rahat dur Firuze."

"Böyle uyuyacağım, bırak ya bırak!" İki elimi bileklerimden yakaladı. Apaçık ona saldırıyordum çünkü. Bileklerimi karnımın üzerine bastırdı. Beni savunmasız bıraktı. Silemesin diye gözlerimi kocaman açtım. Pamuğu gözlerimin üzerinde sıktı ve akan damlalardan korunmak için istemsizce gözlerimi kapattım. O sırada oldukça seri davrandı, hızlı hızlı sildi. Gözüme batan ne varsa yumuşak pamukla aldı. Bu halde yatsaydım yarın gözlerimi açamayacaktım. Sürdüğüm abartılı ve koyu, katman katman olan göz makyajım ne haldeydi bilmiyordum. "Gözünü aç," dedi. Bu kez de açmadım. Kendisi ellerimi bıraktı ve gözlerimi zorla açtı. "Kıpırdama, gözünün içi simsiyah. Kör olacaksın."

Pamuğu gözümün içine soktu. Kapatmak istesem de izin vermiyordu. Parmakları gözümü kocaman açmıştı. Bedeni üstüme üşüşmüştü. Kocamandı. Himayesinin altında hareket edemiyordum. İşi bitince kuru pamuk aldı, bu kez ıslaklığı sildi. "Tamam," dedi işinin bittiğini belli edercesine. "Uyu."

"Beni niye bırakıp gittin?" diye sordum yine.

"Firuze... Akıl-"

"Sana su vermem dersen yağmur yağsa da senden su beklemem ama bana su vereceğini söylersen çölün ortasında bile suyu getireceğine inanırım, Ecevit."

Kalbimdeki ağrı arttı. Ecevit beni susuz bırakmıştı. "Beni kandırma. Ben hemen kanarım. Beni kandırma, Ecevit. Bir daha beni kandırma. Bana seni bırakmam demezsen ben zaten seni beklemem. Beni kandırma."

Kalkıp gidemedi. Bir dizi yatakta kaldı. Elini yatağının başlığına yasladı. "Seni kandırmadım."

"Beni kandırdın," dedim. Bundan emindim. Kandırılmak değilse neydi bu durum? "Beni babamın insafına bırak ama beni kandırma. Beklenti beni öldürür."

"Baban sana ne söyledi?" diye sordu. Babamın yaptığı şeyin fiziki olmadığını kabullendi. Belki rahatladı, memnun oldu. Hiç bilmiyordu. *Ecevit hiç bilmiyordu.*

"Propaganda," dedim kısık sesle. Sırtüstü yatıyordum. "Ben çok beceriksizim Ecevit," dedim. Bu cümle ilk andan daha çok kalbimi kırdı. Kabullendiğim için sanırım. Ölmeyi bile beceremememek... Doluya koysam almıyordu, boşa koysam dolmuyordu.

"Sen mi beceriksizsin?"

"Çok..." Artık gözyaşlarım Ecevit sayesinde tertemiz akıyordu.

"Baban mı söyledi sana bunu? Diyemedin mi senin o sülalenden benim gibi bir yetenek daha çıktı mı d-"

"Ölmeyi bile beceremediğim."

Bambaşka noktalardaydık onunla. Yeteneğin beceriksizliği örttüğünü sanıyordu galiba. Gözlerimi açtım ve onu gördüm. Artık görüntüsü tertemizdi. Ecevit'in eli gözlerime değmişti. Ağlarken bile güzel görüyordum sanki. "Propagandanın tek kıstası başarısıymış. Biliyor musun?"

Benim abuk sabuk cümlelerimden yine bir şeyler çıkaracak kadar aklı başındaydı. "Ne söyleyecekmiş insanlara?" diye sordu. Gözlerimi kaçırdım. İnsanlar beni sevmiyorlardı ama tanıyorlardı. Gözlerinde hayal kırıklığı olmaktan çok korktum. *İnsanların...*

"Ecevit."

"Efendim Firuze?" dedi nazikçe.

"Sen intihar etmiş birine oy verir miydin?"

Dudakları bana olur da yalan söyler diye gözlerine baktım. Gözler yalan söylemezdi. Kimse de onlara yalan söyletemezdi. Beni sevmeyen ama artık tanıyan gözlerin nasıl sarsıldığını, benim yerimin nasıl zelzeleye uğradığını gördüm. Korktuğum başıma geldi, o insanları kaybettiğimi hissettim. Babamın propagandası başarılı olacaktı. Sessiz ama çok şiddetli ağladım. Ecevit'i artık görmüyordum. Cevabımı aldım. Oy vermezdi. Nedeni ve niyesi önemli değildi. İntihar etmiş insanlara oy verilmezdi. Elimi utançla yüzüme örttüm. Belki ilk kez kendimden utandım.

Yatağın içinde küçülmek, yok olmak istedim. Bir mezar gibi beni çeksin, yok etsin istedim. Yine kuyunun dibine çöktüm sanki. İnsanlar yukarıdan bu kez bana bağırmadı. Gözlerini diktiler, yargıladılar. Açıklama bile beklemediler benden. Kimse nedenini merak etmedi. Kuyunun dibinde kalacaktım, kimse çıkmamı istemeyecekti. Aralarında dolaşmamı istemeyeceklerdi. Beni hiç sevmeyeceklerdi. Saçlarımda bir el dolaşıyordu, hissediyordum ama kabullenmiyordum. Kimse elini kuyunun dibine uzatmazdı.

"Oy verirdim," dedi biraz zaman geçtikten sonra. Yalan söylüyordu. Başımı iki yana salladım ama o devam etti. "Oy verirdim, Firuze. Oy vereceğim insanı benliğiyle, geçtiği kötü dönemle yargılamazdım. Anlardım."

"Beş kere intihar etmiş birine başkent mi emanet edilir Ecevit?" Onu çok hırpalamaya çalıştım, çok çekiştirdim, etini yolmaya çalıştım ama hiçbiri cümlelerim kadar etki etmedi. Bıçak çeksem de kurşun sıksam da etmeyecekti. Küçük gözlerini kırpıştırdı, ondan aldığı rahat nefesleri çaldım, göğsünde yara açtım, ensesine çöktüm. "Beni yok ettiler Ecevit, beni yok ettiler ve sonra dediler ki, propagandanın tek kıstası vardır. Beni mahvettiler. Onlar yaptılar Ecevit. Ben mutlu olabilirdim," dedim açıkça. İlk kez. Bu ihtimalin varlığını kabul etmek kaburgalarıma kadar ağrıttı. İç içe geçti bedenim. "Seni benden almasalardı ben mutlu olabilirdim. Seni benden alsalardı ama senin hayatını mahvetmeselerdi ben belki yine mutlu olurdum. Onlar yaptılar. Sonra dediler ki, *propaganda*. Onlar yaptı Ecevit, ben yapmadım, onlar yaptı."

Kimse bunları dinlemeyecekti. Ecevit'in elinin üzerinde belki dakikalarca, belki saatlerce ağladım. Yarın olunca o bile dinlemeyecekti. Beni

bırakıp gitmişti. Ecevit bana hiç gelmemişti ki. Ben kendimi kandırıyordum. Küçük Firuze ilmek ilmek işliyordu, beni kandırıyordu. Şimdi Ecevit benim saçlarımı okşuyordu, o çok mutluydu. Ben burada içim içimden çıkana kadar ağlarken o, Ecevit'in şefkatiyle içimde deliye döndü. Ecevit bana bir şeyler sordu ya da söyledi, bilmiyordum. Tek bildiğim saçlarımı okşamasıydı.

Parmakları saçlarımın arasından bir yudum su gibi süzülüyordu. Ağrı Dağı'nın yamacında açacak bir yaban lalesi nasıl güneşi beklerse, ilkbaharın o tatlı esintisini, ılıyacak havayı nasıl gözlerse öyle gözlemiştim Ecevit'in saçlarımı seven ellerini. Dağ laleleri yalnızca on gün yaşardı ama o ilk açtıkları gün, Iğdır'ın dağlarında, Ağrı'da, Manisa'da, vatan toprağının dört bir yanında baharı müjdelerken on günlük ömürlerini kimselere belli etmezlerdi. Müessir bir duruşları olurdu. İnce dallarına kimse aldanmazdı. Öyle ihtişamlı değil, öyle zarif, öyle güzel, öyle incelerken bunu yaparlardı. Ecevit'in elleri gibi. Ecevit'in elleri o yaban lalelerine benziyordu. Çok yakın vakitte beni terk edeceklerdi ama ben yine baharda açacak olan yaban lalesini bekleyen vatan toprağı gibi onun ellerini bekleyecektim. Öyle mağrur bir bekleyişti ki bu, o bahar gelecek, o lale açacaktı. Bu devran mütemadiyen akıp gidecekti.

Sakinleşmem çok uzun sürdü. Ecevit durmaksızın gözyaşlarımı sildi. Kâh parmaklarıyla kâh kuru bir pamukla. Sonra kalkıp bana su getirdi. Hiç hayır demeden suyumu içtim. Bazı anlar çok hızlı geçiyordu. Sızıp kalıyordum, yine ağlıyor, yine konuşuyordum. Ecevit babama ağız dolusu küfretti. Onu hatırlıyordum. Suyu elimden alınca kendimi yatağa geri bıraktım. Kirpiklerim sırılsıklamdı. Ecevit'in yüzünü izledim. Sonra o da, neden bilmem olduğu yerde durdu. Suyu bıraktı ama beni bırakmadı. O böyle gitmeyince, on birinci günü görmüş yaban lalesi gibi direnince, bırakmayınca gözlerimi bile kırpmadan onu izledim.

Eğer fırçalarım herkesin yüzüne bir şehir seçip çizseydi, Ecevit'e bir ülke verirlerdi. Yüzünün her bir karışına ayrı ayrı baktım. Kalp ağrımla. Ege'den bir parça yörük ezgisi, Doğu'dan bir parça ağıt, Anadolu'dan kırk dirhem toprak, Karadeniz'in hıncı, Güneydoğu'nun bir tas çorbası. Hepsi

Ecevit'in yüzüydü. Parça parça acıydı, bütünde vatandı. Benim canımı okuyordu, yine de çıkıp gitmiyordum. Yetim de bıraksa, öksüz de koysa, yine ondan başka gidecek yerim yoktu. Cesaretimi toplamadım, bedenim ne isterse ona izin verdim.

İnce uzun parmaklarım yattığım yerden Ecevit'in yüzüne doğru uzandı. Tepemdeydi, yüzüme bakıyordu, belki bana üzülüyordu, belki de bir an önce uyumamı istiyordu. Gözlerimden akan yaşlar hızla kulaklarıma ulaşıyordu, gözlerim şişmişti. Ecevit'i varla yok arasında görüyordum. Tıpkı varlığı gibiydi görüntüsü de. Bir vardı bir yoktu. Ecevit'e tutunamıyordum. Parmaklarım elmacıkkemiklerine dokundu, oradan kavisli yolu takip etti ve dudağının kenarına kadar ulaştı. İkimiz de aynı anda konuştuk.

"Elbiseyle uyuyabilecek misin?" diye sordu. Sanırım *artık uyu* demekti bu.

"Daha önce yüzün hakkında bir şey söyleyen oldu mu?" diye sordum.

İç çektim. Parmak uçlarımı sakallarına sürttüm. Diken gibi battı. Tıpkı kalbime battığı gibi. İkimiz de birbirimizin sorusuna cevap vermedik. Gözlerimi küçülttüm ve yüzünü değil, parmaklarımı izledim. Gülün dikeni gibiydi sakalları. Batıyordu ama dokunmaktan vazgeçemiyordum. Gözlerimi kapattım ve Ecevit'in sakallarının bana bıraktığı tatlı acıyı hissettim yalnızca. Tatlı acı. Vatan gibi, toprak gibi. Bana bugün bunları hissettiren adamın sırtına apolet misali yapıştırdıkları vatan hainliğini kaç intihar paklardı ki? Dünyanın merkezine yağmur yağmaya başladı, dizlerimin üzerine çöktüm ve içimden ağlamaya başladım. Bu kez ağladığımı kimseler anlamadı. O kadar uzun vakit geçti ki gözlerimi açtığımda bir boşluk bekledim. Dokunduğum tenin aslında Ecevit değil, hayali olduğunu sandım.

Hayır, Ecevit'ti. Göz göze gelmedik. Ecevit dokunuşlarım altında gözlerini yummuştu, kaşları çatık, yüzü acılı, kendinden geçmişti sanki. Ona acı çektiriyordum. Bana acımıyordu, ona acı çektiriyordum.

"Yüzün çok güzel," dedim. Kocaman olmuştu, yüzü de onunla büyümüştü. Leyla Tarhan'ın oğlu Ali Ecevit, tam da onun söylediği gibi çok yakışıklı olmuştu. Babasına çekmişti. "Güzelliğin çok şey eder Ecevit,"

dedim onun aksine. Bir sarhoştan dökülen cümleler yeniden bir sarhoştan döküldü. Komik bir göndermeydi belki ya da ikimiz de sarhoşken ancak böyle konuşabiliyorduk. Gülümsedim, kapalı olan gözlerini araladı. Yüzünü sevdim. "Güzelliğin çok para eder." Kollarımı açmak ve ona ne kadar çok olduğunu göstermek istedim ama yetmezdi. Böyle bir çabaya girmedim. "Kimse toplayamaz o parayı."

Hatırlıyordu sanırım.

Başparmağım göz gamzesini okşadı. "Hayatını mahvettim," dedim. Ondan kopya çeken kötü bir öğrenci değildim. Ondan başka kimsem yoktu sadece. O yokken de varken de ondan başka kimsem yoktu. Onu taklit etmeyi severdim. Ecevit'le o kadar çok benzeyeyim isterdim ki bazen, bana bakınca kendisini görsün isterdim. Gözümde öyle güzel, öyle doğruydu ki o olmak isterdim. Erdeme ulaşmaya çalışan bir filozof gibi ona ulaşmaya çalışırdım küçük aklımla. "Hayatımızı mahvettim," dedim.

"Çek elini ayağını üzerinden artık," dedi bana sitemle. Halbuki onun bana benim için sitem etmeye hakkı yoktu. "Rahat bırak, çek elini üzerinden."

Başımı iki yana salladım. Elimi usulca yanağından çektim, parmak uçlarımı avuçiçlerime kapattım. "Elbiseyle uyuyamam," dedim yalnızca.

"Firuze."

"Elbiseyle uyuyamam."

Midem bulanıyordu. Ortalığa bakındım ve kıyafetlerimi aradım. Göremiyordum, nereye koyduğumu da hatırlamıyordum. Kalktı ve dolabıma yöneldi. Katlayıp en öne koymuştum, sormadan aldı. Elbisemin fermuarını çekiştirdim. Bir türlü beceremedim, saçlarımı çekiştirdim.

"Dur," dedi ve dizlerinin üzerinde yatağa çıktı. Saçlarımı önümde topladı ve fermuarımın bir kısmını açtı. Ben başta tamamını açtı sandım ve direkt olarak omuzlarımdan itmeye çalıştım ama yapamadım. "Açmadım hepsini."

Sıkıntıyla soluklandım. Bir makas verse elime, etek kısmından yırtsam ve bir an önce bu elbiseden kurtulsam, sonra uyusam... Başka da bir şey istemiyordum. Yalan dolan, başka bir sürü şey istiyordum. Elimi belime

attım ama fermuarı yine bulamadım. "Ecevit aç," dedim. Sanki bu elbise üstümden çıkınca her şey hallolacaktı. Sanki elbisemin altında pijamalarım zaten vardı. Tek sorun bu elbiseydi. Eli tekrardan belime gitti, sanırım fermuar takıldı ve üzerime doğru eğildi, arka tarafa baktı. Sıkıntıyla ofladı. İki eliyle fermuarla ilgilendi. Biri elbisemi gerdiriyor, diğer indiriyordu. Parmak uçları fermuar indikçe tenime temas ediyordu. Tüylerim ürperdi. Elleri soğuktu sanırım, o yüzden. Gözlerimi yumdum. Yüzüm beyaz gömleğinin açık düğmelerine yakın bir yerdeydi. Derin bir nefes aldım. Hâlâ tertemiz kokuyordu. Fermuar açıldığında o geri çekilmeden elbiseyi üzerimden ittim. Aceleciydim, yatmak ve kafamdaki sesleri susturmak istiyordum. Elbise iki yandan omuzlarımdan düştü, ben Ecevit'in getirdiği takımın üstüne uzandım ama yanlışlıkla yataktan düşürdüm.

"Firuze," dediğini duydum. Gözlerimi ona kaldırdım. Bakışlarını absürt bir uzaklığa yöneltmişti, parmak uçları kaşlarına sürtünüyordu.

"Düştü," dedim. Kendime güvenmiyordum. O kadar eğilirsem devrilirdim. "Düşürdüm, verir misin bana?" Ellerini kaşlarından çekti ve yere baktı. Kaşları çatıktı, düşürdüğüm için kızdığını sandım. Gözlerini kırpıştırdı ve yere uzandı. Bilinçsizce sıkan sutyenin kopçasına uzandım. Aradaki tüm detayları kaçırıyordum. Bir sonraki adımdan sonra olacak şeyi düşünmüyordum. Ecevit'in algıları öylesine açıktı ki, hızla elime yapıştı ve neredeyse bileğimden bükerek durdurdu beni. Göğüs göğse çarpışacak kadar yakın düştük. Tek dizi yataktaydı, ben geriye doğru eğilmiştim ve arkadan elime, işin doğrusu belime baskı uyguluyordu. O yüzden düşmüyordum. Saçlarım yatağa değecek kadar aşağı dökülüyordu. Kurumamış kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu hayretle.

"Kenarları sıkıyor, çıkaracağım."

Bana anlayış göstermesini bekledim ama olmadı. Dudakları bir açıldı bir kapandı. "Çıkarma," dedi.

"Sıkıyor," dedim sızlana sızlana. Eğer ki konuşmasa hangi kısmın sıktığını da gösterecektim.

"Firuze," diyebildi. Parmaklarımı bu kadar sıkı tutmasa olmaz mıydı? Daha az kuvvetle de oynatamazdım zaten. "Ben çıkayım..." Cıkladı, soluklandı. "Öyle çıkar neyi çıkarıp neyi çıkarmayacaksan."

Geceliğimin üstünü tek elle aldı ve gözlerimin içine bakarak başımdan geçirdi. Kulaklarımdan gerdanıma doğru bir sızlama hissettim. Ecevit'in küçük gözleri kapkara bakıyordu bana. Kolumu sıktıkça fark etmeden belime de baskı uyguluyordu. Öne doğru çıkıyordu üst bedenim. "Ecevit elim," dedim inleyerek. Hemen bırakacak sandım ama olmadı. Oldukça kontrollüydü. Bıraktı ama çok geçmeden yine tuttu. İki kolumu da askılardan geçirdi ve geceliğimi giydirdi. Sinesi koca bir dağ gibi yükseliyor, sonra iniyordu. "Ben şimdi çıkıyorum, altını da giy. Ne yapacaksan yap."

Elini eteğini üzerimden çekti ve yatağından uzaklaştı. Eli hafifçe havalandı ama ne söylediğini unuttu. Kaşlarını indirip kaldırdı. "Giyin, tamam mı Firuze?" Elim elbisemin altına gitti. Başka da bir şey kalmıştı. "Firuze!" diye yüksek sesle konuştu Ecevit. "Çıkıyorum," dedi ve kapıyı işaret etti. "Öyle giyin."

Başımı salladım. Tüm gerdanım yanıyordu. Ecevit çıktı ve sürgülü kapıyı çekti. Elbisemi tamamen çıkardım ve şortu da giydim. Sutyenimi çıkarmaya çalıştım ama kopçayı açamadım, pes ettim. Kendimi yatağa bıraktım. "Ecevit," dedim son gücümle. "Giyindim Ecevit."

Sağlam bir içici olduğum gecenin sabahı muhakkak yatağına kaçırmak üzere olan bir çocuk gibi uyanırdım. Yine öyle bir sabahta, rüyamda da tuvalette olduğumu görürken az kalsın kaçırıyordum. Nasıl uyandım, rüyada olmadığımı nasıl anladım da kendimi tuvaletin içine attım hatırlamıyordum. Gözlerim yarı açık yarı kapalı, klozetin üzerinde zorlukla sabit dururken uzun uzun işimi hallettim ve işim bitse de klozetten kalkmadım. Ritmik şekilde bir ileri bir geri sallanıyordum ve boş bir levhadan ibaret olan zihnimin açılmasını bekliyordum.

Elle tutulur hatırladığım tek şey dün gece pavyondaki sarışın kadın ve barmen adamdı. Gerisi kesik kesikti. Babam, soba, Ecevit, propaganda,

Farah... Kronolojik sırada olmayan birbirinin içine girmiş, birden fazla olay vardı. Kalkıp lavabonun önüne gittim. Uzun uzun ellerimi yıkadım. Göz makyajımı silmiştim galiba. Böyle tertemiz akması mümkün değildi. Gözlerim çok şişmişti, çok ağladığımı anlıyordum. Yüzüme defalarca kez su çarptım. Ne ellerimi kuruladım ne yüzümü. Lavabodan öylece çıktım. Girerken görmedim mi, bakmadım mı bilmiyorum ama yatağın karşısında boylu boyunca uzanmış adamı görünce tüm bedenimi titretecek kısa bir korku geçti üstümden. Hızla ağzımı örtmesem Ecevit'i uyandıracak şekilde ses çıkaracaktım. Altında siyah bir eşofman altı, üstünde gri bir kazak vardı.

Bu kıyafetler benim değildi. Kısa bir an şüpheye düştüm ve yaklaştım. Ya Ecevit değilse dehşeti sardı beni. Kocaman gözlerle yüzüne baktım. Hayır, Ecevit'ti bu. Nereden bulmuştu bu kıyafetleri? Kafam o kadar dolu ve ağrılıydı ki cevabını bulamadım. Dün odayı toplarken Ecevit'e çıkardığım yorganı yatağın altına koymuştum. Daha uzak geçmişi hatırladığımdan bu netti zihnimde. Ben de dün ondan önce uyumuş olacağım ki yorganı bulamamıştı. İnce bir pike bulmuş, onu üzerine atmış, kıvrılıp uyumuştu. Bu haline içim sızladı.

Ne berbat bir ev sahibiydim. Ona *git* demiştim. Hatırlıyordum. Keşke gitseydi. Kendi yorganımı yataktan çekiştirip aldım. Yavaşça Ecevit'in üzerine örttüm. Yadırgar sandım ama sanırım biraz üşümüştü, yorganı hemen benimsedi. Sarıldı ve sırtını dönüp uyumaya devam etti. Odadan atölyeye yalınayak çıktım. Sürgülü kapıyı çektim. Ellerim saçlarımda, derimi kaşırken atölyenin içine baktım. Her şey derli toplu olsa da etrafta bir sürü eksik vardı. Kırgınlıklar ve parçalanmışlıklar toparlansa da eksikliği kaybolmuyordu. Tıpkı onun gibi.

Babamı anımsadım sadece. Buraya ilk girişimi. Kapı girişindeki o çaresizliğimi, dönüp arkaya bakmalarımı, Ecevit'i aramamı... Babamın yaktığı mumlar sönmüştü. Ecevit devirdiğimiz ve kırdığımız her şeyi toplamış olmalıydı. Atölye soğuktu. Sobaya baktım. Dün gece kızıla dönmüş borular şimdi kendi rengindeydi. Sobayı boşaltmak ve yeniden doldurmak

dün geceden bile zor geldi. Boşlukta nasıl çırpındığımı izledim. Benim canım yanınca tepine tepine ağlardım. Yerimde duramazdım. Küçükken de zıplardım.

Propaganda.

Babamın cümleleri beş dakika önce kurulmuş kadar yaklaştı bana. O acımasızlığı, beni pazarlayacağı o cümleler, üzerime yapıştırdığı ama kendisinin ürettiği etiketler. Gözlerimin neden şiştiğini anlıyordum. Ne kadar ağladığımı hatırlamadım ama neden ağladığımı çok iyi hatırladım. Onlar bana hep çok iyi olacağımı, bir gün mutlu olacağımı, acılarımın dineceğini, düzeleceğini, asıl benim bu olmadığımı söylerlerdi. Onlara inanmazdım ama kendi yarattıkları eseri kullanmalarını da beklemezdim. Bana iyi olacaksın demeyebilirlerdi ama sen böyle kötüsün ve nedeni kimsenin umurunda değil demeselerdi. Yine her şeyin yükü bir tek benim üzerime bırakıldı. Dizlerimin üzerine çöktüm. Buna ağlamıştım ben. Beni kötürüm bırakıp neden yürümedin diyorlardı.

Dolaba yöneldim. Amacım bir bardak soğuk su içmekti ama dolapta su yoktu. Alparslan'a açtığım şarap hâlâ duruyordu. Ona bitkince uzandım. Kadeh almak istedim ama elim uzanmadı, su bardağı aldım. Ecevit'in sigarası çakmağıyla beraber sehpanın üzerinde duruyordu. Yavaşça geçtim. Su bardağını doldurdum ve bir sigara yaktım. Uyanmasın diye hiç ses çıkarmadım. Ona iyi ev sahipliği yapmıyordum. Kendime bile bakamıyordum zaten. Uyanınca gitmeliydi. Bunu ona söyleyecektim. Gitseydi. En azından varlığına alışmazdım. En olmadık anlarda onu beklemek çok yorucuydu. Ben böyle bir yorgunluğu kaldıracak kadar dinlenmiş değildim. Onun benden daha önemli çok işi vardı. Ecevit'in her işinin benden önemli olduğunu hissediyordum ama ona hiç kızmıyordum.

Ben kızmıyordum da işte, içimdeki arsız zilli çok hırçınlaşıyordu. Bu kudurmuşluğu beni de ağlatıyordu. Ecevit onu çok şımartıyordu. İçimde nasıl tepindiğini anımsadım. O mutluluğu anımsayınca Ecevit'in ellerini yine saçımda hissettim sanki. Beni ne güzel teselli etmişti öyle. Böyle bir sabahta bile o anları mutlulukla anıyordum. Ecevit tarafından teselli edilmek diye bir gerçek vardı, savaş sonrasında halkın korkusunu hafifleten

bir konuşma gibiydi. Belki yalancıydı, belki kumpastı ama televizyonun karşısına geçmiş küçük çocuklara kötü bir şey olmadığını sandıracak güvenli bir konuşmaydı. Çocuklar birbirlerine bakıyor ve kötü bir şey olmamış ki diyorlardı belki. Yetişkinler için korku, öfke ve endişe devam etse de çocuklar için yeterli oluyordu. Kendimi o çocuklar kadar güvende ve rahatlamış hissettim kısa bir an.

Sonra gözlerimi açtım ve gerçekliğe ulaştım. Melike'yi bir an önce bulmamız gerekiyordu. Sonra dün geceye yine döndüm. Elimdeki sigaranın külü üzerimdeki geceliğe dökülünce bir an anımsadım. Gerçek mi değil mi emin olamadım ama elim hızla sutyenimi kontrol etti.

Çıkarmamıştım...

Sutyenimi çıkarmaya çalışmıştım! Bu rüyadan bir an mıydı? Kıyafetlerimi nasıl giymiştim? Başımı kapıya çevirdim, bir daha kontrol ettim içimi. Öyle utandım, öyle utandım ki sokaklara çıkmak ve yalınayak koşmak istedim. Kulaklarımdan gerdanıma bir sıcaklık bastı. Elim alnımda, parmaklarımı arka arkaya vurdum. Üstümü nasıl çıkardığımı anımsamıyordum. Yakamı çekiştirip durdum. Dakikalarca hatırlamaya çalıştım ama net değildi. Aklıma yine pavyondaki sarışın kadın geldi. O gelmese sutyen sutyen diye çılgına dönecektim. Oradan yine babama varmasam, Farah'ı hatırlamasam sutyen en büyük derdim olacaktı. Yine kendimi kendi derdimle boğdum.

Şarapta birinci bardağın dibini görmek üzereyken onu içmeden bir sigara daha yakayım dedim. Tam o an sürgülü kapı açıldı ve ben ağzımda sigarayla kapıdan Ecevit'e yakalandım. Beni bu halde görmeyi beklemiyordu. Hoş bir görüntü vermedim ona. Fark ettim ben de ama geri dönüşü yoktu. Sadece ondan kaçtım. Sigaramı çektim, başımı çevirdim. Günaydın bile demedim. Gün aymamıştı ikimize de.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi kızar gibi. Gelip önümdeki bardağı aldı. Bir umut şarap değildir diye kokladı. Şarap olduğunu anlayınca, "Allah'ım sen bana sabır ver," dedi. "Allah'ım sen bana gani gani sabır ver."

Şişeyi de bardağı da önümden aldı. Müdahale edemedim. Gitti lavabonun içine döktü. "Aferin sana," diye kızdı bana sırtı dönükken. "Ne bir

çay suyu koymuş ne başka bir şey. Böyle mi misafir ağırlıyorsun sen? Anca kalkmış ayyaş gibi içiyor."

Sırtı bana dönükken çay suyu koydu. Ecevit nasıl bir sabaha uyanırsa uyansın çay suyu koyabiliyordu. Bu ayrıntı garip bir şekilde beni güldürecek gibi oldu. Hayatım boyunca hiç onun çayı gibi bağlı olduğum bir şey olmuş muydu? Buna çizmek diyemezdim. İki elim kanda da olsa çizmek istersem çizerdim ama her sabah uyanınca çay suyu koyar gibi çizmezdim. İşinin bitmesine yakın başımı çevirdim ve sigarayı içmeye devam ettim. O ikram etmezse ben böyle alır içerdim işte. Bakışlarını hissettim ama üstüme alınmadım, cevap da vermedim. Bana doğru yürüdüğünü anladım da ansızın sigaranın parmaklarımın arasından çekilmesini beklemiyordum. "Bu benim sigaram değil mi? Sana içebilirsin dedim mi?" diye sordu ve kalan dibini iki çekişte bitirdi, sigarayı israf etmedi. Küllükte söndürdü. "İçmeyi de becersen. Dudak tiryakisi, yakıp söndürüyorsun."

"Kimseye iyi sigara içme borcum yok."

"Evindeki misafire çay demleme borcun var ama."

"Ben misafir ağırlamayı beceremiyorum demek ki."

"Hani misafir olarak görmüyordun beni?" diye hatırlattı. Cevap vermeyi kestim. Laf yarıştırılmazdı bu adamla. Şarabın bıraktığı çirkin tadı yuttum durdum. Yanıma oturmadı, sehpaya oturdu. "Dün gece kovdun beni," dedi. Ödeştik, demek istedim ama demedim. Ben Ecevit'le hiçbir zaman ödeşemezdim. "Firuze," diye seslendi bana. Sessiz durmak istiyordum. Konuşmasından rahatsız değildim ama bana soru sormasından rahatsızdım. Baktığım yönü değiştirmedim. "Islahhaneden hapishaneye geçince Cengiz diye bir adamla tanıştım. Babamdan büyük bir adamdı. On sene orada bana abilik yaptı, bu marangozluk işine de beni o soktu. Geldiğin dükkân da onun. Farah onun kardeşi."

Bu sözleri hiç beklemedim. *Farah* diyene kadar da cümleleri zihnimde uygun bir zemine oturtamadım. Başımı ona çevirdim. "Cengiz dördüncü evre kanser. Kardeşinin haberi yoktu. Dün durumu ağırlaşmış, hastaneye kaldırılmış. Kardeşinin kimsesi yok. Beni aradı. Hastaneye geçtim telaşla.

Seni hastaneye götürmek o an aklıma gelmedi. Farah ölmüş gibi aradı, adam öldü sandım."

"Ne kanseri?" İlk aklıma gelen bu oldu. Farah'ın kim olduğunu çok düşünmüştüm ama asla aklıma böyle bir şey gelmemişti. Tek başına Ecevit'in hayatında sanıyordum. Tek başına ona yemek gönderecek, onun kapısına gelecek, onu dilediği zaman çağıracak biri sanıyordum.

"Akciğer."

"Ecevit," dedim ne söyleyeceğimi bilemezken. Ecevit'in bu yaşına getirdiği tek mesleği marangozluktu. Onun için kıymetli olduğunu biliyordum. Çünkü insanların en geç ikinci sorusu meslek oluyordu. Ecevit'i mahcup bırakmıyordu, bir cevabı vardı. "Ben çok üzüldüm. Eğer ki istersen ben doktor sorup soruştururum. Bu hastalıkta hangi doktor en iyisiyse..."

"Ölecek," dedi kendinden oldukça emin. "Son aşamada. Çok yaşlı. Tahmin edebileceğinden daha da yaşlı. O da ölümü kabullendi zaten. Ölmeyi bekliyor."

"Hapisten çıkamaz mı?" diye sordum. Bunca uzun vakittir içerideyse, çok yaşlıysa ve hastaysa muhakkak bir esneklik sağlanırdı.

"İstemiyor. Gözü yok dışarıda," dedi. Ne dediğini anlasam da benimseyemedim. Kardeşi vardı dışarıda. Son vakitlerini onunla, hatta Ecevit'le geçse daha iyi olmaz mıydı?

"Görebildin mi?"

Ecevit gözlerime baktı. Uzunca bir süre sessiz kaldı. Görmedi sandım ya da bana anlattığı için pişman olduğunu düşündüm. "Gördüm, helalleştik. Ben birinci derece yakını olmadığım için görmem uzun sürdü. O yüzden gelmem geç oldu."

Ecevit için bu adamın nasıl kıymetli olduğunu ölçüp tartamadım. Sorup soruşturamadım da. Ecevit'in hapis hayatı hakkında soru soracak kadar aklımı kaçırmamıştım. O anlatmak istemişti ve biraz anlatmıştı ama o adamın biraz olsun Ecevit'e yardımı dokunması benim içimde bile müthiş bir minnet doğururdu. "Kardeşi nasıl?"

"Kötü."

"Çok kızmıştır," diyebildim. Ondan gizlenmişti. Ecevit dudaklarını aşağı doğru kaydırdı ve cevap vermedi. "Onlar için yapabileceğim bir şey varsa yapabilirim Ecevit. Biliyorum, zaten bir şey gerekiyorsa sen yapmışsındır ama aklına bir şey gelirse ben seve seve yardımcı olurum."

Belki de Farah'ın o geceki bakışlarını yanlış yorumlamıştım. Kadının benimle işi bile yoktu. Derdi bambaşkaydı. Ben üstüme alınmıştım. Dün gece de o kadına çok öfkelendiğimi hatırlıyordum. Ecevit'in vefa borcu olan bir adamın kardeşiydi. Ecevit yüzüme bakıyordu. Apaçık şekilde söylediklerimden rahatsız oldu. "Onları tanımıyorsun bile," dedi. "Ne yardımı?"

"Sen tanıyorsun," dedim. Bu benim için yeterliydi. "Ne fark eder ki gerisi?" Yine de bu söylediklerim onu tatmin etmedi. Konuyu kapatmak istedi. Anladım. Özeliydi bu onun, benimle paylaşmak muhtemelen doğru gelmedi. Zaten yapabileceğim en etkili şey çok iyi bir doktor bulmaktı. Onun da etkisiz olacağını söylüyordu. Ecevit'in konuştuğu adamların, eli ayağı olmuş kişilerin o adamla ilgili olduğunu hissettim. Adam da hapisteydi. Suçluydu da. Belki de Ecevit'e bazı şeyleri bu suçlu adam sağlıyordu.

"Çok fark eder," dedi. "Tanımadığın insanları kendine dert edinme. Sana bunları anlattım çünkü ben sana su verme sözünü verirsem çölün ortasında da gider o bir yudum suyu bulurum. Dün, gecenin bir vaktiydi. Hastaneye götürmek aklıma gelmedi o an. Sonra da iş işten geçti. Ben aramak isteyene kadar vakit geç oldu, uyudun sandım. Ararsam korkardın, atağını tetiklemek istemedim."

"Ecevit adam hastaymış," dedim, bana ne anlatıyorsun demek ister gibi. "Ölmek üzere adam."

"Sana ne adamdan? Sen kendini düşüneceksin. Kafan güzelken kendi hakkını daha iyi savunuyorsun. Ben sana bir şeyin sözünü verdiysem sen onu benden bekleyeceksin. Amalar fakatlar beni ilgilendirir."

Başımı iki yana salladım. Onunla aynı noktada değildim şimdi. Amalar beni çok ilgilendiriyordu. Elbette gidecekti. Bana gel deseydi onunla gider miydim? Elbet giderdim. Babamı gördükten sonra o adama gitmeyip

gelip babamla uğraşsın istemezdim zaten. "Ben eninde sonunda babamla denk gelecektim ama sen o adamı belki bir daha hiç göremeyecektin."

"Dua ölüye değil, yaşayana okunmalı diye bir laf var, biliyor musun?" Bilmiyordum. Aksine dua hep ölüye edilir sanıyordum. "Baban dün gece sana tam olarak ne söyledi? Şimdi anlat bana, bakalım vaziyete. Canını yaktı mı?"

"Kılıma bile zarar verirse darp raporu alıp kanal kanal dolaşacağımı söyledim."

Bunun gözlerinde nasıl bir parıltı yarattığını kendi gözlerimle gördüm. Gülümsemedi belki ama o parıltı, doğrusunu yaptığımın bir kanıtıydı. "Aferin sana," dedi yine küçüklüğünden beni takdir ederken. "Sonra?"

"Sonra kavga ettik. Damarına basmak için ben gelen belediye başkanlığı teklifinden bahsettim, o da bana böyle bir durumda nasıl bir propaganda uygulayacağından." Ayrıntıya girmedim. Zaten dün gece hayal meyal anlattıklarımı anımsıyordum. Neden bahsettiğimi biliyordu. "Ben de *propagandaya karşılık propaganda*, dedim." Ecevit'in gözü boğazıma kaydı. Burada çok durmayalım diye, "Ecevit'i öldüreceğim, dedi," diyerek ayrıntı ekledim.

"Cehennemin dibine kadar yolu var. Yerim yurdum belli. Gelsin öldürsün. Ne cevap verdin?"

"Sen Ecevit'i öldürmüyorsun değil, öldüremiyorsun, dedim."

Yine gözlerinden o ışıltı geçti. Bu kez gülümsedi de. Gizleyemedi. "Aferin sana," dedi yerinden kalkarken. Ne o deşti ne ben deştim. İstese de daha fazlasını anlatmayacaktım zaten. Sobanın önünden geçerken durdu. Borularına dokundu. "Bunların da bir sınırı var, o sınırın üstüne çıkarsan ya soba patlar ya da metal erir. Dün içeri girdiğimde içerisi elli dereceydi."

"Üşümüştüm."

"Yalanını sevsinler senin." *French press*'i çıkardı. "Git duş al, kendine gel biraz hadi. Kahvaltı hazırlayayım ben de." Ben hareket etmedikçe Ecevit'in baskıları arttı. Beni zorla sürükleyecek raddeye gelene kadar direndim, sonra kalktım. Gidip sıcak suyun altına girdim. Beni kötü bir insan yapar mıydı bu bilmiyordum ama hasta bir adamın olması biraz olsun

içimdeki oyuğu küçülttü. Ben yemin ederim kötü bir insan değildim ama o adamın varlığı bana iyi geldi. Yemin ederim hasta olması mutlu etmedi beni. Sadece Ecevit'in çıkıp gidişi içimde bir noktaya oturdu. Ama yemin ederdim ki ben kötü biri değildim. O adama da kardeşine de dua ettim.

Ecevit kupada çay içmekten biraz mutsuzdu.

Sucuklu ve kaşarlı menemen yapmıştı bize. Ekmeğimizi de tavada ısıtıp sofraya öyle koymuştu. "Bugün gidip kediye bakmamız lazım," dedi. "Sen onun için birini buldun mu?"

"Henüz sorma fırsatım olmadı."

Göz devirdi âdeta. Tamam, Hilal'i bugün yarın arayacaktım. Yüzsüz gibi aylar sonra kedi sahiplenir misin diye soracaktım. "Burada kalacaksan onu da birini bulana kadar yanında getirebilirsin ama gidince geri götüreceksin."

"Bu kedinin velayeti bende mi Firuze? Ben niye her yere yanımda götürüyorum?"

"Sen sahiplendin çünkü..."

"Ciddi misin sen?"

Ekmeğimi önümden menemene bandırdım ve ona bakmayı bıraktım. Bakışları yine beni zora sokmaya başlamıştı. "Sen bugün birilerini ara, görmeye gidince alıp gelelim, kime vereceksek verelim."

"Bir hafta vaktim daha dolmadı Ecevit," dedim hızla. Arayacak birilerim yoktu. Bunu Ecevit'in olmadığı bir ortamda yalvara yalvara tek kişiye yapmalıydım. Bunu görsün ve bana daha fazla kızsın istemiyordum. "Sen bugün git gör, ben birkaç güne halledeceğim."

"Sen de geleceksin," dedi.

"Niçin?"

"Bir süre sen nereye ben oraya, ben nereye sen oraya. Başka türlü olmuyor. Zebella gibi üstümüzde baban."

"Pavyona gidince de hep geleceğim yani?" Tek derdim bu değildi. Yemin ederim değildi, sadece o an aklıma bu geldi. Boşluğuma gelmişti.

"O konuya şu an girme," dedi huysuz bir sesle. Asıl ben bu konuya giriyorsam onun böyle bir şey söylemeye hakkı yoktu. Ben aşmış da girmiştim, o mu girmeyecekti?

"Niyeymiş o? Konuşamadık zaten pavyondan sonra."

Ne o bana öğrendiklerini anlatmıştı ne de ben ona öğrendiklerini anlatmıştım. Bir an önce konuşmamız lazımdı. "Ben sana dedim mi gidip barmenle konuş diye?" O kadar saçmaydı ki söylediği, şaka yapıyor sandım. Şakasını görmek için yüzüne baktım. Hayır, ciddiydi.

"Pardon, anlamadım?"

"Sana bütün yol boyunca yapacaklarını anlattım değil mi? İlk söylediğim neydi? Karşı cinsle göz teması bile kurma, dedim."

Elimdeki çatalı, bıçağı, ekmeği bıraktım. Yan yana oturuyorduk zaten. Bedenimi eğdim ve tümüyle ona döndüm. "Sen varsın diye masaya kadın gelmiyor, dedin. Beş dakika kalkıp tuvalete gittim, döndüğümde masada kadın vardı. Sen de bana..." Elimi kaldırdım ve aynı işareti yaptım. "Aynen böyle gelme dedin. Masaya beş dakikada kadın almışsın."

Ona iftira atmışım, onurunu zedelemişim gibi şekilden şekle girdi ve hızla düzeltti. "Ben almadım, kadın oturdu."

"Tamam, sen de zaten biri var dememişsin ki kadın da oturmaya devam etmiş. Bana da gelme dedin, ne yapsaydım? Yetişkin ve oldukça medeni bir insan olduğum için, görev ve sorumluluk bilincim çok yüksektir, gittim uzağa oturdum. En son baktığımda kadınla..." dedim ve yakınlığı anlatmak için iki elimin işaretparmağının içini birbirine vurdum. "Bu haldeydin. Ben de gidip sırtımı döndüm ve oturdum."

"Kadından laf almaya çalışıyordum çünkü. Keyfimden mi elin kadınıyla..." dedi ve benim gibi iki parmağını birbirine vurdu. Aniden çok celallendik. Parmaklarını kullanmak için bardağını masaya âdeta çarptı. "Bu şekildeydim ya da sana gelme dedim."

Parmaklarımı bu kez ben de onun kadar sert vurdum. "Ben zaten farkındayım sarışın kadınla neden bu haldesin." Parmaklarımı gözüne sokmak ister gibi yaklaştırdım. "O yüzden yaklaşmadım. Senin işinin bitmesini bekledim."

"Dur dedin o arada iki kadeh bir şey içeyim bir de oturduğun andan beri sana sulanan adamla sohbet edeyim. Adam da sen oturur oturmaz," dedi ve iki elinin de işaret ve ortaparmağını birleştirip birbirine vurdu. "Bu hale geldi seninle."

"Sen manyak mısın? Sen kadınla ne diye sohbet ettiysen ben de fırsatını bulup adamla sohbet ettim işte. Adamın çenesi düşüktü, kullandım tabii. Ne diye gittik oraya?"

"Ben sana bunu yap demedim ki?" diye yükseldi. Kendini korkunç haklı görüyordu. Tamam, o bana karşı cinsle göz göze gelme dediyse ben de sana iş atacak kimseye karşılık verme, koru kendini demiştim.

"Ben sana masaya kadın al dedim mi?"

"Firuze sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Farkındayım tabii," diye ben de çıkıştım. Benim masadaki yerimi başka kadına vermişti, ağzımı açıp tek kelime etmemiştim ama konuşan yine oydu. "Ben senin yanında süs gibi durayım diye gelmiyorum. Bir işe yaramak için geliyorum."

"Ben sana etrafı gözlemle dedim sadece. Kaç kişi çalışıyor, kim ne yapıyor, kim girip çıkıyor bu kadar. Senin görevin buydu. Ben kadınla konuşurken sen de bunu yapacaktın."

Dudağımın ucuna gelen *senin görevin de konsomatrisle oturmak değildi* cümlesini zorlukla yuttum. Ben yetişkin bir insandım. O yapması gerekeni yapmıştı. Ben de yapmam gerekeni yapmıştım. "Sen dedin, ben kabul etmedim. Kendi kendine söyledin. Her şeyi geçtim, bir daha gideceğimiz, belki bir daha lazım olacak adama ne yaptın? Bu şekilde mi iş yapıyorsun sen? Adam konuşuyordu! Biliyordu da bir şeyler. Geldin adamın elini tuttun, senin o elini bilmem ne yaparım dedin."

"Götüne sokarım, dedim," dedi açıkça. Anlık bir tepki olmadığını apaçık belli etti. Parmak uçlarımı masaya vurdum.

"Sebep?"

"Sebep mi?" dedi çıldırmış bir sesle ve yerinden kalktı. Birbirimize çok öfkelendik. Üzerinden yarım gün geçmesine rağmen ikimizin de tansiyonu yükseldi. "Adamın yaptığı tacizdi."

"Kadını öpmek istedin mi?"

"Kızım sen manyak mısın?"

"Yani kadının yaptığı da tacizdi," dedim. Her şey çok basitti. Görmüyor muydu? "Ben gelip kadına bir şey yapmadım. Çünkü aklı başında, oldukça mantıklı, nerede yapması gerektiğini bilen yetişkin bir kadınım ama sen..." Doğru kelimeleri seçemedim. "Ben zaten o adama engel olabilirdim. Kaldı ki merdiven altı bir yer değildi. Sesimi yükseltsem zaten birileri gelirdi. Adam beni deniyordu. Ben de kasti olarak baştan sert tepki vermedim. Suyuna gittim. Çünkü başka şansımız yok. İşimize yarayan kimsenin bileğini bükmüyoruz."

"Adam seni deniyordu?" diye sordu dudaklarından ufak bir ıslık çıkarken.

"Seher'i tanıyor."

"Vay anasını satayım! Nasıl yararlı, risk alınacak bir bilgi bu. Sen kendini korumayı öğrenene kadar, beni arabanın içinde bekliyorsun artık."

Her gün duvara laf anlatır gibi Ecevit'e laf anlatıyordum. Ben de yerimden kalktım. Üzerimde V yaka mavi bir kazak vardı. Yakasını çekiştirdim ve soluklandım. Nefesimi daraltı. "Sardık en başa. Allah'ım sabır ver!" diye bu kez ben sabır diledim.

"Allah asıl bana sabır versin! Sandalyeden düşecektin. Biraz daha adamdan uzak duracağım diye geri gitseydin sandalyeden düşecektin. Anlat anlat, adamla ne konuştun? Ne söyledi sana da koca sandalyede kendini yerlere atmadığın kaldı?"

"Adam barmen, haftanın birkaç günü geliyor ama Seher'le arası iyi. O adam işimize yarar. Bu kadının çocuğu varmış."

"Al bak. Yalancıya bak. Baktırdım ben nüfusuna. Kadının çocuğu yok. Sırf seninle konuşmak için sallamış. Sen de inanmışsın."

Barmen ne kadar eminse Ecevit de kendinden o kadar emindi. Ben şüpheye düştüm ama o hiç düşmedi, direkt olarak adamı yalancı ilan etti. "Nasıl yok?" diye sordum. Sohbeti düşündüm. Hayır, oldukça akışta ve yalan gerektirmeyen bir ayrıntıydı bu.

"Yok. Kadın ne evlenmiş ne de çocuğu var. Adam seninle sohbet etmek için yapmış işte."

Ellerimi belime koydum. Tüm sohbeti baştan canlandırdım. Konu oraya nasıl gelmişti? Patronunla da yattın mı? "Hayır Ecevit," dedim hemen. "Hayır, yalan söylemedi. Böyle bir yalana ihtiyacı yoktu adamın. Alelade söyledi. Laf arasında. Hayır, bak hatırlıyorum. Kendini övüyordu, yok böyle kadın tavlarım yok şöyle tavlarım diye. Ben de dedim ki, patronunla da yattın mı?"

"Ne dedin, ne dedin?"

"Patronunla da yattın mı, dedim. O da hayır, elli yaşında çoluk çocuk sahibi kadın, dedi. Elli yaşında der geçerdi. Öylesine verdi o bilgiyi. Ben üstüne gittim. Kadının kızı var. Eminim ben. Böyle bir yalana o an ihtiyacı yoktu. Hatta bir yerden sonra konuyu kısa kesmeye çalıştı çünkü işine yaramıyordu."

Yere bakıyor, küçük voltalar atıyordum. Tek çocuğu var demişti, değil mi? Her şey çok üst üste gelmişti. Allak bullaktı. "Bir tane mi çocuğu var dedi?"

"Öyle hatırlıyorum. Bir kızı var, dedi. Kızına baya düşkünmüş. Anladığım kadarıyla bu adam zaten oradaki çalışanlar gibi değildi. Bir kere kızıyla denk gelmiş zaten. Kızını tavlasaydın, dedim. Hem beni mahveder hem de küçüktü, dedi."

Ecevit eline telefonu aldı. Bir şeyler kurcaladı. Sonra başını kaldırdı. "Nüfus örneği," dedi telefonu bana uzatırken. Elimden alıp baktım. Ne evlilik ne de çocuk gözüküyordu. "Evlilik dışı diye çocuğu üstüne mi almadı acaba?"

"Bu kadın bunu mu umursar?"

Hayır, umursamazdı. Kadının yaptığı iş belliydi. "Böyle tiplerin düşmanı çok olur," diye bir fikir üretti. "Çocuğu üstünde göstermek risk olabilir."

"Ya da soyadından dolayı toplumda mimlenmesin diye. Bu kadının adını yazsak kim olduğu bir yerde çıkıyor. Çocuk büyük değilmiş yani, öğrenci. Lise çağlarında eğer ki okuyorsa..."

"Annesinin soyadını almaz ki," dedi Ecevit. Parmak uçları sakallarında dolaştı. "Tabii eğer ki baba çocuğu biliyorsa ya da istiyorsa. Başka bir şey biliyor musun?"

"Biraz daha sabretseydin öğrenirdim. Senin oturduğun kadın hiç mi bir şeyden bahsetmedi?" Resmen keyfi olarak kadınla oturup sohbet etmişti. Elinde olan bir bilgi bile yok muydu?

"Bir mafya babasının metresiymiş. Onun dışında evlenmediğini, çoluk çocuk da olmadığını söyledi." Her şey birbirine girdi.

"Mafyadan mı yani kız?" diye sordum ama çocuk büyüktü. O kişiyle evli olmaz mıydı?

"Bilmiyorum, annesi olarak niye kalmamış ki? Tutarsız."

Ortada bir kız çocuğu vardı, bu kadın Raşit'in eski sevgilisiydi. Gözlerimi kapattım, zihinden yapamayınca parmaklarımla saydım. "Bir şey söyleyeceğim," dedim parmaklarım havadayken. "Çocuğun yaşı Raşit'le olan ilişkinin dönemiyle tutuyor sanırım. Hesaplasana sen de."

Çocuk Raşit'tense babasının soyadını almaması işte şimdi mantıklı bir sebepti. Kim çocuğunun soyadına bir çocuk çetesinin başındaki adamın soyadını yazdırırdı ki? Aramıza derin sessizlik girdi. "Belki de kız babasıyla görüşüyordur?" diye konuştu o bir zaman sonra. Heyecanla korku beni aynı anda bastı. Aradığımız adamı ilk kez bize bu kadar yakın hissettim. Belki bu durumu bizzat Raşit'in kendisi istemişti. Kaçak yaşıyordu, kızını tehlikeye atmamak için kendi soyunu resmiyette vermemişti. O kız şimdi sıradan bir ailenin çocuğu olarak yaşıyordu. "Ama bu kadın kızının babası adına mı gizli tanık oldu?" diye sordu. Sesli düşünüyordu.

Kollarımı önümde birleştirdim ve silkindim. "Adım adım gidelim. Raşit'in kızıysa ne işimize yarayacak?"

"Şanslıysak ve kız babasıyla görüşüyorsa bizi Raşit'e götürecek."

İlk tiki kafamda attım. Tamam, aksi durumdan önce başka bir ihtimal düşündüm. "Raşit babası değilse?" Ecevit parmaklarının tersini çenesine sürtüyordu. "Kadının bir kızı var ve kütüğünde değil. Yani kızını gizliyor. Biz zamanında gizli tanıklık yaptığı adamı ona soracağız, söylememe olasılığı yüksek. Öyle bir durumda..." dedi ve gözlerime baktı. Başımı hızla salladım. Ecevit'in gözlerinden bir karartı geçti. "Kütüğüne bile almadığı kızını kullanacağız. Bu kız elbet birinin kütüğünde ve bu kadın bir şeyleri bunca yıldır gizliyor. Ortaya çıkmasını umursamasa bunca yıl gizlemezdi."

Elimize geçen kozu sıkıca tuttum. Bu senaryoda o kız işimize yarardı ama bu senaryonun dışında ne olurdu? "Peki kadının da kızı değilse?" diye sordum bir ihtimale daha tik atmak için. "Sonuçta kendi kütüğünde değil. Belki başkasının çocuğu ama kendisi alıp baktı."

Bu en az işimize yarayacak ihtimaldi. Diğer ihtimaller bizi daha çabuk sonuca ulaştırıyordu. Kızın Raşit'le olacak en ufak bir bağlantısı elimizi güçlendirirdi. "Kızına düşkün mü?"

"Adamın anlattığına göre çok düşkün."

Ecevit kollarını iki yana açtı. "Eminim kızın gerçek ailesi de kızına çok düşkündür." Bu cümle çok hoşuma gitti. Gülümsedim ve başımı salladım. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Mafya babasının metresi, denmişti. O gerçekse ve adamı üstümüze salarsa?"

Ecevit dudaklarını büzdü. "Cengiz abi hep der ki, benim ölüm bile çoğunun sağından daha kıymetlidir Ecevit. Bakarız doğru mu söylüyor diye. Çay içecek misin?" dedi bardaklarımızı alırken.

"İçerim," dedim ben de bunca sıkıntının arasında. "Ne yapacağız?"

French press'teki çayı ikimize bölüştürdü ve üzerine kaynar su ekledi. "İki medeni insan gibi gideceğiz, konuşacağız. Konuşursa ne âlâ. Ha eğer konuşmazsa, yaka paça dışarı atılırsak sonraki görüşmeyi paşa paşa kendisi ayarlar. Bana hava hoş. Sana?"

Çayımı uzattı. Omuz kaldırıp indirdim. "Sana hoşsa bana da hoş," derken dumanı tüten çayımı aldım. Bir yudum almadan önce konuştu.

"Harika."

Her insan sorduğu soruya cevap almak isterdi. Ben de her insan gibiydim. Ecevit'ten cevap alamadıkça sorularımı katlayarak artırıyordum. Dün Ecevit masamda akşama kadar bu kadının soyunu sopunu araştırmıştı. Hepsinin kaç çocuğu var, kaç evlilik yapmış, kız çocuklarının yaşları ve daha fazlasını teker teker not almıştı. Soyağacına bakmıştı. Sonra Cengiz denen adamla alakalı bazı adamları aramıştı. Olası bir sıkıntı için

şimdiden hazırlık yapıyordu. Bir ara gitmesi gerekmişti ama beni götürmek istemediği için gitmemişti. Sanırım bir kere de Farah'la konuşmuştu. Abisinin nasıl olduğunu sormuştu. Bense yorgun düşmüş ve atölyenin koltuğunda uyumuştum. Uyuyup uyandığımda altımda yastığım, üstümde battaniyem vardı.

"Niye bu sefer ben stajyerim, sen stajyer ol? Sen bir kere stajyer rolü yaptın, onda daha iyiydin. Niye yine stajyer olmadın?"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi artık sabredemeyip. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor."

"Hesap sormuyorum, soru soruyorum. Ecevit sen ne sinir bozucu bir adamsın ya," dedim sıkılmış bir sesle.

"Kafamda konuşmayı kuruyorum, bozuyorsun. Ben kuruyorum sen bozuyorsun."

"Dışından konuş o zaman, ben de duyayım. Ben de fikir üreteyim."

"Ya da sen de içinden kur? Nasıl fikir?"

"Rezalet."

Kollarımı kucağımda bağladım ve önüme döndüm. Kadına en başta kendimizi avukat diye tanıtacaktık. En azından karşısında hukuk insanı olduğunu düşünür, bir şey yapacağı varsa yapmazdı ya da illegal bir şey dönmediğini düşünüp bir ihtimal yardımcı olurdu. Sonuçta kendisi o ifadeyi vermişti. Aslında çok büyük isteklerimiz yoktu. Seneler önce savcıya söylediklerini bugün bize söylemesiydi isteğimiz. Söylerse çıkıp gidecektik. Söylemezse şansımızı zorlayacaktık ve yaka paça dışarı atılacaktık. O noktada biz de çirkinleşecektik.

"Ya barmen senin adını kapıya verdiyse ve seni içeri almazlarsa?"

"Hiçbir sikim yapamaz."

Her küfrettiğinde ağzından ilk kez küfür duyuyormuş gibi oluyor, utanıyor ve içten içe de ona kızıyordum. Duymazlıktan geldim. "Öyle bir durumda sen kalırsın, ben girerim."

"Firuze, kadın zaten bugün geleceğimizi biliyor. Misafir niyetine gidiyoruz. Barmenin fikrinin önemi var mı sence? Sen önüne bakarak yürü. Olaysız çıkalım."

"Ben zaten olay çıkarmıyorum, sen çıkarıyorsun."

Söyledikleri boş duvara çarpıyor gibi hissetti sanırım. Sinir harbiyle soluklandı. "Sabır selamet," dedi yalnızca. Çantamda bir bibergazım vardı. Lazım olursa diye yanıma almıştım. Üzerimde yine siyah bir elbise, ama bu kez kalın askılı ve tümüyle dümdüzdü, altımda ise siyah topuklu ayakkabılarım vardı. Geçen seferki gibi çirkin bir abartıda makyaj da yapmamıştım. Bir avukatı temsil ediyordum.

Yolun devamında ben de kafamda konuşmayı planladım demek isterdim ama olmadı. Kadın nasıl dönecek tahmin edemiyordum. Belki de çok yumuşak başlı biri çıkacaktı, hemen söyleyecekti. Ecevit arabayı durdurduğunda camda dışarıyı kontrol etti. "Çantanı versene Firuze," dedi. Hiç sorgulamadan uzattığımda eli beline gitti ve beklemediğim anda silah çıkardı.

"Ecevit," dedim korkuyla.

"Önlem, sakin ol." Arabanın zeminine doğru tuttu ve emniyetini kontrol etti. Sonra çantamın içine dikkatle koydu. "Üstümü aralarsa diye. Benden yana olan elinde tut çantanı. İçeri geçince hemen senden alacağım. Hadi," dedi ve çantamı uzattı. Daha önce hiç silah tutmamış, silah olan bir çanta da taşımamıştım. Stres yapmadım desem yalan olurdu ama bunu uzun uzun yaşamak için vaktim yoktu. İkimiz de aynı anda arabadan indiğimizde Ecevit bana döndü, elini uzattı. Koluna girmemi değil, elini tutmamı istedi. Çantanın kulpunu bileğime doladım ve hızla Ecevit'in elini tuttum.

Yine koca bir ülkenin elinden tuttum sanki. Öyle büyük, öyle sıcak, öyle güvenliydi. Silahın varlığını unutturdu.

"Avukat Ali Ecevit Tarhan," dedim karşıya bakıp yürürken. "Ve Stajyer Avukat Firuze," diye tamamladım. Amacım bir karşılık değildi ama Ecevit'in elimi tutan eli sıklaştı. Elimi daha sıkı kavradı. Önüne geldiğimiz adamlara "Seher Hanım'la görüşmemiz vardı," dedi Ecevit. Adamlar önce birbirlerine baktılar, sonra başlarını salladılar ve kulaklıktan içeriye bilgi geçtiler. Çantam büyük değildi zaten. Ecevit ve benim kabanım arasında kayboluyordu.

Ecevit'in planladığı başımıza geldi. Ansızın, "Üstünüz," dedi adam ve bize bir adım yaklaştı. Korkuyla elimdeki eli sıktım. Üstümde bir şey yoktu ama çantaya dokunmaları bile yeterdi. Ecevit önce elimi sıktı, sonra bıraktı ve yavaşça önüme çıktı. Ellerini hafifçe kaldırdı ve üstünün aranmasına izin verdi. Adam, "Tamam," deyip geri çekildi. Tam bana doğru da bir adım atmıştı ki Ecevit adımının önüne adımını koydu ve "Hayır," dedi. "Böyle bir usul yok." Gövdesinin arkasında kaldım.

"Aramadan içeri alamam."

"Tamam, kadın bir çalışanınız gelip arayabilir. Sen arayamazsın."

"Kardeşim kimsenin yanındaki kadında göz-"

Hiç es vermeden ben de kafamı uzattım. "Ben de izin vermiyorum. Vücuduma dokunamazsın. Kadın bir çalışan varsa gelsin baksın."

Adamlar birbirine baktı ve işaret etti. "Sorsana bir içeriden biri boşta mı diye?" Ecevit'in koluna tutundum ve adamın gidişini izledim. Biriyle dönerse ne yapacaktım? Üstümü arayabilirlerdi, önemli olan çantaydı.

"Böyle de olmaz ki," diye söylendim. "Yani madem çok aramak istiyorsunuz, buraya bir kadın çalışan da koyun. Benim vaktim kıymetli, ben beklemek istemiyorum."

Ecevit'le göz göze geldiğimizde bana sus der gibi baktı. Ama hayır, yanlış biliyordu işte. Adam benim sorunlu bir tip olduğumu sanacaktı ve uğraşmamak için bırakacaktı. "Bir de bu kanunen de doğru değil. Yani burada arama mantığıyla insanların bedenine dokunamazsınız. Anayasada yazıyor bu."

Ecevit belime yerleştirdiği eliyle bel boşluğumu sıktı.

"Çok kısa sürecek," dedi adam.

"Ben kısa falan bilmem. Bekliyor muyum? Bekliyorum. Rezillik. Başka bir şey değil."

Giden adam uzun koridordan hızlı adımlarla geri geldiğinde yanında bir kadın yoktu. Keyifle gülümsemek istedim. "Sonuç?" diye sordu Ecevit. Adamlar kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Biraz hızlı olur musunuz? Hadi. Bulamadınız mı içeride bir kadın?"

Adam başını salladı ve "Buyurun hanımefendi," dedi. Başımı teşekkür eder gibi salladım ve yanlarından geçtik. Adamlardan biri peşimizden geliyordu.

"Uyumlu değil, uyumsuz olursan istediğini yaptırırsın. Bunları yaz bir kenara," diye fısıldadım.

"Bak sen..."

"Tabii," dedim keyifle. "Ne zaman alacaksın? Çantamda rujum var."

"Tamam, ruju çıkarmak için çantayı aç ama geri kapatma. Adam bizi köşeden götürmeye çalışacak ama şu dans kalabalığına beni aniden çek, kısa bir an dibime gir."

Ne dediğini duydum da anlamadım. "Ne yapayım?"

"Dur ve dibime gir, aramızdaki boşluğu kapatıp alacağım."

Silahla buraya girmekten daha çok stres yaptım. Ecevit'in elinden tutmasam yürümeyi bırakacaktım. Kalabalık tek bir alandaydı. Adam tahmin ettiği gibi bizi köşeden yönlendirdi. O noktaya gelene kadar da heyecanımı yitiremedim. Ansızın durdum ve onu dans kalabalığına çektim. Aslında dans edilmiyordu, insanlar arabesk şarkıyla şekilden şekle giriyordu. "Dans etsene benimle," dedim. Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilmiyordum. Kötü olansa söylenen şarkı asla dans edilecek gibi değildi.

Orhan Gencebay'ın şarkısı güzel bir kadının sesinde, "*Öyle bir dert verdin ki kendime gelemedim,*"* cümleleriyle duyuluyordu. Elimi Ecevit'in göğsüne yasladım. Çanta bileğimden kaydı ve ikimizin karnının arasında sıkıştığı an elim çantamın içine gitti. "*Çıkmaz bir sokaktayım yolumu bulamadım.*"

Silahı tekte çıkardığım an Ecevit beni belimden yakaladı, bedenini bedenime bastırdığında onu tümüyle hissettim. Neye uğradığımı şaşırdım, nevrim döndü. Tüylerim ürperdi. Kısa bir an kalbim göğüskafesimi parçalayıp boğazıma kaydı sanki. Gözlerimi sabit tutamadım. Birine çarptık, hızla silahlı elimi onun kabanının içine geçirdim. "Pardon," dedi Ecevit çarptığımız kişiye ve bedenimi tek koluyla tümüyle kaldırdı.

* Orhan Gencebay, *Batsın Bu Dünya*, 1975.

"Dans etmeyeceğiz," dedi şuh bir tavırla gülümseyerek, insanların bizi duyduğunu bilerek. Tek bacağımı kırdım ve saçlarımı savurdum.

"*Şaşıran sen mi yoksa ben miyim bilemedim.*"

"Dans edelim," diye tekrarladım. Kemerini yakaladığım an silahı itmeye çalıştım ama cesaret edemedim. Ecevit alnını alnıma yasladı, "Korkma, it," dedi dişlerinin arasında. Dışarıdan nasıl gözüktüğümüzü tahmin bile edemiyordum. Dip dibeydik, sarmaş dolaş dans ediyorduk, ben çok ısrarcıydım ve Ecevit beni itmeden dans etmemeye ikna ediyordu. Kafamızın güzel olduğunu düşündürtüyorduk belki. Tek elim Ecevit'in omzundayken diğer elimin karnına dokunduğunu sanabilirdi insanlar ama hayır, silahı yerleştirmeye çalışıyordum.

"Ya emniyeti açılırsa?"

"Çocuk oyuncağı değil, tüm gücünle it."

Alnımı alnından kaydırdım ve başımı boynuna doğru ittim. "Ecevit yapamayacağım," dedim kulağına. Silah patlarsa Ecevit'i direkt olarak ciğerinden vuracaktım. Onun da yüzü aynı konumda bana sokuldu. Dudakları konuştuğunda boynuma sürtündü. "İt!" diye emretti net bir sesle. Boşta olan eli kabanını düzeltir gibi yaptı ama elime destek oldu. Kemerini çekiştirdi ve ittiğimde silah oturdu. "Aferin sana," dediğini duydum. Elimden tuttu ve ellerimizi içinden çıkardı. Başını dikleştirdi ve beni havalandırdığı konumdan indirmeden o kalabalıktan çıkardı. Başımı gömdüğüm yerden çektim ve nefes nefese ona baktım. Ellerim titriyordu, tenim buz gibi olmuştu.

"Seni getirdiğime pişman etme!" diye sesini yükseltti. Adam bizi dinliyordu. "İş başındayız. Çekidüzen ver kendine," dedi ve göz ucuyla çantamı işaret etti. Kendimi silktim ve çantamı kapatırken utanmış gibi davrandım. "Pardon, özür dilerim," dedim.

"Anlamadım?"

"Pardon, özür dilerim."

"Ne dilersin?"

"Özür dil... Ecevit!"

Sinir bozmak için ortam seçmiyordu. Ecevit bana yeniden elini uzattı ve adama tamam dercesine başını salladı. Adam bu kez önümüzden yürüdü. Birkaç kapıdan geçtik. Kapılar azaldıkça pavyonun o gürültüsünden de havasından da uzaklaşıyorduk. Ecevit elimi sıkıca tutmuştu, adımları da benim yetişeceğim kadar hızlıydı. Her kapıdan geçtiğimizde bu son desem de bir tane daha açılıyordu. Sonunda adam bir kapıyı çaldığında geldiğimizi anladım. İçeriden gereken sesi aldığında kapıyı açtı ve bizim geçmemiz için geri çekildi. Ecevit beni önüne aldı. Masanın başında bir kadın oturuyordu. Kızıl saçları vardı, saçlarına siyah kadife bir taç takmıştı. Gözlerinde ışıltılı bir makyaj vardı. Kırışıklıkları ve sarkmalarını makyaj kapatamamıştı elbet. Üzerinde boğazlı kırmızı bir kazak tam oturmuştu. Büyük göğüsleri göze çarpıyordu.

Bizi görünce yerinden kalkmadı ama bedenini dikleştirdi. "Hoş geldiniz," dedi. Gidip elini mi sıkmalıydık? "Leman'ın misafirleriydiniz değil mi?"

Ecevit elini uzattı. "Hoş bulduk. Leman Hanım'ın misafiriyiz, evet. Avukat Ali Ecevit ben," dedi. Soyadını özellikle vermedi. Ben zaten hiç vermemeliydim. "Stajyer Avukat Firuze."

"Merhaba."

"Avukat," dedi kadın kaşlarını çatarken. "Avukat olduğunuz söylenmedi sanki." Durup kısa bir an düşündü, sonra elini salladı. "Ya da ben unuttum. Ne içersiniz? Oturabilirsiniz şöyle. Alkollü, alkolsüz? Çay, bira?"

Su tek ihtiyacımdı ama sustum. "Teşekkür ederiz ama bir şey içmeyeceğiz."

Kadın umursamazca telefona uzandı ve "Üç tane çay getirsenize," dedi. "Buyurun dinliyorum. Benimle neyi görüşmek istediniz?"

Ben sustum, sözü tümüyle Ecevit'e bıraktım. O girişi nasıl yapacağını bütün yol düşünmüştü. Ben gereken yerlerde girecektim. "Söylediğimiz gibi biz avukatız ve geçmişten bir davanın peşindeyiz."

Kadın keyifsizce soluklandı ve oturduğu yerden geriye yaslandı, bir sigara yaktı. "Hiç hoşuma gitmeyen şeyler söylemeye başladın, avukat. Ben ne dava severim ne avukat. Benimle davanızın ne ilgisi var?"

"Bir müvekkilimiz var. Doksanlarda çocuğu kaçırılmış. Bulunmamış. O dönem bir çocuk çetesi vardı. Başında olan ismi tanıyıp tanımadığınızı soracağım sadece."

Kadının zaten suratı pek gülmüyordu ama tamamen asıldı ve oldukça gerildi. "Benim çocuk kaçırmayla bir işim yok," dedi. Biz fazla mı açıksözlüydük? Kadın kafamıza sıkacak gibi hissettim. Ecevit'in bacağına dokundum. "Yanlış kişiye geldiniz. Benim işim bambaşka. Çolukla çocukla işim yok benim."

"Raşit desem?" dedi Ecevit duraksamadan. Kadının gerginliği ona geçmedi ya da korkmadı, bilmiyordum. "Tanıdık geldi mi?"

"Gelmedi," dedi kadın ve kapıya baktı. Böyle bir kadını, bir isim ne kadar tedirgin edebilirse o kadar tedirgin etti. Onun bu korkusu kısa vadede bize zarar verirdi ama uzun vadede sanırım işimize yarardı.

"Ama seneler önce kendisi için gizli tanık olup ifade vermişsiniz? Hâlâ mı tanımadınız?"

Kadın yutkundu ve âdeta renk attı. Kapı çalındığında bile irkildi. Halbuki çay gelmişti. Bir kadın girdi içeri. Büyük bir kadındı. Önümüze sırayla çaylarımızı bırakıp geri çıktı. "Siz kimsiniz?" diye sordu kadın gözlerimizin içine bakarken.

"Avukatız," dedim. "Tedirgin olmanızı gerektiren hiçbir şey yok. Siz zaten seneler önce de vatandaşlık görevinizi layığıyla yerine getirmişsiniz. Sadece soru sorup gideceğiz. Sizinle hiçbir derdimiz yok."

Elindeki sigarayı bitirmeden küllüğe bastırdı. "İnsanların benimle derdi olmaz zaten, benim insanlarla derdim olur," dedi kadın. "Şimdi kalkın ve mekânımı terk edin."

"Seher Hanım," dedi Ecevit ve çayına uzandı. Hani böyle yerlerde hiçbir şey yiyip içmeyecektik? "Madem insanların sizinle derdi olmaz, o halde oturup konuşabiliriz. Korkmanızı gerektirecek bir durum mu var? Avukat olarak benimle paylaşırsanız seve seve yardımcı olurum."

"Avukat kimliğinizi çıkarın," dedi kadın ansızın. İşte bunu beklemedim. Öyle bir kimlik yoktu. Ecevit'e baktım. Bunu akıl mı edemedik yoksa gerek mi duymadık? Emin olamıyordum. Ecevit geriye yaslandı ve

bacak bacak üstüne attı. "Avukat olduğumuza inanmıyor musunuz?" diye sorarken çayından bir yudum aldı.

"Ya avukat kimliğinizi çıkarın ya da mekânı terk edin."

"Pekâlâ," dedi Ecevit. Mekânı terk mi edecektik? Eli cebine gitti ve cüzdanını çıkardı. Kadını oyalıyor sandım ama bir kimlik çıkardı. Kadının önüne koydu. Onun resmini gördüm ama daha fazla okuyamadım. Kadın yeniden birine telefon etti ve kısa zaman içinde odaya bir adam girdi.

"Şuna bir baktırsana," dedi Ecevit'in verdiği kimliği uzatırken. *Siktir.* Ecevit'e baktım. Çayını yudumluyordu. "Kimlik gelene kadar biz sohbet edelim," dedi.

"Kimlik gelene kadar çayınızı için. Kimlik sağlam gelirse yaka paça dışarı atılacaksınız, kimlik sağlam gelmezse..." dedi ve durdu. İkimizi birden işaret etti. "Birbirinize veda edin." Ben iki ihtimalde de buradan yaka paça atılacağımızı sanıyordum. Ellerim yumruk oldu. Sahte kimlikten haberim yoktu. En fazla kadın bizi buradan zorla çıkarırdı ama şimdi o sahte kimlik kafasında bin türlü senaryo üretirdi.

"Ama siz bize hiç yardımcı olmuyorsunuz. Niyetimiz kötü değil. Müvekkilimizin çocuğunu bulmaya çalışıyoruz."

"Senin gibileri ben cebimden çıkarırım," dedi kadın, Ecevit'e. Ellerine bakıyordum. Her an silaha gidecek gibiydi.

"Hukuk adamını mı tehdit ediyorsun?" diye sordu Ecevit ve çay bardağını bıraktı. Kadının telefonu çaldığında ikimiz de pürdikkat çalan telefona baktık. Ecevit bana döndü, ben kadını izliyordum. Bu telefon kimlik hakkındaydı. Kalp atışlarımı hissettim, her noktadan ayrı ayrı çarpıyordu. Yüzümü yüzüne yaklaştırdı, kulağıma eğildi. "Seni buradan çıkartacağım, odadan çıkar çıkmaz on metre ileride bulunan yangın alarmını kır," diye fısıldadı.

Kadın sanırım haberi aldı. Bize bakıyordu. "Ecevit, seni bırakıp çıkmam."

"İkimizi de öldürsünler diye mi?" Ölümden bahsediyordu ama beden dili benimle sanki çok keyifli bir sohbet içindeydi. "Seni buradan çıkaracağım, alarmı kır."

Kadından korktuğum hamle geldi ve çekmeceye eğilmesiyle emniyetini açtığı silahı doğrultması bir oldu. Ecevit bana dönüktü ama ben ağzımdan çıkan korku dolu sesle kadına bakıyordum. Bir hamle de Ecevit'ten geldi. Benim bile fark etmediğim anda belinden silahını çıkardı. Emniyetini açmadan hızla kadının üzerine savurdu ve tam bileğine bir darbe indirdi. "Siz kimsiniz lan?" diye bağırdı kadın. Ecevit, düşmüş silahını almasına izin vermedi ve hızla kadını kolundan tutup önümüze siper aldı. Kapı kırılırcasına açıldığında sayamadığım kadar adam içeri doluştu. Kadın ve Ecevit önümdeydi. Tutuldum, konuşamadım, hareket edemedim.

Ardı ardına cıkladı Ecevit. "Ama böyle olmaz ki," dedi. "Ben size insanca soru sordum, böyle olmaz ki." Neredeyse yedi-sekiz tane silah Ecevit'e doğrultuldu. Yangın alarmını kırmam ne işe yarayacaktı? Çıkış benden uzaklaştı. Lal oldu dilim. "Söyle indirsinler silahları," dedi Ecevit.

"İndirmeyin!" diye bağırdı kadın.

"Söyle indirsinler silahları, insanca konuşalım."

"Raşit mi gönderdi seni?" dedi kadın. Aklına gelen de onu çıldırtan da buydu.

"İndirsinler silahları anlatayım," diye tekrar etti Ecevit ve ekledi. "Kadın çıkacak, ben silahımı teslim edeceğim, sadece konuşacağız. Sonra da gideceğim."

Kadın itiraz etmeye kalktığında silahının emniyetini açtı ve tekrar etti. "Kadın çıkacak, ben silahımı indireceğim ve sadece konuşacağız. Çıkarın kadını."

III

"hakikat, tanığın diliyle ayakta durur"

10 Ocak 1996,
Ankara, Çankaya.

İyi bir siyasetçi olmanın meşakkatli yolu sine-i milletten geçer. Görevi devralmak kadar görevi devretmek de aynı kutsallık atfeder. Namus denen kavram, ne vakit ki kadın ve erkek bedeninden sıyrılır; halkın arasında dolaşır, mektepte öğretmene, hastanede hekime, çarşıda esnafa, sokakta çöpçüye, tarlada çiftçiye, mecliste siyasetçiye dokunur, işte o vakit kelime hak ettiği konuma varır. Namus sanılanın aksine bacak arasında dolanacak kadar ilkel bir hal içinde değil, insanın önce beynine, sonra kalbine dokunmalıdır. Bu olduğu vakit, öğretmen talebesini iyi yetiştirir, hekim hastasına iyi bakar, esnaf müşterisine hain olmaz, çiftçi bozuk tohumu memleketinin toprağına yaklaştırmaz, çöpçü görünmeyen yerde çöp bırakmaz ve siyasetçi eksik kaldığı, istenmediği, meşrutiyetini yitirdiğini hissettiği an sine-i millete döner. Bundan mütevellit vatanını, toprağını, ülkesini ve bayrağını en çok seven, elindeki işi namusuyla yapandır.

Allah bu milleti; namussuz çöpçülerden, hâkimlerden, doktorlardan, çiftçilerden, öğretmenlerden, esnaflardan ve siyasetçilerden korusaydı.

Atilla Akın kimine göre biçilmiş kaftan, kimine göre karizmatik lider olacak tek adam, kimine göre canavar, kimine göre vakti zamanı gelir de eline fırsat geçerse bir diktatördü.

1992'nin bir kasım ayının kış gününde oğlu bahçede bir çocuğu öldürürken namus onun önce omzuna, ardından aklına ve kalbine dokunsaydı, engelleyeceği ilk şey bu cinayete kendisinin de ortak olması olurdu. Kabul bir babaydı, kabul ailesini çok seviyordu, eşini, oğlunu, kızını, hanesini... Seviyordu, bunları inkâr eden kimdi? Lakin Atilla Akın, sanrılarla geçen

gecelerin içinde, kulağına fısıldanan rütbe, rütbe-i terakki sözlerini duymuş muydu? Yoksa kulak mı kabartmıştı? İçindeki baba ateşinin önünde büyük bir güç vardı artık. Emin adımlarla yürüdüğü yola inecek bu darbe onu deli ediyor, bu ahval içinde boğuluyor, kendini kaybediyordu. Bir katil babası olmak, rütbesini kulakları sağır cellatlara boğdurmaktı.

Namus, Atilla Akın'a dokunmuyordu.

Halka hizmet gayesiyle yürüyeceğini iddia edeceği bu yola en başında, büsbütün leke sürüyordu. Bu namussuzlukla başladığı hayatta, halka nasıl eşit, adil, demokrasiye leke sürmeden, halkı inandırdığı her noktaya kendini de inandırarak iyi bir siyasetçi olacaktı?

Kabul, bunlar onun umurunda değildi. Yükselişte olduğu, parlatılmakya da parlamak için köşesinde sabırla bekleyen, partideki yerini çoktan sağlamlaştırmış bu adam rütbesindeki yükselişi inhitata çeviremezdi. Atilla bu dünyada siyasetin bir parçası olmak için doğmuştu. Babadan varlıklıydı. Gözü varlıkta değildi o vakit, büsbütün güçteydi. Atilla bugün adının önünde olan her adı, parti fark etmeksizin, gün gelince gerisinde bırakmak, bazılarını harap etmek istiyordu. Atilla ismini duyan her insan soyadını içinden tekrar edecek kadar ezberlemeliydi. Öncelikle kesinlikle kendisi için, sonrasında oğlu ve ailesi için bu pisliği üzerinden atmalıydı. Ve biliyordu ki çamur atmanın kolay yolu yoktu ama doğru yolu vardı. Toprakla uğraşana çamur atarsanız size inanmayan olmazdı.

Büyük bir soğukkanlılıkla, bundan sonrası için artık onu ancak ve ancak teneşir paklayacağı o suça hem ortak oluyor hem de suç işliyordu. Namusunu kaybederek ilerliyordu artık Atilla Akın. Lakin önemli olan hakikatler değildi elbet, o hakikatleri kimin bildiği ya da ona oy verecek halkın hangi hakikate inandığıydı. Ona göre siyaset de tam olarak buydu zaten. İnandırmak. Hayasızca, gerçeğe değil iki dudağının arasında çıkan her kelimeye inandırmak.

Her şeyin tıkırında işlediği bu mevzuda, şeraitler böyle devam ederse hiçbir sorun çıkmayacaktı. Kurnazdı, zekiydi, eh tabii biraz da rütbesi için insanı insan yapan çoğu mühim meziyetten ödün vermeye razıydı. Tek bir şeyi akıl edememişti Akın, koca cüssesi, zekâsı tek bir noktayı es geçmişti. Kızını. Firuze Akın'ı.

Şimdi karısıyla bir arabanın içinde suspus oturdukları saniyelerde kızları çoktan bazı şeyleri anlatmıştı. Firuze'nin ilk panik atağı üzerinden dört hafta geçmişti. Okula yeniden başlayalı iki hafta olmuştu. Gerginlik beden dilini ele geçiyor, bir araba koltuğuna sığmıyordu. Aylin Akın titriyor, yer yer ağlıyor, kızıyor, susuyor, kahroluyordu. Yine de bunları olabildiğince az belli ediyordu. "Sakin olacağız," dedi eşine bakarak. Bir panik kaplamıştı içini. Firuze ne anlattı tam bilmiyordu ama ne anlattıysa bu oğluna mal olabilirdi. Sakin olmalılardı çünkü Firuze'nin öldüğünü sandıkları dakikalar dün gibi aklındaydı. Firuze bu aralıkta iki kez daha panik atak geçirmişti ve biliyordu ki Aylin, bundan bir kurtuluş yoktu. Kızı her seferinde önünde mosmor kesiliyordu. Bir aya yakın bir vakittir kızıyla beraber yemiyor, içmiyordu.

"Her şeyi söylemiş olabilir!"

Olabilir değildi, söylemişti. Firuze şimdi oturduğu bir koltukta önüne verilen kâğıda resim çizerken her şey yoluna girecek sanıyordu. Ecevit dönecekti. Ecevit'i kurtaracaktı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Aylin titrek bir sesle. Böyle bir durumda ne yapacaklardı? Bu olayın tek bir kişi tarafından bilinmesi bile önünü alamayacakları kadar yayılmasına yeterdi.

"Sakin olacağız, sil şu gözünün yaşını!" dedi tahammülsüzce. Atilla'yı zorlayan bir tek kızı değildi. O hariç kimse soğukkanlılığını koruyamıyordu. "İnkâr edeceğiz. On yaşında çocuk! Panik atak geçiriyor, gözünün önünde cinayet işlendi ve bunu en sevdiği arkadaşı yaptı! Arkadaşını özledi ve yalan söylüyor ya da kafasında kuruyor! Bu kadar! Kim aksine inanır?"

Kendinden oldukça emindi ama eşi yanında böyle davranmayı sürdürürse dikkat çekerlerdi. "Aylin," dedi daha sakin bir sesle. "Sakin ol! Hadi, derin bir nefes al ve dediklerimi içinden tekrar et. İnanmazsan inandıramazsın! Evimizde bir çocuk öldürüldü ve kızımızın o günden sonra psikolojisi bozuldu. Şimdi ne söylediğini bilmeden gidiyoruz. Orada öğreneceğiz ve rica ediyorum bu gözyaşlarını orada şaşkınlıktan dök. Kızım bu kadar mı kötü durumda, de. Neden böyle bir şey düşünüyor, de. Anladın mı? Biz de en az bizi çağıran kişi kadar şaşkın olacağız."

Aylin gözyaşlarını sildi. Derin bir nefes aldı. Eşinin dediklerini uygulamaya çabaladı. Yine de olmuyordu. Oyunculuk geçmişi olan oydu ama yine de onun kadar iyi olamıyordu. "Ya başka birine daha anlatırsa? Hadi bu sefer kadını ikna ettik. Sınıf arkadaşlarından birine anlatırsa ya? Öğretmenleri var..." Aylin'in zihninde her ihtimal korkunçlaşıyordu. Bir yılan gibi boynunu sarmıştı. Küçük bir çocuğa anlatması felaket olurdu. O çocuk gider ailesine anlatır, ailesi kimbilir neler yapardı...

Atilla gözlerini yumdu, parmaklarını gözpınarlarına bastırdı. Bunlar onun da korkulu rüyasıydı. Ne yapmalı ne etmeli, bunun önüne geçmeliydi.

"Okulunu mu değiştirsek?" dedi yine ve yeniden.

Firuze'ye nasıl zarar verdiklerinin farkında değillerdi. Firuze eğitim hayatının ilk dört yılında dört okul, sayısız sınıf değiştirmişti. Bağlanamıyor, hiçbir yere alışamıyordu. Hep yabancıydı. Akın ailesi kızlarının içindeki aidiyet hissini sökerek alıyordu. Firuze hayata bile bağlanamadan büyüyordu. Gittiği her sınıfta kimse onu, o da kimseyi sevmiyordu. Arkadaşlık bağı tek bir kişi üzerine zimmetliyken ailesi bu işi daha da yokuşa sürüyordu.

"İşe mi yarıyor Aylin?"

Atilla Akın derin bir nefes aldı. Ne yapmalı, diyordu. Ne yapmalı, nasıl engel olmalı? Tek bir hata, tek bir hata seneler önce ilmek ilmek ördüğü planı mahvedebilirdi. Ne yapmalı? Korktuğu başına geliyordu. Kızı konuşmaya başlamıştı. Ne yapmalı, nasıl yapmalıydı? Bu artık yalnızca Bülent'in suçu değildi. Bu bütün ailenin suçuydu. Seneler önce bir katil babasıydı yalnızca, bugün ise bir katil kadar suçluydu. Katili korumuştu, adaleti yanıltmıştı. Sonu olurdu... Engel olmalı. Bir şekilde engel olmalı. Ne gerekiyorsa yapılmalı. Engel olunmalı.

Aklında beliren ihtimalleri yemedi yutmadı ama dilinin altına itti. Aylin'e baktı. Belki de işin en zor kısmına. Eğer ki olay oraya kadar varırsa, başka çaresi kalmazsa, buna ilk Aylin karşı çıkacaktı. Yol boyunca başka da konuşmadılar.

Psikolojik danışman stresle ellerini birbirine geçirmiş, parmaklarını eğip büküyordu. Bacağını durmaksızın sallıyor, Firuze ona her baktığında gülümsüyordu ama gözleri kararacak kadar kendini kaybetmişti. Bu küçük kız

çocuğu öyle şeylerden bahsetmişti ki meslek hayatı boyunca bir güne bir gün böylesiyle karşılaşmamıştı. Birbirini aldatan ebeveynler, aile içi şiddet, kavgalar, yalanlar... Bunlara kulağı aşinaydı ama tek bir örnek dahi yoktu şimdi aklına gelen.

Haftalardır yanına gidip gelen, her geldiğinde uzun uzun Ecevit denen çocuktan bahseden, tüm hayallerini ondan ibaret kılan kızın ona anlatacaklarını merakla bekliyordu. Ecevit neden gitmişti ve neden gelmiyordu? Bu soru danışmanın da artık hayatının seyrine yerleşmiş bir soruydu. Sonra Ecevit'in kim olduğunu kendisi bulmuştu. Dört sene önce tüm ülkeyi etkileyen cinayetin failiydi. Akın malikânesinde çalışan ailenin çocuğuydu. Haber kanalları, gazeteler... Haftalarca yazıp çizmişti.

Bu karşısındaki kız çocuğu, artık emindi ki küçük yaşında korkunç bir hastalığın pençesine düşmüştü ama bir taraftan... Her şeyi böyle katman katman kurgulaması, bir hastalıkla mümkün müydü? Babasını tanıyordu. Çok iyi tanıyordu. Tedirginliği belki bu yüzden daha da artıyordu.

Neredeyse tüm okul gününü burada geçirmiş Firuze büyük, kocaman, ona sorsalar İstanbul kadar kocaman bir umuda sahipti. "Öğretmen" kavramı onun için doğrunun en üstüydü. Firuze bu öğretmeninin ona inanacağını biliyordu, söylediği tüm yalanları, o cinayeti kimin işlediğini anlatmıştı. Haftalardır bedeni her gece bildikleriyle boğuşurken bir çocuk olarak alabileceği en doğru kararı almıştı. Elbette öğretmenine sığınacaktı.

Kadın telefonuna gelen mesajla beraber Firuze'nin biriktirdiği resimleri aldı ve ayaklandı.

"Firuzeciğim benim çok kısa bir işim var, ben gelene kadar yanında bir öğretmenin olacak. Resmine devam et, tamam mı?"

Firuze başını kaldırdı ve öğretmenine baktı. O kadar çok, o kadar çok seviyordu ki öğretmenini! Bir aydır senelerdir anlatmadığı kadar Ecevit'i anlatıyordu öğretmenine. Tepki görmeden, yargılanmadan, azarlanmadan dinleniyordu. Öğretmeni artık onun için bir kahramandı. Ecevit'i de kurtaracaktı. Kimselere de haber vermeyecekti. Güvenini kazanmıştı.

"Gelecek misiniz?" diye sordu yine de.

Başını salladı ve gülümsedi. "Tabii ki. Ben gelene kadar sen resmini tamamla, olur mu?"

Firuze başını salladı ve çizdiği resme geri döndü. Ecevit gelecekti. Bunu durmaksızın tekrar ediyordu. Ecevit'i bazen istemeden o düşürüyordu, bu sefer de istemeden olmuştu. Sonra yarasını temizliyordu, bu sefer de temizleyecekti. Kadın öğretmenler odasından çıktı, bir nöbetçi öğretmenden rica etti ve Firuze'nin yanına gitmesini istedi. Akın ailesi müdürün odasında bekletiliyordu. Atilla etrafında dört dönen müdüre ters laf etmemek için kendini zorluyordu. Danışman içeri girdiğinde müdür, "Hocamız da geldi," dedi. Atilla ve Aylin aynı anda kadına baktı ve ilk anlayan Atilla oldu.

Firuze her şeyi baştan aşağı anlatmıştı.

"Müdür Bey biz hocamızla baş başa konuşmak istiyoruz," dedi yalnızca ve ayaklandılar. Kadın önce Aylin'le, sonra Atilla'yla tokalaştı ve "Hoş geldiniz," dedi.

Müdürün yüzündeki ifadeye kimse dönüp bakmadı. "Tabii Atilla Bey. Siz nasıl isterseniz. Ben sizi baş başa bırakayım," dedi ve çıkmadan son kez gülümsedi.

Aylin fırsat vermedi ve "Firuze iyi mi?" diye sordu. "Panik atak geçirmedi değil mi?" Rol mü yapıyordu yoksa bu tavrı tamamen gerçek miydi kendisi bile ayırt edemiyordu.

"Hayır hayır, korkmayın. Öyle bir durum yaşanmadı. Şu an odamda ve resim çiziyor." Soluklandı ve koltukları işaret etti. "Lütfen oturun, ayakta kalmayın. Öyle konuşalım."

"Oturacak durumda değiliz," dedi Atilla sahte bir kederle. Kadın, Atilla'yla göz göze gelmekten âdeta kaçıyordu. Hatta aklına izlediği filmler diziler geliyordu. Böyle bir durumda tehdit edilirse ne olacaktı? Peki bu tehdit gerçekleştirilirse ne olacaktı? Yutkundu. Belki de bu bir kurmacaydı. Yalnızca kızlarını psikiyatra götürmeleri lazımdı. "Kızımız için çok endişeliyiz. Bakın," dedi ve duraksadı. "İsminiz neydi?"

"Ebru."

"Ebru Hanım, kızımız iyi değil. Firuze... Nasıl anlatsam? Söylemeye bile dilim varmıyor." Önüne korkuyla geldiği adam, hiç tehdit edecek gibi

durmuyordu. Kadın gözlerine baktı. Var gücüyle gözlem yapmaya çalışıyordu. "Söylediklerimin aramızda kalmasını rica ediyorum."

"Elbette Atilla Bey, çocuğumuzun özeli, daima öyle kalır. Endişeniz olmasın."

Atilla eşine baktı. Sıkıntıyla soluklandı. Cümleler ezberinde değilmiş gibi defalarca kez konuşacak gibi olup sustu. Sinesi kederle yükseliyordu sanki. Kadın dikkatle gelecekleri bekliyordu. "Firuze'yi tanıyamıyoruz. Sanki evin içinde iki Firuze var. Bambaşka hayat yaşayan iki Firuze. Olmadık insanlar var ediyor. Sıra arkadaşı... Bize günlerce sıra arkadaşından bahsetti. Hatta evlerine gitmek istediğinden. Sonra öğrendik ki Firuze sınıfta tek oturuyor ve bu dönem başladığından beri böyle. Bu anlattığım ilk aklıma gelen. Korkuyoruz," dedi. Neredeyse sesi titreyecekti. Aylin'e baktı. Ona tam şu an destek olmalıydı.

"O gün resim defterini kurcaladım." Firuze'nin çizdiği resimleri getirdiğini görmüştü ve o eski bir oyuncuydu. "Bazı resimleri hakkında onunla konuştum. Hepsinde bir anısını anlatıyor. O anıların içinde bazen biz de varız ama ben öyle bir şey yaşamadığımıza, oraya gitmediğimize eminim... Benim kızım hiç iyi değil." Sesi cümlenin sonuna doğru tamamen yok oldu ve için için ağlamaya başladı. "Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey yapamıyoruz. Panik atak geçiriyor dört haftadır. Kafasının içinde bir dünya var ve orada ne oluyorsa panik atak olarak dışa vuruyor. Kızım sanki ellerimden kayıp gidiyor."

Hıçkırıyor ama bir taraftan da ağlamaktan utanıyor gibi kaçıyordu. Atilla yanına yaklaştı ve karısını sarmaladı. Saçlarını okşadı, geçeceğini söyledi. Danışman, neredeyse rahatlayacaktı. Bu onu nasıl sevindirmeliydi denmemeliydi. Anlık bir gafletle neredeyse mutlu olacaktı. "Ben de sizinle tam olarak böyle bir konuyu konuşmaya geldim," dedi.

Atilla başını çevirdi ve danışmana üzgün gözlerle baktı. Yutkundu. "Oturun lütfen," dedi kadın ve kendisi için de bir sandalye çekti. Herkes oturduğunda elindeki resimlere baktı.

"Kızınızı, bir ay önce sınıf öğretmeni derste çizdiği resimle beraber benim yanıma getirdi," dedi ve çizdiği resmi ortadaki sehpaya koydu. Anne babanın

tepkisini izledi. Aylin Akın âdeta irkildi, yerinde kıpırdandı. Atilla'ysa kendini sıkabildiği kadar sıktı. Küfretmek istedi yalnızca. O resimde yolun sonunu gördü. Cinayetin işlendiği günden daha beter bir his kapladı içini.

"Bunu Firuze mi çizdi?" dedi Aylin ve resme uzandı. O resmin hangi ana ait olduğunu biliyordu ama tam da bu noktada tüm hünerlerini sergilemesi gerekirdi. "Ne demek... Ne demek oluyor bu? Ne demek bu resim? Ne anlatmak istiyor burada? Bu... On yaşında daha. Bu... İntiharı düşünmüş olamaz değil mi?"

Firuze'yle intiharı aynı cümlede kullandığı için kendine lanet etti. Kulaklarını tıkamak istedi. Bunu nasıl söylerdi?

"Hayır," dedi kadın ve önlerine birkaç resim daha bıraktı. "Her geldiğinde Ecevit isminde bir arkadaşından bahsetti. Onu çok seviyor ve daima gidip gelmediğini söylüyordu. Seneler önce evinizde çok kötü bir olay yaşanmıştı. Hatırlatmak istemem ama Firuze'nin bahsettiği Ecevit, olayın faili olan çocuk mu?"

Atilla, on yaşındaki bir çocuğun isminden ürküyordu artık. Kolu uyuştu.

Ali Ecevit Tarhan'ın ismi, Atilla'yı en büyük rakiplerinden daha çok tedirgin ediyordu.

"Evet, o. O olay... Ebru Hanım, hatırlamak dahi istemediğimiz bir olay. Hepimiz etkilendik, hepimiz etkisindeyiz ama Firuze'yi toparlayamadık. Çünkü biz hepimiz içerideyken, Firuze o cinayete şahit olan tek kişiydi ve daha yedi yaşındaydı."

Hepimiz... Kadının dikkatini yalnızca bu ayrıntı çekti. "Firuze'nin abisi de içeride miydi yoksa olay yerinde miydi?" Atilla korktuğu soruyu işitti. Korktuğu olsa da beklediği bir soruydu. Şaşırmış gibi bir tavır takındı ve sordu.

"Bülent mi?"

Başını salladı. "Evet," dedi.

"Bülent'in ne alakası var?" diye sordu Aylin titrek bir sesle. Ah! Ne de güzel oynuyorlardı! Kandıramayacakları kim vardı ki?

Kadın kurumuş dudaklarını ıslattı. Bir yudum suya muhtaç hissetti kendini. "Bugün Firuze geldi ve bana birtakım şeyler anlattı." Soluklandı,

gözlerini bir açıp bir kapattı. Kime bakacağını şaşırdı. Nasıl söylenirdi ki böylesi? "Bu cinayetin Ecevit tarafından değil, abisi tarafından işlendiğini ve sizin kendisini yalancı şahitlik yapmak için kandırdığınızı söyledi."

Aylin öylesine yüksek sesle, "Ne?" diye bağırdı ki, dışarıdan duyan biri ölüm haberi aldı sanırdı. Ağlıyor, dövünüyor, bağırıyor, isyan ediyordu. Atilla ilk kez içinde, önlerindeki senelerde bol bol kullanacağı o kelimeyi kullandı. Hain. Hain! Hain, hain, hain...

Yerinden kalktı ve eşine yaklaştı. "Aylin sakin ol," dedi. Önünde diz çökmedi ama eğildi. Aylin ellerini onun omuzlarına geçirdi. "Kızım iyi değil! Kızım iyi değil!" diye sayıklıyordu. Hayır, diyordu kadın, hayır böyle bir tepki olamaz. Yalan değil bu. Şizofreni mi? Daha on yaşında...

"Sen bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" diye yükseldi Atilla'ya doğru. "Sen bunun neyin belirtisi olduğunu biliyor musun?"

Kadın doktordu, aklına ne geldiğini tahmin edebiliyordu. Ne yapacağını bilemedi. Birkaç kez araya girmeye çalıştı ama yapamıyordu. Kocasına bile izin vermiyordu. "Aylin Hanım lütfen sakin olun," dedi ama o bile kendisini böylesine kötü hissederken bir anne nasıl metanetini koruyacaktı? Apaçık şizofren belirtileriydi bunlar. Kızı daha on yaşındaydı. Bir tanı elbette koyamazdı, asla sesli de dillendiremezdi ama... Tahmin ediyordu.

"Kızım," diye sayıkladı alnını kocasının göğsüne yaslarken. "Firuze'm."

Atilla bir kez daha emin oldu. Aylin onun için baştan aşağı en doğrusuydu. Dakikalarca bu küçük tiyatro oyununu sürdürdü. Atilla güçlü durmaya çalışan baba gibi oynadı. Yeniden konuşabildiklerinde vakit geçmişti. "Bir psikiyatra en yakın zamanda gitmenizi rica ediyorum. Resimleri de götürün," dedi kadın. "Bu durum beni veya bir psikoloğu aşar."

Atilla resimlere düşünceli bir halde bakıyordu. Firuze'nin ipi kopmuştu. Okul... Okul onun kontrolden çıktığı yerdi. Saatlerce tekti ve özgürdü. Firuze raydan çıkmıştı. Tutamıyordu.

"Ebru Hanım, kızımın bu anlattıkları ve bu durumu..." dedi ve kadının gözlerine dikkatle baktı. O acısını atmadı ama baskı da kurdu. "Söylememe gerek yok, biliyorum ama siz de bilmelisiniz ki eşim ve özellikle ben, meslektaşlarımızdan ötürü göz önündeyiz. Saygın insanlarız. Böyle bir şeyin duyulması,

tek bir kelimesinin bile önünü alamadığım, partime kadar sıçrayan korkunç bir sonuç doğurur. Firuze'nin ve oğlumun adının lekelenmesine değinmiyorum bile."

"Farkındayım Atilla Bey, şüpheniz olmasın."

"Birine söylediniz mi?" diye sordu yine de.

"Asla. İlk sizinle konuştum. Aksi mümkün değil."

Atilla yetinmedi. Kadını bakışlarının etkisi altına aldığına eminken devam etti. "Yani bu durumu başkasından duysak sizin söylediğinizi düşüneceğimiz kadar yalnızca siz biliyorsunuz değil mi? Doğru anladım?"

Bu apaçık, ne çıkarsa senden çıkacak demekti. Çeneni kapalı tut demekti. Danışman bunları tümüyle bu acılı adamın, bir yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için kurduğu cümleler olarak nitelendirdi. Tehditti belki ama korktuğu bu yalan şeylerin yayılmasıydı. Aksine iki manipülatif tarafından ikna edilmişti.

"Evet, doğru anladınız. Lütfen metanetinizi koruyun. Aylin Hanım, Firuze'nin şu an en çok sizlere ihtiyacı var. Sizleri anlayabiliyorum ama Firuze'nin daha kolay atlatması için, daha iyi olması için sizlerin yanında olması çok önemli."

Kadın biraz daha konuştu. Karşısındakilerin onu dinlediklerini sanıyordu. Acıyla, kederle de olsa dinliyorlar ve ellerinden geleni yapacaklar sanıyordu. Onlarla vedalaşıp çıktığında Firuze'yi getireceğini söyledi. Aylin hızla gözlerini sildi ve eşine baktı. Bir şey bekliyordu. Tehlikeyi atlattığına dair tek bir emare.

"Sen nasıl bir kadınsın?" dedi Atilla ve ayaklandı. Telaşlandı Aylin. Üzerine gelen kocasına baktı. Atilla eğildi ve tam alnından öptü. Bu kadını sahnede görmüştü, sahnede âşık olmuştu ve yine sahnedeyken evleneceğine karar vermişti. "Senden başkası olmazdı Aylin, senden başkası benim yanıma olmazdı. Benim güzel karım, senden başkası beni kaldıramazdı."

Aylin aksi cümleler için tetikteydi. Bunları duyunca neredeyse koltuğa yığılacaktı. Adam yeniden gözlerini sildi. Kapı tıklatılıp ardından Firuze'yi görür görmez yerinden doğruldu. "Kızım," dedi. "Güzeller güzeli kızım."

Firuze annesinin babasının geldiğini yürüdüğü yolda öğrense bile yine de öğretmeninin elini daha sıkı tuttu. Söylememişti. İnanıyordu öğretmenine. Öğretmeni en yakın zamanda Ali Ecevit'i kurtaracaktı. Aylin kızının önüne çömeldi ve yanaklarını avuçladı.

"Niye geldiniz ki?" diye sordu çatık kaşlarıyla. Babasına neredeyse hiç bakmıyordu ama uzun kolları çok geçmeden kıza ulaştı. Atilla Akın bir maske takmıştı, şimdi de gülümsüyordu. Kızını kucakladı ve sıkıca tuttu. Yanaklarından sırayla öptü. "Prensesim, bil bakalım nereye gidiyoruz?"

Ne çok seviyordu kızını... Danışman artık yalnızca bunu görüyordu. Gözü yağlıboyalarla kat kat boyanmıştı. Kuruması beklenmeden üstüne bir kat boya daha atılmıştı. Firuze yanıt vermedi. "Yalıkavak'a," dedi yanaklarından öperken. "Yazlığa."

Ne yapıp ne edip Firuze'yi uzaklaştırması gerekiyordu ve bir çözüm bulması şarttı. Öyle ya da böyle bu işin içinden sıyrılmaktan başka hal çaresi yoktu.

Atilla Akın dilinin altında tuttuğu gerçeği Muğla'da bir gece ansızın açacaktı Aylin'e. Beklediğinden daha çılgın bir tepki alacaktı, kavgaya tutuşacakları. Gel zaman git zaman Aylin kazanacaktı. Firuze okula gitmeye devam edecekti. Gel zaman git zaman Aylin haksız çıkacaktı ve eşinin lafına gelecekti. Firuze durmayacak, dişine kan değmiş aslan gibi dolanacaktı okulda. Herkese anlatmak isteyecekti. Ecevit'i kim kurtarabilecekse konuşmak için an kollayacaktı. Atilla'nın söylediği gibi, ok yaydan çıkmıştı. Ve Firuze Akın, bir sabah uyandığında, dün son kez okula gittiğini, uzunca bir süre okula gidemeyeceğini ansızın öğrenecekti.

Tek bir silahın emniyet sesi bile oldukça kulak gıcırdatıcıyken ardı ardına emniyetler açıldığında, "Ecevit," dedim telaşla. Tek biri, hepsi birden değil, tek birinin gözü döner, eli boşluğa düşer ya da yanlış bir düşünceye kapılırsa Ecevit'i öldürmeye tek kurşun yeterdi.

"Kadını çıkarın," diye ısrarla konuştu. "Yoksa ilk kurşun sana sıkılacak, sen öldükten sonra biz ölsek ne fayda? Derdim sen değilsin, kadını çıkar konuşalım!"

Seher denen kadının Ecevit'in söylediklerinden korktuğu yoktu. Sayıca üstündü, onu burada koruyacak onlarca kişi vardı ve kendi çöplüğündeydi. O yüzden olacak, bağırarak, "Kadını yakalayın!" dediğinde irkildim ve korkuyla karşımıza dikilen mendebur adamlara baktım. Elim hızla Ecevit'in kabanına gitti, korkuyla ona tutundum. Ecevit bana bir adım atmaya kalktığı ilk an elinde emniyeti açık silahı aniden tavana kaldırdı ve sıktı. En çok korkan da ben oldum. En çok ses de zaten silahtan sonra benden çıktı. Ecevit'in yaptığını görsem de yine de kendi bedenimden ya da Ecevit'in bedeninden akacak kandan korktum. Hayır, tek kurşun Ecevit'in sıktığıydı. Tavana baktım. Ampullerden biri patlamıştı.

"Yemin ederim senin beynini dağıtırım!" dedi kadının çenesine sardığı elini kuvvetle bükerken. Boynu yamuldu, kadın ağrıyla inledi. "Sana, Cengiz Resul Atmaca'nın Sincan'dan selamını getirdim, tanıdın mı?" Bükülen boyun yerinden oynamaya çalıştı ama Ecevit baskını artırdı ve kendisi yanıtladı. "Tanıdın," dedi sakince. Ecevit bana her ne kadar onun adını kullanacağını söylese de içten içe -belki bilmediğim, şahit olmadığım için ya da bilmem- imkân vermemiştim. Bir insan ne kadar büyük olsa da, eli kolu uzasa da dört duvar arasından saltanatını idame ettiremezdi. Üstelik Ecevit'in dediğine göre az bir vakit de değildi bu. *Bu... Çok ürkütücüydü.*

"Kadın, beş dakika içerisinde pavyondan çıkmazsa pavyonun içine en az kırk kişi dalacak, yerle bir edecekler, belki kan akacak, polis gelecek, kapısına mühür yiyecek, dönen uyuşturucu da çabası. Kısaca sizin belanızı sikecekler. Kadını çıkar, insanca konuşalım. İşim bitince ben de kalkacağım, efendi gibi çıkacağım. Süren azalıyor, kaldı dört dakika."

Kabanını sıkıca tutmuş elimi sırtına çıkardım. Onu buradan sağ çıkarmazlardı. Hadi beni çıkardılar, Ecevit silahı elinden bıraktığı an ne yapacaklarının garantisi var mıydı? Beni nasıl çıkarırdı? Kendi canı ne olacaktı? Kendisi çıksaydı ben kalsaydım, bir şekilde oyalardım, o ne yapacaksa yapardı. Kurşununu benden yana kullanmamalıydı.

"Kadını çıkarın!"

"Ecevit, hayır!" dedim emrin üstüne beklemeden. "Adam da çıkacak!" diye bu kez de ben ekledim. Belki Ecevit'inki kadar kuvvetli olmadı, belki onunki kadar etki etmedi ama söyledim. En azından Ecevit de kendini dahil etmeliydi.

"Çık!" dedi bana bakmadan.

"Ecevit, sen de çık!"

"Firuze, çık!" diye bağırdı. Biraz daha konuşsam bana da silah doğrultacaktı sanki. "Çık! Dışarıdakilere gelmelerine gerek olmadığını söyle ve git! Çık!"

Dışarıda beni bekleyenler mi vardı? Blöf mü yapıyordu? Bu şartlar altında düşünemiyordum. "Çıkarın kadını!" diye tekrar etti kadın kalın, kaba ve gür bir sesle.

"Kimse çıkarmayacak, kendisi çıkacak. Kapının önünü boşalt! Kendisi çıkacak, kimse de peşinden gitmeyecek. Hadi Firuze, çık!"

"Ecevit..."

"Çık!" diye gırtlağını yırtarcasına bağırdı. Bana yangın alarmını kırmam için görev vermese, oradan yana bir umut kapısı aralamasa buradan çıkmayacaktım. *Ya onunla ya da onsuz.* Ya gidecektik ya da kalacaktık. Kabanını tutan elimi çektim. Çantamın kulpunu sıktım ve ilk adımı attım. Kalbim benim önümden yürüyordu, kulaklarıma çarpıyordu. Bacaklarım titriyordu, topukluların üzerinde yürürken zorlandım. Ecevit'e son kez baktım. Gözlerini kırptı. Gözüktüğü gibi sakin miydi yoksa planlı mıydı? Aksine telaşlı mıydı? Ayırt edemiyordum. "Aç kapının önünü, aç! Kimse aklından saçma sapan bir şey geçirmesin, yemin ederim koluna bile temas ederseniz silahı sıkarım. Peşinden giden olursa yine sıkarım. Bak benim şakam yok, aç yolu. Aç lan yolu!"

Kapının önü silahlar inmeden boşaltıldığında Ecevit, "Firuze, hızlı!" diye bağırdı. Daha çok telaş yaptım. Yavaş olduğumun bile farkında değildim. Hızla aralarından sıyrıldım ve odadan çıktım. Ecevit'in son kez, "Bakmayın lan arkasından!" dediğini duydum. Tam bu noktada hızlanmam gerekiyordu. Gözüm kırmızı duvarlar ve halıyla donatılmış uzun ince koridorda kırmızı renkte olan yangın alarmını seçmeye çalıştı. Işıklandırma

bile kırmızıya yakındı. Berbat bir ambiyans vardı. Gözlerim çok zor seçti. Çantamı açtım ve hızla rujumu çıkardım. Arkamı kontrol ettim. Kapının içinden ya da dışından bana uzatılan bir baş yoktu. Rujun bir yönünü hızla yangın alarmının camına vurdum ve alarmı kırdım. Yoğun bir ses koridorda kulağı sağır edecek derecede mekânı kapladığında durmadım, ileride gözüme kestirdiğim diğer yangın alarmına da ulaştım. Onu da kırdım.

Yangın alarmı müziğin önüne çoktan geçmişti, pavyon inliyordu. İkinci alarmın hemen ilerisinde, geçtiğimiz bir kapı vardı. O kapıdan çıktım ve üçüncü yangın alarmını da kırdım, daha fazla uzaklaşmak istemedim. Buradan Ecevit'i almadan çıkmayacaktım. Bunu bana neden yaptırdıysa en kısa zamanda sonuç vermeliydi. Kapının dört beş metre ilerisinde bir kapı daha vardı ve aradaki boşluğun sağ kısmından bir merdiven yukarı doğru çıkıyordu. Hızla o merdivenin altındaki iki duvarın arasına geçtim. Sırtımı duvara yasladım ve nefes nefese soluklandım. Sırtımı ters çevirdim ve iki kapı arasında girip çıkacak olan herkesi görmek istedim. Ayaklarım koşarak Ecevit'e gitmek istiyordu ama onun başına böyle bir anda bela olmamak için kendimi zorlukla zapt ediyordum. Sinem hızla yükselip iniyordu ve aklımı kaçırdığımı sanacağım bir ses duydum.

Silah sesi.

Gözlerim yerinden çıkacak kadar açıldı. Soluklarım kesildi ve üzerime bir kaya devrilmiş kadar çakıldı bedenim. Eğer ki ben bir adım çıktığımda bu silah seslerinin durduğum konumun sağından geldiğine emin olamasam koşarak Ecevit'e gidecektim. Silahlar ardı ardına patlıyor, bu sesler pavyonun içinden geliyordu. Çığlıklar, bağırışlar, devrilişler ve silah sesleri... Bir sirkülasyonun içinde gibi dur durak bilmeden art arda geliyordu. Avuçlarımı sırtımla duvar arasına bastırdım. Gürültü büyüyordu. Haddinden fazla titremeye, terlemeye ve kalbimi duymaya başladım. *Kırmızı halı, siyah kapı, siyah avize, beyaz ışık, siyah merdiven. Silah sesi, kadın çığlığı, erkek bağırışı, bardak kırılma sesi. İçki kokusu, kabanıma sinen silik parfüm kokusu.* Üçüncü koku? Vücudum daha da telaşa düştü. Üçüncü kokuya ulaşamadan odağım kaydı.

Ecevit'i öldüreceklerdi ya da ben panik atak geçirmek üzereydim.

Gözlerimi sıkıca yumdum. *Üçüncü koku.* Ecevit'in üzerindeki temiz koku. Kazağından, boynundan... Gözlerimi daha çok sıktım. Arasında durduğum kapılar açılıp kapandı ama ben gözlerimi açmadım. Parmaklarım birbiri içine geçmeye başladı. Kalbim yine kendini yedi aslanın olduğu odada sanıyordu. *Üçüncü koku.* Derin bir nefes aldım. Ecevit'le dans etmek istediğim an burnumu boynuna yaslamıştım. Beyaz sabun tende tertemiz, pak, beyaz renkten başka bir şey anımsatmayan bir koku bırakırdı hani. Ne bir nota ne başka bir şey. Baş ağrıtacak tek bir çıkış bile yoktu. Temizlik kokusu.

Kırmızı halı, siyah kapı, siyah avize, beyaz ışık, siyah merdiven. Silah sesi, kadın çığlığı, erkek bağırışı, bardak kırılma sesi. İçki kokusu, kabanıma sinen silik parfüm kokusu ve Ecevit'ten yükselen o temiz koku.

Sakin ol Firuze. Firuze sakin ol, sırası değil. Sakin ol Firuze, sakin ol!

Olası bir atak ne beni ne de Ecevit'i buradan çıkarırdı. Göğsüm sertçe inip kalkıyor, kafesten fırlamış ve gökyüzüne ilk kez ulaşmış, tecrübesiz olduğunu uçsuz bucaksız gökyüzünün en tepesinden hatırlamış, korku ve telaşla gökyüzünde daireler çizen bir kuş gibi çırpınıyordu. Silah sesleri yaklaşıyor ve uzaklaşıyordu. Kendimi en kısa vakitte toparlayamazsam her şeyi batıracaktım ve bunu düşünmek beni daha da harap hale getiriyordu. Kısır bir döngünün içindeydim. Vakit geçiyordu, kaos büyüyordu.

Ağzımın üzerine bir el kapandığında kopmak için içimde bekleyen çığlığı koyvermek istedim ama izin verilmedi. O ele yapıştı ellerim, hırçınca itmeye ve kendimi kurtarmaya çalıştım ama beni duvarından dibinden kuytusuna doğru çekmeye kalkıştı. Gözlerimi korkuyla açarken, "Benim, benim, benim," dedi üç kere. Yedi aslanla aynı odada kalınca ve kendi canınla bu kadar cebelleşince, belki de bu dünya üzerinde en çok güveneceğin eli bile diğer ellerden ayırt edemiyordun. Bir aslanın pençesinden kurtulmak ister gibi saldırıyordum ona. Bir ceylan nasıl biçare çırpınırsa halim ondan beterdi. Aslan çok güçlüydü.

"Firuze, benim," dedi beni çektiği daracık bir alanda. Ecevit'in başı tavana çarpıyordu artık. Ben de topuklularım üzerinden parmak uçlarıma

yükselsem, ben de tavana dokunabilirdim. Elini ağzımın üzerinden çekti ama tamamen uzaklaştırmadı. Her an bağırırsam diye yakınımda tuttu. Telefonunu çıkardı ve kulağına dayadı. "Merdiven boşluğundayız... Hayır acele etme, güvenli anda gel al bizi... Yerimiz sağlam."

Telefonu kapattığında sırtımla duvar arasından çıkan ellerim Ecevit'in kabanının önlerine tutundu bu kez. "Ecevit," dedim nefes nefese.

"Sakin ol." Sanki bendeki değişikliği ve süratle bana gelen krizi anlıyordu. "Şu an her şey yolunda. Korkacağın hiçbir şey yok." Duraksadı. Ortalığa birkaç saniye bakındı ama görebileceği alan çok kısıtlıydı. "Üstümde hangi renk gömlek var?" diye sordu yeniden gözlerime bakarken.

"Hı?"

"Üstümde hangi renk gömlek var?"

Gözlerimi aşağı eğdim ve Ecevit'in gövdesine baktım. "Siyah."

"Biz buraya neyle geldik?"

"Senin arabanla."

"Sabah ne yedik?"

"Sucuklu yumurta."

"Buradan çıkınca ne yiyelim?"

"Hı?" Gözlerimi kırpıştırıyordum. Ecevit'le ayakkabılarımızın burunları dip dibeydi. Her nefes almak istediğimde göğsüm Ecevit'e doğru kalkıyordu. Başını bana doğru eğmişti, vücutlarımızın belli başlı noktaları birbirine dokunuyordu.

"Acıktın mı?"

Bir şeyler mırıldandı. Kafam çok karıştı, allak bullak oldum. "Ben acıktım, sen acıktın mı?" Kopan gürültü kesilmemişti. Silah sesleri ya da insan sesleri geliyordu. "Acıktın mı Firuze?"

Başımı iki yana salladım. Midemi ve onun verdiği hiçbir şeyi hissedecek durumda değildim. "Ne yiyelim buradan çıkınca?"

Biz acıkmış mıydık? Biz yemek mi yiyecektik? Biz buradan çıkabilecek miydik?

"Kokoreç yemiştik hatırlıyor musun?" Başımı ne zaman eğmiştim de Ecevit'in yalnızca düğmelerine bakıyordum bilemezdim. Çenemde parmaklarını hissettim. "Hatırladın mı? Kokoreç yemiştik."

Başımı hızla salladım. Hatırlıyordum. "Kaç kere kokoreç yedik?"

"Bir."

"Bir daha düşün. Kaç kere yedik?"

Gözlerimi kapattım. Kaç kez yemiştik? Eve almıştı bir kez. İkinci kez? Atölyeden kalkıp gitmiştim. "İki."

"Aferin sana," dedi, f sesini vurgulayarak. "Her şey yolunda." Başım dönüyordu, gözlerimi açamadım. Bir ileri bir geri sallanmak istiyordum ama bunun için bile alan yoktu. Kafam usulca öne doğru düştü ve Ecevit'in omzuyla başı arasında bir noktaya alnımı bastırdım. Beni itmeyeceğini biliyordum. Biraz da bunun rahatlığıyla başımı tümüyle kaydırdım. Yüzümün bir kısmı kumaş parçalarını aştı, Ecevit'in boynunda yer edindi. Derin derin nefes alıyordum. Her şey yolundaydı. Tamam, Ecevit bile o kadar kişinin arasından sapasağlam çıktıysa başka hiçbir tasam kalmamalıydı. İçimdeki kuşa usulca yol gösterdim. Önce onu sakinleştirmem lazımdı. O çırpındıkça ben de çırpınmayı sürdürecektim.

"Her şey yolunda," dedi.

"Her şey yolunda," diye tekrar ettim hemen. Bir silah sesi çok daha yakından geldi, irkildim ve yüzümü karanlığa çıkarmak istedim. Ecevit engel oldu, aynı zamanda elleriyle de kulaklarıma bastırdı. Artık her sesi daha az duyuyordum. İnledim, dişlerimi sıktım.

Ne kadar vakit geçtikten sonra bilmiyordum ama kuş temkinli hamlelerle gökyüzünden inmeye başladı. Derin bir nefes aldım. Ecevit'in kokusu, bir başka şey değil, yalnızca Ecevit'in kokusu, belki kuşun da yeryüzüne inmesi ama en çok Ecevit'in kokusu beni aslanlarla dolu odadan çıkardı. Berrak, temiz bir denizin içi gibiydi. Ayvalık, Bozcaada, Antalya, Gökçeada, Marmaris... Ne kadar temiz denizler varsa, suyun üstünden suyun altını görebildiğimiz o denizler, temiz berrak denizler... Ecevit kulaklarıma var gücüyle bastırıyordu. Ecevit'in kokusu o denizlerin içinde kulaç atıyormuşum gibi değil, aksine üzerinde, sırtüstü dinleniyormuşum gibi hissettirmeye başladı. Güneşin bedenime vurduğunu ve tertemiz bir denizde yüzdüğümü sandım.

Gözlerimi dakikalar sonra açtığımda sesler artık buraya gelmiyordu. Başımı kaldırdım ve Ecevit'e baktım. "Az kaldı," dedi hızla. "Her şey yolunda, az kaldı."

"Nasıl çıktın oradan?"

"Benden ne uçan ne kaçan, bilmez misin?"

"Kim bu gelenler, ne oluyor şu an burada?"

Elini kaldırmaya ve alayla sallamaya kalktı ama mesafemiz o kadar dardı ki eli göğsüme çarptı. İkimiz de gözlerimizi hızla kaçırdık ve bu kazayı görmezlikten geldik. "Bir şey yok. Cengiz Resul Atmaca'nın selamını getirdiler."

"Kapıda mı bekliyorlardı?" Ben gelirken çevremi kolaçan ettiğimi sanıyordum halbuki.

"Bir kısmı kapıda, bir kısmı içeride. Yangın alarmı çalarsa içerdekiler dışarıdakilere haber verecek, sonra müdahale edeceklerdi. Alarm çaldı. Belalarını aradılar. Edebimizle konuşup gidecektik."

Ecevit'in telefonu çaldığında ikimiz de cebine baktık. Süratle yanıtladı. "Efendim? Evet, aynı yerdeyiz. Kapı şu an açık. Girdiğin gibi sol tarafa bak."

Ecevit kafasını merdiven altından çıkardı ve kapıya döndü. Üç adam içeri girdiğinde parmaklarını dudaklarına götürdü ve tek hamleyle ıslık çaldı. Üç adam da aynı anda silah yönelttiğinde Ecevit'in eli bana kaydı. Karnımın üzerinden beni itti ve görmemi engelledi. Eliyle indirmeleri için işaret yaptı. Hızla yanımıza geldiklerinde en önde olan, sokakta görsem yolumu değiştireceğim bir tip, "Abi," dedi Ecevit'e. Bu Cengiz denen adam kimdi böyle?

"Çıkabilecek durumda mıyız?"

"Çıkarırız abi, polisler birazdan basacak. Burada olmayın yoksa sizi de karakola alırlar. Sizi arka kapıdan çıkaracağım."

Ecevit bir adım öne çıktı. Elini beline attı ve silahını çıkardı. "İki kişi önden yürüsün, sen benim yanımda dur," dedi. İki kişi önümüze geçtiğinde Ecevit beni yanına alır sandım ama önüne koydu. Öyle yürüdü. "Önündekileri takip et," dedi. Adımlarım önümdeki iki koca adamı takip ediyorken, "Birine bir şey oldu mu?" diye sordu Ecevit.

"Ölen yok abi," dediğinde irkildim ve arkamı dönmeye çalıştım ama Ecevit izin vermedi. Belime hafifçe baskı uyguladı. Odaklanamadığım yollardan geçtik. Yangın merdivenine açıldığını sandığım bir kapı gördüm. Bizi bir merdiven bekliyor sandım ama sanırım kapı arka sokaklardan birine açılıyordu. Hızla olduğumuz yerden çıktık. Ecevit oradan çıktığımız an yanıma geldi, silahını da beline koydu.

Ecevit ve adam ellerindeki araba anahtarlarını değiştirdiler. "Ön tarafta benimki. 06 EFT 1199 plakası. Yarın haberleşiriz."

Ecevit anahtarla kapıları açtı ve "Hadi Firuze," dedi. Hızlı hızlı arabanın etrafında dolaşıp bindim. Ecevit'le kemerlerimizi bağladık. Avcunu direksiyonun orta yerine bastırdı, tek hamleyle çevirdi. Yolu kontrol edip bizi oradan çıkardı. Sokaktan çıkmadan polis sirenlerini duymaya başladım. Arkamı döndüm ama Ecevit hızlı sürüyordu. Bölgeden çabucak çıktık.

"O kadın bu geceden sonra bir daha asla bizimle konuşmayacak."

"İyi, dönelim de bizi öldürsün o zaman?"

"Ne yapacağız?" dedim. Evet, canımızı kurtarmıştık ama o kadın bir daha bizi tutarsa tekte beynimize sıkardı. Kapısının önünden bile geçemezdik.

"Bence, fikrimce, sonraki görüşmeyi o ayarlayacak."

Başımı Ecevit'e çevirdim. Pürdikkat yola bakıyordu. Arabanın içinde su aradım ama yoktu. Dilim damağım kurumuştu. "Cengiz ayağıyla tehdit mi edeceksin?"

"Cengiz benim elim ayağım değil, sadece arada kullanacağım araç. Kendi işimi kendim halledeceğim. Hem zorla değil, bu kadın ancak kendi isteğiyle bize gelirse doğruyu söyler. İnsanca gittik, konuşmaya çalıştık ama anlamadı. Kendisi bilir. Bizim onunla derdimiz yoktu. Zorda bırakacağız kadını, tehditle değirmen dönmez."

Ecevit bana ne zamandan beri kafasında dönen kırk tilkiyi anlatmıyordu? "Nasıl yapacağız bunu?"

"Rahatta kal."

"Anlatsana Ecevit!" diye kızdım. Az önce ne olmuştu, biz neyden dönmüştük farkında mıydı? Bana niye gitmeden söylememişti?

"Açım aç!" diye o da bana kızdı. "Açım bir dur, kafam çalışmıyor."

Bitkince nefes verdim ve gözlerimi kırpıştırdım. Bu durumda midesi mi aklına geliyordu? "Bu kafanın durmuş hali mi?"

"İltifat olarak alıyorum. Kokoreç yiyelim."

Gözlerini ilk kez yoldan ayırdı ve telefonuna baktı. Bir numara tuşladı ve telefonu iki kulağının arasına sıkıştırdı. Sonra, "Selamünaleyküm abi," dedi. Bir eli direksiyondayken cebinden sigarasını çıkardı. Kapağını açtı ama tek elle sigara çıkaramıyordu. "Kokorecin kaldı mı? Tamamdır. İki yarım ayırsana bana. Firuze şu paketi tutsana bir," dedi konuşmanın arasında. Çırpındığını görüyordum ama onu bomboş izliyordum. Paketi avcunun içine aldım ve sigarasını çekmesini bekledim. Çektiği sigarayı dudaklarının arasına aldı, bu kez çakmağına uzandı. Sigarayı yakmadan iki parmağının arasına çekti. "Biri acılı olsun, biri acısız. Yanına da sivri biberlerden koyarsan, iki de ayran... Başka bir şey istemiyorum. Eyvallah abi." Dudağına yakın noktada tuttuğu sigarayı yeniden dudaklarının arasına sıkıştırdı ve yaktı. Yanaklarının içe çöküşünü izledim. Bir taraftan telefonla konuşup sipariş veriyor, bir taraftan sigara yakıyor, bir diğer taraftan araba sürüyordu. Hiç de az önce kurşunların arasında kalmışız gibi davranmıyordu. Kendini bu kadar mı hazırlamıştı?

İçine çektiği duman, "Tamam, ben on beş-yirmi dakikaya oradayım. Hadi kolay gelsin," derken dudaklarının arasından süzüldü. O söylemeden omzunun üstünden telefonunu aldım. Diğer türlü direksiyonu bırakacaktı. Telefonunu dizinin üzerine bıraktım ve yolu izledim.

"Gerçekten karnını doyurmadan anlatmayacak mısın?" diye sorduğumda cıkladı. "Yok," dedi.

Ellerimi birbirine bastırdım ve bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Sıkıntıdan ve meraktan tırnak kemirdiğim bir yolu tamamladık. Ecevit arabadan yalnız başına indi, gidip kokoreçleri alıp geldi. Yemeğimizi arka koltuğa yerleştirdi. Arabayı çalıştırırken, "Baban bu gece bir programa

katılıyormuş," dedi. Kemerini bağladı ve direksiyonu çevirdi. "Radyodan duydum bugün, kafan takılır diye söylemedim."

Başka da bir şey söylemedi. İzleyecek misin diye sormadı. Ben de cevap vermedim. Yolu sessizce izledim. Babamın söyledikleri, yeniden kulağıma çalındı. *Propaganda.* O gecenin üzerinden geçen ikinci geceydi bu. Programa çıkacak kadar ne olmuştu? *Bu işten tereyağından kıl çeker gibi kurtulacağım*, demişti. Bunun yolunu mu bulmuştu? *Beş kere intihar etmiş birine başkent mi emanet edecekler?* Bunu mu söyleyecekti? Belki de. Bunu gidip bana karşı içlerinde zerre sevgi ve saygı barındırmayan partililere söylemişti ve onlar da akbaba gibi bu fikrin üstüne atılmıştı. Babamın sırtını sıvazlamışlardı. Yutkundum, yerimde rahatsızca kıpırdandım. Gözlerim hız ibresine takıldı. Biraz daha hızlı süremez miydi?

Dakikalar geçtikçe ben yolun bittiğini değil, babamın benim hakkımda çok şey anlattığını hissediyordum. Bu his öyle garip, tuhaf ve yürek kurcalayan bir histi ki, babamın kurduğuna emin olmadığım cümleleri bile bana duyurdu. Sanki babam şimdi televizyonda ilk intiharımı anlatmıştı, sonra ikiyi, sonra üçü... Kesin elinde belgelerle de gitmişti. İlaç raporlarım, hastane kâğıtlarım... Hatta belki de o dönemki doktorlardan birini bulmuştu. Bu his bana her seferinde daha kötüsünü düşündürdü. Yolun sonu olmasa bunun da sonu olmayacaktı. İyi ki, iyi ki yolun sonu vardı. Yolun sonu daima olmalıydı, yoksa benim gibi insanlar bu hislerle harap olacaktı.

Ecevit arabayı atölyemin önünde durdurduğunda benimle hareketsiz kaldı. O hız ibresini takip etmekten ibaretti tüm acelem. Varınca, merakım dinmedi ama hiç cesaretim olmadığını fark ettim. Zor bir gecenin ardından, yirmi beş yıllık bir kör talihin üzerine gitmiştim. İnsanların kafasındaki Firuze Akın'ı bir nevi yıkmıştım değil mi? Bir tek geriye Firuze kalmıştı. Ya şimdi ne olacaktı? Beni sevmeyen ama beni anlayan insanlar anlamayı mı bırakacaktı? Belki yeniden nefret edecekti. Kestiremiyordum. Sadece çok korkuyordum. Bir kez elde ettiğim, tadını aldığım bu liman, insanların beni Firuze olarak gördükleri bu nokta vazgeçmek istediğim bir yer değildi. Beni sevmedikleri yerden hemen vazgeçmiştim ama beni anladıkları yerden ayrılmak istemiyordum.

"İzleyecek misin?" diye sordu Ecevit. Demek o da bütün yol bunu düşünmüştü.

"Evet," dedim titrek bir sesle.

"Emin misin?" diye sordu. Sanırım o da benim gibi beter şeyler bekliyordu.

"Eminim."

Kaçarak uzaklaşacağım bir engel değildi ki bu. Bugün olmazsa yarın elbet karşıma çıkacaktı. "Sen bilirsin," dedi, arkadaki poşete uzandı ve arabadan benden önce indi. Peşinden gittim ben de. Dış kapının önünde beni bekledi, önce benim geçmemi istedi. Adımlarım neredeyse geri geri gidiyordu, gitmek istemiyordum. Ecevit ardımdan adımlarımı takip etmese o içeriye girmişken ben ancak birkaç adım atmış olurdum zaten. Paspasın altından anahtarımı çıkardım ve kapıyı açtım. İlk ben girdim, hemen ışıkları açtım. Hiç anlaşmadan görev dağılımı yaptık. Ecevit sobaya yöneldi, bense önce çay suyu koydum, sonra perdeleri çektim. Dişlerimi birbirine bastırmıştım, kısa bir süre önce o silahlı yerden çıkmamış gibi durgundum. Ortadaki sehpayı sildi ve aldıklarını çıkardı. Ben de bilgisayarımı açtım. Önce hangi kanaldan çıkacağını öğrendim, sonra o kanalın canlı yayınına ulaştım. Sesini tamamen kıstım, reklam arasındaydı. Bilgisayarı önümüze konulan yemeklerin ortasına koydum. Program henüz başlamamıştı. İkimizin de kabanını içeriye bıraktım, üzerimi değiştirdim. Saten bir gecelik takımının altını ve üstünü giydim, saçlarımı bir fırçayla tutuşturdum ve üzerime hırka aldım. Üşüyordum.

Odadan geri çıktığımda Ecevit ekrana bakıyordu, daha yemeğine başlamamıştı. "Başladı mı?"

"Reklam var daha. Gel boğazımıza dizilmeden iki lokma yiyelim."

O da boğazımıza dizileceğinin farkında olmalıydı. Yanına oturuverdim. Acısız yazan dürümü kâğıdından biraz sıyırmış ve önüme koymuştu. "Ne tamamen yandaş ne de muhalif kanal seçmiş. Orta yolcu gibi gözüken kanala çıkıyor çakal."

Cümlelerini ezberlediğini tahmin edebiliyordum. Babam bu kadar kısa vakitte televizyona çıkıyorsa gözünü karartmış demekti. Bu geceyi

atlatamazsa yarın onun için her şey daha kötü olacaktı ve bu geceyi atlatırsa yarın benim için her şey çok daha kötü olacaktı. Ecevit ekmeğimi işaret ettiğinde onunla aynı anda uzandım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. Gözlerim reklamları takip ediyordu.

"Ne, ne olacak?"

"Seher denen kadın. Mekânını dağıttık." Belki peşimize bile düşerdi. Hadi Cengiz denen adamdan çekinip peşimize düşmedi diyelim, bize bu saatten sonra asla yardım etmezdi. Ne yapmalıydı? Bu olayın düğümü o kadındı.

"Biz öyle bir şey yapmak istemedik. Kadın zorladı."

"Sonuç olarak dağıttık Ecevit," diye geçiştirdim onu. O kadının da çok umurundaydı. Artık tadına alıştığım kokoreci azar azar yiyordum. Halbuki başka bir zaman olsa, Ecevit kadar olmasın çabucak yer bitirirdim.

"O kadına kafa yorma. Düşünme. Sonra konuşuruz. Halledeceğim. Plansız programsız adım atmadım."

"Ecevit, babam Melike'den daha önemli değil." Bu öylesine, beni sevsin ya da beni hoş görsün diye söylenmemişti. Bu sahiden öyleydi. Onları da isterdim -beni hoş görmesini mesela- ama şimdi niyetim o değildi. Gözlerini bana çevirdi. "Ne yapacağız? Aklında ne varsa bana da söyle. Belki ben de üstüne bir eklerim. Bu kadın kilit noktası, elimizden çıkarsa ne yaparız bilmiyorum, açıkçası aklıma da gelmiyor."

Tüm samimiyetimle söylediğim, gayret ettiğim için belki de bana inanmamazlık yapmadı. Gözlerinden bir alay ya da dikkate almama hali geçmedi. İnandı bana. "Kızını bulacağız. Gerekirse kadını takip edeceğiz. Ben hangi kapıdan girip çıktığını, neyle geldiğini öğreneceğim. Sonra kızdan, resmiyetteki annesine ulaşacağız. Belki kadının çocuğunu çaldılar. Belki kadın biliyor. Belki kız bilmiyor. Ortada bir gizem varsa, ki muhtemelen var, kendi lehimize kullanacağız. Kızından köşeye sıkıştıracağız onu. Paşa paşa bizimle görüşmek isteyecek."

Son ihtimal olarak kıza yöneleceğimizi biliyordum. Bunu istemezdim. Her ne olursa olsun, İnci yaşlarında bir çocuğu annesi yüzünden huzursuz etmek istemezdim ama başka çaremiz de yoktu. Bizden önce

kadın büyüttüğü çocuğu düşünmeliydi. "Bugün bana aklındaki planı niye söylemedin?"

Büyük bir ısırık aldı ve turşu biberi ısırmadan ağzına attı. Peçeteye uzanıp dudaklarının kenarlarını sildi. Yuttu, sonra konuştu. "Aksi olmayana kadar telaş yapma, korkma diye. Her an beynimize sıkarlar diye içeride de dışarıda da adam bekletiyorum demek istemedim. Bir de kesin *böyle bir durumda çıkacaksın* desem yüz söz eder, bozardın işimi."

Bozardım tabii! Bozmaz olur muydum? Mutlaka başka bir şey düşünürdük. Ecevit'i o an mecbur ve yolsuz hissedince çıkmıştım. Yapacağım her başka hamle zaten ip üstünde olan Ecevit'i itmekti.

Uzanıp hızla sesini açtım. Tepeden düşen bir ışık huzmesiyle beraber aniden programın sembolü ve ismi belirdi. Konuşmamız yarım kaldı. Hemen ardından bir jenerik ve daha önceki konuklardan anlar ardı ardına geçmeye başladı. Yeniden sembol ve isim geldikten sonra kamera bir stüdyoya açıldı. Bir adam vardı yalnızca. Adam başta ve orta yerde duruyordu. Sağ tarafında bir koltuk ve önünde büyük, hatta geniş bir sehpa vardı. Hemen karşısındaysa üç sandalye yan yana konulmuştu. Babamın nereye oturacağını tahmin edebiliyordum.

Babamın çıkışını bir kamera değil, karanlığa gömülen stüdyoda, babamın çıkışından attığı adıma kadar onu takip eden ve tam tepeden vuran bir ışık takip etti. Üzerinde gri jilet gibi bir takım elbise vardı. Omuzları da başı gibi dik, adımları sağlam, onu biraz olsun seven, onu biraz olsun tanımayan için sığınacak bir liman, gözü kapalı inanacağı bir devlet adamı, sinesine sığınacağı bir baba ve korkuyu azaltan, müthiş güven veren bir beyefendiydi.

Kimse bilmiyordu ama bu bir yanılsamaydı. Babam bana Platon'un *idea kuramını* anımsatıyordu. Bir mağaranın içinde zincire vurulmuş insanlar arkalarında yanan ateşin duvara vurduğu gölgeleri görüyor, onları gerçek sanıyordu ama hakikat tümüyle mağaranın dışındaydı. Bu, babamın ve siyasetinin anımsadığım kuramı nasıl karşıladığını gösteriyordu.

Elinde dosyalar ve bir tomar kâğıt vardı. Onları tek eliyle tutmuşken daha şimdiden yaptığı hazırlıkla güven veriyordu. Yüzündeki ciddiyete, sunucuyla olan yakınlığı gölge düşürdü. Lakaytlıktan uzak, dostane şekilde gülümsedi ve elini sıktı. Kâğıt olan elini hafifçe ceketine yasladı ve ceketinin tümüyle açılmasına izin vermedi ama düğme de iliklemedi. Babamın koltuğunun karşısında tam üç koltuk ve üç gazeteci vardı. Üçü de yaşını almış, onlarca seçim, birden fazla başbakan ve cumhurbaşkanı görmüştü. Babam elbette tek tek dolaşmadı ama hepsine uzaktan baş selamı verdi. Ayrıca hepsi de babamdan büyüktü. Belki yalnızca biri onunla akran sayılacak yaştaydı.

Babam kendisi için ayrılan köşeye geçti ve önüne kâğıtları oldukça atik şekilde dizdi. Hiç duraksamıyor, yalnızca ben ve annemin anlayacağı bir gerginlikle hareket ediyordu. Buna Ecevit de dahil herkes ama herkes onu ciddiyetle yaptığı işe odaklanmış sanırdı ama babam gergindi. Kâğıtlarını özenle dizip dosyalarını köşeye koyduktan sonra başını kaldırdı ve sunucuya baktı.

"Çok hazırlıklı geldiniz Atilla Bey," dedi adam önündeki kâğıtlara kısa bir göz atarken.

Babam güldü ve "Sen programa çıkmadan önce hazırlık yapmıyor musun?" diye sordu. O an fark ettim, muhakkak bunu bir yere bağlayacaktı.

"Elbette yapıyorum," dedi babamdan küçük, orta yaşlarda adam. Babam başını salladı. Eline bir kalem aldı ve kapağını açıp önündeki bir kâğıda işaret koydu.

Babam başını salladıktan sonra adama baktı. "Öyle de olmalı, halkın karşısına çıkmak hafife alınacak bir iş değil," dedi tam da beklediğim gibi. "Tek bir dil sürçmesini bile saygısızlık sayarım ben. Bizler, bu halka seslenen herkes, halk tarafından intihap olunan kişileriz. Bunu hiçbir noktada kaybetmemek için tam olarak bu özeni elden bırakmamak lazım."

Ecevit ağzının içinde konuştu. Ne söylediğini anlamadım ama dönüp sorgulamadım da. Ayranına uzandı ve dibine kadar içti. Biliyordum, babam *bir masumun hayatını mahvetmemiş gibi davranıyordu.*

Sunucu başını salladı, babamı özenle dinlediğini ve bunu bir tavsiye olarak aldığını hissettirdi. Kamera bazen geniş açıdan, bazen doğrudan bireysel çekim yapıyordu. "Teşekkür ediyorum," dedi ve gazetecilere döndü. "Öncelikle konuklarıma da hoş geldiniz demek istiyorum. Saygıdeğer gazetecilerimiz Hakan Yazın, Uğur Cafer Çayır ve Arhan Yaver. Efendim hoş geldiniz."

Adam her isim okuduğunda kameraman, bahsedilen gazeteciyi çekiyordu. Her gazeteci ayrı ayrı yanıt verdikten sonra kısa bir jenerik araya girdi ve stüdyo âdeta bir sorgu odasına çevrildi. Işıklar insanları seçebileceğimiz kadar azaldı, bir ışık babamın üzerinde yandı. Babam bu gece ya çıkacak ya batacaktı. Sunucunun birkaç ezber, programı açış cümlesinden sonra söz gazetecilere bırakıldı. Her gazeteci konuştuğunda bir ışık da onun üzerinde yanıyordu. Belki de olduğum yerde babamdan çok geridim. Elimdeki yemeği başka bir lokma daha almadan yerine bıraktım ve ellerimi biraz ısınsınlar diye birbirine sürttüm.

"Sizi böyle keyifli görmeyeli çok uzun zaman oldu Atilla Bey. Öncelikle söylemeliyim ki beni şaşırttınız. Madem böyle bir güler yüzünüz vardı niye görmedik?"

Babamın karşısında, babamın önünde el pençe durmayan üç gazeteci vardı. Babamın içindeki hırsı bir ekranın ötesinden alabiliyordum. Bu bir türlü susturamadığı, kendi yanına çekemediği, kalemini kıramadığı gazetecilere karşı bir kin güdüyor, başarırsa ve seçimi kazanırsa bu kalemleri yok edemese bile karşısında böylesine rahat oturmalarını engellemek istiyordu.

Gülümsedi ve "Benim her zaman keyfim yerindedir Uğur Bey," dedi. "Son dönemler hepimizin bildiği üzere sıkıntılı geçti. Bu da elbette ki tepkilerime yansıdı. Kabul edersiniz ki aylardır süregelen bir karalama kampanyasının içindeyim. Kanıtlanmayan hırsızlık iddiasıyla başladı, kızımın vurulmasıyla devam etti." Ecevit'in eli o sıra turşuya uzanmıştı. Duraksadı ve bir süre olduğu yerde kaldı. Elini takip ettim ama yüzüne bakmadım. Gözlerimden onu suçlayıcı hiçbir ifade geçmedi, bilmiyorum belki beklediğim daha büyük şeylerden ötürü bu bana kötü hissettirmedi. Elbette

babam, dışa vurduğu o kirli dilini şimdi güler yüzle örtmeye çalışırken her şeyi kullanacaktı. Yalnızca tek bir an, aylar sonra kısa bir vakit içimden elbette neden demedim ama onun ne düşündüğünü merak ettim. Benden daha kötü hissetti kendini ya da konunun buraya dokunması onu şaşırttı. Elini izlemeyi bırakıp ekrana döndüm. Neredeyse bir dakika sonra tutulup kalan el çözüldüğünde sigara paketine gitti.

"Kariyerime ve aileme aynı anda saldırıda bulunuldu. Ardından bana yapılan suikast girişimi, oğluma atılan iftiralar. Aklıma gelen gelmeyen, kamuoyuna yansıtmadığım onlarca olay. Bunlar elbette keyfimi kaçırdı."

Hakan Bey, ansızın araya girdi ve "Ve kızınızın sizin için akıllara durgunluk veren açıklamaları," dedi belki hiç beklememek için belki de bu konuya değinmek için en doğru vakti yakaladığından. Babamın yanı başında olsam, tam olarak ne düşündüğünü belki seçebilirdim ama şimdi, uzak çekimden duvar gibi bir suratla bakıştım. Yumruğumu sıktım, kulaklarım yanıyordu ve nefes almadan babama bakıyordum. Bu konu sık sık araya sıkıştırılırsa kendini kurtarmak için beni harcar mıydı? *Firuze'nin zaten bazı sorunları var* temelinde bir açıklama yapar mıydı? Bilmiyordum. Yapmaz demek, artık apaçık körlük olurdu.

"Akıllara durgunluk veren?" diye sordu babam yavaşça.

"Aklınıza durgunluk vermedi mi?"

Sorular arasına mesafe girmemeye başladı. Işık babamın üstünde hiç sönmüyor, konuşanın üzerinde yanıyordu. "Ülkemizin bunca önemli sorunu varken, daha mühim mevzularımız varken, aklıma durgunluk veren daha farklı şeyler var," dedi babam ve benim hakkımda gelen ilk soruyu nazikçe değil, oldukça kurnazca itip kurtuldu. Sonraki soruya kadar tehlikeyi kendisinden uzaklaştırmıştı.

Uğur Bey, "Doğru," dedi. "Konuşmamız gereken daha mühim durumlar var. Gündem malumunuz. Tansiyon düşmemekle beraber görüyoruz ki bu mezalim içinde bir arayışta vatandaşlar, UMP yönetimi nikbinliğini kaybetmiş vaziyette. Tepkisi oldukça ters."

Babam kâğıtlardan birini önüne çekti ve gazeteci konuşurken durmaksızın başını salladı, onu dinlediğini belli etti. "Konuşmanızda katıldığım

ve katılmadığım hususlar var Uğur Bey. Katıldığım husus gündemimiz. Elbette bunu konuşmalıyız ama katılmadığım iki nokta var. Arayışa girmek için mevcudiyeti kaybetmek gerekir. Böyle bir durum hiçbir olgu için geçerli değil. Ulusal Mutabakat Partisinin nihai gayelerinin başında değerlerimizi korumak ve kollamak geliyor. Sonrasında yönetimin nikbinliğini kaybettiğini iddia ediyorsunuz. Şu ana kadar hangi davranışımız size bunu düşündürdü?"

Babam elindeki kâğıdı kaldırdı ve kameraya gösterdi. Bir kısmı yuvarlak içine almıştı ve kalemle işaret etti. "Ulusal Mutabakat Partisinin yönetime geldiği günden beri yürürlüğe koyduğu yeni bir yasak yok. Mevcut yasaklara dokunmadık. Bu bazı isimler tarafından öyle lanse edildi ama tümüyle algı yönetimi. Şu dönemde sokakta az bir insan topluluğu tarafından başlatılan ve zaman zaman şiddetlenen bu tepki, bir başka kişiler zamanında olsaydı -görüş fark etmeksizin- ben eminim ki bizim kadar hoşgörüyle karşılanmayacaklardı. Partim tarafından aksi bir talep gelseydi ilk ben karşı çıkardım. Partililer bilir, konu açıldığı gibi anayasadan madde okur ve konuyu noktalarım."

Elindeki kâğıtları indirdi ve bu cümleleri teklemeden kurdu. "Bu olaylar ilk başladığında," dedim Ecevit'e bakmadan. "Evdeki yorumu şuydu, *bırakalım yaksınlar, bırakalım yıksınlar.*"

Ecevit elini bileğinden masaya yaslamış sigarasını tutuyordu. "Ne sebeple?" dedi ve sustuk. Bu onun bulabileceği bir cevaptı. "Zamanı gelince müdahaleyi sertleştirdiğinde hatalı gözükmemek için," diye devam etti sonra. Başımı salladım. Evet, şimdi kimse çıkıp babama *bunu yasakladınız* diyemiyordu ve babam bunu en doğru şekilde kullanıyordu.

"O yüzden Uğur Bey, bize nikbinliğini kaybetmiş diyebilmeniz için sizden uyguladığımız bir yasağı göstermenizi istiyorum."

Arhan Bey, ilk kez söz aldı ve açıkça, "Masadaki demokratik duruşunuz uyguladığınız baskıyı meşrulaştırıyor mu? Baskıyı inkâr mı edeceksiniz?" diye sordu. Babam ne kadar kelimelerle iyi oynasa da karşısında kelimeleri mesleği yapmış insanlar vardı.

Babam alttan yeni bir kâğıt çıkardı ve üste koydu. Başını kaldırıp Arhan Bey'in sözünün bitmesini bekledi. Öylesine ilgiyle dinliyordu ki insan kısa bir vakit hak veriyor sanıyordu ama adamın cümlesi tamamlanınca, "Altı doldurulmayacak yeni bir iddia," dedi bariz alayla. "Şimdi hemen bakalım, bahsettiğimiz kişiler sokağa çıktığında ve şimdi bizi suçlayan bazı partilerin genel başkanları da insanları kışkırttığında, tarihler 28 Kasım'ı gösteriyordu. Üzerinden kırk-elli gün gibi bir zaman geçmiş durumda. Biz bu süreci yakından takip ederken herhangi bir güvenlik önlemi yoktu. İlk günden beri büyük bir sakinlikle, insanların derdini anlamaya çalışıyorum. Çünkü bana oy verecek olsun ya da olmasın, ben onların sorununu çözmekle mükellefim. Peki ne oldu da müdahale başladı?"

Babam elindeki kalemi tam üç kez çevirdi. Gözlerini kırpıştırdı ve sehpaya doğru biraz eğildi. "Güvenlik önlemleri on iki gün sonra alınmaya başlandı. Siz ya da bazı insanlar buna baskı dese de bu bir önlemdir. Yalnızca ve yalnızca güvenliği sağlamak için. Hiçbir müdahale yok. Altını yeniden çizdim. Tam dört gün sonra, 14 Aralık'ta ilk müdahale geldi. Çünkü artık mevzu halk güvenliğini tehlikeye atıyordu. Bu menfi durum çığırından çıkmaya başladı. Gerekli kişilerin görevini ifa etmemesi artık haksızlık olacaktı."

Bazı kelimeleri özellikle vurguluyor, yarının manşetlerini de sinsice planlıyordu. İkimiz de sessizce onu izliyorduk. Ecevit'in canının sıkıldığını anlayabiliyordum. Tüm keyfi kaçmıştı. "Bu geceden kârlı çıkacak," dedi sessizce. Sesindeki kabullenişi en başta hissettim. Gözlerimi ovuşturdum ve başımı ona doğru çevirdim. Bir canavara bakar gibi bakıyordu ve yüzünde müthiş bir tiksinti vardı.

"Benimle alakalı sorudan kaçtı," dedim.

"Cevabı hazır olmadığından değil, muhtemelen önce şovunu yapıp onu izleyenleri kendi avcuna çekmek istiyor. Bir yerden sonra ona cevap verdiğinde insanlar önceki söylemlerinden dolayı pek de umursamayacaklar. Kafasında kronolojik sıraya koymuş."

Belki Ecevit sahiden mantıklı cümleler kurduğu için belki de benim duymaya muhtaç olduğum cümleler olduğu için, sakinleşmedim ama

umutlandım. Gözlerimi Ecevit'e çevirdim, "Söylemez mi?" diye sordum cevap ondaymış gibi. "Yani konuşmasının önüne geçecek başka bir şey?"

Belki ben açık açık konuşmadım, sormadım ama Ecevit beni anladı. Ben bunları soruyorken ekrana bakıyordu. Ne zaman ki cümlem sonlandı, bana baktı. Endişemi görmesi kaçınılmazdı. Engellemek de istemedim. En azından bana dürüst olacağını biliyordum, buna inanıyordum.

Sanırım dişlerini birbirine sürttü ve babama bakarken yüzünde oluşan ifade adım adım benim üzerimde yumuşadı. "Söylemez," dedi. Belki inanarak, belki beni teselli etmek için ama benim için bir önemi yoktu. İnandım ona. "Söylerse bu kadar hazırlığı boşa gider, insanlar öyle ya da böyle seni konuşur." Bu bir teselli değildi, bu inançtı. Bilerek konuşuyordu, ona inanmamak ilkokul çocuğunun öğretmenine inanmaması kadar imkânsızdı şimdi.

Biz bunları konuşurken babam ne soruldu da bu kadar uzun uzun güldü bilmiyorum. "Yapmayın Allah aşkına," dedi gülüşlerinin arasında. "Ağzınızdan çıkana kendiniz inanıyor musunuz?" Keyifle gülmüyordu, sinirleri bozulmuştu. Sorusunun sonunda da gülüşleri soldu zaten. "Bu çok ahlaksızca bir itham. Biz rakipsiz olmak istemiyoruz, biz karşımızda düzgün rakip olsun istiyoruz. Halkın beceriksizleri kendine layık görmeyip inandığını başa getirmesiyle bugün buradayız. Yakup Konuk otursun, bizden ve tarihimizden demokrasi dersi alsın."

Son cümlesinde gizlemeye gerek duymadığı nefret açığa çıktı. Beni arayan adamın adını zikrederken, beni aradığını hatırlayarak âdeta kameraya bakmıştı. Bu bakış, Eşitlik ve Onur Partisi Genel Başkanı Yakup Konuk'a ve aynı zamanda banaydı. İkimizin de izlediğini tahmin ediyordu.

Arhan Bey, "Hazır Yakup Bey'in adını zikretmişken kızınız Firuze Akın'a yerel seçimler için bir teklif yaptığı konuşuluyor, bu konuya değinmek istiyorum ben," dedi ve konu yine bana geldi. Boğazımda yutamadığım düğümler vardı.

"Ama şu an konuğunuz Yakup Bey değil, kendisi burada yokken onun hakkında uzun uzadıya konuşmak da benim tarzım değil."

Benim adımı görmezlikten geldi ve ikinci kez konuyu kapatmaya çalıştı. Bu kez de kurtulursa üçüncüyü denerler mi bilmiyordum ama zaten onların bu kez babama izin vermeye niyeti yoktu. Hakan Yazın, "Bu konunun başrolü Yakup Konuk değil zaten, kızınız Firuze Akın. Yirmi sekiz yıllık gazeteciyim, Firuze Hanım meslek hayatımın ilkini yaşattı bana."

Babam yalnızca gülümsedi ve *sor ne istiyorsan* dercesine başını salladı. "Firuze Hanım'ın açıklama yaptığı gün, peşi sıra adaylık açıkladınız. Türkiye onuncu cumhurbaşkanından öte bir baba-kız kaosu izledi. Ne düşünüyorsunuz bu konuda? Ne hissettiniz o gün?"

Kamera babamın gerildiğini belli etmek için başparmağıyla itip geri çektiği kalemin kapağına yakınlaştırıldı. "Bu soruya bir baba olarak mı yanıt vermeliyim yoksa onuncu cumhurbaşkanı adayı Atilla Akın olarak mı?"

Uğur Bey, "Mümkünse her ikisini de dinlemek isteriz. Eminim halkta bir karşılığı olacaktır iki halinizin de," dedi. Ecevit elindeki sigarayı bıraktı ve hafifçe öne eğildi. Ekrana değil, küllüğe odaklandı ve boş bir zihinle, sadece babamı izlediğini hissettim. Babamın görüntüsüne bile tahammül edemedi, benim aksime sadece sesini duymak istedi. Halbuki ben gözlerinden geçen öfkeyi de görmek istiyordum. Parmaklarımı kütlettim. Kalbim olduğu yerden boğazıma kaymıştı sanki. Kokorecin kokusu bile midemi bulandırdı.

"Ben bir baba olarak çocuklarımı daima özgür büyüttüm," dediğinde babam, belki bu cümle diğer çocuklarının kalbinde hiçbir noktaya temas etmedi ama benim kabuk tutmamış, kanla nemlenmiş yarama dokundu. *Beni mi özgür büyütmüştü?*

"Okudukları okuldan..." diye devam etti. Yumruğumu sıktım. Ankara'dan İstanbul'a çizmeye çalıştığım bir yol vardı. O yolu babam kendi elleriyle bozmamış mıydı? Henüz on sekiz yaşındaydım. Mimar Sinan Üniversitesi benim için uzak bir hayal olarak kalmıştı. "Gittikleri yerler, görüştükleri kişiler... Onları daima özgür büyüttüm. Babaları siyasetin orta yerinde diye onları da siyasetin zor kısmına çekmedim. Ve eşim Aylin Hanım'la buna hep dikkat ettik."

Gittikleri yerler, görüştükleri kişiler... Dişlerimi birbirine bastırdım. Babamın elinde bir jilet vardı, açık yaramı tutmayan kabuğundan soyuyordu. Üstdudağımı alt dişlerimin arasına aldım ve soluklanmaya çalıştım.

"Elbette bu özgürlük, düşünceleri için de oldu. *Ve kızım Firuze, benim en özgür büyüyen çocuğumdur.* Bunu açıkça seçtiği meslekten ve şimdiki konuşmalarından anlayabilirsiniz. Aksini kendisi bile iddia edemez."

Propaganda şekil ve yöntem değiştirdi ama uygulanmaya başlandı. Babam öylesine kendinden emin, biraz üzgün, hayal kırıklığıyla ve sitemle kuruyordu ki bu cümleleri, benim için kurduğunu düşünmek benim için bile güçtü.

"Çoğu zaman aynı noktada elbet değildik ve ben de kızıma saygı duyuyordum. Hâlâ duyuyorum. Bu ülkede kimsenin fikrini kısıtlamadığım gibi kızımı da kısıtlamadım. Yaşanan o talihsiz olay, ki bu sokaktakilerin gözünün nasıl döndüğünü açıklıyor, kızım için büyük bir yıkım oldu. Onun gözünden baktığımızda olaya, babasına yeri geldiğinde onların sesi olması için meydan okuyan kızım halkta karşılık bulmadı," dedi. *Babam...*

Gözlerimi kırpıştırdım. Nefessiz kaldım. "Halkta bir karşılık beklemedim," diyebildim. Halbuki beni tek duyan Ecevit'ti. Ben babam gibi beni alkışlamalarını beklememiştim. Kimseden destek görmek de istememiştim. Benim tek derdim babamın nefretini sırtlanmaktı.

"Kasten yapıyor Firuze," dedi Ecevit.

"Onu gördükleri yerde saldırdılar hatta, halbuki Firuze o gece yardıma gitmiş ama ne oldu? Aslında fark etmeden, kafasında *acaba UMP sahiden bu söylenilenleri yapıyor mu* diye soru işaretleri barındıran vatandaşımın soru işaretlerini giderdi. Şimdi sormak lazım, zulmeden biz miyiz?"

Uğur Bey, "Bir baba olarak cevap vereceğinizi söylemiştiniz öncelik olarak," diye hatırlattı.

"Daha Atilla Akın olarak cevap vermedim zaten, henüz üstümde babalık gömleği var," diye karşılık aldı babamdan. "Benim kızım sanatçı. Her sanatçı gibi duygularını normal insanlardan çok daha farklı yaşıyor. Benim bu kalemi şuradan buraya koymam sizler için bir şey ifade etmez

ama şimdi beni izliyorsa onun için çok şey ifade eder," dedi ve kalemin yerini değiştirdi. Kameradan âdeta gözümün içine baktı.

"Ya siktir git," dedi açıkça Ecevit ve elini bilgisayarıma uzattı. "Şovmen. İzlemeyeceğiz. Gider edebimizle Kemal Sunal izleriz."

"Hayır, kapatma," dedim ve bilgisayarın bir ucundan o, bir ucundan ben tuttum. Babam onu dinlediğimi biliyordu. Bana konuşacaktı.

"Bırak. Seninle oynuyor, bırak."

"Ecevit izleyeceğim dedim, bırak!" İki elimle asıldım ve bilgisayarı tek elinden çekip aldım. Dizlerimin üzerine yatırdım. Babam yeniden kameraya baktı. "Çok şey ifade etti," dedi. Bacağım titriyor, bilgisayar sabit durmuyordu. Ekranın ötesinden elini uzatmış boğazımı sıkıyordu sanki.

"Öyle bir gecede de bana göre yanlış, kendisine göre belki artık yanlış ya da ileride yanlış diyeceği hislere ve düşüncelere kapıldı. O öfkeyi kendisinin masumluğuna değil, bana olan öfkeye yordu. Kırgınlık yok, küskünlük hiç yok. O benim evladım, hatalar yapacak. Benim vazifem büyüklük göstermek. Keşke desteğini daha farklı şekilde açıklasaydı ama olmadı. Sokaktaki gençlerimizin öfkesini de kızımın yanlışını da affettim ben. Bir baba gibi affettim hem de." Sonra babam hareketlendi ve ceketini çıkarıp arkasına koydu.

Karşısındaki üç gazeteciye baktı. "Çıkardığım ceket değil, babalık gömleğimdi," dedi işin renginin değiştiğini belli ederek. "Gelelim Atilla Akın olarak yorumuma. Öncelikle evet doğru, Yakup Konuk kızıma teklif göndermiş. Kendisi bayılır saman altından su yürütmeye, gizli kapaklı işlere ama ben de hiç sevmem. Köşe bucak kaçıyor sorulardan, kendisini yaptığı bir işin bile arkasında görmedim şimdiye kadar ama ben halkımdan bir şey gizlemem. Yakup Konuk'tan, Firuze Akın'a üç büyükşehirden biri olmak üzere yerel seçim için teklif gitmiş. Öncelikle EOP'ye ve İDP'ye buradan seslenmek isterim: Ha şunu bileydiniz, siz beni yine benim kanımla yenmeye kalkabilirsiniz," dedi ve âdeta meydan okudu. Yakup Konuk sorulan her sorudan kaçmıyordu. Ben onu reddetmiştim ve olası bir vazgeçişime karşı önden konuşmak istemiyordu. Babam ibreyi kendine çevirdi ve adamı bir korkak ilan etti. Kendi de yine kahraman ve

halk adamı oldu. "Sonrasında şartları sağlayan her vatandaş gibi Firuze Akın'ın da..." Soyadımı vurguladı, onu dinlediğimi bilerek. *Mezar taşında bile benim soyadım yazacak.* "Aday olmaya hakkı var. Kendisi donanımlı biri. Tahsili yüksek. Gireceği tarafı desteklemem ama siyasete girmesini desteklememem için hiçbir neden yok. Kendisine ancak başarılar dilerim. Ama benim rahmetli babamın bir lafı vardır. *Aile çok önemlidir Atilla ama iki yerin kapısından girerken aileni ikinci plana atman lazım. Biri Harbiye, mevzu ve öncelik vatandır, diğeri siyaset, mevzu ve öncelik halktır*, der. Kızım girer bu işe, hadi bir mucize olur beni de yener ama o işi yapamazsa, başarısız olursa, o vakit babamın sözünü hatırlarım. Mühim olan kızım değil o noktada; halkım, milletim olur. Kızım gibi değil, halkımı kurtarmam gereken bir hata olarak bakarım. Ben Atilla Akın'ım, meclise halkımı ailemin bir adım önüne koyarak girdim."

Kimse, hiç kimse, bu adamın, şahsına ait tek bir parçayı bile halkın önüne koyduğuna inanmazdı. Şu an ekran başında kaç tarafsızı kendisine çektiğini ve kaç kendinde olanı daha çok bağladığını tahmin bile edemiyordum. Bacaklarım engel olamadığım şekilde titriyordu.

"Ayrıca bana karşı olan her görüş düşmanım sanıyorlar. Benim kendi kızım muhalif, siz düşman görmemişsiniz. Söylendiği o insan olsaydık, ilk kızıma engel olurdum ben. Kızımı arayıp tek kelime etmedim, tıpkı senelerdir saygı duyduğum gibi bu kararına da saygı duyacağım."

"Beni tehdit ettin," dedim. Ekrana babamın gözünün içine bakarak. Hırsla, hınçla ve öfkeyle söyledim bunu. Beni duymuyordu ama o kalem için ne diyorsa şimdi de beni biliyordu. "Beni tehdit etti Ecevit," dedim bir yetişkine, bir çocuk gibi onu şikâyet ederken buldum kendimi. "Beni tehdit etti." Nasıl tehdit ettiğini söylemiyordum. Aynı cümleyi tekrar ediyordum yalnızca. Tehdit ettiği şeyi yapsa daha az değil ama en az bu kadar zoruma giderdi. "Yalan söylüyor, beni tehdit etti. Ben özgür büyümedim." Bunları yaşamak kadar bunları yaşadığımın inkâr edilmesi de çok zoruma gitti. Yalınayak kırık camlar üzerinde uzun bir yoldan gelmiştim. Geride bıraktığım her adımdan sonra camlar süpürülmüş ve çiçekler ekilmişti. Şimdi ben yolun sonundayken ve babamın kırıp döktüğü camlar ayak

tabanlarına batmışken babam herkese geçtiğim yolu gösteriyordu. *Bakın*, diyordu. *Ben kızımı çiçekli yollardan geçirdim.*

Bakın, diyordu. Herkes yola bakıyordu şimdi kimsenin bacaklarımı gördüğü yoktu.

Tam da şimdi Ecevit görsün diye onun paçasına yapışmış, *Ecevit Ecevit bak, yara*, diyordum. Daha fazlasını, daha açığını ve daha çoğunu değil. *Ecevit Ecevit bak, yara!*

Ayağa kalkmıştım, babam ekran ötesinden bir şırınga uzatmış ve beni uyuşturmuşken onun etkisinde bir sağa bir sola gidiyordum. Ecevit'e konuşuyordum ama onu ne görüyor ne de duyuyordum. Ne vakit ki Ecevit benim önüme geçti ve yürümemi engelledi, o zaman durdum. "Biliyorum," dedi. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Biliyorum," diye tekrar etti.

"Beni tehdit etti. Yalancı! Propaganda yapıyor! Hiçbir farkı yok. Söylediğinden hiçbir farkı yok!"

Önemli olan başarılı olup olmamasıydı. Babam başarılı olacaktı. Tereyağından kıl çekti ve koltuğuna rahatça oturmaya devam etti. Şimdi bana hoşgörüyle yaklaşan, özgürlükçü bir babaydı. Kimse gerçeği bilmiyordu. Şimdi gözlerime bakan ve elinden bir şey gelmeyen Ecevit gibi. "Yalan söylüyor," dedim. "Ben özgür büyümedim! Yalan söylüyor!"

Herkes ama herkesin babama inandığını hissetmeye değil, bilmeye başladım âdeta. Mideme kramplar girmeye başladıkça yeniden yürümek istedim ama Ecevit izin vermedi. Kollarımdan tuttu.

"Yalan söylüyor Ecevit. Söylediği her şey yalan. Ben söylediği gibi büyümedim."

Tek başına Ecevit'in dahi böyle düşünmesi bile benim için korkunçtu. Ecevit düşünmesin istedim. Özgür olmadığımı bilsin istedim. Ben hapse atılmamıştım, onunla ölene kadar denk olamazdım, benim özgür olmadığımı bilsin istedim. Ecevit kollarımdan tuttu. "Biliyorum," dedi. Burnumdan soluyordum. Nefes nefeseydim.

"Biliyorum, babanın söylediği her şeyin yalan olduğunu biliyorum." Ellerim ayaklarım titriyordu. Defalarca bildiğini tekrar etti. Ecevit titrediğimin farkında olacak ki beni oturttu. Bilgisayarı küfrede küfrede kapattı.

Panik atağın nüksettiği dönemlerde tetiklenmelerim daha da artardı. Bir deprem anından sonra devam eden artçılara benzetirdim ben. Ecevit'in zoruyla duş almıştım. Saçlarımı kurutmuş, kokorecimden biraz daha yemiş ve yatağa yatmıştım. En azından ellerim titremeyene kadar uyumamıştık. Ben ne zaman ki ona sırtımı dönmüş ve uyuyacağımı söylemiştim, Ecevit ancak o zaman kendi yatağını kurmuştu. Yaklaşık bir saat kadar da uyumamıştı. Yüzüm ona, bana bakarak uyuyakaldığı ve düzenli nefes aldığı andan sonra dönmüştü. Ellerimin titremesi geçse de babamın cümlelerini susturamıyordum.

Çırpındığım anlar ve babamın bağırışları, tehditleri kafamdan silinmiyordu. Defalarca kez uyumaya çalıştım ama gözyaşlarım, ağladığımı hissetmesem bile akıyordu. Dayanamadım, yerimden kalktım. Ecevit'in sigarasını önünden aldım ve odadan çıktım. Koltuğa oturduğumda tek amacım iki sigara içip gidip yeniden uyumaya çalışmaktı ama olmadı. Sobanın önündeki halim gözümün önüne geliyordu. Boğazıma cam yasladığım anı izlemeye başladım. Babam buradaydı, ben oradaydım ve onları dışarıdan izliyordum.

Ölmene izin vermem, mezar taşında bile benim soyadım yazacak, propaganda, propaganda, propaganda...

O gece kendimi içkiye vurmuş, beynimi uyuşturmuştum ama şimdi babam karşımdaydı, Firuze karşımdaydı ve ben nasıl çırpındığını görüyordum. Eğer ki babam biraz daha devam etse, üzerine yürüse o camı boğazına geçirirdi. Babamın dokunduğu dikiş izine dokundum. Tam o noktada, o dikiş izinde, şahdamarımın biraz altından başlayan ve uzunca bir yol gibi uzanan dikiş izine dokunduğumda bir ipin içimde koptuğunu ve yine bir depremin artçısını hissettim. *Firuze benim en özgür büyüyen çocuğum.* Gözlerimi sıkıca yumdum. Kalkmak, boğazına cam yaslamış Firuze'nin kulağına fısıldamak istedim. *Yap, yap, yap... Ecevit tek başına da bulur kardeşini. Yap Firuze, yap hadi yap! Yap, gözünün önünde öl, çıkıp senin için en özgür çocuğum diyemesin. Yap hadi. Korkma, neyden korkuyorsun ki? Hadi Firuze, yap!*

Beni sevmiyordu. Beni sevdiği için, kötü insanlar bile olsa beni sevdiği için çabaladığını sandığım insanlar da sevmiyordu. Propagandaydı. Hayır, onlar beni sevdiği için çabalamamıştı. Onlar evladı ölmüş bir baba olmak istememişlerdi. Katil babası olmayı bile kabul etmişlerdi ama beni kabul etmemişlerdi.

Çenemde yaşlarım birikiyor, benden koca koca damlalar dökülüyordu ama bana mısın demiyordu. Nasıl ağladım, nasıl ağladım; annem babam ölmüş gibi değil ama annem babam hiç olmamış gibi. Annesi babası ölmüş gibi değil ama annesi babası onu hiç sevmemiş gibi. Ecevit'i uyandırmamak için kendimi parça pinçik ettim ama yine de gıkım çıkmadı. Beynim uyuşmuyordu. Babam durmadan konuşuyordu. "Sus," dedim parmaklarımı başıma bastırırken. "Sus artık sus, sus!"

Susmuyordu.

Dakikalarca değil, saatlerce de değil belki ama dakikalarca değil, bedenim kendini salmış bir ölü gibi olana kadar gözlerim kapalı, hareket hakkı bende olan her organımı, kasımı sıkarak babamı susturmak için çabaladım. Yine de susmadı. Ben pes ettim, babam etmedi. Açtım gözlerimi, görüşüm kapkaranlıktı. Onların açılmasını bekledim biraz. Ağlamaktan bile pes ettim. Titrek adımlarla kalktım. Lavaboda yüzüme su çarptım. Biraz daha bunu yaparsam Ecevit'i uyandıracaktım. Derin bir nefes aldım, odaya öyle döndüm.

Ecevit mışıl mışıl uyurken bir yere çarpacağım, bir ses çıkaracağım, neredeyse saatlerce ağlamamı gizleyip uyumak üzereyken yakalanıvereceğim diye çok korktum. Ecevit'ten gözlerimi ayırmıyordum. Adım atıyor ama onu gözlüyordum. Göğsü biraz şiddetli inip kalksın, sıkıntıyla biraz sağa, olmadı biraz sola dönsün hemen olduğum yerde duracaktım. Islak kirpiklerimi göz altlarıma ardı ardına birkaç kez vurdum. Ne zordu biriyle evini paylaşmak. Ecevit'e *biri* dediğim için kısa vakitte pişmanlık duydum. Mümkün değildi lakin hisseder, böyle bir şey aklından geçirir diye çok korktum. Ecevit pamuktan bir yastığın üzerinde, annesi saçlarını okşayıp, üstüne duasını okuyup uyutmuş gibi güzelce uyuyordu.

Sonra daha çok pişman olacağım bir şey oldu. Benim kendimi böyle helak ettiğim geceler zor sabaha varırdı. Ben bazen ruhsal sancıdan, bu insanın çekebileceği en korkunç ve dermansız sancıydı, inleyerek uyurdum. Yine öyle olacak sandım ama Ecevit'in yüzünü izleyerek sakinleştim. Sanki dakikalar önce, ciğerimi patlatacak kadar kendimi helak etmemişim gibi ve az önce misafirliğinden şikâyet ettiğim bu adamın varlığı, damarımdan ilaç gibi sızdı.

Acaba, dedim yatağa vardıktan sonra. Yorganın altına girdim. Yastığını ve yorganını düşman belleyip uyuyan adam, benim yanı başımda böyle annesi uyutmuş gibi uyuyorsa -öyle güzel uyuyordu ki kıskanmak asla değil, gıpta etmekti benimkisi- ruhu benim evimde rahata mı eriyordu? Benden kaynaklı değil muhakkak, benim evim olduğu için, yemin ederim üstüme alınmadım hiç, ruhu o tanıdık omzu buluyor da onu rahat bırakıyordu, o da böylece uyuyordu? Bana böyle iyi gelirken o da kötü halde değildi. Çünkü bu atölyenin cam duvarlarının fikri küçük Ali Ecevit'e aitti. O sahiplenmesin hiç, benimsemesin, burası benim diye almasın içi ama işte ruh, bedenin önündeydi. Ne o bize ne biz ona erişebilirdik. Ecevit'in de ruhu uyuyunca beni hissediyor, kabul buyuruyordu belki. Çünkü dikkat kesiliyordum, kaçtır göz dikiyordum, rahat rahat uyuyordu.

Leyla teyzenin okuduğu dua kulağına fısıldanmış, Hüseyin amcanın helal lokmasıyla karnı doymuş, küçük Firuze'yi uyumadan önce son bir kez görmüş, ödevlerini yapmış, hatta öyle ki okul çantasını bile hazırlamıştı sanki benimle uyurken.

Ecevit. Ah Ali Ecevit... Hiç büyümedin de çok büyüdün bende. O nasıl oluyor desen ben bile sana cevap veremem. Ben seni alladım pulladım yokluğunda, büyüttüm, sonra sen karşıma hayallerimden daha güzel çıktın. Ne eksiği, fazlasını gösterdin bana. Ne hayal kırıklığı yarattın ne başka kötü bir şey. Ali Ecevit, fazlasıyla geldin bana. Gani gani sabır dilersin ya hani, o vakit, gani gani derken ne kastediyorsan öyle geldin bana. Yoksa ben bu geceden nasıl sağ çıkardım Ali Ecevit? Gani gani geldin. Bana da feleğimi şaşırttın. Benim kalbim çok büyük acıları sırtlayınca senin gani gani getirdiklerini de sırtlar sandım ama olmadı. Babamın söyledikleriyle çırpındığım,

sığamadığım, kustuğum, ağladığım bir gece vakti gelip yatağa girdim. Yine seni düşünür oldum.

İç geçirdim. Yine ağlayadurdum ama bu sefer hiç öyle beni helak eden bir ağlayış gibi değil. Aksine içimi döker gibi. Yavaş yavaş ve için için. Böyle güzelce aktı gitti. Sebebini bilmiyordum bile. Ecevit'e bakarak ağlamak istedim. Güzelliğe ağlamaktı. *Ah Ecevit, ah Ali Ecevit. Hiç bilmiyorum bu gani gani fazlalık ne. Adını sanını bilmiyorum. Öğret diye sana sormaya da cesaretim yok. Ne olacak bu böyle?*

Kendimle konuşup durdum, sonra konu yine Ecevit'ten babama gitti. O zaman telaş yaptım. Hemen uyumaya karar verdim. *Firuze uyu. Çek elini ayağını üstünden. Uyu.*

Tıkanmış burnumu çeke çeke uyumaya kalktım. Ama bir yerden sonra burnumu o kadar çektim ki Ecevit'in tüm huzurunu bozdum. Hareket etmeye başladı. Hemen sırtımı döndüm. Gözlerini açarsa uyuduğumu sansın diye. Burnumdan bir iki kez daha nefes almaya çalıştım ama yok, tıkanmıştı. Hay aksi, ne yapacaktım ben şimdi? "Firuze." Kısık, uykulu sesini duydum. Nefes alışımı kestim ve olduğum pozisyonda durdum. Uyumuş numarası yaptım. Cevap vermezsem uyuduğumu düşünüp uykusuna devam eder sandım ama olmadı. Gözlerim açıktı, gölgesini gördüm. O zaman kapattım gözümü. Bana doğru adımladığını hissettim. Yatakta hafif bir çöküntü hissettim. Sonra bir kedi nasıl hızlı hızlı koklarsa öyle kokladı beni.

"Rol yapma, uyan," dedi anında. Öyle korktum ki yakalandığım için, korkudan gözlerimi yine açtım.

"N'oluyor ya?" dedim beni uyandırmış gibi.

"Taze sigara kokusu, sigaramı mı çaldın?" dedi açıkça. Hiç de yumuşatmadı.

"Hırsız mıyım ben?" dedim. Öyleydim.

"Sigara içmişsin!"

"Ödünç aldım, Ecevit. Çalmadım. Ödünç aldım bir tane."

"Sigaralarım sayılı, yalan söyleme!" dedi bu kez.

Kaç tane yaktığımı ben bile bilmiyordum. Gözlerimi kaçırdım ve az önce minnet duyduğum adama, "Git başımdan uyuyacağım ben," dedim.

"Ağladın mı sen?" diye sordu ansızın. Gözlerimi kırpıştırdım. Biraz daha eğildi. "Ağladın mı?" diye sordu. Cevap veremiyordum. *Evet* desem ayrı, *hayır* desem apayrıydı.

"Uyumak istiyorum, uykum geldi."

Ben üsteleyecek sandım ama sırtımı dönünce bir şey demedi, tek dizini yatağa bastırmıştı. Olduğu konumda kaldı ve beni izlemeye devam etti. Vazgeçtiğine, beni rahat bırakacağına ve uykusuna döneceğine artık emindim. "Ben sigara içmeye çıkıyorum, yürüyeceğim biraz," dedi ama o uzaklaşırken benden. Gözlerimi geri açtım ve merakla ona baktım.

"Yürüyecek misin?"

"Turlayacağım," dedi umursamazca ve kabanını dolabımdan aldı.

"Neden ki? Bahçede iç işte?"

"İçim daraldı," dedi ve telefonunu aldı. "Senin uykun var, uyu," dedi. Ağzımı zor tuttum *ben de geleyim* dememek için. İki sebepten sustum. Biri, yanına gidip onu rahatsız etmek istemedim, tek yürümek istiyordu, bir diğer sebep de uykum geliyor deyince lafımdan dönmek istemedim. Ecevit odadan çok oyalanmadan çıktı.

İçini bu kadar mı daraltmıştım? Hemencecik gitmişti. Yapayalnız kaldım. Öylece aralık bıraktığı kapıdan bakıyordum. Dudaklarımı ısırdım. Ne zaman gelirdi ki? Ya kaybolursa? Kalkıp arkasından *kaybolursan beni ara* demek istedim. Ben onu gidip alırdım ama ben yerimden doğrulma kararı almadan çıktığını sandığım Ecevit kafasını geri uzattı.

"Gelmeyecek misin?" diye sordu garipçe.

"Hı?"

"Gelmeyi teklif etmeyecek misin?" diye sordu. Bunu mu beklemişti?

"Geleyim mi?"

"Uykun geliyorsa gelme istersen, ben sadece sordum."

Hızla yorganı üzerimden attım. "Uykum senin yüzünden açıldı. Dur ben de geleyim, madem çok ısrar ettin," dedim ve onun gibi sadece kabanımı giydim. Telefonumu bile yanıma almadım. Meraklısı gibi ondan

önce atölyeden çıktım. Vazgeçmeden o, kendimi dışarıya attım. İçimde yedi yaşındaki zilli âdeta gecenin bu vaktinde, uyuduğu güzellik uykusundan uyandı ve bahçede koşturmaya başladı. Gecenin bir vakti Ecevit'le yürümek onu âdeta çıldırttı. Durmadan koşuyordu, yeri dövüyordu. Babamın sesini bile bastırdı o zillinin sesi. Madem böyle yapabiliyordu, ben kendimi mahvederken neredeydi? *Ne nankördü. Ah ne nankördü. Ecevit, deyip ölüyordu.*

Ecevit sigarasını aldı ve içindekileri saya saya çıktı. Kapımı kilitleyip paspasın altına koydum hemen. Ecevit'in yanına gittim. "Bir tane ödünç aldım Ecevit," dedim düz bir sesle. "Aramızda bir sigaranın lafını yapıyorsun ya, ben sana bir şey demiyorum."

"On bir sigaranın Firuze," diye düzeltti. Bir insan niye sigarasını sayardı ki zaten? Ellerimi cebime koydum. İkimiz de yavaş yavaş yürüyorduk, o sigara içiyordu. İkimiz de gölgelerimize bakıyorduk ama konuşmuyorduk.

"Yarın ne yapacağız?" diye sordum. Ecevit sigarasının külünü parmağıyla düşürdü.

"O çıktığımız arka kapı, gizli bir kapıymış. Seher muhtemelen o kapıdan giriyor ya da çıkıyor. Çünkü bu kadının girdiğini gören çıktığını, çıktığını gören girdiğini görmüyor. O kapıyı izleyeceğiz. Eninde sonunda girecek ya da çıkacak. Çıkınca takip edeceğiz. Evini bulmamız lazım. Kızını bulmamız lazım."

Planı tam da aklımdaki gibiydi. Başımı salladım, kızını bulunca her şeyin devamı ip söküğü gibi gelecekti, hissediyordum. "Kızını bulunca?"

"Adını sanını öğrenmemiz lazım. Kız kimin üstüne kayıtlı? Ona ulaşınca da kim olduğuna bağlı olarak ortalık karıştıracağız. Seher bir şekilde bize ulaşacak."

Ortalık karıştıracağız... Artık bana da normal geldi, alışmış olacaktım. Ecevit'le sallana sallana Ümitköy'ün sakin sokaklarında yürüyorduk.

Konuştuğumuz konuya odaklanmaya çalışıyordum, yemin ederim, bana hemen kızılmasaydı, ben çok önemsiyordum. Kendi canımdan bile çok önemsiyordum Melike'yi. Sadece Ecevit'le yürümek... İki yetişkin insan gibi yürüyorduk. Belki sözde nasibimize düşen Ankara'nın buz tutmuş sokaklarıydı ama öyle değildi işte. Yalıkavak'ta yürüyordum sanki.

Ecevit'le hiç gitmediğim ama hep hayalini kurduğum yazlıkta, o güzel sokaklarında yürümek gibiydi. Yazın ortasında, belki şeyle... *Lütfen kızan olmasaydı bana.* Ecevit'in koluna girmiş gibi. Öyle işte. Yalıkavak'ta. Ecevit'in koluna girmiş gibi, sıcak bir yaz gününde, güneş parıl parıl parıldıyorken yürümek gibiydi bu. Kimden çekiniyordum bunları söylerken, kim bana kızacaktı bilmiyordum ama öyleydi işte. Çocukken hayalini kurduğum gibiydi her şey.

"Ecevit," diye seslendim ona. Sırf ilgiyle dinlediğimi bilsin diye.

"Firuze," diye karşılık verdi.

"Hani sen Cengiz'in ismini verince kadın çıkmama izin verdi ya, biz neden Cengiz üzerinden devam etmiyoruz? Demek ki kadın ondan çekiniyor. O şekilde halledelim. Belki kızının peşine düşmek yok yere zamanımızı alıyordur. İşimizi hızlandırır."

Bu Cengiz kimdi bilmem ama Melike için işe yarayacak herkesi kullanırdık. "Tercihim o yönde değil."

"Neden ki?"

Ecevit iç geçirdi ve bir süre sessiz kaldı. Söylemeyecekti sanırım. Belki de o adam, kendisinin kullanılmasına o kadar izin vermiyordu. Ecevit yeniden iç geçirdi. O da şansını zorlamıyordu. Sonuçta adam tehlikeliydi. Ama sonra, "Kan dökülsün istemiyorum," dedi. Bu cümle, tümüyle, büsbütün, Hüseyin ve Leyla Tarhan'ın oğlundan çıktı. Saf değildi, tertemizdi. Aptal değildi, insandı. "Ne olursa olsun, son noktaya kadar kan dökülsün istemiyorum. Melike'yi bulunca, alabilirsem yanıma alınca, onun bunun kanı elimde olmasın istiyorum," dedi düşünceli bir sesle. Başımı ona kaldırdım. Bir cümle kurmalıydım. Ecevit'e *bak sen kimin evladısın, bunu sakın unutma* demek istiyordum. Tek bir cümleyle bunu yapmam lazımdı. İşin doğrusu çok zorlanmadım. O an fark ettim, biz Melike'ye belki bu yüzden biraz yavaş yaklaşıyorduk. Babamın seneler önce yaptığını yapmadan, Ecevit suçlu suçsuz kimsenin kanını eline bulaştırmadan...

"*Leyla teyze ve Hüseyin amca da öyle isterdi.*"

Adlarını zikrettim diye belki çok kızacaktı ama umursamadım. Belki uyumadan önce bu cümlemi anımsar ve içini rahatlatırdı. Yeterdi bu bana.

Ecevit'in adımları yavaşladı, sonra da yavaşça durdu. İki adım önünde duraksadım ve ona döndüm. Biraz çekinerek, biraz korkarak. Anne babasının adını söylemem çok zoruna gidiyordu ama ben ona hep içimden söylüyordum. Dudaklarını yaladı ve gökyüzüne baktı. Defalarca kez yutkundu. Omuzları çökmüştü. Çok yorgun gözüküyordu.

Bir zaman sonra kısık sesle, "İsterdi, değil mi?" diye sordu. Çok kederliydi. O an anladım, ikilemdeydi. Kirli olmakla temiz olmak arasında sıkışmıştı, kirlenmeden kardeşine ulaşmaya çalışıyordu. Çünkü Ali Ecevit Tarhan, başını her gece hâlâ anne babasının yastığına koyuyordu.

"Çok isterdi Ecevit," dedim hızla. "Hele Leyla teyze, kızını bulmak pahasına bile senin kan dökmeni asla istemezdi. Sen Hüseyin Tarhan'ın oğlusun Ecevit," dedim. "Bunu sana şimdiye kadar kimse unutturmadı, bu saatten sonra da kimse unutturmasın tamam mı?"

Gözlerini bana indirdi. O parlaklık, çakmak çakmak hali içimi titretti. İç geçirdim. Saçlarını okşamak istedim. Keşke bana izin verseydi de ben içimden değil, hep dışımdan söyleseydim. İç çekti. "*Ben Hüseyin Tarhan'ın oğluyum,*" dedi. "*Ben Hüseyin Tarhan'ın oğluyum, dik duracağım. Elimi kana da harama da uzatmayacağım.*" Kendisine hatırlattı bunu, sonra derin bir nefes alıp öyle yeniden adımladı. Güç topladı sanki. Bir sigara daha yaktı.

Yeniden sessizce yürümeye başladık. Ecevit'e ne şanslıydı diyemiyordum elbet ama benim babamın sesiyle kendimi harap ettiğim ve yola devam etmek istemediğim yerde, Ecevit babasının adından güç alıyordu. Onu asla kıskanmadım, bu kadar yüzsüz ve kıskanç değildim ama gıptayla baktım. "Ecevit?" dedim sonra bir cesaretle. Beni azarlamayarak çenemi açmıştı. "Küçükken, sen gittikten sonra ne düşünüyordum, ne istiyordum biliyor musun?"

Ne diye sormadı ama merak etmediğine dair bir şey de söylemedi. "Benim annem babam o doğum gününden önce ölüyordu, sonra ben annesiz babasız kalıyordum ama Leyla teyze beni kimselere vermiyordu, kendisi büyütüyordu. Seninle beraber büyüyorduk hem de. Çocuk aklı işte."

Bu cümleleri yirmi beş yıllık ömrümde ilk kez sesli dile getirdim. Biraz korkunç, çok tuhaf ve garip geldi. Küçükken hiç öyle gelmiyordu halbuki. Ecevit de benim gibi olduğu yerde kalıverdi. Burnumu çektim ve gökyüzüne baktım. "Ne bileyim... Çocuktum işte. Benim ailem ölüyordu, sonra ben sizinle yaşıyordum. Sana ve size bir şey olmuyordu. Bir çocuk olarak bunu düşünmem sanırım korkunç ama işte çocuk aklı. Mutluluk benim için sizdiniz. Bizimkiler de belki mutluydu ama sizin gibi değildi. Bir de sen vardın işte. Sonra da gidince... Mutluluk da kayboldu. Annen beni alır ve bana bakar, sonra biz hiç ayrılmayız diye hayal kuruyordum. Hüseyin amca ve Leyla teyze bana o kadar güven veriyordu. Sanki annem ve babam ölse de anne ve babasız kalmazdım. Şimdi düşününce... Bilmiyorum işte. Bugün sen uyurken ben ağladım. Öyle işte. Babamın söyledikleri aklıma geliyor. Sonra sen, babanı hatırlayıp yola devam ediyorsun. Çocukken de bazı şeylerin farkındaymışım demek ki. Öyle işte... Aklıma geldi, anlatmak istedim."

Ellerimi çocuklar gibi ceplerime sakladım ve soluklandım. Sonra da önüme dönüp yürümeye başladım. Gözyaşlarım yüzümde çok çabuk donuyordu. Bunu niye Ecevit'e anlatmıştım ki? Ecevit peşimden gelmiyordu. Hayalimde anne ve babasını çalmıştım. Bir de yüzsüz gibi anlatıyordum. Utançtan arkamı dönemedim. "Firuze," dedi aramızdaki mesafe artınca. Ona döndüm biraz.

"Efendim? Ecevit... Boş ver gerçekten. Öyle saçmaladım işte. Anlatasım geldi. Hadi yürümeye devam edelim. Dönmeyelim hemen. Hadi yürüyelim." Arkamı dönüp gidecektim aslında. Aramıza çok mesafe açılınca gelmek zorunda kalacaktı.

Lakin Ecevit, "Firuze sen niye onlar gibi hayatına devam etmedin?" diye sorunca olduğum yere çakıldım kaldım. Omzum düştü önce, sonra başım eğildi. Bu soruyu bana Ecevit'in bile soruyor olması çok zoruma gitti. Onun sevinmesi gerekirdi. Üzülmüyordu ama sorgulamasın da isterdim. Omuzlarım sarsıldı ama başımı kaldırıp ona baktığımda gülümsüyordum.

"Etmemi mi isterdin?" diye sordum. İstemediğini biliyordum çünkü.

"Hepsi etmiş, en küçükleri de etseydi onu da içime kabul ettirirdim." Etmemiş halimden bile bu kadar nefret ediyorsa, etmiş halime ne yapardı? Bunu ona söylemedim. "Yaşasaydın sen de, onlardan ne eksiğin var? Benden daha fazlasını görürdün. Ben geleli kaç ay oldu, sen kaç yıl böyle yaşamışsın. Değdi mi Firuze?"

Dudaklarım büzüldü. Aramızda bir sürü mesafe vardı. Hiç saymadım bile. "Değdi," dedim düşünmeden.

"Neyine değdi Firuze?" diye bağırdı. "Aklımı kaçıracağım, neyine değdi? Küçükken annem babam ölseydi de bana Leyla ve Hüseyin baksın demişsin. Neyine değdi?"

Çenem titriyordu ama yine de konuşmaya çalışıyordum. Gülerken ağzımdan titrek bir ses çıktı. Kararımdan vazgeçmedim. "Ben senin beş gram bile fazla nefretini kaldıramazmışım. Değdi o yüzden."

En azından şimdi, benden yine nefret etse de beş gram az nefret ediyordu. Gözleri daha da küçüldü. "Seni beş gram mı yaşattı?" Başımı salladım hemen. Bunu anlamasını beklemezdim. "Sana da yazık değil mi?" diye sordu. "Onlar sefa içinde gününü gün ederken kendine bunu yaşatmışsın. Dönüp *bana da yazık değil mi* demiyor musun?"

"Sana da yazıktı," dedim açıkça. Ecevit dediklerimi mantıklı bulmuyordu. Ona beş gram nefret daha fazla gelmezdi ama bana gelirdi işte. "Bir kere, Hüseyin amca kapıya gelmişti," dedim. Bunu anlatmak belki ona beş gram nefretten fazlasını verecekti ama... Anlatmak istedim işte. Nefreti hiç azalmasın istedim. "Sanırım evde kalan şeyleri almak için. Belki biraz para, ne bileyim fotoğraf, belki Melike'nin fotoğrafları... Ama babam izin vermemişti. Babanı içeri almamıştı. Baban bağırınca sesini duymuştum. Seni de getirdi sanıp kimse görmeden hemen yanına koşmuştum. Hüseyin amca orada bana ne yapmıştı, biliyor musun Ecevit?" dedim. O bilmiyordu ama ben hiç unutmuyordum. Ecevit elleri cebinde beni dinliyordu. İkimiz de kıpırdamıyorduk.

"*Başımı okşadı.*"

Öyle şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım ki sokak sesimle inledi. Kendimi yerlere atmak istiyordum. Babamın sözlerinden sonra bunu an-

latmak beni kör kuyulara attı. Nevrim döndü. Beni bu hayatta Ecevit'ten sonra yine Ecevit'in ailesi en çok sevmişti. "Babam gelip beni alana kadar, baban benim başımı okşadı ve iyi olup olmadığımı sordu. Atilla Akın o sırada babanı yaka paça kapının önünden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ben babanı görünce seni görmüş kadar mutlu olmuştum. Hüseyin amca her şeye rağmen benim saçımı okşamıştı." Yaşadığım sevgisizlik Tarhanların sevgisini anımsayınca bir tsunami gibi vurdu kalbime. Beni bu hayatta en çok onlar sevmişti. "Hayatıma devam etmem için senin babanın benim saçlarımı okşamaması, annenin de portakallı kekini hiç yememem lazımdı Ecevit. Belki o zaman..." Duraksadım. Düşünmem bile gerekmedi. *Hayır...* O zaman da devam edemezdim. Ecevit'i unutamazdım ben. Ecevit'e yaptığımı unutamazdım.

"Yine edemezdim," dedim dürüstçe. "Bana bu soruyu herkes sordu. *Neden hayatına devam etmedin?* Bir sen, bir ben kalmıştı sormayalı. Şimdi bir tek ben kaldım. Cevabım çok fazla, o yüzden cevap vermek istemiyorum. Vicdan diyebilirsin ama kısaca. En yalını o."

Gözyaşlarımı sildim ve ters yöne doğru yürümeye başladım. Artık yürümek istemiyordum. Zaten tüm yol ağlayacaktım. En azından yanında ağlak biriyle yürümeseydi. Ağladığım için kendimden nefret ediyordum, beni gören insanlar varsa onlar da benim ne ağlak olduğumu düşünüyorlardı, belki Tanrı bile akan gözyaşlarımdan bıkmıştı ama kendimi senelerce böyle ifade etmiştim. Başka yol bilmiyordum. "Ben uyuyacağım, sen yürüyüp gel," dedim yanından geçerken.

Onu geçtikten sonra, "Yine de edemez miydin?" diye sordu. Duraksadım. Omuzlarım çöküktü. Başımı iki yana salladım. Gökyüzüne baktım.

"İnanma istersen yıldızların yandığına,
Güneşin döndüğüne inanma."

"Edemezdim Ecevit. İnanma istersen bana, sen inan diye bir şey yapmayacağım. Çünkü inansan da hiçbir şey değişmeyecek. *Doğrunun ta kendisini yalan bil Ecevit*," dedim. Hakikat, tanığın diliyle ayakta dururdu. Ben hakikati deviren o tanıktım ama şimdi yemin ederim ki dilimden dökülenler yalan değildi. Bu soruya cevap vermek için yaşamam gerekmezdi.

"Etmez miydin, edemez miydin?" diye yeniden sordu. Ecevit'e döndüm. Gözlerine baktım. Bir karartı vardı. Sanki inanç arıyordu.

"Edebildiğim yerde etmezdim," dedim. Yutkundum.

"İnanma istersen yıldızların yandığına,

Güneşin döndüğüne inanma."

Ondan bir on saniye daha isteyebilmek için ömrümden on sene verebilirdim ve cümle abartı değildi. Yine de söylesem kimse inanmazdı bana. Ondan bir on saniye istemedim ama ona sarılmak istedim. Aynı anda konuştuk. Hava çok soğuktu ve kar atıştırıyordu.

"Firuze," dedi.

"Ecevit," dedim.

Sonrası... İstenmeyen on saniye yüreğimde bir yara olarak kalır sandım ama çok cesurdum. Hüseyin amcadan bahsettiğim içindi belki, bilmiyorum. Hüseyin amca olsaydı, *git sarıl* derdi. Öyle düşündüm belki de. Ve sanki Hüseyin amca Ecevit'i de itti. Çünkü ben hızlı birkaç adım attığımda Ecevit de babasını dinledi. Ecevit'in boynuna sıkıca sarılmak istedim ama istediğim kadar sıkı sarılamadım. Ecevit, babasını dinledi, ben ona kollarımı saramadan, Ecevit'in kolları, hani tren garında eşini savaşa göndermiş ve çaresizce bekleyen asker eşi vardı ya, eşi tarafından beklenen askerin kolları gibi, vatanını düşmandan temizleyip dönmüş kadar büyük, ferah ve kocaman kucağı gibi, beni sardı.

Bir insana sıkıca sarılmanız için onun size sarılmaması gerekiyormuş. Bunu ocak ayının karlı bir gecesinde öğrendim. Bir çift kol, size hiç sarılmadan, sarılmayacak olarak, iki yanda beklerse siz ona onun yerine de sarılırken kemiklerini hissederdiniz ama bir çift kol, siz ona sarılırken sizi sarıyorsa işte o vakit sarılmayı bölüşmek zorunda kalırdınız.

Ecevit'le hep sarılırdık, okuldan dönünce, okula gidince, yalnızca bir gün birbirimizi görmeyince, yarışı kazanınca...

Ama Ali Ecevit'le ilk kez bir sarılmayı bölüşüyorduk.

Güçlü kolları belimi sarmıştı, parmak uçlarımda ona yükselmiştim ve kollarım boynuna dolanmıştı. Bir eli belimden ayrıldı ve bir kuş gibi başımın üzerine kondu. Yaka paça atıldığı evin önünde saçlarımı okşayan

Hüseyin Tarhan'ın oğlu bir gece vakti saçlarımı okşuyordu. Boyum boyuna, kollarım kollarına yetsin diye çırpınıyordum ama bunun mümkün olmadığını fark ettiğim an çırpınmayı bıraktım ve yalnızca teslim oldum.

Yüzümü bir çocuk gibi değil, gayet bir yetişkin gibi Ecevit'in sinesine yasladım. Ve ben Firuze Akın, yirmi beş yaşında ilk kez genç bir adama sarıldım. Tümüyle karşılıklı, bir sarılmayı bölüşerek. Cesareti ancak cesaret doğururdu. Burnumu Ecevit'in boynuna sürttüm. Buna planlı bir davranış denemezdi, bilinçsiz de diyemeyeceğim gibi. Bir erkeğin boynuna hasretle sokulmak, bu temasları tutkuyla -evet, tutkuyla- yapmak ve hatta belki istemek, planlı yapacağım bir şey değildi.

Kalbimin gölgesinde bir ağaç büyüyordu, yaprakları söğüt ağacı gibi mahcuptu. Yere bakıyordu. Utanıyordu bir de. Benim temasım Ecevit'te karşılık buldu ya da bu bir tesadüftü. Ecevit'in belimi saran eli sıkılaştı. Benim ona yüzümü bastırdığım noktadan başıma baskı uyguladı. Sanki gökyüzünde fazla kanat çırpmış olan bana *bugünlük yeter* der gibi beni yuvaya geri çekti. *Tamam bugünlük yeter, hadi gel yuvaya gir, yarın yeniden denersin, kanatlarını bu kadar yorma.*

"Etmezdim Ecevit," dedim kollarının arasında. Ensesindeki saçlarını okşadım. Dakikalar önce keşke saçlarını okşasaydım demiştim. Şimdi keşke başka bir şey isteseydim diyemezdim. İstediğimden ve aldığımdan çok memnundum. Ecevit'in saçlarını okşamak, benim için tüm gökyüzünü dolaşmak kadar büyüktü. "Sana yemin ederim etmezdim. Kimse bana ettiremezdi."

Bunu bilsin, buna inansın istiyordum yalnızca. Koca elleri ve kolları, kocaman kucağı benden yavaşça koptuğunda kendime hâkim olamasaydım canını yakardım. Belki saçlarını, belki kopmamak için tenini çekiştirirdim. Benden korkmasın ya da bu anı güzel hatırlasın, belki arasın, -bu bir hayaldi ama hayal kurmak için neden sınırlara ihtiyacım olsaydı ki- anımsasın, iç çeksin ve gözlerinde hoş canlandırsın diye hoyratça değil, zarifçe ayrıldım.

Gözlerimi kaçırmak, benim için de beklenmedikti. Bu soğuk Ankara gecesinde, boynumdan yüzüme, kulaklarıma bir sıcaklık vurdu. Kokusu

burnumdaydı. Cesaretim ondan ayrıldığımda kırıldı. Kimsenin bana kızmayacağından emin olmadığım bir şey daha yapmıştım, belki de sebebi buydu. Nasıl söylenirdi, nasıl anlatılırdı bilemedim. Ecevit muhtemelen hissetmişti ama ben içimden bile tekrar edememiştim. Bana kızacak ve beni itecek tek kişi Ali Ecevit'ti halbuki. Halbuki ben, sanki beni tanıyan tanımayan herkesten utanmıştım.

Dudaklarımda silik bir his, belki tat ya da dokunuş vardı. Burnumun dokunduğu boynuna dudaklarım da temas etti, *tamam*. Yemin ederim ki öpmedim. Öyle varla yok arasında, öpecekmiş gibi değil, o an öpmeyi aklımdan geçirmedim, yalnızca burnumu nasıl sürtersem, dudaklarımı da iki kez öyle sürttüm.

Yaparken ne kadar arsızsam, şimdi bir o kadar utandım. Arkamı dönüp koşarak atölyeye gitmek istedim. Bazen bir koca sene yazmadığım bir günlüğüm vardı. Günlük de denmezdi, çok korkunç duygular hissettiğim anlarda, tarih atarak yarım yamalak bir ya da iki cümle yazıp kapatırdım. Hiç de geriye dönüp okumazdım. Ecevit'e yazdığım o anlamsız mektuplar gibiydi. Cümleler ortadan başlar, bazen sonlanmaz, bazen sadece başlar ve ortaya bile varmazdı. Gidip o günlüğün en orta sayfasına, bu arsızlığımı sansürlü bir şekilde yazmak istedim. Benden acıdan başka bir şey görmemiş sayfalara arsızlığımı -evet, tam olarak öyle hissediyordum- açıkça yazamazdım. Seneler sonra olur da o yarım yamalak cümleyi okursam ne yapardım ben?

Dudaklarımı Ecevit'in âdemelmasına bakarken yaladım. Bacaklarım tir tir titriyordu. Çok kötü bir şey yapıp hiç pişman olmamak... Evet, yaşadığım da hissettiğim de buydu. Bu arsızlık, o his, dudaklarımda kalan şey, ben hayatımı bunlardan pişman olacak kadar hovarda yaşamadım.

Ecevit'in eli ansızın yüzüme uzandığında ne yapacağımı şaşırdım. Parmak eklemleri gözüme bu kadar yaklaşmasa gözlerimi asla yummazdım ama hedefleri gözlerimdi. Gözlerimi yumdum ve eklemleri ıslak kirpiklerime dokundu. Onları zarifçe sildi. Sonra başparmağıyla gözümün üzerinde düz bir çizgi çekti ve tüm ıslaklığını aldı. Gözlerimi ne açtım ne de açmak istedim. Ellerim utançtan titriyordu. İki gözümü de kuruttuktan sonra, "Bir daha sigaramı içme," dedi yalnızca. O an, o an nasıl rahatladım, nasıl

mutlu oldum bilinmezdi. Mutlu eden kötü şeyleri yaptıktan sonra görmezlikten gelinmek, herhalde yaşanacakların en güzeliydi.

Sanki o kötü şeyi hiç yapmamış gibi değil, o şey kötü değilmiş gibi, yeniden yapmak suç değilmiş gibi hissettiriyordu.

Gözlerimi temasını keser diye aralamadım. Parmakları gözkapaklarımda dolanırken iç çektim. Dudaklarımı tekrardan yaladım. "Tamam mı?" Herhalde bu konumda bana ne teklif ederse etsin onaylardım.

"Hı hım," diye mırıldandım kendimden geçmiş bir sesle.

Sonra belki taklidimi yaptı, belki de onun da dilinden öyle döküldü. "Hı hım," diye mırıldandı.

Evime dönünce yatağın altında hemen şu kısa cümleyi günlüğe benzemeyen günlüğüme karalayacaktım: *Ecevit'in boynunun tadı dudaklarımdan hiç gitmesin isterdim. Öyle işte...*

Ecevit, elindeki büyük termosu -litrelikti- çayla doldururken onu izliyordum. "Buna gerçekten gerek var mıydı Ecevit?"

Çıkmak için çoktan giyinmiş, ayağa dikilmiş Ecevit'in termosunun dolmasını bekliyordum. Bu termos, benim sıcak Ankara gününde, bahçede çalıştığım günlerde, içeri gir çık yapmakta üşeneceğimi bildiğimden soğuk su doldurduğum ve yanıma aldığım bir termostu. Varlığını bile hatırlamıyordum. Ecevit *termosun var mı* diye sorunca *olması gerekiyor* demiştim de bu kadar büyük termosa çay demleyeceğini hiç düşünmemiştim.

"Kaç saat duracağımız belli değil. Ne yapacağız çaysız?" dedi bana bakmadan. Çoğul konuşmuştu ama bilmeliydi ki ben çaysız saatlerce, hatta günlerce dayanabilirdim. Çekmecelerimden karton bardak aramaya koyulduğumda, "Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Karton bardak."

"Hayatta karton bardakta içmem."

Bu adam sözkonusu çaysa gerçekten çok şımarıyordu. Olsun, dedim yine de. İstediği bardak olsun. Çöktüğüm çekmece önünden ayrıldım ve ayağa

kalktım. Bardak rafımı açıp iki tane kupa çıkardım. Peçeteye sarmak lazımdı. "Yok," dedi Ecevit.

"Ne yok?"

"Ona da yok, giderken ince belli bardak alacağım."

"Sen ciddi misin?" Pavyonun arka kapısına kamp kuracakmışız gibi değil de piknik yapacakmışız gibi davranıyordu. Tamam, ben de sandviç yapmıştım ama acıkırız diye yapmıştım. Başını salladı ve "Evet," dedi. "Şaka yapılacak bir konu mu bu?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve başımı iki yana salladım. Ne diyebilirdim ki? "Yok estağfurullah, çay şaka konusu olur mu?" dedim büyük bir ciddiyetle. Âdeta çaya bir kutsallık atfettim. Neredeyse çay demeden önce ayağa kalkılması gerektiğini buyuracaktı.

"Asla," diye destekledi beni Ecevit. Termosu dolunca ağzını sıkıca kapattı. İki ayrı torbaya koydu, sızdırıyor mu diye eğip büktü. Sonra da sandviçlerimizi koyduğu torbaya termosu yerleştirdi. Kabanlarımızı giydik, ben bir de şalımı boynuma taktım. Saçlarımı iki yanıma attım. Torbayı alacakken Ecevit engel oldu, kendisi aldı. Atölyeden çıktık, onun arabasına yerleştik. Bu günümüz ilk ve son olmayabilirdi. Kadın bugün gelmezse ya da biz kaçırırsak, onu yakalayana kadar her gece gidip gelecektik.

Sabah uyandığımızda hiç dün akşam yaşanmamış, sarılmamışız gibi, o anı o anda bırakmış gibi başlamıştık ama yine de her sessizlikte o anı düşünmüyorum desem yalan olurdu. Tabii yine de işimizi de düşündüm. Evi nasıldı mesela? Çok daireli bir bina mıydı? Biz hangisine girdiğini nereden bilecektik? Kızıyla dışarı çıkacak mıydı? Çıkmazsa bu kez bunun için kapıda nöbet tutacaktık.

Ecevit arabayı bir mağazanın önünde sağa çektiğinde dönüp neresi diye baktım. Bir çeyizciydi. "Burada bardak bulunur herhalde," dedi. "Bekle, geliyorum ben," dedi ve indi ama onu hiç mi hiç dinlemedim. Şalımı hemen hem çok üşüdüm diye hem de tanınmayayım diye yüzümün bir kısmına sardım. Zaten kar yağıyordu, hava çok soğuktu. Arabadan indiğimde, "Ecevit Ecevit," diye seslendim. İnerken anahtarı almıştım,

arabayı hemen kilitledim. Ayağımda siyah, düztaban çizmelerim vardı. Ecevit dönmüş bana bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Hemen yanına koştum. "Ben de geleyim, dur!" dedim. Benim de aklımdaydı zaten bardak, hatta çaydanlık almak. Hazır gelmişken onları alıp parasını da ben ödeyecektim.

"Bardak alıp çıkacağım, sen niye geliyorsun?"

"Hayatımda hiç çeyizci gezmedim," dedim ne yapacağımı söylemeden. Söylersem bilirdim onu, belki istemezdi. *Sonra al, sırası mı*, derdi. Hem o *French press* olayını çok benimsemişti. Artık demlerken söylenmiyordu. Yanına vardığımda ikimiz de birbirimize baktık. "Sen?" diye sordum merakla. Gözlerimi kırpıştırdım.

"Ben ne?"

"Hiç hayatında çeyizci gezdin mi?"

Neden bilmem, bir genelev, bir pavyon sorum nasıl yadırgandıysa bu da öyle yadırgandı. Garipmiş gibi baktı bana. Halbuki o benden daha garipti. "Tabii," dedi beni şaşırtarak. Neden bilmem, belki daha önce pavyon ve genelev deneyimini ilk benimle kazandığı için, buna biraz üzüldüm. Hiç belli etmedim ama bu kısa hüzün içimden tatlı bir esinti gibi gelip geçti. Yani umarım ki geçti... "Benim niş hobim zaten çeyizci gezmektir. Gördüm mü hemen arabayı sağa çekip çeyizci geziyorum," dedi. Büyük bir dikkatle onu dinliyordum. *Tabii* cevabını beklemediğim, biraz da üzüldüğüm için sonrakileri de ciddiyetle dinledim. Ecevit kaşlarını çattı ve mağazaya adımlamadan önce, "Sabır selamet," dedi ve cıkladı.

Beni bırakıp yürümeye başladığında peşinden gitti. "Ecevit!" dedim sitemle. "Beklesene!" İkimiz de ilk defa, bir pavyona ve geneleve girer gibi çeyizciye girdik. İçimden tatlı bir esinti gibi gelip geçen üzüntü kayboldu. İçeri adımladığımız gibi bize doğru genç bir kız ilerledi. Yüzümü şalıma gömdüm ve "Ay burası ne kadar soğuk," dedim abartıyla. Soğuk değildi ayrıca, bariz derecede sıcaklık farkı vardı.

"Hoş geldiniz, sizlere nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kolay gelsin," dedi Ecevit ve içeriyi süzdü. Önümüze sağdan sola doğru ilerleyen beş tane raf açılıyordu. Mağaza çok genişti. Yerler, duvarlar ve ışıklandırma tamamen beyazdı. Çok kalabalık bir eşya skalası vardı. Ecevit tekte seçemeyince, "Çay bardağı alacaktık," dedi. Benden daha genç olduğunu düşündüğüm güler yüzlü kız, "Tabii, çay bardağı modellerim bu tarafta. Buyurun ben size yardımcı olayım," dedi ve ilerlemeye başladı. İkimiz de onu takip ettik. Ben bir taraftan kucağıma alacağım bir çaydanlık bulmaya çalışıyordum. Kocaman bir çay bardağı rafına geldik. O kadar çoktu ki, "Yeni gelinlerimizin bu sezonki gözdesi bu," dedi kadın. Başkasına diyor sandım ve gelin bulabilmek için etrafa bakındım. Bu rafta bizden başka kimse yoktu.

"Hı?"

Kadın eline aldığı bir kutuyla bana doğru adımladı. "Yeni gelinlerimiz en çok bunu alıyor. Şu şekilde göstereyim," dedi. Ağzı ve tabanı absürt şekilde geniş, beli çok dar ve üzerinde altın renk desenleri olan bir bardak setini gösterdi. Gözlerimi kırpıştırdım ve kadının yaptığı sunumu izledim. "Altın işlemeler bu şekilde altlıkta da devam ediyor," dedi. Bardağı Ecevit istemişti ama kadın yalnızca bana anlatıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve Ecevit'e baktım. Onun yüzünde benim kadar şaşkın olmasa da biraz sıkıntılı bir hal vardı. Çenesini kaşıdı.

"Sizin eviniz için düşündüğünüz bir model var mı? Su bardaklarınızı aldınız mı?" diye sordu bu kez. Gözlerimi açıp kapattım ve o an, zihnime aniden bu fikir iniş yaptı. Ağzımdan ardı ardına mırıltılar döküldü. Bir kadın ve bir erkek çeyizcideydi. Elbette bir insan ilk ne düşünürse kadın da onu düşünüyordu.

"Yok," dedim ne diyeceğimi bilemezken. Biraz telaşlandım, biraz anlamsız şekilde korktum, biraz heyecanlandım. Gözlerim saçma şekilde doldu hatta. Ne yapacağımı bilemedim. Ecevit'le aynı anda konuştuk.

"Hayır, yanlış anladınız," dedim.

"Biz yalnızca dümdüz bir çay bardağı istiyoruz," dedi Ecevit.

Kadın elindeki bardağı hızla içine geri koydu. "Anladım, sade bir şey istiyorsunuz yani. Şöyle bir model var elimde. Bu arada yemek takımınızı seçtiniz mi, yeni modellerimiz geldi ve bugüne özel indirimimiz var."

Ecevit'le aynı anda soluklandık. Belki bana kızdı, bilmiyordum. Ben gelmesem muhtemelen hemen alıp çıkacaktı. Bir başka bardak çıkardı kadın. Bunun şekli de alttan çok geniş, üstten dardı. İnce belli değildi. "Şu modelim çok tercih ediliyor. Sade, şık ama modern."

Ecevit'e baktım. Beğenmediğini zaten biliyordum. Gözlerini açıp kapattı. "Biz oldukça standart," dedim ve rafa baktım, "normal bir bardak istiyoruz." Birkaç kez taradıktan sonra da buldum zaten. "Hı şundan, evet. Ecevit şu," dedim. Biraz yüksekteydi. Kırarım diye uzanmadım. Ecevit'e gösterdim, o uzanıp aldı ve kadına baktı. "Teşekkür ederiz, kolay gelsin," dedi.

Kadın ağzını açmış bir şey daha söylemek için tetikteydi. "Yemek takımına da bakacaktık," dedi ama Ecevit dönmüştü bile. "Benim çaydanlığa ihtiyacım var," dedim kısık sesle. "Yardımcı olur musunuz?"

Kadın hemen, "Tabii," dedi ve yürümeye başladı. Ecevit onu ödeyene kadar ben gelirdim zaten. "Ben hemen size modellerimi göstereyim."

"Ben en kalitelisini alayım. Yani paslanmasın, çok küçük ve çok büyük olmasın, dandik olmasın yeter. Bir de acelem var," dedim hızla versin diye.

"Söylediklerinize uygun bir tane var," dedi ve kutusuz halini gösterdi. "Bu pahalı gelirse yine bu kalitede benzer olarak şu var."

"Yok yok pahalı gelmez, alayım ben onu," dedim. Güzel de duruyordu zaten. Çaydanlıktı işte, ne fark ederdi ki? Hızla kutusunu kucakladım. Aslında, "Bir de çay makinelerimiz var, son model," demese benim aklımda hemen Ecevit'e yetişmek vardı zaten.

Merakıma yenik düştüm ve "Onlar nasıl oluyor ki?" dedim ilgiyle. Babam Türk kahvesini ve çayını geleneksel içmekten yana olduğu için bizde çay ve kahve makinesi yoktu. En azından ben öyle biliyordum. Belki çayı daha güzel demliyordur diye merak ettim. Kadın tersi yönüne döndü ve birkaç model gösterdi. Kapağını açtı ve orta yeri gösterdi. "Şuradaki hazneye çay koyuluyor. Sıcaklığı vesaire makine kendisi ayarlıyor. Yani çayınız da yanmamış oluyor ve çalıştırmak için ocağa gerek yok, elektrik yeterli. Yıl oldu 2010, şimdi çok yaygın değil. Her mağazada da bulunmaz ama ileride tüm evler-"

"Firuze!" Kadını dinlerken o kadar dikkat kesilmiştim ki Ecevit bana seslenince irkildim. Telaşla ona baktım. "Ne yapıyorsun? Hadi," dedi. Elime, sonra kadına baktı. Sanırım kadının beni kandırdığını vesaire her şeyi anladı. Kadına mahcupça baktım. O da işini yapıyordu, beni kandırmıyordu ki. "Ben onu da alayım," dedim hızlı karar verip.

"Çok doğru bir karar, tebrik ederim."

Kadın kutuyu aldı ve taşımak istedi ama ondan aldım. "Çok teşekkür ederim ilginiz için," dedim ve hızla Ecevit'e doğru yürümeye başladım. "Güle güle kullanın, mutluluklar," dedi. *Mutluluklar mı?..* Ecevit ellerimdeki kutulara bakıyordu. Makine biraz ağırdı, elimden kayıyordu. Ecevit'e varınca destek olmak istedi ama izin vermedim. Görmesin istiyordum.

"Bunlar ne?"

"Hiç, öyle atölyeme lazımdı. Bir iki parça, gelmişken alayım."

Kaygan kutu âdeta yine akmaya başladı. Ecevit bu kez elimden aldı. Çay makinemin önünü çevirdi, üstünü okudu. Ne olduğunu anladı. Sonra çaydanlığa da baktı. O *ne gerek var bunlara, ben zaten gideceğim* demesin diye hemen lafa atladım. "Atölyem için aldım," dedim. "Alacaktım zaten. Bir türlü nasip olmuyordu. Sen geç arabaya, ben ödeyip hemen geleceğim."

Ecevit makineyi biraz daha inceledi. "Tamam, birini al o zaman," dedi, belki gayet makuldü söylediği ama ben ikisini de almak istiyordum. Hangisinde daha iyi çay demleyebiliyorsam Ecevit'e onunla demleyecektim.

"Yok, ben ikisini birden almak istiyorum," dedim. "İkisi de bulunsun. Ver sen onu bana, ben hemen alıp arabaya geliyorum." Kasaya zaten az bir mesafe kalmıştı. İkisini düzgünce tutarsam düşürmezdim. Ecevit'in elinden almaya çalıştım ama nasıl oldu bilmiyorum o benim elimden aldı. "Emin misin ikisini birden almakta?" diye sordu. Başımı salladım. Başka da bir şey demedi, ürünlerimi kasaya kadar götürdü.

"Kartla olacak ödeme," dedim.

"Tabii," dedi adam.

Ecevit kasanın sonunda, ben de başında bekliyordum. Adam ikisini de okuttuktan sonra iki ayrı torbaya koydu. Elimde kartla bekliyordum.

Adam pos cihazına yöneldiğinde, "Nakit ödeyeceğiz," dedi Ecevit. Bardağı mı ödeyecek diye düşündüm ama onu çoktan torbaya koymuştu.

"Yok yok hayır, kartla ben ödeyeceğim." Adam bir bana, bir Ecevit'e bakarken arada kaldı. "Ürünler benim, ben ödeyeceğim."

"Ne kadar tuttu?" dedi Ecevit yeniden. Ben, o ödemesin diye telaş yapsam da o, adam beni tercih eder diye hiç telaş yapmıyordu. Kendinden emindi.

"Dört yüz on lira böyle."

"Hayır, benden alır mısınız şunu, rica ediyorum."

Gidip en pahalılarını seçmiştim. Üstelik iki tane almıştım. Ecevit neden alnının akıyla kazandığı parayı benim seçimlerime harcasaydı? "Tost makinesini de siz alırsınız," dedi adam ve Ecevit'in uzattığı parayı aldı. İnsanlar bizim çeyiz düzdüğümüzü sanıyordu. Hatta şimdi de bu meseleyi bir inatlaşma olarak görüyordu.

"Hayır beyefendi, ben çaydanlığımı ödemek istiyorum. Ürün benim."

"Ablacım eve alıyorsunuz, senin onun mu var?"

Ecevit faturasını ve poşetini alıp çıkmaya koyuldu. "Ya abicim ben ödemek istiyorum, seni ne ilgilendiriyor?" dedim. Ben daha çok laf yetiştirirdim ama Ecevit beni bırakıp gidince peşine düşmek zorunda kaldım. "Alelade cinsiyetçilik yapıyorsunuz ya!" diye son kez konuştum adama. Koşar adım gittim. Ecevit arabaya binmişti bile. Torbaları arkaya yerleştirirken ben de bindim.

"Ya sen niye ödedin?" diye kızdım. "İnip iade edelim. Saçmalama Allah aşkına, ben en pahalısını aldım Ecevit. İnelim iade edelim. Ben de istemiyorum. Kendime alacaktım ben onları." Suratı beş karıştı. Hem ödüyor hem surat asıyordu. "İçinde mi faturası? Ben iade edip geliyorum," dedim ve poşetlere uzandığım an Ecevit arabayı çalıştırdı. "Sana diyorum, sana." Onun kendi evinde bile çay makinesi yoktu. "Ecevit, sana diyorum! Dur, sürme."

Sürdüğü gibi bir de frene bastı. "Senin için almadım, kendim için aldım," dedi. Yalan söylüyordu, salak değildim.

"Kendi evine götür o zaman."

"Sakla atölyede, ben gelince kullanırım."

"Ecevit, en pahalılarını aldım diyorum!"

"Tam çaya layık," dedi yola bakarken. Artık çoktan caddeye çıkmıştı. Arabayı durduramazdı. Faturaya uzandım ve tutara bir kez daha baktım. Az daha zorlasak bir asgari ücret çıkacaktı. Kendimi nasıl kahrettim, anlatamazdım. Ağlayacaktım neredeyse.

"Ecevit," dedim yine. Put gibi ifadeyle yola bakıyordu. Cevap bile vermeye tenezzül etmedi.

Biz pavyonun arka kapısına geçene kadar vakit çok geçmişti, en azından içeride gece başlamıştı. Ecevit bardaklarımızı çalkalamıştı ve bize çay koymuştu. Pavyonun arka kapısını görebileceğimiz bir yerden ince belli bardakta çay içiyorduk. "Almayacağım o eşyaları senden, haberin olsun. Evine götür."

Bana yine cevap vermedi. Sinirlerimi o kadar bozuyordu ki saçlarını yolasım geliyordu. "Sana söylüyorum sana. Sadece bardakları alırım."

"Niye?"

"Çünkü öyle karar verdim. Bardakları ben alacağım, diğerlerini sen al."

Yine cevap vermeyi bıraktı. Bacağımı sallamaya başladım. Çişim de gelmeye başlamıştı zaten. Konuşmuyorduk da. Bu kadın kimbilir ne zaman çıkacaktı. "Tuvalete gitmem lazım," dedim bir süre sonra. "Seninki gelmiyor mu?" Bana yandan bir bakış attı. Hiçbir sorumu beğenmiyordu, beni hiç dinlemiyordu. Dün gece hiç birbirimize sarılmamışız gibi davranıyorduk. "Yine ne oldu? Benden iki kat hızlı çay içiyorsun. Tuvaletin geliyor mu gelmiyor mu? Hayır, gelmesi lazım çünkü."

Biz yan yanayken hep çişi gelenin ben olması, beni çok utandırıyordu. Kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Böyle hissetmesin diye, genç bir kadın olduğumu bilsin diye tutabildiğim kadar tutmuştum ama çayım bittikçe dolduruyordu. Ben de reddedemiyordum. Tüm çayı sünger gibi çekiyordum.

"Gelmiyor mu? Cevap versene Ecevit ya. Gayet insani bir soru soruyorum. Bu kadar çay içtikten sonra tuvaletin gelmiyor mu?" Tek merakım bu oldu. Ben açıkça söylediğim için sanırım, o da söylesin ve eşitlenelim istiyordum. "Ecevit cevap versene. Tuvaletin gelmiyor mu?"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi yüzünü avuçlarının arasına alırken. Sabır nefesleri almaya başladı. "Hesap soruyor, kafayı yiyeceğim, hesap soruyor. Kızım sana ne?" dedi ve apaçık azarladı.

"Hesap sormuyorum, soru soruyorum. Canım sıkıldı, kaç vakittir bekliyoruz. Konuşmuyorsun da."

"Boşaltım sistemimizi mi konuşalım?" dedi sabırsızca. Göz devirdim. Ya ne konuşacaktık? Daha iyi bir konu açmıştı da beğenmemiştim sanki. Sıkıntımı belli edeyim, onu iyice rahatsız edeyim diye öfledim. Yanımızda ne kadar yiyecek varsa sıkıntıdan hepsini yemiştik. Dilim yanmıştı artık.

"Bu kadın Allah bilir ne zaman çıkacak... İçeride mi o bile şüpheli. Kadının mekânını da dağıttık, bir daha ölsek giremeyiz. Buradan çıkınca eve mi gidecek o da şüpheli. Bence biz yanlış yapıyoruz. Tekniğimiz yanlış, doğrusu bizim aklımıza gelmiyor." Onun da sıkıldığını görmek ve duymak istiyordum ama olmuyordu. Oldukça sabırlıydı ve sıkılmamıştı.

"Sen uyusana biraz," dedi.

"Sen niye uyumuyorsun?"

"Uykum yok çünkü? Uyu, ben bir şey olursa seni uyandırayım." Arkaya döndü ve koltuğun üzerindeki poşetleri yere itti.

"Ya senin de uykun gelirse, uyuyakalırsan ve kadını kaçırırsak?"

"Uykum gelirse seni uyandırırım, hadi git uyu."

Araba ses çıkarmasın diye çalışır vaziyette değildi. Yani biraz soğuktu. Işığı da yanmıyordu. Arkaya baktım. Evet, uyunabilirdi aslında. "Uyandır ama tamam mı?" diye sordum.

"Uyandıracağım Firuze," dedi sabırla. Arabadan indim ve arka koltuğa geçtim. Uzandım. Biraz rahatsızdı ama uykuya bir kez dalarsam bir daha uyanmazdım. Cenin pozisyonuna geçtim. Dışarıda yağmur çiseliyordu. Ecevit indiğim koltukta unuttuğum şalımı katladı ve bana döndü. "Başının altına koy bakayım bunu," dedi. Elime uzatmadı, kendisi aradaki

boşluğa sıkıştırdı ama şalım pek kalın değildi. Öyle pek bir yükseklik yapmadı ama olsun. En azından yumuşaktı. Ecevit önüne geri döndü. Gözlerimi kapattım ve yağmurun sesine odaklanmaya çalıştım. Olmadı içimden koyun sayacaktım. Biraz daha konuşursam Ecevit iyice kızacak, *bir daha seni getirmeyeceğim* diyecekti.

Birkaç dakika geçti ya da geçmedi, Ecevit yeniden arkasını döndü. "Al bunu da koy başının altına," dedi. Uykuya dalmamıştım ama mayışmıştım.

"Hım?" diye mırıldandım cevap vermeye üşenip. Başımın altına yükselti oluşturacak yumuşak ve Ecevit kokan bir şey koydu. Gözlerimi araladım ve karanlıkta rengini seçemedim. "Bu ne?" diye sordum kumaşına dokunurken.

"Kazak."

Açıkçası başta umursamadım. Tamamdı işte. Boynumu rahatta tutan bir şeydi. Gözlerimi kapattım ve yeniden uyumaya çalıştım. Amma velakin çok geçmeden, Ecevit'in sabah gömleğinin üzerine giydiği gri kazak geldi aklıma. Gözlerimi hemen açtım ve bir kez daha baktım. "Ecevit, bu senin üstündeki kazak mı?" diye sordum. Nasıl ben üşüyorsam -üstelik ikimiz de hareketsizdik- o da üşürdü.

"Uyu Firuze."

"Olmaz, al giy şunu."

"Sıcakladım Firuze, giymeyeceğim. Yat uyu."

"Ecevi-"

"Getirmeyeceğim bak bir daha seni!" dedi çok geçmeden. Elbette en baştan beri bunu bekliyordum. Başımı geri düşürdüm. Üşürse üşüseydi o zaman. Hemen de beni tehdit ediyordu. Ecevit'in kazağını, kalbi saran damarlar gibi kavradım. Ecevit'e sarılmak kadar güzel olmasın, kazağa sarılmak yine de çok güzeldi. Yine insan, o kadar yoğun olmasın benzer duygularla haşır neşir oluyordu. Kalbi hıphızlı atıyordu. Belki de o kazağın yüzü suyu hürmetine uykuya daha çabuk daldım.

Sonra... Ve sonra nasıl oldu, niye oldu bilmiyorum. Bir rüya gördüm. Çok hatırlamıyordum ama uyandığımda çok utanıyordum. Rüyada da utandığım için değil, rüyadan uyanınca içimi bir utanç kapladı. Rüyada

Ecevit vardı, yine bu kazak vardı, giymiştim de ama daha fazla bir şey hatırlamıyordum. Sadece uyandığımda da bu kazak yine üzerimdeydi ve başka da bir şey giymediğimi sandım. Ecevit'i de yine tepemde görünce hemen ne giymişim diye üstümü kontrol ettim. Rüyamda da öyleydi. Gülüşüyorduk. Ecevit'in yüzü kızarıktı, en azından elmacıkkemikleri. Rüyada öyleydi. Daha da fazla bir şey anımsayamıyordum. Eğer ki Ecevit bana tepemden, "Firuze," diye ardı ardına seslenmese, biraz aceleci olmasa ilk uyandığım an rüyayı anımsardım ama Ecevit zihnimi bulandırdı. Ben yalnızca utandım. "Firuze bir hareketlilik var, uyan," dedi.

"Hı?"

"Uyan, kalk. Kadın çıkacak muhtemelen. Araba çektiler arka tarafa, korumalar arttı. Uyan."

"Hı?" Elmacıkkemiklerine bakıyordum ama o benimle daha fazla ilgilenmedi ve önüne döndü. Arabayı da çalıştırdı.

Arabada bir sessizlik hâkim oldu. İçimde bir sızı vardı. Anlamlandırmaya, üzerine düşünmeye bile fırsatım olmadan Ecevit, "Firuze, çıktı," dedi. Tutulup kalmış bedenimi inleyerek kaldırdım. Başta başım döndü, hiçbir şey göremedim. "Çıktı o. Eğil," dedi ve kendini araba koltuğundan kaydırdı. Ellerini direksiyondan çekmemişti. Ben de eğildim.

"O mu, emin misin?"

"Saniyelik de olsa gördüm. O, evet. Kaldırma başını."

Benim eğildiğim konumdan hiçbir şey gözükmüyordu. "Kaç saat oldu ben uyuyalı?" Mesanem öyle bir dolmuştu ki patlamak üzereydim.

"Üç-dört saat geçti."

"Ciddi misin?"

O bunca saattir tek başına ne yapıyordu? Gözlerim bile çapak toplamıştı. Ecevit arabayı çalıştırdı. "Eğil," dedi yine ve o konumda, oldukça riskli şekilde arabayı sürdü. Doğrulduğumuzda pavyonun önünü çoktan geçmiştik. Önümüzde birden fazla araba vardı.

"Hangisi?" dedim.

"Dur bekle, biraz daha ilerleyelim arkasına geçeceğim." Bedenimi iki koltuğun arasına sıkıştırdım ve araçların plakalarına baktım. "Tek araç mı çıktı?"

"Tek araç çıktı."

"Hayret," dedim. "Emin misin? Ya senin fark etmediklerin varsa?"

"Tek araç çıktı, eminim," dedi. Hızını biraz artırdı. Bir araca yaklaşır gibi olduk ama yine mesafe vardı. "Normal bir muhitte oturuyorsa, hatta lüks bir yerde de oturuyorsa, kızı için gizliyorsa bu pavyon durumunu, aynı anda birkaç araçla her gece eve gidemez."

Saat geçti. Gece yarısını geçmişti ama sabah olmak üzere de değildi. Yollar neredeyse boştu. Ecevit kapattığı mesafeyi yeniden açtı. Bunu araç artınca sık sık tekrarladı. Trafik ışıklarına yakalandığımız her an daha çok artırdı. Eğer ki araçtan bir kişi bile fark ederse bu geceden sağ çıksak bile bir daha bu kadına ulaşamazdık. Ecevit büyük bir temkinle takibi sürdürdü. Artık trafik yolundan çıktık. Ankara'nın nezih semtlerinden birindeydik. Lüks evlerin olduğu, çoğunlukla yabancı işadamlarının zaman zaman Türkiye'ye geldiklerinde kaldıkları semtlerden biriydi. Arabadan inen insanları çok zor gördüğümüz bir yerde durduk ama seçebildim. Evet, Seher'di. Ve artık belki kaçıncı katta olduğunu bilmesek de evini biliyorduk. Önündeki araç ne yapacak diye beklerken açıkçası kapı önünde nöbet tutmalarını bekledim ama öyle olmadı. Tek bir kişi bile arabadan inmedi. Seher indikten birkaç dakika sonra ayrıldılar.

"Bu kadın kim olduğunu saklıyor," dedim hemen. Tam bu noktada patroniçe değildi artık. İnsanlar onu nasıl tanıyordu bilmiyordum ama başka bir kimlikteydi. Güvenli bir yerde oturuyordu ve kapısında yığınla insan tutmuyordu. Zengin ama doğru yoldan zengin olmuş gibi bir hayat sürüyordu. Çıktığı arka kapının pavyonla hiç alakası yoktu. O sokaktan geçen insanlar ve kişiler o kapının pavyona açıldığını tahmin edemezdi. Zaten biz de oradan çıkana kadar bilmemiştik. Seher'in pavyondaki odası desek pavyonun üçüncü katmanında gibiydi. Ecevit araç gittikten sonra yavaş yavaş yaklaştı ama yine tam olarak önüne gitmedi. Muhtemelen güvenlikli bir siteydi. İçinde iki kişinin olduğu araba dikkatlerini çekerdi.

"Ne yapacağız şimdi?"

"Bu hayatında nasıl bir kadın onu izleyeceğiz. Elbet evden çıkacak."

Bacağımı sallamaya başladım. Kapı numarasını ve sokağın adını telefonuma not aldım. Artık en azından bu kadının nerede yaşadığını biliyorduk. Altdudağımı parmaklarım arasına sıkıştırırken yeni bir bekleyiş başladı. Başım ağrıyordu. Kendimi her anlamda çok rahatsız hissediyordum ama sesimi çıkarmadım. Burayı terk etmemeliydik. Ecevit de artık çay içmiyordu. Belki benim yaşadığım sorundan artık o da mustaripti ya da çayı bitmişti, bilmiyordum. "Şimdi de sen biraz uyu," dedim. "Sabaha kadar buradayız."

"Uykum yok," dedi Ecevit ve arabanın camını açtı. Bir sigara yaktı. Arabada sigara kokusu yoktu. Birkaç saattir belki de dikkati bu arabaya çekmemek için içmemişti, bilmiyordum. Şimdi çayı da bittiyse mecbur sigaraya saracaktı. "Sen istiyorsan uyumaya devam et," dedi. Ama bu saatten sonra uyumak istesem de uyumamalıydım. Her an bir kaza olabilirdi. Alnımı öne doğru çıkarıp Ecevit'in oturduğu koltuğa yasladım. Kasıklarım ağrıyordu. Aklıma regl dönemim geliyordu ama düşünmek bile istemiyordum. En son ne zaman olmuştum onu da hatırlamıyordum. Kendimi bildim bileli düzensizdi. Düzene gireceği de yoktu. İşin doğrusu ne tıp dünyası bunun üzerine düşüyordu ne de ben. Şimdi böyle aniden ufak kramplar girince şüpheye düştüm ama soğuktan da olabilirdi. Ecevit'in kazağını aldım ve alnımla koltuk arasına koydum. Ona başımı yasladım.

"Firuze," dedi gecenin içinden kısık bir ses.

"Efendim?"

"Artık tuvalete gitmen gerekiyor."

"Tutabilirim," dedim yalnızca. Ya tek gidecektim -tabii nereye bilmem- ya da kapının önünden ayrılacaktık.

"Emin misin?"

"Eminim."

İki ihtimali o da istemediğinden olacak, ısrar etmedi. Kendimi harap olduğum uzun bir yolculuğun sekizinci saatinde gibi hissediyordum. Burnumu Ecevit'in kokusuna bastırdım. Tam o vakitlerde Ecevit'in rüyamdaki kırmızı elmacıkkemiklerini anımsadım. İstemsizce, tümüyle içgüdüsel, iç

geçirdim. O yolculukların sekizinci saatinde hiçbir hal ve düşünce sağlıklı olmazdı zaten, bu da öyle bir şeydi. Yüzümü kaydırdım ve bu kez yanağımı yasladım. Sigarasını içince camı kapattı ve konumumu tahmin edemeden bana döndü.

"İyi misin?" dediğinde neredeyse burun buruna kaldık. Ben değil ama o kendini biraz çekti. Sokaktaki aydınlatmalar arabanın içine düşüyordu ve konuşmadığımızda içerisi öyle sessizdi ki vücudumuzdan çıkacak bir mide gurultusu bile rahatlıkla duyulabilirdi. Ecevit'in yüzünün bir kısmını aydınlatan ışık vardı. Aydınlık tarafa baktım. Kızarıklık yoktu.

"İyiyim," dedim kısık sesle. Neredeyse fısıldıyorduk. Ecevit yüzüme uzun uzun baktı. Başını çevirmeden paketinden bir sigara daha çekti, ben dudaklarına yasladığında sigarayı fark ettim. Sigara ağzındayken, "Emin misin?" diye sordu. Başımı salladım ama iki yana. Ecevit pürdikkat, karanlıkta değil, aksine güneşin altındaymışız gibi yüzüme bakıyordu. Olumsuz cevap versem de bir şey söylemedi. Sigarasını yaktı ve gözlerimin içine bakarak ilk nefesi çekti. Yanakları içe doğru çöktü, gözlerini çevirdi ve önüne döndü. Camı tekrardan açtı.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu acaba beni anlamadı mı dediğim yerde. Yapacak bir şeyi olmasa da sorsun istemiştim. Peki niye böyle bir şey istedin diye sorulsa verecek tek cevabım yoktu.

"Hiçbir şey," dedim içli bir sesle. Yapacak bir şeyi olsaydı da ondan ister miydim, sanmıyordum. Sadece yolculuğun sekizinci saatindeydik işte, çok keyifsizdim, ayaklarım ağrıyordu, uykum vardı, tuvalete gitmem gerekiyordu ve huysuzdum.

"Hiç mi bir şey?"

"Hıhım," diye mırıldandım. "Hiçbir şey."

Bir mırıltı daha duydum. Bana ait değildi bu ama benimkine yakındı. Belki bir taklit, belki bir benzerlik ya da her neyse. İç ısıtan bir andı. Gözlerimi yeniden kapattım.

"Kedi için birilerine sordun mu?" diye sordu. Konuşmazsa bu konumda uyuyuverecektim. "Hayvan aldığımız günden beri yapayalnız kaldı."

"Hayır..."

"Aferin sana," dedi yine.

"Yarın hatırlat da sorayım."

"Emredersin."

"Teşekkürler," dedim. Emretmediğimi ona açıklayamazdım. Ağzının içinden sabır çekti. Yarın kime soracaktım? Hilal'den başka soracak kimsem yoktu. "Bana da sigara verir misin?"

"Vermem," dedi. Ben de aksini beklemedim zaten. Beni dün gece de uyarmıştı. Öylesine, ses olsun diye sordum. Sigara da içesim yoktu. "Başkalarına vermeyi biliyorsun ama?" dedim yine ses olsun diye. Konuşalım da uykum gelmesin, tek amacım buydu.

"Kime vermişim Firuze?"

"Boş ver."

"Söyle söyle, işine gelmeyen yerde boş ver."

Evet, öyleydi. Zaten istesem başkaları demezdim, direkt isim verirdim. "Cengiz abin nasıl?" diye sordum bu kez. Sanki çok absürt bir şey söylemişim gibi kafasını bana çevirdi ve bakışlarını bana ok gibi sapladı. "İyi mi?" diye sordum merakla. Bir şeyler hoşuna gitmedi ama açıklayamadığı için de bir yerden sonra başını öne çevirdi.

"Değil, ölecek," dedi rahat bir şekilde.

"Ne kadar kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedim âdeta sızlanarak. Tamam, adam hastaydı ama böyle de söylemesi bana bile kötü hissettiriyordu.

"Belli bir yaştan sonra yaşamak daha zor."

O böyle söyleyince, yaşamak daha zor kavramı, en azından benim nezdimde yeterli bir sebep oldu. Ecevit rahat değildi, Ecevit yalnızca çok sevdiği biri daha fazla acı çekmesin istiyordu. Aslında belki de yüce gönüllülük bu demekti. Zor olan buydu.

"Doğru," diye fısıldadım ve can çekişen bir adam hakkında başka bir şey sormadım. Belki kötü biriydi, belki eğer ki cennet ve cehennem sahiden varsa o adam cehenneme gidecekti ama benim nezdimde Ecevit'e bir bardak su bile uzatmış olsa yeri özeldi. O adama daha az acıyla ölmesi için dua edecektim.

"Ne doğru?" diye sordu Ecevit. Burnumu çektim.

"Yaşamanın daha zor olduğu, doğru. Acısız ölmesini istiyorsun, anladım ne demek istediğini."

Ecevit sessiz kaldı. Gözlerim kapalıydı ama bana baktığını hissettim. Belki bu bir yanılsamaydı, bilmiyordum. "Yaşamanın zor olduğunu söylemedim Firuze, belli bir yaştan sonra yaşamanın çok zor olduğunu söyledim," diye düzeltti. Bu ayrıştırma açıkçası bana saçma ve gereksiz geldi ama ona söylemedim. "Adam yetmişe merdiven dayamış, yaşayacağını yaşamış."

Yalnızca başımı salladım. Hiç cevap vermedim. Konuşmak istemedim çünkü Ecevit'in ses tonu bile artık rahatsız ediciydi. Sırtımdaki bakışlar çekildi ya da zaten hiç olmadı. Çakmak sesinden üçüncü sigarasını da yaktığını anladım. Yüz tane sigarası da olsa birini bile bana vermezdi. *Pis pinti.*

"Doğru demeni bekliyorum," dedi Ecevit.

"Ne?"

"Az önce doğru dedin ya, yine demeni bekliyorum. Bu kez ne demek istediğimi anlamadın mı?"

Ne demek istediğini anlamıştım ama anlamam demek, onu desteklemem demek değildi. Yetmiş yaşındaki biri yaşamak isteyebilirdi ya da yirmi yaşındaki biri yaşamak istemeyebilirdi. Bu bir kalıba sığdırılamazdı ki? Bunları Ecevit'e söylemedim.

"Anladım..." dedim. "Ne demek istediğini."

"Ve?" diye uzattı. Onunla konuşmak istediğimde benimle konuşacak hiçbir şeyi olmuyordu ama onunla konuşmak istemediğim her konuyu uzatarak konuşuyordu.

"Ve'si yok," dedim yalnızca. Ecevit bu kez kesinlikle başını bana çevirdi.

"Açsana gözlerini."

Bunu bile yapmak istemedim ama küçücük alandaydık. Birbirimize sözümüz ister istemez geçiyordu. Gözkapaklarımı araladım ve ona baktım. "Efendim Ecevit?"

"Niye doğru demiyorsun bana?"

"Neden seninle konuşmak istediğimde benimle konuşmuyorsun da ben konuşmak istemediğimde beni sıkıştırıyorsun?"

Dudaklarını yaladı. Kaşları çatıktı, bana tepeden bakıyordu. "Bu cümlenin aynısını ben de sana kurabilirim."

"Benden önce kurmadığın için bu cümle benim. O yüzden kuramazsın."

"Konuyu dağıtma."

"Ecevit sus artık!" dedim yüksek sesle ve geri uzandım. "Zaten arabanın içinde kaldık. Çişim var, sıkıldım, uyuyamıyorum, sus artık. Vallahi. Artık benim konuşasım yok."

"Bak nasıl bağırıyor!" dedi arkaya doğru çıkıp. "Bak nasıl bağırıyor!" diye tekrar etti.

"Sus, sus, sus," dedim ardı ardına. Kazağını yüzümün üzerine örttüm ve tamamen görüntüyü kestim.

Kazağını geri çekti ama benden alamadı. "Kalk, konuşuyoruz!" diye bu kez de o bağırdı.

"Senin ne çenen düştü Ecevit ya! İyice yüz göz olduk bak! Bırak uyuyacağım." Tümüyle kasten yapıyordum. Kızar gibi yaparak, sahte bir gerginlik yaratarak konuyu dağıtmaya çalışıyordum.

Ben başardığımı sanıyordum ama Ecevit açıkça, "Konuşacağız Firuze," dedi. "Sen şimdi yat, konuşacağız!"

Hiç ama hiç uyumadım ama uyumuş gibi yaptım. Başımı hiç kaldırmadım, kazağı da çekmedim. Bazen dalacak gibi oldum ama yine de sona ulaşmadan ayıldım. Karnımın ağrısı da yer yer arttı, nüksetti zaten. Ecevit benim uyuduğumu sandığı yerden sonra camı kapattı. Uyuyor taklidi yapmak arabada uyumaktan daha zor oldu ama bir yerden sonra dışarıdaki sessizlik azalmaya başladı. En azından ara ara araba sesleri gelmeye başladı. Yeni uyanmışım gibi kalktım bir zamandan sonra. Uyuşmuş ayaklarımı ve bedenimi açmaya çalıştım. Ecevit'e baktım. Bedenini salmamıştı ama gözlerini kapatmıştı. Başımı yine omzuna çok yakın bir konuma yasladım. Aklımda yalnızca sarıldığımız an vardı şimdi. Bir daha sarılacak mıydık, bir daha sarılmama izin verecek miydi, bir daha bana sarılacak mıydı bilmiyordum. O uzun kollarını bana sarmıştı ya, bir de elini saçıma yaslamıştı. Bir kere tadına bakmıştım, hep isteme şımarıklığı vardı sanki içimde. Ne yapacaktım bununla? Hiç sarılmasa o yemeğin

tadına hiç bakmayacaktım ama içim de onu hiç aramayacaktı. Hangisi daha iyiydi ya da hangisi daha kötüydü?

Boynu tutulmasın diye kendi şalımı aldım ve ense boşluğuna koymak istedim. O an uyanacak gibi oldu ama, "Uyu biraz Ecevit," dedim. "Ben uyandım, uyu. Bir şey olursa kaldırırım."

Zaten saat sabahın çok erken saatiydi. Gecenin o vakti eve girmiş insan bu saatte uyanmazdı. Bu kez ben nöbeti devraldım ve birkaç saat bir o yana bir bu yana gide gele arabanın içinde kimsenin geçmediği kapıya baktım. Geçenler de beklediğimiz kişiler değildi. Birkaç genç kız da çıktı ama her çıkan genç kızı o kadının kızı sanıp peşine düşemezdik. Annesiyle çıkmasından başka çare yoktu bizim için.

Ecevit bütün gece nasıl sabretti bilmiyordum ama benim sabrım artık taşmaya başlamıştı. Gidip güvenliğe sorsak, bu binada ev kiralasak ya da kiralık bir evi gezmeye gelsek... Başka yollar aradım. Bu semtteki tüm kiralık evlere baktım. Not aldığım kapı numarasından ne kiralık ne de satılık ev vardı. Nefesim daralmaya başladı. Camı açmak istemiyordum ama daha fazla ne kadar böyle kapalı yerde durabilirdim bilmiyordum. Artık lavaboya da gitmem lazımdı. Ecevit'i uyandırmamak için oflamıyordum bile. Artık tamamen boş bir zihinle kapıya bakarken saçlarında yer yer mavi tutamlar olan bir kız kapıya çıktı. Açıkçası zerre de dikkatimi çekmedi, bedenime öylesine bir umutsuzluk çökmüştü. Sadece saçlarındaki mavi boyalara bakıyordum. Kollarımı önümde bağlamıştım ve vaktin geçmesini bekliyordum.

Kız arkasını dönmüş sitenin içine bakıyorken baktığı yerden bir kadın daha çıktı. Gözlerimi çevirdim ve çıkan diğer kişiye baktım. Zihnimde dün gece ve tıpkı bize silah çekilen gecede olduğu gibi oldukça basit bir kıyafetle bıraktığımız Seher diye bir kadın vardı. Kafamda o zenginliğine rağmen kılık kıyafet uyumuyla fazlasıyla rüküştü. Ve aslında bakarsak kıyafet kadar insanla bütünleşen çok az şey vardı. Şimdi karşımda, bir doktor emeklisi ya da üniversitede bir hoca gibi olan kadının tekte kim olduğunu anlamadım. O kızıl saçları olmasa zaten anlayamazdım ama bir pavyon ışığında ucuz bir kuaföre yapılmış gibi duran kızıl saçlar şimdi oldukça modern duruyordu ve kadın Seher'den başkası değildi.

"Ecevit!" dedim kontrolsüz bir heyecanla. Adamın kulağının dibindeydim, irkildi ve elleri bir tehlikeyi boğmak ister gibi bana doğru uzandığında kendimi geri çektim. "Ecevit benim!" dedim hızla. Halbuki beni uyarmıştı. Tenimden bir parça yakalayamadı ama yakamdan tuttu. Göz göze geldiğimizde birkaç saniye olduğu konumda kaldı ve elini çekmedi.

"Benim Ecevit, kadın çıktı!" dedim ve yaka paça elindeyken ileriyi gösterdim. Önce hızla elini çekti, sonra gözlerini kırpıştırıp gösterdiğim yere baktı. "Yanında da bir kız var. Mavi saçlı, muhtemelen kızı söylenildiği yaşlarda." Kadın kızın mavi tutamlarını özellikle tutup kaldırıyor ve sanırım onlar hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Seher değil mi o?"

"Evet, o."

İki koltuğun arasından öne doğru çıktım ve gözlerimi kıstım. Bir şey bekliyor olmalılardı. "Firuze eğil," dedi Ecevit ve kendisi de hafifçe eğildi. Karşı taraftan geçer gider dediğim araç onların önünde durdu. Bu dünkü araç da değildi. Biz ne olacak ne olmayacak diye bakarken yalnızca kız bindi ve Seher arabanın dışında kaldı. Şoför aşağı indi, kadınla bir süre konuşurlarken başını sanırım tesadüfen bizim tarafa çevirdi ama yine de telaş yaptık, daha çok eğildik. Bir şey görmesi o mesafeden zaten mümkün değildi. Önüne dönüp konuşmaya devam etti. Bu ciddi konuşma birkaç dakika sürdü. Sonra belki de son birkaç gündür ilk defa hayat bizim yüzümüze güldü ve Seher o arabaya hiç binmedi. Yalnızca kız bindi ve araç hareket etti.

"Firuze arkanı dön ve araba hangi yöne dönüyor bak," dedi Ecevit. Muhtemelen kadın içeri girmeden arabayı sürmeyecekti. Dediğini yaptım ve takip ettim. "Ecevit sola döndü," dedim. Çok kısa bir vakit sonra da Ecevit arabayı sürdü zaten. Hızla, kemerini bile bağlamadan, tozu dumana katarak ilerledi. Sol tarafa çıktığında araba görüş alanımıza girdi. Işığa da yakalanmıştı zaten. Aramıza bir araçlık mesafe bıraktı.

"Doğru kişiyi mi takip ediyoruz?"

"İnşallah," dedi yalnızca. Arabanın plakasını içimden tekrar ede ede ezberledim. Olur da aramıza başkaları girerse kaybetmek istemiyordum. Biraz trafiğe takıldık. Nereye gidiyor hiç bilmiyorduk ama okul olduğunu

düşünmüyordum. Üstünde forma yoktu. Zaten araba da bir alışveriş merkezinin yanında durdu. Kız indi ama adam inmedi. Arabayı da sürmedi. Kız içeri girmedi, dönen kapının önünde bekleyip birini aradı.

"Tamam ben girmiyorum, acele et," dedi. Ecevit ve ben kızın uzağında durduk. Bu konumda kızı kaybetmezdik. O içeri girerse hemen görürdük.

"Firuze, lavaboya git gel," dedi Ecevit. Yanında zaten iki büklüm duruyordum.

"Sen?" diye sordum. Onun da gitmesi gerekiyordu, biliyordum.

"Sen git gel önce," dedi. Hiç reddedemedim. Hemen içeri geçtim ve lavabo buldum. Hızla işimi halledip geri döndüm. Bu abartısız üç-dört dakika ancak sürdü.

"Şimdi de sen git," dedim hemen Ecevit'e. Kız başını telefona gömmüştü ve hiç kimseyi görmüyordu. Ecevit de hiç reddetmeden gitti. Onun gelmesi benden daha kısa sürdü ve geldiğinde hiçbir şey değişmemişti. Kız telefonuna bakıyordu.

"Ne zaman girecek bu?" dedi Ecevit sigara yakarken.

"Arkadaşını bekliyor sanırım," dedim ve şom ağzımı açmışım gibi Ecevit'in sigarası yarım kaldı. Saçlarının siyah boya olduğunu anladığım bir kız, bizim kızı korkutarak yanına geldiğinde kızlar abartılı bir şekilde gülüşüp birbirlerine sarıldılar. Kesin arkadaşıydı. Kardeşi olamazdı, Sohbet ede ede alışveriş merkezine girerlerken biz de peşlerinden girdik. Kapının girişinde bir kahveciye adımlıyorlardı. Doğru tahmin ettim ve kahveciye girdiklerinde hemen arkalarındaydım. Biraz kalabalıktı.

Kızlarla aramıza kimse girmeden sıraya girelim diye biraz insanları ittim ve arsızca davrandım ama başardım. Kızların hemen arkasındaydık. Olur da konuşurlar diye Ecevit'le neredeyse hiç konuşmuyorduk. Hatta Ecevit pek tabii o kadar ileri gidemezdi ama ben gittim ve kızların neredeyse dibine girdim.

"Ne içeceksin kanka?" dedi diğer kız. Birbirlerine hep *kanka* diyorlarsa işimiz çok zordu. Ecevit'le göz gözeydik.

"Bilmem ki. Karamel *macchiato* mu içsem yoksa *white chocolate mocha* mı içsem? Sen ne içeceksin?"

Ecevit duyduğu içecek isimlerinden sonra sanırım kısa bir süre asılı olan menüye baktı.

"Ben normal *mocha* içeceğim ya," dedi bizim kız. "Güzel yapıyor burası." Çenemi kaşıdım ve yeni bir cümle için tetikte bekledim. Bizim kız dediğini yaptı arkadaşı da karamel *macchiato* sipariş verdi. Hesap ödeme kısmında kendimi daha çok öne attım. Cüzdanını açtı, kimlik var mı diye kontrol etmek istedim ama sanırım biraz abarttım. Ecevit'in parmak uçları belime dokundu ve beni hafifçe çekti.

"Ne içeceksin?" diye sordu dikkatimi çekmek için. "Eee," dedim ve menüye baktım. Kafam allak bullak oldu. Uykusuzdum, arabada oturmaktan biraz vücudum da ağrıyordu açıkçası.

"Şey bakayım," diye mırıldandım. Kızlar siparişlerini verdi ve barın sonuna doğru ilerlemeye başladılar.

Kasadaki genç çocuk, "Hoş geldiniz," dedi.

Kızların hangi masaya oturacağını görmeye çalışıyordum. Hemen gidip yan masayı kapmam lazımdı.

"Hoş bulduk kardeşim, ben bir çay alayım," dedi Ecevit.

"Bizde çay yok maalesef."

"Nasıl çay yok?"

"Kahve ürünleri var. İstersen ben öneride bulunayım. *Latte, macchiato, mocha, flat white*... Kahvesiz derseniz zencefilli hindistancevizli latte var. Onu tavsiye ederim."

"Ben bir Türk kahvesi alayım."

Diğer kız kahvesini aldı ve bizimkine -bizimki dediğimin de annesi bizi iki gün önce öldürecekti- "Nerede oturalım?" diye sordu. Ortalığa bakındılar.

"Bizde maalesef Türk kahvesi de yok."

"Anlamadım?"

"Sadece espresso bazlı kahvelerimiz var."

"Şimdi burada ne Türk kahvesi ne de çay mı var?"

Diğer kız anlaştıkları yere doğru ilerledi. Oturdukları masayı gördüm ve hemen çevresini taradım. Dibindeki masa boştu. Hemen şimdi sipariş verip oraya gitmemiz lazımdı.

"Maalesef."

"Burası sadece kahveci dedin, hadi çaya tamam dedik. Türkiye'nin başkentinde bir kahvecide Türk kahvesi yok mu şimdi?"

"Haklısınız."

"Yok ben haklı olmak için söylemiyorum..."

Ecevit'in koluna asıldım ve arkayı işaret ettim. "Şu masayı kapmamız lazım. Sipariş verelim hemen."

Ecevit söylediğim yere baktı, sonra gözleri bizim kızı aradı. Kız hâlâ sipariş bekliyordu. Arkamızdaki insanların da bize baktığını gördüm. "Ne içeceksin?" diye sordum Ecevit'e.

"Çay ya da Türk kahvesi yokmuş."

Olmazdı. Zaten Türklere ait bir kahve zinciri de değildi burası. Hızla menüyü taradım. "Ben bir *cortado* alayım," dedim uykum açılsın diye. Ecevit'e baktım. Yabancı gözleri menüde dolaşıyordu. Bir an, kısa bir an, telaş yaptığım için Ecevit'e kızacak gibi oldum. Onun bu yabancılığını kaprisinden sanmak gibi bir aptallığa düştüm. Dudaklarım aralanmıştı, belki de fark etmedim onu kıracak bir şey söyleyecektim.

Ecevit muhtemelen o menüde yazan çoğu şeye yabancıydı.

Yutkundum. "Çikolatalı bir şey içmek ister misin?" diye sordum yumuşak bir sesle. Çok kahve içmediğini biliyordum ama yeni bir şey de denesin istedim. Eğer ki istemezse latte isterdim ama belki şans vermek isterdi. Eli alışık olmadığı şeylere imkânı olmasa da gitmiyordu.

Bana baktı ve "İçilir diyorsan," dedi yalnızca. O an, böyle bir durumda bile, öylesine mutlu hissettim ki kendimi, yeni bir şeyi benim yanımda denediği için belki, şans verdiği için, merak ettiği için... Neden bilinmez ama içim kıpır kıpır oldu.

"Tamam, bir tane de *white chocolate mocha*. *Cortado* bademsütüyle olsun lütfen, bir de ikisini de porselene hazırlar mısınız?"

"Tabii," dedi çocuk ve dediklerimi hızla ekrana tuşladı. Bizim kız da masaya ilerlemeye başladı. "Başka bir isteğiniz var mı?"

"Yok hayır, kartla ödeyeceğim," dememe kalmadan Ecevit kolunu önüme siper etti. "Git otur masaya," dedi sessizce. İki çaydanlıktan sonra o kadar utanıyordum ki en azından ben ödeyeyim dedim bunu ama izin

vermedi. "Hadi Firuze," dedi. Gitmezsem ve masayı kaparlarsa yakında başka masa yoktu.

"Tamam," dedim ve yanlarından ayrıldım. Hızla bahsettiğim masaya geçtim, hatta masayı biraz kızlara yaklaştırdım. Sessizce kahvelerinin fotoğraflarını onlarca açıdan çekmeye çalışıyorlardı. Ecevit pasta dolabını işaret ederek bir şeyler daha söyledi, sonra da barın sonuna doğru geçti. Kolunu yüksek kısma yaslarken o da kızlara baktı. Göz göze geldiğimizde bana göz kırptı. Bir kez başımı salladım. Belki bu mesafeden kızlarla sohbet bile ederdim, bilmiyordum.

Onlar fotoğraf çekmeye devam ederken Ecevit ilgisini bizden aldı ve kahvelerin nasıl yapıldığını izlemeye başladı. Kızlara çok baktığım için mi bilmiyorum ama bizim kızla göz göze geldim. Telaşla gülümsediğimde o da bana gülümsedi ama galiba birazdan arkadaşını dürtüp benim salak gibi onlara baktığımı söyleyecekti. Öyle hissettim. Ecevit karşıma değil yanıma otursun diye sandalyeyi çektim. Bu şekilde Ecevit'i dinlemek için eğilmiş gibi yapacak ve onları duyacaktım.

"Kankaaa!" dedi diğer kız biraz yüksek sesle. "Cem de burada. Bak Facebook hesabına, yarım saat önce buradan fotoğraf paylaşmış."

Bizim kız bir heyecanlandı bir heyecanlandı ki neredeyse yerinden kalkacaktı. Ona uzatılan telefonu aldı ve baktı. Hızla ortalığa bakındı, saçını düzeltti. "Neredelerdir ki acaba? Kanka hemen sen de paylaş! Önce paylaş, sonra onunkini beğen. Bilsin burada olduğumuzu. Yazar o zaman."

Ecevit elinde tepsiyle yanıma geldiğinde iki de kruvasan aldığını gördüm. Ama içeceklerden hangisi kimin ayırt edemedi. Ben hemen kendiminkini önüme aldım.

"İnşallah sütü unutmamışlardır," dedim.

"Yok kontrol ettim, bademli olanı ısıttı."

Gözüm Ecevit'e kaydı. Demek o yüzden dikkatle barın içini izlemişti. Gülümsediğimde onun mochasına baktım. Benim belirlediğim yere oturduğunda kızlara arkası dönüktü. Kendi bardağımı dudaklarına yaklaştırdım. "Tadına bakmak ister misin?" diye sordum kısık sesle. Kızlar paylaşacağı fotoğrafı çekiyorlardı. Saçlarını yüzlerine denk getiriyor ya da

yüzlerinin yarısını bir şekilde kollarıyla kapatıyorlardı. İç çektim. Nesil farkı herhalde bu demekti.

Ecevit'i tadına bakması için âdeta zorunda bıraktım. Elimden küçük bir yudum aldı. "Bunun latteye göre kahve oranı daha fazla. Yani çok kahve tüketmek istemiyorum ama yine de sütlü, küçük ve etkili bir kahve istiyorsam bunu içiyorum. Eğer ki daha fazla içmek istersem latte içiyorum. Biraz tatlı bir şey içmek istersem de mocha içiyorum. Seninki de beyaz çikolatalı hali. Lattenin içine çikolata konuldu. Seversin bence, içmeden biraz karıştır istersen. Sevdin mi bunu?"

Niye bu kadar uzun uzun anlatasım geldi bilmiyorum ama Ecevit de dinledi beni. *Sus artık, alt tarafı kahve* demedi. Ahşap çubuğu ucundan tuttum ve ben karıştırdım. Beyaz çikolata üstüne mozaik desenlerle eklenmişti. "Gitti bütün şekil," dedi Ecevit. Kıkır kıkır güldüm.

"Midende de karışacak zaten boş ver. Orası şov kısmı, insanlar fotoğraf çeksin diye," dedim kısık sesle. Kızlar hâlâ fotoğraf çekiyordu çünkü. Ecevit'in hiç kafasına yatmadı bu.

"Şu servis olayı da garip. Böyle mi çoğu yer artık?"

O kadar sevimli soruyordu ki, kızıyor mu yoksa merak mı ediyor ayırt edemiyordum. "Çoğu yer değil ama gittikçe yayılıyor. *Self servis*. Kendin alıyorsun. Özellikle gençler çok tercih ediyor. Bayılıyorlar. Bak mesela arkadakiler geldiğimizden beri kahvesini çekiyor. Meşhur onlar arasında."

Ecevit de biraz yüzünü bana yaklaştırdı. "İsmini duydun mu?" diye sordu. Dışarıdan birbirimize sokuluyor gibi gözüküyorduk.

"Kankadan başka bir şey duymadım. Bir de Cem diye bir çocuk varmış, o da buralardaymış. Şimdi de çocuk burada olduğunu anlasın da yanlarına gelsin diye fotoğraf çekiyorlar. Paylaşacaklar, çocuk görecek, gelecek."

"Nereden anlayacak çocuk nerede olduklarını?" diye sordu garipçe.

"Konum ekleyecek muhtemelen."

Ecevit kaşları çatık şekilde arkasını döner gibi oldu. "O nasıl oluyor ya?" dedi.

"Sosyal medya işte. Konumunu da ekleyebiliyorsun, üstte yazı olarak gözüküyor."

"Bu çok tehlikeli." Çok garipsedi, hatta istemsizce kafasını salladı. Gidip kızları engelleyecek diye korktum. Dudaklarımı büzdüm.

"Yani. Özellikle bu kızın annesi delirir. Kadın işe bile nasıl gidiyor, kızı konum paylaşıyor."

"Bu onun dışında da tehlikeli," dedi bu kez. Sanırım yeni bir şey daha öğrenmişti ama bu onun için mocha gibi hoşa gidebilecek bir şey değildi. Dudak büktü ve kaşlarını çattı. Sanırım teknolojiyi pek sevmedi.

"Kanka orada ben kötü çıkmışım ya."

"Kanka bu o zaman, başka da yok. Gitmeden paylaşalım. Paylaşıyorum tamam mı?"

"Siyah beyaz paylaş o zaman."

"Of tamam *Yeliz*!"

İsmi duyunca öylesine heyecanlandım ki sanki bir isimden daha fazlasına ulaşmıştım. Ecevit'in masa üstündeki elini sıktım. Ecevit elimize baktı ama benden daha sakin kaldı. Kulağına eğildim. "Yeliz mi dedi?" diye sordum emin olmak için.

"Ben de öyle duydum."

Kızlara göz ucuyla baktım. Dikkatleri tamamen telefonlarındaydı. Sosyal medyasını görsem oradan bir şeye ulaşabilir miydik? Ecevit sıktığım elini değil, bir diğer elini kruvasanına uzattı. "Ne var bunun içinde?" diye sordu. Acıkmıştı galiba. Tek bir kruvasan onu doyurmazdı aslında.

"Çikolatalı demediysen bir şey yok," dedim. Öyle gözüküyordu zaten. Bir ısırık aldı ama dökülmesini beklemedi. Elini altına siper etmek istedi ve o sıra elini çekip aldı. O an, ne saçmaydı böyle hissetmem, üzüldüm. Kruvasana bile kızdım. Sıkıca tutmuştum.

Ecevit eline dökülen kırıntıları tabağa geri bıraktığında kaşlarım çatıktı ve sanırım artık çok suratsızdım. Hınçla tabağı çöpe atmak istedim. Ve sanırım Ecevit bu ifademi yanlış anladı. "Döküleceğini tahmin etmedim," diye açıkladı kendini. Mahcup değildi ama söyleme gereği duydu. Surat ifademi elimden geldiğince düzeltmeye çalıştım. Galiba istemeden ona çok çirkin bir şey hissettirdim.

Elim kendi kruvasanıma gitti hızla. Normalde çok daha dikkatli ısırırdım ama bu kez kasti olarak dökülmesine izin verdim. "Hep dökülüyor bu ya," dedim hemen. Dökerek bir ısırık daha aldım. "O yüzden hiç sevmiyorum dışarıda yemeyi. Bir de dudaklarımın kenarlarına yapışıyor. Yapışmış mı?" diye sordum.

Ecevit dudaklarıma baktı. Bulaşanları almak için yaladım. "Sağ altta var biraz," dedi. Tüm nezaketimi kaybettim. Halbuki Ecevit bana peçete uzatmıştı. Ben dilimle almaya çalıştım. Peçeteyi de aldım elinden. "Biraz daha altta," dedi. Daha çok uzattım dilimi. Ah kimbilir ne kadar çirkindim o an! Ne kadar çirkin ve görgüsüzdüm.

Nerede olduğunu kendi yüzünde gösterdi ama ben bu kez yönü karıştırdığımı sanıp dilimi diğer tarafa sürdüm. "Ya kızım," dedi ve elini uzattı. Başparmağını benim iğrenç bir şekilde tükürüğümle ıslattığım ve bir türlü alamadığım yere dokundurdu. Bir temas, minicik bir temas ama sanırım öylesine olması, yapmama şansı varken yapması, bir de belki konumu... O geceki utancı tekrar ettirdi. Nefes bile almayı bıraktım. Ecevit ağzımı temizleyince elini geri çekti, sonra benim o iğrenç salyalarımı görmemiş gibi, elini yıkayana ya da silene kadar tutmak varken avuçlarını birbirine sürttü, gözlerini kaçırdı.

Tüm odağım kaydı. Tıpkı boynuna dudaklarımı dokundurduğum gece gibi kaçacak bir delik aradım. Kızları da unuttum. Kalkmak ve gitmek bile istedim. AVM'nin önünde birkaç tur atıp gelmek hatta. Elim Ecevit'in parmağının değdiği yere dokundu. Yutkundum.

"Bu kızın kimliğini almamız lazım," dediğinde bana yaklaşıp, "Hangi kızın?" diye soruverdim.

Gözlerini kaldırdı tek bakışı beni sarstı. "Anladım, tamam anladım. Nasıl yapacağız?"

Ecevit duruşunu dikleştirdi ve yan masaya doğru hafifçe döndü. Kızın çantası bize ters yöndeydi ve alelade bunu yapamazdık. İkimizin de aklına birbirimize söyleyecek kadar etkili bir fikir gelmedi. Yeliz ismi bizim işimize yaramazdı. Kızlar yeniden Cem denen çocuk hakkında konuştular.

Ayağı kalktıklarında çarpışıyor gibi yapsak ve çantasından cüzdanını alsak ne olurdu? Öyle bir refleksim yoktu. Yeniden yangın alarmı çalsak ve o kaosta alsak? *Sen de iyi alıştın Firuze, saçmalama!*

"Bekleyelim bir," dedi yalnızca. Kızların sohbetine kulak kabartıyordum ama işime yarayacak tek bir şey bile konuşmuyorlardı. Ne ailelerinden ne de okullarından bahsettiler. Zaten Cem denen çocuk da az önce oradan çıktığına dair bir yorum atınca kızların morali daha çok bozuldu. İyice sessizleştiler. Ecevit kruvasanını yedi ve mochasını içti. Ben ikisini de yapamadım. Hem canım istemedi hem de kızlar konuşmadıkça moralim bozuldu.

"Kıyafet mi baksak ya?" dedi Yeliz.

"Bilmem ki. Alacağın bir şey var mı?"

"Beğenirsek alırım. Hadi bakalım," deyip ayaklandığında Ecevit de yavaşça toparlandı. Peçetelerden birini aldı ve kruvasanı içine koyup bana uzattı.

"Yok yemeyeceğim."

"Hayır, al ye," dedi ısrarla. "Hadi. Bir kruvasanı bile bitiremiyorsun. Al, dedim."

Almadım ama elime tutuşturdu. Kızlar kalkmış yürüyordu. Aramızda yeteri kadar mesafe açılınca biz de hemen kalktık. Elimde kruvasanla küçük çocuklar gibi Ecevit'in peşine takıldım. Kızlarla aramızdaki mesafeyi koruyarak yola devam ettik. Onlar da zaten çok uzatmadan bir mağazaya girdiler. "Deneyeceğin birkaç şey al eline."

Kızlarla arkalı önlü iki rafta durduk. "Şu nasıl?" diye sordum Ecevit'e. Ecevit gösterdiğim kazağa baktı. "Dene bakalım," dedi.

Bu şekilde kızlarla raftan rafa dolaştık ve ben kızdan daha çok kıyafet topladım. Kâh ben alıyordum kâh Ecevit tutuşturuyordu. Artık sabrımın son demlerindeyken sonunda kızlar deneme kabinine gittiler. Zaten iki kabin vardı, ikisine de girdiler. Gidip sıra bekler gibi kabinlerin önünde bekledik.

Yanlışım yoksa Yeliz, "Kanka," diye seslendi. "Elbiseyi kaç beden aldın?"

"M," diye karşılık verdi arkadaşı.

"Kanka benimki dar oldu ya," dedi ve aniden kapı açıldığında kızla göz göze geldim. Gülümsemeye çalıştığımda o beni görmezlikten gelip çıktı. "Ben bedenini değiştirip geliyorum kanka," dediği an Ecevit'le birbirimize baktık. Ecevit hızla elime aldığım iki parçayı uzattı ve kabinin içine itti. Hızla kapıyı kapattım ve kızın çantasını aramaya başladım. Aldığı kıyafetlerin altında kalmıştı. Sırt çantasıydı. En önden başladım, dört ayrı zinciri vardı. İlk üçü de boştu. Ellerim çok titriyordu. Fermuar takılıyordu ya da kıyafetler, hatta eşyalar düşüyordu. "Orası doluydu yalnız!" Sesi duyduğumda elim ayağım birbirine dolaştı ve kalakaldım. Hızlanmam gerekiyordu ama aksine korkuyla Ecevit'in vereceği cevaba kulak kesildi.

"Biz sizin işiniz bitti sandık. Kusura bakmayın, işi hemen biter ama..." Kapımı tıklattı. "Doluymuş burası," dedi Ecevit.

"Aaaaa!" dedim abartılı bir sesle ve hızla açtığım fermuarları kapattım. "Hızlanıyorum hemen!" Çantanın dördüncü fermuarını da açtım ve orayı da kurcaladım. Yoktu. Bulmam lazımdı. Bir şey bulmam lazımdı. Bir daha bu fırsatı nasıl yakalardık bilmiyordum.

"Kanka ya bunun kalıbı küçük," dedi diğer kız ve sanırım kapıyı açtı.

"Evet işte, ben de bir büyük bedenini aldım. Sen diğerini dene, ben gidip sana da getireyim. Bekliyorum zaten," dedi Yeliz. Çantayı en baştan kurcalıyordum ama korkudan ve telaştan daha da elim ayağım birbirine dolanmıştı. Olduğum yere çöktüğümde Ecevit kapıyı tıklattı. "Firuze," dedi kısık sesle. Hızla doğruldum ve kapıyı açtım. Ecevit de kabine girdi ve kapıyı kilitledi. "Çantasında bir şey bulamadım," dedim. "Ecevit bulmamız lazım!"

Çünkü biliyordum, bir daha böyle bir fırsat yakalayamazdık. Ecevit çantayı benim elimden aldı ve kendisi kurcalamaya başladı. Ben de yerimden doğruldum ve küçük kabinde ortalığa bakmaya başladım. Kızın çıkardığı kot pantolonun ceplerine baktım önce. Boştu. Sonra montuna baktım. Dışta iki cebi kontrol ettim. Mont yere düşmese içcebinin olduğunu görmeyecektim. İçcebinde belirgin bir kabartı vardı. Montu kucağıma

çektim ve fermuarını indirdim. Elimi içine soktuğum an cüzdan olduğunu anladım.

"Ecevit!" diye fısıldadım. Ecevit kızın defterlerine kadar okuyordu. "Ecevit cüzdan buldum."

"Sen var ya," dedi eğildiği yerden doğrulurken. Sesini de tepkisini de bastırsa bile öyle bir *sen var ya* dedi ki... Ne kadar büyük bir şey bulduğumu o an fark ettim. Cüzdanı elimden aldı ve kıvrak bir hamleyle kartları tekte çıkardı. Tam o vakit kapıya vuruldu.

"Pardon ne zaman çıkacaksınız?"

Ecevit'in elleri hızlandı ama hayır, kimlik yoktu. Ağzının içinde küfretti.

"Hemen çıkıyorum!"

"Eşyalarım var içeride, çıkar mısınız?" Sonra aniden aşağıdan eğildi ve dışarıdan ayaklarımıza baktı. İki kişi olduğumuzu anladı ve daha da çirkinleşti. "Ne yapıyorsunuz ya, çıkar mısınız?" diye bağırdı. Ecevit bir kartı kaldırıp bana gösterdi.

Öğrenci kartıydı, üzerinde lisesinin adı yazıyordu. *Yeliz Ökmen.* Hızla telefonumu çıkardım ve fotoğrafını çektim.

"Hemen çıkıyoruz," diye seslendim ama kız âdeta kapıyı yumrukluyordu. Ecevit kartları yerine yerleştirdi ve cüzdanı montuna geri koyduk, yerine astık. Elime kabine girdiğim kıyafetleri aldım ve kapıyı açtım. Kız bağırdıkça insanlar bakmıştır diye tahmin etmiştim ama kapıyı açtığımda kapıda bu kadar çalışan beklemiyordum.

"Çok pardon, ben dolu olduğunu görmedim," dedim ama kız, "Hayır, çıkmalarına izin vermeyin!" diye bağırdı. "Eşyalarıma bakmak istiyorum. Ne belli çalmadıkları?"

Gözlerim koca koca açıldı. Ecevit ikimizi de kabinden çıkardı. Görevlilerden biri, "Kabinlerimiz tek kişilik," dediğinde sesindeki ima beni çok utandırdı. Kız ayrı bir taraftan bağırıyordu, çalışanlar zaten çok iğrenç bir şey yapmışız gibi bakıyordu, bir de kızın arkadaşı çıkıp, "Güvenliği çağırın!" diye bağırınca ne yapacağımı şaşırdım.

Müşteriler de başımıza toplanmıştı. Birinin beni tanımasından korkmaya başladım. Sırtımı kalabalığa çevirdim ve Yeliz'e baktım. En az annesi kadar yellozdu. Hızla eşyalarını kontrol ediyordu. "Bakın içerisi dolu

değil sandık, o yüzden kıyafet denemek için girdik," diye Ecevit kendini çalışana açıkladı.

"Neden siz de içerideydiniz o zaman?" diye sordu kadın bize bakarken. Sanırım müdürdü. Ya içeride bir şeyler yaptığımızı düşünüyordu, bu ellerimi başımın arasına alıp beni utançtan ağlatabilirdi, ya da hırsızlık yaptığımızı.

"*Kız arkadaşımın*," dedi Ecevit kadına hafifçe yaklaşırken. Gözlerimi kırpıştırdım ve ona baktım. "Giyerken kolyesine bir şey takıldı, uygun bir konumda değildi. Onu düzeltmek için girdim," dedi ve arkamda kalan kalabalığı işaret etti. "Mağazanız kalabalık, kusura bakmayın ama o şekilde çıkmasına elbet izin veremezdim. Benim yanına girmem daha uygundu, girdim. Kocaman insanlarız," dedi ve kadından yeniden uzaklaştı. "Bakın bir şey eksik mi diye, ki olamaz. Sonra da gidelim, daha fazla rezillik çıkmasın."

Görevli kadının bize olan aşağılayıcı bakışlarını bu açıklama biraz olsun çözdü. Çünkü kadın bize resmen *otele gidin* der gibi bakıyordu. Ecevit'e hemen yaklaştım ve kadına kötü kötü baktım. Bize günahımızı almış gibi baksın istiyordum.

"Bir eksik var mı hanımefendi?" diye sordu kadın.

Kız başını kaldırdı ama o kibrinden ödün vermedi. "Yok," dedi çatık kaşlarıyla. "Ama yine de girdiğiniz kabinlerin dolu olup olmadığına bakın."

Çocukla çocuk olup, sen çok biliyorsun diye çirkefleşmek istedim ama Ecevit bunu yapacağımı anlayınca kolumu tuttu. "Hadi gidelim," dedi.

"Kusura bakmayın," dedi kadın ama hiç cevap vermedik. Kusura baktık çünkü. Hatta ben biraz, "Böyle bir rezillik olmaz," diye söylendim. "Hem hırsız damgası yiyoruz hem de afra tafta. Bu kadar olmaz. Bir daha gelmeyelim buraya."

İnsanların arasından geçerken devam ediyordum. "Hatta şikâyet edeceğim burayı. İki kabin çok az. Daha çok kabin yapın o zaman. Ben buna maruz kalmak zorunda mıyım?"

"Tamam Firuze."

"Yok engel olma, şikâyet edeceğim."

"Firuze tamam."

"Bize kötü muamele yaptılar, diyeceğim." Ecevit belimden bastırdı ve hızımı artırdı. Kabanımın cebine sıkıştırdığım kruvasanımı çıkardım ve peçeteden açtım. Ecevit göz ucuyla bana baktı. "Rezillik valla, bu kadar olmaz."

"Firuze çıktık mağazadan," diye hatırlattı. Arkamı dönüp ne kadar mesafe oluştuğuna baktım. Tamam, artık kimse beni duyamazdı. Derin bir nefes aldım hararetli tavrımı sonlandırdım. Ellerim stresten buz kesmişti. "Annesi gibi nasıl çirkef gördün mü?" dedim hayretle. "Bir bizi dövmediği kaldı."

"Yani kız çabuk çıkmanı beklerken ben de yanına geldim. Yerinde olsam ben de aynı şeyi düşünürdüm," dedi gayet anlayışla. Kız beni resmen dövecekti. Ne demek ben de olsam aynı şeyi düşünürdüm?

"Of tamam, her neyse. Özel Pınar Lisesi. Yeliz Ökmen. Elimizdeki bilgiler bunlar."

"Biliyor musun liseyi?" dedi. AVM'den çıkmıştık, ben de stresle kruvasanımı yemiştim.

"Yani. Az çok. Genelde iş insanlarının çocukları gidiyor galiba, baya lüks bir okul diye biliyorum."

Bunu da babamın arkadaşlarından birinin, resme ilgili kızı benimle tanışmak isteyince öğrenmiştim. O kız da o okuldaydı. "Okula girebilir miyiz?" diye sordu Ecevit arabaya bindikten sonra. İnterneti açtım ve konumunu görmek için okulun adını girdim.

"Çok zor," dedim. "Yani, ben direkt soyadımı kullanırsam girerim ama bu da işimize yaramaz. Diğer türlü böyle okullara dışarıdan sivil almazlar."

"Veliyiz desek?"

"Hangi çocuğun? Bir de nasıl kanıtlayacaksın?" Belki tanıdık öğretmen bulurum diye okulun LinkedIn hesabına girdim ama yoktu. Eğer ki babamın arkadaşının kızını kullanırsam babamın kulağına elbet giderdi. Ecevit arabayı çalıştırmamıştı.

"Kaçak göçek de giremeyiz değil mi?"

"Hayır tabii ki," dedim hemen. Okul ortamından bahsediyorduk. Şu ana kadar uyguladığımız hiçbir yöntem işe yaramazdı. İş ilanları kısmına girdim. Dört ilan vardı. İngilizce, Almanca, Fransızca ve resim öğretmenliği için başvuru istiyorlardı. Gözlerimi kırpıştırdım ve resim öğretmenliğinin üzerine bastım. Ben eğitim fakültesi mezunu değildim. Öğretmen de değildim ama yine de bakmak istedim. Her ne kadar resim öğretmenliği yazsalar da sanırım direkt bir öğretmen aramıyorlardı. Sonra bir hata olabilir mi diye girip diğer ilanlarına baktım ama bu dört branş da okuldaki özel yetenekli çocuklar için açılmıştı.

"Resim öğretmeni arıyorlar," dedim Ecevit'e.

"Sen öğretmen değilsin."

"Ama ressamım ve şartlarında eğitim fakültesi mezunu yazmıyor. Yetenekli çocuklara ekstra dersler için galiba. Mutlaka öğretmenlik mezunu yazılmamış. Aksi de yazılmamış ama başvurmaktan zarar gelmez bence. Bir yolunu bulana kadar en azından, burada başvurum bulunsun."

Kendime ait bir CV yoktu. Daha önce ihtiyacım olmamıştı zaten. "Kim olduğunu anlarlarsa?"

"Resmimi koymazsam düşünürler ama isim benzerliği de olabilir derler. Hatta belki sırf bu yüzden bile çağırırlar. Oraya da baya peruk takar, gözlük takar giderim. Zaten kızın T.C. kimlik numarasını alıp sistemden çıkarım hemen."

Beni çağıracakları bile kesin değildi. O kadar emindim ki kendimden, ne bileyim... Ortalamam çok yüksekti, çok fazla derecem vardı... Tercih edilirim sandım. Bir örnekten kopya çeke çeke kendi CV'mi hazırlıyordum. "Ben nasıl gireceğim böyle bir durumda?" diye sordu Ecevit. Duraksadım.

"Bilmiyorum," dedim. Aklıma gelen tek bir şey bile olmadı. Beni çağırmadıkları sürece ben bile giremezdim. "Olmadı ben tek girip çıkacağım. Okul zaten, güvenli bir yer."

Sonuçta pavyon ve genelevden sonra burası çok daha rahat bir yerdi. Ecevit kafasına yatmadığını belli ederek soluklandı ve arabayı çalıştırdı. İyi bir CV hazırladım, fazlasıyla şey ve etkileyici olduğunu düşündüğüm bir ön yazı ekledim. Hemen başvurdum.

"Başvurdum," dedim kemerimi bağlarken.

"Başka bir şey bulmamız lazım," diye karşılık verdi. "Oradan sonuç alır mıyız, alırsak ne zaman alırız o bile belli değil. Öğrenci kaydı için gitsek?"

"Sınavla, puanla alıyor liseler Ecevit," dedim neyi bilmediğini fark etmeden.

Ecevit kısa bir an bana baktı, sonra yoluna döndü. O önüne dönüp yutkununca ve kısık bir sesle, "Anladım," deyince fark ettim bilmediğini. Ne diyeceğimi, o kruvasanda yaptığım gibi nasıl toparlayacağımı bilemedim. Puansız alanlar da var diyemedim çünkü hepsi puanlıydı. Ne söylesem ya saçmalayacaktım ya da onun ne hissettiğini anladığımı belli edecektim. Susmam en hayırlısıydı. Hislerini anladığımı da bilmesin istiyordum.

Ellerimi önümde birleştirdim ve yola baktım. Ecevit'in yapamadıkları değil yalnızca, Ecevit'in habersiz kaldıkları da benim kalbimi sökecek kadar acıtıyordu. Dünyadan, ülkeden ve hayattan bihaberdi. Biz küçükken de liseler puanlıydı ama Ecevit ne bunu anımsıyordu ne de o sınavlara bir kez olsun girmişti. Halbuki tüm sınavlarından yüz alıyordu. Hatırlıyordum. Leyla teyze o her yüz aldığında portakallı kek yapıyordu. Ben şimdi yüksek ortalama yaptım diyerek bazı yerlere başvuruyordum ama Ecevit eğer ki o okullara gitseydi, benden çok daha iyi olurdu. Biliyordum.

Yalnızca bunları düşüne düşüne yolu bitirdim. Ecevit'in kara kara neyi düşündüğünü biliyordum. Bense yalnızca onu düşünüyordum. Atölyeye geri döndüğümüzde ben pek durmadan duşa girdim. Ecevit'e de çaydanlığı kullanması için görev verdim. *İlkokul diploması var mıydı mesela? Açıktan okumuş muydu? Diploma almasına izin vermişler miydi? Liseye kadar dışarıdan bitirebilmiş miydi?* Suyun altında yalnızca bunları düşündüm. Yıkanmıyordum. Ben bunları düşünürken sadece su akıyordu. Kapımın tıklatıldığını da bilmem kaçıncı çalışta duydum. "Firuze," diye bağırdı Ecevit. "312'li bir numara arıyor," dedi. Başta aklıma bir şey gelmedi. Kapat diyecek gibi oldum, çok sonradan aklıma geldi ve suyu ilk kez durdurdum.

Kapıyı ucundan açtım ve sadece kafamı uzatsam da Ecevit kafasını başka bir tarafa çevirdi. Telefonu ıslak elimle aldım ve kulağıma dayadım.

"Efendim?"

"Firuze Hanım'la mı görüşüyoruz?" dedi bir erkek sesi.

"Evet, buyurun benim."

Okul arıyor olamazdı değil mi? "Firuze Hanım, Özel Pınar Lisesinden Müdür Tevfik Yalçın ben. Yaptığınız başvuruya istinaden aradım," dedi.

"Özel Pınar Lisesi mi?" dedim şaşkınca. Bu kadar hızlı olamazdı. Anlamışlar mıydı kim olduğumu?

"Evet. Başvuru yapmadınız mı siz? Bugün gelen bir başvuru gözüküyor," dedi. Hızla bornozuma uzandım ve giydim.

"Eee, şey. Evet, başvurdum ama bu kadar hızlı bir dönüş beklemiyordum açıkçası," dedim. Eğer ki şüphe ediyorsa şimdi söyleyecekti. Atilla Akın'ın kızını çağırmamak olmaz tarzında bir şey derdi. Bornozumun önünü bağladım ve banyodan çıktım. Ecevit kapının önündeydi. Göz göze geldiğimizde *okul* dedim dudaklarımı oynatarak.

"Acil bir arayış içindeyiz ve açıkçası başarılarınız dikkatimizi çekti. En yakın zamanda görüşmek isteriz. Yarın müsait misiniz?" diye sordu adam. Hayır... Mevzu babam olsaydı kesinlikle söylerdi. Bu tamamen şans mıydı? O kadar bize uğramıyordu ki, mantıklı gelmiyordu. *Yarın*, dedim dudaklarımı oynatırken. Ecevit hızla başını salladı.

"Olur, tamam. Yarın kaçta diyelim?"

"On iki sizin için uygun mudur?"

"Uygundur, evet. Yarın saat on ikide orada olurum. Sizin isminizi vereyim değil mi?" diye sordum. Adam onayladı ve vedalaştı. Telefonu kapattı. "Yarın on iki," dedim Ecevit'e bakarken. Saçlarımdan damla damla sular akıyordu.

"Kim olduğunu tanıdılar mı?"

"Söylemedi bir şey. Acil ihtiyaçları varmış. Ne bileyim," dedim. Ortalamamın yüksek olduğunu söylemedim. "Öyle resimden bir iki yarışmayı kazandığımı yazmıştım. Olsa söylerdi bence. Genelde *babanıza selamlar* derler. Demedi."

Ecevit beni dinliyordu. Sanırım bu şans onu da bir tuhaf yaptı. Her yere öyle çetrefilli gitmeye alışmıştık ki bu sefer çok kolay olunca âdeta rahatsızdık. "Allah Allah," dedi yalnızca. Dudaklarımı yaladım. Gidip koltuğa oturdum. Kendimizi buna hazırlamadık. Yarın Ecevit giremeyecekti o zaman. Tek olacaktım.

"Duş almak ister misin?" diye sordum oturduğum yataktan.

"Eve gidip alayım diye düşündüm," dedi düşünceli bir sesle. Yutkundum. Kedi vardı. Aklıma o geldi ama birilerini ara diyeceği için söylemedim.

"Yarın gitsen olmaz mı?" dedim yalnızca. Yarın giderse ben de kediyi göreyim diyerek giderdim. Ecevit bana baktı.

"Niye?" diye sordu.

"Şimdi uyuruz, akşam kalkıp yarın için konuşuruz. Hazırlıksız gitmeyeyim, sen de yoksun yanımda. Birkaç plan yapalım ama tabii sen yine de istersen... Ama benim banyomu kullanabilirsin. Şey yaparsın. Ben sana temiz havlu veririm. Dışarıda da beklerim. Girmem odaya. Yıkanacak bir şeyin varsa yıkarız da. Olmaz mı?"

Dün tüm gece uyumamıştık. İkimiz de çok uykusuzduk. Hem ben Ecevit'in yanında huzurla uyumak istiyordum hem de Ecevit burada belki daha huzurlu uyurdu. Soluklandı ve banyoya baktı. O da muhtemelen kendini pis hissediyordu. Halbuki değildi ama yine de duş alsın isterdim.

Uzun süre susunca, "Öyle olsun madem," dedi. "İki su döküp çıkarım hemen." Öyle bir ağzının içinde söylüyordu ki olumsuz konuşuyor sanıyordum. Anladığım yerde hızla doğruldum. Heyecanla ona ilerledim. "Yok yok," dedim hemen. "Rahat rahat yıkan. Hiç acele etme. Ben hemen banyoyu biraz temizleyeyim. Sen geç içeri, haber vereceğim. Üstümü de giyineyim. Sadece başka havlum yok. Bornozumu içeri koyacağım. En azından saçlarının ıslaklığını al istersen. Yani istersen kullan tabii ama..." Gözlerimi kaçırdım. Yine çok utandım. Ayıp bir şey mi söylemiştim? "Yani şey olmazsan. Hani tiksinmezsen. Ben şey yapmam. Kullanabilirsin. Şey olursa. Öyle işte. Sen çık şimdi."

Adamı âdeta kovdum. Hızla girdim banyoya. Hemen temizledim. Benim saçlarım çok dökülürdü. Hepsini temizledim. Her şeyi yerli yerine koydum. Bornozumu da astım. Kullanmayacaktı, biliyordum ama yine de kalsın istedim. Ecevit'in gece yatarken giydiği kıyafetleri de iç tarafa koydum.

Her ne kadar gece kalkıp konuşuruz desek de, ikimiz de duş aldıktan sonra öyle mışıl mışıl uyuduk ki uyandığımızda sabah olmuştu. Hatta geç bile kalacağımız bir saatti. Aslında gece ben uyanıp Ecevit'e bakmıştım ama o deliksiz uyumuştu. Çok yorgunduk ve duş almak bizi sabaha kadar uyutmuştu. Bir de dedim ya... Yan yana olunca huzurlu uyuyorduk diye.

Sabah da çay bile içemeden çıktık. Çünkü gidip bir peruk ve gözlük almam lazımdı. Bu kez kafadan kırık ressamlar gibi abuk sabuk giyindim. Siyah renkte de bir peruk taktım. Peruk olduğu anlaşılmıyordu ama olur da anlaşılırsa kemoterapi aldığımı söylemeye karar verdim. Koca çerçeveli gözlükler, çizmeler ve salaş garip bir kazakla Ecevit'in arabasından indim. Ben çıkana kadar burada bekleyecekti. Tam da tahmin ettiğim gibi güvenlik kimliğime kadar gördü, beni dakikalarca kapının önünde bekletti, öyle girdik. Bir B planını yaptık ama C planına vaktimiz kalmadı. O yüzden A planını uygulamalıydık. Herhangi bir yönetici bilgisayarını kullanmalıydık.

Beni bir hanımefendi müdürün odasına çıkardı. Sesimi de olduğundan daha ince çıkarıyordum. Gözlüklerimi geriye ittim ve gülümseyerek içeri girdim. "Tevfik Bey?" diye sorduğumda adam başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Firuze Hanım, hoş geldiniz," dedi ve ayaklandı. Tokalaştığımızda bana koltukları işaret etti. Gidip oturdum ve bilgisayara baktım. "Ne içersiniz?"

"Ben bir çay alabilirim," dedim gülümseyerek. İlk defa bu soruya çay cevabını vermiştim. Adam aradı ve bir çay, bir kahve istedi. Tam o sırada telefonu indirmeden yeniden çaldı.

"Efendim? Geldi mi? Tamam hemen geliyorum," dedi ve ayaklandı, bana baktı. "Firuze Hanım, sizi çok kısa bekleteceğim. Bir misafirime selam vermem gerekiyor, siz çayınızı için geliyorum."

İçime düşen heyecan, neredeyse beni doğrultacaktı. Bu kadar çabuk muydu? "Tabii tabii," dedim hızla. Şans bize, Tarhan ailesinin yüzü suyu hürmetine gülüyordu. Başka açıklaması olamazdı. "Bekliyorum ben."

Adam başını salladı ve çıktığında hızla güvenlik kamerası aradım. Vardı ama yapacak bir şey yoktu. Bir şey çalmayacaktım, neyi kanıtlayabilirlerdi? Hızla ekranın başına gittim. Nereden neye bakabilirdim ki? E-Okul sistemi geldi aklıma. Hızla onu girdim ve sistem açıldı. Şifre istese de tıkladığım an kayıtlı bir numara gözüktü. Ona bastım ve sistem yönetici ekranından açıldı. Hızla bir kâğıt kaleme uzandım ve arama kutucuğuna Yeliz Ökmen yazdım. Sık sık kapıyı kontrol ediyordum. Eğer giren olursa hızla çıkıp saate baktığımı söyleyecektim.

Yeliz'in sınıfı ve notları açıldı. Hızla indim ve altta T.C. kimlik numarasını gördüm. On bir haneli T.C. kimlik numarasının yedi hanesini yazdım. Dört hanesini, 4431 olarak tekrar ederken kapı açıldı. Kapıdan bir baş uzandı ve eğildiğim yerden göz göze geldik.

Alparslan Yiğit kapının önünden bana bakıyordu.

IV

"hakikat tektir, çoğaltılamaz"

Elim farenin üzerindeydi. Kim olursa olsun gelen o kapı açıldığı an bu ekrandan çıkmak için gerekli hamleyi yapacaktım. Alparslan'ı görmek buna engel olmadı. Çarpı işaretine gözlerimi kapıdan ayırmadan ardı ardına basarken Alparslan kapıyı birkaç saniye tuttu ve arkasındaki adamın girişini engelledi. Hızla yerimden doğruldum, kalbim arkasından atlı askerler kovalıyormuşçasına çarpıyor, atışları kulaklarıma vuruyor, ensemden belime doğru kaynar sular akıyordu. Yerimden doğrulurken kimlik numarasını yazdığım kâğıdı avcuma sakladım, bilgisayardan uzaklaştım. Alparslan bu duruşunu arkasında bıraktığı adama dönüp sohbet ederek törpüledi. Kasti olarak, yaptığım şeyi ya da yakaladığı konumu kamufle etmek amacıyla yaptığı bir hamleydi bu. Yine de müdüre yakalanmaktan bin kat daha kötüydü Alparslan Yiğit'e yakalanmak.

Bu adamın burada ne işi vardı?

Kollarımı önümde bağladım ve sanki odada sıkıntıdan bir gezintiye çıkmışım gibi davrandım. İleriye doğru yürürken müdürün de girdiğine emin olunca usulca başımı kaldırdım ve kapıya baktım. Adam Alparslan'a öylesine kilitlenmişti ki benim ayakta olduğumu bile başta fark etmedi. Alparslan beni işaret etti ve müdüre konuştu. "Hanımefendi?" diye sordu. Tanımamazlıktan mı gelecekti? Hayır tanımıştı, buna emindim. Bana olan bakışları bir yabancı için değildi. Beni göz göze geldiğimiz ilk an tanımıştı. Siyah peruğum aklıma geldi. Alparslan beni hiç şüphe etmeden, hatta şaşkınlık yaşamadan tanımıştı. *Benim burada olduğumu bilerek mi o kapıyı açmıştı yoksa?*

* 12.01.2011 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "EŞ Mİ RAKİP Mİ? FİRUZE AKIN'A KARŞI HAMLE!" manşetiyle taşınmıştır.

"Hanımefendi iş görüşmesi için geldi Alparslan Bey. Firuze Hanım, resim öğretmenliği."

Alparslan'ın bende olan dikkatli ve ilgili bakışları adım adım sahte bir şaşkınlığa doğru ilerledi. Kaşları havalandı ve elini bana doğru uzattı. "Merhaba," dedi. Gözlerimin içine bakıyordu. Yüzümdeki o makyaja, saçımdaki peruğa kanmadığını belli ediyordu. "Ben Alparslan Yiğit. Pınar Okullarının büyük ortaklarından Orhan Yiğit'in oğlu."

Orhan Yiğit babam kadar gözü kara bir siyaset izlemezdi. Daha orta yolcu, daha biraz ondan, biraz bundan düşüncesinde ve daha ılımlı bir adamdı. Keza aynı şekilde partisi Yeni Ufuklar Partisi de. Lakin bu ılımlı tavrının sebebi iç ısıtan sebeplere yorumlanmamalıydı. Kendisinin rahatı çok yerindeydi, benim bildiğim bir otel zinciri ve hastane grubunun ortağıydı. *Ve şimdi öğrendiğime göre Pınar Okullarının da.* Alparslan'ın elini daha fazla havada bırakamadım ve tuttum. Amacım bir el temasıydı ama Alparslan beni yerimden sarsacak kadar sıkı bir şekilde elimi tuttu ve sıktı. Gözlerimi küçülttüm. Dün müdüre sorduğum soru bugün burada yanıt buldu. *Elbette iş başvurusu yaptığım gün geri dönüş alacak kadar şanslı değildim.*

"Firuze. Memnun oldum," dedim yalnızca ve elimi elinden âdeta zorla çektim. Müdüre baktım. "Görüşmeyi sizinle yapacağımı sanıyordum." Belki de zaten bu işe ihtiyacım olmadığından ya da alacağımı çoktan aldığımdan, 4431'i tekrar ediyordum içimden. Adamın yüzünde bir telaş gezindi. Halbuki bu cümleyi kuran bendim, en fazla ben işe alınmazdım. O ne diye bu kadar telaş yapıp korkuyordu ki? *Ah*, dedim. *Ah şu gözü kör olası ast üst ilişkisi, ah şu statütaparlık ve ah şu boyun eğiş!*

"Alparslan Bey de görüşmek istedi," dedi adam. Benim kim olduğumu biliyor muydu? Muhtemelen o da biliyordu. Hatta dün o yetiştirmişti. Beni aratan Alparslan'dı. Firuze Akın olduğumu biliyordu ama emir demiri keserdi. Buraya resim öğretmeni olarak başvurmuş Atilla Akın'ın kızından elbette daha çok umursuyordu herhangi bir Yiğit'i.

"Sizin için bir sakıncası var mı?" diye sordu Alparslan durduğu yerden. Dudakları bir yabancıyla konuşuyordu ama gözleri tanıdıktaydı.

Görebiliyordum. Sesinde somut şekilde kanıtlanmayacak bir ima vardı. Değil müdür, ben bile zor anlıyordum.

Şimdi hemen oturmalı, saçma sapan cümleler kurmalı, isteklerde bulunmalı ve kısa kesip buradan çıkmalıydım. *4431... Sakın unutma Firuze, 4431.*

"Elbette yok. Yalnızca benim acelem var, yani günüm planlı. Bir an önce başlayabilir miyiz görüşmeye?"

Herhalde başka bir anda, başka bir kişiye bu cümlelerden sonra kapı gösterilmiş olurdu. Ancak şimdi müdür bir şey demedi. Alparslan eliyle koltukları gösterdi ve "Hayhay," dedi yalnızca. Müdür yerine o karşıma oturdu. Bacak bacak üzerine attım ve ellerimi kucağıma yerleştirdim. Bana bakan iki adama baktım. *4431, 4431, 4431...*

"Evet Firuze Hanım, sizi dinliyoruz. Bize kendinizden bahseder misiniz?"

Herhalde karşımdaki iki kişiyi ilgilendirecek tek şey, *Atilla Akın'ın kızıyım* demekti. "Adım Firuze, yirmi beş yaşındayım," dedim âdeta alay eder gibi. Beni ciddiye alıp sorular soracağı şeyler söylememeliydim. Alparslan zaten bu görüşmeyi uzatabileceği kadar uzatacaktı. "Hacettepe mezunuyum."

Devamını isteyen gözlere bomboş baktım. Aramızda kaçınılmaz bir sessizlik oluştu. Müdür kontrollü bir şekilde bozmaya çalıştı. "Daha önce bir tecrübeniz oldu mu?"

"Yok hayır, olmadı, çalışmadım. Zaten ben öğretmen de değilim. Formasyonum da yok. Açıkçası ben şartları tam olarak okumamışım. Sabah gelirken fark ettim, isterseniz hiçbirimizin zamanını almayalım."

4431, unutma Firuze.

"Mutlaka öğretmen sıfatıyla almak zorunda değiliz sizi, lütfen devam edin," dedi Alparslan ve yolu gösterir gibi elini hafifçe açtı. *Ben sizi istemiyorum* diyerek direkt kalksam ve çıksam daha mı fazla dikkat çekerdim? Alparslan'a buradan çıktıktan sonra ne diyecektim? Yakaladığı konumu nasıl açıklayacaktım? Muhakkak, inansa da inanmasa da gerçeğe uzak bir yalan söylemeliydim.

"Adım Firuze, yirmi beş yaşındayım. Hacettepe mezunuyum," dedim tekrardan.

Müdür benim bir geri zekâlı olduğuma emin olurken Alparslan alttan alttan güldü. "Bu işten beklentileriniz nelerdir?" dedi bu kez. Beni kıvrandırmak için yapıyordu. Ve sanırım artık başarıyordu da.

"En az altı asgari ücret," deyiverdim. Tam o an, muhtemelen üç asgari ücret alan ya da alamayan müdürü âdeta hıçkırık tuttu. "Aynı zamanda haftanın iki gününden fazla da çalışmam. Ben bir sanatçıyım, daha fazlası benim için seri üretime girer."

Alparslan'la olan tüm teması kesip yalnızca aylarca çalışıp ancak kazanacağı ve yaşının yarısı kadar olduğum müdüre baktım. "Tabii bunlar sizi aşan ama benim de esnetemeyeceğim durumlar. Her neyse, olsun. Tanışmış oldu-"

"Kabul ediyoruz."

Tüm temasımı kestiğim adamdan beni köşeye hapsetmek için en tehlikeli hamle geldi. Yutkundum ve ona baktım. Beni bırakması gerekiyordu. "Elbette biz sanatınızı destekliyoruz ve haklısınız. Seri üretim olur aksi. Bizim karşılamayacağımız meblağlar değil. Şartlarınızı kabul ediyoruz."

"Alparslan Bey..."

Alparslan, müdüre elini kaldırdı ve durmasını işaret etti. Adam tam bu noktada benden nefret ediyordu. "En yakın hangi zamanda başlayabilirsiniz?" dedi. Dört yandan kuşattı beni. Hemen şimdi kalkmalı ve gitmeliydim. Ne dersem kabul edecekti. Yalan bir anın içinde değildik, bunları gerçekse de sağlayacaktı ve beni kendilerine ait bir okulda çalıştıracaktı.

"Benim bir görüşmem daha var, kendileriyle de görüştükten sonra size dönüş yapacağım," dedim ve orta sehpadaki çantama kâğıdı tuttuğum elimle uzandım. *4431.*

"Size bütün şartları sağladığımı söylüyorum. Bir başka yerle görüşmenize gerek var mı?"

Ayağa kalktım. "Elbette. Görmem ve emin olmam gerekir. Belki orada sizde görmediğim bir başka ayrıntı bulurum." Alparslan da benimle beraber kalktı ve işaretparmağını bana doğru kaldırdı.

"Doğru birdir Firuze Hanım, hukukta da normal hayatta da böyledir bu. Doğru birdir, çoğaltılamaz," dedi gözlerimin içine baka baka. Bunun öylesine, alelade kurulmuş bir cümle olduğunu bakışlarından bile hissettim. Onun o küçük imalarını anlamamak ne mümkündü? "Geriye kalanlar ancak zaman kaybıdır. Sizin için doğru olan apaçık şekilde biziz. Görüştüğünüz ve şans verdiğiniz her yer size vakit kaybettirecek. Onlar birer gereksiz ayrıntı. Burası sizin için doğru."

Gözleri bana *doğru olan benim* diyordu yalnızca. *Geriye kalan herkes ancak bir takıntı ya da heves. Bak bana, benim, sadece benim*, diyordu. Gideceğimi belli edercesine elimi uzattım. "Doğru bence de birdir ama sizin doğrunuz benim doğrum değildir."

"Doğru birdir Firuze Hanım," dedi yine. Elimden sıkıca tutup bırakmıştı. "Doğru birdir, gerisi öylesine araya sıkışmış saçmalıklardır. Ben daha fazla o saçmalıklarla zaman kaybetmenizi istemem, yüzünüzün doğruya dönmesini isterim."

"Size göre!" dedim yüksek sesle ve elimi zorla çektim. *Benim doğrum asla sen olmayacaksın* demeliydim, müdür bizi pürdikkat izlemeseydi derdim. Kurtardığım elimi müdüre uzattım ve kendisi gönülsüzce sıktı. Tamam böyle yapmasaydı, burada işe başlamayacaktım. "Ben size haber veririm," dedim yine. Bunun tam tersi olmalıydı sanırım... Müdür zoraki gülümsedi ve elimi çabucak bıraktı. Ayrıldığım gibi kimseye bakmadan odadan çıktım. Adımlarım hızlıydı. Arkamdan bir çift adım çok geçmeden gelmeye başladı.

Beni hangi noktada durduracaktı bilmiyordum. Şimdi ders saatiydi, boş okul koridorlarında arka arkaya yürürken bana seslenmiyordu. En kısa vakitte okulu terk etmeli ve bir taksiye binmeliydim. Alparslan Ecevit'i, Ecevit Alparslan'ı görmemeliydi. Ne zaman ki güvenlikten kimliğimi almak için bekledim, yanı başıma geldi. Benden önce hafifçe eğildi ve "Firuze Hanım'ın kimliği," dedi.

Kollarımı önümde bağladım ve sanki onu hiç tanımıyor gibi başımı diğer tarafa çevirdim. Alparslan'ın arabasında dikilen iki adam onu görünce yanımıza ilerlemeye kalktı ama Alparslan elini kaldırıp engel oldu.

"Neden buradasın?" diye sorduğu gibi güvenlikten de kimliğim uzatıldı. İkimiz aynı anda uzandık ve iki ucundan tuttuk. O an hoyrat ve kaba davranmalıydım. Aksi halde ondan kimliğimi almak için uğraşacaktım.

Kimliği sertçe çekerken, "İş görüşmesini beraber yaptık aslında," dedim. Açılan geniş okul kapısından çıktık ve ben Ecevit'in arabasının olduğu yönün tersine yürümeye koyuldum ama birkaç adım sonra Alparslan adımlarımın önüne geçip beni durdurdu. Eli bana doğru uzandı, peruğuma dokunduğunda başımı çevirdim ve dokunmasını kısmi olarak engelledim.

"Seni dinliyorum, burada ne yapıyorsun?"

"Alparslan, iş görüşmesine geldim. Elbette babamla birbirimize bunları yaparken babamın parasını harcamaya devam etmeyeceğim."

Aslında hiç de kötü bir yalan değildi. Bu şekilde bir sürü kişiyi kandırabilirdim ama onu şüpheye bile düşürmedim. "Halbuki Firuze Akın, yaşayan ve eserleri en pahalıya satılan ressamlarımızdan biri. Halihazırda babasının parasına ya da öğretmenlikten gelen bir gelire ihtiyacı yok. Onlarca öğretmen maaşını tek tablosundan çıkarabilir," dedi ve kısa bir otobiyografimi okudu.

"Kazandığım paradan sana ne?" diye olayı çarpıtmaya ve onu geçmeye çalıştım. Yeniden önüme geçti ve ayakkabılarımızın burunları çarpıştı. Dip dibeydik, bana nefes dahi aldırmıyordu. Biriyle bu denli yakın olmak beni çok geçmeden rahatsız etmeye başladı. Başımı çevirdim ve bana bu kadar yakın mesafeden bakmasın istedim. Bir adım da geri gittim ama eğilip bükülmemem, ona yalan söylediğimi hissettirmemem lazımdı.

"Sence benim derdim senin kazandığın parayla olabilir mi yoksa bu bir üste çıkma tekniği mi?"

"Alparslan benden ne istiyorsun?"

"Bugün neden burada olduğunu kendi imkânlarımla değil, senin ağzından öğrenmek istiyorum. Firuze..." dedi. Öyle sinirimi bozan ve beni daha da uzaklaştıran şekilde ismimi söyledi ki suratımı ekşitmemek için zor tuttum. Âdeta içi gitti. Bunu Alparslan'dan duymak beni çok rahatsız etti. "Bir şeylerin zoraki yapılmasından hoşlanmadığının farkındayım ve

sana saygı duyup bunu yapmak istemiyorum. Şimdi bana anlat, neden bu kılıkta buradasın?"

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" dedim ve güldüm. Yeniden gözlerine baktım. Başını eğmiş üstten bir tavırla değil ama yine de üstten, ben söylemezsen bulacağını belli ederek bana bakıyordu, babam gibi otorite kurmaya çalışıyordu.

"Doğru söylemeyi tercih etmediğini biliyorum."

"Kendi kendine uydurduğun saçmalıklar bunlar. İş arayışımın tek sebebi maddi değil. Ailemle aram kötü ve kendime bir hayat kurmak istiyorum. Bunun için de düzene ihtiyacım var ve hiçbir yere Atilla Akın'ın kızıyım diye alınmak istemiyorum. Bu kılıktayım çünkü tanınmak istemedim. En azından işe alınana kadar insanların benim kim olduğumu bilmesini istemedim. Bu kadar ama sen geldin ve batırdın. Böyle aniden geleceğine, dün sana haber uçtuğunda beni arayıp sorabilirdin ama diyorum ya Alparslan, sen zaten benim babama çok benziyorsun. Bu tarz karşındakinin onurunu zedelemeyecek iletişimler pek size göre değil. İyi ki geldin," dedim ve ellerimi önümde birbirine bastırdım. "Tüm işimi batırdın," diye tamamladım sahte bir minnetle.

Alparslan bu işin peşine düşerse Yeliz'e baktığımı bulur, ardından annesini, oradan da mesleğine ulaşırsa -ki bir noktada Ecevit'i de fark ederdi- babam ve Bülent'ten sonra o da bize bela olurdu. Üstelik Alparslan'ı o kadar iyi tanımıyordum, yapacaklarını kestiremiyordum. Bülent gibi salak değildi. Babam onlarca dertle boğuşurken ve bu bizim için bir boşluk yaratırken ya da Ecevit babamı bir şekilde tehditle durdururken Alparslan'ın ne babam gibi boğuştuğu dertleri ne de Ecevit'in elinde onun için tehdit malzemesi vardı. Henüz babam gibi illegallikle boğuşan bir adam olduğunu sanmıyordum.

Alparslan'ın elleri yeniden peruğuma gidecek gibi oldu ama ben geri çekildiğimde dokunmadı, aramıza açtığımız mesafeyi kapattı. Gözlerimin içine bakıyordu, bir yalancının başına gelecek en kötü şeylerden biriydi. "Yeni bir hayat kurmaya çalışıyorsun?" diye sordu. Manipüle tam olarak buydu işte. Zafer gülümsememi bastırdım.

"Babam ve babam gibiler izin verirse..."

Alparslan ağır aksak dudaklarını yaladı. Üzerinde siyah, jilet gibi bir takım elbise vardı. Tek bir noktasında bile ütü izi yoktu ya da tek bir noktasında bile düğme açmamış, yaka gevşetmemişti. Bu haliyle bile babamın gençliğini anımsatıyordu. Bana bakarken dudakları kıvrıldı. "İş görüşmesine gittiğin yerin bilgisayarını gizli saklı karıştırmak da yeni hayatının bir parçası mı?"

"Alparslan bu zırvalıkları dinlemeyeceğim," dedim ve onu aşmaya çalıştım. Bana inanmayacaktı. Ki göreceğini de görmüştü. Bu saatten sonra doğrudan başkasına kulak asmayacaktı. Kaçmak en mantıklısıydı. Geçip giderken beni kolumdan tuttu. Halihazırda haddinden fazla yakın haldeydik zaten. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye yükseldim ama ne yaptığını çok geçmeden fark ettim. Hâlâ avcumda tuttuğum kâğıt parçasını tek hamlede, boşluğumdan faydalanarak çekip aldı ve kâğıda baktı. Yazanı okumasına fırsat bile vermek istemedim.

Kâğıda uzandım ama hızla çekti. Hoyrat davranamadım çünkü okusa bile onun tam anlamıyla işine yaramayabilirdi ama yırtılırsa benim elimden tamamen kayıp giderdi ve biliyordum ki bir daha bu okula giremezdim. İşimiz zorlaşırdı. Kâğıdı havaya kaldırdı ve ulaşamayacağım noktaya getirdi. Topuklu ayakkabılarım üzerinde parmak uçlarıma yükseldim ve kolundan tutmaya çalıştım. Yazdığım şeyi tek bir kez bile okumuş olsaydım bir ihtimal hafızamda kalırdı ama stres anında okumadan, yalnızca görsel belleğime atarak yazdığım yedi haneyi hatırlamıyordum.

"Ver şunu."

"Bu ne?"

"Alparslan ver şunu dedim!"

"Bunun ne olduğunu bana söyle. Firuze ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana kâğıdı ver dedim!"

Boğuşuyorduk diyemezdim. Alparslan dimdik duruyordu. Kolunu tamamen kaldırmış, kâğıdı asla ulaşamayacağım noktaya uzatmıştı. Neredeyse burun burunaydık ama gözüm yabancı bir erkekle olan konumu bile görmedi. O kâğıdı bırakıp arkamı dönüp gidemezdim. Hırçınca

koluna asılmak istedim. Gerekirse koluna zarar verip, hatta belki canını yakıp, kolu az da olsa aşağı eğip o kâğıdı alacaktım. Bir kere o kâğıdı Ecevit kimin aldığını bilse onu tutamazdım.

"Alparslan ver diyorum sana şu kâğıdı!"

"Bana dürüst ol verec-"

Benim alabilmek için çırpındığım kâğıt ne bana kaldı ne de Alparslan'a. Bir el arka taraftan atik bir şekilde kâğıdı ucundan tuttu ve çekti, Alparslan kâğıdı bana vermeyeyim derken asıl sahibine kaptırdı. Ecevit kâğıdı aldığı gibi Alparslan'ı gelişigüzel kendine çevirdi ve sağa doğru itti, aramıza mesafe açtı. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu onun yüzüne bakarken bir taraftan da bana kâğıdı uzatıp. Hızla elinden kapıp çantama sıkıştırdım. *4431. Unutma Firuze.*

Alparslan'ın kaşları havalandı ve her şey kafasında yerli yerine oturdu. Elini kaldırdı ve parmak şıklatıp Ecevit'i gösterdi. "Ha şöyle, bakın şimdi oldu." Daha fazla Ecevit'i dikkate almadı ve yokmuş gibi bana baktı. "Seni neye alet ediyor?"

Ecevit hiç es vermeden açtıkları mesafeden Alparslan'ın üzerine yürüdü. "Benim suratıma bak, benim!" Yakasına yapışmak istedi ama Alparslan yine o kibriyle ve asla elinden bırakmayacağı kışkırtıcı tavırlarıyla ellerini kaldırıp Ecevit'ten uzaklaştı, yakasına dokunmasına izin vermedi. Hafif havalanan eli ileriye doğru kalktı ve bir işaret verdi. Korkuyla işaret verdiği yere döndüm. Birilerini çağırdığını sandım ama hayır, aksine bize yaklaşan kişileri durdurdu.

"Başlayacağım sana da o temiz yakana da! Seni o yakandan sallandırırım. Suratıma bak lan!" Hızla aralarına girdim ve Alparslan'ı arkama, Ecevit'i önüme aldım. Kâğıdı almıştık, hiçbir derdimiz kalmamıştı, basıp gitmeliydik. Eli arkamdan koluma sarıldı. "Ben daha fazla bu adamın seni pis işlerinde maşa olarak kullanmasına müsaade etmeyeceğim."

Ecevit kolumdaki eli hırçınca ve geriye doğru var gücüyle itti. "Dokunma!"

"Sen mi buna karar vereceksin?" diye bağırdı önce, devamında Alparslan'ın nefesini kulağıma yakın bir yerde hissettim. Geri çekilecek bir alanım bile yoktu. "Firuze arabaya geçelim."

Tek amacım Ecevit'i, inip geldiği arabaya geri yürütmek, bindirmek ve hızla buradan uzaklaştırmaktı. İki bedenin arasında iki bedene de ayrı ayrı siper olmuştum. Bir adım öne gitsem Ecevit'le, bir adım geri yürüsem Alparslan'la bütün olacaktım. Alparslan'ın Ecevit'e saldırmak gibi bir amacı yoktu, yalnızca beni peşinden götürmek istiyordu ama aynısını yüzümün dönük olduğu ve boynundaki damarlar belirginleşmiş adam için söyleyemezdim. Ecevit'in hiperaktif bir çocuk gibi durmayan elleri, engel olamayacağım şekilde arkama uzandı ve hızla Alparslan'ı itti.

Gerek okula çok yakın olduğumuz için, gerek Alparslan'ın tek işaretiyle çevremize kaç kişinin toplanacağını bilmediğim için telaş yaptım ve Ecevit'i tutmaya çalıştım. "Ecevit yapma!"

"Bu mesafeden konuşacaksın!" İşaretparmağını ittiği adamın yüzüne salladı. Çenesi sivrildi, damarları korkutucu şekilde belirginleşmiş olan boynunu uzattı ve Alparslan'a doğru konuştu. "Firuze'yle konuşurken bu mesafeden konuşacaksın." Ne yaptı ne etti beni aştı, elime avcuma sığacak gibi değildi, öne doğru çıktı ve Alparslan'ı yine itti. Mesafeyi artırdı ve harflerin üzere basa basa konuştu.

"Yetmez, bu mesafeden konuşacaksın."

Benim kulağımda nefesini hissedeceğim adamın ne kadar yakınıma girdiğini Ecevit tümüyle görmüştü. Ben kollarından tutmasam yeniden bir atılım daha yapacak Alparslan'ı yine itecekti. "Senin o küçük oyunlarını sana yediririm. Pezevenk. O gözlerini oyarım senin, şu mesafeden..." Ecevit mesafeye baktı ve tatmin olmadı. Ne yapacağını anladığımda önüne duvar ördüm. Aniden bana baktı ve "Ya beni bırak!" diye bağırdı. Sanki ben sokaktan geçen ve kavga ayırmaya çalışan öylesine biriydim. Söylediklerinin öznesi değildim. Suçlayıcı ve *sen nereden çıktın da niye beni tutuyorsun* der gibi bakıyordu.

"Ecevit yürü diyorum!"

Sinirlenince cüssesinin artması benim yanılsamam değilse, olayın sıcaklığıyla abartmıyorsam, normal bir anda daha kontrol edilebilir olan bedenine şimdi hiç hâkim olamayışımın sebebi buydu. Öfkesi arttıkça önümde devleşti. Boynu kıpkırmızı olmuş, damarları yarılacak gibi çıkıntı

yapmış, yüzü taş kesilmişti. Durduramadım, yeniden öne çıktı ve Alparslan'ı yine itti. Karşılık verebilir miydi? Verirdi. Vermiyordu. Kasti olarak vermiyordu, korktuğum başıma geldi ve Alparslan ileri doğru seslendi.

"Alalım vatandaşı. Firuze gel," dedi karşısında öfkeden kuduran biri yokmuş gibi alabildiğine sakinken.

"Şu mesafeyi aşmayacaksın! Bakma Firuze'ye! Yüzüme bak, yüzüme! Yaklaşmayacaksın! Senin o aklınla oynarım. Senin o küçük aklını sektiririm. Adam mısın lan sen?"

"Adamlığı senden mi öğreneceğim?"

Yanımıza iki adam daha geldiğinde Alparslan'ın yapmadığını yapmaya çalıştılar ve Ecevit yanına yaklaşan ilk hemcinsine vurdu. Öyle itmedi, direkt olarak yumruk attı. "Lan bas git!" diye bağırdı. Okula baktım. Rezillik çıkacaktı. "Ben sana öğreteceğim adamlığı. Öyle konuştuğun kadının dibine girmemeyi öğreneceksin. O ağzından akan salyayı sana yediririm." İkinci adamın ağzına dirseğini geçirdi. Tutsalar da baş edemiyorlardı. Eğer ki silahları varsa ateşlemeseler de çıkarırlardı. "Firuze'ye beş adımdan aşağı yaklaşmayacaksın. Sana destur çektiririm. Şerefsiz."

Hayır, Ecevit'e varamıyordum. Alp'e döndüm. "Bin arabana git! Al adamları, bin arabana git!"

"Hanımefendi önden," dedi ve aracını gösterdi. Yemin ederim ben de onu arabaya doğru itmek için hamle yaptım. Hâlâ sakin sakin konuşuyordu. İş çirkinleşmeye başladı. Hamlem yarıda kaldı ama. Ecevit kendi kendine koyduğu kuralı benim de aşmama izin vermedi. Boğuştuğu adamların arasında beni tuttu. "Mesafeyi kapatma!" diye âdeta tükürdü. Elleri buz kesmişti, koluma dokununca anladım. Ecevit'i buradan çıkarmamın tek yolu arabaya gitmeye ve Alparslan'a ulaşma sevdasından vazgeçmekti.

"Sen arabaya yürü o zaman!"

Ecevit'in dibine girdim, kasten, bilhassa ve tamamen planlı olarak. Ecevit'i çekip almak için beni itmeleri gerekiyordu. Bana dokunurlarsa burada çirkinleşirdim. "Arabaya!"

"Dayağımı yiyecek!"

"Arabaya!"

"Firuze Hanım'a dokunmayın!" dedi bu kaosun arasında.

"Ben onun bu sefer o yakasını sökmezsem bana da Ali..."

"Döner onunla giderim."

Duyduğuna inanamadı. Bu kez ben arkamı dönüp koşacakmışım gibi kolumdan tuttu. "Ne yaparsın ne yaparsın?" Burayı temizlemenin iki yolu vardı. İki taraftan biri arabasına binip uzaklaşacaktı. Ecevit burada yeminler etmiş gibi davranırken tüm yükü bana bırakıyordu. Binerdim, iki sokak sonra inerdim, Alparslan'la kavga ederdim, ağzıma geleni söylerdim en azından. Şimdi okul tarafından polis çağırılmak üzereydi ya da çoktan çağırılmıştı. Gelenler de eli yakasında Alparslan'a tek bir şey yapmazdı, olan yine Ecevit'e olurdu. Ki zaten vurup döven oydu.

"Okulun dibindeyiz, polis çağıracaklar."

"Ne yaparsın sen?" diye yine sordu.

"Ecevit seni delirtmek için uğraşıyor zaten!"

"Ne yaparım dedin?"

"Biner giderim," dedim açıkça.

"Onunla?"

"Onunla. Başka çarem mi var şu an?" Arkasını dönüp arabaya gidecek ya da bu öfkeyle beni Alparslan'a itecek sandım. Yüzüme bakıp, "Bok gidersin," demesini beklemedim.

Alp'in emriyle yanımıza gelmiş insanlar muhtemelen benim fark etmediğim ikinci bir emirle de durmuşlardı. Çenesine dirsek yiyen adamın ağzından kan geliyordu. Ecevit'i almak için birinin bana dokunması, tek başına beni tutması gerekiyordu. Ecevit kolumdan tutup beni arabaya yönlendirdi. Ne kalın kafalı bir adamdı, sanki yürümeyen bendim. Boşta olan eliyle mesafeyi işaret etti. "Destur çekeceksin," dedi bağıra bağıra. "Beş adımdan fazla yaklaşmayacaksın, bu mesafeden konuşacaksın."

Beni o çevirdi, onu ben ittim. Alparslan, "Firuze," diye bana seslendiğinde tepkiyi ben değil Ecevit verdi. "Hâlâ Firuze diyor," dedi kudurmuş gibi. Alparslan'ın sesi bile onu yerinde tepindirmeye yetiyordu. "Aklımı kaçıracağım, Firuze diyor."

"Bulacağımı biliyorsun değil mi?" diye devam etti Alparslan. Bulması mı daha kötüydü yoksa babama direkt gitmesi mi? Arkamı döndüm ve Alparslan'a baktım. Bana karşı zor kullanamazdı, ben onunla gitmek istemezsem götürmeye kalkışamazdı. Fiziken bir zorlama yapmayacağı, psikolojik olarak bana baskı kurmayacağı anlamına gelmiyordu. Bana takıntımın geçmesini beklediğini söylemişti. Onun gözünde tam bugün o takıntı daha tehlikeli bir boyuta ulaşmıştı. Beni perukla bir müdür odasında evrak karıştırırken yakalamıştı. Ki şimdiye kadar gittiğim yerlerden en güvenli olan bugünkü okuldu. O da öfkeliydi, görüyordum. Yalnızca son noktaya kadar Ecevit'in çok üstünde olduğunu sandığı için ve bunu bana kanıtlamak adına kibrinden, egosundan aldığı gibi karşılık vermeyecekti.

Ecevit kapımı açtığında Alparslan'la göz gözeydik. O arabaya bindiğimde usulca başını salladı. Apaçık bir tehditti bu. Gözlerimi kaçırdım. Ecevit'e baktım. Melike için kuş beyinli, et yığını, fikirsiz Bülent de dahil olmuştu sözde ama onun bir şey beceremeyeceği en başından belliydi. Emindim ki Melike'ye biz daha yakındık. Ben o beceriksizi bile Ecevit'e söyleyemezken Alparslan'ı hiç söyleyemezdim. Bülent gibi kötü bir niyetle Melike için bir tehlike miydi Alparslan? Değildi. Yeterli bir motivasyonu bile yoktu ama Ecevit'in vereceği tepkiyi tahmin bile edemiyordum.

Arabanın tekerlekleri zeminde âdeta bağırdı ve Ecevit hızla bir U dönüşü yaptı. Kemerimi bağlarken çantamdan kâğıdı ve kalemi çıkardım. T.C. kimlik numarasının sonuna *4431* eklerken *Yeliz Ökmen* diye başlık düştüm. Kâğıdı kaldırdım ve "Görev başarıyla tamamlandı," dedim sakin bir sesle. Çünkü benim için o saniye tek önemli şey vardı. O da avuçlarımın arasındaydı. Ecevit kırmızı ışıkta durduğunda elimdeki kâğıdı havalandırarak ona dönmüştüm. İşaretparmağını yatay şekilde çenesine sürterken ellerinin nasıl titrediğini fark ettim. Çenesi ve hatta gözü seğiriyordu.

"Ecevit," diye seslendim ona, kâğıdı usulca geri indirirken. Ses vermedi. "İyi misin?"

Yola bakarken camı açtı. "Bulduğum ilk fırsatta o adamı öyle bir döveceğim ki hayatında öyle bir dayak yememiş olacak," dedi tutuk bir sesle.

Evet, sesi tutuktu, konuşurken de çenesini tam olarak açamıyordu. Her seferinde yarım kalıyor, Alparslan'dan elle tutulur bir karşılık almadıkça, istediği gibi kavga edemedikçe nasıl deliriyor görüyordum ama sanırım bu sefer bardak taştı. İvme indi. Öfkesini atamadıkça kendi içinde patladı. Titriyordu.

Avuçiçini seğiren gözüne bastırdı, sonra aynı elini çenesine yerleştirdi ve boynunu iki taraftan da kütletti. Bir şeyler söyleyecek oldu, dudakları aralandı ama konuşamadı, gözlerini yumdu ve soluklandı. Ağzının içinde mırıldandı. Arka koltukta olduğunu bildiğim suya uzandım. Şişenin kapağını açtım ve ona uzattım. "Al iç."

Reddedecek sandım ama hayır, ihtiyacı vardı. Alıp üç yudumda yarım litrelik suyu içti. Tek eliyle plastik şişeyi ezdi ve küçülttü. Dişleri birbirine çarpıyordu. Alparslan'ı dövemediği için yanımda âdeta atak geçiriyordu. Bu kadar mı dert edinmişti? "Bir fiske vuramadım," dedi. Kelimelerini zorlukla seçtim. Boynunu yeniden kütletti. Onun her baskısında benim içim titriyordu. Boynu zarar görecek sanıyordum. "Bir fiske bile vuramadım."

Elindeki plastiği usulca aldım ve bu kez sigarasına uzandım. Bunu hangi akılla yaptım bilmiyordum, sadece o an nikotine ihtiyacı olduğunu sezdim. Sigarasından bir adet çıkardım ve eline uzatmakla ağzına uzatmak arasında iki saniyelik bir tereddüt yaşadım. Dudaklarına uzatmayı tercih ettim. Ecevit hiç itiraz ya da müdahale etmeden sigarayı parmak uçlarımdan kavradı. Çakmağa uzandığım an penceresini kapattı ve rüzgârı engelledi. Yanan trafik ışığıyla beraber arabayı yeniden hareket ettirdi. Tek eli direksiyondayken sigarasını yakmaya çalıştım ama ateşi tekte denk getiremedim. Ecevit'in başını eğmesini bekledim ama boşta olan eliyle bileğime dokundu. Kendisi eğilmedi, elimi yükseltti ve çakmağı yeniden yaktım. Ali Ecevit Tarhan sigaradan ilk nefesi ektiği tohuma can suyu verir gibi, sigarayı zehir gibi değil bir şifayı benimser gibi, sahiplenerek, korkunç bir zevkle, gözlerini kısa bir an yumarken çekti. Parmak ucumu çakmaktan çektim ve yutkunarak Ecevit'in mimiklerini izledim.

Ali Ecevit'e sigaradan başka -ve hatta benim için sigara da dahil- bu zevki veren varsa canı cehennemeydi.

Elimi kucağıma geri çektim ama Ecevit'ten gözlerimi almadım. Camı yeniden açtı, işaret ve ortaparmağının arasına sigarayı sıkıştırdı. Önce burnundan, ardından ağzından dumanı aheste aheste döktü. "Seni mi takip ediyormuş o pezevenk?"

Boğazımı temizledim ve önüme döndüm. Ben ağız dolusu küfür de etsem hemen arkasından Ecevit'in küfrü yine kulağımı tırmalayacaktı. "Babası okulun büyük ortağıymış. Dün muhtemelen CV ulaşır ulaşmaz haber gönderdiler. Çabucak dönüş almam tesadüf değilmiş."

Sigara tuttuğu elini cama yasladı ve bileğiyle şakağını ovmaya başladı. "Sahibi olduğundan haberin yok muydu?"

"Hayır tabii ki Ecevit. Bilsem böyle bir risk alır mıydım? Yiğitler böyledir. En olmadık yerlerde ortaklıkları çıkar. Hastane, okul, otel... Ülkeye parsel parsel yayılmışlar."

Ağzının içinde küfretti ama duydum. "Evveliyatını sikeyim onların," dedi kısık sesle. Görmezlikten gelmek kolay oldu, duymadığımı sandı zaten.

"Ben tam bilgisayar başında kızın kimlik numarasını yazarken girdi ama aldım. Yani bir kısmını yazdım, bir kısmını da aklımda tuttum. Aldım şu an yani elimizde. Hallettim. İşimizi görür. Adı soyadı, kimlik numarası..."

"Sizin o herifle daha önce bir münasebetiniz oldu mu?"

İşin doğrusu, ben Ecevit'in derdinin bir noktada içindeki öfkeyi atamayışı olduğunu görürken diğer bir noktada da işine çomak soktuğundan çok rahatsız olduğunu düşünüyordum. Yani Alparslan bugün gelmişti ve Ecevit'in kardeşine giden yolda bizi sekteye uğratmaya çalışmıştı, ayağımıza dolanmaya çalışıyordu. Ecevit'i bu çılgına çeviriyor, bana olan ilgisi de buna sebep oluyor diye bana olan ilgiye de öfke kusuyordu. Öyle düşünüyordum çünkü benim elimde avcumda başka bir şey yoktu. Bir avuç bulgurum varsa, kebap çıkaramazdım. Bir tas çorbam varsa, benden yemek bekleyen birine karnını doyurma sözü de veremezdim. Kuru ekmeğim varsa kimseye lezzetli bir tokluk da vaat edemezdim.

Lakin Ali Ecevit, bu soruyu öyle kuytu, öyle derin, öyle sessiz bir şekilde bana sormuştu ki içimdeki zilli değil, bir başka şey, parmak uçlarımla kalbimi dürttü. Bu sorunun ucu sanki hiç Melike'yi bulma yoluna dokunmuyordu. Büsbütün kendi merakıydı.

"Hayır," dedim hızla. Neden anlamam, bilmem etmem, Ecevit'in aksini düşünmesinden ölesiye korktum. Sanki düşünse, sansa ya da kanıya varsa kendimi çok mahcup, suçlu ya da kötü hissedecektim. Bu durum üzerime yapışıp kalacaktı ve ben temizleyemeyecektim. "Hayır, hiçbir şey olmadı." Bir kez bile dönüp bana bakmıyordu. Bana inanmayacak diye çok telaş yaptım. Halbuki inanmasa ne olurdu ki? Öncesinde Alparslan'la bir şey yaşadığımı düşünse şimdi onun gözündeki bende ne değişecekti? Yine de istemiyordum işte.

Sigarasını dudaklarının arasında kıstırdı, yanaklarını çöktürene kadar nefes çekerken parmaklarını sigaradan ayırmıştı ama elini uzaklaştırmamıştı. Sigara iki parmağının arasında kalmaya devam ediyordu. Çekebildiğini çekince sigarayı yine iki parmağının arasına aldı ve ağzından uzaklaştırdı. "Aileler arasında açık seçik bir şey konuşuldu mu? Bir sohbet döndü mü? Sana açıkça bir ima yapıldı mı?"

Sormaya devam ediyordu. İçimdeki dürtü artıyordu. Hayır, bu Firuze değildi. Ben onun o gürültülü sevincini biliyordum. Zaten bu sorular bir sevince mahal olmalı mıydı o da ben de bilmiyordum. Yalnızca karman çorman oldum. Korktum sadece. Onu ikna edemem diye. "Hayır, olmadı," dedim. Kimse gelip bana Alparslan'la evleneceksin dememişti ya da onun ailesinden gelinlikle alakalı bir ima hiç duymamıştım. Alparslan kullandığı metaforlarla niyetini belli ediyordu ama somut tek bir cümle yoktu. Ne onlar teklif etmiş ne de ben reddetmiştim. Bu konuda hiç açık kapı bırakmıyordum, karşı taraf da ret yemekten çekiniyordu. "Hiçbir şey olmadı. Kimse bana açıkça bir şey söylemedi, söylemezler de. Alacakları cevap belli, o konuma düşmek isteyecek bir aile değil. Yiğit ailesiyle hiçbir konuda konuşmadım."

Tüm dürüstlüğümle kendimi açıklamaya çalışıyor, Ecevit cevap vermedikçe kendimi daha uzun cümleler kurmak zorunda hissediyordum.

Ne Ecevit'e ne de bana ne olduğunun farkındaydım. Adını koyamıyor, lisandan uygun bir sözcük seçemiyor ve açıklayamıyordum. Sadece onun elleri titriyordu, ben de çok aceleciydim. "Herif sana, senin..." diye geveledi. Cümleyi toparlayamadı. "Sana o kadar yaklaşmasına izin verme. Bak farkında değilsin," dedi ve elini yola doğru hafifçe kaldırdı. "Ne yapmaya çalıştığının farkında değilsin. İyi niyetle yapmıyor. Dibine girmesine, temas kurmasına izin verme. Yaklaştırma kendine."

"Kâğıdı almıştı benden."

"Alsın! Yine bulurduk. Okuldan çağırılmasaydın bir şekilde bulmayacak mıydık? Bulacaktık. Elinde ne olursa olsun, bak ne olursa olsun, dön arkanı *canın cehenneme* de uzaklaş. Sen niye..." Duraksadı, çok kötü bir anı hatırlamış gibi yüzünü eğip büktü. "Sen neden izin veriyorsun Firuze? Adam seninle..." Durdu ve sigarayı dudaklarında tuttu, direksiyonu da tamamen bıraktı ve iki elinin avuçiçlerini birbirine bastırdı. Ellerine baktım. En son parmak uçlarımızla kavga etmiştik. Şimdi işler büyüdü ve eller birleşti. Direksiyonu yeniden kavradığında sigarayı da aldı ve konuştu. "Bu konuma gelmiş. Sen niye buna fırsat veriyorsun? Bir daha..." dedi işaretparmağını salladı. "Bir daha sakın, elinde ne olursa olsun sana bunu yapmasına izin verme. Onun o sikik aklından kimbilir neler geçiyor. Bir daha sakın. Beş adımdan fazla kendine yaklaştırma. Tamam mı Firuze? Elinde ne olursa olsun. Bizim işimize yarayacak çok önemli bir şey de olsa. Tamam mı Firuze?" diye tekrar etti.

Kucağıma düşürdüğüm kâğıdı kaldırdım ve tüm bu cümlelere karşılık, "Kâğıdı aldım ama..." dedim. Buna odaklanalım, gerekirse bu konuda beni tebrik edelim istiyordum. Çok önemli bir şey söylüyordum.

"Ya yav-" Son birkaç cümlesi gibi bu da yarım kaldı. Tamamlayamadı. Soluklandı. "Firuze," dedi. "Farkında değilsin. Tamam mı? Sen o pezevengin farkında değilsin. Ne olursa olsun. Her neyse. Tamam mı?"

Alparslan'ın bu vakte kadar beni fiziksel olarak rahatsız eden hamlelerini düşündüm. Sergide zoraki koluma girmişti, bir de babamın vurulduğu gün bana sarılacak gibi olmuştu. Bugünü saymazsam aklıma sadece bunlar geldi. Ecevit'e baktım. Bir erkek olarak onun fark ettikleri daha

fazlaydı belki de bilmiyordum ama benim fark etmediğim şey Alparslan'ın ilgili bakışlarının altında bana karşı bir arzu da olduğuydu. Bilmiyordum. Alparslan bir noktada hep mesafeli durmayı biliyordu ve ben Alparslan'a bunu anlayacak kadar uzun bakmazdım.

"Firuze tamam mı?" diye sordu yine. Önüme döndüm ve bacak bacak üstüne attım. *Her ne olursa olsun*, diyordu. Benim bu tarz şeyleri umursamayacağım anlar olabilirdi. *Tamam* demek istemiyordum. Bu kâğıdı ne olursa olsun ona bırakmazdım mesela. "Firuze," diye seslendi. "Niye tamam demiyorsun? Tamam, de," diye ısrar etti.

"Tamam," dedim ama söz veremezdim. Ben zaten bir amacın hararetinde değilsem bir erkekle öyle bir konuma gelmekten rahatsız olurdum. Engellerdim. *Rahatsız olurdum...* Ecevit'e baktım. *Bir erkekle öyle bir konuma gelmekten rahatsız olurdum zaten ben.* Ecevit'e baktım ve istemsizce iç geçirdim. Önüme döndüm.

"Bir fiske bile vuramadım," dedi Ecevit yine. Sayıkladı desem daha doğru olurdu. "Beş adımı geçmeyecek... Yavşak pezevenk... Piç kurusu. Bir fiske bile vuramadım."

Yol boyunca başka da bir şey konuşmadık. Çünkü Ecevit'in titremesi yine arttı. Bir de sanırım çenesi kilitlendi. Ağzını egzersiz yapar gibi minik minik açıp kapattı. Kaç tane sigara yaktı bilmem, dörtten sonra saymayı bıraktım. Birkaç kez bana baktı. İnanmıştı. Yani söylediklerime inanmıştı. Bana inanmayacak diye öylesine korkmuştum ki benim de sakinleşmem zaman aldı. Suçlu mu olacaktım ki? Alparslan'la bir şey yaşamış olsam ya da böyle bir konunun içinde geçmem beni suçlu mu yapardı? Yapmazdı. Mantığımla kalbim âdeta çatıştı. Hissettiğimle düşündüğüm ortak paydada buluşmadı.

Ecevit bir noktada arabayı park edip durdu. Bir süpermarketin önüydü. "Bir şey istiyor musun?" diye sordu. Sigara alacaktı sanırım. "Hayır," dedim yalnızca. "Geliyorum ben hemen."

O hemen deyince, ben de hemen gelir sandım. Sıra vardı galiba. Gelmesi uzun sürdü ama geldiğinde sebebin sıra olmadığını anladım. Elinde iki tane dolu dolu torbayla arabaya bindi. Atölyeye gideceğimizi sandığım

için, "Niye aldın ki onları? Dolap daha doluydu," dedim. Halbuki dün konuşmuştuk. Bugün gideceğim, demişti. O vakit, tam o vakit, o bir avuç bulgurum, bir kuru ekmeğim bile boğazıma dizildi. Ecevit bugün gidiyordu...

"Eve aldım," dedi. "Benim dolap boş. Bir de kediye mama aldım. Sordun mu birilerine?"

Hayır... Unutmuştum. İnanmayacaktı ama yemin ederim unutmuştum. Sessizliğimden cevabımı anladı. "Aferin sana," dedi ama hiç de çocukluktan seslenmedi. Gayet yirmi sekiz yaşından bana kızdı.

"Sana hatırlat bana dedim."

"Firuze!" Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bak hayvanı aldık, bir eve koyduk. Yapayalnız şu an. Annesi ya da bakan seven vardı belki, kendi doğasından kopardık."

"Ama çok karanlıktı," dedim. Ben aldığımıza pişman değildim. Bu durum, o karanlıkla minicik bedeni ve kalbiyle savaşmasından daha kötü değildi. En azından sıcacık bir evdeydi. Güvendeydi.

"E güneş batıyor ya Firuze. O yüzden sanki?" dedi bilmiş bilmiş.

"Hava da çok soğuktu ama. Şimdi deme ***kış geldi ya*** diye. Senin evin güvenli, sıcak en azından. Yemeği de veriliyor. Tamam, seven yok ama en azından rahat yaşıyor."

"Birini bul."

"Bulacağım Ecevit. Sen de biraz misafirperver ol. Avuç kadar kedi, sanki ne yaptı sana."

Nefesini daralttım ve çatık kaşlarıyla bana baktı. Bakabileceğimi bilsem yanıma alacaktım ama biliyordum, belki Ecevit'in evde yokken ona sağladığı mamayı bile sağlayamazdım. Atölyem hep çok sıcak da olmazdı. Bazen kapıyı da açık unuturdum. Ben sorumsuzdum, benim kendime karşı duyduğum sorumluluk bile yoktu. O kediye yapacağım en büyük kötülük onu, evi olmayan birinin yanına almaktı. Hem de Ecevit'ten alıp. Halbuki Ecevit, onu cebine attıktan sonra diyar diyar dolansa bile yine de onu evsiz bırakmazdı. İç çektim.

"Atölyeye bırakıp hemen gidecek misin? İstersen gel bir çay iç önce," dedim uysal bir sesle. Artık çaydanlığım da çay makinem de vardı. Ecevit'i gönül rahatlığıyla çaya çağırabiliyordum. Bu rahatlık hemencecik sesime yansıdı. Beni reddetmez sandım. Bilmiyorum, belki de ben zaten çok ileri gidiyordum.

"Yok," dedi. Herhalde ret yedikten sonra surat asmamak, böyle kollarımı önümde bağlayıp bir çocuk gibi mızmızlanmamak en zorlarından biriydi. Bir yetişkin gibi hafifçe gülümsemem ve "Peki," demem gerekiyordu. Yaptım da. Artık bu rolü yaparken çok zorlanmıyordum. Ama o içimdeki zilli var ya zilli, kollarını önünde bağlayıp *çaydanlık aldık ama* diye söylenmeye başladı. Sınırsız istekleri vardı. O çaydanlığı aldıysam ona göre Ecevit daima çay tekliflerimi kabul etmeliydi.

"Atölyeyi geçtim zaten."

Çaydanlık aldık ama, söylesene. Kendime mi aldım o çaydanlığı, söylesene. Sana aldık. Gelsene. Gelsin, söylesene. Gelsin, işi ne? Eve de gidip çay içecek. Gelsin çay demleyelim ona. Gelsin işte, söylesene.

Ben bu cümlelerle boğuşurken Ecevit'i hiç duymadım. "Geride kaldı. Trafik yoğun, geri dönemem şimdi. Akşam bırakırım seni. Dinliyor musun beni? Firuze!"

"Ne?"

"Atölye geride kaldı diyorum. Kavşaktan dönmeyi unuttum. Trafik yoğun gözüküyor. Akşam bırakırım seni."

Yola baktım. Benim öyle yol yönüm iyi değildi. Fark etmemiştim. Bir de geçmediğim bir yoldu, hiç fark etmemiştim. "Geride mi kaldı? Neredeyiz şu an? Ben taksiye bineyim o zaman. Çok mu uzaklaştık?"

Araba daha marketin önündeydi. Sağa sola bakındım. Anacaddedeydik zaten. Karşıya geçip binmem lazımdı. "Yok, olmaz öyle," dedi arabayı hareket ettirirken. "Ben akşam bırakırım seni. Bana az kaldı. Gidelim kedi için de ara birilerini. Fotoğrafını çek at insanlara. Hallet o işi bugün."

"Akşam bir de o yoldan geri mi döneceksin?" dedim. Evine gitmek, kediyi görmek isterdim. Çok isterdim. Olmadı akşam taksiyle dönerdim. Ne fark ederdi ki?

"Dönerim bir şey olmaz," dedi Ecevit. Tekrardan aksi bir şey söylemedim. Çünkü gitmek istedim. O bu tarz şeyleri çok havada söylerdi, hemencecik vazgeçerdi -keyfin bilir diyerek- direksiyonu kırıverirdi. Tamam, bende çay içmiyorsak onda çay içebilirdik. Mutluluğumu belli etmemeye çalıştım. Ecevit'in evine gitmeyeli aylar olmuştu sanki. Halbuki Ecevit geleli aylar olmuştu.

"Taksiyle de dönerim ben, fark etmez."

Ecevit cevap vermedi. İkimiz de çok temkinliydik sanki. Evinden son çıkışımda her yere uzun uzun bakmıştım. Bir daha da gitmem, bir sebep bulamam, demiştim. Gidiyordum işte. Yatılı kalmaya gerek yoktu ki. Çay içmeye, yemek yemeye, kahve içmeye gidip gelebilirdik. Tıpkı iki normal insan gibi... Yaralanmadan, başımıza bir şey gelmeden, bir kaostan sonra olmak zorunda değildi. Ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırırken başımdaki peruğu hatırladım. "Bunu da çıkarmadım," dedim gülerek. "Hiç uyarmıyorsun."

"Gözümün önünü görüyordum çünkü ben," dedi. Evet, tamam çenesi kilitlenmişti, haklıydı. Peruğu saçlarımdan dikkatle çıkardım. Sonra da gözlükleri. Hanımeli kokulu spreyimden sıkıp topladığım saçlarımı açtım ve yavaşça omuzlarımdan aşağı döküldü. "Saçlarımı siyaha mı boyatsam?" diye kendi kendime mırıldandım. Ecevit iç geçirdi, sanki sıkıntıyla. Aynadan artık çok uzamış perçemlerimi düzelttim ve diplerine masaj yaptım. Sağdan soldan fırlamasın diye sıkıca toplamıştım ama ben derime yapışmış saçı hiç sevmezdim. Net topuzlardan, saç boyasından, kısa saçtan... Hiç hoşlanmazdım.

Saçlarımı tek tarafta topladım ve başımı cama yasladım. Bu gece Ecevit'te yemek yer miydik acaba? Yoksa yemek yemeden mi gitmemi isterdi? *Aç mısın* diye sorarsa *değilim* diyebilirdim ama yemek hazırlarsa oturup afiyetle yerdim. Çay içtikten sonra trafik azalırsa ve *bırakayım* derse *hani yemek* diyemezdim. Umarım yemekten sonra söylerdi. Kasıklarımda birkaç dakika sonra son iki gündür beni yoklayan bir ağrı hissettim yine. Bitki çayıyla desteklemem ve regli sökerek atmam lazımdı ama hiç öyle bir isteğim de planım da yoktu. Ne zaman olursam artık, onu bekleyecektim. Günlerce ne soğan kürü içebilirdim ne de adaçayı.

Ecevit sanırım kendini iç geçire geçire sakinleştirdi. Arabayı otoparka park ettiğinde artık elleri titremiyordu ve boynundaki damarlar görünmüyordu. Torbalardan birini almak istedim ama müsaade etmedi. İkisini de kendisi aldı, peruğu arabada unuttum, dönüp de almayı teklif etmedim. Dönecektim zaten. Asansöre bindiğimizde aynadan tekrar saçlarımı düzelttim. Yine sürdüğüm abartılı ve çirkin makyaja baktım. Yukarı çıkınca yıkayacaktım. En azından akabildiği kadar aksaydı. Toplama şeklimden dolayı çabuk şekil alan saçlarım dalgalanmıştı. Onları elimle düzelttim. Üzerimdeki salaş kazağı eteğimin içine sıkıştırmıştım, eteğin üzerine çıkarıp bıraktım. Neredeyse etekle boyları birdi. Yakası da çok genişti. Öne ya da arkaya doğru kontrolsüz açılmasın diye tek omzumdan sarkıttım. İçimdeki sutyen straplezdi zaten, lastiği gözükmedi.

Kafamı çevirdiğimde Ecevit'le göz göze geldik. Asansör kapısı açıldı ve hiçbir şey söylemeden ilk o arkasından ben indim. O kapıyı açarken ben de çizmelerimin zincirini duvara yaslanarak açtım. Kapıyı açar açmaz kapının önünde minicik bir kıpırtı gözüktü. Dürüst olayım, başta fare sandım ama Ecevit zaten kapıyı onu düşünerek açtı. Hızla eğilip kucağına aldı. "Küçük aslan," dedi. "Hayırdır, nereye?" Çizmeleri desteksiz çıkarırken biraz zorlanıyordum. Ecevit dönüp fark ettiğinde torbaları bıraktı ve elini bana uzattı. Hemen tutuverdim. Bir elinde küçük bir aslan, diğer elinde ben vardım. İkimizi de tuttu. Bence çok güçlüydü. Öyle hissettim işte. Daha ağır şeyleri kaldırdığına şahit olmuştum ama iki eliyle iki canlıyı tutması beni çocukça bir düşünceye itti.

Yavru kedi, sanki gecelerdir Ecevit'in koynunda yatıyormuş gibi patilerini açarak yüzüne ve boynuna tutundu. Sanırım biraz arsızdı. Ben onun yerinde olsam bir köşeye sinerdim, günlerdir gelmemiş ve beni bu eve atıp yok olmuş bir yabancıya çok temkinli, biraz hırçın ve fazlasıyla mesafeli yaklaşırdım.

Çizmelerimi çıkardığımda merdiven boşluğundan bacaklarıma rüzgâr çarptı. Sabah çok acele edince giyeceğim külotlu çorap kaçmıştı, ben de yenisini aramadan giymemiştim. Ecevit söylemeden kendim terlik alıp giydim. "Ortalığa işemedin inşallah?" dedi Ecevit omzuna kuş gibi

konmuş kediye bakarken. Yerlere baktım. Suyunun olduğu yer biraz ıslaktı, bir de sanırım tuvalet eğitimi yeni olduğu için ortalık biraz kum olmuştu. Onun dışında çok yoğun bir koku da ortalığa yapılmış bir dışkı da yoktu. "Kumunu temizledin mi?" Kediyle konuşuyordu. Kapı önündeki torbaları aldım ve mutfağa geçtim. "Temizlemem bak ben, işim olmaz. Herkes kendi pisliğini temizleyecek. Temizleyemeyeceksen git klozete yap."

Kumunun önüne çöktü. Kedi öyle omzunda oturunca fark ettim, büyümüştü. Kesinlikle büyümüştü. Belki dağlar kadar bir fark yoktu ama büyümüştü.

Hemen çay suyu koydum. Özlemle ortalığa bakındım. Her şey bıraktığım gibiydi. Kaşla göz arasında bardak dolabına baktım. Aldığım bardak olduğu yerde duruyordu, çöpe atılmamıştı. Burada kahvaltı yaptığımız sabah Ecevit bana öylesine tepkiliydi ki atacağına neredeyse emindim.

"Üzerini değiştirmek istersen git al dolaptan," dedi. Çaydanlığı ve çayı çıkardım.

"Yok ya, iyiyim böyle. Akşam gideceğim zaten, giy çıkar olmasın."

Ve paspal paspal dolanmayayım... Kafadan kırık bir ressam gibi olmaya bile razıyım.

"Sen bilirsin," dedi Ecevit ve torbalara yöneldi. Tam o sıra omzundakiyle göz göze geldik. Bana sanki Ecevit'i ondan çalmışım gibi bakıyordu. Ama bilmeliydi ki Ecevit'i onunla paylaşmıştım. Zaten ben olmasam Ecevit sahiplenmezdi. Evet, ben olmasam evine de gelirdi ama... Her neyse, bana bakan çakmak çakmak gözlere gülümsedim. Onun da gözleri yeşildi. İlk kez bu kadar net fark ettim. Öncekilerde pek göz göze gelmediğimiz gibi zaten daha da minikti. Şimdi gözleri bile büyümüştü. Hatta dikkatle bakınca benim gözlerime biraz benziyor bile denirdi. Hatta onun tüm gözü yeşildi, ortadaki siyah nokta bile seçilmiyordu. Zaten kendisi de katran karasıydı, gözleri iyice dikkat çekiyordu.

Ecevit yaş mama çıkardı ve dolaptan bir kâse aldı. Mamayı dikkatle dökerken o küçük burnundan aldığı nefesler arttı, neredeyse atlayacaktı. "Gel bakalım," dedi Ecevit ve kuru mamasının yanına koydu. Onu da

omzundan alıp indirdi. Yanından doğrulurken, "Ben bir üzerimi değiştireyim," dedi yalnızca. Başımı salladım. Önce torbalara yöneldim. Üç küçük kavanoz pesto sos, üç paket krema, peynir, yumurta, biraz domates, yerfıstığı, birkaç paket çikolata ve süt almıştı. Yerini bildiklerimi hızla yerleştirdim ve sonra tüm ilgimi kediye verdim. Az ötesine çömeldim ve onu izlemeye başladım. Şu kuru mama açıkta olmasa günlerdir aç olduğunu sanacaktım. Ağzına koca bir lokma alıyor, sonra başını kaldırıp çiğniyor ve yutuyordu. Biraz sert olsa yediği, boğulurdu maazallah.

Ecevit çıkana kadar kediyi izledim. Çıkınca, "Ne oldu?" diye sordu.

"Çok aç."

"Hayır, sadece açgözlü. Ne yapıyorsun sen şu an?" Çaydanlığa çay koyuyordu.

"Hızlı yiyor, boğulur diye bakıyorum," dedim yine. Biz bu anı sanırım ikinci kez yaşıyorduk.

"Boğulur mu?"

"Bebek sonuçta daha."

"Günlerdir tek yaşıyor, bir şey olmadıysa hiç olmaz." Çay suyundan biraz çaya ekleyip ıslattı. Henüz fokur fokur kaynamamıştı. "Ver bakalım şu kâğıdı bana, sorup soruşturayım. Kızın kütüğünü bulalım." Kedinin son lokmasını almasına kadar bekledim ve yerimden öyle kalktım. Çantamdan kâğıdı çıkarıp Ecevit'e uzattım.

"Ben de sordurabilirim."

"Hallederim ben," dedi. O içeriye doğru gidince kedisi de beni görüp yanıma geldi. Belki bacaklarım çıplak olmasa, arada bir kumaş parçası olsa irkilmezdim ama kendimi geri çektim. Tüm bacaklarımı kastım. Hayır, ben korkardım. Sürtünmeye çalıştı ama o kadar cesaretim yoktu. "Yok," dedim beni anlayacakmış gibi. "Ecevit'e git. Hayır hayır!" Kuyruğu bacağıma sürtündüğünde biraz kanım çekildi. Çıplak tenimde onu hissetmek... Bilmiyorum saçmaydı ama korkuyordum. Hızla üstünden atladım ve Ecevit'in yanına gittim.

"Ecevit," dedim. Telefonuna bakıyordu. "Ben dokunamıyorum. Alsana sen onu."

"Tamam, dokunma?"

"Bacaklarıma sürtünüyor," dedim. Sarkıtmadım, aşağı doğru kendime çektim ve yatay şekilde bağdaş kurduğumda Ecevit bacaklarıma baktı. Sonra bir kez kediye, sonra yeniden bacaklarıma... Çizmeyi çıkarınca sütun gibi ortaya çıkıvermişti. Tırmanamadı ama bana bakıyordu. Bacaklarımı indirsem hemen tırnaklarını geçirecekti. Ecevit boğazını temizledi ve başını telefona indirdi. Hiçbir şey söylemedi. İnsan kedisine biraz sahip çıkardı! Kediyle bakışıyorduk. Yeşil gözlerini bana dikmişti. Ve insanların bu büyü işlerini de nazarı da falı da neden renkli gözlülerden bildiğini anlamaya başladım. Kitlenip bakıyordu, bir yerden sonra ürkütücü olmaya başladı.

"Üşümüyor musun sen?"

"Hı?"

"Üşümüyor musun sen? Firuze, tırmanamaz buraya. Ne bakıp duruyorsun?"

"O bana bakıyor," dedim ve işaret ettim. "Baksana. Gözleri de yemyeşil. Büyücülere benziyor."

Ecevit gözlerini bana çevirdi ve benim gözlerime baktı. Cıkladı ve başını eğdi. "Sabır selamet," dedi yine ne olduysa. Ecevit eğilip kediyi aldı ve kucağına çekti. "Büyücü diyor sana," diye konuştu. Benden uzak köşeye koymuştu. "Kendi gözlerine bakmadan büyücü diyor sana."

Tamam, benim gözlerim de yeşil olabilirdi ama gözlerimi öyle kimseye dikmezdim. "Ben kimseye öyle gözlerimi dikip bakmıyorum."

"Sen bakmıyorsun?" diye hayretle sordu.

"Evet, ben bakmıyorum. Ne zaman kime baktım? Ben öyle kimseye beş saniyeden fazla bakmam zaten." Başını gelişine salladı. "Kime bakıyorum, ne zaman bakmışım? Söyle madem. Bakmam ben kimseye." Gözlerimi hızla kaçırırdım hatta. Hiç bakmazdım. "Cevap versene ya. Cidden ben kimselere bakmam. Hatta insanlar bozulur."

"Kim bozulur?" diye sordu. Bunu söylerken annemle katıldığım davetlerde bana sık sık söylenen, *Firuze Hanım'la göz göze bakmaya bile nail olamadık* tarzında cümleleri referans almıştım. İnsanlar bana bakarken, özellikle benimle evlenmek için benimle konuştuğunu bildiğim kar-

şı cinsse, uzun uzun kendinden bahsediyorsa ya da uzun uzun benden bahsediyorsa gözlerimi karşıya dikerdim. Kısa kısa gözlerimi değdirirdim, hafifçe gülümserdim. Öyle güzel şekilde ulaşılmazı oynardım ki insanlar beni zor sanırdı. Halbuki benim orada olmaya bile hiç hevesim olmazdı. Annem İnci'yi oralara götürmesin, bana yaptığı gibi tepkilerini törpülemesin diye zaten alıştım diyerek ben katlanırdım. En büyük kızı bendim, ben gitmeliydim.

Nemrut, derdi annem. *Nemrudun, suratsızın tekisin. Ama bu halinle daha çok insanın dikkatini çekiyorsun. Amacın dikkat çekmemekse eğer bil diye söylüyorum. Gizemli havalarına bayılıyorlar.*

Anne, derdim, *ben gizemli değilim ki. Benim anlatacak bir şeyim yok.*

O koca koca insanların anlattığı üniversite anılarının, yurtdışı tatillerinin yanında ben ne yaşamıştım ki? *Bunu Ecevit'in yanında düşünmek bana mahcup hissettirdi ama o beni duymuyor diye düşünmeye devam ettim.* Onları kıskanmıyordum bile. Herhalde on sekiz yaşında dinlesem kıskanırdım ama yirmilerimde dinlemek o yaşantılarına karşı koca bir isteksizlikten başka bir şey vermiyordu bana. Yirmilerindeki Firuze'nin içinde, on sekiz yaşındaki Firuze'nin gidemediği Mimar Sinan Üniversitesi bile ukde değildi. Herhalde şimdi yapmak istediğim tek şey, elime fırsat geçerse, yalnızca, içimde kaldığını hissettiğim, Ecevit'le İstanbul'a gitmekti.

Beyaz elbisemi giyip, bordo ayakkabılarımı ayağıma geçirip İstanbul'a gitmek.

Başka da bir şey yoktu. O yüzden ne onların hayatına ilgi duyuyor ne de onları kıskanıyordum. Ketum bir tavırla dinliyordum. Ve aslında bana değil, babama duydukları ilgiyle ilgilenmiyordum. Hepsi için biçilmiş kaftan olan ben değildim, babamdı. Onlar da görüntümü beğenince bir de, üstüne bu sessiz hallerime takılı kalınca, benimle büyük büyük hayaller kuruyorlardı.

Keşke babam hepsiyle evlenebilseydi.

"Kime dik dik bakmışım? Cevap ver ya. Öyle söyleyip kaçıyorsun. Ben kimseye dik dik bakmam. Söyle, kime bakmışım?"

"Kim bozulur?" diye tekrar etti.

"Söylesene Ecevit? Kime dik dik bakmışım ya? Söyle ya! Söyle." O kadar çok tekrar ettim ki bunu, darladığımı bilerek ama cevabın da peşinden ayrılmadan ısrar ettim. Hatta o da söylesin diye kolundan dürttüm.

"Allah'ım hesap soruyor," dedi başını çevirirken dayanamayıp. "Hesap soruyor, kafayı yiyeceğim hesap soruyor!"

"Başladın yine," dedim sıkılmış bir sesle. Çayı tamamen demlemek için yerimden kalktım. "Hesap sormuyorum, soru soruyorum. Yalan söylüyorsun zaten. Kimseye bakmıyorum."

"Tabii... Allah'tan kaç gece yan koltuğunda uyudum," dedi ama o. Gece vakitlerinde ben biraz zor uyuduğum için, Ecevit'in de yanı başımda uyuduğuna içten içe inanamadığım için gözlerimi dikip onu izlediğimi anımsadım. Aslında bu biraz daha zillinin işiydi, ben o kadar cesur değildim. İlk gece Ecevit bakışlarımdan rahatsız olduğu için sırtını dönmüştü hatta. Ben de sırtını izlemeye başlamıştım. Sonra yavaş yavaş alışmıştı. Benim ona diktiğim gözlerim bir zaman sonra kayıp kapanıyordu zaten.

"Gözüm dalıyordu," dedim çayı tamamlarken.

"Bir göz kırk dakika bir yere dalar mı Firuze?"

"Olabilir. Niye olmasın? Sen de saat saymışsın. Yuh sana Ecevit ya!"

O vakitten sonra ne söylerse söylesin üste çıktım. Zaten benimle baş edemeyeceğini anlayınca karşılık vermeyi bıraktı. Birkaç kişiyle konuştu, sonra da kalkıp yemek hazırlamaya başladı. Gittim, hiç konuşmadan ona yardım etmeye koyuldum. Köfte ve pilav yaptık. Bu yemeğin sonu gidişimle tamamlanacaktı, belki de o yüzden yavaş yavaş yedim.

Sofrayı kaldırınca, "Ben bir duş alayım," dedi Ecevit ve banyoya ilerledi. Aslında duş almadan beni bıraksa daha iyiydi. Hava çok soğuktu, eksiyi gösteriyordu. Hasta olacaktı. Ama ben bunu söyleyemeden kalkıp banyoya girdi. Kedi arkasından banyo kapısına gitti, miyavlayıp durdu ama artık çok geçti. Hem zaten orada ne işi vardı ki? Ne garip bir hayvandı. Ben tuvalete girerken de girmeye çalışmıştı. Tiz sesiyle bir süre ortalıkta dolandı. Sonra gidip biraz mama yedi, döke döke su içti, çok komik şekilde tuvaletini yaptı. Oyuncağıyla oynamaya başladı. Cenin

pozisyonunda uzanmış onu izliyordum. Aklıma durup dururken Ecevit'in aldığı çikolatalar geldi. Ben masanın üzerine koymuştum, sanırım o da kaldırdı. Nereye koymuştu hiç bilmiyordum ama bilsem de kalkıp alamazdım. Atölyeye gidince yarın alırdım.

Uykum gelse de uyumadım. Öyle kalmak için, zorla, emrivaki yaparak burada kalmayayım diye. Ecevit bunu düşünmezdi ama ben yine de direndim. Uyumadım. Sonra ıslak saçlarıyla banyodan çıktı. Benim gözlerim bir açılıp bir kapanıyordu. Koltuğuna kıvrılmıştım. Huzurlu bir akşamda, yemekten sonra, çaydan sonra ve biraz sohbetten sonra tatlı bir uyku bastırmıştı sadece. Biliyordum ki atölyeye gidince uçup gidecekti.

"Uykun mu geldi?" dedi.

"Hıhı," diye mırıladım.

Bana yaklaştı ve "Hıhı," diye o da mırıldandı.

"Biraz, atölyeye gidince uyurum," dedim gözlerimi kırpıştırırken.

"Uykun açılmayacak mı?"

"Olsun," dedim. Çizerdim ben de. Birkaç saate yine uykum gelirdi. Elindeki havluyu başına sürttü. Onu görüyordum ama hiç cin göz değildim. Üstünü giyinmişti.

"Olmasın," dedi havluyu omzuna atarken. "Uyu artık burada. Hava çok soğuk, bu soğukta ben de dışarı çıkmayayım. Hastalıkla uğraşmayayım."

Gözlerimi daha çok açtım ve ellerimi yüzüme gelişigüzel sürttüm. "Sen çıkma zaten." Uzun uzun esnedim. Ecevit uzun uzun beni izliyordu. "Ben taksiye atlayayım gideyim." Tepemdeydi, bu cümleyle bir kez bana bir bütün olarak baktı.

"Taksiye?"

"Hıhı."

"Olmaz taksi. Bu saatte. Boş ver taksiyi. Geç uyu odada. İllaki gideceğim diyorsan da hadi ben bırakırım."

Yattığım yerden yavaşça doğruldum ve bacaklarımı yere sarkıttım. "Binerim binerim taksiye. Çağırsana bana bir tane. O saçla çıkılmaz."

"Taksiyle de gidilmez," dedi o da dikleşirken.

"Niye gidilmesin Ecevit?"

"Tamam sen gitmek istiyorsun hadi kalk toparlan, arabanın anahtarını alıyorum ben de." Havluyu tekli koltuklardan birinin üzerine attı.

"Hayır ya."

"Firuze karar ver, hadi!" diye kızdı bana. Ben devamlı karar değiştirmiyordum ki? Taksiye atlayıp gideyim diyordum işte. Saçlarını kurutmamıştı bile.

"Taksi."

"Yok taksi."

"Ecevit!"

"Firuze kalmak istemiyor musun?" diye sordu. Ah! Ah bir bilse ne kadar kalmak istediğimi bir anahtar da bana çıkarmak isterdi. Naz da yapmıyordum üstelik. Sadece kendini mecbur hissediyorsa diye ihtimal üretiyordum.

"Burada ben yatayım, sen yatağında yat," dedim. Onun evinde de benim yerimde de yatakta ben yatıyordum.

Ecevit odasına geri girdi ve az sonra kapı eşiğinden bana siyah bir kazakla gri bir pantolon gösterdi. "Geç giy," dedi ve yatağın üzerine attı. Yerimden sallana sallana ona ilerledim. Aslında bu şekilde uyusam bile olurdu. "Çarşafları da giyindikten sonra değiştirelim..."

"Değiştirmesek de olur," dedim. Ecevit dönüp bana baktı. Söylediğim onu rahatsız etti belki de, bilmiyordum. Benim niyetim uyku bu kadar tatlı şekilde üstümdeyken beklememekti. "Yarın ben gidince değiştirirsin. Uyuyayım hemen, olmaz mı? Çok uykum var."

Ecevit yatağa baktı. Günlerdir o bile uyumuyordu, hem uyusa da ben uyurdum. "Sen bilirsin," dedi ve odadan çıktı. Üzerimi hemen değiştirdim ve yatağa girdim. Işığı da kapatmayı unuttum. "Ecevit uyumadan ışığımı kapatır mısın?" diye seslendim. Kalkmak bana zulüm gibi geliyordu. Ecevit'in yastığına sıkıca sarıldım ve yorganı kafama kadar çektim. Işık çok geçmeden kapandı. Kapı biraz açık kaldı ama çok geçmeden onun da sesini duydum. Ben bu baldan tatlı, yine helal mi helal ve temiz uykuyla sabahı çok rahat ederim sandım.

Çabucak da uykuya daldım aslında, her şey çok güzeldi. O uykunun tadı damağıma yayıldı, boğazımdan akıp gitti. Karnım da toktu. Sadece uyurken bir kez daha çikolataları düşündüm ama uzun sürmedi. Böyle başlayan uyku, bilmiyorum tam kaç saat sonra ama kasığımdan tüm karnıma, hatta kadınlığıma kadar uzanan bir ağrıyla bozuldu. Uyandığımda kan ter içindeydim, ağrının ne yerini ne de sebebini seçebildim ama bir dakika içinde akıp gideni fark ettim. Elimi korkuyla yatağın orta yerine ittim ve sıcaklığı hissettim. Elime bulaşan kanı karanlıkta görmesem de biliyordum. Yerimden nasıl kalktığımı ve ışığı açtığımı anlayamadım. Yorganı kaldırdım. Silik bir leke de değildi, yatağın orta yeri olduğu gibi kirlenmişti. Saate baktım. Uyuyalı daha iki saat ancak olmuştu. Ecevit'in mahvolan yatağı, eşofmanı... Bunlar beni o kadar telaşa sürükledi ki ağrımı unuttum. Hızla lavaboya gittim. Biraz temizlemeye çalıştım ama olmadı. Her şeyi daha çok batırdım. Hızla peçeteyi ped gibi kullanmaya çalıştım ama o da olmadı. Ağrım bir bıçak darbesi gibi arttığında klozetin önüne çöktüm.

Ellerim titriyordu. Telaş mı, korku mu, çaresizlik mi yoksa ağrı mı? Bilmiyordum ama gözyaşlarım sicim gibi dökülüyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Yatağın halini düşündükçe ölmeyi bile diledim. Biliyordum mantıklı değildi, biliyordum insanlık haliydi ama yine de o an her şey o kadar kötüydü ki elimden ağlamaktan başka bir şey gelmedi. Böyle durdukça her şey daha da kötüye gidiyordu. Midem bulanmaya başladı. Alnımdaki teri sildim. Acıdan başım dönüyordu.

Ben ortalığı en sessiz halde nasıl temizlerim onu düşünürken kapım tıklatıldı. Sanki evde bir sürü insan yaşıyormuş gibi olduğum yerde iyice küçüldüm, ürktüm. "Firuze," dedi Ecevit. "İyi misin?" Banyoda ses mi çıkarmıştım, bir şeyler mi devirmiştim yoksa odanın ışığından mı uyanmıştı bilmiyordum. Burnumu çektim ve cevap vermeden önce soluklandım.

"Ecevit, benim markete gitmem lazım."

Gözyaşlarımı sildim ve ayaklandım. Hızla ıslak mendil aldım, temiz olsa da klozetin üstünü sildim. "Kızım bu saatte ne marketi?" dedi. Peçeteleri değiştirmek istedim. Her şey çok kötüydü. Kanamam çoktu. Benim zaten ortam yoktu. Ya olmazdım ya da olunca günlerce yatakta kalırdım, çok ağır atlatırdım ama olmadan en az on gün önce ağrısını çekerdim.

"Firuze ağlıyor musun?" dedi. Ne yapacaktım? Allah'ım ne diyecektim? Yıl 2011 olmuştu, reglin utanılacak bir şey olmadığını ben bile bilmiyorsam, ona göre davranmıyorsam niye yaşıyordum ki? Kendime çok öfkelendim ama utanıyordum işte. On beş yaşında, bir köyde doğup büyümüş ve ilk kez regl olmuş bir kız nasıl utanırsa ben de öyle utanıyordum. Evini mahvetmiştim. Her şeyin sonu geldi gibi hissediyordum ve bu korkunç düşünceler bir karabasan gibi üstüme çökmüştü.

Ecevit'ten birkaç dakika hiç ses seda duymadım. Sonra kapıyı bir kez daha tıklattı. "Firuze," dedi daha yumuşak sesle. Karnım o an stresten nasıl ağrıdı, ellerim nasıl titredi anlatamazdım. Sesinin tonundan bile odaya gidip gördüğünü anladım. "Markete gidiyorum, başka bir ihtiyacın var mı?"

Kendimi tutamadım, daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım. Kendimi yerden yere vurmak istiyordum. "Ecevit beni atölyeye bırakır mısın?" dedim. Sonra onun arabasını da kirletebileceğim aklıma geldi. Atölyeye yürümek istiyordum. Olabilecek en saçma ihtimali düşünüyordum sadece.

"On beş dakikaya gelirim," dedi yalnızca. Sonra da dış kapının açılıp kapanma sesini duydum. Gitmişti. O gelene kadar ben de kendimi yok etmeliydim. Kendimi nereye yok edecektim? Yerimden bile kıpırdayamadım. Bir açı buldum, o açıda karnım daha az ağrıyordu. Kıpırdamadım. O halde kaldım. Yere çökmüştüm. Sinirlerim çok bozuldu. Ağzıma gelen her şeye küfrettim. *Allah Bülent'in belasını verseydi, tüm acımı alıp ona verseydi, kıvrana kıvrana ölseydi piç kurusu.*

Kapı on beş dakikadan daha kısa bir sürede açıldı. "Firuze," diye seslendi yine. Bu banyodan ölene kadar çıkmayacaktım. "Kapının önüne bir torba bıraktım. Temiz kıyafet de bıraktım. Ben balkonda bir sigara içeceğim," dedi.

"Ecevit," dedim gözyaşları içinde. "Beş tane sigara iç."

"Tamam, olur. Beş tane sigara içeceğim."

Ben duyayım diye balkonun kapısını çarparak kapattı. Yerimden kalktım ve kapıyı araladım. Sanki saklanmış da bana bakacakmış gibi elimi

uzatıp aldım. Torbayı ve kıyafetleri çektim. Markete değil, eczaneye gitmişti. Dört paket ped vardı. Gözlerimi silip onlara baktım. Bir tane günlük, bir normal, bir uzun, bir de gece almıştı. Gece olanı aldım ve bir tane çıkardım. Torbanın hepsini önüme döktüm. Eczacı bir tane sıcak su torbası vermişti. Beşli bir külot torbası vardı. Şeffaf bir ambalajın içindeydi. Onu görünce o kadar utandım ki yine ağlamaya başladım. Bu kişi Ecevit olmak zorunda mıydı? Onu hastalığımla, dikişimle, ağlayışımla uğraştırmıştım zaten. Bununla da uğraşmak zorunda mıydı? Yine o iki dirhem bir çekirdek köylü kızı gibi hissettim. Babam da o pezevenk Bülent de üç kadınla aynı evde yaşadığını elbet biliyordu ama ne bileyim, hiç böyle bir ihtiyaç doğmamıştı. Sadece babam beni en iyi kadın doğum uzmanlarına götürmüştü, iyi huylu da olsa bir kiste sahip olduğumu ve bu dönemlerimin çok ağrılı geçtiğini biliyordu. Ama benim annem doktordu. Bu bir başka hastalık nasıl konuşulursa öyle konuşuluyordu. *Ama şimdi... Ama neden... Ecevit...* Ağlayarak bir iç çamaşırı çıkardım. Torbada bir tane de ağrıkesici vardı. Geriye kalan her şeyi torbaya geri doluşturdum ve hızla üzerimi çıkardım. Önce sıcak suyun altına girdim. Saçlarımı ıslatmadan durdum. Hem vücudum temizlendi hem de biraz daha rahatladım.

Temiz olan her şeyi sırayla giydim ve boş olan makineyi açtım, tüm kıyafetlerimi içine tıktım. Sonra odaya geçtim. Bir de ne görseydim! Ecevit çarşafı değiştirmişti. Oysaki ben yatağa sızdığına emindim ama hayır, galiba altında kırlent vardı. Kirlileri odanın köşesine koymuştu. Hemen onları da aldım ve makineye tıktım. Bir sürü deterjan ve yumuşatıcı koydum. Ellerimi yıkadım, defalarca kez ortalığı kontrol ettim. Çöpün üzerine bir sürü yeni ve temiz peçete ekledim, yüzümü yıkadım. Karnım hâlâ çok ağrıyordu ama yine de en azından ortalığın artık temiz olması beni biraz daha iyi yaptı. Artık ölmeyi düşünmüyordum. Ecevit balkondaydı. Belki de ben gidip söyleyene kadar da girmeyecekti. Kedi de onun yastığına uzanmıştı. Öyle uyuyordu, keyifle, huzurla.

Balkon kapısını yavaşça açtım, Ecevit'le göz göze geldik ama hiçbir şey söylemedim. İçeri geri döndüm. O da işimin bittiğini anladı zaten, geldi. Hiç konuşmayalım istiyordum. Hemen gidip odaya girdim ve kapıyı da

kapattım. Yorgan temiz kalmıştı. Onu rahatlıkla üstüme çektim. Cenin pozisyonu aldım yine. Ağrı alt noktalarıma kadar ulaştı. Başımı yastığa bastırıyordum, yorganı, çarşafı sıkıyordum, bir yerden sonra kısık kısık inliyordum bile. Aklımı kaçıracaktım, bu nasıl bir ağrıydı? Ağrıkesici de banyoda kalmıştı. Kalkıp gidemiyordum.

Galiba kapım tıklatıldı ama emin değildim. Kafamı kaldırdım ve kapıya baktım. Yavaşça açıldı, Ecevit'le yorganın altından göz göze geldim. Elinde bir bardak ve sıcak su torbası vardı. Başımı yorganın altına geri koydum. Bana bunları yapmasını istemiyordum. Hemen şimdi gidip uyusaydı ve bu olayı bir daha hatırlamasaydı. "Eczacı karnına değil, ayağının altına koysun, dedi."

Yorganım alttan havalandı ve bir sıcaklık hissettim. Ecevit'in elleri ayaklarıma temas etti ama sıcak su torbasını yerleştirince hemen yorganı kapattı. "Bir tane ağrıkesici de iç," dedi ve yorganı biraz itti.

"Ecevit lütfen git uyu. Yalvarırım git uyu."

Yorganın altından çıkmadım. İlacı bırakıp gitseydi. Araya uzun bir sessizlik girdi. Kapıyı kapatmasa çıkıp gitti sanacaktım. Yorganı biraz daha itti. Artık yüzüm tamamen açıktı. "Çok mu ağrı yapıyor?" dedi. Bunu ben ağrıdan yatağı mezara dönüştürmek üzereyken sordu diye mi bu kadar sinirlendim, sinirlenecek, hıncımı çıkaracak bir şey aradığım için mi yoksa kavga çıkarıp onu kendimden uzaklaştırmak için mi bilmiyorum ama çok ters aldım.

"Yok ağrı yapmıyor, ben keyfimden kıvranıyorum!"

Âdeta bağırdım. Gecenin bir vakti kalkmış gitmiş, nöbetçi eczane aramış bir adamı azarladım. Çok sinirliydim, Bülent önümde olsa onu öldürürdüm. Sesim o kadar sertti ki o kendinden şüphe etti. Yanlış bir şey dedi sandı ama ben geri adım atmayacak kadar gergindim. Elindeki ağrıkesiciye uzanıp aldım. Hiç de zarif değildim üstelik. Halbuki doğru davranmadığımı biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Ağrıkesiciyi susuz yuttum ve kendimi yatağa geri bıraktım. "Öyle garip garip sorular soruyorsunuz. Yok ağrım, öyle canım istedi diye kıvranıyorum. Allah aşkına git uyu!" dedim öfkeyle. Yorgana bile sövüp sayabilirdim

şimdi bir o yana bir bu yana kayıyor diye. Ateş kusuyordum. Her şey bana düşmandı sanki.

"Firuze," dedi sakin bir sesle. "*Bilmiyorum.*"

O kadar yalın, açıksözlü, duru şekilde ifade etti ki kendini, yeniden ölmek istedim. Ne yapıyordum ben? "Öyle üstünkörü bildiklerim dışında bilmiyorum. Sahiden bilmiyorum. Laf olsun diye sormadım."

"Özür dilerim."

"Özür dile diye söylemedim. Bilmediğimi bil diye söyledim. Senin için ne yapabilirim?" diye sordu nazikçe. Leyla teyze geldi aklıma. Onu çağrıştıracak ne vardı diye sorulursa hiçbir şey derdim ama bilmiyorum işte, o geldi. Oğlu bana böyle sorunca sadece onu düşündüm ve için için ağlamaya başladım.

"Ecevit," dedim incecik bir sesle. Ben bu ağrıyı hep tek çekerdim. Çok katlanılmaz olursa annem serum takardı, ağrıkesici yapardı ama annem dahil bu halime gelemediği için bana yanaşmazdı. Her şeyden nefret ederdim.

"Dinliyorum seni Firuze," dedi.

"Ecevit," dedim yine. Neye ihtiyacım var bilmiyordum ki.

"Duyuyorum seni, söyle. Ne yapabilirim senin için?" O böyle konuştukça Leyla teyzeyle yan yana, diz dize ağlamaya başlıyorduk sanki. Eline uzandım ve tuttum da zaten. Ecevit'ten başka bir ihtiyaç aklıma gelmedi.

"Oturur musun biraz?" diye sordum. Eğer ki oturmazsa yine küfredecek kıvamda öfkelenecektim ama o oturdu. Hızla ona yaklaşıp dizine yattım. Elini sıkıca tutmuştum. Ağrımı eline yansıtıyordum, biliyordum.

Ağrım dakikalarca nüksetti. Alnımı dizine bastırdım. Dizlerinde inim inim inledim. Saç diplerimi çekiştirmek istedim ama izin vermedi. "Hep böyle ağrın oluyor mu?" diye sordu. Başımı salladım. "Herkesin mi oluyor?" diye sordu, bu kez olumsuz anlamda salladım. Gerçekten bilmiyordu. Belki yeni yeni yaygınlaşan ped reklamlarından, belki biraz hapishaneden... Onun dışında özel olan hiçbir durumu bilmiyordu. Bu ne demekti? Çıktığından beri iki yıldır hiç kimse mi olmamıştı?

"Bazı kadınlarda böyle, bazılarından daha az, bazılarında hiç..."

"Doktora gittin mi, normal mi bu kadarı?"

"Gittim, değil," dedim. Öğrenmek istiyordu... Onun da bir kız kardeşi vardı. Sesi çok berraktı. Tüm iyi niyetiyle, ilgisiyle öğrenmek istiyordu. Elini tırnakladım âdeta.

"Ne yaptı peki doktor?" diye sordu.

"Evlenince geçer, dedi."

Bu cümle aklıma geldiği için saçlarım bile dikenlendi, tüylerim ürperdi. Kadın bedeni üzerinde tıp bile yeterince gelişmemişti. Bana *evlenince geçer* diyorlardı. Ve biliyordum ki sadece bana da değildi. "Ne?" diye sordu Ecevit şaşkınca.

"Sevişince geçer, dedi. Tedavi yok," dedim açıkça. Bu kadar ağrı çekmesem bu kadar açık da konuşmazdım zaten. Ecevit'ten ses seda çıkmadı. Ne diyeceğini bilemedi muhtemelen. "Herkesten nefret ediyorum," dedim. "Herkesten. Ben bu ağrıdan kurtulmak için neden sevişmeliyim ki? Sevişsem bile geçmeyebilir. Çok saçma, çok saçma. Allah kahretsin çok saçma!"

Ki biliyordum, evlenmeyecektim. Ki biliyordum, sevişmeyecektim de. Kiminle sevişecektim ki zaten? Kimi sevecektim? Benim sevdiğim beni sevmeyecekti ya da beni seveni ben sevmeyecektim. Çok yaşamayacağımı da hissediyordum. Kısacık ömrümde de bu ağrıyı çekecektim. Çünkü kiminle sevişebilirdim ki? Ben ki yakın mesafede bile insanlardan tiksiniyordum. Bir insanı sevişecek kadar sevmem lazımdı. Onun da beni... İmkânsızdı. Başımı Ecevit'in dizine bastırdım yine. Sanırım çekiştireceğim saçlarımı okşuyordu.

Ecevit sessiz sedasız benim öfkemi dinledi. Saçlarımı okşuyordu. Artık emindim. Dizlerinde sızlana sızlana gözlerimi kapattım. "Sana çorba yapayım ister misin?" dedi.

"Midem bulanıyor."

"Bitki çayı? Adaçayı verdi eczacı."

"Yok," dedim yine. Sonra içimden geçen şeyi dışımdan, tümüyle istemeden söyledim. "Seni istiyorum, sen kal." Varlığından bahsettim ben. Yemin ederim, tüm varlığım üstüne yemin ederdim varlığından bahsediyordum. Yanımda dursun istiyordum. Ecevit'in eli de elime baskı yaptı.

Beni yanlış anlayıp gidecek diye çok korktum. Bırakacak beni diye... Ama hayır, sırtını başlığa yasladı.

"Birkaç doktora daha gitseydin, böyle olmaz," dedi.

Herhalde bana temas etmezken bunu uzaktan söylese, ben yine deli olacaktım ama şimdi hiç sinirlenmedim. "Gittim. En iyilerine gittim. Böyle."

"Ne olacak böyle?" dedi, yanlışım yoksa kederle. Öyle bir ağrıydı ki bu, gören bile çekene acıyordu.

"Ölene kadar çekeceğim bu acıyı," diye açıkça olanı söyledim. Evlendikten sonra da bu acıyı çekmeye devam edenler varken benim hiç şansım yoktu. O bana sormadı, zaten muhtemelen anladı da ama bendeki kör merak bu ağrı içinde de gelip buldu beni. Bu pavyon ya da genelev sorusundan daha beterdi. Başka bir anda soramazdım ama sanki şimdi her şeye hakkım vardı.

"Ecevit," diye seslendim ona. Sanki ne soracağımı tahmin etmiş gibi hiç karşılık vermedi. Ben ona üstü kapalı olarak söylemiştim. O da bana söyleyemez miydi? "Daha önce seviştin mi?"

Böylesine bir arsızlık yarın beni duvardan duvara vuracaktı. Ecevit'in bir daha yüzüne bakamayacaktım. Kendimi boğacaktım, aynaya bakmayacaktım ama şimdi ortam çok müsaitti işte. Sorduğum gibi içime kor ateşler düştü. Bunu düşünmek, bunu hayal etmek, hatta buna ihtimal vermek, olmuşların ve olacakların en kötüsüydü. Saçlarımı tek tek yolsam daha az ürperirdim. Midem bulandı. Şimdi bütün yüzüm yanıyordu. Ecevit'in elini bir sıkıyor bir bırakıyordum. Ben artık sormuştum. Bana cevap vermek zorundaydı.

"Sen daha önce seviştin mi?"

Elini daha çok sıktım. Sevişmiş miydi? Kiminle? Kimdi o kadın? İçimden dehşet dolu bir isim geçti. Kendime *yuh* çektim. Sevişmiş miydi? Regle bu kadar uzaksa seviştiği kişiyle uzun bir şey yoktu. Genelev ya da pavyon geçmişi de yoktu. Kiminle sevişmişti o zaman? Bir gece ansızın beğendiği bir kadınla mı? Kadın da onu beğenmişti ve sevişmişlermiş miydi? Kalbimi kusacağımı sandım. Sevişmiş miydi? Kimdi o kadın? Saçları

nasıldı? Boyu, gözleri, yüzü? Kaç yaşındaydı? Çok mu güzeldi? Ben daha önce kimseyle sevişmek istememiştim. Bunun için korkunç derecede bir çekim olmalıydı. O kadında Ecevit'i çeken ne vardı? Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyordu. Haşlanmıştım.

"Seviştin mi?" diye sordum. Cevap vermiyordu, o sorunun cevabı evetti. Yeniden ölmek istedim. Bu gece bilmem kaçıncı defaydı. Ben hiç sevişmeyeceğimi düşünüyordum ve bunu ona da alttan alta söylemiştim. Keşke hiç söylemeseydim. Keşke hiç bilmeseydi.

"Firuze senin bu sorularını ne yapacağız?" diye hayretle sordu.

"Ben sana söyledim ama," dedim sanki bu da ona sebepmiş gibi. Evet, sebep olmalıydı. "Sen de söyle. Seviştin mi?" *Sevişmişti...* Ağrıdan ölünebilirse ölecektim şimdi. Kalbim ve kasıklarım âdeta birleşti. Ölecektim. Çok kötü bir ağrıydı bu. "Çok mu güzel bir kadındı?" diye sordum. Tamam, sadece bunu söyleseydi. Başka bir şey söylemeyecektim. "Saçları hangi renkti? Çok mu güzel bir kadındı?"

Ecevit'in elini bıraktım ve dizinden ayrıldım. Ağlamak istiyordum. Çok ağlamak istiyordum. Sabaha kadar ağlamak istiyordum. Kalbim ilk kez Ecevit'e karşı bir başka odacıktan yaralandı. "Firuze..."

"Çok mu güzeldi?"

Neydi bu? Benim sevişmeyi isteyecek kadar kimseyi beğenmeyip Ecevit'in bir başka kadını sevişmeyi isteyecek kadar beğenmesinin hıncı mı, kıskançlığı mı? Ölecektim. Yemin ederim bu gece ağrıdan ölecektim.

"Öyle biri yok."

"Çok mu güzeldi? Gözleri hangi renkti? Hatırlıyor musun?"

"Firuze, öyle biri yok."

"Çok mu güzeldi? Neyi beğendin ki o kadar... Sevişecek kada-"

"Firuze, sevişmedim," diye böldü beni. Herhalde bu kadar açık söylemese ben kafamda o güzeller güzeli kadınlarla onu bir kez daha seviştirecektim. Güzelliği çok para eden hayali kadın kafamda toz oldu. "Kimden bahsediyorsun? Sevişmedim ama senin bu sorularının açıklığı artık beni aşıyor."

"Sevişmedin mi?" dedim burnumu çekerken. Sabır diledi ve ardı ardına cıkladı.

"Hayır."

"Hiç?"

"Sabır selamet," dedi ve yorganı sıkıca üstüme örttü. "Ben şimdi sana adaçayı yapacağım. Sen onu da iç de uyu artık, tamam mı?"

Onaylamama izin vermeden yanımdan kalktı ve odadan hızla çıktı. Kapıyı da kapattı. Tüm ağrım geçti diyemezdim ama yemin ederim, yemin ederim azaldı. Nefes nefese tavana baktım. Ölme hissim yine içimden yok oldu. Hayır, bu gece ölmek istemiyordum. Ecevit kimseyle sevişmemişti. Öyle bir kadın yoktu. Güzelliği çok para eden kadın diye biri yoktu. Ecevit biraz geç geldi ama geldi, bana adaçayı getirdi. Onu içene kadar başımda bekledi. Sonra biraz daha kaldı. Son kez sıcak su torbasını tazeledi. O vakte kadar da ben daha çok sakinleştim. Uyuyakaldım. Huzurla. Huzurla ve huzurla.

Dün gece öylesine zor geçti ki uyuduğum noktada bir ölü gibi saatlerce yattım. Telefonum yanımda vızır vızır çalmasa ben daha çok uzun zaman da uyanmazdım. Uyumaya da devam edecektim aslında. Kalkmaya hiç niyetim yoktu. Hazır ağrım yokken bunu değerlendirmek istiyordum. Telefonu meşgule atmadan önce ekranı bir kez okudum.

Sevinç abla arıyor.

Herhalde Sevinç abla beni bizim evde çalışmaya başladığı günden beri yalnızca iki kez aramıştı. Biri kargomun geldiğini söylemek için bir diğeri de İnci'yle alakalıydı. Zaten ona da İnci'yle alakalı bir şey olursa beni arayabilirsin derdim hep ama İnci şükürler olsun ki hep en sağlıklımız ve iyimiz olduğu için Sevinç abla beni aramazdı. Sadece bir kez, sevdiği çocuğun sevgilisi olunca kendisini ağlaya ağlaya odaya kapatmıştı ve Sevinç abla olayı anlayıp annemi değil, beni aramıştı. Ben hemen gelmiştim ki evi başımıza yıkmak üzere olan ergeni sakinleştirmek için.

"Efendim Sevinç abla?" dedim.

"Firuze Hanım günaydın," dedi. Bana hanım demesini istemesem de bu şekilde daha rahat ettiğini söylerdi. "Uyandırmadım umarım."

"Günaydın. Yok hayır, uyandırmadın. Bir şey mi oldu?" Biraz mırın kırın sesi duydum. "Seni dinliyorum Sevinç abla. Ne oldu?"

"Siz bana İnci'yle alakalı bir durum olursa haber ver demiştiniz bir kez."

Yataktan neredeyse hoplayarak kalktım. "Evet," dedim donuk bir sesle. Kulaklarım uğulduyordu, hareketsizce bekliyordum. "Ne oldu İnci'ye?"

"Firuze Hanım, İnci bir haftadır rahatsız. Eve gelmediğiniz için haberinizin olmadığını düşündüm ve bilgi vermek istedim size."

"Nasıl hasta? Bir saniye, neyi var?"

"Ben tam hâkim değilim. Aylin Hanım bu konuya daha hâkim. Ama pek yataktan çıkmıyor. Belki gelmek istersiniz diye düşündüm, ona da iyi gelir."

Birkaç kez cümleye başlamaya çalıştım. Kadının adını bile söyleyemedim. "Bir saniye anlayamadım ben. Eee şu an kim var evde? Telefonu hemen anneme verir misin?"

"Hemen veriyorum," dedi. Üzerimi hızla değiştirmeye başladım. Ecevit benim kapı açıp kapatma seslerime uyandı.

"Efendim?" dedi annem.

"Sevinç abla ne diyor anne?"

"Firuze şu an misafirlerim var, sonra konuşalım mı kızım?"

"Ya sen ne misafirinden bahsediyorsun?" Kabanımı aldım ve üzerime geçirdim. Ecevit'e bakıyordum ama onu görmüyordum. Çıkıp gidecekken beni tuttu. "Ne misafiri anne? Kadın *İnci hasta* diyor! Sen bana nasıl söylemezsin? Başlatma misafirine!"

"Eve gelirsen hepimiz evdeyiz kızım. Şu an misafirlerim var. Öpüyorum seni," dedi ve yüzüme kapattı.

"Ne oldu?"

"İnci hastaymış. İnci hastaymış, Ecevit. Misafirlerim var deyip suratıma kapattı. İnci hastaymış, günlerdir İnci hastaymış!"

Çizmelerime uzanmak istedi. "Önce bir lavaboya git," dedi Ecevit. "Ben de üzerime bir şey alayım, bırakayım seni. Çok kötü bir şey olsa annen de bu kadar rahat olmazdı."

İtiraz edecektim. *Olur Ecevit, ben artık kimseyi tanıyamıyorum*, diyecektim ama izin vermedi. Beni lavaboya yönlendirdi. Bir dakikada hızla pedimi değiştirip ellerimi yıkadım ve çıktım. Ecevit de kapı önündeydi. Eve varana kadar defalarca kez annemi aradım ama açmadım. Sevinç ablayı aradım açmadı. İnci'yi korkutmamak için aramadım. Ecevit arabayı elinden geldiğince hızlı sürdü. Yaklaşırken biz, "Bana haber vermeyi sakın unutma," dedi. "Senden haber bekliyorum, ara beni," diye hatırlattı.

"Tamam," dedim. "Arayacağım seni. Teşekkür ederim Ecevit."

Yalnızca başını salladı. Bahçe merdivenlerinden hızla indim. Kapıyı ardı ardına çaldım. Sevinç abla açtı. "Niye telefonlarımı açmıyorsunuz?" dedim ve içeri girdim. Ben salona doğru *anne* diye bağıracakken annemin sesi baskın geldi.

"Ah, Firuze de geldi," dedi ve ayaklandığını gördüm. Önce annemi gördüm. Ardından herkes sırayla gözümün önüne düştü. Alparslan'ın annesi Mahide Yiğit, babası Orhan Yiğit ve bizzat kendisi Alparslan Yiğit evimizin misafirleriydi. Alparslan'la göz göze geldiğimizde gülümsedi ve tıpkı ben arabaya binerken yaptığı gibi başını salladı ama bu kez selam verdi.

V

"irade sakatlanmışsa işlem geçersizdir"

Annemin bedeni araya girdi, beni sanırım bu halde beklemediği için Mahide ve Orhan Yiğit görmeden beni hızla geriye doğru çekti. "Kızım," dedi bir yabancının tatlı bir şefkat benimse dehşet seçeceğim bir sesle. Üstüme başıma dokundu. Sanırım ansızın beni aradığında ve buraya getirdiğinde özenle giyinmemi, saçlarımı yapmamı beklemişti. "Bu ne hal?" dedi kısık sesle. Sesi âdeta beni alttan alttan çimdikliyor, yüzüme çemkiriyordu ama bunu yalnızca ben duyuyordum.

"İnci nerede?" dedim, ne onun gibi sesimi kıstım ne de kendimi saklamaya çalıştım. Umurumda bile değildi. Evimizde misafir varsa bütün aile üyeleri muhakkak özenle giyinmeli, bir bürokrasinin içindeymiş gibi, Ankara Palas'ta bir yemeğe katılırcasına giyinmeli ve Akın soyadını temsil etmeliydi. Tam da bu sebepten İnci'nin içeride olduğunu düşündüm ve içeri doğru destursuzca yürümeye kalkıştım ama annem koluma yapışmış, adım attırmıyordu.

"Firuze!"

"Ya bırak!"

"İnci odasında!" dedi.

Hırçınlığımı söndürdü bu cümle. Annemin misafirin yanına indirmeyeceği kadar mı hastaydı? "O kadar mı kötü?" dedim dehşetle. Ağzımdan başka da bir şey de çıkmadı. Arkamı döndüm. Topuklu botlarımı yere vura vura koştum. Annem arkamdan geliyor muydu yoksa çok sevgili misafirlerine açıklama mı yapıyordu bilmiyordum ama İnci aşağı

* 14.01.2011 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "REKABETE KARŞITLIK, EŞE SUSKUNLUK!" manşetiyle taşınmıştır.

inemeyecek kadar kötüyken nasıl olur da onunla ilgilenmek yerine misafir ağırlardı? Merdivenleri tırmandım ve süratle İnci'nin odasına girdim. Kapıyı çalmadım, uyuyabileceğini de düşünmedim açıkçası, kendimi yavaşlatacak hiçbir neden yoktu. Adımlarımı, işin doğrusu koşuşumu durduran, İnci'nin yorganın altında uyuması oldu. Kapı kolunu elimin altında sıktım. Ne yapacağımı bilemedim. Gidip onu uyandırmak, olduğum yerde izlemek, odadan çıkmak... Doğru olanı seçemiyordum. Nefes nefese kardeşime bakıyordum. Yalnızca birkaç adım öne çıktım ve yüzüne baktım. Çok solgun duruyordu. Sanki biraz da kilo vermişti. Yerinden kıpırdandı ama uyanmadı. Ortalığa bakındım, belki bir ilaç görürüm diye ama yoktu.

"Firuze."

Anneme döndüm. Benim birkaç adım ötesine geçtiğim kapıyı kapattı. Önce İnci'ye, sonra bana baktı. "Ne oldu?" dedim titrek bir sesle. Duyacağımdan öylesine korkuyordum ki soruyu sorduktan hemen sonra kulaklarımı tıkamak, ağlamak, sızlanmak istiyordum. "Neyi var, ne oldu?"

"Kalp ağrısı vardı birkaç gün önce. Yani bir süredir varmış, önemsemiyormuş."

"Kalp ağrısı mı?" Kardeşimin fiziki acısı bana doğru yürüdü ve vardı. Benim de kalbimde tümüyle fiziksel bir acı boy gösterdi. Korkuyla İnci'ye baktım. Ellerim ve dizlerim titremeye başladı. Beni yaptıktan sonra dehşete düşüren şeyi yaptım. Nefes alıyor mu diye korkuyla kontrol ettim. "Nedenmiş? Ne olmuş? Ne dedi doktor?" Ardı ardına sorular sorarken es vermediğim gibi sesimin titremesinin de önüne geçemiyordum. Onu en son atölyemde görmüştüm. Kızmıştım, hatta gitmesini söylemiştim. Tamam, o da bana kızmıştı ama... Şimdi bir tek benimki önemliydi. Ben ona kızmıştım, ben ona gitmiştim.

"Aritmi, yani ritim bozukluğu olduğunu düşünüyoruz. Belli başlı tahliller yapıldı, sonuçları bugün yarın gelecek."

Yatağın içinde, gözlerimin önünde minicik kaldı. Gözlerim artık hiçbir şeyi görmüyordu. Gözyaşlarım ardı ardına akıyor, bir ileri bir geri adım atıyor, odanın içinde sabit duramıyordum. "Bana neden haber vermediniz?"

"*Bana karşı İnci'yi kullanmaktan vazgeç anne*, dersin ya hep."

"Anne!" dedim, kızamadım, sitem desem değildi. "Bana nasıl haber vermezsin? Of!" İçli içli sızlandım. Ellerimi yüzüme örttüm. Yere çökeceğimi sandım. Sakinleşmem, durumu daha derin öğrenmem lazımdı. Şimdi bunları söylememin ne anlamı vardı? Annemle kavga etmek İnci'den daha mı önemliydi? "Ne demek sonuç bekliyoruz? Babam ve sen araya girecek kimseyi bulamadınız mı? Hızlandıramadınız mı?"

"Firuze, kalp atışlarını günlerdir takip ediyoruz. Bu oldu ve karar verildi denecek bir durum değil. Senin aklına gelen şeyler bizim aklımıza gelmiyor mu sanıyorsun?" Sesi mesafeli, uzak ve yargılayıcıydı. Ona göre günlerdir gelmediğim evin haberi de bana gelmek zorunda değildi elbette.

"Bana nasıl haber vermezsiniz?!"

"Evine gelseydin bilirdin!"

"Anne!" Heceleye heceleye isyan ettim. Bana gelecek bir ev bırakıp bırakmadıklarını soracaktım ama benimle beraber yatağın içinden de içli, cılız bir, "Anne," yükseldi. Annemle aynı anda yatağa baktık, annem benden hızlı davrandı ve İnci'ye yaklaştı.

"İnci," dedi şefkatli bir sesle. "Uyandın mı güzel kızım?"

İnci birkaç kez öksürdü ve yanına oturan annesinin dizlerine yaklaştı. Yüzünü annemin bacağına yaslarken kollarını da elinden geldiğince anneme sardı. Annem önce saçlarını sevdi, sonra yüzünü eğdi ve İnci'nin saçlarına, yüzüne birkaç buse kondurdu. Bu temaslar İnci'nin kıpırtısını artırdı. Annemle sarmaş dolaş birbirlerini sevdiler. "Bak kim geldi," dedi annem korktuğumu yapmadan. Benden hiç bahsetmez ya da ben yaklaştıktan sonra laf çarpar sanıyordum. İnci mırıldandı ve gözlerini tamamen açtı, annemle beraber bana baktı. Tam o vakit, biraz öncesi ya da sonrası değil, hani Ecevit Melike'yi ararken ufacık bir şeyde bile nasıl duraksıyor, kirpiklerine kadar titriyorsa ben de öyle hissettim. İnci'nin hasta bakışları kalbimi dişleri iğneden yapılmış bir tarakla taradı. Hasta bir bakış bile bana bu kadar dokunduysa Ecevit kimbilir neler hissediyordu...

"İnci," dedim şefkatle. Ona birkaç adım daha yaklaştım. "Güzelim, sen..." Ne demeliydim? Hastalığından bahsetmeli miydim? Hiçbir şey

olmamış gibi mi davranmalıydım? Hastayken beni araması gerekir miydi yoksa benden telefon mu beklerdi? "İnci," dedim yeniden.

"Abla," dedi kırgın bir sesle. Kurumuş dudaklarını yaladı. Onu babamın avuçlarına bırakmıştım. İnci babasının biricik kızı olsaydı da benim yanımdaydı. Ben onun ablasıydım ve İnci ablasındandı. Benim ona düşkün olduğum kadar o da bana düşkündü. Babamın benim yokluğumda onu nasıl manipüle ettiğini hesap edemiyordum. İnci'yi benim elimden değil, İnci'nin içinden beni söke söke almıştı. "Benim kalbim hastaymış galiba," dedi bir çocuk gibi. Bu cümleyi gerçeği kabullenmiş gibi kurmak istemişti ama bu cümleyi kurmanın onu nasıl korkuttuğunu sesinden anladım. Yanı başında annem oturduğu için ben yatağın dibinde diz çöktüm ve ellerini tuttum.

"Hayır İnci," dedim. Aksini ne düşünmek ne de düşündürmek istedim. "Hayır iyisin, tamam mı? Kalbin hasta olduysa da iyileşecek. Korkma sakın, tamam mı? Anne," dedim bir şey söylesin diye. Annem doktordu; susmaması, iyiliğe ve güzelliğe dair ne varsa hepsini belli etmesi gerekiyordu. Kendi söyleyeceklerime güvenemedim.

"Tabii ki," dedi annem ve yanağını İnci'nin başına yasladı. "Bir ritim bozukluğu olduğuna neredeyse eminim ben. Kısa bir ilaç tedavisinden sonra, belki ona bile ihtiyaç olmayacak, yalnızca kontroller devam eder. Korkulacak bir şey olsaydı tam şimdi baban tüm ülkeyi ayağa kaldırmış olurdu. Dünyanın diğer ucundan doktorlar gidip geliyor olurdu. Değil mi Firuze?" dedi annem gözlerimin içine bakarak. Konunun babama gelişi, beni zan altında bırakışı tamamen kasti olarak yaptığı bir davranıştı. Zoraki gülümsedim, İnci'nin burnunun ucundan öptüm.

"Evet," diye destekledim. Tamam, babamın sınırsız gücü İnci'yi rahatlatacaksa ondan bahsederdik. *Ölmene izin vermem* diyen babam, elbette İnci'ye bir şey olmasına da izin vermezdi. "Her şey yolunda. Belki de kalbin biraz okula gitme, miskin miskin yat ve kimseye hesap verme diye sana küçük bir iyilik yaptı."

İnci bu dediğime kıkır kıkır güldüğünde öyle büyük bir şey başardığını hissettim ki içime su serpildi. Kardeşime yaklaştım, yüzünü gözünü

ardı ardına öptüm. "Anne, pijamalarımla evin içinde dolaşıyorum diye kafayı yiyorsun değil mi?"

Annemin yüzüne dokundu ve parmak uçlarıyla sevdi. Annem gözlerini devirirken İnci'nin parmaklarına vurdu. "Peki İnci Hanım, bugün üzerinizi değiştirip misafirlerimizin yanına en azından bir saatliğine de olsa gelir misiniz?" Annem bunu sorana kadar her şey bir nebze de olsa güzeldi. İnci'nin gülüşü, içimde kuruluktan çatlamış toprağı ıslatmıştı. Annemin yakınlığından da rahatsız değildim, üçümüzün de yüzü dip dibeydi. Ama bunu sorduğu an, neredeyse tiksinerek yüzüne baktım.

Aylin Akın, günümüzün yaşayan en büyük şekilcilerindendi.

"Anne," diye sızlandı İnci. "Hiç halim yok."

"Kızım lütfen."

"Ne lütfen anne?" dedim sakinliğimi elimden geldiğince koruyarak. Ama çöktüğüm yerde annemi itmek, kolundan tutmak ve odadan çıkarmak istedim. Ürperdim âdeta. Bunu İnci'den nasıl isterdi? "Kız dinlenmek istiyor, sen in ve kiminle oturmak istiyorsan otur. Aşağıdaki misafirlerin de İnci'yi görmedikleri için ayıplayacak insanlarsa da defolup gitsinler."

Ben bunları söylerken annem İnci'ye bakıyor, benimle tek bir temasta bile bulunmuyordu. Sanki ben hiç konuşmuyordum. Yeniden İnci'ye konuştu. "İnsanlar aşağıda ve ablan da geldi. En azından bir kızım gelip hoş geldiniz deyip otursun. Şahsi algılayacaklar aksi durumda. Aşağıda beni tek bırakma lütfen."

"Ya sen ne saçmalıyorsun anne?" dedim yerimden kalkarken. Annemin kolundan tuttum ve oturduğu yerden kaldırdım. Kapı dışına atıp kapıyı da kilitleyecektim. "Çıkar mısın odadan?"

"Firuze haddini aşma. Günler sonra gelip beni kızımın odasından mı çıkaracaksın?"

"Böyle saçma sapan şeyler istersen çıkaracağım. İn misafirlerinin yanına."

Kolunu elimden ayırdı ve yeniden İnci'ye yönelmek istedi. İzin vermedim. "Anne saçmalama diyorum sana, başlayacağım misafirlerine!"

"Sana aşağı iner misin demiyorum, İnci'ye soruyorum. Çık aradan!"

"Kavga etmeyin," diye konuştu İnci yattığı yataktan doğrulurken. Annem, İnci'nin kalkışını büyük bir memnuniyetle karşıladı.

"İnci kalkma!" Alparslan ve ailesine anneciğimiz güzel gözükecek diye kendini iyi hissetmezken aşağı mı inecekti? "Kalkma, hayır. İnmek zorunda değilsin. Annem ne dediğini bilmiyor."

Onu kollarından tutarak yatağa geri yatırdım. Yorganını da örtmek istedim ama, "Abla, annem yalnız kalmasın," dedi kalkmaya çalışırken. "Biraz oturur çıkarım." Annem de aynı eşi gibi koca bir manipülasyoncu olmuştu. Elli yaşına merdiven dayamış kadının yalnız kalmasını mı konuşuyorduk?

"Hayır, inmeyeceksin! Yatağından o insanlar için çıkmayacaksın."

"Annesi için çıkıyor!" diye bana arkadan laf yetiştirdi.

"Sen inecek misin?" diye sordu İnci. Gerçekten annemi yalnız bırakacağını hissediyordu. Muhtemelen günlerdir başından ayrılmayan annemin bu ufak isteğini reddetmek onu nankör ve vefasız yapacaktı. Annem görevini yapmıştı, şimdi bunu İnci üzerinden kullanamazdı.

"Ben de inmeyeceğim sen de inmeyeceksin."

"İnci, kıyafetlerini ayarlıyorum anneciğim. Saçlarını da tarar toplarız, yüzüne de hafif bir şeyler geçeriz olur mu?"

Akın malikânesi beni yalnızca on dakika el ayak titretecek bir sinirden uzak tuttu. Şimdi saçlarımı yolacak kadar öfkeliydim. Birkaç kez konuşmak için ağzımı açtım da konuşamadım. Kelimeler birleşemedi, dudaklarımdan dökülemedi. Bu düşüncesizlik karşısında tutuldum. "İnci aşağı inmeyecek, dedim!"

"Sen yolunu unuttuğun eve gelip karar merci olamazsın Firuze!"

"Abla," diye bana seslendi İnci. Ona döndüm. Şimdi benimle geleceğini bilsem kalkar onu atölyeye götürürdüm. Ama ne o gelirdi ne de annem babam onu bana verirdi. "Ya ben ineyim ya da sen," dedi. Aklımı kaçıracaktı, neden bir misafirin önüne oturup kukla gibi durmalıydık?

"İnci böyle bir şey yok! Annemin saçmalıklarından ibaret."

"Neyse ki kızlarımdan biri adabımuaşeret nedir biliyor," dedi annem ve İnci'nin kıyafet dolabına yöneldi. Bu durumda allayıp pullayıp onu aşağı indirecek ve saatlerce tutacaktı. Çıkardığı kıyafetleri izledim. İnci'nin eli pijama üstüne gitti. Annem beni deniyordu, biliyordum. Beni

zorla indiremeyeceği için benim vicdanımla oynuyordu, İnci'yi yine kullanıyordu. Bugün o insanlar buraya gelmese beni arayıp İnci'nin hastalığını yine söylemeyecekti. İnci'nin pijamasını çıkarmasını engelledim ve hırsla anneme baktım.

"İnci dinlensin, ben ineceğim," dedim. Aşağıdakilerin kimin için geldiğini de annemin derdinin kim olduğunu da biliyordum. İnci aşağı inerse ben odanın içinde kendimle olan savaşımı kaybedecek, eninde sonunda aşağıda tek kalmasın, iyi mi, yoruldu mu, sıkıldı mı, kendini kötü mü hissediyor diye diye kendimi aşağıda bulacaktım ve annem bir taşla iki kuş vuracaktı. Annemin eli havada kaldı ve bana baktı. "Yat İnci, ben ineceğim. Kahvaltı ettin mi?"

"Abla ben ineyim işte."

"Kahvaltı ettin mi?" diye tekrarladım.

"Yeni uyandım."

Anneme nefretle baktım. Daha kahvaltı bile etmemiş hasta kızını kendi şaklabanlıkları için kullanacaktı. Annem bakışlarımı umursamadı, dolabı kapattı ve sırtını yasladı. Ben şimdi ona şaklabanlık nasıl yapılır gösterecektim. İnci onun yazdığı senaryonun parçası olmayı iyi bilirdi. İnci zaten anne babasının kızıydı. O da yazıldığı gibi oynamayı doğru bulurdu. "Annem sana kahvaltı göndertsin. Kahvaltını edip dinlen, ben yanına çıkacağım," dedim. Üzerimdeki kabanı çıkardım, kısa eteğim, üzerimde salaş şekilde duran bol kazağım ve uzun çizmelerimle kaldım.

"Üzerini değiştir," dedi annem. Hiçbir şey söylemedim ve odadan çıktım. Bunu asla yapmayacaktım. Annemin giymemi istemeyeceği her şey üstümdeydi. Bol, salaş ve özensiz kazaklar, kısa etek, upuzun çizmeler, özensiz saçlar, solgun bir yüz... Hepsi annemi çileden çıkaracak ayrıntılardı. Koşar adım önüme geçti ve bedenimi odaya doğru itmeye kalkıştı.

"Bu halde aşağı inemezsin, üzerini değiştir!"

"Ölsem de değiştirmem."

"Dünden kalma gibi duruyorsun, üzerini değiştir diyorum!"

"Dünden kaldım zaten," dedim açıkça ve gözlerinin içine bakarak güldüm. Tamam, çok sevgili misafirlerine *hoş geldiniz* diyecektim tabii ki.

Onlar da ansızın eve gelen bu kadının, ki muhtemelen o kadını oğullarına layık görüyorlardı, geceden kalmış halde eve geldiğini görmelilerdi. Annemi geçtim ve ikimiz de neredeyse koşmaya başladık. Annem arkamdan geliyor, beni durdurmak için âdeta yalvarıyordu. Merdivenler bitince adımlarım hızlandı, annem artık istese de bana bu mesafeden bağıramazdı. Alparslan Yiğit'in okuldan sonra buraya gelme amacı neyse, ne yapmak istiyorsa görmeli ve ona göre davranmalıydım.

Destursuzca salonun orta yerine bir yıldırım gibi düştüm ve gülümsedim. "Hoş geldiniz," dedim yüksek sesle. Salonun başköşesinde oturan babama baktım. Onunla bu evde karşılaşmayalı ne uzun vakit olmuştu. En son ben bu evden çıkarken ağzımdan kan akıyordu. Babam beni baştan aşağı süzdü ve yüzündeki ifadesizliği bozmadan arkamdan çıkan anneme baktı. Şimdi herkes, dün iş görüşmesine gitmiş ve kafadan kırık bir ressam gibi giyinmiş kadının daha da özensiz haline bakıyordu. Gözlerim Mahide Hanım'da takılı kaldı. Eğer ki kafalarında bir şey varsa benimle ilgili, ilk onu benden uzaklaştırmak ve oğlunun karşısında durmasını istiyordum. Aile yapılarını bilirdim. Mahide Hanım'ın fikrinin ne kadar önemli olabileceğini de tahmin ederdim.

İlk kadına yaklaştım ve elimi uzattım. Elini öpmemi beklemezdi belki ama en azından yanak yanağa bir öpüşme beklerdi. Yapmadım. "Hoş geldiniz Mahide Hanım," dedim. Kadın bu absürt tavrıma, halime ilk birkaç saniye boyunca oturduğu yerden baktı. Üzerinde lila renginde bir takım vardı. Lila uzun etek, önünü iliklediği bir ceket, yüksek topuklu ayakkabılar ve yine lila renginde saten bir eşarp takmıştı. Yine her zamanki gibi annem kadar şıktı.

Kadın ayaklandı ve elimi sıktı. "Hoş bulduk Firuze," dedi kendini toparlayarak. En az annem kadar da durum kontrolü yapabiliyordu.

"Çok şıksınız," dedim üstüne basa basa. Zarifçe gülümsedi ama *sen de çok şıksın* diyemedi. Geri oturdu. Tam olarak istediğim buydu zaten.

Orhan Bey'le de tokalaştım ve sıra Alparslan'a geldiğinde Ecevit'in sesi içimde âdeta yankı yaptı. *Beş adım...* Aramızdaki mesafeye baktım. İki adım ancak vardı. Bir adım attı, bir adım ancak kaldı. Yutkundum. Sanki Ecevit

bizi izliyormuş gibi rahatsız hissettim. Amacım elini sıkıp geri çekilmekti ama o izin vermedi. Ecevit'in söylediklerini daha da çok haklı çıkarır gibi önce sağ yanağıma uzandı ve yanak yanağa geldik. "Sen aileme karşı söylediklerine dikkat et," diye fısıldadı. Sağ yanağı sırayı sol yanağına bırakırken yutkundum. "Ben de yaptığımız iş görüşmesini hatırlamayayım."

Alparslan Yiğit. *Küçük Atilla.*

"Hoş bulduk Firuze," dedi benden ayrılırken. Hiçbir şey söylemedim. Alparslan elbette bana karşı kullanacaktı. Aksini bir kez bile düşünmemişti. Derdim ben değildi, derdim Ecevit'ti. Sokacakları herhangi bir çomak Melike'yi etkileyecekti. Geri çekildim ve babama bakmadan tekli koltuklardan birine geçtim. İnsanlar hiçbir şey olmamış gibi sohbete devam etmek istiyordu lakin ortama girişimi henüz sindiren olmamıştı. Telefonumu kucağıma bıraktım ve beni izleyen insanlara baktım.

Mahide Hanım, dayanamadı ve içini kurt gibi kemiren o konuyu alttan alttan sormaya kalkıştı. "Sanırım sabah erkenden çıkmıştın Firuze. Umarım bizim gelişimizle önemli bir işini aksatmadın."

Ne düşündüm ne de beni bakışlarıyla bir baskının altına almaya çalışan anne ya da babama baktım. "Sabah erkenden çıkmamıştım, dün gece evde değildim." dedim. Annemi bu cümlenin nasıl utandırdığını düşünmek zor değildi. Ama ben onun sandığı gibi biri olsaydım kesinlikle bu cümleye *bir önceki gece de, bir önceki gece de,* diye devam eder dururdum. Mahide Hanım'ın yüzü âdeta bozguna uğradı. Önündeki suya uzanırken gözlerini kaçırdı, gülümsemeye kalkıştı ama yapamadı. Göz ucuyla Alparslan'a baktığını gördüm. Tam olarak istediğim bu kadından onay almamaktı zaten.

Annem tatsız bir telaşla araya girdi. "Firuze yeni bir sergi hazırlığında, zamanının çoğunu atölyede geçiriyor." Külliyen yalandı. Dudaklarımın ucuna kadar gelmiş, *hayır atölyede değildim, arkadaşımın evindeydim* cümlesini Alparslan'ın gözdağı verircesine boğazını temizleyip gözlerim içine bakmasıyla yuttum. Cesaret edemedim. Çünkü tam olarak kısasa kısas dediği nokta burasıydı. Bir şey söylersem araya girip düne atıf yapmayacağına emin değildim. Yapacaktı da zaten.

"Ah, öyle mi?" dedi kadın bu kez gülümseyebilmişken. Bu cevap onu memnun etmedi ama yine de bir arkadaşta kalmak kadar da kötü hissettirmedi. Çünkü biliyordum, ona göre yine de geceyi ev dışında geçirmemeliydim. "Bir önceki sergiye gelememiştik. Eminim ki bu kez geleceğim."

Gözleri ben ve annemin arasında gidip gelirken annemde duraksadı, konuşan da annem oldu zaten. "Evet, artık bu sefer kesinlikle sizleri de bekliyoruz. İlk sergide Alparslan aramızdaydı. Firuze ve bizler için ne kadar kıymetli olduğunu anlatamam."

Kıymetli mi? Benim umurumda bile değildi. Hatta önüme seçenek sunulsa gelmemesini isterdim. Yaptığı açıklamalarla ertesi gün onu kendimle aynı manşetlerde okumuştum. Bu benim için kıymetli değildi, rezaletti. Eğer ki kuş beyinli Bülent burada olsaydı, kesinle Alparslan'ın gelişine laf ederdi. Bir hafta önceki parti toplantısına gelmeyişini sergideki gibi yüzüne vururdu ama o yoktu. Ben de Alparslan'ın kıskacındaydım. Onu ya da ailesini bozarsam, birazdan yaptığım iş görüşmesinin açıklamasını yapmak zorunda kalacaktım. Yuttum.

Alparslan, "Muazzamdı," dedi gözlerimin içine bakarken. Bunu söyledikten sonra bir kez beni süzdü ve gözlerini annesine çevirdi. "Katılsaydın, tüm tabloları almak isterdin. Her tablo evinde olsun isterdin." Bacağımı yavaş yavaş sallamaya başladım. Birkaç tablo aldığını biliyordum ama umurumda değildi. Arayıp teşekkür de etmemiştim. Benim o geceki tek teşekkürüm *Erdem Kılıç*'aydı.

"Alparslan aldığı tabloyu evimizin en güzel köşesine astı," dedi Mahide Hanım anneme bakarken. Bu annemi yeniden bir tiyatro sahnesinin arkasında yönetmen koltuğuna oturttu. Senaryoyu çok beğendi, hissettiği romantizm gözlerini parlattı. "Alparslan," dedi etkilenmiş bir sesle. "Çok incesin. Sen zaten hep sanattan anlayan bir adam oldun."

"Sanattan da sanatçıdan da anladığımı düşünüyorum, evet. Teşekkür ederim Aylin Hanım."

"Aldığın diğer tabloları ne yaptın?" diye sordum. Merakla değil. Yalnızca israfı sevmeyen ailesine, *bakın oğlunuz birkaç tabloya milyonlar harcadı* demek istedim. Belli ki yalnızca birini evlerine asmışlardı.

"Onlar gelecekte kuracağım evi bekliyorlar."

Telefonum avcumda bir kez daha titreşti. Alparslan benimle her etkileşime geçtiğinde hisseder gibi yazıyordu. Yine de telefona başımı indirmedim. Alparslan'ın ne söylediğinin pek tabii farkındaydım. Bunu en iyi bertaraf etmenin yolu anlamazlıktan gelmek değildi, anlayıp kendini o hayale dahil etmemekti.

"Umarım eşin de tablolarımı beğenir."

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve kaşları havalandı. Şaşırır, kalır ve hemencecik cevap veremez sandım. "Pek sanmıyorum," demesini de hiç beklemiyordum. Kendimi bir strateji olarak sokmadığım hayalin içinde zaten yokmuşum gibi hissettim. Biri mi vardı hayatında? Keşke... Ah keşke! Keşke olsaydı. Alparslan'la alakalı gönülden istediğim tek şeydi. "Dün yazdığını beğenmeyen yazar misali, dün beğendiğini bugün beğenmez muhtemelen."

Ne dediğini anlamadım. Yine kendince saçmaladı durdu, kafa bile yormak istemedim ama söylediği şey annemin çok hoşuna gitti. İkisine de açık seçik göz devirdim. "Ressamlık çok güzel bir iş olmalı Firuze," dedi yeniden Mahide Hanım. Gülümsemeye çalıştım.

"İş olduğunu düşünmüyorum. Belki meslek diyebiliriz ama kesinlikle iş değil."

"Tamam ama kesinlikle siyasetten daha keyifli bir meslektir," dedi. Erkekler aynı anda gülünce midem bulandı. Onlara baktım teker teker.

"Çok da gülünecek bir şey söylemedi aslında Mahide Hanım. Mesleğinizin ne kadar kötü olduğunu söyledi," dedim. "Ama bir mesleği iyileştiren de kötüleştiren de bence mesleği yapanlardır. Ne düşünüyorsun baba?" diye sordum merakla. Halbuki sadece öyle gözüktüm.

"Siyaseti layığıyla yaptığımı güzel kızım. Sen ne düşünüyorsun Orhan?" diye sordu babam.

Orhan Bey başını salladı ve "Siyaseti layığıyla yaptığımızı," diye karşılık aldı. "Siyaset keyif işi olamaz Firuze. Olmamalı. Memleket meselesinde keyif olmaz. Çizmek başka, bizim işimiz bambaşka."

"Doğru, babam iyi bir siyasetin iyi bir propagandadan geçtiğini söyler. İğrenç. İyi bir ressam olmanın, doktor, öğretmen olmanın yolu bambaşka

şeylerden geçerken bir de babama bakın. Mesleğini ne de güzel temsil ediyor. Aslında hepiniz iyi bir siyasetçi değilsiniz, çok iyi birer propagandacısınız biliyor musunuz?" diye sordum. Artık ben gülümsüyordum, onlar değil.

Kurduğum cümlenin yarattığı tahribat en başta derin bir sessizlikten ibaretti. Sessiz ve suratsız üç siyasetçi vardı. "Söylediği çoğu şey yalandan ibaret. Propaganda. Bir de babam propagandanın kıstasının başarıdan geçtiğini söyler. Yani etik değerlerden uzak propagandacılarsınız hepiniz. Yanlış mıyım?"

Herkes sustu. Babam konuşursa ne kadar ileri gideceğimi tahmin edemiyordu. Diğer ikisi de cümlelerimin ağırlaşmasından çekiniyordu. İlk cümleyi kuran daha da çıkmaza sokacak diye kimse konuşmak istemiyordu. İnsanların karşısında oturmuş, annemin benden utandığı kıyafetlerimle insanları izliyordum. Alparslan gözlerimin içine bakıyorken ben de ona baktım. Tam o sırada kucağımdaki telefon titreşti ve sessizliği bozdu. Gözlerimi telefona indirdim ama elime almadım.

Ali Ecevit: Ne durumdasın?

Dudaklarımı yaladım ve başımı kaldırdım, yine yalnızca Alparslan'la göz göze geldim. Bu mesaja yanıt vermemek onu endişelendirir miydi bilmem ama hoşuna gitmezdi. Telefonu usulca elime aldım ama tamamen meydana çıkarmadım. Tuşlara teker teker bastım.

Daha iyiyim. Seni arayacağım.

Ona dümdüz *iyiyim* diyemezdim. Daha iyi olmak, iyi olmak değildi zaten. O bunu bilir, beni anlardı. Telefonum çok geçmeden yeniden titreştiğinde başımı yeniden kucağıma indirdim ve mesajı okudum. Yutkunarak.

Ali Ecevit: Kim var evde?

Alparslan ve ailesi bir cevap gibi karşımda oturuyordu. Ve Alparslan gözlerini ayırmadan beni izliyordu, içimden bir ses bu mesajların kimden geldiğini de tahmin ettiğini söylüyordu. Telefonun sesini kıstım ama mesajına yanıt vermedim. Ona yalan söylemek istemezdim ama ona doğruyu da söyleyemedim. Bir dakika ya geçti ya geçmedi bir mesaj daha geldi.

Ali Ecevit: ?

Yalnızca bir soru işaretiydi bu. Mesajın öncesi ya da sonrası yoktu. Ellerimi birbirine sürttüm ve saniyelerce ekrana baktım. Yanlışlıkla mı atmıştı? Yeni bir mesaj bekledim ama gelmedi. Başımı yeniden kaldırdım. Ortam huzurla dolu değildi ama ben gelmeden önce emindim ki daha mutluydular. Bacaklarım yeniden titreşti. Başımı indirdim.

Ali Ecevit: ? ?

Kurumuş dudaklarımı ıslattım, dişlerimi birbirine sürttüm. Hayır, önceki mesaj yanlışlıkla atılmamıştı. Ali Ecevit ve Alparslan aynı anda konuştu.

"Firuze," dedi Alparslan.

"Firuze?" yazdı Ali Ecevit.

Aralarındaki nefret öylesine büyüktü ki ikisi de birbirinin varlığını hissetti, Ecevit'ten bir mesaj daha geldi.

Ali Ecevit: Evde kim var?

Bu soru *kim var evde* cümlesiyle asla ve katiyen aynı değildi. Telefonu elimin içinde sıktım ve karşımdaki adama baktım. Kollarından birini oturduğu tekli koltuğun köşesine yaslamıştı, parmak uçlarını birbirine sürtüyordu. "Her neyse, hadi biz siyasetçiler en kötü insanlar olalım. Peki kendi köşende mesleğini icra ederken yapılanlar? Hakkında çıkarılan onlarca asparagas haber için herhangi bir aksiyon aldık mı?" diye sordu. İçine girdiği takım elbisenin içinde babam gibi bir güç zehirlenmesi değil belki ama korkunç bir kontrol zehirlenmesi yaşıyordu. Gücün yavrusu kontroldü. Bugün güçten gözü dönmüş herkes zamanında kontrol hevesiyle bugüne gelmişti.

"Aksiyon aldık mı değil, aldın mı demek istedin sanırım."

"Hayır," dedi Alparslan duraksamadan. Böyle bir dönüş alacağını biliyordu. "Aksiyon aldık mı, dedim. Doğru duydun."

Avcumdaki telefon bir kez daha titreşti ama bakamadım. Babama bakınca ne kadar öfkeleniyorsam aynı öfke zuhur etti. Alparslan kaşlarını hafifçe kaldırdı. Sakin ol. Belki de kasten yapıyor. Sakin ol. "Aksiyon almadım, aksiyon almayacağız da. Zaten bu dava işlerine şahıslardan biri

bensem hiç kimse," dedim ve Alparslan'dan sonra babama da baktım, "müdahale etmeyecek. Sana davaların hepsini açtığın gibi geri çek demiştim. Yaptın mı?"

"Elbette yapmadım. Bu durumu babanla da değerlendirdik," dedi ve babama baktı. Parmakları hafifçe babamı işaret etti.

"Değerlendirmeye gerek bile duymadık. Bu kadar hümanist olmanın anlamı yok. Firuze her zamanki gibi fazla iyimser."

Eminim ki insanlardan utanmasa aptal olduğumu ya da halihazırda onlardan olup hain olduğumu söyleyecekti.

"Bunu babamla değerlendir demedim Alparslan, benden habersiz açtığın davaları geri çek, dedim." Alparslan'ın anne ve babasına baktım. "Oğlunuz nasıl bir motivasyonla bilmiyorum ama sosyal medyada aleyhime yazan herkese dava açmış. Akıl tutulması değil mi?"

Tek amacım Alparslan'a kendi kendine gelin güvey olduğunu ailesinin yanında hissettirmekti. Çünkü ortada elle tutulur hiçbir şey yokken onun bunları yapması sandığının aksine ona bir takıntılı imajı çiziyordu. Bunu ailesi de bilsin istedim. Avcumdaki telefon yeniden titreşti. Orhan Bey ilk kez bana doğru konuştu. "Alparslan ileri görüşlüdür Firuze," dedi. Anlayamadım, sahiden anlayamadım. Neyi gördüğünü sanıyorlardı? "İleride önünü almakta zorlanacağı şeyi ya da ileride hiç olmasın istediği şeyi şimdiden yapıyordur. Annen ve baban seni öyle güzel, özgür ve insan sevgisiyle büyütmüş ki bu insanla yine oldukça kibar baş etmeye çalışıyorsun ama Firuze, bir amcan bil beni, öyle dinle. Bizim bir bildiğimiz var demek ki bu yolu tercih ediyoruz."

Orhan Bey'e uzun uzun cevap vermek isterdim ama telefonum çalmaya başladı. Hiç bakmadan ekrana ayağa kalktım. "Çok özür dilerim. Biraz rahatsızım ve açmam gereken bir telefon geldi. Konuştuktan sonra kardeşimin yanında olmak istiyorum. Görüşmek üzere," dedim ve oldukça adabımuaşeretten uzak şekilde kalktım. Annem kriz geçirmek üzereydi, biliyordum. Kimse engel olamadı. Yanlarından ayrılınca koşar adım yukarı çıktım ve telefonu açtım.

"Efendim?" dedim.

"Neden cevap vermiyorsun bana?" diye sordu. "Bir şey mi oldu?"

"Yok hayır, olmadı," dedim telaşla. "O an yazamadım. O yüzden."

"Nasıl kardeşin?" diye sordu. İnci'nin kapısının önündeydim.

"Ritim bozukluğu varmış kalbinde. Biraz yorgun. Tahlil sonuçları bekleniyormuş. Onun yanında olacağım bugün Ecevit. Sen istersen kadının evine git. Sonra bana haber ver ama bugün İnci'yle kalayım ben, olur mu?" dedim. Beni anlayacağını biliyordum. Beni en iyi Ecevit anlardı zaten.

"Yarın ne durumda olursun?" diye sordu.

"İnci iyi olursa yarın gelirim," dedim. Pek tabii onu da ben çok iyi anlardım. Bugün de gitse yarın da gitse anlardım ben onu.

"Tamam, yarın gidelim," dedi. Ben de öyle isterdim zaten. Hangimize ne zaman ihtiyaç olunacağı hiç belli olmazdı. "Kim var evde?" diye sordu. Sıkıntıyla soludum. Yalan söylemeyecektim.

"Ecevit boş ver..." dedim önce. Boş vermeyecekti zaten.

"Evde kim var?" diye sordu

"Alparslan ve ailesi gelmiş," dedim. O konuşmadan ben devam ettim. "Kahve içiyorlardı. Annem belki de o vesileyle beni çağırdı yoksa İnci'nin hastalığından hiç haberim olmayacaktı. Selam verdim şimdi de yukarı çıktım. Bir daha da inmeyeceğim. Karnım ağrıyor, İnci'nin yanında uyuyacağım."

Bir süre karşı taraftan ses seda gelmedi. Kapattı mı diye kontrol ettim. "Bir şey dedi mi sana?" dedi keyifsiz bir sesle.

"Hayır, çok durmadım zaten."

"Yaklaştı mı?"

"Elbette hayır Ecevit"

"İnecek misin bir daha yanlarına?" diye sanki bu sorunun cevabını almamış gibi sordu.

"Hayır. Onlar da kalkar gider zaten," dedim. Zaten erkekler hazırda bekliyorlardı.

"Tamam," dedi yalnızca Ecevit. "İlaç al, yarın işimiz var."

"Tamam, alacağım. Yarın haberleşiriz."

"Bir şey olursa ara." Sonra da kapattı. Dediği gibi yaptım, İnci'nin odasında bulduğum ağrıkesiciyi attım, duş aldım, sonra İnci'nin yatağında kardeşimle beraber uyudum. Sineme hemen küçük bir kuş gibi girdi. Biraz konuştu benimle, özlediğini söyledi ama onu çok sıkınca sızlandı. Kardeşime sarılarak uyudum. Neredeyse ertesi güne kadar.

İnci'nin odasından bulduğum sekreterliği büyük kırmızı çantamın içinden çıkarırken Ecevit apartmanın önündeki zillere basıyordu. Kırmızı dosyayı kolumun arasına sıkıştırdım ve hızla Ecevit'in yanına gittim. "İsim yazıyor mu?" diye sordum. O benim elimdeki dosyaya, ben zillere baktım. Genelde erkeklerin isimleri yazıyordu. Direkt soyadından buldum. "Babasının adı Tahsin Ökmen miydi?" diye sordum.

"Öyleydi de o dosyayı ne yapacaksın?"

"Lazım olur," dedim sadece. Elbette aklımda bir şeyler vardı İnci'nin odasından alırken. Üzerimde siyah düz paça bir kumaş pantolon ve yine siyah gömlek vardı. Sabah evden çıkmadan ağrıkesicimi atmıştım. Gecem yine ağrılı geçse de şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Ağrıkesicinin etkisi bitmeden işlerimizi halletmeliydik.

Ecevit yedi ya da sekiz katlı apartmanda zile bastı ve kapı açıldı. Ben açıkçası başta hoparlörden bize seslenmesini bekledim ama açılmıştı. Kapı biraz zor itiliyordu, Ecevit itti, ben geçtim. Ayağımda kısa topuklu siyah ayakkabılar vardı. Dar asansöre bindiğimizde hemen saçlarımı düzelttim. "Sigorta Genel Müdürlüğünden geliyoruz, ev halkını, maaşları, maddi durumu, çocukların durumunu soracağız. Yani tüm çocukların."

"Eninde sonunda tatsız bir dille konuşacağız, ne gerek var yalana dolana?"

"İyi, kadını bayıltıp içeri öyle gireriz o zaman."

Hiç usul bilmiyordu bu adam. Lafımın üzerine laf söylemedi. Altıncı katta oturuyorlardı. Asansör durduğunda indik. Kattaki tüm dairelerin kapısı kapalıydı. Ecevit ne tarafa giderse ben de o tarafa gittim. Kapıların birinin önünde durdu ve tokmağı iki kez vurdu. Dosyamla beraber hazır

şekilde bekliyordum. "Kim o?" diye bir kadın sesi geldi. Ecevit bana baktı. Evet, benim seslenmem daha makuldü.

"Sigorta Genel Müdürlüğü!" diye yanıt verdiğimde tam da tahmin ettiğim gibi kapı birkaç saniye içinde açıldı. Kadın önce Ecevit'i gördü, sonra bana baktı.

"Buyurun?"

Kestane kahvesine boyadığı saçları dipten çıkmış, uçtan akmıştı. Kırmızımsı saçları olsa da toplamıştı, çokça bebek saçları vardı. Üzerinde mor uzun kollu bir kazak, altında siyah bir pantolon vardı. Yüzündeki kırışıklıklar yaşını ele veriyordu. "Merhaba," dedim. "İsmim Firuze. Sigorta Genel Müdürlüğünden geliyorum. Bakanlığımızın yeni destek paketiyle beraber ihtiyacı olan ailelerimize kışın elektrik, yazın da su faturası desteği sağlıyoruz. Sürecin daha şeffaf ilerlemesi için de ev ziyaretleri yapıyor ve güncel maddi durum hakkında bilgi alıyoruz. Son açıklanan destek yardımına ya da daha öncesinde bakanlığımızın yaptığı yardımlardan birine başvurdunuz mu?"

Kadın gözlerini kırpıştırdı ve beden dilinden anladığım üzere biraz endişelendi, telaş yaptı. Tamam, şüphe etmediyse sorun yoktu. "Son bahsettiğinize değil ama öncesinde sanırım yapmıştık. Çocuk yardımı olması lazım." Elimdeki dosyaya sabitlenmiş kâğıda hızlı hızlı not aldım.

"Evet, bende o şekilde gözüküyor. Şimdi maddi durumunuzun elimdeki bilgilerde güncel olup olmadığını öğrenmek için soruyorum, eviniz kira mı kendinizin mi?"

"Bizim." Bunu da hemen not aldım. Ne işime yarayacaktı bilmem ama çok önemli bir şeyi duymuş gibi davranıyordum.

"Evde kaç kişi çalışıyor?"

"İki."

"İsimlerini alabilir miyim?"

"Tahsin Ökmen, Murat Ökmen."

Şimdi birkaç güven veren sorudan sonra çocuk sayısını soracaktım. "Peki hanede kaç kişi yaşıyor?"

"Beş," diye yanıtladı kadın.

"Kaç öğrenci var?"

"İki."

"Siz ev hanımı mısınız?"

"Evet, ev hanımıyım."

Başımı salladım ve arka sayfaya geçtim. Parmaklarımla İnci'nin notlarının üzerinde bir şey bulmuş gibi davrandım ve "Evde yaşayan hane halkının üzerinde, ev dışında kayıtlı mal var mı?" Elimi İnci'nin ders notundan çekmeden başımı kadına kaldırdım. Kadın başını salladı.

"Yok ama benim babadan mirasım var. Ama daha mal bölümü yapılmadı. O engel olur mu?"

Bilmediğim yerden gelmişti işte bu. Ecevit'e baktım. Ne bileyim, biraz cinsiyetçi bir yaklaşım olabilirdi ama bir erkek o an bu soruya daha hâkim olur diye düşündüm. Ecevit beklemeden başını salladı. "Mal paylaşımı yapılmadıysa olmaz," dedi. Hemen onu destekledim. Olmazdı herhalde. Hem olsaydı bize neydi? O kadar hızlı hızlı yazmıştım ki kafam karışmıştı, kadına sahiden destekte bulunacağız sanıyordum. O geri zekâlı Seher ne halde olan kardeşine, hatta kızını aldığı kardeşine yardım etmiyordu.

"Peki son olarak eviniz müsaitse ev şartlarını görmem gerekiyor. Müsait değilse memur arkadaşları sonra yönlendireyim ama yönetmelikten dolayı yine habersiz gelecekler. Öncesinde bir şey indirip kaldırmayın diye."

Kadının evinden buram buram yemek kokusu geliyordu ve yanlışım yoksa evde hiç kimse yoktu. "Biraz dağınık aslında."

"Hiç önemli değil, çok kısa sürecek dediğim gibi ama hayır derseniz elbet iki memur arkadaşı sonrası için yönlendiririm. Yalnız şunu belirtmem lazım, her zaman kadın memur denk gelmeyebiliyor. O da sorun olmayacaksa başka zaman gelsinler."

Hayır derse B planına geçiyorduk. Ecevit içeri giriyordu, ben de kadın bağırmasın diye ağzını tutup kadını itiyordum. Şimdi kadının yüzüne gülümserken tam olarak bunu düşünüyordum. Kadın gerisine baktı. "Gelmişken girin o zaman ya," dediğinde tuttuğum derin nefesi geri verdim. Kadın oldukça sakin dursa da ablası o yelloz Seher, hatta kızı

da o çirkef yelloz Yeliz'di. Baş edemeyebilirdim. Saçlarımı yolabilirlerdi. Kapıyı tamamen açtı ve "Ben hemen yemeğin altını kapatıp geliyorum," dedi. Ayakkabılarımızı çıkarmak için bize zaman tanımıştı.

Hızla ayakkabılarımı çıkarırken duvar yerine Ecevit'e tutundum. Ecevit, "Ya sen var ya," dedi dişlerinin arasında. Sırıttım. Herhalde giremeyeceğim hiçbir kapı yoktu. Ben zirveyi zaten Ecevit'in evinde bırakmıştım. Hemen topuklularımı çıkardım ve tenrengi çoraplarımla halıya bastım. Hemen arkamdan Ecevit girdi. Dosyamda sayfa çevirdim. "Ecevit Bey, genel şartlara bakmamız yeterli. Hanımefendiyi de çok tutmayalım," dedim kadın kapısını kapatırken. Bize iyice güvensin istiyordum. Ev telefonunu gördüm. Geçerken fişini mi çekmeliydik? Kadın ikimizi birden aşıp telefona koşabilir miydi? Hayır, bu çok abartıydı.

"Tabii Firuze Hanım," dedi Ecevit imayla. "Tabii."

Firuze Hanım. Öyle hoşuma gitti, öyle hoşuma gitti ki bana hanım demesi, hiç sırası değildi biliyordum, özür dilerdim, biliyordum hiç sırası değildi ama içimdeki o zilli böyle başkaldırdı, ince küçük parmaklarıyla dürttü kalbimi. *Bak bak,* dedi, *bak bize hanım dedi.* Öyle cici hissetti ki kendini, benim bu resmi kıyafetlerimin aksine o bayramlığını giydi sanki. Uçuş uçuş bir elbise, beyaz bağlamalı pabuçları ve uçları lüleli saçları vardı. Cici cici konuşuyordu. *Bak bize hanım dedi, ne dedi? Firuze Hanım.* Okumayı yeni öğrenmiş çocuklar gibi hanım kelimesinin tüm sesli harflerini uzattı. *Çok cici, dedi. Bak, hanım hanım, dedi. Hanım olduk biz.* Herhalde Ecevit'in hanımı olmak, Firuze Hanım'ı olmak, ancak onu böyle mutlu ederdi. Ona akıl sır erdirmek mümkün değildi. Çocuk denip geçilmeliydi.

Çocuk demişken asıl soruyu sonunda sorabildim. "Kaç çocuğunuz vardı Yıldız Hanım?" diye sordum. Evde ne görüyorsam not alıyordum. Sanki yardım etmek için evdeki koltuk takımının önemi varmış gibi.

"Üç," diye yanıtladığında Ecevit'le göz göze geldik. Yalancı...

"İsimlerini alabilir miyiz?" diye sordum.

"Murat, Yavuz, Demet."

"Bir çocuğunuz evli gözüküyor," dedi Ecevit. Artık oturma odasındaydık. Kadını kapıdan iyice uzaklaştırdık, Ecevit olası bir kaçma girişimine karşı kapı önünde kaldı.

"Evet, resmiyette evli ama bizimle yaşıyor. Boşanacak. İkametgâhı da altı aydır bizimle."

Ecevit'e başımla işaret ettim ve teker teker saydım. "Murat Ökmen, Yavuz Ökmen ve Demet Ökmen."

"Eksik saydınız," dediğinde Ecevit, başımı ona kaldırdım. "Bir de Yeliz Ökmen," dedi. Kapı pervazına yaslanmış kadını izliyordu.

"Dört çocuğunuz mu var?" diye sordum şaşkınca.

Kadın bir an şaşıp kaldı. Çocuğu o kadar kendinden saymıyordu ki resmi kurumdan gelmiş birilerine bile söyleme gereği duymuyordu. "O bizimle yaşamıyor, babaannesi büyüttü onu bazı özel sebeplerden. Yani ikametgâhı da burada değil."

"İlk evliliğinizden mi?" diye sordum merakla. Kadın ne diyeceğini şaşırdı ama kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Çok güven vermiştik, bizi memur sanıyordu.

"Hayır, değil. Tek evlilik yaptım ben zaten. Sadece babaannesiyle yaşıyor."

"Ya da teyzesiyle," Ecevit duraksadı ve hafifçe dudak büktü, "mi acaba?"

Yüzünün saniyeler içinde kireç kesilmesini izledim. Hayır, her şey olağan seyirde değildi. Yani çocuk onların yanında doğmuş da sonrasında teyzesiyle kalmaya başlamamıştı. Kadının kızarmaya başlayan boynu ve büyüyen gözbebekleri aksini anlamam için nedendi ve bu beni çok rahatlattı. Tam olarak böyle bir aile trajedisine ihtiyacımız vardı.

"Biz yardım istemiyoruz. Teşekkür ederiz. Çıkabilirsiniz. Başvurumuz da yoktu zaten," diye alelacele bizi çıkarmak istedi. Telaş kadına ilk andan kaybettirdi. Kadının önüne geçtim ve adım atmasını engelledim.

"Geldik artık," dedim tıpkı onun gibi. "Artık gitmek olmaz. Sakin olun, az kaldı zaten. Ne diyorduk en son Ecevit Bey?" diye sordum. Yüzüm kadına dönüktü. Ecevit sanırım kapıyı kapattığında bize doğru yürüdü. Kadının gözleri daha da bir dehşetle açıldı. Bizi muhtemelen o yelloz Seher'den gelen kötü insanlardan sanmıştı. Yani tamam, yelloz Seher'den

gelmiştik ama sandığı gibi insanlar değildik. Ecevit kadının çok korktuğunu görünce daha fazla yaklaşmadı.

"Yıldız Hanım bize, üçüncü çocuğu olan Yeliz Ökmen'i neden genelevde patroniçe olan kardeşine evlatlık vereceğini anlatacaktı Firuze Hanım."

"Siz kimsiniz?" diye sordu kadın ve gözleri ortalığı taradı.

"Korkmanıza gerek yok, sandığınız gibi bir durum da değil. Üzerimizde silah yok, size asla zarar vermeyeceğiz. Sadece birkaç soru sorup birkaç ricada bulunup çıkacağız. Merak etmeyin, kızınızı verdiğiniz kardeşinizden daha tehlikeli değiliz." Tane tane anlatıyordum bunları ama yumuşak bir sesle değil. Kadının kardeşi bana yakın vakitte silah çekmiş olsa da suçlu olan Seher'di, bu kadın değildi. Ama bize yardımcı olmazsa zor kullanırdım. Melike'ye giden yolda zor kullanmam gerekiyorsa kullanamayacak mıydım? Gözümü bile kırpmazdım.

Kadın beni aşıp kapıya gitmeye çalıştığında tüm gücümle engel oldum. Ecevit'in son ana kadar müdahale etmesi taraftarı değildim. Bu kadını daha çok çileden çıkarır ve korkusunu bize yardımcı olamayacak kadar artırırdı. Hem biliyordum, Ecevit de yapmak istemezdi. Kadın annesi yaşındaydı ve Seher gibi bizi öldürmek üzere eylemleri olmayan bir kadındı. Alıp itmek bile Ecevit'in yapmak istediği bir şey değildi.

"Yıldız," dedim gözlerinin içine bakarak. "Kardeşin kısa zaman önce bizi mekânında kurşunlatacaktı. Sen de şimdi bize burada zorluk çıkarırsan biz de çok yumuşak başlı kalmayacağız. Oturalım, insanca konuşalım, sonra kendimiz çıkacağız zaten."

"Benim Seher'le işim yok! Görüşmem etmem onunla! Allah belasını versin onun da, size ne yaptıysa bilmiyorum! Benim bir işim yok onunla. Görüşmüyorum bile. Çıkın hadi evimden. Yemin ederim bir şey bildiğim yok!"

"Konuşmadığın kadına neden çocuğunu verdin o zaman?" diye sordu Ecevit. Aralarında kuvvetli bir kardeşlik ilişkisi de yoktu üstelik. Hani Seher'in çocuğu olmuyor gibi saçma olan ihtimali eledim. Hem insan zaten çocuğu olmuyor diye, bir genelev yöneten kardeşine çocuğunu verir miydi?

"Kocan bunu nasıl kabul etti?" diye sordum ben. Çünkü çocuğun babası da bu kadının eşiydi. Kadın *kocan* kelimesini duyunca dehşete kapıldı. Sanki yerin kulağı vardı da biri duyacak diye korktu. Başımı Ecevit'e çevirdim. "Kocanın haberi yok mu?" diye aynı anda sorduk.

Adamın üzerine çocuk vardı, nasıl olur da haberi olmazdı? Mümkün müydü bu? Tamam, yıl 2011'di ama... Ne bileyim, hiç mi karşısına çıkmamıştı? Bilmiyordum ki. Hangi durumda insanın kaç çocuğu olduğu karşısına çıkardı ki? Hiç çocuğum olmamıştı.

"Çocuk kocandan değil mi?" diye sordum bu kez. Kapı kapıyı açıyordu. Ben ateşi harladıkça Ecevit de devamını getirdi. "O zaman diğer çocukların da kardeşlerinden haberi yok."

Adamın olmadığı yerde çocukların hiç olmazdı. Tam da istediğim bir aile trajedisinin içine düştük. Evlilik dışı bir çocuk vardı, çocuk doğmuş ama çocuğa bakılmamıştı ve çocuğu kız kardeş mi almıştı? "Tüh," dedim. "Bak sen. Aile trajedisi. Evlilik yıkar bu durum."

"Bakın hiçbir şey sandığınız gibi değil."

"Valla yıkar," dedi Ecevit. "Düşününce, evrakta sahtecilik var, ihanet var, aldatma var..."

"Kimsiniz siz? Ne istiyorsunuz benden?" diye sonunda bize istediğimizi verdi. Zaten benim kadınla bir derdim yoktu. Yuvasını da yıkmak istemiyordum, kaldı ki altta yatan sebep çok daha kötü de olabilirdi. Kadın ağlıyordu, hızlı hızlı soluklanıyordu.

"Sadece o Seher'i arayıp bizimle konuşması için ikna edeceksin," dedim kısa ve net bir şekilde. Başka da bir derdim, isteğim yoktu. On yedi yıldır böyle giden devran bir on yedi yıl daha giderdi herhalde. Sadece Yeliz'e çok yazıktı. Kimliğinde yazan farklı isimleri ona nasıl açıklamışlardı bilmiyordum ama eğer gerçek anne babasını bilse elbet görüşürdü ya da ne bileyim... Bilmiyordu bence.

"Seher beni dinlemez! Bizim birbirimize sözümüz geçmez!"

Ellerimi havalandırdım. "O zaman biz Tahsin Ökmen'e ulaşalım. Boşanma için avukat desteği de sağlayalım," dedim sahte bir hüzünle. Birkaç adım geri çıktım. Ecevit'le bakıştık. Kadına doğru konuştu. "Öyle Seher'i

ararım, size zarar verdiririm diye de düşünme, eşinin çocuklarının şu an nerede olduğuna dair elimde adres bilgisi var. Hepsine aynı anda zarf gider kılımıza zarar gelirse. Ara kardeşini, ikna et. Bizi arasın, konuşmayı kabul etsin. Üç gün süre veriyorum sana," dedi. Tam o vakit kapı çaldığında kadın titreyerek kapıya baktı.

Ecevit kapıyı işaret etti, "Tahsin Bey'le de tanışalım hazır denk gelmişken," dedi ve kapattığı oturma odası kapısını açmaya yeltendiğinde kadın Ecevit'in önüne geçti bu kez. Şimdi o bizim çıkmamızı istemiyordu.

"Üç çok uzun, bir gün," dedim. Hazır köşeye sıkışmışken bu durumu iyice kullanalım istiyordum. Ecevit beni işaret etti.

"Görüyorsun değil mi, ne anlayışsız!" dedi kınar gibi. "Tamam o zaman, ikide anlaşalım. İki gün içinde Seher bize ulaşsın."

Kapı bir kez daha çaldı. "Şimdi hiçbir şey söylemeden gideceksiniz," dedi. Artık onun için bir günden, üç günden daha mühim bir şey vardı: Kocasının hiçbir şeyden şüphelenmemesi.

"İki günde anlaştık mı?" diye ısrarla sordum.

"Allah kahretsin, tamam!" diye bağırdı kadın. "Tamam. Allah kahretsin. Bir şey demeyeceksiniz, kapıyı açınca bir şey demeyeceksiniz! Tamam mı? Bir şey demeyeceksiniz!" dedi ardı ardına. Kadın hızla yüzünü gözünü sildi. Saçlarını geriye doğru itti.

"Şimdilik Sigorta Genel Müdürlüğünden geldik. İki gün içinde aranmazsak bir de Nüfus Müdürlüğünden geliriz," dedi Ecevit açıkça. Yakasını düzeltti ve kadının kapıyı açmasını bekledi. Kapı artık daha şiddetli çalıyordu. Açılmalıydı. Kadın önden çıktı, hızlı hızlı kapıya giderken biz de arkasından çıktık. Koridorun sonunda bir vestiyer vardı. Ecevit vestiyerin önünde durduğunda ben de yanında durdum. Kadın sanırım durumu açıklıyordu. Adamla göz göze geldiğimizde, "Bizim de işimiz bitti," dedim ve ayakkabılarıma yürümeye başladım. "Dediğim gibi başvurunuz alındı, onaylanırsa mesajla bilgilendirileceksiniz."

Ben ayakkabılarımı giyerken Ecevit vestiyerin üzerine bakıyordu. Ne gördü diye ben de dikkat kesildim. Bir gazete sayfasındaydı gözü. Çıkması gerekiyordu artık. Gazete okumanın sırası mıydı? "Ecevit Bey çıkabiliriz,"

diye seslendim ona dikkat çekmemek için. Ecevit'in eli gazeteye gittiğinde birkaç saniye sesi çıkmadı. Bugünün gazetesi olacaktı herhalde. Hiç bilmiyordum, görmemiştim de zaten. Gazete okumak gibi bir alışkanlığım yoktu ve Ecevit, adam ona dikkat kesilmişken ne yapmaya çalışıyordu hiçbir fikrim yoktu.

"Ecevit Bey," diye tekrar seslendim. Çatık kaşlarıyla sıkıca gazeteyi tutmuştu ve dışarıdan gelen her sese kulak tıkamıştı. Sanki o gazeteyi hiç bırakmayacaktı.

Sankisi yoktu, sordu da zaten. "Bunu alabilir miyim?"

Adamla kadın birbirine bakakaldı. Muhtemelen kadın bir an önce çıkıp gidelim diye, "Tabii alabilirsiniz," dedi çabucak. Ecevit elindeki gazeteyi büktü, gözlerini kimseye dikmeden sadece başını salladı ve ayakkabısını giydi. Gazeteye uzanmak istedim ama hoyratça geri çektiğinde aslında çektiği gazete değildi, ittiği bendim. Adama baktım ve başımla selam verdim, Ecevit'in peşinden asansöre ilerledim. Ecevit başını dik tutmuşken ayağının tekini ritmik şekilde yere vuruyordu. Gerginliği öylesine aktı ki bedenime, ağrıkesicinin tüm etkisi yok oldu ve karnıma ağrılar girdi. Asansör kapısı kapandığında Ecevit'in eline tekrardan ulaşmaya çalıştım ama yine izin vermedi. Gazeteyi sıkıca tutmuştu, dokundurmuyordu.

"Ne oldu?" diye korkuyla sordum. Aklıma tek bir şey bile gelmiyordu ama korkuyordum işte. Az önce bana tatlı tatlı *hanımefendi* diyen adam yok olmuş, şimdi bir duvar gibi yanımda duruyordu. Hiç cevap vermedi. İyi ya da kötü hiç cevap vermedi. Beni daha da büyük bir korkuya itti. "Ecevit verir misin şu gazeteyi?"

Kapı açıldığında ikimiz de asansörden arka arkaya indik. Bedeni dakikalar içinde hacmen büyüdü sanki, kabardı, adımları daha sert, solukları daha tahammülsüzdü. Evden tamamen çıktığımızda arabanın önünde bana sırtını döndü ve gazeteyi bu kez büyükçe açtı. Evde ilk gördüğünde küçük bir kısmını okumuş olacaktı. Ona yaklaştım ve gazeteye ürkerek baktım. Kırmızı manşetten önce, 16 Kasım'da ilk sergimde, Alparslan'la uzaktan çekilmiş fotoğrafımı gördüm. O noktada o içimdeki korku yerli yerine oturdu.

AŞK MI, RAKİP Mİ? FİRUZE AKIN'A "KARŞI HAMLE"

Kulisler, Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkanvekili Atilla Akın'ın kızı Firuze Akın'ın Eşitlik ve Onur Partisi adayı olacağını konuşurken UMP kanadından sürpriz isim kulaktan kulağa dolaşmaya başladı. Yeni Ufuklar Partisi Genel Başkanı Orhan Yiğit'in oğlu Alparslan Yiğit Amerika'da tamamladığı eğitiminin ardından ülkeye dönmüştü. Siyaset sahnesine çıkacağı soru işareti olan Yiğit hakkında ortaya şok bir iddia atıldı. Atilla Akın'a damat mı, aday mı?

Dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Gazeteye baktım. ÜB HABER. Daha önce Ecevit'le gazeteci rolü oynarken seçtiğimiz ve en güven veren gazeteydi. Yalan haber yapmaları diğer gazetelere göre daha düşük bir seviyedeydi. "Ecevit," diyebildim. İşte tam da buydu. Ecevit'e kendimi o okulun önünde ya da arabada nasıl açıklamaya çalıştıysam içimde dolanan daha beter bir telaştı. Ona ettiğim bir ihanet bana nasıl hissettirirse bu da öyle bir şeydi.

Sergide Başlayan Aşk mı, Rekabet mi?

16 Kasım'da kariyerinin ilk resim sergisini açan Firuze Akın'ın sergisine, siyasetten sosyeteye pek çok ünlü isim akın etmişti. Gelen isimler arasında en çok konuşulan, açıklamalarıyla Alparslan Yiğit olmuştu. "Kendisi benim için siyaset üstü," açıklamasının ardından köşesine çekilen Yiğit'in adı yeniden konuşulmaya başlandı. EOP'nin Firuze Akın hamlesine karşı tavrını sertleştiren UMP yeni bir ismi gündemine aldı. Aldığı eğitim ve duruşuyla yurtdışında katıldığı oturumlarda dikkat çeken ve bir kesim tarafından "Geleceğin Atilla Akın'ı" diye adlandırılan Yiğit, ülkeye dönse de beklenildiği gibi babası yanında siyasete adım atmamıştı. Kapalı kapılar ardında konuşulanlara göre, Firuze Akın adaylığına karşılık aynı şehirden Alparslan Yiğit aday gösterilecek ve olası bir yenilginin önüne geçilecek. Bir diğer taraftan Atilla ve Alparslan yakınlığının sebebinin bu olmadığı, Firuze Akın'a duyduğu hayranlığı her fırsatta dile getirmeye çekinmeyen Yiğit'le Atilla Akın'ı birleştiren noktanın siyaset değil, evlilik olduğu konuşuluyor.

Gözlerim bir harflerin üzerinde gidip geliyor bir Ecevit'in yüzüne kayıyordu. Çenesini kıracak gibi sıkmış, burnundan soluyorken gözbebekleri kararmıştı. Çenesinin yeniden kilitlendiğini sandım. "Ecevit yemin ederim yalan haber," dedim. Elim ayağım birbirine girdi. Benim hakkımda ne düşündüğü ya da ona yalan söylediğimi düşünmesi bile beni deli divane edebilirdi. Bizim aramızdaki güven benden yana halatlarla başlarken ondan yana ince bir ipteydi. O güveni zedeleyemezdim.

"Sana sordum," dedi. "Bir münasebetiniz oldu mu, dedim."

"Olmadı."

"Aileler arasında açık seçik bir şey konuşuldu mu? Bir sohbet döndü mü? Bir ima yapıldı mı sana açıkça, dedim. Hayır, dedin bana."

Buraya *hayır* dememeliydim belki de. Onların her şeyi bir imaydı. Gelişleri, gidişleri, bakışları. Kendisini işaret etti. "Ben," dedi. "Yiğitlerin olası geli-" Durdu, o durmasa ben onu durdururdum zaten. Ben kimsenin olası gelini değildim. Ben Akınların kızı bile değilken tam olarak Yiğitlerin gelini de değildim. Hiçbir ihtimalde değildi. Çenesi kilitlendi yine. Avuçiçini çenesine bastırdı ve boynunu kütletti. "Firuze bak," dedi ve işaretparmağını kaldırdı. "Babanı seçmedin, bunu kabul ettim. Babanı sen seçmedin. Soyadını sen seçmedin." Titrek nefesler alıyordu. "Eğer bir şey seçiyorsan, aklının ucundan kıyısından bir şey geçtiyse şimdiye kadar bana söyle," dedi. Yutkundu. Sonra gökyüzüne baktı. Titriyordu âdeta. Beti benzi atmıştı. *Seçtim* dememi beklemiyordu ama seçme ihtimalim onu delirtiyordu. "Ben senin seçmediklerini zor kabullendim." Yüzünü bana geri indirdi. "Ben senin seçmediklerini kabullendim, seçtiklerini kabul etmem."

Gazeteyi bana doğru kaldırdı. Salladı. "Ortada fol yok yumurta yoksa bu haber nasıl kalem kalem yazılıyor? Kasten mi yaptılar?"

"Bilmiyorum," dedim. Alparslan'ın dedikleri geldi aklıma. Kimseye mi dava açılmayacak, demişti. Hiç kimseye, demiştim bastıra bastıra. Bu muydu?

"Bana dürüst ol, konuşuldu mu konuşulmadı mı bu konu? Kimse bu kadarını uyduramaz."

"Gelip gidiyorlar, konuşuluyorsa bilmiyorum. Kim yaptı bilmiyorum. Tamamen yalan mı yoksa birileri mi özellikle yaptırdı bilmiyorum. Bilmiyorum Ecevit, yemin ederim ben kimseyi seçmedim. Sana yalan söylemedim. Sana hiç yalan söylemedim. Bilmiyorum."

Ona ihanet ettiğimi düşünecek diye ödüm kopuyordu. Tüm titremelerim bunaydı. Ben babamı karşıma alıp onun yanına geldiysem küçük babam denecek adamı yanıma alamazdım. Alacaksam Ecevit'ten uzaklaşmam lazımdı. Hayatımda Atilla Akın'ın başka bir hali varken mi Ecevit beni kabul edecekti?

"Bir münasebetiniz oldu mu bu adamla?" diye sordu tekrardan. Başımı iki yana salladım. "Ben gelmeden önce, biraz bile umut edeceği bir şey geçti mi aranızda?"

"Hayır!" diye yükseldim. Bana bunları sormasın istiyordum. Ecevit gelmeden önce bu insanlarla aram nasılsa şimdi de öyleydi.

"Dün o evde ne konuşuldu?"

"Aldığı tablolarımı ne yapacağı soruldu, ileride kuracağı evine asacağını söyledi. Ben de *umarım eşin de çok beğenir*, dedim. Ecevit, Alparslan hep böyledir. Evlilik iması yapar ben de üstüme alınmam, eşiyle mutluluklar diler geçerim. Hiçbir zaman özne benmişim gibi davranmam."

Ecevit duyduklarıyla daha katlanılmaz bir surat ifadesine büründü. Alparslan'ın takıntısını mı fark etti yoksa onu zihninde haklı çıkardığım için daha mı delirdi bilmiyordum. Gülmeye çalıştı ama dudaklarını açamadı. "Ne cevap verdi?"

"Neye?"

"Tablolarını eşin de çok beğenir deyince ne cevap verdi?"

"Ecevit..."

"Ne cevap verdi?"

"Sanmıyorum. Dün yazdığını beğenmeyen yazar gibi, dün beğendiğini bugün beğenmez gibi bir şey söyledi."

Ecevit dişlerini birbirine çarpa çarpa gülmeye başladı. Sinirleri o kadar bozuldu ki yüzü amansız bir ağrı çekiyor gibi ezilip büzüldü. "Ecevit, saçmalıyor. Sadece saçmalıyor."

"Sen dün çizdiğini beğeniyor musun?"

"Ne?"

"Sen dün çizdiğini beğeniyor musun?"

Bu soru beni duraksattı. Bunu dün düşünmemiştim. Bu sorunun doğrusu neydi, Ecevit'i daha çok kızdırmayacak olan cevabı neydi? "Hayır," dedim dürüstçe. Beğenmezdim çünkü. Yarın da bugün yaptığımı beğenmeyecektim. Ecevit cevabını almış gibi geri çekildiğinde yumruk yaptığı elini ağzına götürdü ve sırtını döndü. Onu neyin bu kadar delirttiğini sırtını döndüğünde fark ettim. *Bugün çizdiğinize yarın taparsanız, ertesi güne daha iyi bir ressam olarak uyanmazsınız. Dün yazdığını bugün beğenen, eksik bulmayan bir yazarın yarın daha iyi yazamayacağı gibi*, demişti üniversitedeki bir hocam. Bu dün aklıma gelmemişti ama şimdi yerli yerine oturdu. Annemin yüzündeki gülümsemenin sebebi belli oldu.

"O herifin gördüğüm yerde evveliyatını sikeceğim. O küçük aklını alacağım onun. O takıntısını burnundan getireceğim. Bunu o yaptırdı."

Gazeteyi bana doğru kaldırdı. Dava meselesini açmadım bile. Ne yapıp edip Ecevit'i Alparslan'a denk düşürmemeliydim. Birbirlerini mahvedeceklerdi. Ecevit'in gözü dönmüştü. "Destur çekecek o. Destur çektireceğim ona. Sana takıntılı. Takıntılı o herif sana."

Yüzünü bana döndü. "Firuze, onunla bir münasebet düşünüyor musun?" diye bir kez daha sordu. Bunu ona ne düşündürtüyordu, aklımı kaçıracaktım!

"Bunu bana sormayı bırak artık!"

"Bak," dedi ve gazeteyi okudu. "*İşte kralın yükü bu kadar ağırken çıktı sarayının balkonuna, duyurdu bu haberi. 'Vezir lazım bu krala!' Bir de kızı varmış bu kralın. Güzel mi güzel, alımlı mı alımlı. Efsunlu, istidatlı! Kralın kafasında bir ruşen yanıvermiş. 'Bana damad-ı hazreti şehriyâri'den iyi vezir mi bulunur?'*" Bunlar boşuna yazılmadı Firuze. Senin o babanın kontrolünde yazıldı bunlar. Amaçları ne bunların?"

Anlamıyordum. Daha aklıselim bir anımda okumam lazımdı. Zerre anlamıyordum. Tek anladığım kral kelimesiydi. Başka da bir şey anlamıyordum. Damat kelimesini zor seçiyordum. Ben yanıt veremedikçe Ecevit

daha da sinirlendi. O sustuğumu sanıyordu ama ben önümü göremediğim için konuşamıyordum. Uzun vakittir evde değildim, arkamdan ne planlanıyordu bilmiyordum. Ecevit benden yanıt alamayınca arabasına bindi, farları yaktı ve arabayı çalıştırdı. Basıp gidecek sandım ama ben hareket etmeyince kornaya bastı. Arabaya bastım. Gazeteyi almak istedim ama elimden alıp yırttı. Fotoğrafımızın olduğu kısmı tümüyle parçalara ayırdı.

Ecevit görmek istemiyordu. Ben ve Alparslan'ı aynı karede yan yana görmek istemiyordu. Tahammül bile edemiyordu. Bunun sebebi Alparslan mıydı? Başka bir adam olsa aynı öfkeyi duyacak mıydı? Arabayı çalıştırdığında ikimizin de sesi soluğu çıkmıyordu. Sadece bir kez tekel bayinin önünde durdu. İndi. Alparslan'la bir münasebetim olduğuna kendini inandırırsa beni yanından silecekti. Biliyordum. Akın olmama tahammül etmeyi öğrenmişti ama Yiğit ailesinden birini benim seçtiğimi düşünürse benimle yürümeyi bırakacaktı. Biliyordum. Beni istemeyecekti. Yanında düşmanın kızını yürüttüğü gibi bir başka düşmanın gelinine mi tahammül edecekti? Sigarasını alıp çıktıktan sonra adımları kapı önündeki gazete rafında durdu. Uzaktan onu izliyordum. Gazeteleri hışımla toplamaya başladı. Hepsini tek tek aldı ve içeri geri girdi, sanırım ödemesini yaptı. Tekel bayinin önünde çöp vardı, cebinden çakmağını çıkardı, gazeteleri attıktan sonra elinde kalan son gazeteyi tutuşturup içine attı.

Anne ve babam da mı işin içindeydi? Bilmiyordum. Bunu bana yaparlar mıydı? Bilmiyordum. Yapmaya kalkışırlarsa ne yapacaktım? Bunu bana yapmaya kalkışırlardı ama yapamazlardı. Ecevit arabaya geri bindi ve hiçbir şey söylemedi. İnci'yi göz ardı edebilseydim atölyeye gitmek isteyecektim ama şimdi sadece İnci de değildi. Gidip o gazetenin hesabını sormak istiyordum. Annem ve babam işin içinde mi yoksa Alparslan'ın dünkü dava konuşmasından sonra bana meydan mı okumuştu? Eve yakın bir noktada durduğundaysa dönüp benimle vedalaşmasını bekledim. Evet, öfkeli de olsa bunu yapsın istedim, Seher ona ulaşırsa hemen bana haber vereceğini söylemesini bekledim. O kadın hakkında birkaç cümle kurmasını istedim ama Ecevit artık belki

de benden şüphe ediyordu, bilmiyordum. Sadece bu beni kahretti. Bu kadar kolay olmamalıydı.

"Görüşürüz," dedim. Görüşürüz demedi. Ağlamak üzereyken arabadan inmek zorunda kaldım.

Kalan az mesafeyi hızla yürüyerek tamamladım. Bahçenin merdivenlerini ikişer ikişer inerken kapı evdeki telaştan dolayı bana açılmadı. Ben üst üste vurarak açtım. Evdeki hazırlığı görmedim o an, günlük tüm gazeteler bizim eve gelirdi. Yerel, ulusal, global. Babam hepsini dikkatle incelerdi. Gidip onlara baktım. Zaten bu haber büyük bir çoğunluğunda vardı. Gördüklerimi avcumun içine sıkıştırdım. "Anne!" diye bağırdım evin içinde. "Anne!"

Annem üçüncü bağırmama kalmadan mutfaktan çıktı. "Geldin mi kızım? Ben de tam seni arayacaktım." Gazeteleri havada sallayarak üzerine doğru yürüdüm. "Bunlar ne?" Annem salladığım gazetelere baktı ve sakin bir tavırla dudak büzdü.

"Yani her zamanki gazeteciler."

"Anne!"

"Firuze bağırma."

"Siz ne yapıyorsunuz?" diye açıkça sordum. Gazeteleri gelişigüzel ortalığa fırlattım. "N'apıyorsunuz? Amacınız ne anne? Ben yokken ne konuşuyorsunuz?"

Kalbim yine hızlanıyordu, ritimlerdeki dengesizlik, ben anneme kapalı şekilde konuştukça artıyordu. Bir adamla -yabancı bir adamla- aynı eve, aynı yatağa girdiğimi düşündüm yalnızca. Daha ilerisini değil. Sadece bu kadarını. Herhalde ölecek gibi hissetmek bu değildi, kalbim zaten kriz geçirmek üzereydi. Alparslan'ın yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Bedenimi istemsizce sıktım.

"Firuze sakin olur musun?"

Göğsüm şiddetle inip kalkmaya başladı. Babamın korkusu bedenimi bastı. Nasıl ölmeme izin vermediyse bana yine bir başka şeyi zorla yaptırması ihtimali bedenimi aslanlarla dolu bir odaya doğru itiyordu. Bir kapana sıkıştım. Ben kendimi kandırıyordum. Benim babam hep kazanmıştı.

Ne istediyse hep onu yapmıştı. Ya yine, ya yeniden yaparsa? İrade sakatlanmışsa işlem geçersiz sayılırdı ama babam benim irademi sakatlayıp her bir şeyi gerçek kılardı, biliyordum. Alparslan'ın eli bana uzandı. Bedenimi aslanlarla aynı odaya savurdum ve kapı üstümüze kapandı. "Bana bunu yapamazsınız!" dedim. "Bana bunu yapamazsınız, duydun mu beni? Bana bu kadarını yapamazsınız! Bu kadar değil. Bana bunu yapamazsınız!"

Evdeki koşuşturmaya baktım. Neden bu hazırlık vardı? "Kim geliyor akşam?" diye sordum titrek bir sesle.

"Firuze, sakin ol. Derin nefes al."

Koca malikâne daralmaya başladı. İki metrekarelik alana sıkıştım. Alparslan'la aynı yataktaydım zihnimin bir köşesinde. Yatak bir mezar gibi kazılıyor ama ben kendimi ne kadar istem de mezara düşmüyordum. Midem bulanıyordu. "Bana bunu yapamazsınız!" diye bağırdım. "Duydun mu beni? Ölürüm ama Alparslan'la evlenmem! Duyuyor musun beni! Kendimi öldürürüm anne! Yemin ederim cesedimi bile bulamazsınız bu kez! Beni buna zorlarsanız kendimi öldürürüm. Öldürürüm kendimi. Ölürüm daha iyi!"

Benim dehşetim anneme de sıçradı. Etrafa bakındım. "Onlar mı geliyorlar akşam? Benim için geliyorlar!" dedim dehşetle. Kaçacak delik aradım. Deli gibi bir sağa bir sola bakınıyordum. Babam yine kazanırdı. Kendimi yok etmezsem babam yine kazanırdı. Alparslan'ın elini bedenimde daha çok hissettim. "Bana bunu yapamazsın anne! Anne sen bana bunu yapamazsın! Anne hayır! Hayır! Yemin ederim öldürürüm kendimi! Alparslan'la evlenmem." Onlarca ihtimal aslan gibi odayı sarıyordu. Beni Ecevit'le tehdit ederlerse ne yapacaktım? Melike'yle tehdit ederlerse ne yapacaktım? Babam alçaktı, yapardı. Biliyordum yapardı. Beni Ecevit'le tehdit etmiş kadar çıldırdım. Hiçbir şey, başka hiçbir şey aklıma gelmedi. Ama yine de, o ihtimalde de yaşamıyordum. Bunu kaldıramazdım. Yapamazdım bunu. Bu kadar gücüm kuvvetim yerinde değildi. Hiç sevmediğim bir adamın tenini, bedenini, soyadını kabul edemezdim.

Annem ne zaman beni kollarımdan tuttu da bir yere oturttu bilmiyordum. Ellerimi sıkıca tutmuştu, sıkmıştı, kıpırdamama izin vermiyordu.

Yaşlarım ardı ardına düşüyordu. Alparslan'ın görüntüsünden kurtulamıyordum. Burada mevzubahis Alparslan değildi. Herhangi bir adamdı. Kim olursa olsun, ben aynı masaya bile oturamazdım. "FİRUZE!" diye bağırdı, sarstı beni. "Ben buna izin verir miyim? Ben seni sevmediğin bir adamla evlendirir miyim?"

Dudaklarım büzüldü. "Babam yapar!"

"Ölürüm de izin vermem! Seni sevmediğin biriyle ölsem de evlendirmem. Senin istemediğin biriyle asla evlenmene izin vermen. Baban da yapmaz. Yaparsa ben izin vermem. Firuze nefes al, annenin ben senin. Sana bunu yapar mıyım? Nefes al kızım. Nefes al hadi."

"Babam yapar."

Annem ellerimi yavaşça bıraktı. Kalbimin çarpıntısı kulağımda atıyordu. Annemi göremiyordum. Ensemden omurgama bir ağrı giriyordu. "Yapmaz, yapamaz. Firuze, benim kızım. Ben senin annenim. Düşmanın değilim. Kıyar mıyım ben sana? Firuze'm yapma. Seni şimdiye kadar bu konuda neye zorladım Firuze?"

"Kime geliyorlar o zaman bu akşam?"

"Sadece şans ver istedik."

Acıyla inledim. Ecevit haklıydı. Doğru söylüyordu. Her şey arkada konuşulmuştu. Belki karar bile verilmişti. Annem yüzümü avuçladı. "Yemin ederim sadece şans ver istedim. İstemiyorsan onu da vermezsin. Asla Firuze. Firuze bana bak, asla seni bir şeye zorlamayacağız. Tamam, şans da verme. Bir daha sakın ölümden bahsetme, söz veriyorum bu akşam yemekte niyetimizi belli edeceğiz. Yanı başında olacağım. Destekleyeceğim seni, bu konuyu bu gece burada kapatacağım. Sakın bir daha ölümden bahsetme. Tamam mı Firuze? Sakin ol bir tanem. Ölsem de bunu müsaade etmem. Tamam mı? Bu gece yanında olacağım. Neyi nasıl söylersen söyle, destekleyeceğim seni. Senden başka kimse umurumda değil. Özür dilerim Firuze. Asla sana zorla bir şey yaptırmayı düşünmedim."

Annem saçlarımı okşarken bana şefkatle dokunuyor, kulağıma aynı cümleleri fısıldıyordu. Dakikalarca...

Makyajla toparlamaya çalıştığım yüzümde, senelerdir güneş doğmamış bir imparatorluğun hastalığı vardı. Annem saçlarımla ilgileniyordu. Ne giyeceğime ne de başka bir şeye karışmıştı. Bu gece, annem vazgeçmeyene kadar, onun desteği varken bu konuyu kapatacaktım. Annem de geri çekilirse yapayalnız kalacaktım ve ben babamla bu konuda nasıl savaşırdım bilmiyordum. Dudaklarım büzüldü ama kendimi tuttum. Annem kurutup düzleştirdiği saçlarımı sevdi, sayısız buse kondurdu üzerine.

"Şimdi gidip ben de üzerimi değiştireceğim. Sakin ol. Her şey yolunda. Her zamanki misafirlerimizden biri. Babanın iş arkadaşları yalnızca. Tamam mı? Mevzu sensen herkes benim için hiç kimse Firuze. Herkes. Duydun mu?"

Oğlun ve kocan hariç demek istedim ama sustum. Sadece başımı salladım. Çıkmasını bekledim. Elimi saçlarıma sapladığımda saç diplerimi çekiştirdim ama o halde de pek duramadım. Yatağımın üzerine geçtim, bacaklarımı kendime çektim. Babam ne kadar ileri giderdi? Annemi de kandırır mıydı? Kandırırdı belki de. Bilmiyordum. Elim telefonuma gitti. Ne bir arama ne de mesaj vardı. Birazdan geleceklerdi. Ecevit'i aramak istiyordum. Gözlerimi yumdum. Dudaklarımı büzdüm. Daha fazla onunla sınanmak istemiyordum. Onun için yapacaklarımın sınırı yoktu ama yaşayacak gücüm de yoktu.

Numarasına bastım. Açmayacağını düşündüm açıkçası. Belki de bu yüzden rahatça aradım. Lakin telefon üçüncü çalışta açıldı.

"Efendim Firuze?" dedi. Neredeyse kapatacaktım.

"Ecevit," dedim titrek bir sesle.

"Efendim?" diye yineledi.

"Alparslan ve ailesi yemeğe geliyormuş," dedim bir çırpıda. Kendime zaman verirsem söyleyemezdim. "*Kızma* bana Ecevit," dedim çaresizce, bir çocuk gibi, dudak da büzerek, suç işlemiş gibi. "Annemle konuştum," dedim. "Bu gece böyle bir şeyi asla istemediğimi açıkça belli edeceğim, o da beni destekleyeceğini söyledi. Ecevit, *kızma*."

"Onların başının altından çıktı yani," dedi haklı çıktığını söylerken. Cevap vermedim.

"Çok korkuyorum," dedim açıkça. Onu, onun haklılığını konuşmak için aramıştım. Yapayalnız olduğum için aramıştım onu. Sesini duyarım belki diye, belki bana bir güzel laf eder diye.

"Neyden korkuyorsun?"

Başımı tavana kaldırdım ve gölgeme baktım. Bir yatağın üstünde kalan tavanda şimdiye kadar bir tek kanımdan olmayan bir adamın gölgesini görmüştüm: Ecevit'in. Bir başkasını kabul edemezdim. "Babamın kazanmasından," dedim açıkça. Dudaklarım tir tir titredi, parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım. Boğazım düğüm düğüm olmuştu. Bana *baban o kadar ileri gider mi* diye sormadı. Gideceğini biliyordu.

"Ben babana bir kez daha kazandırmayacağım Firuze," dedi. O böyle söyleyince korkum azalmadı, ağlayışım şiddetlendi. "Babana bundan sonra tek bir şeyi bile kazandırmayacağım."

"Ecevit..."

"Firuze, ağlama."

"Çok yalnızım," dedim hiçbir süslü cümlenin altına girmeden, uzatmadan. Beni anlasın istedim. Cümlemi o kadar basit kurayım ki, beni anlamak istemese de anlasın.

"Değilsin," dedi. Öyleydim.

"Kim var ki?" Annem yoktu, biliyordum. Her an yanımdan gidebilirdi. Gözlerimi kapattım.

"Ben varım," dedi Ecevit.

Parmak uçlarım ağzımdan çıkan seslere hiç engel olamadı. "Ecevit," diye inledim. "Sana *bir bardak su veririm dersen, ben o suyu çölde bile beklerim senden*, demiştim hatırlıyor musun?"

Sustu bir süre. Hatırlamadı mı acaba, dedim. Halbuki sarhoş olan o gece bendim. Nasıl unuturdu?

"Hiç unutmadım," dedi. Öleceğim sanmadım, yeniden yaşayacağım sandım. "*Demezsen de yağmurlu günde bile su beklemem senden*, dedin."

"*Beklenti beni öldürür Ecevit*, dedim bir de."

"Unutmadım Firuze," dedi.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim," dedim incecik bir sesle. Daha da fazla bir şey demedim.

"Cümlelerini net kur, kelime oyunu yapmasına izin verme, dinleme, elini sıkmak için bile yaklaştırma kendine," dedi son kez. Bunların kaçını yapabilirdim bilmiyordum. Kapattık telefonu. Bu gece ya her şeyi daha çok karıştıracak ya da kesip atacaktım.

Yaklaşık yarım saat sonra kapı çaldı. Özellikle inmedim. El sıkışmamak için. Herkesin yerleştiğine emin olunca indim. Sofraya oturulmuştu. "Hoş geldiniz, kusura bakmayın geciktim," dedim yalnızca yanlarına giderken. Henüz yemeğe başlanmamıştı. Bensiz başlanmazdı da, biliyordum. Annemin yanı boştu. Genelde İnci otururdu ama şimdi İnci karşılarındaydı. Kardeşime sadece gülümsedim, sonra annemin yanına geçtim. Annem güler yüzle misafirlerini karşılarken, onlarla sohbet ederken alttan sıkıca elimi tuttu. Sıcak avcuyla elimi yakaladı, parmaklarımı okşadı. Hiçbir tepki vermiyordum.

Artık herkes yemek yiyordu, biliyordum ki Alparslan da bana bakıyordu. Ne bir lokma yiyor ne de kimseye bakıyordum. Neredeyse yarım saat o aptal Bülent'in salak fikirlerine, babamın ve Orhan Bey'in kan donduran cümlelerine kulak tıkamadan bekledim. Alparslan bu kez daha az sohbete katılıyordu, biliyordum. Yarım saat, kırk dakikayı bulunca Mahide Hanım ilk kez bana yönelik konuştu.

"Davete isterim ki Firuze'yle katılayım. Firuze bize eşlik etmek ister mi Aylin?" diye sordu. Önemli bir vakfın davetinden bahsediyorlardı. Konuya hâkimdim. Herkesi dinliyordum çünkü.

"Firuze'ye sormak lazım. İsterse gelir tabii, neden olmasın?"

"İstemem," dedim açıkça, net, amasız fakatsız.

"Özel bir sebebi var mı?" diye sordu bu kez. Başımı kaldırdım. Yapmalıydım artık. Kalbim küt küt atıyordu. Telefonuma baktım bir kez.

"Bugün çıkan haberleri gördünüz mü?" diye sordum masaya doğru.

Alparslan yanıt verdi. "Tam da dün konuştuğumuz gibi. Cezalarını kesmediğimiz sürece daha da ileri gidiyorlar."

Alçak.

"Evet ve ben onlara malzeme vermek istemiyorum Mahide Hanım. Biliyorsunuz ki o davete katılmak demek, bir yerde gelin ve kayınvalide imajı çizmek demek. Ne ben gelinim ne de siz kayınvalide." Alparslan'a baktım. Söylediklerim masanın orta yerine buz kütleleri gibi düşmeye başladı. Bu gece gelecek teklifleri âdeta ağızlarına tıktım. Alparslan dumura uğradı. "Ne Alparslan damat ne ben onun müstakbel eşiyim. Aramızda aşk da yok rekabet de. Olmayacak da. Bu haberlere malzeme vermenin hiçbir anlamı yok," dedim. Suyuma uzanırken anneme baktım. Bir şey söylemeliydi.

"Katılıyorum," dedi annem. "Bu tarz davetler medyayı daha da kızıştırır. Firuze haklı."

Yutkundum. Babam artık beni bozacaksa annemi de bozmalıydı. Bunu yapmazdı, biliyordum. Bülent'in yüzünde keyif belirdi. Alparslan'ı bozmam bir tek onun işine geldi sanırım.

"Medyaya takılmıyorum ben Aylin Hanım," Alparslan ilk kez anneme karşı sesini az da olsa sertleştirdi. Telefonum titredi ama dikkat çekmemek için bakmadım. "Tahmin edersiniz ki medyaya göre yaşa-"

"Zaaflarına bir gece, hatalarına bir nilüfer, sevgisizliğine bir kalp verdim."

Evin dışından geldiğine emin olamayacağım kadar gürültülü bir ses duyduk. Başta biraz irkildim. Bir şarkıydı. Bahçede açıldı sandım. Herkes gibi kulak kesildim. *"Zamanın eli değdi bize, çoktan değişti her şey..."*

"Bu ne saçmalık?" diye yükseldi babam. Telefonum yeniden titrediğinde Alparslan'la aynı anda telefonuma baktık. Uzandım ve aldım. Babam da telefonuna uzandı. "Nereden geliyor bu ses?" diye âdeta bağırdı.

Ecevit'ten gelen mesajı açtım.

Ali Ecevit: Buradayım, korkma.

"Her şeyi al, bir şansım olsun. Başka yer başka zaman, sensiz ömrüm olsun."

Ali Ecevit: Olur da mesajı geç görürsen de geldiğimi anlamış olman lazım.

* Müslüm Gürses, *Nilüfer*, 2006.

Gülümsedim ve gözlerimi yumdum. Babam, "Plakasını alın!" diye yükselmeye devam etti. "Burası dingonun ahırı mı? Bir daha geçerse durdurun, plakasını da muhakkak alın."

Derin bir nefes aldım. Her şey benden bir kuş misali uçup gitti. Tüm korkum, endişem, annemin bile söküp alamadığı o ihtimal bir kuş olup uçtu benden. Saatler sonra ilk kez soluklandım. Ali Ecevit bana, *sana bir bardak su vereceğim*, demişti. Çöle de düşsem, artık biliyordum ki getirecekti.

Gözlerimi araladığımda Alparslan'la göz göze geldim. O bile beni endişelendirmedi. Tekrardan soluklandım, tekrardan, tekrardan... Ve Ali Ecevit'in helaliymiş gibi suyuma uzandım. Buradaydı, korkmuyordum artık.

Kapı tamamen kapandığı vakit, içimden tamamen koca bir yük kalkıp gitti. Yüzüm ateş gibi yanıyor, ellerim aksine buz kesiyordu. Yutkunduğumda, babam ayaklarını yere vura vura yanımızdan ayrılıp gitti. Belki de mevzubahis olan evliliği istese de kızını, evlilik meraklısıymış gibi gözükerek bir başkasıyla evlendirmek istemiyordu. Artık biraz olsun sanmıyordum ki babamın yüreğinin bir noktasında, en azından annem kadar benim mutluluğumu düşündüğünü, yüreğinin tek bir noktasının bile olsa benim mutluluğumdan yana attığını. Benim mutluluğumu düşünsünler istemiyordum zaten, içimde tek bir noktada bile bunu yaparsam daha mutlu olurdum ihtimali yoktu. Ben bu arayışta değilken, onlar bunun arayışında olsunlar gibi uçarı hayallerim yoktu ama içlerinde, tek bir zerrelerinde dahi Firuze biraz daha mutsuz olmasın isteği varsa eğer, benim için bu evliliğin ne olduğunu biliyorlardı. Annemle göz göze geldim.

"Firuze," dedi bana adımlarken. Yüzümü avuçlarının arasına aldı, yanaklarımdan öptü. "Böyle bir şeyi bir kere bile düşünmedim. Yemin ederim sana bunu asla yapmam, kimsenin yapmasına da izin vermem. Ben senin annenim," dedi ve gözlerimin içine baktı. Tümüyle samimiydi. Annem benim âşık olmamı istiyordu, biliyordum.

Annem benim evlenmemi değil, deli divane âşık olmamı istiyordu, o aşkın beni iyileştireceğini sanıyordu. Kendini ben büyüdükçe buna inandırmıştı. Sonra âşık olacağım kişinin de Alparslan olmasını istiyordu. "Benim tek isteğim senin mutlu olman. Evlenmen ya da evlenmemen değil. Seni mutlu edecek biriyle olman."

"Anne bunu siz yapmadınız, elin adamından mı bekliyorsunuz?" diye sordum açıkça, sitemle, kırgınlıkla. Annem kendini bir kitabın içinde sanıyordu. Halbuki onun yaşadıkları da bir kitabın içinde var olmuş kadar güzel değildi. Annemin neyi vardı ki babam ona iyi gelmişti? Şimdi de benden onu bekliyordu ama biz aynı noktadan başlamamıştık. Benim annem çok mutluydu.

Yirmi yaşında bir tıbbiyeliyken, tiyatro kulübünde oynarken, kostümlerden kostümlere geçerken, arkadaşlarıyla Tunalı'da, Kızılay'da, Çankaya'nın sokaklarında okul çıkışlarında gezerken, kahve içerken, sinemalara uğrarken çok mutluydu. Yeni çıkmış kasetleri bulup alırken, konserlere bilet kapmak için erkenden bilet gişelerinde sıraya girerken, bazı lüks, aşırıya kaçan isteklerini karşılamak ya da sadece arkadaşlarıyla aynı yerde çalışmak için haftanın bir günü, birkaç saat bir kahvecide çalışırken benim annem mutluydu. Sonra babam gelmişti. Tüm şehre duyurulmuş Hacettepe tiyatro kulübünün oyununu oynarken annem, genç, yakışıklı, karizmatik bir adama âşık olmak onun yalnızca renklerle dolu hayatını onu mutsuz etmeden daha az renge boyamıştı. Kabul annem o sakinliği, asaleti çok sevmişti; o uçarı kaçarı okul arkadaşlarından sonra daha az konuşan ama büyük bir ağırlığı olan, toplantıdan toplantıya giden, bazen televizyonda görünen o adamla mutsuz olmamıştı ama benim annem o adamdan önce zaten mutluydu. Şimdi annem beni nasıl anlasaydı?

"Sadece şans vermeni istemiştim Firuze. Seni karşılıksız, koşulsuz çok seven, değer veren bir adama yalnızca şans verip sevilmenin nasıl..."

"Biri beni atölyeye bırakabilir mi?" dedim konuşmalarına daha fazla izin vermeyip. Annem beni anlamıyordu, annem beni anlamazdı da. Annemden tek istediğim bu kez, en azından bu kez, bir anne gibi önümde siper olup olası babamın yapabileceği en ufak bir saçmalığa karşı beni

korumasıydı. Beni olur da korumazsa... Zihnimde Müslüm Gürses'in o uzaktan masamıza ulaşan sesi geldi. Olur da korumazsa sanki yine de, bir yerden bir ses, *sevgisizliğine bir kalp verdim*, derdi yine. Ben kendimi güvende hissederdim.

"Hayır tamam susuyorum, gel biraz dinlen Firuze. Hadi odana çıkarayım seni. Gel, duş almak ister misin? Saçlarını tarar uyuturum seni."

"Anne beni lütfen atölyeye bıraksın biri, şu an araba kullanmak istemiyorum."

Bu tamamen manipülasyondu. Eğer ki böyle düşkün, çaresiz durmazsam, gitmemem için direnecek, beni bıraktırmak için, hatta kapımın önüne birilerini dikmek için fırsat kollayacaktı. Şimdi ondan bu ses tonuyla istediklerim biliyordum ki kalbine dokunuyordu ve kolay kolay yardım istemeyen bana yardım etme, hemen isteklerimi yerine getirme isteğiyle doldurup taşırıyordu. "Araba kullanacak halim yok," dedim yeniden. "Atölyeye gitmek istiyorum bu gece. Yarın yine İnci için geleceğim. Bu gece burada kalmak istemiyorum anne. Atölyeye gitmek istiyorum."

Diğer türlü buradan nasıl çıkar, Ali Ecevit'i nasıl görür bilmiyordum. Yarını bekleyemezdim. Annem dudaklarını yaladı. Ortalığa bakındı. "Yarın geleceksin."

"İnci'yi görmek için geleceğim."

"Gitmeden bana bir kez sarılır mısın Firuze?" Bir sağa bir sola emir vermek için bakıyorken pes edip bana baktığında ağzından bu cümle çıkıverdi. Bana karşı duyduğu derin bir pişmanlık vardı. Ona *evlat acısı yaşa, benim öldüğümü görmeden ölme anne*, demiştim. Kimbilir kaç gece rüya görmüştü, kaç anda aklına gelmiştim de ağlamıştı. İç çekti bana bakarken. Gözleri yaşardı ama ben ona yine de, onun gibi bakmıyordum.

"Anne..."

"Firuze lütfen. Lütfen kızım. Ben çok özledim seni." Eli yanağımda gezinmeye başladı. Saçlarımı okşuyor ve artık yaşlarını akıtıyordu. "Çok özledim Firuze. Bu hayatta kimseyle kavgalı olmak, seninle kavgalı olmak kadar zoruma gitmiyor."

"Ne ağır bir yüküm sana," diyebildim öylece. Belki o çok anlamlı bir şey söylemek istedi ama ben öyle anlamadım. Parmakları dudaklarıma değdi, susturdu beni. Çenemi sıkarak değil, dudaklarımı okşayarak.

"Hayır, değilsin. Değilsin Firuze, sana öyle hissettirdiğim için özür dilerim."

"Bana *senin gibi bir evlat olmaz olsun*, dedin." Ona bunları hatırlatmıyordum, onun kısaca özür dilerim dediği şeylerin altında yatanları okuyordum. Parmaklarını yeniden dudaklarıma bastırdı ve küçük küçük hıçkırarak başını eğdi. Ne hoştu, en azından annem az da olsa pişman oluyordu. Ben babama çekmiştim demek ki. Pişman olmak nedir ikimiz de bilmiyorduk. Sıkıca kollarını sardı, yüzünü boynuma yasladı ve için için ağladı. Anneme sarılmadım ama onu teselli ettim. Öylesine içli içli ağlıyordu ki elimin sırtını bulmaması, sırtını sıvazlamamam mümkün değildi. Ama tek derdim bir an önce çıkmak ve gitmekti. Annem elimi sırtında hissedince bana daha sıkı sarıldı. Sanki beni hiç kimseye vermeyecekti, elinde olsa alacak ve rahmine geri koyacaktı. İtmedim, sarılmasına izin verdim ama sarılmadım.

Neredeyse dakikalar sonra benden ayrıldı. "Yarın sabah ben, sen ve İnci kahvaltı yapalım. Tüm erkekleri göndereceğim. Eğer evde olsun istemezsen dışarıda yaparız. Ne olur reddetme hemen, İnci'nin de buna ihtiyacı var. Lütfen Firuze."

Hemen reddetmeyecektim, yarın reddedecektim. "Söz vermiyorum anne," dedim.

"Lütfen söz ver, lütfen. Canını sıkan hiçbir şeyden söz bahsetmeyeceğim. Sadece üçümüz, kız kıza... Yemin ederim sadece kahvaltı, kimse gelmeyecek. Lütfen kızım."

Dört koldan sarmıştı beni. Bakışlarının altında, az önce yarın reddedeceğime olan inancımı kaybetmek üzere değildim ama zedeleniyordum. Kasten yapıyordu. Annem hep aynı şeyi yapardı. Önce yıkar, sonra yapar, sonra hiç yapmamış gibi yine yıkardı. Ve bunu da tüm samimiyetiyle yapardı. Yaparken de yıkarken de onun her halinę inanırdınız. "Beni bırakacak mı biri atölyeye yoksa kendim mi gideyim?"

"Bırakacak bir tanem, bırakacak. Yarın kaç gibi uyanırsın? Uyanır uyanmaz bana nerede kahvaltı yapmak istediğini yaz olur mu? İstersen biz bir şeyler hazırlayıp atölyene geliriz."

"Hayır, anne."

"O zaman sen geleceksin. Canın bir şey istiyor mu?" dedi yüzüme dokunurken. Gözlerime baktı. "Çok güzelsin, çok güzelsin Firuze. Sen benim gençliğimin çok üstündesin, ben bu kadar güzel değildim. Güzel Firuze'm. Sana hayranlıkla bakan insanları anla. Güzeller güzelim. Seni çok seviyorum. Canın bir şey istiyor mu?"

Annemden yavaşça ayrıldım. "Kim bırakacak?" diye sordum. Kabanımı aldım yalnızca. Telefonumu ve cüzdanımı kabanımın cebine sıkıştırdım. Annem evin içinde yine yüksek sesle konuşmaya başladı. Beni bırakacak kişiyi ayarladı. Kalmasını istediğinde annemle yalnızca göz göze geldim. Bu ona yetti. Şu an ne desem kabul edecekti. O kıvamdaydı. Vazgeçti. Adam beni önden buyur etti ve arkamdan geldi. Arabaya bindiğimde Ecevit'e hemen kısa bir mesaj çektim. Cevap vermedi. Gelecek miydi onu bile bilmiyordum. Evet gelmişti, evet ben buradayım da demişti ama işte Ecevit avuçlarımın içinde bir var bir yoktu. Gıptayla baktığım, hep benim olmasını istediğim ama hiç elde edemediğim kıymetli bir parça gibiydi. Bazen yanaşıyordu bana, kokusunu, sesini alıyor ama dakikalar sonra kayıp gidebiliyordu benden. Ya da gitmiyordu artık, ben sadece aksine kendimi henüz alıştıramamıştım.

Atölyenin önünde inince bahçe kapısından geçtim ama yukarı çıkmadım. Beni bırakan aracın gitmesini bekledim. Ne zaman ki uzaklaştığına emin oldum, bahçeden çıktım. Ecevit bana cevap vermemişti. Onu burada bekleyecektim. Kaldırıma çöktüm, sabırla beklemeye başladım. Hava da çok soğuktu ama içeri girmek istemedim. Onu, kapıda karşılamak istedim yalnızca. O nasıl o koca evde *Nilüfer*'i duyurabildiyse bana, *buradayım, korkma* yazdıysa ben de onu kapıda karşılamak istedim.

Neredeyse yarım saat geçti, soğukta oturmak, bu regl halimle bana iyi gelmezdi ama içeri girmiyordum. Zaten evindeyse gelmesi yarım saati ancak bulurdu. Başımı eğmiş yere bakıyorken ellerimi cebime sıkıştırmıştım.

Bir motor sesi, tekerlek sesi ya da araba ışığıydı beklediğim. İnceden inceye, sokağın başından *bir şansım olsun, başka yer başka zaman, sensiz ömrüm olsun* sözlerini duymayı beklemiyordum. Başımı umutla ve sevinçle kaldırdım. Ecevit'in siyah arabasının aydınlattığı yola baktım. Farları yakmıştı, yavaş geliyordu, şarkı çalıyordu. Ama kısık sesle bu sefer, öyle her tarafı inletecek şekilde değil. Yerimden kalktığımda sokağın ortasına doğru yürüdüm. Farları bir yaktı bir söndürdü, sonra yavaşça şarkıyı kapattı. Arabayı çok yakında park etmemişti. Yavaşça indi arabadan.

Gelmişti. Sanırım ona haksızlık ediyordum. O gıptayla baktığım kıymetli, bir var yok değildi. Vardı. Geliyordu, gidiyordu; en olmadı arkamda duruyordu, o da olmadı yanımda yürüyordu işte.

"Ecevit," dedim kendi kendime. Sonra bu sokaklar, Ümitköy'ün sessiz sakin sokakları bizim sarılma merkezimizmiş gibi rahatlıkla, kendimden emin, tutkuyla ona doğru koştum. Arabanın önünde değil, o da orta yerde duruyordu. Yürüyordu da aslında ama ne zaman ki bir çocuk gibi koştum, olduğu yerde durdu. İki kara parçası gibi çarpıştı bedenlerimiz. Bu bir zelzele yaratmadı, yeni bir ülke var etti sanki; toprak genişletti, güç birleştirdi, halkı tek çatıda topladı. Ecevit'le sarılmak öyle hafife alınacak hisler uyandırmıyordu. Sıkıca boynuna sarıldığımda, parmak uçlarıma yükselmiştim. Atölyeye girmemiştim çünkü evimi dışarıda beklemiştim sanki.

Çünkü bilirdiniz *ev*, Ecevit'ti.

Ellerini belime yerleştirdi. Gülümsedim. Kızgınlığı geçmişti. Öyle havada, öylesine değil, gayet sarılmak için belime dokunmuştu. Burnuma, ona bu kadar yakın olduğum için sanırım, anason kokusu geldi. Dimdik duruyordu, araba da kullanıyordu. Çok içmemiş olacaktı. Ellerimi boynuna dokundurdum, sonra cesaret edip ensesindeki saçlara dokundum. Eğer kızarsa *kafan mı güzel, dokunmadım* diyecektim. Başımı sanki uzun süre dans etmişiz de yorgun düşmüşüm gibi omzuna yasladım. Beni itmediği her an, ona daha çok yaklaşıyordum. Belki farkındaydı, belki değildi. Onun avcumun içine çekiyordum. Art niyetsiz, plansız, kötülükten uzaktım ama. Yemin ederim. Onu avcuma çekmek istiyor, sonra küçük bir

serçeyi avcumda tuttuğumda nasıl korursam, nasıl seversem öyle sevmek istiyor, kimselere vermek istemiyordum.

Başımı Ecevit'in omzuna, dans ederken yorulmuş gibi yatırmak öyle büyük, koca duyguları çağırmadı yüreğime. Ama ne kadar huzurlu olduğumu anlat deseler bana cilt cilt kitap yazardım, sonra hiçbirini beğenmedim diye yırtar atardım. Mersin'in portakal tarlasında çiftçi, tek zayi vermeden topladığı portakallardan sonra elleri belinde nasıl dolanırsa tarlanın orta yerinde, portakallardan geriye kalan o tatlı kokuyu nasıl alırsa keyifle içine çekerse öyle güzel ve öyle huzurluydum. Boynum bükülmüştü.

Başımı yavaşça omzumdan kaldırırken, "Anneme söyledim, masada da söyledim. İstemiyorum, dedim. Siz ne düşünüyorsanız istemiyorum, dedim. Hiç istemedim Ecevit. Senden önce de senden sonra da içime bir kez bile düşmedi o ihtimal."

İçini ferah tutsun istiyordum. Ecevit beni, benim seçmediğim babamdan dolayı bile çok zor kabullenmişti. Benim seçtiğim bir başkasına karşı neden kabul etseydi ki? Alparslan'ın ne olduğunu o da görüyordu. "Herkes duydu şarkıyı. Ses eve ulaştı. Hatta benden başka anlayanlar da oldu sen olduğunu." İsmini zikretmedim ama söylediğim şey onun hoşuna gitti. Gözlerimin içine bakıyordu.

"Seni bir şeye zorlarlarsa, neye olursa olsun, tehdit ederlerse, ne konuda olursa olsun..."

"Gelip sana söyleyeceğim."

"Asla kabul etmeyeceksin," dedi söylediğimin üstüne. Başımı salladım. "Beni ortaya koyarlarsa da kabul etmeyeceksin. Sana hangi teklifle gelirlerse gelsinler asla kabul etmeyeceksin."

"Etmeyeceğim," dedim. Ecevit de ona olan hassasiyetimin farkındaydı. İnsanların bunu kullanmasından çekiniyordu belki de. Bilmiyordum.

"Asla?" diye yeniledi.

"Asla etmeyeceğim."

Aylar önce, ben babamın ayaklarına kapanmışken, Melike'nin yerini söylemesine karşılık medeni durumumdan yapacağım mesleğe kadar her şeyi onun önüne sererken teklifimi kabul etseydi yapacaktım. Nasıl bir

evlat olmamı isterse, kiminle evlenmemi, ne iş yapmamı isterse gözümü kararacak ve kabul edecektim. Yeter ki Melike'yi biliyorsa Ecevit'e verseydi. O zaman Ecevit'le yan yana değildik, bana güvenmiyordu, beni çevresinde görmek istemiyordu, öfkeyle, hınçla savuruyordu beni. Babama ulaşmak, Ecevit'e ulaşmaktan daha kolay gelmişti. Babam beni kapı dışarı etmişti. Şimdi o bana gelse, Ecevit'in korktuğu başıma gelse, bu kez ben onu kapı dışarı ederdim. Ecevit vardı. Biz Melike'yi bulacaktık. Başkalarının, ne babam gibilerin ne de Alparslan gibilerin, kirli eline ihtiyacımız yoktu. Biz Melike'yi kendi bileğimizin hakkıyla bulacaktık. Ali Ecevit Tarhan bile beni Melike'yi bulma yolunda harcamamıştı, canımı, ikbalimi riske atmamıştı. Onurumu zedelememişti, beni tek bir şeye zorlamamıştı. Bunu Ali Ecevit bana yapmadıysa, kimseye yaptırmayacaktım.

"Sandığın gibi bir şey olursa gelip sana söyleyeceğim. Benden bunu istiyorlar. Sen istersen, senin için, Melike için bir faydası olacaksa ve sen de onaylayacaksan yapacağım."

"Ben de asla onaylamayacağım," dedi kaşlarını kaldırıp minik gözlerini büyütürken. Başımı salladım.

"Onaylamayacaksın."

"Asla onaylamayacağım. Benim o ciğeri beş para etmeyenlere ihtiyacım yok. *Benim seni onlara peşkeş çekmeye de niyetim yok.* O herif..." dedi ve işaretparmağını hafifçe kaldırdı. "Elimde kalacak. Ben ona *beş adım mesafeden konuşacaksın*, dedim."

"Aramızı beş adım tutmaya çalıştım ben," dedim. Mümkün olmamıştı ama ondan en uzağa oturma çabam yetmez miydi? Ecevit'e yetmedi.

"Burnundan getireceğim. Onun aklından geçen kırk tilkiyi kuyruğundan tutup ona yedireceğim."

Konumuz Alparslan'a kaymaya başladığında arabasına baktım. "O sesi araba hoparlörüyle o kadar nasıl duyurdun?" diye sordum merakla. Yavaşça arabaya ilerledim ve kapıyı açtım, arabaya bindim. Eski model bir arabaydı. Acaba o yüzden mi diye düşündüm. Radyoyu açtım, kısık sesle başladı. Sokağı kontrol ettim ve kısa bir an açabileceğim en yüksek sesi açtım ama sonra hemen kıstım. Belki bu sakin sokak için fazlaydı

ama bizim eve varamazdı. Bahçenin tamamına bile yayılamazdı. Radyo açıkken Ecevit de arabaya bindi. Sonra arka koltuğa uzandı ve vurduğu yerden bir ses geldi. Arkamı döndüm, siyah bir hoparlör vardı. Arka kısmın yarısını kaplamıştı.

"Yok artık!" dedim kıkır kıkır gülerek.

"Demek ben olduğumu anlayan anladı."

Hoparlöre dokundum. "Hemencecik nereden buldun sen bunu?"

Ecevit'i aradıktan bir saat sonra evin önünden ancak geçmişti. Akşam vakti hem de, Ankara'da nerede bulmuştu? "Hemencecik bulurum ben," dedi benim gibi. Gülerek arkaya bakıyordum. Acaba benim atölyeye mi alsaydım? İhtiyacı olur muydu bir daha? Kimbilir, belki de olurdu. Yine bir şarkı duyurmak isterdi birine, yeniden masraf yapmasaydı. *Bunu benim için almıştı...* Buna gülümsüyordum işin aslı. *Bunu benim için almıştı...* Bu bir hediye değildi ama bunu benim için almıştı. Bin hediyeden daha kıymetli geldi o an bana.

"Rakı içmişsin, sana kahve yapmamı ister misin?" diye sordum parlak gözlerimi ona dikmişken. Arabanın içinde oturmanın bir anlamı yoktu. Atölyeye geçmeliydik, hatta Ecevit bu gece benimle kalmalıydı. Ben de onu birbirinden makul sebeplerle buna ikna etmeliydim.

Dün, sanki seneler sonra ilk kez ayrı çatı altında uyumuştuk. Aynı yatak, yastık değil... Çatı. Belki de en özeliydi. Dört duvarı ev yapan çatısı, evi yuva yapan da insanlardı. Ecevit başımdaki çatıyı ev yapıp yanımda uyuyordu.

Rakı içtiğini anladığım için muhtemelen, sarhoşluğundan değil, hafif çakırkeyf oluşundan gizlemeden, saklamadan gülümsedi. Sonra, tatlı bir sesle, "Bana çay demlemeni isterim," dedi.

Sanırım bu benden istediği en güzel istekti. Gitmemi isterdi, kalmamı isterdi, ağlamamamı isterdi, hasta olmamamı isterdi, uyumamı isterdi... Ama hiçbiri, benden çay demlememi istemesi kadar mesut etmedi beni. Yüreğimde bir ayazın ortasında çiçekler açtırmadı, baharlar getirmedi, barışı müjdelemedi. Ali Ecevit'in çay demlememi istemesi... Ah ne güzeldi, aklımı kaçıracaktım ne güzeldi!

"Demlerim," dedim hemen. Radyodaki şarkı bitti, yeni bir şarkı çalmaya başladı o sıra. Ben bilmiyordum, o yüzden umursamadım. Yalnızca Ecevit'le aynı anda teybe baktık. Ben bir an önce ona çay demlemek için şarkıyı kapatmak istedim ama o da beni engellemek istedi. Ellerimiz teybin üzerinde çarpıştı. Ecevit parmaklarımdan tuttu ve kapatmamı engelledi. Ahmet Kaya olduğunu seçtim.

"O, mahur beste çalar, müjganla ben ağlaşırız."

Ben çay demlemek için o kadar aceleciydim ki Ecevit'in istediğini ya görmedim ya da göz ardı ettim. Yeniden kapatmak istedim ama Ecevit parmaklarımdan daha sıktı. İzin vermedi. "Çay..." dedim.

"Dur," dedi. "Dur," diye tekrarladı sonra. Sesi donuktu. Dalıp gittiğini fark ettim. Parmaklarımı yavaşça bıraktı. Geriye yaslanmış teybe bakıyordu. Onun her anında yanında olmak istemişken onu duraksatan tek bir ayrıntıyı bile bilmiyordum. Bir zaman sonra cebinden sigarasını çıkardı ama içi boştu. Paketi gelişigüzel bıraktı. Bir tane de torpidoya koyardı hep. Belki aklına gelmedi o an, belki erindi. Uzandım, açtım ve tahminimde yanılmadım. Oradaydı. Sigaranın ambalajını açtım ve bir dal sigara çıkardım. Baş ve işaretparmağımın arasına yerleştirdim. Ecevit sırtını yaslamış, sessiz sedasız karşı yolu izliyordu.

Dudaklarına yaklaştırdığımda, "Ecevit," diye seslendim. Göz ucuyla sigaraya baktı, sonra dudaklarının arasına aldı. Tam o saniye, dudakları parmaklarıma sürttü. Öyle şefkatli, nahif bir temas ya da öylesine bir an diyemezdim. Belki onun fark etmediği ayrıntıydı ama ben elimi çekerken parmaklarımı istemsizce birbirine sürttüm. Çakmağına bakındı ama aklı bir karış havadaydı. Boş kutusunun içindeydi. Onu aldım, çakmağı çektim, elini uzattı ama vermedim. Yaklaştım ve sigarasını yaktım. Derin bir iç çekti, soluklanıyor mu yoksa sigarasını mı harlıyor anlamak zordu.

Ahmet Kaya yine "*O, mahur beste çalar, müjganla ben ağlaşırız,*" diye söyledi. Ecevit'in gözlerini yumduğunu gördüm. Sormak istedim, istemedim değil. *Ne oldu Ecevit, ne seni bu kadar duraksattı, belki üzdü, bolca*

* Ahmet Kaya, *Mahur*, 1993.

kederlendirdi, özledin ya da o anı, sitemlisin ya da kırgınsın, ne oldu, hangi an, demek istedim ama sustum. Benimle alakalı olmayan bazı şeyleri onun anısına saygı duyup bırakmalıydım artık. Sormamalı, musallat olmamalıydım. Yanı başında durmak yetti bana. Belki annesiydi onu böyle derinden sarsan, belki babası. Onların çok dinlediği bir şarkı. Bilmem işte. Ya da bambaşka biri... Olsun istemezdim tabii. Ecevit'in dağ gibi sinesini şişiren, bir yükselen bir inen gövdesinin altında bir başkasının yaşamasını.

İç çekti. Şarkının sonuna gelene kadar gözleri kapalı sigarasını içti. Bir noktada mırıldandı. Sözlü değil, ritmik. Sonra açtı gözlerini, kendisi kapatmak istedi radyoyu. Bir tek o şarkıda gözü vardı. Tam o vakit telefonu çaldı. Eli ayağı biraz dengesizdi, birkaç saniye telefonun yerini bulamadı. Sonra cebinden çıkarıverdi, ikimiz de ekrana baktık.

Farah arıyor.

Kaşlarımı çattım. Ecevit'in başparmağı bir yeşil tuşa bir kırmızı tuşa gitti. Kesin kapatacak dedim ama son anda vazgeçti ve açtı. Telefonu kulağına dayadı. "Efendim?"

Bir uğultu duydum ben de telefondan. Kısık değildi, bana kadar geldi. Ecevit'in yüzü düştü, kaşları içe doğru çöktü, gözlerini yumarken telefonu hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Başını salladı ve "Cengiz," dedi kısık sesle. Arabaya derin bir sessizlik çöktü, tüylerim ürperdi. Ecevit telefonu kulağına dayadı ve "Hemen geliyorum," dedi.

Gelen, Ali Ecevit Tarhan'ın belki de bu hayattaki tek dostu Cengiz Resul Atmaca'nın ölüm haberiydi.

Ocak, 2000.

Ankara, Sincan Cezaevi.

Hürriyet; en cahil, bi' idrak, gafil, ahmak, kalın kafalı insanın bile kalbinde, bir küçük çocuğun karnını doyurmadan midesinde yer edinmiş vesika ekmeği kadar bulunmalı. Yoksa pek vahim kalemle, silahla; mekteple, harpla kazanılmış hürriyetlerin sonu.

Hürriyet; öyle kuvvetli, kanı hızlı, ayakları yere basan, müheykel olmalı ki vatan evladında, ömrünün sekiz yılını -ki bu baba ocağında geçirdiği

vakit kadar neredeyse- mapuslarda geçirmiş Ali Ecevitlerin bile yakasından düşmemeli, kalbinden sökülmemeli. Bir dört duvar, tel örgülerinin arkasından ancak görebildiği gökyüzü, bir tas karın doyurmayan mercimek çorbası yine de engel olamamalı güneşin doğuşuna. Hor görülmek, bir su misali akıp giden gençlik yine de çekip alamamalı hürriyetin aydınlık ışığını.

Ve hürriyet; artık hür olmayan Ali Ecevitleri bile baba ocağından atmamalı. Attı mı kendi yurdunun evladını, baba ocağı deniyorsa artık toprakta yatan babanın ocağı mevzubahis değil, pek vahim artık o harple, mekteple; silahla ve kalemle kazanılmış hürriyetin hali. Lakin elbet atmamış olacak ki, Ali Ecevit çürüyüp gittiği bir mapus köşesinde meslek öğrenmeye başlayalı iki yıl oldu.

Hürriyet ne mühim şey, insanın kalbinde oldu mu, yarınını görmeyen adama bile yeri geliyor kalem, yeri geliyor çivi tutturuyor. Gün geliyor meslek öğrenecek güç kuvvet veriyor. Aksi olsa, o adamın, gencin, çocuğun içinde hürriyetin ışığı olmasa yataktan kalkmak bile zulümlerin en büyüğü olur. Ali Ecevit hiç gitmediği okullara sıra yapıyor artık. Ne yüce şey bu hürriyet. Cumhuriyetin en büyük çocuğu sanki.

Yanında yürüdüğü adamların en çalışkanı. Niyeti de biraz farklı. Hüseyin Tarhan'ın oğlu olduğundan herhalde, yanında yürüdüğü adamlar gibi üç kuruş için yapmıyor bu işi. Üç kuruş az para değildir elbet. Dört kuruşluk bir ihtiyaçta üç kuruş kadar avuç acıtan ne olabilir ki? Alın teriyle kazanılmış üç kuruşun da Allah katında bedeli yüz misline eşittir. Sadece Ecevit'in üç kuruşa ihtiyacı yok. Para nedir çok bilmiyor. Paranın ne kıymetli şey olduğunu da anımsamıyor. Paraları birinci sınıfta öğrenmeye başladı, Ecevit okula gitmeyeli sekiz sene oluyor. Nereden bilsin artık kuruşların gitgide değer kaybettiğini, milyon demir paraların yaygınlaştığını? Her neyse. Pek de anlamaz.

O gün ilk paket sigarasını aldı kantinden. İki yıldır kazanır durur aslında ama ilk kez bir paket sigara aldı. Aldı işte. Canı istedi, aldı. Çok muydu? Canı artık öyle güzel şeyler, annesinin portakallı kekini, babasının sıcak somun ekmeğini istemiyor. Anımsamıyor bile. Sigara almak istedi. Pek kötü oldu aldıktan sonra. Yarım yamalak gördüğü gökyüzünün altında ağlaya ağlaya içedurdu. Ağladı işte. Canı istedi ağladı. Çok muydu? Uzun da bir

vakit olmuştu öyle için için ağlamayalı. Ne oldu da öyle ağladı bilmiyordu. Sigaralarını da parmaklarının arasında heba etti. Bilmiyordu daha içmeyi. Belki heba edişine ağladı, belki babasının artık anımsamadığı sıcak somununa, belki annesinin parasını sigaraya harcadığını görünce hissedeceği hayal kırıklığına, belki her gece yatmadan önce iyi olsun diye dua ettiği kardeşinin rızkını bu merete verdiğini düşündüğünden... Sıralar dururdu insan. Ali Ecevit'e ağlamak için sebep mi bulunmazdı? Belki de içinde sönmeyen o hürriyet ışığından ağladı.

Artık hür olmayan genç adamın, içinde sönmeyen hürriyet ışığına ağlaması çok muydu?

Velhasılıkelam üstü başı ahşap kokarken, koğuşun yolunu tutmuşken mesut değildi elbet ama iyiydi, hoştu. Bugün tamamladıkları sıralar, ak pak, sağlam, yepyeni halde bir ilkokula gönderilmişti. Ali Ecevit bu durumdan pek memnundu. Yaptığı her işin gideceği yeri merakla sorardı. Okula gidecekse daha hızlı, daha özenle, içinde kalmadığını sansa da yine sevgiyle asılırdı işine. Anneciği geçenlerde rüyasına girmişti. Ali Ecevit'im, demişti gururla, -belki de Ecevit hayalini görmüştü, bilemiyordu- benim güzel oğlum. Ali Ecevit'im, bileğinden güç eksilmesin. Güzel oğlum, ah benim güzel oğlum. Yüreği temiz, düğmesi ilikli, güzel oğlum. Ali Ecevit'im. Öyle eğme başını mahzun mahzun. Allah yardımcın olsun. Benim güzel oğlum. Ali Ecevit'im...

Koğuşun kapısı açılmadan mahkûmlar içeriden gelen sesi duydu. Deli İsmail yine saz çalıyordu. Adam raporsuz delilerdendi. Bu mapusların raporlusu az, delisi pek çok olurdu. Deli İsmail de Ali Ecevit'in payına düşendi. Bu yarım akıllı adamın bir sazı vardı, Ecevit'e göre de Müjgan diye bir sevdiği. Oturur sazını eline alır, hoş sesiyle, 'O, mahur beste çalar, Müjgan'la ben ağlaşırız,' der dururdu. Nakaratı değil iki kere, on iki kere söylerdi. Tekrar ederdi yanık sesiyle. Ecevit bu adamla hiç konuşmamıştı, konuşacak olsa ne oldu Müjgan'a derdi. Ne oldu da Müjgan'a bunca senedir Müjgan'dan başkasını bilmezsin? Dört duvar arasında aklına nasıl kadın geliyor? Müjgan mı kaldı İsmail, çürüyüp gidiyorsun, kadın seni unuttu gitti, yiyeceğin ekmeği düşün. Ama hiç konuşmamıştı. Ecevit hâlâ pek fazla konuşmazdı. Eskisi gibi yabani değildi artık, insanlar ondan bahsederken sessiz diyordu.

Zaten konuşsa, sorsa, sonra bu adamın suçunun Müjgan olduğunu öğrense Ecevit çok öfkelenirdi. Yakasına yapışmak isterdi de kendisinin de katil olduğunu hatırlar ve durmak zorunda kalırdı. Koğuştan içeri girdiler, sayım yapıldı, sonra kapılar kapandı. Ecevit'in gözü ihtiyar adamı aradı ama göremedi. Aşağıda olacaktı herhalde, yatıp uyumak istedi ama haberi yatağına girmeden geldi. "Cengiz abi aşağıda, bana bir uğrayıversin dedi." Ecevit eskisi gibi söylenip durmadı. Başını salladı yalnızca. Merdivenlerden inmeye başladı. Basamaklar azaldıkça sazın da, adamın da sesi artıyordu.

"Hoyrattı gülüşleri, aydınlığı çalkalardı.

Gittiler akşam olmadan ortalık kararırdı."

Cengiz, Ecevit'in geldiğini bilerek oturduğu yeri değiştirdi. Sırtını televizyona döndü, Ecevit gelince karşısına oturacaktı. Yüzü televizyona dönük olacaktı. Cengiz aşağıda olan tek kişiye döndü. "Kıs televizyonun sesini, yukarı çık," dedi. Saz çalan adam, avluya yakın bir yerde oturuyordu. Buradan ayrılmasını istediği tek kişi oldu bu yüzden. Adam, ihtiyara baktı. Sırtını döndüğünden olacak, "Kapatayım mı abi?" diye sordu.

"Kapatma, kıs!"

Cengiz bir kez daha ekrana baktı. Sakin bir tavırla önüne döndü. Adam önce sesi kıstı, sonra merdivenlere yöneldi. Merdivenlerde Ali Ecevit'le karşılaştılar. Bir baş selamından çok konuşmadılar. Ecevit aşağı indi, kimseye bakmadan semaverin önüne gitti, televizyonu görmedi. Çayını aldı, Cengiz'in karşısına oturdu. "Selamünaleyküm," dedi.

"Ve aleykümselam. Hoş geldin."

"Hoş buldum abi," dedi Ecevit. Adamı süzdü. Gecenin bu vaktinde, buradaki herkes ipi sapı kaçmış halde gezinirken ortalıkta, bu adam gömleğini giymiş, altına kahverengi kumaş bir pantolon çekmiş, kırlaşmış saçlarını taraktan geçirmişti. Ecevit ihtiyarın önündeki kitaba göz dikti. Uzaktan baktı kapağa. Artık kendisi de okuyordu. Her boşluğunda, vaktini kitaplarla öldürüyor demek yanlış olurdu. Kitaplar vakit öldürmezdi, kitaplara vakit ayrılırdı. Ecevit'in dört duvar arasında akıp giden gençliğine iki yatırımdan

* Ahmet Kaya, Mahur, Tedirgin, 1993.

biriydi. Ecevit arasına kurşunkalem sıkıştırılmış kitabı kendine çekti. Kitabı araladı. İki dizesi çizilmiş şiirin tamamını okudu.

"Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı,

Yetmişinde bile, mesela, zeytin dikeceksin,

Hem de öyle çocuklara falan kalır diye değil,

*Ölmekten korktuğun halde ölüme inanmadığın için."**

Ecevit okusa çizmeden geçerdi. Demek bu ihtiyar ondan daha çok anlam bulmuştu bu dizelerde. Cengiz dikkatle adamı izliyordu. Merakla, pürdikkat televizyona bakacağı anı bekliyordu. "Beğenmedin mi?" diye sordu. Ecevit çayından bir yudum aldı. Yorgun bakışlarını boşluğa dikti.

"Beğendim," dedi yalnızca. Sadece anlam bulamadım, kendi anlamımı, kendi coşkumu, kendi ateşimi. Yanmadan söndü bende şiir. Yanmadan söndü içimdeki gençlik ateşi. İçimdeki gençlik ateşi... Harsız, cılız, tutuşmamış, bir tek kül olmuş. Şairin mürekkebine varmış da yazılmamış bir şiir gibi. Şairin mürekkebinden çıkmış da bana ulaşamamış şiir gibi. Bana yazılmamış şiirler gibi, benim gibi adamlara varmamış şiirler gibi.

"Yetmişinde bile, mesela, zeytin dikmeyecek misin?"

"Çocuklara kalır diyeyse dikerim," dedi Ecevit yalnızca. Zaten ne o fazlasını söylerdi ne de adam sorardı. Apaçıktı her şey. Ecevit iç geçirdi. Anacığını düşündü. Anneciği olsa bu şiirin tamamını, siyah uçlu tükenmezkalemiyle çizerdi. Tamamını.

Ecevit'in kederli bakışları televizyona çevrildi. Cengiz'in dikkati arttı, yine de kendinde zerre belli etmedi. Bir, iki, üç, dört, beş... Ecevit bakışlarını ekrandan çekti. Bir, iki... Yeniden baktı ekrana. Deli İsmail yine nakaratı tekrar etmeye başladı. Ecevit'in gözleri, ekranda ay gibi parlayan bir zarif yüze, yeşil gözlere, ışıklar altında daha açık duran kumral saçlara, temiz, ak pak bir tebessüme daldı.

"O, mahur beste çalar, Müjgan'la ben ağlaşırız."

İç geçirdi, kime, neye olduğunu bilmeden.

Bu televizyonla iki yıldır beraberdi. O alçak Akın ailesini gelir gelmez, daha haftası dolmadan görmüştü. Hele o Atilla şerefsizi... Ne zaman

* Nâzım Hikmet, *Bütün Şiirleri*, (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2008), 906.

televizyon açılsa ekrandaydı. Bir yıldan sonra o alçağın sıfatını burada görmeye ancak alışmıştı. Ecevit'in firuze taşları vardı. Yatağının dibindeki duvara da yer yer kan lekeleri bulaşmıştı. Atilla yazardı oraya, ucunu oya oya sivrilttiği firuze taşlarıyla. Sonra Bülent yazar, Aylin yazardı. Bir kez yazardı onları, sonra Firuze yazardı. Önce Firuze yazardı. Orta yerde Firuze yazmaya koyulur, ismini yarım bırakırdı. Bazen sadece baş harfini yazardı, bazen son harfe gelince durur tamamlamazdı, bazen ilk dört harfini, bazen de ilk harfini bile tamamlayamazdı.

Firuze'nin ismi, harbin ortasında, mektepte abece yazmayı öğrenirken vurulan bir çocuğun hayalleri gibi hep yarım yamalaktı.

Ecevit adını tekte yazdıklarını tek bir kör kurşunla öldürse içi soğuyacaktı. Kalpleri dursun istiyordu. Kolay yoldan da olsa, zordan da geçse o kalpleri bir dakika fazla atmasın istiyordu. Lakin mevzubahis adını birden çok yazdığı, bazenleri yazamadığı o kişi olunca kör kurşuna tamah etmiyordu. İçinde bir kin, öfke, hınç ama içinde kırgınlık, hâlâ beri gelen bir acı, artık olmayan özlem ama bir zamanlar özlemin bıraktığı tahribat, o ihanet... Ah, o ihanet... Herkes herkese ihanet edemezdi. İstese de edemezdi. Akın ailesinden tek ihanet edebilecek kişi Firuze'ydi. Çünkü bir yanlışa ihanet diyebilmek için çok güçlü, bir söğüt ağacının kökleri kadar sağlam bir bağ gerekiyordu öncesinde. Diğerlerinin yaptığı en âlâsından namussuzluk, kahpelikti ama Firuze'nin ihanetti. O yüzden adı çoğu zaman yarım kalıyordu. Acı bölüyordu, anı bölüyordu.

Şimdi ekrandaki, henüz on altısına girmemiş genç kıza bakarken Ecevit'in de kemik yaşı ancak şimdi on sekize yürüyordu. Resmiyette yirmi yaşında olunca o bunun pek farkında değildi, genç adam diye sesleniyorlardı artık ona. Ali Ecevit, ekrandaki genç kıza bakarken yaşını anımsadı. Daha küçüktü o da. İç geçirdi yüzü parlayan kıza bakarken. Sonra bir şey oldu, Ecevit anlamadı nasıl olduğunu ama kameraların önünde telaşa düşmüş Firuze Akın nereye bakacağını şaşırınca yüzüne tutulan kameralardan birinin merceğine baktı. Ecevit bir çift yeşille göz göze geldi. Sokakta padişahın kapısına inmiş bir isyan yumruğu gibi bir yumruk yedi kalbinin ortasına.

Cengiz'in onu izlediğini bilmiyordu. Yalnızca ekrana bakıyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Zihninin seçemediğini kalbi seçmişti. Yüzlerce kez atmak istedi kalbi. Yüzlerce anıyı anımsadı. Bir türkü gibi için için söylenmek, bir silah gibi ateş almak, anneciğinin tarhana çorbasının kokusuyla doymak, ilkokul öğretmenin sıra dayağıyla ürkmek, savaşmak, ölmek, bayrağın altında şiir okumak, gurbete düşmek, Edirne'den yola çıkıp Anadolu'yu karış karış gezе gezе Kars'a ulaşmak, her geçilen vatan toprağına bir ata tohumu bırakmak ama paçalarından da ateş akıtmak, bir kere yaşamak iki kere ölmek, bir kere doğmak üç kere öldürülmek... Ali Ecevit'e kalbi kısacık vakitte bunları hissettirdi. Birbirine uç, onlarca duygu çağladı kalbinde. Ecevit'in kalbinde çağlayan on yıl yaşadığı çocukluğuydu. Hatırasında ne var ne yok tek bir çift gözle bağırdı, ağıt yaktı. Sinesi şişip indi. Ayağa kalkarken buldu kendini. Televizyona yaklaştı. Sinesi yükselip düştü. Dışarıdan bakan ülkesinin ciğerleri yanıyor sanırdı.

Televizyonun önünde bekledi. Sonra Ecevit altta yazılmış birkaç harfe baktı: Firuze Akın'ın... Zihni kalbine yetişti. Ekrandaki kişiyi yüreği ilk andan seçmişti de zihni daha yeni anladı. Ali Ecevit Tarhan'ın yüreğinde yanmayan gençlik ateşiydi ama yüreği şimdi yangın yeriydi. Zihninde yedi yaşından bir adım öteye gidememiş kız çocuğuna, şimdi uzaktan genç bir kıza bakar gibi bakıyordu. Firuze büyümüştü... Ali Ecevit onu bu televizyonda görme umudunu çok zaman önce kaybetmişti. Bu umut, öyle özlemden değildi ama. Hınçla, öfkeyle, nefretle istiyordu onu da görmeyi. Sanıyordu ki onu görünce burnuna kan kokusu gelecek. Avuçlarını sıkacak, bir kurşun da ona verecekti artık. Kör kurşunu Firuze'ye sıkamıyordu çünkü Firuze zihninde yedi yaşındaydı. Ecevit sanıyordu ki yedi yaşında diye... Kör kurşunu alamadı. Kanını akıtamadı. Ölsün istese bile, diğerleri gibi kanı akmasın istedi.

"Yalnız kederli yalnızlığımız da sıralı sırasız... O, mahur beste çalar, Müjgan'la ben ağlaşırız."

Ah, ah Ali Ecevit! Şimdi bir et yığını gibi televizyon karşısındayken anımsadığı tek şey yitip giden çocukluğu oldu. Sol gözünden bir yaş düştü. Ah, Ali Ecevit, al şu kurşunu eline, dedi Cengiz içinden. Dik dur, öyle mahzun öyle kederli bakma. Al o kurşunu eline, tamamla tüm harfleri. Ya sen onların sonu olacaksın ya da onlar senin. Vazgeçme davandan. Onlar senin

yitip giden çocukluğuna feda olsun denecek insanlar değil. Tek biri bile değil. Öyle eğme başını, düşürme omzunu, iç çekme, orada işte, yak yık ama susma. Ah Ali Ecevit, dört duvar arasında taş gibi kalırsın da gün gelir kavuşursun gökyüzüne, güneş doğar, saç tellerinin arasında dolanır, gözünü alamazsan...[*]

Gözünü alamazsan Ali Ecevit, yazık etmez misin kendine?

[*] Ahmed Arif'in *Anadolu* şiirinden esinlenilmiştir. (ed.n.)

VI

"ölüm durumunda sözleşmenin akıbetini edimin niteliği belirler"

Cengiz Resul Atmaca. Bu dünyaya sayısız kötülük bıraktığına emin olduğum ama Ecevit'e uzattığı tek bir yudum su için bile minnet duyduğum, ölümü şimdi beni bile sarsan o adamdı.

Her ne kadar telefonu *hemen geliyorum* diyerek kapatsa da hareketsiz kaldı. Ne direksiyona dokundu ne de konuştu. Nefes aldığından bile şüphe edeceğim kadar hareketsizdi. Hiç konuşmayacak sandığımda, "Ecevit," dedim kısık sesle. Yine de bir umut, belki sadece ağırlaşmıştır diyerek, belki bir ihtimal yaşıyordur hâlâ diye sormak istedim ama Ecevit fırsat vermedi.

"Ölmüş," dedi sadece. Sesi bir yolda, çizgiden sapmadan, dümdüz ilerliyordu sanki. Bir his, üzüntü ya da bir başka şey... Hiçbirini sezemedim. Gözlerini kırpıştırdı daldığı yerden uyanmış gibi. "Gitmem lazım," diye açıkladı kendini kısa bir suskunluğunun ardından. İkimiz de aynı anda atölyeme baktık. Gitmeliydim. *Ama nereye?* Ecevit'le gitmeliydim sanki. Henüz ona büyük bir acı vermediğini hissettiğim bu ölüm belki birkaç dakika, belki birkaç saat sonra da bu şekilde sürecek miydi? Bilmiyordum.

"Gelmem senin için sorun olmayacaksa seni yalnız bırakmak istemem," dedim. Kendim için ya da paçasından ayrılmak istemediğim için değil. Yemin ederim değil. Sadece onu yalnız bırakmak istemediğim için ama yine de, ne derse, çabucak kabul edecek ve uygulayacaktım. Ona zaman kaybettirmeyecektim. Ecevit tekrardan atölyeme baktı. Yutkundu ve elini çaresizlikle çenesinde gezdirdi. Kemerini bağladı sonra.

"Emin misin?" diye sordu bana.

"Eminim," dedim hızla. Atölyeme bakıyordu bunları söylerken. Yalnız kalmamak için değil, yalnızca beni bu atölyeye en son bırakıp gittiğinde hiç güzel şeyler olmamıştı. Belki sadece bunun için bile arabayı sürdü. İkimiz de tek kelime etmedik. Ecevit bir kaya gibiydi. Öylece yolu izliyordu, zaman zaman ellerinin altındaki direksiyonu sıkıyordu ama asla konuşmuyordu. Yutkunmuyordu bile. Ne kadar vakit geçti bilmiyordum. Sadece saat geç diye neredeyse tüm yollar açıktı. Ne hissedeceğimi de bilmiyordum. Ecevit böyle yanımda üzülmeden ya da üzüldüğünü biraz olsun belli etmeden durunca kendimi boşlukta sallanıyormuş gibi hissediyordum. Hiçbir duygunun üzerine konamıyordum.

Hastane kapısına vardığımızda arabasını en uygun yere park etti ve özel, büyük bir hastaneye doğru yürümeye başladık. Neredeyse aynı hizada yürüyorduk. Hastaneye girmeden aşağıda oluşan takım elbiseli adam kalabalığını gördüm ama işin doğrusu hiç üstümüze alınmadım. İlk alandan geçtik ve asansöre bindik. Dört kat çıktık. Asansörden indiğimiz gibi koca katı kaplayan insan, hatta işin doğrusu erkek kalabalığına baktım. Ecevit bir adım önümden gidecek gibi oldu ama gördüğümüz görüntü onu da duraksattı. Yavaşladı, gözleri ortalıkta gezindi ve bana döndü. Başını salladı bir kez *hadi* der gibi. Onun yarım adım önüne geçtim ve koridorda ilerlediğimizde insanlar dönüp bize bakmaya başladı. Bizi kovacaklar sandım. Çünkü buraya tam şimdi bir hemşirenin bile rahatça giremediğini hissettim. İleriden bir adamın koşar adım bize geldiğini gördüm. Duraksadım. Hiç iç açıcı durmuyorlar, insanı güvende hissettirmiyorlardı. Bize doğru gelen adam da beni huzursuz etti ama, "Ecevit Bey," dediğinde adam, neredeyse herkesin dikkatini çekti.

Bu ismi duyana kadar bizi bu koridordan uzaklaştırmak ister gibi bakan adamların gözlerindeki ifade hızla değişti ve etrafımız Ecevit'in elini sıkmaya başlayanlarla sarıldı. Tek bir adam bile beni ürkütürken bu kadar adamın arasında kalmak tedirgin etti. Ecevit ona uzanan birkaç eli sıktığında hemen yanı başındaydım. Şaşkınca olanları izliyordum. Ecevit'in yüzü hiçbirinde yoktu ama Ali Ecevit Tarhan ismini biliyor olmalılardı. Ecevit el sıkmanın sonunun gelmeyeceğini anladığında, "Kardeşi

nerede?" diye sordu yanına ilk gelen adama. Ortalığa bakındım ben de. Uzun boylu, yapılı ve bir matem yerine yaraşır şekilde siyah giyen adamların arasında bir kadın göremiyordum.

Adam bir noktayı işaret etti ve "Kalkmak istemedi," diye açıkladı. "Farah Hanım'ın etrafını boşaltın," dedi ve kalabalık bir güruha seslendi. Adamlar açıldığında ancak yerde duvarın dibine çökmüş kadını fark ettim. Yıkılmış, başını duvara yaslamış, boşluğa bakarken sicim gibi gözyaşları döküyordu. Etrafında olan hiçbir bedene ya da sese duyarlı olmadığını ilk an fark ettim. Ecevit, "Farah," dediğinde tepki verdi. Ecevit'i duydu. Başını çevirdi ve ona seslenen adama baktı. Kaşlarım bükülmüş, öylece onu izliyordum. Ecevit ne kadar darbe geçmeyen bir taş gibiyse Farah bir o kadar acısını dışa vuruyordu. Vurduğunu sanıyordum, ne zaman ki başını kaldırdı, Ecevit'i gördü, aslında o vakte kadar tepkisini nasıl içinde tuttuğunu fark ettim. Ecevit'i görünce sicim gibi akan gözyaşlarına sesli hıçkırıkları karıştı. Âdeta ağıt yaktı. İki arada bir derede olan yüz ifadem tamamen ezildi ve gözlerim küçüldü, yaşardı, ne yapacağımı bilemez halde Farah'a baktım. Ecevit aralarındaki mesafeyi birkaç adımda kapattı ve yanına çöktüğünde artık koridorda Farah'ın ağlayışları duyuluyordu. Sanki ölüm haberini saniyeler önce almış gibi sesli, acılı ve iç yakan bir ağıttı bu. Sanki bu kadar ağlamak için Ecevit'in gelmesini beklemişti. Kendini Ecevit'in kollarına bıraktığında artık onun yüzünü göremiyordum çünkü yüzü, Ecevit'in kalbine çok yakın bir yere, sinesine, gövdesine, göğsüne yaslanmıştı. Gözlerim artık yalnızca Ecevit'in sırtını görüyorken soluklandım ve yutkundum.

Ecevit'in eli bir süre havada kaldı. Nereye koyacağını bilemedi, sonra usulca Farah'ın sırtını buldu. Sıvazladı, sıvazladı, sıvazladı... O hareketindeki bulanıklığı seçebiliyordum. Ne yapacağını bilemeyen, nasıl yapacağını bulamayan, belki bu hareketini yersiz bulan ama muhakkak bir şey yapmalı diye hareket eden bir temastı bu.

Farah'ın elini yere bastırdığını ve Ecevit'e biraz daha yaklaşmasını izledim. Bir şeyler söyledi ama duyabileceğim konumda değildi. Boğuktu, Ecevit'in tenine çarpıyordu sesi, belki Ecevit bile duymuyordu.

Ecevit'in eli Farah'ın sırtından yukarıya doğru süzüldü. Daha sahici, az önceki gibi havada durmayan bir dokunuşun geleceğini fark ettim. Bir kayıp vermiş kişiye yapması gerekeni yapıyordu: Teselli ediyordu. Sahiplenici, gurbette ömür tüketmiş bir insanın teninde gezinse vatan toprağını anımsatacak elleri Farah'ın saçına dokunduğunda çok özel bir anı izliyormuş gibi gözlerimi kaçırdım, yumdum. Artık tek duyduğum Farah'ın ağlayışıydı.

"Gel Farah," dedi Ecevit. Farah desteksiz yerden kalkacak gibi değildi, bunun yanında yerden kalkmak da istememişti bu ana kadar. Yoksa burada onu kaldıracak onlarca adam vardı. Hiçbir yere sığamamış olacak ki, olduğu yere çökmüştü. Yeniden onlara baktım. Ecevit kolundan tuttu ve kaldırmak istedi. Belki Farah kalkmak istemedi ama Ecevit öylesine sıkı tutuyordu ki istemese de kalkmaya çalıştı. Biraz yerden ayrıldı da ama kalkmaya çalıştığı ilk an takatı kalmadı ve bedeni yığıldı. Ecevit tutmasa düşecekti. Refleksle ben de tutmaya çalıştım ve aynı anda koridor boşluğuna doğru, "Doktor var mı?" diye bağırdım.

Farah'ın elinden artık ben de tutuyordum. Ya Ecevit kucaklayacaktı ya da bir kişi daha destek olmalıydı. "Oturtalım Ecevit," dedim. Yere değil belki ama koltuğa oturması onun için en iyisiydi. Benim seslenişimle beraber doktor aranmaya başlandı ve kısa zamanda da sesimizi duyan oldu. Bir kadın ve bir erkek bize doğru gelirken Farah'ı koltuklardan birine oturtmuştuk. Gözleri kapalıydı, bilinci tamamen kapanmasa da dışarıdan gelen çoğu şeyi almıyordu. Ecevit'in elini sıkıca tutmuşken eli elimden kopup gitti. Kadın doktor, elindeki ışığı Farah'ın gözlerine tuttuğunda yanındaki hemşireye, "Odaya alalım," dedi yalnızca. Koridor o kadar kalabalıktı ki sağlıkçılar da hareket edemiyordu. Ecevit bunu ilk fark eden kişi oldu ve "Aç şurayı," diye bağırdı boşluğa doğru elini havalandırarak. Farah'ın gireceği odanın kapısı açıldı ve Farah'ı, Ecevit ve erkek hemşire kaldırdı.

Odanın içine girdiklerinde ben eşikteydim. Doktor hızla yüzüme kapıyı kapattı ve Ecevit içeride, ben dışarıda kaldım. Kapının eşiğinden bir adım uzaklaştım. İçeri giremez, ayak bağı olamazdım. Ne yapacağımı

bilemedim. Etrafta bana bakan adamlar vardı. Bazı adamların ilgilendiği yaşı daha büyük adamlar vardı. Korudukları kişinin çevresini sarmışlardı ama bu ortamda kimi neyden koruyorlardı anlamıyordum. Babam da korumasız bir yere adım atmazdı ama ne bileyim... Şimdi buradaki durum bana babamın çevresindeki kişiler gibi hissettirmedi işte. Bu yaşı büyük insanlar da yan yana değillerdi, aksine birbirine oldukça uzak oturuyorlardı. İşte bunu biliyordum, herhangi bir törende denk gelen babam ve rakip parti liderleri gibiydiler. Aynı yerde aynı kişi için bulunsalar da birbirlerine tahammülleri yoktu. Boş bir yer aradım ve usulca gidip oraya oturdum. Derin bir nefes aldım ve sessizliği dinledim. Kimse birbiriyle konuşmuyordu. Bir hastane koridorunda değil de tenha bir sokaktaydım sanki.

Ellerimi önümde birleştirdim ve hastanenin beyaz duvarını izledim. Dakikalar sonra içeriden doktor çıktı, kapı çok hızlı açılıp kapanınca kafamı eğip bakmaya bile fırsat bulamadım. Sonra hemşire çıktı, bu kez eğildim ama Ecevit'i göremedim. Sadece yatakta uzanan Farah'ı saliselik görür gibi oldum. Giden hemşire kısa vakit içinde geri döndü. Elinde serum vardı. Ayaklandım ve açacağı kapıdan içeriyi görebileceğim kadar konum değiştirdim. Kapıdaki adamlar hemşireyi içeriye girmeden durdurup sordular ama verilen cevabı ben duyamadım. Kapı açıldığında gördüm. Ecevit yatağın dibinde, ayakta duruyordu. Kapı yeniden kapandı. Daha fazla bakamadım. Bu kez içeriden yine Farah'ın sesini duydum. Bağırıyor mu yoksa ağlıyor mu ayırt edemiyordum. Hemşire de o ses bitene kadar odadan çıkmadı. Kalktığım yere geri oturdum.

Dakikalar saatlere ulaştı. Odaya giren çıkan olmadı. Buradaki herkes gibi ben de bekliyordum. Buradaki insanlar tam olarak neyi bekliyorlardı onu da bilmiyordum ama Farah'ın kimsesi yoktu. Bu açıktı. Şimdi Ecevit olmasa, içeride yanında kim olacaktı? Bunca kalabalığa rağmen biri bile akrabası değildi. Belki de Farah ölüme yaş olarak bu kadar yaklaşmış olan abisini kaybettiği için değil, bu hayatta yaşayan tek ailesini kaybettiği için böylesine ağıt yakıyordu.

Geçen dakikalar, kasıklarımdaki regl ağrısını bana hatırlatmadı. Sadece aniden nükseden, âdeta vuran ve geçmeyen ağrı yeniden başkaldırdı. İlk gece kadar olmasın, ya da yalnızca ben ortamdan dolayı odaklanamıyordum, bir ağrı yokladı beni. Yüzümde mimik oynamadı ama bacaklarımı birbirine bastırdım ve soluklandım. Bu kalabalığın içinde, ölüm acısı varken bu ağrımla elbette baş ederdim. Ağrım arttıkça kanamam da artıyordu. Sesim soluğum çıkmıyor, yerimden de kıpırdamıyordum. Kafamı her kaldırdığımda bir adamla göz göze geliyordum ama bu beni rahatsız edecek bakışlar değildi. Sadece insanlar kim olduğumu anlamıyorlardı. Evet, bence de Cengiz'le pek alakam var gibi gözükmüyordum. Kapı açılmadıkça ve ağrım arttıkça yerimde bu kadar sakin duramamaya başladım. Sıcak basıyor, ellerim buz kesiyor ve ağrıdan inlememek için kendimi zor tutuyordum. Âdeta ensemden terlediğimi hissediyordum. Ecevit çıkmıyordu, bir saati geçmişti. Çıksa da ona söyleyebileceğim bir konumda değildim. Her şeyi aynı anda düşünmeye çalıştım. Gözlerimi kapattım. *Ecevit'e bela olmadan, dikkati üstüme çekmeden ve kimseye yük olmadan hallet Firuze...*

Elim yumruk olmuşken bacağımın altına almıştım. Sıcaklık arttı ve midem de bulanmaya başladı. Acı zamanı ağırlaştırsa da burada oturuşum bir saati çoktan geçmişti. Artık kalkmam, bu ağrı için bir şey yapmam ve pedimi değiştirmem gerekiyordu. Yerimden korkarak kalktım ve gizlice kalktığım koltuğu kontrol ettim. Temizdi. Derin bir nefes aldım ve bizi ilk karşılayan adamı aradı gözlerim. Birileri gidip geliyordu ama kimseye bakmıyordum. Adamı gördüğümde yavaşça ona yaklaştım. Orta yaşlarda, orta boylu bir adamdı. "Pardon," dediğimde adam onunla konuşmamı hiç beklemiyor olacak ki şaşırdı biraz. Afalladı. "Bir şey rica edebilir miyim?"

"Tabii, buyurun?"

"Ecevit içeriden çıktığında hava almak için aşağı indiğimi söyler misiniz?"

"Bir isteğiniz varsa biz yardımcı olalım," dedi. O kadar ciddiydi ki bunu söylerken, şimdi ne istesem yapacaktı sanki.

"Hayır, teşekkür ederim, Ecevit çıkarsa bilgi vermeniz yeterli."

"Sizinle birkaç kişi daha insin," dedi sonra. Az önce onunla konuştuğumda afallayan adamdan eser yoktu. Bir an anlayamadım, o boşluğumda birkaç kişiyi yönlendirmeye kalkıştı.

"Hayır hayır," dedim telaşla. "Hayır," diye tekrar ettim. Delirmişler miydi? Ben bu hastanedeki herhangi biriydim. "İstemiyorum, gerek yok. Teşekkür ederim, söylediğimi yapmanız yeterli," dedim ve hızla yanlarından uzaklaştım. Sanki kalsam adam ısrar edecek ve hatta belki birkaç kişiyi peşime takacaktı. Önce sora sora hastane içindeki tıbbi marketi bulup ped, sonraysa eczaneye geçip bir ağrıkesici aldım. Hızla lavaboya gittim ve işimi hallettim. Tam da tahmin ettiğim gibi yoğun ağrı beraberinde yoğun bir kanamayı getirmişti. Ellerimi yıkadım ve lavabodan çıktım. Bir su ve bir çay alıp bahçeye çıktım. Hava soğuktu ama hastane koridoru da çok sıcak, aynı zamanda çok sessizdi. Banklardan birine geçtim ve hızla ilacı içtim. Bacaklarımı birbirine bastırıp dirseklerimi dizlerime yasladım.

Öne doğru eğildim ve yüzümü ellerimin arasına alıp acının biraz olsun geçmesini bekledim. Bıçak saplanıyor, alttan ve üstten âdeta içimi oyuyordu. Burası o kadar da sessiz değildi, istediğim yerde acıdan için için inledim. *Geçecek, sakin ol geçecek...* Gözlerim kapalıydı, gözümün önüne hastane yatağında Ecevit'in eline sığındığım, iki sakinleştirici yediğim gece geldi. Ecevit kendisi teklif etmişti, *elimin üzerine yaslanmak ister misin*, demişti. Teselli etmişti beni. *Teselli etmek...* Bence o hiç öyle düşünmese de çok iyi teselli veriyordu. Kalbimin çevresinde ipince bir zar kaplıydı da biri elini göğsüme sokmuş, o ince zarı tırnak uçlarıyla soyuyordu. Gözlerimin ardındaki gerçek bir andı. Ecevit ve ben bir hastane odasındaydık. Zihnimdeki de tamamen hayaldi. Farah ağrıkesiciyle sakinleşmişken yanağının altında bir el vardı. Gözlerim ve zihnimin arasındaki fark çok azdı. Birden fazla fark bulunmazdı ama hissettirdikleri o ince zarı sıyırdı kalbimden. *Firuze yapma!*

Öylesine bir karmaşa içindeydim ki bunları ben düşünüyor, bana ben kızıyordum. Böyle bir anda nasıl ve neden bunu düşünürdüm? Kadının abisi ölmüştü ve o kadın Ecevit'in tek dostunun kardeşiydi. Nasıl böyle kör, katran karası, küstah bir hisle burada otururdum? *Engelleyemiyordum.*

Neredeyse hınçla oturup ağlayacak, gelip soran olursa *cenazemiz var* diyecek kadar alçalacaktım. Kötü bir insan gibi hissettim kendimi. O gece Ecevit'in elinin üzerine ben kötü bir insan değilim diye ağlarken şimdi burada kötü bir insanın hisleri beni ağlatmak üzereydi. Kör bir merakla sadece Ecevit'in Farah'ı nasıl teselli ettiğini düşünüyordum. Çok ayıptı, biliyordum ama engel olamıyordum ve böylesine çirkin bir durumu, içimdeki küçük çocuğa atıp içinden sıyrılamıyordum bu kez. Tümüyle bir yetişkinin içinden geçiyordu, bir çocuğu suçlayamadım bile. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağrım çok fazlaydı. Belki de bu kadar fazla diye her duygu bedenime vuruyordu. Sakin atlatabileceğim bir şey yoktu sanki. Kendime küfürler ediyor, sonra yine zihnim ve gözlerim arasındaki farka öfke duyuyordum, ardından Cengiz'e ama aslında Ecevit'e üzülüyordum.

Gözyaşlarım gizli saklı akıyordu. Ağlıyorsam da öfkeden ağlıyordum. Kendime çok öfkeliydim. Küfürler ediyor, sonra Cengiz'e dua ediyordum. Her şeyin böylesine karman çorman olduğu bir anda, bahçeye bile sığamazken, kendi yakama yapışmışken ve neredeyse kendi canımı alacakken yanıma bir beden oturdu ve adımı söyledi.

"Firuze."

Dünya telaşının ne kadar yersiz olduğunu, şu öfkenin, hıncın, nefretin ne kadar büyük yer kapladığını kısacak bir seste ama kocaman bir bedende fark ettim. Ecevit bir kavganın orta yerine dalmış gibi kendimle olan kavgamın ortasına daldı ve yakamdaki ellerime baktı sanki. O öyle bakınca, ben kendimi kavgacı, çirkef biri gibi hissedip elimi ayağımı üzerimden hemen çektim. Ellerimi arkamda sakladım ve sanki bir suçlu gibi iki yana sallandım. Tüm hırçınlığımı, öfkemi ve nefretimi hiç kendine çekmeden sinesinde yumuşattı çünkü. Sakinleştim ve titrek bir nefes aldım. Ona bakınca soluklandım. "Ecevit," dedim fısıltıyla. Üşüdüğüm için sanırım sesim çok tutuk çıktı. Ecevit'in üzerinde sadece kazak vardı artık, bense kabanımla oturuyordum.

Yanıma oturmuştu, aramızda bir karışlık mesafe yoktu bile. İkimiz de aynı anda konuştuk.

"Farah nasıl?"

"Ağrın mı var?"

Ağlamak istedim ve sorana *cenazemiz var* demek istemedim. Dudaklarıma baktı. Dişlerimi birbirine bastırdım. "Uyuyor. İlk birkaç saat... Zor geçecek. Sonra yavaş yavaş alışacak. Sakinleştirici verdiler, hemen uyudu." Üstünkörü, sorum yanıtsız kalmasın diye yanıtladı bunları. Sanırım öncesinde bu süreci zaten hayal etmişti. Şimdi her şey onun beklediği gibiydi. Ben Farah hakkında yeni bir şey daha soracakken, "Ağrın mı var?" diye tekrar sordu. Çok mu anlaşılıyordu? "Dudakların morarmış," dedi yeniden dudaklarıma bakarken. O an anladım neden baktığını.

Ağrım olduğunu söylemek istemedim. Belki yanlış düşünüyordum ama yine de aklı bende kalır diye gizlemek istedim. "Yok, soğuktan morarmıştır."

Çatık kaşları, dikkatli gözleriyle bana bakıyordu. Bacaklarımın arasına sıkıştırdığım ellerime baktı, sonra ardından yeniden dudaklarıma. "Yok," dedi benim gibi. Sesi durgundu, öyle hissediyordum ki henüz Cengiz'in ölümüyle yüzleşmemişti ya da Ecevit ölümleri çok olağan karşılıyordu. Onu belki bunu bilecek kadar iyi tanımıyordum henüz. "Soğuktan değil. Ağrın var. Geçen gece de böyleydin."

İçim bir yaprak gibi titredi. Sonbaharda canından olmuş ve sararmış bir yaprak gibi yerde süründüğümü sanırken aslında onun bu sözleriyle şehri süslediğimi hissettim. Doğru söylüyordu çünkü, fiziksel, çok derinden gelen acı benim dudaklarımı morartırdı. Demek o gece fark etmişti. Gülümsedim. "Ağrıkesici aldım," dedim bilsin diye. "Etki eder birazdan. İyiyim ben."

"Sen git artık Firuze," dedi. Biliyordum, birazdan kalkıp gidecekti. Ben ya burada kalacak ya da yukarı çıkacaktım.

"Sen?" diye sordum istemsizce. "Yani... Tabii kal ama... Cenaze ne zaman kaldırılacak?" Cengiz ölür ölmez biz aranmıştık. Yarın sabahtan gömecekler miydi? Ben de orada olmak istiyordum. İçimden kuvvetli bir ses hâlâ Ecevit'in yüzüne ölümün vurmadığını söylüyordu. O an tek olmasın istiyordum.

"Bir kardeşi daha var Cengiz'in. O gelecek, onu bekleyeceğiz."

Beni dediği şaşırttı. "Farah'ın bir kardeşi daha mı var yani?" diye sordum merakla. Bir nebze yalnız olmadığına sevindim açıkçası. En azından geriye kalan süreçte ailesinden biri yanında olurdu. Ecevit başını hafifçe geriye attı ve cıkladı.

"Anneler farklı. Hepsinin farklı işin doğrusu. Cengiz'le abi kardeşlerdi ama bu gelecek olanla bir kardeşlik bağı yok."

Bu durumu hiç garipsemedim. Annelerin farklı olmasını garipsemedim ama kardeşliğin olmamasını garipsedim. Hatta çok garipsedim. Kardeşlikle hiç alakası yoktu bunun. Aralarında hiç mi bir bağ yoktu? Çok saçmaydı. Acaba gelecek olan kadın mıydı erkek miydi? Kaç yaşındaydı? Farah ondan küçüktü muhtemelen. Ecevit'e sormak istediğim çok soru vardı aslında ama o, "Hadi sen git, uyu," deyince içimde tuttum. Zaten o da Cengiz'in soyağacını anlatmak için çok hevesli olmazdı.

"Tamam, gideyim ama bana döndüğünde haber ver olur mu?" dedim. Gözlerinin içine bakıyordum. Eğer ki beni geçiştirirse fark ederdim. "Ya da direkt atölyeye gel istersen. Ara beni, ben dediğin yere de gelirim evde olmazsan. Yalnız kalma olur mu Ecevit?" Sesim yumuşak, dakikalar önceki hislerime rağmen çok sakindi. Yalnızca onu ikna etmek istiyordum. Ben rahat rahat arayamazdım, biliyordum. "Hım?" diye mırıldandım. Israrımı izliyordu. Bu öyle yakasına yapışan, onu bunaltan bir ısrar değildi. Kulağına fısıldıyordum yalnızca. "Arayacak mısın beni? Aramayacaksan ben burada her şeyin bitmesini beklerim. Söz ayak bağı olmam. Ağrım da geçer şimdi zaten. Yalnız kalmanı istemiyorum Ecevit, lütfen."

İçimden bir ses ben gittikten sonra, gözünün önünden çekildikten sonra aklına gelmeyeceğim, hatta belki acısında kaybolacak, yalnız kalmak isteyeceğini söylüyordu.

"Eve mi gideceksin?" diye sordu dalgın bir sesle. Tam da bu dalgınlığından dolayı tek kalmasın istiyordum.

"Hayır, atölyeye giderim," dedim. Eli cebine gitti. Sigara içecekti sanırım. "Yani evden çıkmam zor olur diye hiç riske atmayacağım. Sen direkt çıkınca yanıma gelirsin, olmaz mı? Ya da ararsın ben rahatça çıkar-" Cebinden çıkardığı elini bana doğru uzattı. Avcunu bir sigara paketi

doldurur sanmıştım ama şimdi bana açılan avuçta bir anahtar vardı. Bu anahtarı tanıyordum.

Ali Ecevit'in evinin anahtarıydı.

Sararıp solmuş bir yapraktım ben, yeniden yeşillere bezendim ve ağaçlara tutundum sanki. Belki bir yalancı bahar, belki bir kış güneşi ama muhakkak, güneşe muhtaç bir kalbi kısa bir an için bile olsa ısıtmış, kandırmış bile olsa ısıtmış, bir andı bu. Kalbim, çenem soğuktan titrerken ısındı; bir evsize uzatılan bir tas mercimek çorbasının, bir çift kalın çorabın anlamı ne kadar büyükse, hissettiğim biraz altı değildi.

Ali Ecevit, evinin anahtarını bana uzattı. Ne büyük, heybetli bir cümleydi böyle.

"Bana git..." dedi solgun bir sesle.

Ne büyük şey dediğinin hiç farkında değildi. Kulağımdan *benden git* dercesine söylediği onlarca cümle bir çırpıda silindi. Yalnızca bu an ve bu istek kaldı. Ona zaten hiç kin gütmemiştim ama kulağım da o sözlerini hiç silmemişti. Sanki bu ana kadar...

"Efendim?" dedim yine de, yanlış anlamaktan korktum.

"İstersen. Bana git. Ben... Aramam. Unuturum. Belki istemem. Eve geçerim direkt. İstersen," dedi yeniden. Kelimeleri allak bullaktı. Belki bunu bana sunduğu için pişman olacaktı, belki ben evine varmadan vazgeçecekti. Belki bu duygusal boşlukla yaptığı bir şeydi... Bilmiyordum. Eli havada kaldığında omuzları düştü ve elini geri çekecek sandım. Belki gerçekten çekecekti, belki de ben çok telaş yaptım. Kavradım, anahtarı değil ama elini.

"İsterim," dedim hızla. Vazgeçecekse de ben gittikten sonra vazgeçseydi. İşte o vakitten sonra beni arayıp *çık evimden* demezdi. Ben de çıkmazdım zaten. Ben yüzsüzdüm, o da gururundan ölmüyordu sonuçta. "İsterim. Hem senin de aklın kalmaz bende. Senin evindeyim. Kediyle de ilgilenirim. Sen gelene kadar kalırım. Olur, isterim." Elini daha fazla tutmak için bir bahanem yoktu. Anahtarı usulca aldım ve ellerimizi birbirine sürterek birbirinden ayırdım. Yeniden cebine attı ve bu kez arabanın anahtarını çıkardı. "Benim arabamla git."

Bir cenaze olmasaydı *evini arabanı bana vermeye ne meraklıymışsın* der, sinir ederdim onu.

"Olmaz. Ben taksiye binerim. Araban kalsın, ne olur ne olmaz."

"Bu saatte taksi olmaz," dedi ve arabasının anahtarını elime tutuşturdu.

"Olur Ecevit. Niye olmasın? Araban kalsın. Lazım olur sana."

"Olmaz dedim Firuze," dedi ve kalktı yerinden. "Yol uzak, gecenin bir vakti. Ne taksisi? Hadi kalk, git. Yukarı çıkacağım ben de." Arabasının olduğu yöne doğru ilerliyordu. Sanki arabaya binecekmiş gibi önden gidiyor, ben geldim mi gelmedim mi diye arkasını dönüp bakmıyordu. Aramızdaki mesafe artınca yerimden kalktım ve hızla peşinden gittim. Bacaklarım aynı konumda durmaktan olacak uyuşmuştu. Neredeyse paytak paytak koştum. Arabasının önüne gelince ancak aklına geldim de aramızdaki mesafeye dönüp baktı. Hiçbir tepki vermeden koşuşumu izledi. Arabaya vardım, kapıyı açtım ve bindim. Kapattığım kapının önüne gelip camı açmamı işaret etti. Elim direksiyondayken camı açtım ve ona baktım.

"Gidince haber ver," dedi eğildiği yerden. "Evde de neyi kullanmak istiyorsan kullan," diye devam etti, elim neye giderse gitsin çekineceğimi bilir gibi. Başımı salladım. Geriye çekildi ve parmak ucuyla açmamı istediği camı yine parmak ucuyla kapatmamı istedi. İkimiz de ben arabayı çalıştırıp sürene kadar birbirimize baktık. Bulunduğumuz hastaneyle Ecevit'in evi arasında sahiden mesafe vardı. Yol git git bitmedi. Bir an önce eve varıp ona eve vardığımı yazmak istiyordum. "Ecevit ben *eve* vardım" yazmak istedim sadece. Acele etmemeye çalışarak ama sabırsızca eve vardım. Beni ilk geldiğimde kapıdan geçirmeyen güvenlik abi bu kez görse de bir şey söylemedi. Hatta uzaktan kapıyı açtı. Kapıdan geçtim ve asansöre bindim. Asansör çıkarken sabredemedim ve mesajı yazdım ama göndermedim. Evin kapısından geçtikten sonra gönderecektim. Kapıyı Ecevit'in bana verdiği anahtarla açtım ve kapı eşiğinden geçer geçmez ona haber verdim.

Ecevit ben eve vardım, yazdım.

Günlüğüm yanımda olsa oraya da yazardım sanki. Benliğim tümüyle bu mesajda olduğu için, evde beni bekleyen birinin olduğunu düşünmedim.

Aniden uzaktan bir çift yemyeşil gözle denk geldim. O an nasıl korktum, ah nasıl korktum da kendimi tutamayıp bağırdım anlatamazdım. Neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Bana karşıdan diktiği büyücü gözleriyle hiçbir tepki vermedi. Daha iki gün önce görmüştüm, o günden bugüne pek değişmemişti. İkimiz de suçüstünde yakalanmışız ki hareketsizce birbirimize bakarken bir süre sonra aramıza giren tek ses telefonuma gelen mesaj sesi oldu. Bana büyü yapıyordu sanki, gözlerini hiç ayırmadı.

Ben temkinli hareketlerle telefonumu kaldırdım ve Ecevit'in düşen iki mesajını okudum.

Ali Ecevit: Tamam.

Ali Ecevit: Kedi uyurken odaya giriyor, haberin olsun.

Elimi hızlı çarpan kalbime bastırdım ve kediye baktım. Hızla ben çektim çünkü o bana bakmayı kesmeyecekti ve bilmeliydi ki korkutucuydu. Küçüktü, simsiyahtı ve yemyeşil gözleri vardı. *Korkunç...* Başımı mamasına ve suyuna çevirdim. Birden fazla yerde mama ve su vardı. Bir tane de kum kabı. Ev biraz mama kokuyordu ama çok rahatsız edecek kadar değildi. Sonra o da sonunda bana bakmayı bıraktı ve evin içinde ilerlemeye başladı. Baş başayken hareket edince kalbim hızla çarpıyordu. Su içmeyi bırakınca yeniden bana baktı. İkimiz de sessizce birbirimizi izliyorduk ve sanırım şansı olsa o da kaşlarını çatardı.

"Ben uyuyacağım," demek zorunda hissettim kendimi. Ortalığa bakındım. "Sen de uyu." Yüzüme bakıp miyavlaması bile beni korkuttu. Bazı şeylere ruh eklemek zor olmazdı ya, bu kedi de öyle bir şeydi. Hissediyordum. Beni etkileyen bir enerjisi vardı. Üzerimdeki kabanı çıkardım ve koltuğun üzerine bıraktım. Banyoya ilerledim ve kapıyı kapattım. Evden çıkmadan Ecevit'in aldığı pedleri koyduğum yere baktım. Attı diye çok korktum ama hayır, buradaydı. En uzununu aldım ve hemen değiştirdim. Ellerimi tertemiz yıkayıp banyodan çıktığımda kabanımın üzerinde düğmelerle oynadığını gördüm. Bu kez bana dönüp bakmadı. Demek ki koltuğa tırmanıyordu. Yatağa da tırmanırdı o zaman. Çatık kaşlarımla bir süre düğmeye ne yapacak diye bekledim. Koparsa da bir şey demeyecektim. *Hayır, sadece oyun oynuyordu... O bir bebekti.*

Keşke onunla oynayabilecek cesaretim olsaydı ama hiç yoktu. Dokunduğumu düşünmek bile kalbimi kasıyordu. O ilk gece Ecevit'in korkusundan sıkıca tutmuştum. Yoksa hiçbir güç onu yol boyunca benim kucağımda tutturamazdı. "Uyuyorum ben," dedim ona bakarak. Bu kez beni umursamadı. Düğmeyle deli gibi eğleniyordu. Yavaşça Ecevit'in odasına girdim, kapıyı da örttüm. Elbette odada uyuyacaktım. Ecevit varken de odada uyuyordum ben. Üstelik attığı mesajda verdiği bilgiye bakılırsa odada uyuyacağımı o da biliyordu.

Yatağa baktım. Topluydu ama dün gece üzerinde uyunulduğu belliydi. Dün ben o evde uyurken Ecevit de yatağında uyumuş olmalıydı. Üzerinde bir kazak ve bir eşofman katlı şekilde duruyordu. Üzerimdekileri çıkardım ve Ecevit'in kıyafetlerinden giydim. Saçlarımı topuz yaptım ve yatağa girdim. Yatak Ecevit'in sıcaklığını taşıyor diyemezdim ama soğuk da değildi. Ecevit'in kokusu bir yastıktan geliyordu. Hızla ona sarıldım. Yetmedi, hazır kimseler yokken yatağın üzerindeki kazağı da sineme aldım. Ecevit'miş gibi değil. Daha önce hiç Ecevit'le uyumadım ama kokusu daha yakınımda olsun diye çabalamak istedim. Karnım çok ağrıyordu, beni uyutacak başka bir şey bilmiyordum.

Şafak sökmek üzereydi. Gözlerimi kapattım. Çabuk derin bir uykuya dalmazdım. Benim uyku problemim vardı. Ya saat başı uyanırdım ya da güne devrilecek kadar çok uyurdum. Ne zaman ki Ecevit gelmişti, bu sinsi bir biçimde düzelmiş sayılmıştı. Yine şimdi çabucak uykuya daldım.

Uyandığımda vakit ikindiyi geçmişti. Ezan sesiyle uyandım. İlk birkaç dakika nerede olduğumu da, dün gece neler olduğunu da anımsayamadım. Sonra, yüzüm Ecevit'in kazağına sürtününce fark ettim. Elim telefona gittiğinde saati görünce okunan ezanın akşam ezanı olduğunu anladım. Neredeyse on saatten fazladır uyuyordum. Annem defalarca kez aramış, dün konuştuğumuz kahvaltı için bana yalvarmıştı. Ecevit'e dair bir arama var mı diye baktım ama yoktu. Demek ki arayabileceği bir durumda değildi. Gelirdi zaten. Dün gece hastanede kalmıştı, belki Cengiz'i bugün gömmüşlerdi. Evine gelirdi artık.

Yataktan yavaş yavaş kalktım ve yatağı kontrol ettim. Temizdi. Hızla lavaboya girdim ve işimi hallettim. Yüzümü yıkadım. Esneye esneye banyodan çıktım. Gözlerim kediyi aradı. Kabanımın üzerinde uyuyordu. Ecevit gelince evde sıcak bir tencere görsün istiyordum. Buzluğa baktım. Tavuk vardı. Tavuk suyunda çorba yapar, yanına da tavuk pilav çıkarırdım. Ecevit'in bilgisayarını aldım ve tavuğu kaç dakikada haşlayacağımı araştırdım. Çorba tarifi de buldum, zaten pilavı az çok hatırlıyordum. Tavuk haşlanana kadar ortalığı toparladım. Telefona sık sık bakıyordum ama yanıt vermemişti. Banyoda kirliler vardı, onları makineye atıp çalıştırdım.

Tarifte yazdığı gibi önce çorbamı yaptım, kedi sanırım tavuk kokusuna uyandı. Birazcık tiftikleyip mama kabına koydum. Hemen de yedi. Elimde telefon, arayıp aramamak arasında gidiyordum. Eninde sonunda arayacağımı anladığımda daha fazla uzatmadan cesaretimi topladım ve aradım. Tam dört kez çalmasına izin verdim ama beşinciye çalmadan kapattım. Açmadı. Saat akşam dokuza geliyordu.

Hazırladığım yemeklerin karşısında tam bir saat oturdum. Sonra kalkıp çay demledim. Yaklaştığını hissettiğimden değil, gelmesini istediğimden. Farah nasıl olmuştu acaba? Ecevit, o ilk birkaç saati atlattıktan sonra biraz daha iyi olacağını söylemişti. Belki de olmamıştı. Bu ağır acısı günlerce, belki haftalarca sürecekti. Şimdi neredeydi acaba? Saate baktım. Çok saat olmuştu. Cenazeyi gömseler de gömmeseler de Farah'ın hastane köşelerinde sürünmesi mantıklı gelmiyordu. Evine götürülmüş olmalıydı. Ecevit neredeydi? Muhakkak cenaze evinde olmalıydı. Saate bir kez daha baktım.

Ecevit, bu akşam gelecekti.

Yerimden kalktım ve salona geçtim. Kedinin olduğu koltuğun karşısındaki koltuğa kıvrıldım. Yine göz göze geldik ve birbirimize tüm suratsızlığımızla baktık. Ne o çekti gözlerini ne de ben. Amacımız neydi hiç anlamıyordum.

Ecevit, bu akşam gelecekti değil mi?

Eğer gelmeyecekse, yani en azından, birkaç saat için bile olsa, yarın gidecek de olsa nerede kalacaktı ki? İçime bir huzursuzluk çöktü. Ev demek

birkaç saatlik de olsa uğranılan, başın yastığa düştüğü o yer değil miydi? İnsan ne olursa olsun evine dönerdi.

Ecevit, bu akşam gelmeyecek miydi?

Ya nerede kalacaktı? Farah'ın, Ecevit'i görünce nasıl için için ağladığı aklıma geldi. Sonra ona nasıl tutunduğu, yüzünü nasıl yasladığı. Bu ölümde bunu nasıl düşünürsün diye ne olur kimse bana kızmasaydı. *Lütfen...* Kim neden kızacaktı bilmem ama yaptığım çok ayıptı, biliyordum. Beni tanıyan herkesin gözlerime bakınca ayıbımı göreceğini hissediyordum ama... Ama işte hani kadın hisseder deniyordu ya. İçimdeki bu his... Yirmi beş yıldır ilk kez bir kadın olduğum için *kadın hisseder* sebebini öne sürüyordum. Sanki... İçim bulandı. *Ecevit gelmeyecek miydi?* Sanki Farah'ın Ecevit'e yüklediği bir anlam vardı. *İlgi?* İçime âdeta ateş düştü. Cengiz'in mezarıyla Farah'ın arasına sıkışmıştım. Nasıl sığınmıştı Ecevit'e... *Sanki ev gibi.* Kalbim sökülecek, avcumda bile durmayacak ve kayıp gidecek sandım. Allak bullak oldum.

Ölümler insanları ya ayırır ya da birleştirirdi. Lakin asla mesafeyi sabit tutmazdı. *Ölümler...* Ben ve Ecevit'i ölüm ayırmıştı. Leyla teyze ve Hüseyin amcayı ölüm ayırmıştı ve ölüm birleştirmişti. *Ölümler...* Cengiz onların ortak noktasıydı ve çok önemliydi. *Ölümler...* Yerimden kalktım ve evin içinde dolaşmaya başladım. Ecevit bu akşam gelmeyecekse nerede kalacaktı? Cenaze evinde mi? Cenaze evi neresiydi? Farah'ın eviydi. *İnsanları ayıran ya da birleştiren ölümler...*

Yirmi beş yıldır beni ilk kez bulan *kadınlar hisseder* hali, tüm vücudumu ele geçirdi. Evi dolaşıyordum. Çamaşırları astım. Perdeleri söküp onları da makineye attım. Dişlerim kamaşıyor, dilim tutuluyor, burnumun direği sızlıyordu. Evin ortasına oturup çok çaresiz kalmış gibi, ama çocuklarıyla ortada kalmış bir kadın gibi, ağlamak istedim bir an. Bunun sebebini anlat deseler kelimelere dökemezdim. Sadece nefes alamayacağım kadar çok korkunç bir duyguyla baş etmeye çalışıyordum. Bir akrep beni soksa daha az bir zehir verirdi bana, bu his akrepten beterdi. Cenaze evini bilsem kalkıp gidecektim âdeta.

Kendi yakama yapıştım yine. İçimdeki sana ne sesini söküp atmak istedim. Bana böyle hesap soramazdı. Bana ne değildi. Bilmek istiyordum. Küçük Firuze içimde doğruldu ve parmak uçlarında yükseldi, bana baktı. Göz göze geldik. Hiçbir tepki vermiyordu. Farah'ı ilk gördüğünde kendini yerden yere vuran oydu halbuki, ben sakindim. Şimdi tam aksine o oldukça sakindi. Farah'ın Ecevit'in yeni oyun arkadaşı olmadığını anladığı için yerine sinmişti. Çünkü onun tek derdi buydu. Şimdi hiçbir şey umurunda değildi. Ben onu sakinleştirmek için çabalarken o şimdi beni uzaktan izliyordu.

Ona da çok öfkelendim. Bir daha asla tepindiğinde dönüp suratına bakmayacaktım. Beni nasıl yalnız bırakırdı bu hisle? Nasıl teselli etmezdi? Ne yapacaktım? Kalbim kendini yerden yere vursa ancak o zaman böyle acı çekerdim. Ecevit bu gece Farah'la mı kalacaktı? *Bana ne? İçindeki zilli bile çenesini kapatıp oturdu.* Ölümcül hastalıklar gibi ölümcül hisler de vardı. Bu his beni çabucak öldürecek sandım.

Soluklanmak için yüzüme su çarpıp balkona çıktım. Tüm bedenim titreyene kadar da içeri girmedim. Ecevit gelmemişti. Gelmeyecekti de. Ecevit'i verdiğimi hissettim. Neye kime ya da ne zaman aldığımı bilmiyordum. Sadece verdiğimi hissediyordum.

Telefona yeniden sarılıp o açana kadar aramamak için sırtımı döndüm koltukta ve gözlerimi sıkıca yumdum. Bir yetişkin gibi davranacak ve bunu yapmayacaktım. Burada can da versem bu saçmalığı yapmayacaktım. Kulaklarım uğulduyor, midem bulanıyordu ve karnım yine ağrıyordu. Kalkıp bütün yemekleri dökmek istedim. Gözlerim kapalıydı. Dalıyor muydum yoksa hayal mi kuruyordum bilmiyordum ama Ecevit teselli ettiği kişinin saçlarını okşuyordu... Hatta ve hatta, belki, yasın üçüncü gününde belki birinci haftasında, temas artarak çoğalıyordu. Aradaki duygusal bağ ölümle beraber oluşuyor, hızla artıyordu. Hiç benim olmamış, gıptayla baktığım, çok istediğim, hayallerimde gördüğüm bir kıymetli eşyayı başkasının elinde ya da yanında gördüm sanki. Bir çocuk için bir oyuncak nasıl kıymetliyse o çocuk gibi hissettim kendimi.

Nefessiz kalmış kıvranırken yanılsama sanacağım şekilde kapı çaldı. İkinciye çalmasa asla kulak kesilmez ve çaldığına inanmazdım. Çünkü *insanlar inandıklarından ibarettir*, der Atilla Akın. Ben Ecevit'in gelmeyeceğine inanıyordum.

Kapı çaldı, Ali Ecevit *evine* geldi.

Hızla yerimden kalktım. Neredeyse koştura koştura gittim. *Kim o* demedim, delikten de bakmadım. Biliyordum çünkü, oydu. Hızla kapıyı açtığımda dünden beri korktuğum şey başıma geldi. Ali Ecevit yıkılmış bir vaziyette kapının önündeydi. Ölüm yüzüne vurmuştu. Sağ elini kapının pervazına yaslamışken gözleri yere dönüktü, omuzları çöküktü, duruşu neredeyse kamburdu. Bakışları aşağıdan yukarıya bedenimde dolaştı ve yüzüme baktı. Burnundan hasta bir adam gibi soluyor, gözlerini bir açıp kapanıyordu. Onu tek kelimeyle anlatmak zorunda kalsam *tutuk* derdim. Bakışları, nefes alışı, duruşu... Tutulmuştu.

Yüzsüzleştiğim, belki arsızlaştığım ya da sadece alıştığım için bilmiyordum, birkaç koca adımda ona ulaştım ve sıkıca sarıldım. Bir ölüyse onu bu hale getiren, düzeltecek olan da bir canlı olur diye düşündüm. Ben ona sarıldım ama bu kez o bana sarılmadı. Hiç eksikliğini hissetmedim. Sıkıca sarıp sarmaladım. "Ecevit," dedim şefkatle.

"Firuze," dedi ağzının içinde. Kapının eşiğindeyken ben, o hâlâ dışında kalıyordu. Ellerini hiç hissetmeyeceğimi sandım, ellerini hiç hissetmedim de zaten ama sol kolunu olduğu gibi belime sardı. Yüzünün kıvrımlarını boyun girintimde hissettim. Tek kolu, eli bana temas etmeden bedenimi yavaşça havalandırdı ve eve doğru birkaç adım attı. Kolunu yavaşça gevşetti, ayaklarımı zeminle buluşturdu. Artık ikimiz de evin içindeydik. "Firuze," dedi yine. "Ölü yıkadım."

Suratıma esaslı bir tokat yemiş kadar oldum, irkildim, hatta biraz korktum, içim burkuldu ve Ecevit kolunu tamamen belimden çekti. Bir adım geri çekilmek istedi. Belki o kötü hissetmesin diye belki de benimki de şoktan, bırakmadım. "Firuze ölü yıkadım," dedi buz gibi bir sesle ve benden tamamen koptu. Korkunç bir mesafe vardı sesinde. Benimle arasında değil ama kendisiyle arasında. Bana dokunmadığı elleri bedeninde

bir emanet gibi duruyordu, hiçbir yere dokunmak istemiyordu sanki. Yüzü bembeyaz kesilmişti, elleri morarmıştı ve kanı çekilmişti. Gözlerime bakmadı ve "Ölü yıkadım," dedi tekrardan. Daha fazla bir şey demedi, oyalanmadı, banyoya doğru ilerledi. Kapıyı örttü ama kilitlemedi. Çok geçmeden su sesi de geldi. Açık olan sokak kapısını kapatmışken olduğum yerde dikilmiştim. Vücudumdan bir ürperti geçti. Ben böyle olduysam Ecevit'in hali aklıma hayalime sığmıyordu şimdi. Hareket edebildiğim yerde mutfak masasına oturdum ve banyo kapısını izledim.

Normal koşullarda dakikalar içinde banyodan çıkardı. Şimdi su sesi kesilmiyordu. Yarım saat olmuştu. Tek bir an bile durmuyordu. Bedeninden akıtmaya çalıştığı his ruhundan geliyordu, farkında bile değildi. Gözlerimi kırpıştırdım, dakikalar sonra sarsabildim ben de kendimi. O ölüyü yıkayan ben değildim, oydu. Nasıl bir görüntüye maruz kaldığını bilmiyordum. Bunu neden yapmak istemişti bilmiyordum. O görüntüyü zihninden nasıl söküp atacaktı bilmiyordum.

Kalkıp çayın altını kıstım ve yemeklerin altını açtım. Biliyordum ki o da en son dün yemek yemişti. Yirmi dört saati devirmişti. Masayı kurdum. Yemek yemesi lazımdı. Benden daha önemliydi; ben sadece uyumuştum dünden beri, o ise ayaktaydı. Ve muhtemelen yarın yine gidecekti. Ecevit neredeyse bir saat sonra banyodan çıktı. Üzerinde bornozuyla bir şey demeden odaya geçti. Kapıyı kapattı ve ses seda gelmedi. Çorba ve tavuklu pilavı tabaklara koydum, odaya yaklaştım. Kapıyı tıklattım. "Ecevit," diye seslendim. "Hadi gel, biraz yemek ye." Yanıt gelmedi. Ne söylerim ne yaparım bilemediğim bir anda tümüyle içgüdüsel olarak, "Seni bekledim, ben de yemedim," dedim. Bilmem, belki onun için bir önemi olur diye. Bir sorumluluk hisseder, çıkıp gelir diye... Bir süre odadan ses gelmedi. Uyudu bile sandım ama sonra, kapı yavaşça açıldı. Üzerine benim gibi beyaz bir tişört, altına siyah bir pantolon giymişti. Saçları ıslaktı ve hiç kurutmamıştı. Üzerindeki tişörte su damlaları süzülüyordu. Göz göze geldiğimizde gülümsedim.

Gözlerime, gülümsememe, sonra kurduğum sofraya ve sıcak tencerelere baktı. Neyi sorguladı, gözlerinden niçin öyle derin, sızlanır gibi

bir bakış geçti bilmiyordum. İç geçirdi. Dudakları aralandı ama bir şey demedi. Yaptığım iki tencere yemek olmasa ona kötü bir şey yaptığımı sanırdım. Yavaş adımlarla sofraya geçti ve orta yeri izlemeye başladı. Önce onun tabağını doldurdum, sonra kendiminkini. Hareketsizce ellerimi izliyordu. Dolaptan bir limon çıkardım, kaşıkla ortasını oya oya çorbasına limon sıktım. O benim ellerime bakınca ne görüyordu bilmiyordum ama ben onun minik parmaklarıyla küçük Firuze'nin çorbasına sıktığı limonları hatırlıyordum. Çorba içecek durumdaysam, ne mızmız olurdum. İllet, nazlı, ağlak, huysuz... Annemin babamın bana tahammül edemediği yerde küçük parmaklarıyla kabuğu sert limonları sıkardı ve türlü türlü oyunlar üretirdi. Bu kez ben iç geçirdim. Ecevit yer, iştahı yerinde, cüssesi büyük bir adam diye bol bol koydum tavuk pilavdan.

Kaşığını aldı, çorbayı izliyordu ama çorbayı görmüyordu biliyordum. Birkaç kaşık aldı. Oldukça iştahsız, gönülsüzdü. Duş almıştı, sıcak su görmüştü ama yine de yüzüne biraz olsun kan gelmemişti. Parmakları titriyordu. Hiç yapmadığı gibi pilavı karıştırdı biraz. Başka bir an olsa yaptıklarımdan midesi bulandı sanırdım. Çorbanın tadına baktım ben de biraz. "Yesene," dedi onu incelediğimi fark ederek.

"Yiyorum," dedim sadece. Biraz daha hızlandım. Artık onu göz ucuyla takip ediyordum. Ben çorbamı bitirene kadar o yalnızca birkaç kaşık daha aldı, sonra biten çorba kâseme baktı ve kaşığını tamamen bıraktı. "Ben biraz uyuyacağım." Yavaşça yerinden doğrulduğunda kedi, Ecevit'e doğru ilerledi ama Ecevit kimseyi görmeden odaya geçti. Kapıyı da aralık bırakacak şekilde örttü. Masada kaldım, ardında bıraktığı dolu tabaklara baktım. Tabağında tek bir lokma bırakmayan bir adamın dolu tabaklarına bakmak, ölene kadar tarlasında solmuş tek bir ekin olmayan çiftçinin ölümünden sonra kuruyup gitmiş ağaçlarına bakmak gibiydi. Bünyemde derin bir keder bıraktı. Ne yapacağımı bilemedim.

Ben de ondan sonra hiçbir şey yemedim. Saçlarının ıslak olduğu aklıma geldi. En azından havluyla biraz kurulamak ya da yastığının üzerine temiz kuru bir havlu sermek gerekiyordu. Alabileceğim en kalın havluyu aldım. Aralık bıraktığı kapıyı tıklatıp hafifçe ittim. Kedi peteğe yakın bir

yere kıvrılmıştı. Ecevit sırtüstü yatağa yatmış, gözlerini kapatmış, elindeki sigarayı içiyordu. Yatağın içinde bir küllük vardı. Oraya denk getiriyordu. Boylu boyunca uzanmıştı, tek dizini kırmıştı. Sigarayı her içine çektiğinde göğsü şişiyor, sonra yavaş yavaş sönüyordu. "Ecevit," diye seslendim. Geldiğimi fark etse de gözlerini açmadı.

"Saçların ıslak uyuma," dedim. Ona yaklaştım. Birkaç çekingen adım attım. Bu yatakta yatan hep ben, tepemde dikilen hep o olurdu. Birkaç kez yatağa oturmuştu da. Bu bana cesaret verdi. O ihtiyaç halinde oturduysa ben de oturabilirim gibi hissettim. "Kurutmayacaksan bunu yastığının altına koyalım, ben birkaç saat sonra alırım." Yatağın kıyısına oturdum. Biraz kaysam ya da Ecevit bana dokunsa düşebilirdim. Yüzünü inceledim. Teninden diken diken çıkan sakalları ne çok düzensiz ne de çok düzenliydi. Küçük gözleri içe göçük şekilde duruyor, şekilli kaşları gözlerini üstten sarıyordu. Dudakları hafif aralıktı. Ecevit'in yüzüne ülke verilir demiştim ya hani, o ülke de kimsesizleri sahiplenirdi sanki.

Gözlerini araladığında beni gördü. Ödüm koptu ne yaptığımı sorgulayacak diye ama hiçbir şey söylemedi. Başını hafifçe kaldırdı ve havluyu koymamı bekledi, sigarasını söndürdü. Elimi çabuk tuttum, avcumu başına yasladım ve elimden geldiğince düzgün şekilde serdim. İzin verse saçlarını kurutur, her bir telini içimdeki şefkatle okşardım. Ecevit'e baktım. İçimden yoğun, kuvvetli ve köksüz bir duygu geçti. Başını yastığa geri koyduğunda elimi tamamen uzaklaştırmadım.

"Ecevit," dedim. Nasıl teselli edilirdi? Ne demeliydi? Teselli etmek gerekir miydi? Pişman mıydı? Böyle hissedeceğini bilse yine yıkar mıydı? Neden yıkamıştı ki zaten? Hiç anlamıyordum. Bence, o aşamada, o insanla gönül bağı kurmuş kimse bulunmamalıydı. Kimse sevdiğinin son anını öyle hatırlamamalıydı. "Keşke kendine bunu yapmasaydın," dedim. Ne berbat bir cümleydi. Hiçbir zaman onun gibi teselli edemeyecektim. Ne kadar cümle kursam da onun bir dokunuşu kadar ev gibi hissettirmeyecektim. O yüzden daha fazla konuşmadım. O da bana yanıt vermedi zaten. Bir süre sonra gözlerini kapattı, bu *git* demekti sanırım.

Son bir kez yüzüne baktım ve derin bir nefes aldım. Kullandığı beyaz sabun, bedeninden tertemiz yükseliyordu. O kendini öyle hissetmese de ak paktı. Küllüğü yatağın içinden aldım ve yan taraftaki sehpaya koydum. Işığı kapattım, olur da sigara yakarsa önünü görsün diye gece lambasını yaktım, son bir kez yastığını düzeltmek için ona yaklaştım ve yanından sessiz sedasız çıkmak istedim.

Yastığından ayrılan elim uzaklaşmak istedi ama Ecevit yalnızca hissederek, gözlerini açmadan elimi yakaladığında teması öylesine ansızın, beklenmedik ve habersizdi ki irkildim, o elimi sıkıca tutmasa ben geri çekilecektim.

Ama Ali Ecevit elimi sıkıca tuttu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Onun yaban lalelerine benzettiğim ellerinden biri elimi tutunca, kendimi bu dünya üzerindeki en nadide çiçeği sahiplenmiş bir toprak gibi hissettim. Sanki o çiçek açsın diye bütün uygun koşullar bendeydi, benden başkasında açamazdı, benden başkasında yaşayamazdı. Bana böyle hissettiren başka ne vardı ki? Aklıma tek bir şey bile gelmedi.

Ne yapacağını bekledim yalnızca. Yanlışlıkla tutmamıştı, sıkıca tutuyordu. Titrek bakışlarım yüzüne kaydı. Gözlerini açmıştı, ellerimize bakıyordu. Herhalde hiçbir şey, dünyadaki bütün çiçekler için uygun toprağın ben olduğumu sanacak kadar haddimi aştıramazdı bana. "*Gitme*," dedi.

Evine gitme, atölyene gitme, bir başka yere gitme değil... Bunlara alışmıştım, bunları kabullenmiştim de. Ecevit bana *gitme* diyordu. Ama hiç üç adım ötesi için *gitme* dememişti. Gitmenin ne demek olduğunu şu saniye anladım. Büyük mesafeler için öylesine bir anlamdı, bir insan bir insanın sahiden gitmemesini istiyorsa, bunu istemenin tek sebebi o insanın varlığıysa kısacık mesafeler için *gitme* derdi. İki karış, üç adım gibi. Ecevit'in bana şimdi *gitme* demesi gibi.

Yakaladığı elimi sıkıyordu, tutuşuna karşılık bile veremiyordum. "Buradayım," dedim en kısa vakitte. Vazgeçmesinden korkmadım bu kez, varlığımı geç hissetmesinden korktum. Kalktığım yere geri oturduğumda elimi gevşetti ama elini bu kez ben sıkıca tuttum. "Buradayım, gitmiyorum."

Başparmağım, baş ve işaretparmağı arasındaki kısmı okşamaya başladı. Zihnimde o kısma yapacağım bir masajın iyi geldiğine dair bir bilgi vardı. Doğruluğundan emin değildim ama okşayışım sertleşti ve baskı uygulayarak masaj yapmaya başladım. Boşta olan eli yüzünü sıvazladı, gözlerini ovuşturdu. "Vasiyet bırakmış," dedi kısık sesle. İkinci elim de elinin üzerine gitti, eline artık yavaş yavaş masaj yapıyordum. Bilmeliydi ki beni her itmeyişi daha fazlasına sebep olacaktı. Bunu görüyorsa bile engel olmuyordu. Cesaret de tam olarak buradan doğardı.

Devamını sormadım, o ne zaman isterse o zaman anlatırdı. Yavaş yavaş devam ediyordu. "Yazmış ki..." Yine durdu, ne yazdığını anımsadı, önce yeniden acısını çekti, sonra söyledi. "*Oğullarını küçükken sırtında taşıyan babaları, ölünce oğulları yıkar.*"

Bir ölü, odaya sızdı, üçüncü kişi oldu, Ecevit ve benim ensemden aynı anda üfledi. Tüylerim ürperdi, irkildim ve o ölünün varlığını yanı başımda hissettim. Kalbim hızlanıyorken Ecevit'in elini daha sıkı tuttum. "*Ben seni sırtımda taşımadım ama oğlum olsan hiç sırtımdan indirmezdim, Ali Ecevit.*"

Vasiyetten hatırında kalan cümleleri söylerken çenesi titredi. Dişleri birbirine çarptı, üşüyordu sanki. Kaşlarını çattı, dudaklarını açıp kapattı. Devamını söylemedi, devamı yoktu belki de. Yalnızca bu kadar yazmıştı ve Ali Ecevit üstüne alınması gerekeni almıştı, o saatten sonra onun için yapmamak mümkün olmazdı. Ben Cengiz'in sözlerini sindiremezken, ucundan tutamaz, bir köşeye koyamazken Ecevit'ten hiç beklemediğim bir soru geldi. Tüm bu hali, hastalıklı, biçare, düşkün hali bir ölüyü yıkadığı için sanıyordum.

Ecevit'i bu hale düşüren, bir ölüyü yıkamak değildi.

"Firuze," dedi gözlerimin içine bakarken. Yutkundu, gözleri şimdi parlıyordu. Bir zaman söyleyemedi, insanın en büyük korkuları kendi sesinden duymaya korktuklarıydı. Bir başkasının cümlelerine tahammül ediliyordu da kendi söylediği insanı korkutuyorsa vay onun halineydi. Ecevit'in vay halineydi... "*Benim babamı kim yıkadı?*"

Ecevit'i bu hale düşüren, içini kemiren bu soruydu.

Elindeki elim gevşedi, beni ürküten bu odanın içindeki ölü sanıyordum. Ecevit bana öylesine bir şey sordu ki bir ölüden korkmak, artık olmayan, olmayacak bir ölüden korkmak ne kadar gereksiz ve anlamsızdı, fark ettim. Tutuldum kaldım, bu soru onun zihnine nasıl yerleşmişti, neden yer edinmişti, nasıl kurtarırdım onu? "Benim babamı kim yıkadı Firuze?" dedi. Sesi titriyordu, çenesi birbirine çarpıyordu. "Benim babam beni sırtında taşıdı. Kim yıkadı benim babamı? Yazmış ki, *oğlu onu yıkarsa bir baba en temiz, en pak olur."* Sol gözünden bir yaş firar etti. Buz gibiydi, görsem de ağladığını anlayamadım. Cengiz... Hastalık o adamın zihnine vurmadıysa eğer, Ecevit gibi bir adama nasıl böyle cümleler bırakırdı? Bilmiyor muydu durumu? Bilmesi gerekiyordu.

"Benim babamı kim yıkadı?" dedi yine. Nefesi de sesiyle beraber titremeye başladı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Ona hissettirilen şeyi fark ettiğimde ben de titremeye başladım. "Benim babam," dedi. Çenesi zangır zangır titredi, cümleyi tamamlayamadı. Gözlerini açıp kapattı, bir sağa baktı bir sola. "Benim babamı kirli mi gömdüler?" Bu cümle ikimizin de nefesini kesti. Soluksuz dinliyordum bu sorularını. "Firuze benim babam... Benim babamı kim yıkadı? Benim babam..." Sayıklıyor, titriyor ve *ağlıyordu.* Bir çocuk gibi hem de, için için ağlıyordu. "Temiz, pak... Benim babam beni sırtında taşıdı. Babam. Temiz, pak... Benim babam..."

Kelimeler rasgele toprağa atılan tohumlar gibi dilinde bitiyordu. Nerede ne diyeceğini bilemeyişi, o topraklarda nerede ne açacağı belli olmayan filizlere benziyordu. Gözyaşları kırkikindi yağmurları gibi akmaya başladı gözlerinden. Kırk ikindi, kırk yatsı, kırk sabah... Hiç durmadan ağlayacak sandım. Öyle içli, öyle kederli, öyle bereketliydi ki gözyaşları dinmeyecek, kırk ikindiden sonra da dinmeyecek, yazı da görecek, güzü de aşacak ve hatta kışı da yaşayacaktı sanki. Halbuki Ecevit'in gözleri küçüktü, değil kırk, dördü zor taşır sanırdınız ama şimdi gözlerinden sayısız yaş akıyordu.

Ellerim toprakta biten düzensiz filizlerden birine dokundu. Öyle hor, onu ezecek, kıracak, ona zarar verecek gibi değil, aksine severek, okşayarak, sahiplenerek ve ona iyi bakacağımı hissettirerek gözyaşlarını sildim.

Parmak uçlarım hızla gözyaşlarını siliyordu ama yetişemiyordum. Küçük gözlü çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşünce bir çocuktan daha fazla ağlayabiliyordu.

"Hüseyin amcayı hiç yıkamadan gömseler bile, onun kadar kimse tertemiz gömülmemiştir Ecevit." Artık iki elim, canhıraş Ecevit'in gözyaşlarını siliyordu ve onu seviyordu. "Bazı insanları kırk gün yıkasınlar nasıl temizlenmezse," bu bazı insanlar benim babamdı, "bazı insanları hiç yıkamasalar bile tertemiz, ak pak gömerler. Ecevit, senin baban Hüseyin Tarhan. Unuttun mu?"

Saçlarında dolanan ellerim, öksüz bir çocuğun başında dolanan bir annenin eli, yetim bir çocuğun başında dolanan bir babanın eli ve hem yetim hem öksüz bir çocuğun başında dolanan cumhuriyetin eli gibi hissettirsin istedim. Tüm çabam, tüm gayretim bunun içindi. Şimdi onu sarıp sarmalamak, hatta öpmek, yanaklarından, saçlarından, gözlerinden ve kirpiklerinden, her bir zerresinden, sonra sıkıca sarılmak, kocaman, koskocaman sarılmak istedim. Ben konuştukça daha çok ağlıyordu. Ecevit öksüzlüğü ve yetimliği öyle güzel sahiplenmişti ki ağlarken hiç sesi çıkmıyordu.

"Unutmadım," dedi. Elini elimin üzerine koydu ama itmek için değil. Tutmak için. Ecevit isterse bana dair her şeyi unutsun, bu dünya üzerinde annesini babasını, ondan sonra layığıyla hatırlayan tek kişi olduğumu biliyordu.

"Hüseyin Tarhan tertemiz yaşadı, tertemiz gömüldü."

"Firuze," dedi söylediklerime muhtaçken. Kırkikindi yağmurlarına rağmen kendi toprağında bir damla su yoktu. Kurumuştu, kalbinde kıtlık çıkacaktı. Tüm memleketin kederi vardı yüreğinde. Ah nasıl olacak, diyordu. Nasıl olacak, nasıl doyacak bu halk, nasıl büyüyecek bu bebekler, bu kızlar nasıl mektep yolu görecek, bu köye nasıl elektrik gidecek, bu hainler nasıl bu topraktan sürülecek, bu memleket nasıl daha iyi hale gelecek, fakirler nasıl doyacak, çiftçi nasıl ekecek, öğretmen kalemi defteri nereden sağlayacak, bu öksüz çocukların başını kim okşayacak, bu yetimler nasıl büyüyecek, tencereler nasıl dolacak, ekmek

için buğday nasıl bulunacak, bu ülke düşmandan nasıl korunacak, içindeki düşmanlar nasıl seçilecek? Bir ülkenin derdi kederi vardı kalbinde. Taşıyamıyordu sanki. Kendine rahat vermiyordu, bu ülke nasıl ayağa kalkacak, nasıl dik duracak, diyordu. Huzur vermiyordu kendine. Öyle sahici, öyle büyük bir dertti.

"Senin annen de baban da ak pak gömüldüler. Biliyorsun sen bunu. Başka ölüler sana bunu unutturmasın. Hüseyin amca da Leyla teyze de ak pak gömüldüler. Tertemiz insanlardı onlar, helali hoş insanlardı. Başka ölülerle kıyaslama onları. Haksızlık. Herkes biraz pistir Ecevit, sen de ben de dahil. Herkes biraz ya da çok pistir. Senin annen baban hariç. Tertemiz doğdular, tertemiz yaşadılar, tertemiz gömüldüler."

Amacım Ecevit'in gözyaşlarını dindirmek değildi. Daha temiz, daha acısız akmalarını sağlamaktı. Daha çok şiddetlendi. Biraz yetimliğini ve öksüzlüğünü bıraktı. Sesini de duydum. Buna sevindim. Çok sevindim. Başını ansızın bana doğru kaydırdı. Dizlerime doğru yatırdı. Bir *sığınakmışım* gibi. En savunmasız anında bana gelmiş gibi. Yüzünü bacağıma bastırdı. "Tertemiz doğdular, tertemiz yaşadılar, tertemiz gömüldüler," diye tekrar etti. Bunun ona nasıl iyi geldiğini söylerken değil, duyarken anladım.

Saçlarını okşadım, bir elimi sıkıca tutmuş yanağına yaslamıştı. Sanki, ilk kez böyle hissetmiştim onun için, çoğu zaman kendim için hissederdim ama *benden başka kimsesi yoktu.*

Şimdi belki benden çok sevdiği, saygı duyduğu, saydığı bildiği insanlar olsa da benden başka kimsesi yoktu. Babası öldüğünde yanında değildim ama annesi öldüğünde Ecevit benim yanı başımdaydı. Oyun oynuyorduk, annesini, babasını ve kardeşini bekliyorduk. Hüseyin amca kucağında yalnızca Melike'yle çıkageldiğinde ve oğlunun elini tutup evlerine gittiklerinde, haftalarca Ecevit'i göremediştim ama Ecevit o evden çıktığında soluğu yine benim yanımda almıştı. Annesinin ölümünü benim yanımda unutmuştu. Benimle hatırlayıp ağlamıştı. Ben gözyaşlarını silerdim ve ben onunla ağlardım. Bana sarılırdı.

Başımı eğdim, alnımı şakağına yasladım. Kalbim hızla çarpıyordu, ona böyle dokundukça korkuyordum ama mühim değildi. O beni itmiyordu,

elimi bırakmıyordu, gerisinin hiç önemi yoktu. Çok zaman geçti. Akrep belki birden fazla kez yer değiştirdi. Tüm vücudum uyuşsa da biraz olsun yerimden kıpırdamıyordum. Ecevit'in ağlayışı dinmişti. Derin derin, kısmen huzurlu nefesler alıyordu. Uyuduğunu düşündüm. Başını yavaşça yastığa almak istedim, aldım da. Saçları kucağımda kurumuştu. Ellerimiz birbirine temas etse de artık birbirine dolanmamıştı. Burada uyuyakalmak istemedim. Sabah kalktığında, dün geceden faydalandığımı düşünsün istemiyordum. Hiç yaşanmamış gibi davranacaktım. Hiç ağlamamış ve hiç benden başka kimsesi olmadığını hissetmemiş gibi.

Uyuşmuş bacaklarımı oynatmaya çalıştım. Elimi Ecevit'in elinden çekmek istedim. Üzerini örtecek ve çıkacaktım. Elimi çekmek istediğimde oldu ne olduysa. Bırakmış eli yeniden tutundu bana. Mırıldandığında kelimelerini seçemedim. Başımı hafifçe ona doğru eğdim. "Duyamadım, ne dedin?" dedim kısık sesle. Uyku sersemiydi.

"Firuze."

"Buradayım Ecevit, söyle. Dinliyorum."

Elimi daha çok sıktı, yatakta biraz kaydı. Bir alan açtı. Gözleri kapalıydı. Uyku sarhoşuydu.

"Firuze."

"Buradayım Ecevit. Duyuyorum seni."

"Firuze," diye adımı sayıkladı yine. Başka bir şey demeyecek sandım. Elimdeki elini sıktım, uyuyana kadar yanında dururdum. Çok huzursuzdu, geniş bir yatakta değil, kör bir kuyunun içinde hayatta kalmaya çalışıyordu sanki. Ben yanında kalırdım. "*Firuze, gitme.*"

Eğer ki bana uzun bir cümle kurmuş olsaydı onlarca farklı anlam çıkarırdım ama sesi yalındı. "Efendim?" Duydum ama anlayamadım. Küçük kızarmış gözlerini araladı, yüzüme baktı. Gözbebekleri simsiyah gözüküyordu. Uykuluydu ama ne dediğinin bilincindeydi. Sancılı bir bakıştı. Arkasında kalan yastığı aldı ve açtığı boşluğa yerleştirdi. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve beni yastığa doğru çekti. Elimi yüzünün altına aldı, tıpkı benim onun eline yaptığım gibi.

Bu ***kal*** demekti.

"Ecevit," dedim titrek bir sesle. Gözlerini çoktan kapatmıştı. Ölünün gölgesi üzerimizden silindi, sadece ben ve o kaldık. Bir ölüyle olmaktan daha rahat değildi Ecevit'le baş başa kalmak. Aynı yatakta, dip dibe, onun isteğiyle...

"Yalvarıyorum sus."

Sesime tahammül edememek değildi bu, ne istediğini bilmek, onu istemek ama ondan kaçmaktı. Bunu biliyordum. Beni yeniden kendine çektiğinde uyuşmuş bedenimi yanına rahatlıkla aldı. Ben de direnmedim. Yanı başına aldığı yastığın üzerine düştü başım. Huzura dair hiçbir şey yoktu bedenimde. Titriyordum âdeta. Öylece sırtüstü yatarken nasıl komik gözüktüğümü tahmin bile edemiyordum. Kalbimin atışları odada duyuluyordu ve Ecevit'in de duyduğunu bilmek beni daha çok utandırıyordu.

Ölümün kokusu da yok oldu ve titrek bakışlarımla Ecevit'e baktım. Nefes almıyordum, hareket etmiyordum. Yirmi beş yaşımda ilk kez bir adamla aynı yatağı paylaşıyordum. Bu yakınlık, değil beni uzaklaştırmak mesafe açılır diye milim oynamıyordum. Ecevit çektiği acının gölgesinde değil, bizzat benim gölgemde acısıyla uyuyordu. Kanım deli bir hızla akıyor, aynı yatağı paylaşıyor olmak bedenimde her zerreye ne hissettirirse ayrı ayrı hissettiriyordu.

Tavanda gölgelerimize baktım. Kadın bir put gibi durmuşken adam neredeyse kadına sokulacaktı. Yatağı da, kadını da, konumu da yüz kat daha çok sahiplenmişti. *Ecevit ve sahiplenmeleri... Ecevit ve kimselere vermeyecek gibi sıkıca tutmaları...*

O gölgeleri izleye izleye çözüldüm. Ürkek, küçük, kırsal bir alandan doğduğu günden beri çıkmamış genç bir kızın yüreği nasıl çarpar, ne kadar utanır, ne için korkarsa hiç eksiğim yoktu. Bedenimi yavaşça Ecevit'e çevirdiğimde yüzüne utançla baktım. Utanmamak düşünceden değil, maruz kalmaktan geçerdi. Düşünce zihinde kaldığı için, benim için bir kadın ve erkeğin aynı yatakta olması dünya akışında dünyanın en olağan olayı gibi gelse de, şimdi bunu yaşarken dünyada ilk yapan gibi hissediyordum. Benim zihnimde günah, ayıp ya da yanlış tabuları kadın erkek

ilişkilerinde yoktu. Ama şimdi aklımı kaçıracaktım. Bir erkekle yaşadığımı hissettim. Ve bu erkek Ecevit'ti. Her şey kâbus olacakken tatlı bir rüyaydı. Kalbim çağlıyordu. Başımı yavaşça, çekinerek de olsa Ecevit'in sinesine doğru ittim. Belki faydalanmak, belki bir daha elime geçmeyecek bu fırsatı kullanmak, belki önüne geçemediğim bir dürtüydü bu. Yüzümü sinesine en yakın noktada tutmak istedim. Uzaktan çatıya benzettiğim gövdesini bir de yakından deneyimlemek istedim.

Ecevit ve ben aynı anda derin bir iç çektik. Kokusu bizzat kalbime doldu. Daha fazlasına nasıl cesaret edilir, daha fazlasına ihtiyaç var mı yoksa bu kadarı bile yeter miydi bilmiyordum ama Ecevit biliyordu. Beni öldürecek sandım. Hem de kanımı akıtmadan, tam da söylediği gibi. Eli havalandı, elinin kemikli yüzü tişörtümün açıkta bıraktığı kolumdan usulca süzülerek omzuma doğru tırmandı. Yalnızca parmak uçları saçlarımı çekiştirecek kadar uyardı beni. Gözlerimi istemsizce yumdum. Onu izlemek değil, yalnızca hissetmek istedim. Ne yapacağını bilmiyordum. Hiç ortası yoktu. Ya nefret ediyordu ya da ölesiye seviyordu. Ya dosttu ya düşmandı. Ya açtı ya toktu. Ya parmak ucundaydım ya da avcunun içindeydim. Parmak uçlarından büyük, geniş avuçlarına düştüm beklemediğim anda. Eliyle boynumu kavradı. Bunları yaparken gözleri kapalıydı. Benim gibi görmüyordu, hissediyordu.

Kavradığı boynumu önce parmak uçlarıyla sıktı. Ense kısmımda canımı yakmayan ama baskısını hissettiğim bir dokunuş hissettim. Parmaklarını gevşetti ve şahdamarıma çok yakın yere bastırdığı avcunu bu kez hissettim. Ağzımdan kontrolsüz bir ses çıkacak diye çok korktum. *Ecevit bana ne yapıyordu?* Canım yanmıyordu, farkındaydım. Canımı yakmak için de yapmıyordu. Farkındaydım. Baskısı hissedilmek içindi sadece. Sonra o baskıyı da bitirdi ve başparmağıyla birkaç kez ardı ardına tenime daireler çizdi. Bedenim bir mezar taşı gibi kaskatı kesildi. Nefes almıyordum, titriyordum ve kendimi ağlayacak kadar dolmuş hissediyordum. Eli boynuma sürtünerek yükseldi. İnce uzun parmakları narince değil ama öfkeyle de değil; sadece biraz seri, baskın bir tavırla saçlarıma daldı ve tokanın arkasında kalmış topuzu açtı, saçlarımı yastığa doğru savurdu. Bu kez parmaklarını saç derimde hissettim.

"Ecevit," derken buldum kendimi. *Efendim* derse söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Sadece adını sayıkladım. Efendim demedi o da, parmakları saçlarımın arasında dolanıyordu.

"*Haddini bilsin*," dedi kısık sesle.

"Ne?"

Gözlerimi açacak gibi oldum. Sesi çok sinirle çıkmıştı. "*Haddini bilsin.*" Haddimi mi bilmeliydim, haddini mi bilmeliydi? Ben ne yapmıştım? Kimden bahsediyordu? Bana söylemiyor muydu?

"Kim?" diye sorguladım. Zihninde bir başkası mı vardı? Kimi düşünüyordu? Cevap vermedi. "Kim haddini bilsin?"

"Uyu," diye mırıldandı. Eli saçlarımdan hiç çıkmamıştı. "Uyu, *Üzüm Buğusu.*"

11 Mayıs 1992,
Ankara, Çankaya.

Leyla'ya Tarhan olduktan sonra hayat, mutlu bitmiş bir romanın son sayfaları gibi hissettirdi hep. Çilekeş, biçare başkarakterin tüm çileleri bitmiş, çaresini bulmuş son sayfalarda saadeti yazıyordu yalnızca. İşte Hüseyin Tarhan, Leyla'ya o uzun kitabın mutlu sonunu vermişti. Kalem defter Leyla'ya da ancak böylesi yakışırdı. Zaten Leyla da o son sayfalara varana kadar, "Mevla'm ne eylerse güzel eyler," diye diye sabretmiş bir kadındı. Aksi durumda lanet de geleydi Leyla'nın son sayfalarını güzel yazmayacak olan kaleme, yazara, deftere. Leyla Tarhan, şu çivisi çıkmış dünyanın, paslanmış yüreklerin, kör olmuş gözlerin, hırstan, kıskançlıktan, hasetten, açgözlülükten katran karası kesilmiş kalplerin arasında ömrü hayatı boyunca ay gibi parıldadı.

Leyla severdi. İnsanı severdi, karıncayı, penceresinden geçen kuşu, açan papatyayı, bir yudum suyu, askıya ekmek bırakan insanın iyiliğini, kapının önüne bir kap su koyduran vicdanı, düşkün halde olan talebesinin gururunu incitmeden gönlünü hoş eden öğretmeni, hastasına gülümseyen hekimi, patates almaya gelen ailenin çocuğuna çilek uzatan pazarcıyı... Leyla severdi. Yaşamayı, yaşatmayı, ona yaşadığını hissettiren her bir şeyi çok severdi Leyla.

Ama en çok ailesini. İçine doğduğu aileyi değil ama -kabul, onları da sevdi- kendi kurduğu aileyi... Leyla içinde çılgın bir mutluluk taşırdı, kalbinde büyüyen saadeti vardı Leyla'nın. Dilinde hep şükürle dolaşırdı.

Çok şükür Allah'ım. Bin şükür sana. Bana Hüseyin gibi bir eş, Ali Ecevit gibi bir evlat nasip ettin. Binlerce kez şükürler olsun. Ne çok severmişsin beni. Ailelerin en güzelini bana verdin. Ne çok seviyorsun Rabbim sen beni. Biraz fazlasında gözümü bırakmadım. Bin şükür sana. Hüseyin... Ah Hüseyin'i nasip ettin bana. Şükürler olsun sana. Ah Ali Ecevit'im. Ah benim güzel oğlumu nasip ettin bana. Ne çok severmişsin Allah'ım sen beni. Nasıl yetişeceğim senin sevgine?

Yarın sabah tez vakitte doğuma gidecekken yuvasında, karnı burnunda haliyle fıldır fıldır dolanıyordu. Kalbi heyecanla çarpıyordu, yerinde duramıyor, uyuyamıyor, nefes bile alamıyordu. Eli karnında kitaplığının yanına gitti. Eşiyle oğlu, kızlarının odasında ona söylemedikleri bir şey yapıyorlardı. Onlara söz vermişti, girip bakmayacaktı. Doğumdan sonra görecekti. Sürprizi bozmayacaktı. Eli karnında kitaplarına bakarken son kez olduğunu bilmese de kalbine ansızın bir ağırlık çöktü. Yaşar Kemal demişti ya, "Ta yüreğinde... Bir yerleri acıyordu. Neresi ama, hiçbir yeri... Ama acıyordu," diye. Öylesine amasız, nedensiz, sonuçsuz, öylesine ama bir o kadar da yerli yerinde bir ağrı çöktü içine. Ruh bedenden iki adım önde yürürdü. Leyla'nın ruhu da ölüme Leyla'dan iki adım daha yakındı. O yüzden genç kadını uyutmuyor, evine veda ettiriyordu. Hiç farkında değildi. Leyla'nın gözlerinden ardı ardına yaşlar akmaya başladı. Nedenini niyesini yine bilmedi ama çok şiddetli ağlamaya başladı. Sesini bastırıyordu da şu gözyaşlarına hiç çare bulamıyordu. Doğum sancısı da daha başlamamıştı. Ağrıdan değildi de işte... Neydendi?

Parmakları kitaplarının üzerinde gezindi. Bu kitaplarının ölünce Ali Ecevit'ine bile nasip olmayacağını bilse herhalde olduğu yerde acıdan ölüverirdi. Neyse ki bunu hiç bilmeden hayattan göçüp gidecekti. Evinin en sevdiği ikinci köşesine baktı. İlki mutfağıydı. Küçüktü mutfağı ama yetiyordu.

* Yaşar Kemal, *Teneke*, (İstanbul: Adam Yayınları, 2003), 73.

Mutfağına girince evi ne güzel kokuturdu... Ne maharetliydi. Ne lezzetliydi eli. Mutfağına doğru ilerledi. Yazdan kalmış domates soslarını, menemenleri saydı. Pek kalmamıştı. Toplasan beş yemeklik ancak vardı. Ağustos gibi yine yapmak gerekirdi. Kızı o vakitlerde üç aylık ancak olacaktı. Zor olurdu ama yapmak da gerekirdi. Kışın güzel domates bulmak zor oluyordu. Yapacaktı bir şekilde. Ali Ecevit'i domatesleri yıkardı. Hüseyin'le o doğrar, pişirir, sonra da kavanozlardı.

Muhakkak. Biraz meşakkatli olacaktı ama domatessiz de olmazdı. Sonra gidip tarhanasını kontrol etti. Ondan vardı daha. Yapmasa da olurdu, eriştesine de baktı. Az kalmıştı ama erişte yapabileceğini sanmıyordu. Çok zordu. Yani zor değildi de üç aylık bebekle zor olurdu. Neyse artık bu sene de erişte az yiyiverirlerdi. Hem Ali Ecevit makarnayı daha çok seviyordu. İçine bir de krema koydun mu tabak tabak yiyordu. Bu aralar en çok onu seviyordu. Annesinin kıymalı tarhanasına burun kıvırıveriyordu. Bir gün yapmayı bırakırım hasret kalırsın Ali Ecevit, demişti Leyla. Ali Ecevit ona da burun kıvırmıştı. Çirkin geliyordu bu tarhananın tadı. Zaten hangi çocuk tarhana severdi ki? Ama yine de, keşke, Leyla da demeseydi öyle, Ali de burun kıvırmasaydı.

Leyla mutfaktan biraz dertli çıktı. Hiç göremeyeceği yazın telaşesini sırtladı.

Evinin en çok sevdiği ikinci köşesiyse şu iki kişilik kanepesiydi. Bazen Hüseyin'le, bazen oğluyla koyun koyuna uyuyuverirdi, bazen mutfakta pişirdiğinden bir tabağa alır ve ilk orada tadardı, bazen bir bardak sıcak çayını içerdi, bazen kitabını okurdu, fasulyesini ayıklar, babasının evinde hiç yapamadığını yapar, bacaklarını boylu boyunca uzatır da dinlenirdi. Leyla Tarhan'ın telaşsız, sıradan ama eşsiz hayatının birer nadide parçasıydı tüm bunlar. Ne çok severdi yuvasını. Ah Allah'ım sen ne çok seviyorsun öyle beni. Ne çok seviyorsun Allah'ım beni. Sen kılmadığım namazların, tutamadığım oruçların günahını affet. Ben sana yetemiyorum. Ne çok seviyorsun da gözümü bir başkasında bırakmadın benim...

Yine o koltuğunda oturdu, son kez bacaklarını uzattı. Uzun siyah saçlarını koltuğun gerisinden sallandırdı. Kirpikleri ıslaktı ama ağlamıyordu

artık. Saçlarında tek bir beyaz tel bile yoktu. Simsiyahtı. İnsanın saçlarına aklar düşmeden ölmeli miydi? Ölmese daha iyiydi. Önce ak düşmeliydi saçlarına. Ölüm pek arsız, yüzsüz, alçak bir şey olmalıydı. Yoksa Leyla'nın tek bir teline ak düşmemiş, sırma saçlarından utanırdı.

Hüseyin ve Ali Ecevit işlerini bitirince odadan sessiz sedasız, fısır fısır çıktılar. Leyla ne konuştuklarını duymadı ama geldiklerini anladı. "Bitti mi işiniz?" diye seslendi. Ali Ecevit hiç rahat durmadı, anneciğinin yanına koştur koştur geldi. Ah nasıl heyecanlıydı. Kardeşi geliyordu. Hem de kızdı. Öyle mutlu, öyle telaşlıydı ki Ali Ecevit, bir iki gündür gözü Firuze'yi bile görmüyordu. Firuze bu bebeğe daha doğmadan gıcık oluvermişti. Ecevit'i görür görmez diyecekti ki, bebekler altına yapıyormuş biliyor musun Ecevit? Kötü kokulu olacak. Iy...

Ecevit artık öylesine annesinin kucağına atlayamıyordu. Sanki annesinin karnında koca bir top vardı. Temkinli yaklaştı, annesinin kollarına girdi. Hüseyin, odada çıkan çöpleri atıyordu. Yarın kızı doğuyordu, aklını kaçıracaktı sanki, sokaklarda yalınayak dolanmak istiyordu. Yarın eşi ölecekti, aklını kaçırırdı bilse, sokaklarda yalınayak dolanmak onu aklamazdı.

Anne oğul sıkıca sarıldılar. "Anne," dedi Ali Ecevit. "Yarın geleceğini biliyor mu şimdi?" diye sordu ve küçük ellerini annesinin karnına koydu. Ne garipti, sanki kendisi hiç annesinin karnına girmemişti.

"Biliyor bence," dedi Leyla. Çok garipsedi bu soruyu. Bilemedi cevabını.

"Vay," dedi Ecevit etkilenmiş bir sesle. Küçük dudaklarını büzüştürdü ve ıslık çalmaya çalıştı. "Bence heyecandan uyuyamaz o bu gece."

Leyla başını geriye atarak oğluna için için güldü. Hüseyin ona varmış, saçlarını sevmiş, alnına buseler kondurmuştu. Gülüşünü okşamıştı parmak uçları. "Atilla Bey yarın sabaha bir araba ayarlamış," dedi buselerinin arasında. "Şoför götürecekmiş."

"Öyle mi?" diye sordu Leyla. Aslında araba zaten ayarlanmıştı da, arabayı Hüseyin sürecekti.

"Öyle. Allah razı olsun. Olmaz öyle, dedi. Bırakırmış şoför." Allah razı olsun, dedi Leyla içinden. Birini bin etsin, daha çoğunu versin. Çoluğundan çocuğundan eksik etmesin. "Hadi Gül Güzeli'm. Uyuyalım. Yarın erkenden kalkacağız."

Uyumak çok mümkün değildi de, belki birkaç saat dalarlardı. "Ben Ecevit'i uyutayım önce," dedi Leyla. Hissettiği için mi? Bilinmezdi ama son kez olduğu kesindi. Hüseyin bir şey demedi. Kalkmasına yardım etti. Ecevit'in elinden tuttu. Oğlunu odasına götürdü, yatağına yatırdı. Yavaşça yamacına oturdu. Saçlarını okşadı.

"Yarın Aylin teyzeni üzme, olur mu Ali Ecevit?" Leyla'nın bunu söylerken sebepsiz sesi titredi. Oğluyla vedalaşıyordu. "Yemeğini ye, Firuze'yle oyna biz geleceğiz. Gecikirsek de huysuzluk etme, olur mu oğlum? Uslu uslu bekle beni."

Ali Ecevit biraz ofladı. "Keşke Firuze'yle beni de götürseniz. Olmaz mı anne?"

"Olmaz anneciğim. Konuştuk ya. Hastane orası. Hem sıkılırsınız. Sen bekle biz geleceğiz."

Ecevit elini annesinin karnına yasladı. Merakla bakışlarını kaldırdı. "Canın yanacak mı anne?"

Leyla gözyaşlarını nasıl saklayacağını şaşırdı. Niye böyle ağlıyordu şimdi? Evinin kokusunu içine çekti. Sonra oğluna eğildi, onu öpüp kokladı. "Yok annem, canım yanmayacak. Onu da nereden çıkardın? Hadi bakalım. Uyu sen de. Yarın döndüğümde uykun olmasın."

Ali Ecevit ellerini annesinin kafasına sardı. Ne çok seviyordu... Ah ne çok seviyordu annesini. Bu dünya üzerinde en çok annesini seviyordu. "Anne bana ninni okusun," dedi nazik bir sesle. Bundan sonra tüm ninnileri kardeşine okuyacaktı, biliyordu. Kıskanmıyordu. Hiç hem de. Ecevit tek çocuktu ama her şeyini paylaşmayı Firuze'den öğrenmişti. Hiç tek çocuk gibi davranmıyordu. Bu, masum bir istekti.

"Okusun canımın içi, anne sana ninni okusun." Leyla birkaç saniye sesini bulmak için bekledi. Ağlamaktan, Ecevit'i korkutmaktan korkuyordu. Babası Ankara'nın yerlilerinden olsa da anneciğinin kütüğü Karadeniz'e dayanıyordu. Leyla da en büyük çocuğuydu evin. Anneciği onu, anneannesinden kalan ninnilerle büyütmüştü. Leyla az biraz oraların ezgilerini bilirdi. Son gecesinde, anneciğini anımsar gibi, annesinden öğrendiği bir ninniyi söyleyiverdi.

"Ha bu feleğin kuşu,

Demirdendir pençesi..."

Leyla kollarını Ali Ecevit'ine daha sıkı sardı. Yüreği kan ağlıyordu. "Ta

* Merve Yavuz, *Ninni*.

yüreğinde... Bir yerleri acıyordu. Neresi ama, hiçbir yeri... Ama acıyordu." Oğluna son kez sarılıyordu. Ah daha neleri vardı halbuki. İlkokulu bitirince okumayı söktüğünde yaptığı gibi pasta kesecekti evde, hediyeler alacaktı oğluna. Okuma bayramı yapacaklardı. Kıvançla kutlayacaktı bunu. Sonra ortaokul... Sonra lise. Ah bir de lisede kep atacaktı oğlu. Leyla bir fırsatını bulursa, oğlunu arkadaşlarının yanında utandırmadan Ali Ecevit, diyecekti... Bir kere de ben takayım mı oğlum? Oğlunun utandığını hissederse hemen vazgeçecekti. Sonuçta liseden mezun olunca on sekiz ancak olacaktı. Olurdu, utanırdı arkadaşlarından, kimsenin annesinin bu körpe heyecanını görmesini istemezse Leyla anlardı, cahil bir anneye sahip gibi hissetmesin isterdi, hemen vazgeçerdi.

"Oğlum adam olacak, kanı deli akacak.

Mertliğin destanını, benim oğlum yazacak..."

Ha bir de yüksekokul vardı. Hani şu üniversiteler. Ankara Üniversitesi. Oğlu seneler önce dökülmüş sütdişleriyle Cebeci Kampüsünün adını okurken söz vermişti. Ali Ecevit belki unutmuştu ama Leyla unutmamıştı. Dört gözle bekliyordu. İçinde kalan en büyük hayaliydi. Ali Ecevit'i yapacaktı.

Gidecekti oralara, anneciğini de götürecekti. Üniversiteden mezun olurken de püppesini isteyecekti, kepini takacaktı. İşte o vakit kesin verirdi annesine. Lisedeki gibi kanı deli akmazdı. Al anneciğim, derdi. Lisede de derdi de... Leyla emin olamıyordu işte. Al anneciğim, giy tabii püppemi. Ne de çok yakıştı sana. Al bu kepi de tak. Leyla Hanım hangi bölümden mezun oldunuz, diye takılırdı annesine. Kaç ortalamayla bitirdiniz fakülteyi? Oh oh maşallah... Pek de zekiymişsiniz. Demek yüz ortalamayla bitirdiniz. Oğlunuz mu ders çalıştırdı sizi... Ne çok yakıştı size püppeyle kep. Utandırır dururdu annesini. Öper koklardı. Bir sürü fotoğrafını çekerdi. Annem. Annem benim. Benim güzel annem, ne çok yakıştı sana, der dururdu.

Leyla sessiz sessiz ağladı da okudu ninnisini. Üçüncü tekrarda oğlu uyuyakaldı. Biraz daha öpüp kokladı. Gözlerini odadan çıkana kadar alamadı. Kapının önünde biraz oğlunu izledi. "Allah'ım sen Ali Ecevit'imi koru," dedi. "Sen benden al ona ver sevgini. Benden çok oğlumu sev. Tırnağına taş değdirme. Allah'ım Ali Ecevit'imi koru."

Yatağa girene kadar aynı duayı ededurdu. Sonra Hüseyin geldi, sarıp sar-

maladı karısını, öpüp kokladı. Çok özlediğini defalarca kez fısıldadı. Allah biliyor ya, Hüseyin'in de Ali Ecevit'ten pek bir farkı yoktu. Onun da bu dünya üzerinde en sevdiği Leyla'ydı. Leyla onun nasibiydi, kimselerle paylaşmadığı, çeşmenin başından bu yatağa kadar kimselere göstermediği nasibiydi. Nasip paylaşılmaz Leyla, demişti kızgın sesle. Nasip... Ne güzel, ne kıymetli bir sözdü.

Sabahı bulana kadar Hüseyin de Leyla da az biraz uyuyuverdiler. Sonra sabah saatten önce uyandılar. Çantaları, her bir şeyleri hazırdı zaten. Hüseyin arabaya yüklerken Leyla kapı ucundan oğluna baktı ama yanına gitmedi. Uyanmasın istedi. Sabah daha çok erkendi, uyanırsa uyumazdı. Keşke uyansaydı son kez. Karnı burnunda evden çıktı. Kapının önünde Aylin'i bekliyordu da bu saatte Firuze'yi hiç beklemiyordu. Saçları dağınık, gözleri uykudan küçülmüş, pijaması sağdan soldan dağılmış kız annesinin elini tutmuştu.

"Firuze," dedi Leyla şaşkınca. "Niye uyandın kızım sen?"

Firuze annesinin elini bıraktı ve Leyla'nın kucağına koştu. "Meraklı bir fare olduğu için tıkır tıkır sesleri duydu," dedi Aylin. Firuze, hamile kadının koca göbeğine sarılamayınca bacağına sarıldı.

"Bebek bugün geliyor mu Leyla teyze?" diye sordu ve karnına kulağını yasladı.

"Geliyor bir tanem."

"Ya gelmezse?"

"Gelmesini bekleriz."

"Allah Allah ya..." dedi Firuze burun kırıştırarak. "Gelmezse kız Leyla teyze, gelsin hemen."

Firuze bu gıcık olduğu bebeği bir o kadar da merak ediyordu. Ecevit'in kardeşiydi sonuçta. Ucundan bakmak istiyordu. Ecevit'e benzeyecek miydi acaba?

"Tamam öyle yapayım," dedi Leyla gülerek Aylin'e bakıp. Firuze'nin saçlarını okşadı, evin ikinci kızını öpüp kokladı. "Ecevit'le oynayın güzel güzel, tamam mı?"

"Tamam," dedi kız. Zaten en büyük isteği buydu. Yoksa bebeği o kadar çok merak etmiyordu. Aylin bin bir zorlukla kızını eve geri gönderdi. Firuze eve girmeden önce son kez Leyla teyzesine döndü ve el sallaştılar. Leyla'yla baş başa kaldı Aylin.

"Merak etme, gözüm üstlerinde olacak. Ecevit uyansın direkt eve alacağım. Gözün arkada kalmasın," dedi ve Leyla'ya yaklaştı. Sarılacaktı.

"Gözüm arkada değil," dedi Leyla gülümseyerek. "Ecevit önce Allah'a, sonra size emanet." Leyla sanıyordu ki bu emanet yalnızca birkaç saatlikti. "Hakkınızı helal edin Aylin Hanım."

"Saçmalama Leyla. Bana böyle garip garip konuşma. Ben Firuze'yi doğurmaya giderken hiç böyle konuşmadım sana. Yapma Allah aşkına."

Leyla güldü bu telaşa. "Olsun, helallik istenir ne olur ne olmaz," dedi. Ne olurdu, ne olmazdı? Aylin daha fazla duramadı, kadına sarıldı. Belki de Leyla, Aylin için sıkışık kaldığı bu bürokratik hayatın içinde çıkarsız, gerçek bir dost gibiydi. Dost değildi belki ama vardı işte. Bir yerden çıkıyordu, Aylin Hanım portakallı kek yaptım, bir fincan çayla yiyelim mi, derdi. Bir de çok mutluydu. Aylin bazen onun o solmayan yüzüne imrenirdi. Minicik şeylerden büyük şeyler yaratmasına şaşırırdı, bir yapraktan çiçek bahçesi yaratmasına, bir tas bulgurdan en güzelini çıkarmasına, biraz undan ekmek yapıvermesine, yumuşak başına...

"Helal olsun, gözün de arkada kalmasın. Ecevit'e gözüm gibi bakarım," dedi sırtını sıvazlarken. O Firuze'ye senelerdir gözü gibi bakıyordu, kendisi de Ecevit'e birkaç saat bakabilirdi. Aylin arabaya kadar geçirdi. Leyla birkaç kez durdu dönüp evine baktı. Gidip Ali Ecevit'e sarılmak istedi ama kendini zor tuttu. Arabaya binip gittiler.

Ecevit kahvaltıyı Akın malikânesinde yaptı. Firuze sabah uyandığını, Leyla'yı gördüğünü nispet yapa yapa Ecevit'e onlarca kez anlattı. Kızmıştı Ecevit. Annesi onu niye uyandırmamıştı? Saatleri geçip gidiyordu. Ses seda yoktu. Ev telefonu çaldı çok zaman sonra. Aylin çocukları bıraktı ve koştur koştur telefona gitti. Açtı telefonu, tahmin ettiği gibi Atilla'nın sesini duydu.

"Bir haber aldın mı?"

"Çocuklar yanında mı?" diye sordu Atilla donuk bir sesle.

"Hayır, değil. Doğum bitmiş mi?"

"Aylin..." Kısa bir an duraksadı ve soluklandı. "Leyla ölmüş."

Telefonun karşısında ayna vardı. Aylin kendisine bakıyordu. Ayna parçalansa ancak yüzü bu kadar değişirdi. Konuşamadı birkaç saniye.

Leyla ölmüş. Bir hiç gibi, öylesine, alelade bir söz sanki. Leyla ölmüş.

Daha dün gece yaza yapacağı hazırlığı düşünen Leyla ölmüş. Domatesler tükenmiş, erişteler bitmiş, tarhanalar hep kalmış, Leyla da ölmüş. Öyle mi işte? Öyle değildi işte. Ali Ecevit öksüz kalmıştı.

"A... An-Anlamadım?"

"Leyla ölmüş. Bebek yaşıyor. Kanaması olmuş galiba. Ölmüş. Sakin ol bağırma, korkutma çocukları."

Aylin'in değil bağırmaya, konuşmaya bile takatı olmadı. Zorlukla gümüşlüğe tutundu. Nefes nefese çömeldi. "Atilla," dedi. İdrak edemiyordu. Birleşmiyordu parçalar. "Atilla ne diyorsun?"

"Bebekle Hüseyin'i almaya gidiyorum. Firuze'yi odasına çıkar, kötü etkilenmesin," dedi. Başka da bir şey demedi. Aylin elindeki telefonla gümüşlüğün önüne çöküverdi. Firuze'yi görene kadar da kalkmadı. Saatlerdir yoklardı, şimdi geçen bir saat kadar zor geçmedi o vakit. Aylin ne zaman ki Ecevit'i gördü, o zaman ağlamaya başladı. Uzaklaştı onlardan ama Firuze'yi uzaklaştırmadı.

Ecevit'ten bir de Firuze'yi alamazdı. Akşam olmuştu neredeyse. Arabanın sesini duyar duymaz bahçeye koştu. Bir ihtimal, hangi akla hizmet bilinmez Atilla yalan söylüyor sandı. Leyla'yı aradı gözleri. Yoktu... İki kişi gittikleri hastaneden iki kişi döndüler. Gözlerinin içi parlayan adam şimdi düştü düşecek, bir ölü gibi yürürken kucağında kızını tutuyordu. Ağzı açıktı, kapatamıyordu. Gözleri açıktı, kırpmıyordu.

Hüseyin aklını kaçırmıştı, ayakları yalın değildi ama aklını kaçırmıştı. Nasıl bebeği kucağında tutuyor bilmiyordu. Gülümseyecek gibi oluyordu yürürken, gözlerinden yaşlar akıyordu sadece. Aylin bebeği düşüreceğini hissedince almak istedi ama vermedi. Eve doğru gitti ama eşikten geçmedi.

"Ecevit," dedi. Kimse sesini duymadı. Kucağındaki bebek de babasıyla beraber ağlıyordu. "Ali Ecevit," dedi yine. Biraz duyuldu sesi. Ecevit değil ama Firuze duydu. Bebek geldi, bebek geldi, diye ortalığı ayağa kaldırdı. İkisi de kapıya doğru koştular.

Hüseyin hiçbir şey söylemedi. Sadece boşluğa doğru elini uzattı. Ecevit'i tutmuyordu ama oğlu evin yerini daha iyi biliyordu. Ecevit koşa koşa babasının yanına gitti, elini tuttu. "Baba, baba!" dedi. "Bakayım baba!" Parmak uçlarına yükseldi, bebeği görmeye çalıştı. "Annem nerede baba?" dedi yükseldiği uçta. Kapının ötesine baktı, bir sağa bir sola. Annesini göremedi. "Hastanede mi bıraktın annemi, baba?" diye sordu bu kez Ecevit.

Hüseyin'in ağzından acı dolu bir feryat yükseldi. Ayakta kalacak kuvveti yoktu. "Ev," dedi oğluna bakmadan. Boşluğa bakıyordu. "Ev, Ali Ecevit. Oğlum ev."

Onları eve götürmesini istiyordu. Eve girdiler. Sonra Tarhanlar kapılarını örttüler. On beş gün, hiç açılmadı kapı. Aylin kapılarının önüne her gün anne sütü ve mama bıraktı. Geceleri ağlama sesleri yükseliyordu Tarhanların evinden. Bir bebek, bir erkek çocuğu, bir koca adam... Hepsinin hıçkırıkları birbirine karışıyordu. Ne kapıları ne pencereleri açıldı on gün boyunca. Gelen tek ses ağlamalarıydı. Yatarken ağlıyorlardı, sabah uyanınca ağlıyorlardı, yemek sofrasında ağlıyorlardı, Hüseyin evlatlarını yıkarken ağlıyorlardı, gece ansızın uyanıp ağlıyorlardı, ikindi vakti ağlıyorlardı... Beş vakit namaz kılar gibi, üç vakit yemek yer gibi ağlıyorlardı.

Leyla gitmişti. Tarhanların yuvasında artık çiçekler solmuş, portakallı kek kokmaz olmuştu, lavantalar şişelerinde kalmıştı, yumuşatıcı kokmuyor, yemekler tuzsuz oluyor, çamaşırlar tam kurumuyordu. Leyla ölmüştü, Ali Ecevit öksüz kalmıştı. Leyla ölmüştü... Gül Güzeli Leyla, ah Leyla. Bahtının karalığını çitileyerek açmış Leyla. Ömrünün en güzel günlerinde kuş olup uçmuştu. Ali Ecevit öksüz kalmıştı.

Hiçbir ihtimal, sandığımızın aksine tümüyle kötü hissettiremezdi. Yalnızca her ihtimalin yaşanması gereken kişiler vardı. O kişilerle yapılan hiçbir şeyin sanıldığı kadar kötü geçmeyeceğini biliyordum artık. Bir erkeğin yatağında, onun koynuna çok yakın yerde, dip dibe uyumak, kokusunu solumak, isteyerek ya da istemeyerek dokunmak beni aylar önce intihara sürükler sanıyordum. Annemin manipülatif bir tavırla zihnime ekmeye

çalıştığı evlilik fikri, sandığının aksine güzel şeylere sebep olmuyordu. Ne yapardım, diyordum. Ne yapar, nasıl yaparım? Nasıl yaşarım? Midemi bulandırıyordu, bana çok güvensiz hissettiriyordu, korkutuyordu hatta. Hayatımdaki çoğu şey gibi bunu da kontrol edemezsem ve bir adamla o konumda bulursam bir gün kendimi, ne yapardım? Daha korkunç hangi ihtimal vardı benim için? Bir adamla aynı yatağı paylaşmak, kokuların birbirine karışması ihtimalinin kötülüğünü silecek ne vardı?

Ecevit vardı.

Koynunda değil ama koynuna çok yakın bir noktada geçirdim tüm gecemi. Herhalde dün gece ölmediysem bu yatakta, ben ecelimle zor ölürdüm. Ecevit'in koynuna çok yakın bir noktada uyumak, hiçbir koşulda günah sayılmamalıydı. Onun sık sık saçlarımda dolanan parmakları, bazen, bazenleri boynuma dokunan parmak uçları zihnimde toz zerrecikleri gibi uçuşuyordu. Kapı çalmasa, ben daha çok uyurdum. Kendimi biraz daha Ecevit'in koynuna itip yeniden dalacaktım. Gözlerimi açacak kadar ayılmamıştım. Ama kapı sesine yenildim ve açtım. Gözlerimi kırpıştırdım ve araladım. Ecevit'in henüz uyanmamış yüzüne baktım. Ecevit uyanmasın telaşesine düşmesem çok mızmızlanırdım ama yataktan hızla kalkmak zorunda kaldım. Saat kaçtı bilmiyordum ama çok geç olmadığını ama sabahın da köründe olmadığımızı tahmin edebiliyordum.

Tüm gece taranmış saçlarımı omuzlarımın üzerine bıraktım ve odadan çıktım. Kapı ben açmadan bir kez daha çaldı, delikten bakmayı akıl etmedim. Hem yeni uyandığımdan hem de vakit kaybettikçe kapı yeniden çaldığı için. Açıkçası site görevlisi sandım. Günlerdir Ecevit eve pek uğramıyordu ve birileri gelip kediye bakıyordu. Evde olup olmadığımızı kontrol etmeye geldiklerini düşündüm en başta. Üzerimde yakası da kendisi de bana bol gelen ve uyurken iyice dağılmış tişörtü düzeltmeden kapıyı açtım. Orta yaşlarının üzerinde bir abla beklediğim için uzun boylu, siyah takım elbiseli, omuzlarına attığı kabanı tam giymemiş orta yaşlarda bir adamı görmeyi hiç beklemedim. Adamla göz göze geldiğimde arkasında birkaç adam daha vardı ve omuzlarının gerisinde duruyorlardı. Göz göze geldiğim adam benim için nasıl beklenmedikse ben de onun için beklenmedik oldum. İkimiz de birbirimize şaşkınca, ben biraz irkilerek baktım.

Uzun denecek bir boydayken geniş omuzlarıyla dik bir duruşu vardı. Saçları geriye taranmışken sakalları şekilli kesilmişti. Bunca özene rağmen yüzündeki ifadeden olacak tat tuz kaçıracak, insanı tedirgin edecek bir tipe sahipti. Gözlerini benden ayırmadı ve yüzüme doğru konuştu. "Yanlış mı geldik?" Bana söyledi sandım ama konuştuğu ben değildim. Arkasındaki adamla aynı anda cevap verince fark ettim.

"Kime bakmıştınız?"

"Hayır abi, Ali Ecevit Tarhan'ın evi."

Ali Ecevit'in adını bu adamlardan duymak iyice tadımı kaçırdı. Kapıyı yüzlerine kapatmak istedim de durdum. Hastanedeki adamlardan halliceydi. Üstelik bu karşımdaki adam gözlerimin içine bakmaktan hiç çekinmiyordu. Bülent yaşlarında, belki ondan biraz büyüktü. Tuhaf ve rahatsız ediciydi.

"Ali Ecevit Tarhan'ın evi mi?" diye sordu bana bakarken.

Herhalde Ecevit içeride yatmasa ve elimde patlama olasılığı bu kadar yüksek olmasa yalan söylerdim. Hayır değil, derdim. "Evet," demek zorunda kaldım. "Siz kimsiniz?"

"Evde mi?" diye sordu bu kez en öndeki adam. Kollarını arkasında bağlamıştı. Tanıdığım bir jargonun daha kaba haliydi.

"Evde, biraz bekleteceğim," dedim ve kapıyı hiç düşünmeden yüzlerine kapattım. Öyle biraz örtmedim. Direkt kapattım. Hiç güven vermiyorlardı. Odaya geri dönerken Ecevit'e yaklaştım. "Ecevit," dedim yumuşak bir sesle. Korkmasın diye dokunmadım. Sesimi adım adım yükselttim. Üçüncüden sonra zaten gözlerini araladı. Açıp kapatırken uykusundan hemen kopmamıştı. Bıraksam rahatlıkla uykuya dalacaktı.

"Kapıda birkaç adam var."

"Ne?" Sesini tekte bulamadı, boğazını temizledi. "Kim var?"

"Birkaç adam. Seni soruyorlar. Dün o hastanedekiler gibi tipleri. Kapıdalar."

Ecevit gözlerini kırpıştırdı ve bedenini yataktan hafifçe kaldırdı. Ortalığa bakınırken telefonuna uzandı ve saate baktı. Ben de onunla beraber gördüm. Saat sabah dokuzdu. "Kim la bu?" dedi ağzının

içinde. Ellerini saçlarına daldırdı, doğruldu ve uykulu gözlerle kapıya yürüdü. Peşinden gittim, bir adım arkasında durdum. Kapıyı o da delikten bakmadan açtı. Karşımıza çıkan adam bıraktığım konumda duruyordu. Kafasını bile çevirmemişti sanki. Ecevit'le birbirlerine baktıklarında ben Ecevit'i izledim. Yüzünden şaşkınlık geçti ama ilk defa gördüğünü de hissetmedim. Tanıyordu.

"Selamünaleyküm," dedi adam Ecevit'e bakarken. Kalın, tok bir sesi vardı.

"Aleykümselam," diye karşılık verdi Ecevit beklemeden. "Hayrolsun?"

"Abimin manevi oğlum dediği adamı bir ziyaret edelim, çayını içelim dedik." Adam gözlerini kısa bir an bana çevirdi, sonra yeniden Ecevit'e baktı. Başta bu cümlesinden bir şey anlayamadım. "Fena mı yaptık Cengiz'in oğlu?" dediğinde seçebildim. Ecevit'in dün bahsettiği gelen kardeş miydi? Ecevit'in arka yerinde, suratsız ve nemrut şekilde duruyordum. Herhalde biraz daha zorlasam Ecevit'in kolundan bacağından da tutacak, daha kötü bakacaktım. Adamın rahatsız eden bir enerjisi vardı.

"Cengiz'in oğlu değilim de," dedi lafa başlamadan önce ek parantez açar gibi. Evet, Hüseyin'in oğluydu. "Fena yapmadın tabii, bir çayımı iç. Buyur. Hoş geldin," dedi Ecevit ve kapıyı biraz daha araladı. Adam arkada bağladığı ellerini çözdü ve omuzlarını gere gere eve birkaç adım attığında arkasından diğerleri de gelmeye çalıştı ama Ecevit engel oldu. "Haneme herkesi almam," dedi net bir sesle. O kadar sevindim ki buna, yüzümdeki keyfi gizleyemedim. Kedimiz bile mutlu olmazdı. Hepsinin belinde silah olduğunu biliyordum. Babamın korumalarının kulaklıksız ve sigortasız halleriydi. Tabii bir de muhtemelen hepsi birer suç makinesiydi. Babamın yanında işini hakkıyla yapan insanlarla kıyaslanmamalılardı bile. Adam olduğu yerde durdu ve omzunun üzerinden arkasına baktı. Gelmek isteyen diğer üç kişiyi de eliyle durdu. "Aşağı geçin," dedi yalnızca. Omzunun üzerinden bana baktı ve sanki bu cümleyi ben kurmuşum gibi dikkatli bakışlar altında başını salladı. Açık ara şimdiye kadar Ecevit'in yanında en rahatsız olduğum bakışlardı. Ecevit başını salladığında adam salona ilerliyordu. Ecevit arkasından gittiğinde ben de mutfağa geçtim. Dün geceki sofra masadaydı.

Kaldırmamıştım. Sessizce çay suyu koydum, masaya dokunmadım. Tabak çanak sesi çıkarmak istemiyordum.

Adam gitti, evin sahibi gibi başköşeye oturdu. Bacaklarından birini kırdı, bileğinden diğer dizine yasladı ve geriye yaslandı. "Ali Ecevit," dedi kendi kendine. Seslenmedi. Hani, *demek o sensin* der gibi. "Demek Ali Ecevit ha..."

"Ali Ecevit," diye tasdikledi Ecevit onu. Karşısındaki tekli koltuğa oturmuştu ve bakışlarından anlıyordum, kalkık olan tek kaşından, adamın oturuşunu süzüşünden... Hiç hoşnut değildi. "Karar verdiniz mi gömüleceği yere?"

"Karar verilecek bir şey yok, *İstanbul'a* gömülecek."

Herhalde adamın ağzından çıkacak olan hiçbir kelime benim dikkatimi bu kadar çekmezdi. Tüm dikkatimle ona baktım. O vakte kadar Ecevit'e bakıyordum, gözlerim onu görmemeye çalışıyordu. *İstanbul'a mı?* Cengiz'i İstanbul'a mı gömeceklerdi? Adam bakışlarımı fark etti, başını kaldırıp bana baktı. Gözlerini istediğinin üzerine dikiyordu. Birkaç saniye bile geçmeden Ecevit hızla, "Farah kabul etti mi?" diye sordu. *İstanbul'dan sonra Farah.*

"Farah kim?" Ecevit'e baktı. Sesindeki yabancılık değildi, insan yerine koymamaydı.

"Cengiz Atmaca'nın kardeşi. Ben oğlu değilim ama Farah kardeşi. Tanımış ol."

Adam kafasını hafifçe geriye doğru attı. "Çıkaramadım. Her neyse. İstanbul'a gömülecek."

"Farah kabul ederse İstanbul'a gömülecek, Behçet. Farah istemezse Ankara'ya gömülecek."

Eğer ki İstanbul'a gömülecekse nasıl olacaktı? Korkuyla Ecevit'e baktım. O küçük zilli de kafasını kaldırdı, huzurla uyuduğu uykusundan uyandı. Merakla konuşulanlara dikkat kesildi. "Onun değil, benim istediğimin bir önemi var. İstanbul'a, aile mezarlığına gömülecek abim."

"Derdin ne senin?" diye çıkıştı Ecevit çekinmeden. "Kadın ben Ankara'da yaşıyorum, gidip geleceğim mezarına diyor. Ankara istiyorsa Ankara'ya gömülecek. Senin gidip ziyaret etmek gibi bir derdin yok."

Herhalde daha makul bir sebep olamazdı. Kadın haklıydı. Çok çok haklıydı. Her seferinde İstanbul'a gidemezdi. Ecevit'e bakıyordum. "Aile mezarlığına gömülecek abim."

Ecevit boynunu büktü ve soluklandı. "Sabır selamet," dedi. Eli sakallarında gezindi. Ne yapmalı ne etmeli bu adamı ikna etmeliydi. Evet, doğrusu onun dediğiydi. Bu adamın o mezara gidip sık sık ziyaret etmeyeceği aşikârdı. Üstelik dün Farah'ın o perişan halini düşününce kimin daha çok üzüldüğü açık değil miydi? Elbette Farah'ın dediği olmalıydı. İstanbul fikri çok saçmaydı. Bir mezarın sık sık ziyaret edilmesi mi yoksa ailesiyle yan yana yatması mı daha mühimdi? Ruha iyi gelecek olan o mezarın sık sık ziyaret edilmesiydi. "Cengiz de Farah nasıl isterse öyle olsun isterdi. Kendi aranızda halledin ya da Farah'ın dediği olacak. Ankara'ya gömülecek."

"O meymenetsiz yüzünden abim ömrünü hapishanede tamamladı. Dua etsin mezarına gitmesine izin veriyorum."

"Behçet Bey," dedim dayanamadan. "İstanbul'u kibriniz yüzünden istiyorsunuz. Aile mezarlığı değil mevzu, Farah'a inat olsun diye Ankara'yı istememeniz. Kadın haklı, sık sık gideceği mezarlığı yaşadığı şehirde istiyor. Bu hakkı ondan alamazsınız."

Bakışlarını benim üzerimde topladı. Bir insanın bir insana bakma süresi olmalıydı. Bu biçilmiş bir sayı değildi ama histen oluşuyordu. Beni ilk defa görüyordu. Bakışları âdeta meydan okumak için bu kadar uzun süre üstümde duruyordu. Kaşları kalkıkken gözleri hafifçe kıyafetime kaydı, sonra yine yüzüme baktı. Şimdi eğer ki burada kıyafetimden dem vurarak benim lafımı küçümserse onu diplomamla dövecektim. Hazırda bekledim.

"Adınız neydi?" İlgili bakışlar ardında bu soruyu alsam da yadırgamadım. Bana laf çarpacağına çok inandım. Ağzımı açıp tam dolu dolu *Firuze* diyecekken Ecevit, "Her neyse," diye girdi araya ve Firuze dememi engelledi. "Ölü sizin keyfinizin kâhyası değil. Beklemez. Bir an önce gömmemiz lazım. Oturun anlaşın."

Hayır her neyse değildi, hem bu adam çok tehlikeli duruyordu. Farah'ı tehditle bile ikna edebilirdi. "Adım Firuze," dedim açıkça. Ne söyleyecekse

söyleyebilirdi. O adam Farah'ın dediği gibi Ankara'ya gömülecekti. O adamdan aklınca bir küçük görme cümlesi bekledim. Onu sudan çıkmış balığa çevirecektim. Adamın bakışları bir kez daha gözlerimde dolandı. Kaşlarını çattı ve söylediğimi tekrarladığında, "Firuze," diye konuştu.

Ecevit tekrardan araya girdi. "Her neyse," diye bu kez yüksek sesle konuştu. Âdeta önünde bir masa vardı da ona vurmuştu. "Her neyse," dedi ayaklanırken. Bana doğru ilerledi ve "Sen bir gelsene," dedi. Tüm kişisel gelişimimi geride bırakmak için çok hazırdım halbuki ama kolumdan tutup beni odaya doğru çekti. Odaya girer girmez kapıyı kapattı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Farah'ın dediği doğru, İstanbul çok saçma!"

"Sen ne diye adamla münasebete giriyorsun? Niye adını söylüyorsun?"

"Gelmiş karşımızda pişkin pişkin..."

"Fi-ru-ze!" diye adımı hecelere böle böle konuştu. "Firuze. Bana bak, odadan çıkma. Ben şu herifi gönderene kadar odadan çıkma."

"Ne alakası var ya?" diye sordum. Niye odadan çıkmayacaktım? Adam bizimle hadsiz konuşacaksa biz iki kişi hadsiz konuşacaktık ve İstanbul fikrinden vazgeçirecektik. "Ben de çıkacağım. Ben niye odada kalayım?"

"Adamın bakışları hoşuma gitmedi."

"Pişkin çünkü."

"Bana analiz yapma."

"Ecevit!"

"Firuze dedim! Çıkma. Geç biraz daha uyu. Çıkma. Anlıyor musun beni? Çıkma."

Kapıyı açıp kendisi çıktı ve beni içeride bıraktı. Apaçık bir telaş sardı içimi. Odada dört dönmeye başladım. Ecevit İstanbul'a mı gidecekti? Bunu istemiyordum, belki bencilce, belki çocukça ama bunu istemiyordum. İstanbul benim önümde bir tabu gibiydi. Sanki her şeyi aşabilirdim ama İstanbul'a gitmesini aşamazdım. Burada böylece oturmak, konuşulanlardan habersiz olmak, beklemek yapabileceğim bir durum değildi. Ben ayrı, içimdeki zilli ayrı telaşa düşmüştü. Halbuki o Farah'ı aşmıştı, derin uykulara yatıyordu artık ama şimdi cin gibi uyanıktı. Gözlerini açmıştı.

İstanbul'a mı gidecekler? Gitmesinler. Bir şey yap gitmesinler. Biz daha gitmedik. Bir şey yapsana! Hadisene! Biz resmini çizdik ilk, gitmek bizim hakkımız. O bir kere giderse bir daha seninle gitmez ki. Biz gidelim, söyle ona bizim hakkımız. Biz gidelim.

İçimde korkunç bir baskı vardı. Aklıma artık yalnızca beyaz elbise geliyordu. Bu hayale neden bu kadar tutulmuş, erişilmez kılmıştım bilmiyordum ama benim dünyamın en ulaşılmaz haliydi. Bir başkasıyla yapılırsa, kendimi nasıl toparlardım bilmiyordum. İçimdekiyle olan bağ bile nasıl zedelenirdi... Onun bu vakte taşıyabildiğim tek hayaliydi. Bu karmaşa beni kaldırdı ve odadan çıkardı. Farah'ın hakkını savunmalıydım. Kapıyı açtığımda iki adam da bana baktı ama ben birinden özellikle kaçtım. Çay suyu kaynamıştı, hatta Ecevit çay da koymuştu. Elimdeki bahaneyi aldı benden. Çayı bahane edecektim. Gittim üzerine su ekledim ve mutfakta oyalanmaya çalıştım.

"Kardeş senin için çok kıymetli herhalde," dedi Behçet. İstanbul meselesini sonuca ulaştırmışlar mıydı?

"Her insan gibi. Burada kardeşini kabullenmeyen sensin."

"Zaten duydum ki kardeşini arıyormuşsun." Odadan bahanelerle çıkmıştım, burada kalmak için de bahane arıyordum. Bu yabancı adam bana müthiş bir sebep verdi.

Hiç çekinmeden merakla bu adama döndüm. Melike'yi biliyor muydu? Hiç hoşuma gitmedi bu. "Melike'ydi adı değil mi?"

"Mevzu benim kardeşim değil."

"Duydum ki kardeşini ararken Cengiz Resul Atmaca'nın ismini kullanıyormuşsun. Helali hoş olsun, Cengiz abimin oğlu gibiymişsin. O da böylesini isterdi." Ecevit parmak uçlarını birbirine vurmaya başladı. Altından ne çıkacağını bekledi. Bu adam elbette iyi niyetle söylemiyordu.

"Behçet, sadede gel."

"Diyorum ki kardeşin kardeşimdir. Abim öldü diye, sağda solda abimin ismini kullanmaktan sakın çekinme. Uzun yıllara dayanan hukukunuz var. Var da..." Ağzında bir şey varmış gibi bir kez çiğnedi ve boynunu kütletti. "Söyle bakalım Ali Ecevit, abimin adına ihtiyaç olan yerde de abimi temsil edecek misin? Sana güvenebilir miyiz?"

Bir mafya babasını Ecevit nasıl temsil edebilirdi? Daha o gün karın altında, kan dökmeden bu işi halletmeye çalıştığını söylemişti. Ecevit o Cengiz denen adamla ne paylaşırsa paylaşsın Hüseyin Tarhan'ın oğluydu. Bir mafya babasını temsil edecek karakterde, duruşta ve düşüncede değildi. Mayasına yoktu. Onu neden buraya sürüklemeye çalışıyorlardı?

"Bana hacet mi var? Sen varsın işte. Onun için burada değil misin? Bunca hareket omun için değil mi? Meydan senin. Senelerdir istediğin de olmuştur."

"Ben Behçet Atmaca'yım. Bize Cengiz Atmaca lazım."

Ecevit elini hafifçe havalandırdı ve hay aksi der gibi şekil verdi. "Yani sen o talebi, geceleri Allah'tan iste artık. Çok kafayı da kırma da, malum adam öldü. Hatta dört gözle gömülmeyi bekliyor. Ölüyü ben yıkadım, gözleri açıktı. Size zahmet karar verin de adamı artık gömelim."

Tümüyle alaya aldı ama artık Ecevit'i bu cümlelerin atında yatan metni okuyacak kadar iyi okuyordum. "İyi madem, sen de artık tek tabanca, Cengiz'in adını kullanmadan devam edersin. Çok yardıma ihtiyacın olursa uyumadan Allah'tan istersin." Manipüle ediyordu. Farkındaydım. Psikolojik üstünlüğü yakalamak istiyordu ve en zayıf noktasından giriyordu.

"Cengiz Atmaca senin tekelinde değil. Bana bak, Behçet. Ben de senin kapıya diktiğin adamlardan değilim. Bana şart sunamazsın."

Ne isteyeceklerdi? Neyin pazarlığını yapıyorlardı. Ben açıkça bilmiyordum ama sanki Ecevit biliyordu. "Hem ayranım dökülmesin hem gö-"

"Terbiyesizleşme," dedi Ecevit ve kestirip attı. "Burası senin çöplüğün değil. Terbiyesizleşme." Ben küfrederek baskınlığı eline almasını engelledi sandım ama Behçet denen adam dönüp bana baktı.

"Bir kuru çayınız yok tamam, suyunuz da mı yok?" dedi gözlerimin içine bakarken. Alay ediyordu aklınca. Hakkı çaydanlığı kafasına vurmaktı. Yine de sabırla arkamı döndüm ve ne kadar demlendiyse artık dediğim çay için bardak çıkardım. Çayları dökerken yanımda bir beden daha hissettim ve Ecevit aldığım iki çay bardağını da parmaklarının arasına geçirdi ve lavabonun içine bıraktı.

"Sana odadan çıkma dedim."

Sesimi çıkarmadım. Yeni bir bardak çıkardı ve tezgâha koydu. Benim doldurduğumu kullanmadı. "Ben getirecektim," dedim söylediğini duymazlıktan gelip. Yan bir bakış attı ve "Kahvaltı da hazırla istersen," diye karşılık verdi ters bir sesle. Yemin ederim bu kadar aksi konuşmasa gerçek anlar ve hazırlamaya kalkışırdım.

Çayı dolduruşunu izledim. Kendine almadı, adamın önüne bardağı koyup kalktığı yere oturdu. "Şeker?" diye sordu adam alayla. Aslında evde şeker vardı ama Ecevit aksi gidecek ya, "Biz şeker kullanmıyoruz," diye yanıtladı. Dudaklarını ıslattım. Doğru söylüyordu aslında, kullanmıyorduk. Ecevit'in odasının önünde bir kıpırtı hissettiğimde oraya döndüm. Dünyanın en kedersiz gününe uyanmış gibi miyavlaya miyavlaya bir avuç kararı çıktı odadan. Herkesin dikkati kısa bir an orada kalsa da ben hariç kimse umursamadı. Artık sadece ben kediyi izliyordum. Mama yemeye giderken bana sürtünmesin diye kenara çekildim. Kontrolsüz bir tepki verirsem bu ortama uygun kaçmazdı şimdi.

"Evli misiniz?" diye sormasa yemek yerken boğulmasın diye ben kediyi izlerdim. Bakışlarımı yeniden onlara çevirdim. Adamın gözü önce Ecevit'in ellerinde, sonra benim ellerimde dolandı. Sanırım yüzük aradı.

"Senin tam olarak derdin ne, açık açık konuşalım artık. Benim tadım kaçmaya başladı."

"Değilsiniz. Bekâr hayatı," diye kendi sorusuna kendi üslubuyla cevap verdiğinde belki de Ecevit'i öfkelendirmeye bu kadarı bile yeterdi ama adam ağzının içinde arsızca, "Güzel," diye mırıldanınca ben de kendimi çok rahatsız hissettim. Geldiğinden beri gözlerini benden çekmeyen bir adam için bunun güzel olması ne demekti? Neyi ima ettiğini hissedebiliyordum. Ecevit'in koltuğun üzerinde duran elinin yumruk oluşunu ve yüzündeki kasların aynı anda nasıl şekil değiştirdiğini gördüm.

"Ne dedin sen?" diye sordu. Öyle bir soruyordu ki sanki onun yanlış duyma ihtimali en iyisiydi. Behçet'in suratındaki lakaytlık sinsice çıktığı yere geri girdi. Onun gözünde ilk cinayetini çocukken işleyen, konum

olarak muhtemelen kendinden üstün olan abisinin arkasında durduğu bir adam vardı.

"Evli adamlarla iş zor yürür. İyi, güzel, bekâr adamsın."

Ben bir aptal ya da iyi niyetli olup buna inanabilirdim ya da Ecevit'in öfkesini bastıracak bir açıklama diyerek avunabilirdim. Bu adamı hayatımda kaç kere görecektim? Ecevit'in şimdi burada bir şey yapması ve dışarıdaki adamların buraya girmesinden daha kötü değildi adamın yaptığı geri vitesi kabul etmesi. Ama işte ben bazen Ecevit'in vitesinin asla geri alınmadığını unutuyordum.

Başını bana çevirdi ve ürkütücü bir dikkatle benimle göz kontağı kurdu. "Odaya geçer misin?" Sonunda soru işareti olan her cümle elbette ki soru cümlesi değildi. Dudaklarımı aralayacak gibi oldum ama kaşlarını kaldırdı, bu *itiraz etme* demekti. Burada kalmam adamı daha kışkırtıcı bir cümleye itebilirdi. Ecevit'i kontrolsüzlüğe itebilirdi. Gözlerimi kırpıştırdım ve derin bir nefes aldım. Odaya doğru adımlarken Ecevit arkamdan, muhtemelen ona kurulmayayım diye, "Teşekkür ederim," dedi.

Odaya girdim, kapıyı kapattım ama sesleri duyayım diye dibinden ayrılmadım. İlk kez, üzerimde Ecevit'in kıyafetleri bana kötü hissettirdi. Ya da hissettirmeye kalktı ama ne zaman ki kollarımı birbirine sardım ve kıyafetlere sarıldım, bir noktada bu his uçup gitti. Ben fısıltılar duyuyordum ya da tamamen zihnimin uydurmasaydı. Emin değildim. Altdudağım parmak uçlarım arasında ezildi. Hiçbir şey duyamıyordum. Birbirlerini dövmediklerine göre fısıldayarak yakın mesafeden konuşuyorlardı. Dakikalarca kapı önünde bekledim. Tek bir şey bile duyamadım. Bir yerden sonra normal tonda konuşmaya geçtiler. Ecevit ondan önce ne söyledi, ne karşılık aldı bilmiyordum.

"İhtiyaç karşılamayacaksan bize ihtiyacın olmayacak," cümlesini zorlukla seçtim. Ecevit kurmamıştı bunu. Ecevit sanırım benim dinlediğimi tahmin ettiği için kısık sesle konuşuyordu. Sinsi, ucube.

Artık kulağım kapıya yapışmak üzereydi. Ecevit'in sesini biraz olsun duyamıyordum. Yazarak mı cevap veriyordu bu adam? Odaya ilk geldikten sonra konuştukları umurumda değildi, tek derdim şimdi ne

konuştuklarıydı. Adamın Ecevit'ten ne isteyeceğiydi. Ecevit'in bu destekten vazgeçebileceğini sanmıyordum. Senelerdir hapisteydi, çıkalı iki yıl olmuştu. Kimseyi tanımıyordu, ona iyi kötü her an yardım edecek ve aynı zamanda güçlü biri yoktu. Bazen bize açılmayacak kapılar Cengiz'in adıyla açılıyordu. Biz o pavyondan onun adıyla çıkmıştık. Hiçbir kuvvet bizi oradan çıkaramazdı. Ecevit vazgeçmezdi. Melike'yi bir an bile aksatacak şeyi kabul etmezdi. Normal koşullarda yapmayacağı her şeyi Melike için yapardı. Kendi canını da güvenliğini de umursamazdı.

Toplasam üç cümle daha ancak duydum. Biri bile sinsi Ecevit'e ait değildi. Adam, *kontrol edeceksin*, dedi. *Sen sağlayacaksın onu*, dedi. *Kendi bileceğin iş, kimse senin kafana silah dayamıyor, emir de verdiğim yok*, dedi. Daha da başka bir şey duymadım. Ne kabul etmiş ne de etmemiş gibiydi bu konuşmalar. Ecevit'in kabul etse bile el pençe kesilip *hadi söyle ne yapacağımı* diyeceğini sanmıyordum zaten. Tek seferlik bir şey mi istiyordu yoksa genele yayılacak isteklerde mi bulunuyordu onu da bilmiyordum. Sadece kolyemi sıkıca tutacak kadar korkuyordum. Kendimi korumaktan daha büyük bir Ecevit'i koruma içgüdüm vardı.

Gözlerim yatağa kaydı. Dün gece beraber uyuduğumuz yatak hâlâ dağınıktı. O dağınıklığı, çarşafların kırışıklığı, yastıkların birbirine girmesini, yorganın üstümüzde aldığı şekli incelemek, kapı önünde dikkat kesilmişken dış tarafa, beni adını koyamadığım hislere bulandırdı. Utandırmak desem değil, mutluluk sanırım değil, göz kaçırmak istediğim ama dikkatle de bakmayı sürdürdüğüm bir histi. İkimizin bedenini bir gece vakti yatakta hayal ettim. Dışarıdan bize bakmak zor olmadı. Ben her an kalkacak ya da kovulacak kadar eğreti uzanırken Ecevit tüm yatağa sahip çıkmıştı. Neredeyse cenin pozisyonu almışken yüzüm Ecevit'in sinesine yakın yerdeydi. Orada uyuyordum. Ecevit'in elleri saçlarımdan önce boynuma dokundu. *Boynum*... Nasıl anlatılırdı ki bu? *Hay aksi, ne desem, nasıl anlatsam da yanlış kelimeleri ya da eksik kelimeleri söylemesem?* Boynumda gezdirirken parmaklarını, içimden boğazıma doğru nükseden şeyin ne adını ne de sanını biliyordum. Sadece iç gıcırdatan, sıcak bir titreklik veren, çok yoran ama hissetmek için de çok arzulanan tuhaf şeyin adıydı.

Evet, bu yalnızca boynumla alakalıydı. Bir başka dokunuş bu hissi verirse bu ne olur kestiremiyordum.

Saçlarım tüm gece taranmış kadar parmaklarımdan akıp gidiyordu. Ne bir düğüm ne bir kargaşa vardı. Yumuşacıktı. Gözlerim kapanmıştı, kapı aniden arkadan itilip açılınca o buhran ya da o mutluluk, o büyü ya da etki kapının açılmasıyla geriye doğru sendeleyince bozuldu. Gözlerim açıldı ve dengemi korumaya çalıştım. Ecevit'in koca eli kapının kolundayken geriye doğru sendeledim. "Pes sana!" dedi sanki bu kapıyı açarken arkada olduğumu bilmiyormuş gibi. "Kapı mı dinliyorsun sen?"

"Özellikle kısık sesle konuştun değil mi?"

"Eldeki malzemeyi biliyorum."

"Ne konuştunuz?" dedim umursamadan.

"Bir şey konuşmadık. Hadi kahvaltı hazırla, çok meraklısın ya."

Gözleri kısa bir an yatağa takıldı ama odadan geri çıktı. "Nasıl bir şey konuşmadık? Konuştunuz. Sana bir şeyler söyledi, duydum. Anlat bana da, ben adamın yanında seni bozmamak için odaya girdim. Yoksa hayatta girmezdim."

Ben bu cümleleri kurarken o sigarasını yakıyordu. Eli havada, sigarası dudaklarının arasında kaldı. "Odaya girmezdin de elin adamına çay mı koyardın?"

"Adama *kalk da çayını kendin al* mı diyecektik?"

"Benim ellerim armut mu topluyor?"

"Benim de toplamadığı için ve mutfağa yakın olduğumdan ben koydum." Kasten yapıyordu, konuyu değiştirip sorularımdan kaçmaktı amacı, bana unutturmak istiyordu ama farkındaydım. Yine de hem onunla kavga eder hem de sorularımı sorardım. Yapabilirdim.

Ellerime baktı ve yine ne diyeceğini şaşırdı. Çenesinin kilitlenmediği anlarda da kelimeleri toplayamıyordu. Bir duygu vardı ki içinde her ona maruz kaldığında direkt olarak diline vuruyordu. O anlarda çok çaresiz duruyordu. "Ellerin armut toplamasa da..." Çayı işaret etti ama cümle devamı gelmedi. "Ellerin armut toplamıyor diye çay koymak zorunda mısın elin adamına? Gereksiz münasebet bunlar. Sen anlamıyorsun değil mi?"

Dilini dudaklarına sürttü ve omzunu kütletti. "Bu münasebetler sıkıntılı münasebetler. Fark etmiyorsun sen."

Konuyu münasebete de getirince daha fazla izin vermedim ve "Ne konuştunuz elin adamıyla?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmeyen şeyler."

"Ecevit, ne istedi senden?"

"Kimse benden bir şey isteyemez," dedi bir bardağa çay koyarken. "Kahvaltı hazırlamayacaksan hazırlanıp çıkacağım."

"Cevap ver bana. Adam senden ne istedi? Beklentisi ne? Yapmazsan ne yapabilir?"

Sesli bir nefes aldı ve tavana baktı. "Allah'ım hesap soruyor," dedi. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor." Elimin altında bir şey olsa üzerine fırlatacaktım da neyse ki elimin altı boştu.

"Hesap sormuyorum, soru soruyorum! Ecevit, çok tehlikeli insanlar," dedim. "Dün o hastanede yığınla adam vardı."

"Benim de gözlerim görüyor," dedi sadece ve sigarasını söndürdü. Çayını aldı ve odasına doğru girdi. Derin bir nefes aldım, evden kahvaltısız çıkmasın istiyordum. Henüz daha gömülmemiş bir adam vardı, oraya gitmesi gerekiyordu ve o adamın Ankara'ya gömülmesi gerekiyordu. Dünden kalmış yemekleri topladım. Pilav bozulmuştu. Döktüm hepsini. Masayı toparlarken kapı yeniden çaldı ama ben bakmadan Ecevit baktı. Kapıdaki adam Ecevit'e ekmek ve gazete uzattı.

"Sağ ol abi, sana da zahmet oldu," dedi alırken. Adamla kısaca selamlaşıp kapıyı kapattı. Ekmeği masaya koyarken gazeteye bakıyordu. Pür-dikkat okuyunca, o kaşlarını çatınca, suratını asınca ben de merak ettim. Kahvaltılıkları masaya bırakırken gazete manşetini okudum.

REKABETE KARŞITLIK, EŞE SUSKUNLUK

Hemen altında Alparslan ve Bülent'in katıldıkları bir davetten dostça görünen bir fotoğrafları vardı. Birbirlerinden hiç hoşlanmazlardı. Alparslan belli bir yere kadar Bülent'i takmazdı ama Bülent öyle kirli bir hırs haline getirmişti ki onu, adına bile tahammül edemiyordu. Tam ezik, kuş beyinli ve içi boş bir tenekeydi. O yüzden en çok onun sesi çıkıyordu.

Bu fotoğraf nasıl olmuştu da çekilmişti anlamıyordum. Kasti bir poz olduğu aklıma geldi. Alparslan'ın Bülent'e iki dakikadan fazla tahammül edeceğini ya da Bülent'in kuduracak bir şey bulmayacağını sanmıyordum. Haberin devamını okudum.

Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkanvekili ve 10. Cumhurbaşkanı adayı Atilla Akın'ın kızı Firuze Akın'ın babası aleyhine yaptığı açıklamaların ardından gündem Akın ailesiyle sarsılmıştı. Yerel seçimlerde adaylığı konuşulan Firuze Akın'ın karşısına rakip olarak çıkacağı iddia edilen ve Firuze Akın'la evliliğe giden bir ilişki yürüttüğü söylenen Alparslan Yiğit dün Uluslararası Barış Gecesi Resepsiyonu — Ankara Barış Forumu 2011 gecesi çıkışı Bülent Akın'la kameralar karşısına geçti.

Birbirlerine tahammül ettikleri gibi bir de çıkışta kamera karşısına mı geçmişlerdi? Dayanamadım ve *hıh* dercesine güldüm. Ecevit'in bakışları bana dönerken gözlerim farklı bir yazı tipinde yazılan sol köşeye takıldı. Kambur Kalem adında bir mahlasın yazdığı, yanlışım yoksa Osmanlı Türkçesine yakın bir dille yazılmış köşeyazısıydı.

İlk cümleleri okuyor, anlamaya çalışıyordum ama ne zaman ki yazının seyri değişti, Bülent için, **"Bu şehzade, çapsızın, ehliyetsizin teki imiş; elinden bir iş gelmez, eline geçen işi de allem eder kallem eder, yine yüzüne gözüne bulaştırırmış. O da yetmez, bir de çalar çırparmış,"** cümlelerini okudum, öncesi sonrası neyden bahsettiği ilgimi çekmedi ve sinirlerim bozulmuş gibi güldüm. Öyle keyiflendim, öylesine okurken zevk aldım ki başa sarıp bir kere daha okudum. Muhtemelen ne yazsa dava üstüne dava yiyecek olan bu anonim şahıs, en azından hakkını vererek yazmıştı. Bülent'in bunu okurken yüzünün gireceği şekli görmek için feda edeceğim şeyler vardı. "Şerefini sikeyim senin."

Ecevit orta yere, geldiği gibi öylesine, öfkeyle küfrettiğinde neye uğradığımı şaşırdım. "Ne?"

"Neye gülüyorsun sen?" dedi Ecevit. Bana mı küfretmişti? Tutulup kaldım ve ona baktım. Gülüşüm soldu. "Kasten cevap vermemiş. Neyi komik geldi sana?" Ciddiyetle gülüşümü sorguluyordu.

"Kim neye cevap vermemiş?" diye sordum. O neden gülmüyordu da bu kadar öfkeyle küfretmişti? Bana küfretmesine ihtimal bile vermiyordum. "Okumadım ben. Kim ne demiş?" dedim ve diğer kısımları okumaya kalktım. Ecevit görüş alanımdan çekip aldı.

"Okuma," dedi ve çekti gazeteyi. Parmak uçları kâğıdı sıkıca tutmaktan bembeyaz kesilmişti.

"Ben Bülent'e çapsız yazmalarına güldüm," dedim ne çıkacağını bilmediğimden. Geçen seferki gazeteden sonra yine yalan bir haber varsa, ki artık ne yazabilirlerdi onu da bilmiyordum ama nasıl açıklanır biliyordum. "Kim ne demiş, bakayım bir." Gazeteye uzanmaya kalkıştığımdan tüm temasımı kesti. Aldı ilk sayfasını çekiştirdi ve yırttı. Ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyordu, hiçbir kelime tam değildi, hiçbiri cümle değildi.

"Bakma, tamam."

"Ya söylese-"

Artık yırtılmış olan gazeteden ne okuyabilirdim bilmiyordum ama cevabı Ecevit'ten duyabilirdim. Israrcı davranacaktım. Telefon çalmaya başlayınca ısrarım da yarım kaldı. Ecevit yanımdan geçip gitti, odaya girdi ve telefon sesi kısa zamanda kesildi.

"Efendim?" Kapı eşiğinden ona baktım. "Saat?" Yeniden sustu. Avcunda yırttığı gazetelerin parçaları duruyordu. "Seni şimdiden uyarıyorum," dedi Ecevit telefondakine. O ana kadar cenazeye dair bir telefon sanmıştım ben. "Olur da bir hinlik yapmaya kalkışırsan, cin olmadan adam çarpayım dersen mahvederim seni. İnsan gibi geleceğiz, konuşacağız ve gideceğiz. Aksi durumda ben de insanlığı bırakırım."

Ecevit karşısından gelen sesi dinledi. "İyi," dedi. Başka da bir şey demedi, telefonu kapattı. Ben sormadan, "Seher," dedi. Seher'in kardeşi olan Yıldız'a ve aslında Seher'in kızının resmiyetteki annesine, en son gittiğimiz evde iki gün zaman vermiştik. Seher'in bize ulaşması için iki gün. Şimdiyse o sürenin ikinci, yani son günündeydik. Seher bizi iki gün daha aramasa fark etmezdik, cenazenin içinde iki günün de peşine düşmezdik ama bu da demek oluyordu ki tehdidimiz layığıyla yerine ulaşmış ve işe de yaramıştı. İki günü biraz olsun geçirmemişti. Bu da demekti ki psikolojik olarak üstündük.

"Akşam," dedi sadece. Sonra elindeki gazetelere baktı, cümlesini tamamlamadı ve odadan çıktı. Elindeki yırtık gazeteleri kaldırdı. "Şu adamı o gün dövseydim, bugün böyle konuşmayacaktı." Cevap vermedim çünkü ne konuştuğunu bilmiyordum. Ayrıca, sandığının aksine yine konuşurdu. "Ama yok, Firuze Hanım illaki araya girecek, çomak sokacak." Elindekileri çöpe sıkıştırdığında masadaki kahvaltılıklara baktı. Hanım demesini göz ardı etmeye çalıştım çünkü hiç güzel bir *hanım* değildi bu. Cici bici hissettirmedi. İğneledi.

Odaya girince kapıyı örttü. Üzerini değiştirecekti. Kahvaltı etmeyeceğini anladım. Birkaç dakika sonra siyah kazak, siyah kot pantolonla çıktı. "Akşam geleceğim, yedi-sekiz gibi," dedi. Kabanını da giydi. Dış kapıya doğru gidince son anda durdu ve geriye doğru bir adım geldi. O vakte kadar, uyandığımızdan bu ana kadar, dün gece ne onun ne de benim hatırımdaydı sanki. Ne o benim gözlerime bakınca ne de ben onun gözlerine bakarken aynı yatakta nefes aldığımızı anımsamıyorduk. Kısacık bir ana sığdırdık tüm geceyi. Ansızın dönünce bana, göz göze gelince, bakınca gözlerime içli içli, dün gece tek kimsesinin ben olduğumu hatırladım ve sanırım o da hatırladı. Yüzümü inceledi. *Evet, o da hatırladı.* Gözleri boynuma dokundu, sonra hızla gözlerime baktı ve soluklandı.

"Kahvaltını et," dedi yalnızca. "Tamam mı?"

Ben de tıpkı onun gibi soluklandım. O da benim hatırladığımı fark etti. "Tamam," deyip gülümsedim.

Seher bizi en iyi ihtimalle pavyona çağırmıştır diyerek Ecevit'in evinde kalan siyah eteğimin üzerine siyah badi giymiş, üzerine kaban almış, altıma çizmelerimi çekmiştim. Yine Ecevit'in evinde kalan makyaj malzemelerimle yüzümü renklendirmiştim. Kabanımın kuşağını sıkıca bağladım çünkü Ecevit'in evinde bir çorabım kalmamıştı. Çizmenin örtmediği bacaklarım çıplaktı ve hava çok soğuktu.

Bugün İnci'yle konuşmuştum. Kendisini daha iyi hissettiğini söylese de kapatmadan önce, ne zaman geleceğimi sorunca, tam da Melike için hazırlanıyorken kalbim çok ağrımıştı. Bu Melike'ye yapıyorum, kardeşime yapmıyorum ağrısı değildi. Yalnızca Melike'nin nasıl Ecevit'e ihtiyacı varsa, çok güzel bir hayatta bile olsa, İnci'nin de bana ihtiyacı olduğunu hissetmiştim. O üzmüştü beni. Biraz da regl olmanın etkisiyle ağlamak istemiş ve ağlamıştım. İlk fırsatta kardeşimin yanına gidecektim. Ama önceliğim, sıcak bir yuvada olduğuna emin olmadığımız Melike'ydi. Biliyordum, İnci'nin yanında annem ve babam vardı.

Ecevit arabanın fenerlerini üzerime doğru yaktı. Adımlarım daha da hızlandı ve araca bindim. Kemerimi bağlarken, "Nereye çağırdı?" diye sordum.

"Sence?" dedi.

"Pavyona."

"Tabii... Bayadır gitmiyoruz, özledik sandı."

Göz devirdim ama kıkırdamamın da önüne geçemedim. Aklımdaki soruları sormak için ilk fırsatı bekliyordum. O yüzden yüzümdeki gülümseme de eğreti duruyordu. Aklım başka bir yerdeydi çünkü. Ecevit arabayı sürmeye başladığında soluklandım. Ellerim kucağımdaydı, o söyler belki diye bekliyordum. Bu Behçet denen adamı ikna etmişler miydi? Cenaze gömülmüş müydü? Bilmiyordum, tüm gün de merakım bu olmuştu.

"Şimdi bu kadın yine bir şey söylemezse?" diye sordum sessiz durmadan.

"Kardeşinin ailesini yıkar," dedi Ecevit rahatça. Dudaklarımı öne doğru uzattım ve bacak bacak üstüne attım.

"Peki kardeşinin ailesini yıkmak onun için o kadar da önemli değilse?"

"O zaman bizi neden çağırdı?" diye bir karşı argüman sundu. Evet, iki gün içerisinde bizi çağırıyor olması, en son gittiğimizde birbirine giren mekânını sindirip yeniden bizimle görüşmek istemesi çaresiz kaldığını hissettiriyordu ama yine de ya istediğimizi bize vermezse ne yapacaktık?

"Mantıklı ama yeterli değil," dedim. Ecevit başını kısa bir an bana çevirdi. O da farkındaydı. Sadece şansımızın yaver gitmesini istiyordu.

"Ya yine de kardeşini gözden çıkarırsa? Sakladığı şey kendisi için kardeşinin ailesinden daha önemliyse mesela?"

Ecevit sıkıntıyla soluklandı ve yolu izlemeyi sürdürdü. Bir süre cevap vermedi. Bunu düşünmediğine ihtimal vermiyordum. Ki öyle de oldu, kısa bir sessizlikten sonra, "O durumda biz de okları onun ailesine çevireceğiz, bir tek kızı var. Kardeşinin ailesinden vazgeçer ama kızından vazgeçmez."

Aklıma o yelloz, çirkef ve annesi kılıklı geldi. Nefesimi tuttum ve yola baktım. Çirkef de olsa, yelloz da olsa, annesi kılıklı da olsa, Melike'yle ya da İnci'yle akran sayılacak yaşlardaydı. Küçüktü ve suçu yoktu. Annesini o seçmemişti.

"Kıza ne yapabiliriz ki?" diye sordum çekinerek. Ecevit'in gözünü kararttığını biliyordum ama suçsuz bir genç kıza bir şey yapmayacağını da biliyordum.

"Koşullar ne gerektiriyorsa."

"Ecevit o kız annesini seçmedi," dedim hızla.

Aklındaki belki ufacık bir şeydi ama ucu çok açık konuşuyordu, istemsizce geriliyordum. Ecevit'e güvenmediğimden değil, o Seher şırfıntısının bizi hangi raddeye getireceğini tahmin edemiyordum.

"O kıza bir şey yapmayacağımı ben bilirim," dedi Ecevit ve kendini işaret etti. Sonra eli beni gösterdi. "Bir de sen bilirsin. Bunu sadece biz bilirsek geriye hiçbir sorun kalmaz. Önemli olan yapacaklarımız değil zaten, düşündürteceklerimiz. Korkması. Korkacağı eylemlerde bulunmak. Kıza bir şey yapmam ama o Seher'e..." dedi nefretle. "Gerekirse kızının ölüsünü aratırım. Olmayan ölüyü arar. Çünkü ben senelerdir aynısını yapıyorum."

Sandığımdan daha fazlasını düşünmüştü. Mesela kızının olmayan ölüsünü ona nasıl aratacağını. Bu çok fazla demedim. Çünkü bu denklemde korumak isteyeceğim tek kişi Yeliz olurdu. Annesi kılıklı çirkefti ama masumdu. Suçu günahı yoktu. Ona bir şey olmayacaksa ve Melike'yi bize bulduracaksa Seher'in de anneliğinin de canı cehennemeydi.

"Anladım," dedim. "O zaman bu akşam da önüne bunun için mecbur kalırsak zarf atalım. Sonuçta bu kadın, kızının okuluna kadar girdiğimizi

bilmiyor. Alttan alttan tehdit ederiz. Çok atıp tutmadan. O da ne yapabilirler diye düşünsün."

Ecevit benden daha iyi kalır diye tahmin ediyordum ama elimden geleni yapardım. "Aynen öyle," dedi söylediklerimi desteklerken. İçinden düşünmeye devam etti. Ben stres anında nasıl konuşarak anlatmak istiyorsam o da bir o kadar içine dönüyordu. Sessiz sakin her şeyi dünyasında ölçüp tartıyordu. Başımı cama yasladım ve o gideceğimiz yeri düşünürken ben yalnızca Cengiz'in cenazesini düşünüyordum. Yirmi dakika dayanabildim. Sonra sordum. O bana neden söylemiyordu ki, zaten anlamıyordum.

"Cenazeyi gömdünüz mü?"

Nefesimi tuttum. Yalvarıyordum bu sorunun cevabı *evet* olsaydı. Gömselerdi ve bu mevzu artık bitseydi. Farah'ın kazanmasını istiyordum. "Hayır," dedi ama o. Âdeta yıkıldım ve bunu da yüzüm hiç gizlemedi.

"Bir cenazenin bu kadar bekletilmesi normal mi? Aptal mı bu adam? Kardeşi Ankara istiyor işte," dedim hınçla. Karşımda olsa bir kaşık suda boğacaktım.

"O da kardeşi ya Firuze," dedi başta. "Ama onun dışında aptal değil, alçak. Haysiyetsizin teki." Farah direnemez de kaybederse ne olacaktı? İstanbul'a mı gideceklerdi? Bu daha yaşanmadan beni böylesine kötü yapıyorsa gerçekleşme ihtimalinde ne olacaktı? Nasıl aşacak, kabul edecek, kendime gelecektim? Ya da nasıl engel olacaktım? Böyle bir şansım mı vardı?

Sıkıntıyla yolu izledim. Geçen sefer beni bir panik atağın eşiğine getiren pavyonun ön kapısına yaklaştığımız sırada Ecevit'in telefonu çaldı. Annem benim hislerimin hep korkutucu derecede kuvvetli olduğunu, enerjimin de iç ürküttüğünü söylerdi. Farah'ın araması bir denk geliş değildi. Ben onun arayacağını hissetmiştim zaten. Ecevit tek eli direksiyondayken diğer eliyle telefonu açtı. Avcumu sıktım ve bacaklarıma bastırdım. Kalbim korkunç bir hızla atıyor, bulunduğu yeri zorluyordu. Nefesimi tuttum.

"Efendim? Evet evet, söyle. İyiyim, sen? Tamam... Tamam... Anladım. Emin misin? Tehdit mi etti seni? Emin misin? Bak eğer ki... Tamam. Tamam, sen bilirsin. Yok hayır. Olur. Olur, tamam. Sen nasıl istiyorsan... Tamam Farah. Yok hayır, ayarlarım ben. Tamam... Eyvallah. Yarın haberleşiriz. Görüşürüz."

Yaklaşık bir-iki dakikaya ancak tekâmül eden bir konuşma yaptı. Telefonu kapattığında arabayı da park etmişti. Kemerini çözdüğünde hiçbir şey söylemeden arabadan ineceğini anladım. "Neye karar vermişler?" diye sordum titrek bir sesle. Elim ayağım titremek için bekliyordu. Kulaklarım uğuldarken belki de bunun cevabını şimdi duymamalıydım. Sorduktan sonra çok pişman oldum. Keşke sormasaydım.

Ecevit bana baktı, göz göze geldik. Görüş alanım net değildi. Ağlamıyordum ama gözlerim parlıyordu, biliyordum. Ecevit gözlerimi izliyorken söyleyeceği şeyin bendeki etkisini fark etti. Ben de vereceği cevabı anladım. O an, tam o saniye içimde bana sıkıca tutunan bir hayal, ağaçtaki son yaprak gibi düştü, gökyüzündeki son yıldız gibi söndü ve kalbim karanlığa gömüldü. Ecevit'in sesini duydum. "İstanbul'a gömülecek."

Bu anı yalnızca hayal kırıklığı olarak anlatmak kendime yapacağım en büyük kötülük olurdu. Bir gün sonrası için hatırımda kalan tek şey benden alındı ve o an öleceğimi hissetmedim, içimdeki ölümü hissettim. Nasıl anlatabilirdim bunu? Ne kadar uzatabilirdim, ne kadar kısaltabilirdim? Tek kelimem yoktu ve sonu olmayacak kadar çok cümlem vardı. Tüm takatım bedenimden çekildi. İçimde öyle derin bir sessizlik vardı ki o küçük zilli bile konuşmuyordu. Cebinde Ecevit'le çizdiği Kız Kulesi vardı. Ona bunu nasıl kabul ettireceğimi, onunla beraber kurduğum bu hayali ondan nasıl alacağımı bilmiyordum. Yalnızca tek bildiğim şimdi değildi. Bir-iki saat kadar ayakta kalmam gerekiyordu. Tek hayalim feci şekilde can vermemiş gibi, bir yetişkin gibi görevimi yerine getirmem gerekiyordu.

Gözlerimi Ecevit'ten kaçırdım ve hızla arabadan indim. Kuşağımın önünü açtım. Nefes alamıyordum. Sırtımı Ecevit'e döndüm. Başımı gökyüzüne kaldırdım ve ilk zehri akıtmak, sonra da susmak için kendime beş

saniye verdim. Yıldızları gördüm, *bir*. Gözyaşım aktı, *iki*. Elimdeki tek hayal öldü, *üç*. Beyaz elbisem aklıma geldi, *dört* ve ölmek istedim, *beş*.

Beş saniyem bitti. Ellerimi göz altlarıma bastırdım, gülümsedim ve Ecevit'e döndüm. Bunun yasını şimdi tutamazdım. Ecevit'e doğru olan adımlarımı aniden pavyonun bulunduğu sokağa art arda giren arabalar durdurdu. Bir an bana bu, kurşunlandığım günü hatırlattı ve o arabaların camlarından silahlı adamlar sarkacak sandım. Bunun zihnimde böyle kaldığını şimdi fark ediyordum. Lakin bu kez o üç araba durdu ve içinden bir ordu sayılacak kadar adam indi. Bu da en az ellerinde silahlarla camdan sarkmaları kadar korkunçtu. Ecevit beni arkasına çektiğinde büyük bir tepki vermedi, bizi arabaya geri bindirmedi.

"Selamünaleyküm. Behçet abinin selamını getirdik," dedi adamlardan biri. Elinde bir dosya tutuyordu.

"Sana aleykümselam ama Behçet abiden selam istemedik," dedi Ecevit. Pavyonun önünü kontrol ettim. Birazdan onlar da buraya yığılacaktı.

Tehlikeyi sezmiş olmaları lazımdı. Ecevit'in telefonu yeniden çaldığında boşta olan eliyle cebinden çıkardı. Tek eli benim üzerimdeydi. Öne doğru çıkarım diye tetikte duruyordu. Ecevit telefonu açtı ama konuşmadı. Sadece dinledi. Tam o sıra adam elindeki dosyayı Ecevit'e uzattı. Ecevit telefonu kapatmadan dosyayı açtığında elini benden çekti. Ben de yaklaştım ve açtığı dosyaya baktım.

Dosyanın içinden bir zarf çıktı. Yardım ettim, zarfı ben çıkardım. Kahverengi zarfın ağzı yapışkanla kapatılmamıştı. Yırtmadan açtım ve içindeki kâğıdı aldım. Ecevit'in de görebileceği şekilde yazarken Yeliz'in fotoğrafını gördüm. Altında tam olarak şu yazıyordu.

Anne adı, Seher.

Baba adı, Raşit.

"Raşit'in kızı mı?" diye sordu şaşkınlıkla. Cevabı ben duymadım ama Ecevit'in duyduğuyla yüzünden daha ciddi bir şaşkınlık geçti. Yeliz, Seher'le Raşit'in kızı mıydı? Kız babasını biliyor muydu? Daha da önemlisi baba kızını biliyor muydu? Ecevit bir şey söylemeden telefonu kapatıp bana baktı. Biz Raşit denen adamın kızıyla mı dip dibe girmiştik? Ağzının

içinde küfürle mırıldandı. Ecevit ilk şaşkınlıktan sonra elindeki dosyayı ve zarfı arabanın içine bıraktı.

"Biz burada olacağız, Ecevit Bey. Bir kısım da içeride müşteri olarak oturuyor. İşinizi halledin çıkın, bir isteğiniz olursa buradayız. Dediğim gibi, Behçet abinin selamı var."

Cengiz'in gölgesi bir adım Ecevit'in gerisindeydi. Belki hapishanede olduğu için belki bunu bizzat Ecevit tercih ettiği için ama şimdi, bu sabah tanıştığımız adam bizim bir adım önümüze rahatlıkla geçebildiğini belirtiyor, âdeta boy gösterisi yapıyordu. Biz ondan yardım istememiştik, Ecevit'in bunları ona anlattığını da hiç sanmıyordum ama Ecevit'in şimdiye kadar yardım istediği herkes bir noktada artık bu adama hizmet ediyordu. Güç bedenimde korkuya ve unutkanlığa sebep oldu.

Ecevit söylenilenlere yanıt vermedi. Elini bana uzattı sadece, elimi sıkıca tuttu. Şimdi o benim elimi sıkıca tutarken ve ben şaşkınlıktan unutmuşken yeniden anımsar gibi oldum. Kalbim öylesine kan akıtıyordu ki Ecevit'in elini bile onun kadar sıkı tutamadım.

Geleceğimizi bildikleri için galiba, kimse bizi bir yerde durdurmadı. Sadece iki adam bize eşlik etti ve yolu yürüdü. Geçen sefer dağılan ortalıktan eser yoktu. Geçip giderken Ecevit'le dans ettiğimiz yere baktım yalnızca. Kapılardan geçe geçe Seher'in odasına vardık. İçeri girdik. Bizi görünce ayağa kalkmadı ya da herhangi bir tepki vermedi. Yayıldığı koltuğunda yine en iğrenç şekilde oturuyordu. Oturacağımız yeri sanki biz bilmiyormuşuz gibi işaret ediyordu.

Ecevit'le aynı anda oturduk. "Amma da vakit oldu, ne haber görüşmeyeli? Özledin mi bizi?" diye sordu Ecevit geriye yaslanırken. Bacak bacak üstüne attı ve Seher'e baktı. Karşısındakini çılgına çevirten bir rahatlık ve alay vardı ifadesinde.

"Bu hikâyenin sonu size iyi olmayacak," dedi Seher. Bize, bizi ilk fırsatta öldürecekmiş gibi bakıyordu. Hatta elinde olsa Ecevit'e rahat bir ölüm bile vermezdi.

Ecevit başını geriye atarak kahkaha attı. Bu kadar sinir bozmasak da olurdu zaten. Konuşup çıkmalıydık hemen. *Hemen*... "Ya bana masal an-

latma Seher. Bir varmış bir yokmuş, öyleymiş böyleymiş. Kafamızı sikme gece gece. Ben sana elimi kolumu sallayarak buradan çıkacağım, dedim ve çıktım. Ben buraya elimi kolumu sallayarak gireceğim, dedim ve girdim. Geç bu ayakları."

"Son gülen iyi gülecek," dedi bu kez.

"Öyle böyle. Tamam. Hadi bakalım. Gelelim sebebi ziyaretimize. Canım sıkıldı benim, başlayalım. Şimdi plan programı anlatıyorum sana. Soru soracağım, cevap vereceksin. Sonra biz çıkacağız, bir daha da birbirimizi görmeyeceğiz. Tamam mıyız?"

Kadın cevap vermedi, öylece yüzümüze baktı. "Tamam, kabul ediyorum. Raşit için, doksan dokuz senesinde gizli tanık oldun mu?"

Kadın yine ismi duyar duymaz tetiklendi. "Oldum," dedi sadece.

"Güzel. Şimdi bana ifadende ne söylediğini söyleyeceksin, mevzu burada kapanacak."

Kadın dudaklarını yaladı. O evinden çıkan ve kızını arabaya bindiren modern kadın gitmiş, varoş bir kadın karşımıza geçmişti. Saçı makyajı, kıyafetinin rengi... Hepsi birbirinden avamdı. Bunu muhtemelen kasten yapıyordu. "O dönem geneleve geliyordu. Orada bizim kızlara anlatıyormuş bazen bu çocuk kaçırma mevzularını, onları anlattım."

Ezberlenmiş cümleleri söylüyordu. Normal koşullarda da inanmazdık da, şimdi çocuğunun babasından *geneleve gelen adam* diye bahsetmesi yalan olduğunu iyice kesinleştirdi.

"Kaç ifade vardı Firuze, hatırlıyor musun?"

"Bununki hariç altmış iki."

"Hatırladığın bir hayat kadını ifadesi var mı?" dedi ve rahatça çürüttü. Tabii Seher, yalanlarını bizim bildiklerimize göre ayarlamadığı için en başından patladı. O altmış iki ifadeyi de okuduğumuzu tahmin edemezdi. Yüzündeki soluşu gördüm.

"Hayır, yoktu. Senin var mıydı?" diye sordum. O beş saniyeden sonra bir robot gibi davranıyordum.

"Tüh, benim de yoktu. Koskoca savcı, gizli tanığın ifadesinden sonra olayı bizzat duyan kadınların ifadesini almamış. Görüyor musun sen bu

işi?" dedi ve Seher'e döndü. "Seher, Seher... Hadi biraz daha masal anlat. Develer tellal, pireler berber. Hadi anlat da al hevesini, daha gerçekleri konuşacağız." Bir süre durdu ve kadının yanıt vermesini bekledi. Hiçbir tepki vermiyordu.

"Altmış iki ifadeye ulaşacak kadar eliniz kolunuz uzun da benim ifademi mi bulamadınız?"

"Ne söylediysen artık, yok etmişler senin ifadeyi. Olsa ben bulurdum zaten, gelip senin şu meymenetsiz suratını çekmezdim. Bak ben sıkılmaya başladım, bak ben sıkılırsam sıkarım. Hadi anlat. İfadede ne söyledin?"

Seher yeniden sustu. Bu şekilde kontrolü kaybetmiyordu ama çok sık yutkunuyordu. "Kardeşinin selamı var bu arada," dedim ben de. "Senin yediğin boklar yüzünden ailesi dağıldı dağılacak. Ne yapalım Seher, yıkalım mı?"

"Sikimde değil," dedi açıkça ve beklediğimi bana verdi. Mantıklıydı ama yeterli değildi. Bu kadın hiç aile umursar mıydı?

"Demek öyle şeyler anlattın ki şimdi zamanında sana yardımı dokunmuş kardeşini riske atıyorsun. Vay canına! Bak benim merakım şimdi arttı. Anlat hadi, bekliyorum."

"Anlatmıyorum lan," diye bağırdı patladığı yerde. "Ateş olsanız cirmim kadar yer yakarsınız. Sikerim yapacağınız işi. Siktirin gidin mekânımdan. Elinizi ardınıza koyun."

Bizi söyleyeceği tek bir yalanla kandıracağına o kadar inanmıştı ki elinde başka yalan yoktu. Anında çirkinleşti. Ecevit'e baktım, ne yapacağımızı o seçecekti. Ya planladığımız gibi kızını öne sürecek göz korkutacaktık ya da kapıdan girmeden aldığımız haberi kullanacaktı. Ben şimdi iyi bir seçim yapamazdım.

"Tamam, kalkalım. Hadi Firuze, çay bile ikram etmedi. Böyle ev sahibi mi olur? Biz bir şans verdik, kullanmamayı tercih etti."

Ecevit yerinden kalktı ve benim de kalkmamı bekledi. İkisini de yapmayacak mıydık? Kafasındakini çözemiyordum. Kalktım ben de. Kapıya yaklaşmışken Ecevit kapıya döndü. "Ya bu arada senin mezhebin ne geniş

anasını satayım. Başka adam mı kalmadı? Sen onun bunun koynuna soktuğun adamdan çocuk mu yaptın?"

Bunu söylerken Ecevit öyle acımasız ve alaycıydı ki bu kadın Ecevit'in elinin altında, alnına silah dayalıyken bile bu hale gelmemişti. Sırtından üç kurşun yedi sanki. Hepsi de ayrı ayrı önünden çıktı. Hiçbir şey ama hiçbir şey onu şimdiye kadar bu hale getirmedi. Düşecek sandım.

"Düşünsene baban azıp geneleve geliyor, orada kucaktan kucağa dolaşıyor, erkek orospusu oluyor. Sonra seni de oranın sahibiyle yapıyor. Ben böyle kaderin amına koyayım. Ne denir ki? Kızı biliyor mu acaba babasını?" Bunu bana soruyordu.

"Sanmıyorum," dedim. Sonra ekledim. "Acaba babası kızını biliyor mudur?"

Ecevit cıkladı ve başını geriye doğru attı. "Sanmam. Böyle erkek orospularının çok çocuğu olur. Nereden bilsin? Çocuklara yazık oluyor. Neyse hadi gidelim, bakarsın bir baba-kız kavuşması yaratırız," dedi ve eli kapıya uzandı. Tek bir şey, Behçet Atmaca'nın bize sağladığı tek bir bilgi bize küfürler savuran bu kadını ince bir ipe dizmişti. Kadın yerinden nasıl kalktığını anlamadı. Öyle bir yürüdü ki üzerimize ben saldıracak sandım. Saldırdı da. Bunları Ecevit söylese de ilk temas bana oldu. Beni âdeta bağırarak savurmak istedi. Ecevit araya girmese yapacaktı da.

"Siktir git lan!" dedi Ecevit.

Beni arkasına çekti, Seher'in kuduz gibi etrafa saldırmasını izledim. "Kimsiniz lan siz?" diye bağırıyordu. Bizi öldürmek istiyordu ama yapamıyordu. "Kimsiniz lan siz? Kimsiniz?" Ecevit'in yakasına yapışmak istediğinde Ecevit onun yakasına yapıştı ve sırtını duvara çarptı. Dirseğini boynuna bastırırken Seher nefes nefeseydi.

"O ifadede ne söyledin de o adamı korumak için ifadeni yok ettiler? Söyle yoksa ortalığın anasını sikmezsem namerdim."

Kadın nefes alamıyordu ama Ecevit kolunu biraz olsun geri çekmiyordu. "Söyle!" diye bağırdı. Kadın konuşmadıkça Ecevit deliriyordu. Melike'ye gidecek adımı atamıyorduk. Farkındaydım. Bunu gördükçe daha da kontrolden çıkıyordu. Kadın elinin altındaydı, ağzından çıkan tek şey bize yeterdi. "Söyle lan, söyle! Ne anlattın da o adamı koruduular?"

Seher çok uzun vakit direndi, konuşmaya çalıştığı noktada dudakları morarmıştı. "O adamı korumadılar," dedi Seher nefes nefese, inleyerek. Ecevit kolunu gevşetmiyordu. "Ecevit bırak konuşsun!" desem de etki etmedi. "O adamı korumadılar," dedi yine. Acıyla yüzünü sıktı, gözlerini kapattı.

"Kimi korudular?"

"O adamı değil, Mümtaz Asa'yı korudular. O adamı korumadılar!"

Mümtaz Asa.

Bu isim bu odada en çok benim için tanıdıktı. Bu odanın içinde, o adamla aynı sofraya oturmuş tek kişi vardı, o da bendim. Mümtaz Asa. Ulusal Mutabakat Partisi eski ve en uzun süreli genel başkanı. Babamın partideki koltuğunu sağlamlaştıran kişiydi, bugün babam hâlâ partideyse o adam sayesindeydi. Mümtaz Asa. Yüzü gözümün önünde belirdi. Hemen yanı başında babam vardı. Şimdi Melike davasında koltuk sayısı arttı ve aylardır korktuğum şey başıma geldi. Artık masada babam da vardı.

16 Kasım 1992'den sonra

ilk

16 Kasım 2008,

Ankara.

Ali Ecevit dün gece hiç uyumadı.

Dışarıda geçirdiği vaktin, dört duvar arasında geçirdiği vakti geçmesi için altı yıldan dört ay eksik vakit kadar daha geçmesi lazım. Gökyüzünü tel örgüler arasında görmeyeli dört ay oluyor, henüz alışmadı. İnsanlar ona, büyükler, küçükler -Ali Ecevit hapishanenin en küçüğüydü hep, sonra o kadar çok sene geçti ki ondan küçükler olmaya başladı, *abi* sıfatını annesinin doğurduğu kardeşiyle değil, içerideki küçük mahkûmlarla kazandı- iyiler, kötüler, suçlular suçsuzlar diyorlardı ki, dışarıdan bir hayat var Ali Ecevit. Kuşlar uçuyor, bahar geliyor, güzel yemekler pişiyor, iyilik de kötülük de gırla, güneş her sabah doğuyor, korkma dışarıda seni bekleyen bir hayat var.

Ali Ecevit, dört aydır o hayatı daha bulamadı. Bazen, bazı sabahlar uyandığında, yine o kuru yatağı arıyor, ayrı tabaklarda yemek yemeyi yadırgıyor, gözleri tabldot arıyor, öğlen saat on ikiyi vurunca gökyüzünü görmek için çabalıyor, kıyafetlerini elde yıkamamaya yeni yeni alışıyor, yemek saatlerini değiştiremiyordu. İnsanlar ona yalan söylemişlerdi. Dışarıda onu bekleyen bir hayat yoktu. Bazen, bazenleri, *keşke hiç çıkmasaydım o delikten*, diyordu. İnsanların, insan gibi yaşayan insanların yanında bir yabani gibi duruyordu. Bir hayvan, bazen yırtıcı, bazen ürkek ama asla bir insan değil, kendini bir hayvan gibi hissediyordu. Bu dünya, bu ülke, bu şehir, geçtiği sokaklar, batan güneş, doğan ay, bunlar artık Ecevit için değildi. Bu dünya, bu ülke, bu şehir, geçtiği sokaklar, batan güneş, doğan ay da artık Ecevit'i istemiyor değildi, unutmuştu. Ona eve gelen yetim bir çocuk gibi davranıyorlardı. Yetim dendiyse merhamet anlaşılmasın sakın, evdeki artan bir boğaz, lokması sayılan bir besleme, varlığı zarar bir müsvedde gibi. Artık her şey, insan için olan her şey, başkaları içinde. Ecevit o başkalarından değildi.

Bugün 16 Kasım 2008, Ali Ecevit yirmi altı yaşında.

Çizme üstünü, izi kalmasın. Sil.

Bugün 16 Kasım 2008, Ali Ecevit yirmi sekiz yaşında.

Bugün 16 Kasım 2008, Firuze yirmi üç yaşında.

Çiz altını, vurgula. Sakın silme.

Bugün 16 Kasım 2008, Firuze yirmi üç yaşında.

Ecevit çıktığı evin sokağından caddeye kadar yürüdü. Elleri cebindeyken göz göze geldiği herkes onun dört ay öncesine kadar hapisten çıktığını anlıyor sanıyordu. Bu öyle sahici bir sanmaktı ki, onun yüzüne bakanın her şeyi anladığından adının Ecevit olduğundan daha emin. Hatta, vatan haini olduğunu bile yanından geçen fark ediyor sanıyordu. İnsanlardan uzak yürüyordu, kimsenin yanına oturmuyor, sıra bekleyecekse birkaç adımdan aşağı yaklaşmıyor, bir çocuğa gülümsemiyor, bir yaşlıya selam vermiyordu. Bunlar kendini insanlardan koruduğu için yaptıkları değildi, insanları kendinden

korumak için yaptığı şeylerdi. Özellikle çocuklardan ölesiye uzak duruyordu. Geçen günlerde bir bebek, annesinin kucağından sarkan, güzel, tatlı, önde iki dişi çıkmış bir bebek Ecevit'i görünce bir gülmüştü bir gülmüştü ki dönüp herkes onlara bakmıştı. Elini Ecevit'e uzatıyordu, küçük parmaklarıyla bu adam ona dokunsun diye annesinin kucağından iyicene sarkıyordu, gülüyordu, şakıyordu. Ecevit oradan nasıl kaçacağını şaşırmıştı. Tövbe estağfurullah, hiç ister miydi kendi çocuğuna on altı yıl hapis yatmış bir katilin dokunmasını? Tövbe estağfurullah.

Bir dolmuşa bindi, geçip en arkaya oturdu. Bugün 16 Kasım'dı. Doğum günü olduğunu anımsamıyordu. Sahiden ama öyle unutmuş gibi yapmıyordu. Ecevit için 16 Kasım doğduğu gün demek değildi. 16 Kasım deyince aklına gelenleri sayacak olsa *doğdum* demezdi. Ama kimin doğum günü olduğunu çok iyi anımsıyordu. Bugünü özellikle mi seçmişti? Hayır dese yalan olurdu pek tabii. Bugünü bazı insanların ne şekilde kutladığını, neler yaptığını, pastasını kaç mumla üflediğini, ne giydiğini, ne kadar güldüğünü, kimlere sarıldığını korkunç bir hırsla, hınçla, nefretle merak ediyordu. Sefalet içinde geçinen bir halkın, televizyon karşısında, kırk çeşit yemekli sofralarda oturan krallarının, padişahlarının attığı kahkahaları izlerken hissettikleriydi kalbinden geçen. Öyle büyük bir hınçtı ki bu, insanlar 16 Kasım'da ölsün istiyordu. Tam 16 Kasım'da mumlarını üflemeden önce, kahkahalarının arasında, kanı akmadan ölsün istiyordu. 16 Kasım'ı mutlu geçiren herkes ölsün istiyordu.

Gözlerini kapattı. Elinde bir adres vardı. Birkaç kez gitmişti de ama durduğu, beklediği yoktu. Cesur mu değildi? Bilinmezdi. Hazır mı değildi? Muhtemeldi. Bugün orada mı olacaktı? Belki de. Yalnızca bugün, *oraya geleceğini biliyorum* diyecek kadar hissediyordu. Bugün oraya gelecekti. Belki bir tesadüf olur, orada ölürdü. Kimbilir... Ecevit'in gözünün önünde, orada, hiç kanı akmadan, en mutlu olduğu günde, doğduğu günde, 16 Kasım'da.

Dolmuştan indi. Ümitköy'ün sokaklarında yürümeye başladı. Çok hızlı yürüyemiyordu. Bazı insan özellikleri, körelmişti ya da gelişmemişti. Gerçi küçükken futbol oynarken çok hızlı koşuyordu. Gelişmemiş değil, körelmişti.

Ali Ecevit hem gelişmemiş hem de körelmişti.

İçinde ne olduğundan habersiz olduğu kapının gözükmeyecek kadar uzağında oturdu. Bir kaldırıma çöktü. Cebinden sigarasını çıkarıp yaktı. Bugün onu buraya getiren neydi? Atilla Akın'ın kızı, çıkar mıydı bugün malikânesinden? Ona özel dikilmiş elbisesinin içinde onu özenle allayıp pulluyor olmalılardı. Firuze Akın, Ali Ecevit için bir kitabın başkarakteriydi. Kitaptaki herkes ona hizmet ediyordu, herkes onun emrine amadeydi ve her şeyin en güzelini o yaşıyordu. Atilla Akın'ın kızının bugün daha mühim işleri olmalıydı. Akşam ona yapılan çikolatalı pastanın yirmi üç mumunu üfleyecekti, kahkahalar atacak, yeni yaşını kutlayacaktı. Bugün dünyanın en güzel insanı olmalıydı, en mutlu, en neşeli... Ali Ecevit yutkundu. *Ölmeli*, dedi. *Ölmeli*. Diğerleri acı çeke çeke, sürüne sürüne, ölmeyi dileye dileye ölmeli ama o tez vakitte ölmeli. Daha fazla mutlu olmamalı, babasının malikânesinde daha fazla mutlu bir hayat sürmemeli, hatta bugün, en güzel elbiselerin içinde, en büyük gülümsemesinin tam ortasında aniden ölmeli. Daha fazla yaşamamalı. Ölmeli. Bugün ölmeli. Bir yaşına daha büyük bir pastayla kutlamamalı. *Ölmeli, ölsün.*

Bunları içinde öylesine çok tekrar ediyordu ki kapıya bile bakmıyordu. Kimsenin içeride olmadığını sanıyordu. Firuze şimdi allanıp pullanıyordu, Firuze çok mutluydu, nefret kusacaktı, Firuze çok mutluydu, kan kusacaktı, Firuze bugün doğum gününü kutluyordu, ölecekti. İç geçirdi. Senelerdir televizyonda gördüğü o yüzü görmek için bugün doğru bir gün değildi. Ali Ecevit bugün göreceği mutluluktan sonra ne yapacaktı? Yola nasıl devam edecekti? Onun da kanı aksın istemeyecek miydi?

Arka arkaya altı tane sigara yaktı. Parmakları soğuktan uyuşmuştu, dönüp de bana mısın demiyordu. Ne zaman kalkacaktı bilmiyordu.

İçeride kimse yoktu, boştu, buna inanıyordu. Ya daha niye kalkmıyordu? Neydi onu kör bir inançla burada oturtan? Bilmiyordu. Hiç bilmiyordu.

On altıncı sigarasını yaktı. Soğuktan titriyordu. Gözlerini kapatmıştı artık. On altı kasımda, on altıncı sigarasını içip kalkacaktı. Böylesi daha iyiydi. Bir gün daha görmese olurdu. Bir gün daha... Muhakkak bir gün daha. Bugün değil.

Sigarasından son bir nefes kaldı. Alacaktı ve kalkacaktı. Gidecekti. Kapalı gözlerinin ardından, bir kapı sesi geldi. Ankara ayazını yardı, Ali Ecevit'in bağrına düştü ateş gibi. Öleceğini sandı. Kaşları çatıldı, yüreği burkuldu, kolu kanadı kırıldı. Gözlerini tam altı saniye sonra açtı.

Başını kaldırdı. Gözleri bulanık gördü, buğulandı. Kapının önünde sırtı dönük kadına baktı. Uzun bedende dikkatini en önce saçları çekti. Beline kadar uzanmış saçlarının uçları yer yer kıvrıktı. Uzundu, seyrek değildi, kapıya doğru eğilince hacimle yere doğru dökülmüştü.

Ecevit tanıdı. Şimdi dönse, yüzü bambaşka bir insanı görse, *ne çok değişmiş* derdi. Şimdi dönse, beklediği yüzü görse, *hiç değişmemiş* derdi. Saçlarından tanıdı.

Bir taşı kucağına yatırmıştı sanki, hiç kalkmadı, hareket etmedi, peşine düşme gayretinde bulunmadı. Altında mavi düşük bel ispanyolpaça bir pantolon vardı, üzerine kahverengi uzun bir kaban, sütlü kahve tonlarında yün bir şal, siyah botları, makyaj sürmediği bir yüzü vardı. Burnu ve kulakları çabucak kızarmıştı ama. Uykudan uyanalı bir saat ancak olmuştu. Bir şey yememişti, saçlarını tarayıp çıkmıştı. Kapalı yerde duramamıştı. Bugün 16 Kasım'dı, Firuze 16 Kasımlarda hiçbir yere sığamazdı. Bir kuş olsa, gökyüzüne çıksa, şehirler, ülkeler gezse yine de 16 Kasım'da hiçbir yere sığmazdı.

Ellerini cebine koydu, saçlarını kulaklarının arkasına çıkardı, nefes alamayan kulaklığını çıkardı, biraz baktı, nefes alamayacağını anladı ve vazgeçti, düğümü açmadan taktı. Gözleri solgun, yüzü bitkin, adımları hızlıydı. Şarkının sesini sonuna kadar açtı, zihnindeki

ses olmadan yürümek istiyordu. Her 16 Kasım'da mutsuz değildi, Firuze'nin kronik mutsuzluğu vardı. Dizi ağrır gibi, şekeri yükselir gibi, tansiyonu düşer gibi mutsuzlukla yaşıyordu Firuze. Lakin 16 Kasım'da daha da mutsuzdu. 16 Kasımlar ona yaşadığını hatırlatıyordu. Her 16 Kasım'da ölümün ona çok yaklaştığını hissediyordu, sonra bir 16 Kasım daha geliyordu.

Ecevit kısa bir an Firuze'nin yüzünü gördü. O televizyonun ötesinde gördüğü, özenle, süsle püsle, şık kıyafetlerle, yapılı saçlarla gördüğü o genç kız, genç kadın o kitabın içinden çıktı ve dağınık saçları, özensiz kıyafetleriyle Ecevit'in karşısına çıktı. Çirkinleşmedi. Gerçek oldu. Firuze karşısındaydı. Firuze Akın karşısındaydı. Yürüyordu, nefes alıyordu, hareket ediyordu. Gerçekti. O televizyonun ardındaki değildi.

Ecevit peşinden gitmek için biraz geç kalktı. Kucağındaki taşı zor indirdi, soğuktan kesilmiş bedenini kaldıramadı. Bedenindeki öfke, nefret, hınç ve acı birden fazla bedene dönüştü. Sırtına bindi, birkaç bedenle kalktı. Aralarında çok az mesafe var sandı. Firuze'nin bu kadar hızlı yürüdüğünü bilmiyordu. Kendinin biraz yavaş yürüdüğünün de farkında değildi. Firuze hep bir yerlere yetişir gibi hızlı yürüyordü, Ecevit ise senelerdir uzun mesafe yürümediği için yavaştı.

Aralarına onu kaybetmeyeceği kadar mesafe açtı. Öylesine hızlı yürüyordu ki Firuze, sağına soluna bakmıyor, kendisine çalınan kornaları duymuyordu. Ecevit onun peşinden yürüyorken defalarca kez araba çarpacağını sanıyordu. *Aptal mı bu*, diyordu. *Ölmek mi istiyor*, diyordu. *Ölecekse ölsün o zaman*, diyordu. *Başkasının da başını yakacak*, diyordu, *sorumsuz, bencil...*

Firuze yersiz yönsüz, kimseyi duymadan yürüyorken dur durak bilmiyordu. Gitmek istediği bir yer yoktu. Varacağı durak da yoktu. Öylesine çok yürüdü ki ardından gelen Ali Ecevit'i yordu, yürümekten bitkin düştü, solukları hızlandı, yoruldu. Yetişemeyeceğini sandı. Gözlerinin önünden kaybolsun diye bekliyordu. O zaman pes edecekti. Firuze yorulmuyordu. Gözden kaybolmasını beklerken Firuze

ansızın bir esnaf lokantasının önünde durdu. Burası zaman zaman geldiği, belki senede bir, senede iki, belki üç kez. Geliyordu. Yutkundu ve camına baktı. Bugün çıkan çorbayı görmeye çalıştı. Yaklaşık bir saattir yürüyordu. Acıktığından değil, günün devamında yemek yemek zorunda kalmamak için biraz çorba içmek istedi. Ecevit onun durduğu yerin ötesinde bekledi. Nereye baktığını göremiyordu. Firuze bir dakika dolmadan içeri girdiğinde ilerlemeye başladı. Ne olduğuna merakla baktı, tabelayı gördü, *esnaf lokantası* yazısında duraksadı.

Firuze bir 16 Kasım'da esnaf lokantasına mı gelmişti?

Nerede olduğunu görmek için camdan içeri baktı. Sırtı kapıya dönük, en köşe masaya oturmuştu. Üzerindeki kabanı çıkarmış ama şalını çıkarmamıştı. Saçları şalla beraber biraz elektrikleniyordu. Ecevit de yavaşça girdi, Firuze gibi bir uçtaki masaya oturdu. Nefes nefeseydi. Firuze'nin sırtına bakmak zor değildi. Ama ne vakit ki sipariş vermek için kafasını kaldırdı, soluna döndü, Ecevit'in bedeni karıncalandı. Sırtındaki diğer bedenleri hissetti. Titredi. Bir kişi Ecevit'in yanına, bir kişi Firuze'nin yanına geldi. İkisi de hiç anlaşmadan, "Az mercimek çorbası," dedi. Yanına da başka bir şey istemediler. Firuze hiç bilmedi ama Ecevit, Firuze'nin masasına konan mercimek çorbasını gördü. Firuze hiç ekmek kullanmadı, Ecevit yanında iki dilim ekmek yedi. Zaten Ecevit, çorbayı ekmeksiz yemeyi bilmezdi.

Tıpkı Firuze'nin çaprazında, Ecevit'in tam karşısında oturan çocuk gibi. Üstü başı kir içindeydi. Çocuk işçi olduğu her halinden belliydi. Bir tas çorba, kuru ve pilav almıştı. Çorbayla beraber dört dilim ekmek yemişti. Genç adam ve genç kadın hiç anlaşmadan zaman zaman çocuğu izliyorlardı.

Ecevit çorbayı çabucak bitirdi, Firuze'yse son lokmaları alırken çorbası çoktan soğumuştu. Biter bitmez beklemedi, kalktı yerinden, kasaya gitti. Ecevit'inki kör cesaret değildi. Firuze'nin onu tanımayacağını adı kadar iyi biliyordu. Kalktı, peşinden kasaya vardı. Çocuğun yediklerine göz ucuyla baktı. *Ödeyebilirdi.* Firuze'nin arkasında durdu hemen. Başka insanlar gibi uzakta durmadı, aralarına

mesafe açmadı. Göğsü şişti, öfke sinesine yuva yaptı, çatısını nefret üstlendi. Ecevit'in bedeni titremeye başladı. Arkasını dönüp gitmek istedi. Yapamadı.

"Senin az mercimek çorban vardı abla."

"Şu masadaki çocuğun da hesabını ödeyeceğim," dedi Firuze sessizce. Ecevit, Firuze'nin dönmeden gösterdiği yere baktı. Aynı çocuktu. Ağzını açmak istedi, ***hayır ben ödeyeceğim*** demek istedi ama sustu. Cesaret edemedi. Yanı başındaydı. Yıllardır televizyonda gördüğü o yüz şimdi yanı başındaydı. Kanlı canlıydı. Elini uzatsa dokunacaktı, elini uzatsa öldürecekti. Firuze kendisine söylenen tutarı öderken cüzdanını çıkarmak, kulaklığını takmak ve hızlıca yürüyüp gitmek istedi. Birden fazla işi aynı anda yapmayı hiç bilmezdi. Küçükken de... Bunu Ali Ecevit Tarhan çok iyi bilirdi. Öyle ki yaşanacağı sezdi, Firuze ona çarpmadan geri çekilmeye çalıştı ama çok geçti. Firuze telaşla Ecevit'e çarptı. İkisinin de eli ayağı birbirine girdi, ikisi de birbirini itmek istedi. Firuze için yabancı birinin teması itmesine yeterdi, Ecevit içinse... Sebep çoktu.

İkisi de birbirini itemedi, tutunur gibi oldular ve geri çekildiler. Firuze ağzının içinden, "*Pardon*," diye mırıldandı. Başını kaldırmadı, çarptığı kişiyle göz göze bile gelmedi. Hızla geri çekildi. Kaçar gibi yürümeye başladı. Ardında bir tahribat bıraktı. Ali Ecevit Tarhan, tam on altı yıl sonra Firuze Akın'a dokundu.

@ayisigikitap

VII

"tarafların geçmişi, bugünün delilidir"

Mümtaz Asa.

Uzun akşam yemeklerinin başrolü, Ulusal Mutabakat Partisi'nin atasıydı. Babam kendisine korkunç bir saygı duyardı. Dedemden daha çok dinlerdi ki zaten dedemin yakın dostuydu. Babamın siyasete merakı dedemle, siyasete girişi Mümtaz Asa'yla olmuştu. UMP bugün bu konumdaysa o adam sayesindeydi. Babam şimdi bu konumdaysa o adamın payı çok büyüktü. Ailesiyle sık sık yemeğe gelirdi. Bir kızı, bir de torunu vardı, onu hatırlıyordum. Ben ve Ecevit yaşlarında olduğunu anımsıyordum, hiç sevmezdik.

Öylesine yakınlardı ki ve bu yemekler genelde kalabalık olurdu. Babama çok güvenirdi, onda ışık gördüğünü söyleyen ilk kişiydi. Hatta bu yaşımda değerlendirsem müthiş bir algı yönetimi yapmıştı ve babamı tanıyan tanımayan babamın gelecek vaat ettiği ışığından bahsediyordu. Şimdi ne yapıyordu bilmiyordum. Parti genel başkanlığından ayrılması biraz olaylı olmuştu, onu anımsıyordum sadece. Parti o gittikten sonra sarsılmış, girdiği seçimde ciddi oy kaybetmiş ve babam o dönem partiden ayrılmak ve Mümtaz Asa'nın peşinden gitmek istemişti. Mümtaz Asa izin vermemiş, aksine babam için partide bir koltuk hedefi belirlemişti. Babam o hedefe senelerdir yürüyordu ve görüyorduk ki başarıyordu. Şimdi bu adamın ismi yeniden karşımdaydı ama babamın dostu olarak değil, bir çocuk çetesi davasında korunan kişi olarak.

* 17.01.2011 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "ÜLKE AKIN'IN, BAŞKENT YİĞİT'İN!" manşetiyle taşınmıştır.

"O kim?" diye bağırdı Ecevit. Gideli seneler olmuştu, Ecevit bu ismi hatırlamıyordu. Zaten babam ve şimdiki genel başkanın ismi öylesine öne geçmişti ki bizim yaşlarımızdaki insanların anımsayacağı bir isim değildi.

"Ulusal Mutabakat Partisinin eski genel başkanı," dedim ben Ecevit'in elinin altında kıvranan Seher'den önce. Herhalde başka hiçbir cümle Ecevit'in, Seher'in boynundaki kolunu gevşetmezdi. Ecevit bana bakmadı ama beni dinlediğini biliyordum. "Biz küçükken eve misafirliğe geliyorlardı. Hatırlıyorum. Bizim yaşlarımızda bir torunu vardı."

Ecevit'le beraber Seher de bana dikkat kesildi. Başını oynatamadı ama gözlerini bana çevirdi. Kim olduğumu bilmiyordu. Kimlerin kızı olduğumu bilmiyordu. Gözlerindeki korku büyüdü. "Siz kimsiniz?" dedi tekrardan. Artık öfkeyle ve hınçla değil, korkarak, endişeyle...

"Ecevit, boğulacak," dedim Seher'in morarmış yüzüne bakarken. Ecevit kitlenmişti. Ne tepki veriyordu ne de konuşuyordu. Ecevit'in koluna dokundum. "Ecevit, bırak!" dedim sert bir sesle. Koluna asıldım ve onu zorlukla geri çektim. Seher'in pörtlemiş gözleri Ecevit'in geri çekilmesiyle beraber kapandı ve nefes nefese öne doğru eğildi. Düşeceğini sandım ama tutmaya çalışmadım. Aklımda ve kalbimde tek bir ihtimal vardı. Beni delicesine korkutan, Ecevit'le arama belki yine ülkeler sokacak o ihtimali Ecevit'in gözlerinde gördüm.

Mümtaz Asa'nın çıktığı yerden Atilla Akın da çıkar mıydı? Babam bu denklemin en ufak bir yerinde var mıydı? Bir çocuk kaçırma çetesi ya da Melike'nin şu an kayıp olmasında babamın rolü mü vardı? Şayet ki varsa, ben ne yapardım ya da Ecevit bana ne yapardı? Ellerim korkuyla titredi. *Baba... Baba yalvarırım. Yalvarırım. Ali Ecevit'i kendi oğlun için yaktın, Melike'ye ya da başka bir çocuğa zarar verecek kadar...* Doğru kelimeyi seçemedim. *Canavarlaşma* mı diyecektim babam için? Babam bir canavardı zaten. *Cehennemin son katındasın, cehennemin kapısına geçme. Baba yapma.*

"Yaşıyor mu o adam?" diye sordu bana.

Başımı hızla salladım. "Bildiğim kadarıyla evet," dedim titrek bir sesle. Seher nefes nefese debelenirken hâlâ, "O adam neden korundu?" dedi. Seher öksürüyor, boğazını tutuyordu. Ecevit kolundan tuttu, sarstı. "Bana bak!" diye bağırdı. "Sana nefes aldırmam, bana bak!"

"Burada olmaz," dedi Ecevit'in elinden kurtulmaya çalışırken. "Burada olmaz. Anlatamam. Burada olmaz. Burada konuşamam. Olmaz burada. Çıkın gidin, olmaz. Siz kimsiniz? Uzak durun benim kızımdan. Bilmiyorum ben. Uzak durun kızımdan." Arka arkaya sayıklıyordu. O gösterdiği çirkef, yelloz, yosma tarafının altından âdeta bir korkak çıktı. Şimdi ağlamak üzereyken Ecevit'in ayaklarına kapanacaktı.

"Senin kızına giderim, babasını söylerim; senin kızının babasını bulurum, kızı olduğunu söylerim. O vergi rekortmeninin kızının zamanında suç örgütünün kızı olduğunu sayfa sayfa bastırırım. Bana bak, seni burada barındırmam. Burnundan getiririm, bu mekânı da kızını da kurdun kuşun önüne atarım. Duydun mu beni? Kızını babasının düşmanlarının elinden kurtaramazsın. Benim sorularıma cevap ver!"

"Burası olmaz," dedi. "Şimdi olmaz. Burası olmaz. Kızım olmaz. Suçu günahı yok. Bak bana. Günahı yok kızımın. Hiçbir şeyden haberi yok."

"O kaçırılan çocukların günahı mı vardı lan? Senin kızın zerre umurumda değil. Ölmüş kalmış. Bana ne lan, bana ne? Sen bana ne anlatıyorsun? Ya şimdi konuş ya da ben buradan çıkıp ortalığın amına koyacağım."

"Burası olmaz!" diye bağırdı başka söz bilmezmiş gibi. "Burası olmaz diyorum! Yemin ederim konuşacağız. Şimdi çıkın buradan, o şarlatanların ismini anmayın. Anlatacağım. Yemin ederim anlatacağım. Kızımdan uzak durun. Benim kızımdan uzak durun!"

Her an bir şey yapacakmışız gibi telaşlı, evhamlı ve stresliydi. Duramıyordu yerinde. Bir kapıya gidiyor, bir geri dönüyordu. Mümtaz Asa ve Raşit'in ismi şimdi bizi öldürmekle tehdit eden kadını önümüzde diz çökecek hale getiriyordu. Ecevit haklıydı. Bu kadına karşı kullanılabilecek en makul şey kızıydı. Biz kızına hiçbir şey yapmazdık ama o bunu bilmemeliydi.

"Burada konuşacaksın!"

"Burada konuşamam!" diye bağırdı kadın aynı şekilde. "Bakın olmaz." Bana bakıyordu artık. "Her yerin kulağı var burada. Olmaz. Olmaz. Benim kızım... Bakın benim kızım daha küçük. Siz ne yapacaklarını tahmin bile edemezsiniz."

"Ederim," dedi Ecevit. Omuz silkti. "Ama umursamam."

Kadının üstüne kasten oynuyordu. Korkuyu artırıyordu. "Ecevit tamam," dedim ona ayak uydurarak. Ortamın yumuşak karnı oldum. Seher benden medet umacaktı. Beni ikna edilebilir, Ecevit'ten korkabilirdi. "Tamam, burada olmazsa en yakın zamanda başka yerde."

"Hayır, burada köpek gibi konuşacak. Silah sıktırmaya benzemiyor mu lan? Konuşsana! Hadi çağır, sıktır silah. Hadi!"

Seher artık bana bakıyordu. "Ben ifademi bulacağım," dedi gözlerimin içine bakarak. "İfademin kopyasını bulacağım. Her şeyin kopyasını bulacağım. Vereceğim size. Ne benim ne de kızımın bir daha peşine düşeceksiniz."

"Benim alnımda da enayi yazıyor değil mi?" dedi Ecevit alnına iki kere vururken.

"Başka çarem mi var?" diye bağırdı boğazı yırtılırcasına. Dürüst değildi, çok çaresizdi. Başka bir ihtimal göremiyordu. "Başka çarem mi var amına koyayım, başka çarem mi var lan? Uzak durun kızımdan!"

"Ecevit bırak elinde ne varsa toplasın."

"Yok, şimdi sözlü de söyleyecek."

"Ecevit tamam. Bir şansın var," dedim Seher'e bakarak. "Seni arayacağız. Canımız ne zaman isterse arayacağız. Yarın da ararız, sabah da ararız, akşam da ararız. Bulamadın, bize bir şey getirmedin, o zaman ben kimseyi durdurmam. Kim ne yaparsa engel olmam, yaparlar. Zamanında bazı çocuklar nasıl suçu günahı olmasa da zarar gördü, şimdi de kızının suçu günahı yok demez kimse."

"Tamam!" dedi şakaklarına art arda darbeler indirirken. "Tamam dedim, tamam! Bulacağım, tamam. Burada görüşmeyeceğiz. Burası olmaz. Burası olmaz. Buraya bir daha gelmeyin. Evime gelmeyin, kızıma yaklaşmayın!"

"Elini çabuk tut o zaman," dedim Ecevit'in koluna girerken. Stres kadında daha fazlasını vermesine sebep olmuştu. Şimdi sözlü söyleyeceği bilgileri somut olarak sunma içgüdüsüne girmişti. "Yoksa ben kimseyi tutmam," dedim Ecevit'i kastederek. Ecevit kadına olabilecek en kötü, en korkutucu ve rahatsız edici şekilde bakıyordu. Onu biraz olsun tanımasam, Yeliz'e bir şey yapacağını sanırdım. Ama biliyordum şimdi bir başkası o genç kıza zarar vermek istese Ecevit önlerine geçerdi, korurlardı.

Ecevit'i ite ite, bir serseriyi çıkarır gibi zorlayarak odadan çıkardım. Ne zaman çıktı, o zaman normalleşti. Efendi gibi yürümeye başladı. Usulca kolundan çıktım. İkimiz de suspustuk. Alacağımızı almıştık. Şimdi susma vakti gelmiş gibi sadece yürüyorduk. İkimiz de ellerimizi kabanlarımızın cebine koyduk. Yanında hâlâ bir robot gibiydim. Susuyordum. Soluklanıyordum ve adım atıyordum. Yavaş ama yere tam basan adımlarla mekândan çıkarken ikimiz de durmadık, arabaya doğru ilerledik. Çevremizde bir sürü adam vardı ama ikimiz de görmüyorduk. Arabanın önünde durduğumuzda ben yeniden gökyüzüne baktım ve geldiğimiz noktaya ulaştım. *Bir, iki, üç, dört, beş...* Yeniden kendime beş saniye verdim. Gözümden yaş akmadı ama içim titredi. Ağlamamalıydım. Şimdi değildi. Ecevit'e bakmadan araca geri bindiğimde ikimiz de kemerlerimizi bağlamadan karşı tarafı izledik. Dişlerimi sıktım.

Yıldızları görmedim, *bir*. Gözyaşım akmadı, *iki*. Elimdeki tek hayal ölüydü artık, *üç*. Beyaz elbisemi yakacaktım, *dört* ve ölmek istiyorum, *beş*.

"Hatırlıyorum Mümtaz Asa'yı," dedi. Soluklandı. İstanbul'u çoktan unutmuştu.

"O adam hakkında babamın ağzını arayacağım. Şu an nerede, ne yapıyor ve babamla arası nasıl..." Ecevit cevap vermedi. Aklında ne döndüğünü biliyordum. Beni suçlayacak mıydı, bana kızacak mıydı, babam üstünden beni paramparça edecek miydi? Bilmiyordum. Ederse de ağlamayacaktım. Yanında bir robot gibi duracak ve sonra da uzaklaşacaktım. "Eve bırakır mısın beni?"

"Bunları öğrenmek için mi?"

"İnci'yi görmek istiyorum," dedim yalnızca. Yeniden sustu. Kemerini bağladı ve arabayı sürdü. İstanbul'a gidecekti. Ne yapacaktım? Ben bir şey yapacak mıydım? O gidecekti işte. Beni bırakacaktı ve gidecekti. "Ne zaman arayalım bu Seher'i? Ne kadar vakit verelim?"

"Cenaze işi bittiği an," dedi. Gözlerimi kapattım. İstanbul'a gidip geldikten sonradan bahsediyordu. Tepkisizce yolu izledim. İçimde bir ülkenin ciğerleri nasıl yanarsa öyle bir yangın vardı. Parsel parsel orman yangınında vatanını seven her insan nasıl üzülürse içimdeki yangın da

ona benziyordu. Sessiz bir yolculuk geçirdik. Ecevit tam evin önünde değil, az ötede durdu, benimle de indi. Yüzüne bakmıyordum. Bakmak da istemiyordum.

"Cenaze işi ne zaman biter?" diye sordum. Gözlerimi ondan kaçırıyordum, baktığım hiçbir yeri net görmüyordum.

"Yarın..." dedi, sonra sustu. Bu yarın bir cevap değildi, biliyordum. Bu yarın bir cümlenin başlangıcıydı. Cümlenin devamını sabırsızca bekledim. "Gideriz. Farah ilk birkaç gün mezarlığa gitmek istiyormuş." Ecevit yeniden sustuğunda gözlerimi ona çevirdim. Bunları söylerken gözlerimin içine baksın istedim. Kalbim duracak kadar yavaşladı ya da artık ben attığını hissetmiyordum. Dişlerimi birbirine bastırdım. Bu ne demekti? Bu kez Ecevit gözlerini kaçırdı.

"Evet?" dedim sönük bir sesle.

"Yanında olmamı istedi, yanında olacak kimse yok." Gökyüzüne baktım. Yıldızları gördüm, *bir*. Gözyaşım aktı, *iki*. Elimdeki tek hayal öldü, *üç*. Beyaz elbisem aklıma geldi, *dört* ve ölmek istedim, *beş*. Yeniden, yeniden, yeniden gözyaşlarım aktı. *Ölmek istedim yeniden, yeniden ve daha kuvvetle.* "Firuze," dedi.

"Hım?"

"Hastanede gördüğünün katlarca fazlası olacak cenazede," dedi. Başımı indirmedim. Gözyaşlarımı görsün istemiyordum. Ondan uzaklaştığım ilk an içim dışımdan çıkana kadar, kendimi yerden yere vura vura ağlayacaktım. Hiç susmayacaktım ama şimdi biraz daha susmam gerekiyordu.

"Hıhım."

"Daha tehlikelisi belki. Daha kötüsü."

"Hıhım."

"Ben bile neyle karşılaşacağımı bilmiyorum."

"Hıhım."

"Firuze," dedi içli bir sesle. Ben ona gelmeyi teklif etmemiştim ki. Aklım o kadar başımdan gitmemişti zaten. O hastanede bile nasıl yalnız kalmıştım, bir başka şehirde, cenaze ortamında kimbilir nasıl yalnız kalırdım. Korkardım zaten ben. Ecevit'in yakasına yapışmam gerekirdi, bu da mümkün değildi. Aklı bende kalırdı.

"Kaç gün?" diye sordum sadece. Tek merak ettiğim bu değildi ama tek sorabildiğim buydu.

"Firuze boynumun borcu," dedi. Farah'tan bahsettiğini biliyordum. Öyleydi. Doğru söylüyordu belki de. Bir kere Farah demez miydi *benim abim öldü, bu kadının burada ne işi var* diye. Derdi. Haksız olur muydu? Olmazdı. Bana orada kötü bir söz ederse acılı bir kadına nasıl karşılık verirdim? Ecevit beni nasıl korurdu? Benim orada bir yerim yoktu. Yalnızca... *Ölmek istiyordum.* Ecevit gidiyordu, gitmeliydi ve gitmek zorundaydı. *Ölmek istiyordum. Neden bir şekilde Ankara'ya ikna etmemişti? Neden bunu yapamamıştı? O artık büyümüştü. Her şeye gücü yeterdi. Buna neden yapmamıştı? Haddini aşsaydı, diğerlerini yenseydi. Ne olurdu ki? İstanbul'a gitmeseydi ne olurdu ki?*

"Boynumun borcu. Ölü bir adamda borç bırakamam," dedi. Bana neden açıklama yapıyordu ki? "Ağlama," dedi. Bana doğru bir adım attı. "Ağlama, neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum."

"Ağlama Firuze."

"Mümtaz Asa yüzünden ağlıyorum. Babamın bu işte parmağı varsa ne yaparım diye ağlıyorum. Sen yine beni de suçlayacaksın, onun için ağlıyorum."

Tümüyle yalandı. Umurumda değildi şimdi bu. Beni suçlayabilirdi. Bana kızabilirdi de. O kadar çok yapmıştı ki bunu, şimdi yapsa ne olurdu yapmasa ne olurdu?

"Akın olmak senin tercihin değildi, bunu konuştuk. Yalan söyleme şimdi bana," dedi açıkça. Kartları hiç kapalı oynamıyordu. Ölmek istediğimi hissediyordu sanki. Başka bir şey olsa, daha mesafeli durur, beni anlasa bile anlamazlıktan gelirdi. Ona hep çok kötü anlarımda İstanbul'u söylemiştim. Gidecek miyiz Ecevit, demiştim. Ölmek istediğim anlarda, ölmekten bahsettiğim anlarda... Anlıyordu ölmek istediğimi. Belki de bu yüzden şimdi her şeyi bu kadar açıkça söylüyordu. "Ağlama," diye tekrar etti.

"Kaç gün kalacaksın?" diye tekrar ettim. Bir anlamı var mıydı? Bir gün ya da beş gün? Hiçbir anlamı yoktu.

"Bilmiyorum."

"Hıhım," diye mırıldandım yine. Gözlerimi yumdum. Gitmek istiyordum. "İyi yolculuklar, ben artık gideyim. Gelince söyle, vakit kaybetmeden Seher'i arayalım," dedim ve arkamı dönüp gitmek istemedim; arkamı dönmek ve hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim.

"Gel," dedi. "Ama tutacağım otelden çıkma, cenazeye katılmanı istemiyorum." Herhalde Ecevit'in İstanbul'a gitmesinden daha kötüydü İstanbul'a gidip Ecevitsiz kalmak. O bir köşede, ben bir köşede durmak. Bunu söylerken çocuk kandırıyordu.

"Saçmalama," dedim titrek bir sesle. "Sen git gel. Ne işim var benim cenazede? Ben..." Soluklandım. Ne söyleyecektim ki? Neyi nasıl açıklayacaktım? Bir otel odasında onu da beklemeyecektim. Kendime bunu yapmayacaktım. Ölmek istemekle kendinden nefret etmek aynı şey değildi. Önünde hıçkıra hıçkıra ağlarsam beni ağlamasın diye peşinden sürüklenen bir çocuk gibi görecekti. "Öyle işte. Dönünce ararsın beni. Bir şey olursa da ben seni ararım. Görüşürüz," dedim. Boğazım düğüm düğümdü. Apaçık ortadaydı ama yine de hıçkırarak ağlamıyorsam hiçbir sorun yoktu. Yürümek istedim, kolumdan da tuttu ama ben daha hırçın davrandım. Çok hızlı koptum ondan. Bir kez ismimi söyledi ama duymazlıktan geldim. Hızlı hızlı yürüyor, oyundan atılmış gibi ağlıyor, yanımdan bir araba geçerken onun sesine güvenip hıçkırıyordum ama hiç durmuyordum. Eve yürümem bu hızlı adımlarımla birkaç dakikamı ancak aldı.

Bir kez bile arkamı dönmedim. Kulaklığımı aradım, bir şarkı da olsa dinleyeyim diye. Bulamadan bahçeden çoktan geçtim. Gözyaşlarımı sildim. Kapı bana açıldığında kimse benim gelmemi beklemiyordu. Salonda oturduklarını gördüm. Şimdi çıkarsam odaya öylesine büyük bir tepki verecektim ki içimden bir cenaze çıkacaktı. O andan sonra ne İnci'nin yanına gidecek halde olurdum ne de babamın ağzını arayabilirdim. Gittim, şiş gözlerimle salonda boş koltuğa oturdum. Herkes bana bakıyordu, biliyordum ama çok normal bir şey yapmış gibi davranmak istedim sadece. Ne kadar normal davranırsam onlar da bana uyum sağlayacaktı.

Annem hemen tüm ilgisini alakasını bana çekti. Geldi saçlarımı okşadı, sevdi. İnci babamın sinesine yaslanmıştı. Bülent volta atıyordu.

Bunların böyle normal akşamları mı vardı? Dudaklarım titredi. "Her kimse bu, bulacağım, kendi ellerimle hesabını keseceğim."

Bülent tüm çapsızlığıyla elindeki gazeteyle dolanıyordu. O an tüm hırsım içimde tek bir noktada birikti ve bir apse gibi patladı. Buraya gelişimdeki tüm amacımı unuttum. Tam şimdi kusmazsam, yarına sağ çıkamayacaktım.

"O ne?" dedim ne olduğunu tahmin ederek. Her şeyin, akan tüm yaşlarımın sorumlusu babam ve Bülent'ti. Babama saldıracak cesaretim yoktu, sözlü saldıracak gücüm de kalmamıştı ama Bülent... Hırsla baktım ona.

"Sana ne?" diye kudurduğu yerden bağırdı.

"Ah tamam, hatırladım! Şey, çapsız şehzade ve veziri azam hikâyesi. Okudum ben de onu. Ne güzel yazmış."

"Kes sesini!" diye bağırdı.

"Bu şehzade, ehliyetsizin, çapsızın, salağın tekiymiş, elinden bir iş gelmez, eline gelen işi de bok edermiş yazıyor. Sen malsın. Günümüz Türkçesi kullanmamış, belki anlamamışsındır. Ben açıklayayım. Sana diyor yani. Çapsız, bir boka yaramayan, beceriksiz, vasıfsız, beyinsizin teki diyor sana. Kim yazıyor acaba bu Kambur Kalem'i, tablo hediye etmek ist-"

Bülent tam olarak bana istediğimi verdi ve gazeteyi kimseden çekinmeden suratıma doğru fırlattı. İlk tepkiyi babam, "Bülent, otur oturduğun yerde!" diye verdi. Bu aralar pek sakindi ya da ben öyle sanıyordum. Bilmiyordum. Gazeteyi bana fırlatması elime çok güzel bir koz verdi. Tüm hırsımı şimdi Bülent'ten çıkaracaktım. Nedenim vardı. Üzerime fırlatılan gazeteyi aldım ve ayaklandım.

"Gerçekler zoruna mı gitti vasıfsız? Eşeğin başından bir farkın var mı sanıyorsun?" dedim üstüne yürürken. Gazeteyi elimde buruşturdum. *Ölmek istiyordum.* Çığlık çığlığa ağlamak istiyordum. Bunun tek bir sorumlusu vardı. Odaya çıkıp kendimi yerden yere vurmaktansa o sorumluyu vurmak istedim. Bülent, "Senin o beynini akıtırım," diye üstüme geldiği ilk an, dürdüğüm gazeteyi ağzının içine sokmaya çalıştım. Annem de babam da aynı anda kalktı ama nasıl ağlarsam tüm bilincim kapanacaktı, aynı şekilde Bülent'e saldırırken de kimseyi görmedim. Saçlarım Bülent'in avcuna düştü ama annem de babam da erkek kuvvetinden korktuğu için

ona müdahale ettiğinde, aylar sonra eve geldim, aile saadetlerini bozdum ve Bülent'in yüzünde uzun, derin bir tırnak çiziği bıraktım. Öyle geçtim odaya. Duşun altına girdim, ağladım ama hiç sesim çıkmadı.

Ecevit İstanbul'a gideli kaç saat oldu bilmem ama Ecevit'le konuşmayalı bir gün oldu. Telefonum bir kez çaldı, açmadım. İstanbul'dayken onunla konuşmak yapabileceğim bir şey değildi. O kadar kuvvetli değildim.

Şimdi atölyemdeyken, dört ayrı tabloya başlamış, birini bile tamamlamamıştım. Saçlarımın arasındaki fırçayı çıkardım ve saçlarımın omuzlarıma dökülmesini izledim. Elimdeki ikinci şarap kadehini aldım. Ayağa kalktım. Boynum ve bacaklarım sızlıyordu. Tüm gün gece uyumak için kendimi yormuştum. Yarın da tüm gün içecektim ve yarını da sarhoş olarak kapatacaktım. Gün azaltacaktım. Bir robot gibiydim. Ecevit gelene kadar böyle de devam edecekti. Öyle sandım. Ama ne zaman ki üzerimi değiştirmek için dolabın önüne geçtim, o beyaz elbiseyi gördüm, içimdeki cenazeyi anımsadım, robot yok oldu ve kaçtığım acıyla baş başa kaldım.

Dün Bülent'i döverek attığım acı şimdi dizimin dibindeydi. Bu elbiseyi yakacaktım. *Hiç giymeden mi?* Bir kere giymeli ve öyle yakmalıydım. Gülümsedim. Evet, bu geceki acımı da böyle bastırmalıydım. Yarın da zaten sarhoş olacaktım. Elbiseye veda etmeliydim. Üzerimdeki kazağı çıkardım. İçimde sutyen yoktu. Sadece iç çamaşırımla kaldım. Beyaz elbiseyi gülümseyerek giydim. Bir kefen gibi değil ya da öyle, bilmiyordum. Bordo ayakkabılarımı da hemen giydim. Aynanın önünde kendime baktım. Tamam işte, olmuştu. Gerek var mıydı İstanbul'a gitmeye? Giymiştim işte. Olup bitmişti. Hevesimi almıştım. Elime şarabı aldım, içmeye çalıştım ama üzerime döktüm. Beyaz elbisem kirlendi. Ağlamamak için güldüm. Artık kirlenmiş ve hevesi alınmış bir beyaz elbiseydi. *Ecevit İstanbul'daydı.*

Ne bir şarap vardı evimde ne de bir paket sigara. Dışarı çıkmalı, bir şişe şarap, bir paket de sigara almalıydım. Sonra da eve dönüp bu elbiseyi yakmalı ve yarın her şeyi unutmalıydım. Bu elbiseydi beni kötü yapan belki de, Ecevit'in gidişi değildi. Üzerime sadece bir şal aldım. Bir kabanla beyaz elbisemi kapatmayı istemedim. Sadece biraz beyaz elbisemle vakit geçirmek istedim. Atölyeden çıktım, çıkınca biraz üşüdüm ama beyaz

elbiseyi giydiğimi bilmek biraz olsun iyi hissettiriyordu. Ne sigara almak ne de şarap almaktı amacım, kabul. Sadece biraz yürümekti. Dakikalarca. Belki dayanabilirsem saatlerce.

Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm...

Bedeni senelerdir bu hayatta yaşamış, yorulmuş, yıpranmış ve artık çoğu şeye eskisinden bile daha az tahammülü kalmış bir yaşlı gibi çabucak yoruldum. O yaşlı için bir taraftan konuşup bir diğer taraftan yürümek nasıl zorsa benim için de bir taraftan ağlayıp diğer taraftan yürümek bir o kadar zor oldu. Ne bu kısacık yoldan dönmeyi planladım ne de oturmak için daha uygun bir yer aramaya kalkıştım. Hiç çabasız oturacağım ilk yere, bir kaldırım kenarına çöktüm. Çenem titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu. Yoğun bir üşüme hissetmiyordum. Vücudum acıya alışır gibi üşümeye de alışmış olacaktı ya da vücudum alışmamış, tepki veriyordu ama ben bu tepkiyi görmezlikten geliyordum. İçmeyi beceremediğim şarap biraz olsun bana iyi gelmemişti ama soğuk, en nihayetinde düşüncelerimi kamçılıyordu. Şimdi Ecevit'in çoktan bu şehrin sınırları içinden çıktığını biliyordum ama soğuk hangi şehrin sınırları içinde olduğunu düşünmeme müsaade etmiyordu.

Derin bir nefes aldım ve iç geçirdim. Gökyüzüne baktım. Bomboştu. Tek bir yıldız tanesi bile yoktu. Bu gece her şeyin Ankara'yı terk ettiğini hissediyordum. Buna soğuk da engel olamıyordu sanki. Tüm güzellikler, kuğular, yıldızlar, kuşlar... Hiçbiri yoktu. Yüzüm ezildi, Ecevit gitmişti. Ben sussam içimdeki, içimdeki sussa ben susamıyordum. Şimdi ıssız olan sokakta, nefes almayı hiç becerememiş kulaklığım sözsüz bir müziği bana iletebiliyorsa benden daha çok bir amaca hizmet ediyordu. Ben de onun gibi nefes alamıyordum ve adım atamıyordum.

Ecevit gitmişti. Dilerdim ki tüm vapur seferleri iptal olurdu, Kız Kulesi dışarıdan gelen herkese kapanırdı, martılar tüm şehri terk ederdi ve tüm simit satıcıları hastalanırdı. İşte belki o vakit, bir nebze, ben değil ama yedi yaşındaki Firuze biraz olsun rahatlardı. Oh oldu, vapura binmedikten, Kız Kulesi'ne gitmedikten ve martılara simit atmadıktan sonra ne anlamı var ki İstanbul'a gitmenin, derdi. *Hiç...* İşte bunları yapmasın yeter. Ne yaparsa yapsın. Onun tek derdi resim defterine çizdiği birkaç anıdan ibaretti. Onun o küçük dünyası bana da kapalıydı. Onu sadece o ve Ecevit

üzebilirdi. Ecevit'in bile her hali üzemezdi. Farah denen bir kadınla oyun arkadaşı olmadığını artık biliyordu, gitmiş ya da gitmemiş onun ne umurundaydı? Yeter ki vapura binmemiş olsunlar. Bunların cevabını öğrenirse ve istediği gibi olursa artık bana *gözyaşlarımda o bile eşlik etmeyecekti. Ağlamaktan yorulacaktı ve derin bir uykuya dalacaktı.*

Dünyanın merkezindeydim.

Bir şekilde, nasıl olacağını bilmem ama bir şekilde, Ecevit gelene kadar içimde bu meseleyi halletmek bana düşerdi. Bu meseleyi halletmem için kaç güne ihtiyacım vardı bilinmez ama günler geçtikçe, Ecevit İstanbul'da kaldıkça nasıl deliye döneceğimi kestiremiyordum. Artık büyük bir hırsla, cenazeyi göz ardı edip başka şeyler düşünüyordum. Mezarlığa giderken bile vapura bindiklerini hayal ediyordum. Lanetler yağdırıyordum ikisine de. Umarım tüm kötü fırtınalar onlar vapurdayken kopardı. Bir martı Ecevit'in canını yakacak bir şey yapardı, belki onu yaralardı, kötü olan her ne varsa başına gelirdi ve İstanbul'u nefretle anardı. Orada bir an bile mutlu hissetmezdi. Tek bir an bile mutlu hissetmezdi. Geceleri küçük Ecevit rüyalarına girip benimle çizdiği resimlerle onu boğardı. Bana ihanet ettiğini hissetsin istiyordum. Ortada bir ihanet olduğu bile meçhuldü. Hatta yoktu ama ben o varmış gibi hissetsin istiyordum. Onun suçuydu. O bana her resim çizdiğinde Kız Kulesi'ni çizmese, karşısına bir ev ve evin önüne bir vapur çizmese ben bugün bu halde olmazdım. Avuçlarımı sıktım. Umarım İstanbul'dan kapı dışarı edilirdi. İstanbul'daki herkes ona çok kötü davranırdı.

Gözlerimi kapattım, yeniden omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Sessiz ağlayışlarımı sesli ağlayışlarım bölüyordu. Bu acının göğsümde demlenmesine, koyulaşmasına, acılaşmasına, sonra da atılmasına izin verecektim. Ecevit döndükten sonra hiçbir şey yokmuş gibi davranmam gerekiyordu.

Ama bana neden gideceğiz Firuze, demişti ki? Gitmeyeceğimizi o an söylese, ben biraz ağlar dururdum. Neden bana gideceğiz demişti? Bilmiyor muydu, ben ona inanırdım? Neden İstanbul'a gitmişti değil, bana neden gideriz demişti?

Üzerimde incecik bir şal vardı. Varlığıyla yokluğu birdi ya da etkisini çoktan kaybetmişti. Şala sarıldım yine de. Tam şimdi ne yaptığını düşün-

düğüm an telefonum çaldı. Neydi beni bu kadar hızla telefona baktıran bilmiyordum. Kulağımdaki sözsüz müzik bölününce, telefonum çalınınca, acıyla atan kalbim hızlandı. Telefona baktım. Ecevit yine arıyor sandım. Bu kez açacaktım. Gözlerim şişmişti, biraz da uyuşmuştum, insani olan her şeyi yaparken zorlanırken ismi de zor okudum.

Ecevit değildi. Alparslan arıyordu.

Ecevit arasa, bana iki güzel söz etse, aklına benim geldiğimi söylese belki, hayal için hayal kurmaktı bu, dese ki bana *seni de daha uygun bir vakitte götürmek istiyorum Firuze*, vallahi de billahi de buradan kalkacak ve atölyeme gidecek kuvveti bulacaktım. O atölyede telefonunu açmayan halimden eser yoktu şimdi. Beni biraz seviyor gibi yaparsa, ellerini saçlarımı okşamak için uzatırsa ona hazırdım. Beni kolaylıkla buradan kalkmam için kandırabilirdi. Kandırmadı. Telefonu meşgule atmaktı amacım ama o kadar inanmıştım ki Ecevit olduğuna, elimin açma yönünde olduğunu fark ettiğimde Alparslan'ın sesini duydum. "Firuze," dedi.

Kulağımda kulaklık olunca korktum biraz, geldi sandım. İrkildim ve etrafa baktım. Alparslan yeniden, "Firuze," dedi ben ona yanıt vermeyince. Başım dönüyordu, uykum geliyordu. Alparslan'la konuşmayı da hiç istemiyordum.

"Efendim?" Sesim kısık, hasta, biçareydi. Başımı eğdim ve bordo topuklu ayakkabılarıma baktım. Açıkta kalan ayaklarım soğuktan morarmıştı. Parmak uçlarımla telefonu sıktım. Birkaç saniye ses gelmedi. "Efendim Alparslan?"

"İyi misin?" diye sordu. Ses tonumu ayarlamak isterken dişlerim birbirine kontrolsüz şekilde çarpmaya başladı. Alparslan beni günlerdir aramıyordu. O son gece, ben niyetimi açıkça belli ettikten sonra, Ecevit kapının önünden *buradayım* dercesine geçerken ve Alparslan bunun fazlasıyla farkında olmuşken son kez birbirimizi görmüştük. Bir daha beni aramamıştı, karşıma da çıkmamıştı. Tabii çok bir vakit olmamıştı, birkaç gün ancak vardı ama ben bir umut benim suratımı bile görmek istemediğini düşünmüştüm. Onu ailesinin yanında reddetmiştim, o kırılan egosuyla bana tahammül bile edemez sanıyordum. Gazetede çıkan Bülent'le fotoğrafları ve evlilik soruları hakkında konuşmaması onun hafızamda kalan son anlarıydı.

"İyiyim," diyebildim yalnızca ve zorlukla. Sanırım hava çok soğuktu ve ben konuşamıyordun. Zaten gecenin bu vakti beni neden arıyordu, bilmiyordum.

"Neredesin?" diye sordu. Gözlerimi kapattım ve inlememek için kendimi zor tuttum. "Atölyeye geleceğim." Telefonu suratına kapatmak gibi bir kabalık yapmak istedim yalnızca. Onunla konuşmaya niyetim yoktu, görüşmeye de gelme demeye de. Kimseyle konuşmak istemiyordum.

"Atölyede değilim, gelme."

"Neredesin?"

"Alparslan kapatıyorum."

"Sen ağlıyor musun?" diye sordu. "Neredesin?" diye tekrarladı. Birkaç şey daha söyledi ama hiçbirine cevap vermedim. Bir yerden sonra o mu kapattı yoksa ben mi kapattım hiç emin değilim. Sadece müzik kaldığı yerden çalmaya devam etti. Şala sarıldım, başımı dizlerime yasladım ve sessiz yolu izledim. Beyaz elbisemi giymiştim, zaten onu hiç dinlememeliydim. Eminim pavyona giderken bile giymek bana bu andan iyi hissettirirdi. Bir daha hiç beyaz elbise almayacak, giymeyecektim. Bunu da çöpe atacaktım. Bana İstanbul'u anımsatan her şeyi yok edecektim. İçimdeki resim defterini bile.

Gözlerimi kapattım. Çok üşüyordum, çok yorgundum. Kalkıp gitmem gerektiğini biliyordum. Hem Ankara sokaklarının ne eksiği vardı ki İstanbul'dan? Ankara sokaklarında dolaşmıştım işte, yeterdi. Bir an önce kalkmam gerektiğini kendime hatırlatıyor ama henüz kalkacak kuvveti kendimde bulamıyordum. Atölyeye gidince elbiseyi atacağımı hatırlayınca yine iç çeke çeke ağlamaya başladım. Bir çocuğun oyunu uzatması gibi, bir bahane bulup ağlıyordum.

İsmim uzaktan uzaktan yabancı kaldığım bir sesle iki kez dillendirildi. Kulaklık takılıydı. Bu sesin zihnimden geldiğine emindim. Hiç kulak asmadım, ta ki kulağımda asılı duran kulaklığım çıkana kadar. Sıcaklığını, soğuktan anlamadığım bir el hissettim. Elin sıcak olduğunu bir süre sonra anladım. Gözlerimi korkuyla araladım ve aynı zamanda geri çekilmeye çalıştım. O el, eller oldu ve bana daha çok yaklaştı. Korkuyla çırpınacak gibi oldum ama Alparslan, "Benim Firuze," dediği an hareketlerim donakaldı. Gözlerimi kırpıştırdım, kirpiklerim beni çok üşütüyordu, ona baktım.

"Benim," dedi tekrardan ellerini kollarımdan çekmeden. "Ne yapıyorsun sen burada?" dedi şaşkınlıkla. Üzerime baktı, delirmişim gibi izliyordu beni. "Bu halde, bu soğukta ne yapıyorsun sen burada?" Üzerimdeki beyaz elbiseyi dikkatle inceliyordu. Gözleri karın bölgemde kaldı. Hiçbir şey söylemiyordum, çenemi sımsıkı kapatmıştım.

"Kan mı o?" dedi dehşetle. Avuçları bana rahatsız hissedeceğim kadar dokundu ama kan olmadığını kolaylıkla anladı, ben onu itmeden ellerini çekti. "Sarhoş musun sen?" Sorularının ardı arkası kesilmiyordu. Üzerindeki kalın kabanı saniyeler içinde çıkardı. Hareketlerini izliyordum sadece. Kabanı bana giydirmedi ama omuzlarıma attı, önünden bir düğme de ilikledi, "Kalk," dedi hızla. O da donup kalmıştı, yeni yeni ve benden çabuk çözülüyordu. Kaban sıcacıktı ama biraz olsun keyifli ya da huzurlu değildi. Kime neye bilmem ama içimden ardı ardına lanetler, küfürler savurdum. İstemiyordum. Kabanının önü iliklenmese defalarca kez üstümden atmıştım ama omuzlarımdan düşmüyordu. Isınmak istemiyordum. Beni kaldırmaya çalışsa da yere taş gibi çakılmıştım, kalkmıyordum.

"Alparslan bırak!" dedim sonunda. İlk defa konuştum. "Bırak! Gelmeyeceğim. Bırak! Nereden buldun beni, bırak!" Tüm hıncımı ondan çıkaracak kadar öfkeyle doldum. Alparslan bana babamı anımsatıyordu ve tam olarak şimdi babamı hatırlamak beni çılgına çevirirdi. Ne olduysa, ne olacaksa ve ne oluyorsa tek sorumlusu oydu. Öylesine hırçın davrandım ki beni bırakmak zorunda kaldı, eğildiği yere çömeldi ve gözlerime baktı. Sakinleşmemi bekledi âdeta.

"Hava kaç derece haberin var mı?" diye sordu sakince.

"Alparslan git!" dedim açıkça. Beni neden buluyordu, bana neden ulaşıyordu? Aklıma tek gelen telefon sinyalim oldu. Babam ve çevresi tarafından bu kadar avuçiçinde olmak sinirlerimi daha çok bozdu. Onlar bana istedikleri zaman -ben istemesem de- ulaşıyorlardı.

"Firuze hadi gidelim," dedi ısrarla.

"Git," dedim yine ve üzerimdeki kabanını çıkarmaya çalıştım. "Siz manyak mısınız? Telefon sinyalimi mi takip ettin? Manyak mısınız siz? Rahat bırakın beni, çekin şu gücünüzü üstümden. Rahat bırakın beni, babamdan sonra seninle de uğraşamam! Duydun mu? Ya bırak!" diye bağırdım o beni tutmaya çalışırken. Alparslan'ın benim üzerimde zerre

hakkı yokken dilediği zaman benimle alakalı her şeyi kontrol etme gücü oluyordu. Şimdi burada iyi ya da kötü niyetle olması fark etmez, bana sadece babamı hatırlıyordu. "Bırak, kalkmayacağım bırak."

"Tamam, çıkarma!" dedi ve elini ayağını benden tümüyle çekti. "Çıkarma, hipotermi geçireceksin. Çıkarma!"

Nefes nefese kalmıştım ve çenem yine kontrolsüzce titriyordu, dişlerim sızlayacak kadar sert bir şekilde birbirine çarpıyordu. Yorulduğum için durdum. Alparslan durduğumu fark edince kaldırımda yanıma çöktü. Artık bir Ankara ayazında, bir sokağın kaldırımında yan yana oturuyorduk. Sakinleşmeyi bekledim. Sanki birini bekliyormuşum gibi zehrimi akıtmış, tırnak çıkarmıştım. Bunu bu dünya üzerinde şimdi yanıma gelse yapmayacağım tek bir kişi vardı. Ciğerim yandı. Bu soğukta beni korusun diye sızlanacağım tek bir kişi vardı. Başımı gökyüzüne kaldırdım ama gözlerimi açmadım. Şimdi baktığımız gökyüzü bile aynı değildi. Aynı şehrin sınırlarında değildik. Gözyaşlarım kulaklarıma doğru akarken Alparslan beni izliyordu, biliyordum.

"Firuze," diye seslendi bana. Yanıt vermedim. "O adam yüzünden bu haldesin değil mi?" Sesine yine o küçümseyiş, aşağılama sindi. Alparslan tam olarak bu noktadan küçük Atilla'ydı işte. Benim bu halde olmam değildi asıl mesele, o adam için bu halde olmamdı.

"Babam yüzünden bu haldeyim," dedim açıkça. Ona baktım, babama bakar gibi. "Babam gibiler yüzünden bu haldeyim. Ben tam olarak sizin gibiler yüzünden bu haldeyim." Başım zonkluyordu. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

"Beni babanla bir tutma, Firuze."

"Sen babamın gençlik halisin, Alparslan."

Sert bir nefes çekti. Bu dediğim hiç hoşuna gitmedi. Tam bu noktada neden babam yüzünden bu halde olduğumu öfkeyle anlatacaktım. Dünyaların önüne serildiği sanılan Firuze Akın'ın nasıl İstanbul'u tek hayali yaptığını ve ona da kavuşamadığını anlatacaktım. Bunların tek sebebinin o alçak babam olduğunu söyleyecektim.

"Annen bile babana bir şans verdi ama sen babana benzemeyen bana bir şansı çok gördün," dedi. İlk kez önüme bir kartı kapalı değil, açık koydu. Neye uğradığımı şaşırdım. Tüm öfkem dilimin ucunda kaldı.

Alparslan'dan tam olarak babama benzetildiği için bir yerden sonra keyif duymasını bekledim. Belki zekâsına, belki gücüne, ülkeyi yönetmek üzere olduğundan dem vuracak ve onore olduğunu söyleyecekti. Ona baktım. Gözlerimin içine bakıyordu ve âdeta meydan okuyordu.

"Seni asla bu duruma düşürmeyecek bir adam varken gözünün önünde, sen beni babanla aynı kefeye koymaktan bir şans bile vermedin." O da öfkeli, birikmiş ve sitemliydi. O yemek masası onda ne bırakmıştı bilmiyordum. İlgilenmiyordum da. Alparslan'a bir an bile umut vermemiştim. Beni o masaya zorla oturtan onun kurduğu baskıydı.

"Seni babamla aynı kefeye koymasaydım da seni yine görmezdim," dedim açıkça. Dudaklarım titriyordu ama cümlelerim oldukça net duyuluyordu.

"O çapsız-"

"Ecevit olmasaydı da seni yine görmezdim!" diye kestirip attım. Alparslan beni biraz olsun anlamazdı. Ecevit çıkagelmeseydi de, Alparslan babama benzemeseydi de ben onu da başkasını da hayatıma almayacaktım. Ne kadar acı çektiğimi, kendimle olan bitmek tükenmek bilmeyen savaşı insanlar görmüyor ve anlamıyordu.

"Bir çocukluk takıntısının peşinde kendini mahvettin," dedi bastıra bastıra. Anlaşılmamanın o ince kederi kalbimi sızlattı. Başımı eğdim ve inledim. "Yapma bunu kendine. Firuze, buradayım. Sana sıfırdan bir hayat vaat ediyorum." Bunları söylemesini istemiyordum. Kulaklarımı tıkamak istedim. "Bak, her şey... Firuze her şey istediğin gibi olur. Sana söz veriyorum, babanda gördüğün hiçbir şeyi bende görmeyeceksin. Firuze bak bana." Elimi tutmak istedi ama izin vermedim.

Bacaklarımın arasına sakladım. Ortalığa bakındım. Gitmek istiyordum. "Başka bir ülke, başka bir kıta... Seni ne mutlu edecekse. Siyasete girmem," dedi. Söylediklerine kendisi inanıyor mu bilmiyordum ama ben dinlemek istemiyordum. Sanki Ecevit gelecekmiş gibi sokağın başına bakıyordum. Bu cümleler, belki başka birinden duysam varımı yoğumu her şeyimi bırakacağım cümleler ondan gelince benim için tek bir şey bile ifade etmiyordu. "Sana söz veriyorum, siyasete girmem. Çok uzaklara gideriz."

"Alparslan yeter!"

"Firuze, evlen benimle. Evlen benimle, seni seviyorum ben. Senelerdir..."

"Ben Ecevit'i istiyorum," dedim açıkça. Söylediklerine karşılık değildi bunlar. Ben dümdüz, tümüyle, her şeyden bağımsız Ecevit'i istiyordum. Kimseyi dinlemek istemiyordum. Çok üşümüştüm. Gelsin beni alsın ve eve götürsün, sonra bana yatağında yine yer açsın istiyordum. Alparslan'ın ağzından okkalı bir küfür duyduğumda kulaklarımı kapatmak istedim. "Ecevit gelsin, ben Ecevit'i istiyorum."

"O adam seni mutlu etmeyecek!" diye bağırdı. "Sevmeyecek, mutlu etmeyecek!"

"Ecevit'i istiyorum..."

"Firuze yapma, ben buradayım. Bak, ne istersen Firuze," dedi. Bana yaklaştı. Eli sırtımdaydı. "Ne istersen. Neyi nasıl istersen. Benden tek bir şey iste, yapayım. Yaptığımı gör. Tek bir şey iste benden, hadi. Yapamayacağım hiçbir şey yok."

Vardı. Yanılıyordu. "Ne istersem mi?" diye sordum. Onun istediği bir şov meydanıydı. Kendini gösterecekti ve beni ikna edecekti.

"Ne istersen... Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok. Firuze, evlen benimle. İstediğin her şeyi, ne olursa, nasıl olursa olsun..."

"Ecevit gelsin, Ecevit'i istiyorum," dedim fikrimi de isteğimi de değiştirmeden. Her şeyi yapabileceğini düşünen Alparslan bunu yapamazdı, biliyordum. Bu şehrin sınırları içinde olmayan bir adamı bana nasıl getirebilirdi? Güçlerinin bir sınırı vardı, görsünler istedim. Alparslan'ın gözlerine bakmadım. Başımı çevirdim. Biliyordum, yapamazdı. Herkesin sonsuzluk sandığı kendi sınırları içindeydi. Ecevit şimdi İstanbul'daydı. Kaldığı ev ya da otel denizi görüyor muydu? Otel değildi muhakkak. Bir evdi. Farah evdeydi, bense sokakta. Aynı oda? *Belki...* Bu nasıl bir belki, bunu düşüneceğime ölsem yedi kat, yedi kıta daha iyi.

Başımı dizlerime yasladım. Dakikalar geçti, rüzgâr esti, artık Alparslan'ın kabanını biraz sıkı tuttum. Çok üşüyordum çünkü. Ağlamak beni daha çok üşütüyordu.

Uzun zaman sonra, "Buradayım," dediğini duydum. Omuzlarıma attığı ceket onundu, bir kaldırımın köşesinde yanı başımda o vardı ve bu cümleyi de o kuruyordu ama içimden ismini sayıkladığım tek bir kişi vardı. "Gözünün içine, ağzından çıkacak tek bir söze bakıyorum." Alparslan

konuşuyordu ama onu duymuyordum. Dudaklarım çektiğim acıyla aralık kalmıştı, her nefes aldığımda ince bir duman yükseliyordu. Başımı kaldırdım, ona *bak yapamadın, Ecevit'i getiremedin*, demek istedim.

"Firuze ağlama," dedi ve eli bana doğru uzandı. Alparslan'ın temasını engellemek istedim. Başımı çektim ama parmakları gözyaşlarıma dokundu, silmeye çalıştı. Alparslan'a bakmalı, tepki vermeliydim ama şişmiş gözlerime fazla gelen bir ışık yüzüme vurdu. Dakikalar önce, "Benden bir şey iste, yapayım," diyen adamdan olmayacağını bilerek istediğim bir dilek vardı, o dileğimle göz göze geldim. Başımı da o dileğimi gerçekleştiremedi diye sivriltmiştim. Onun hesabını soracaktım ama bir toz bulutu uçuşmaya başladı ve arabanın fenerini güneş sandım. Kış bitti, güneş doğdu, kemiklerim ısınmadı ama ısınacağını sandım, Ecevit geldi.

Ecevit'ti, evet. Buradaydı. İstanbul'da değildi.

Alparslan, "Yaparım dedim," derken yavaşça ayağa kalktı. Bana konuşmuştu. "Bu iyiliğimi sakın unutma, ilk ve sondu. Alacağım karşılığını."

Ecevit arabayı yalnızca durdurdu, geriye kalan hiçbir şeyi kapatmazken kemerini açmadan kapıya asıldı. Kemerle âdeta bir kavgaya tutuştu ve kendini nasıl arabanın dışına attığını anlayamadım. Şimdi üstümüze doğru yürüyen, onu isterken bu şehrin sınırlarında olmadığına emin olduğum Ecevit'ti.

Adımları Alparslan'a doğruydu. Alparslan'ın beni hastaneye götürdüğü gece bir çiçekçi olup nasıl hastaneye geldiğinde tek odağı Alparslan olmuştu, yine öyle olacak sandım. Beni görsün diye elimi kaldırmak, seslenmek istedim. Bana korkunç bir dehşetle baktı. Alparslan'a giden adımları duraksadı. Gerçekliğinden emin değildim. Yönünü nasıl değiştirdiğini anlamadım. Havaya kalkan ve sanki ona uzanabilirmiş gibi umutla kaldırdığım elimi kocaman, sıcacık eli sıkıca tuttu. "Firuze," dedi. Buradaydı, gitmemişti. Avcu elimde ne hissetti bilmem ama ikinci eli de geldi, beraber kavradılar. Kemiklerimin ağrıyacağı kadar çok üşümüştüm. Ecevit tek elini çekti ve yüzüme dokundu. "Burada ne yapıyorsun sen?" dedi. "Ne oldu sana? Ne işin var? Firuze donmuşsun!" Bir yüzümü bir ellerimi tutmaya kalkışırken aniden hışımla başını kaldırdı.

"Ulan sen!" diye bağırdı. Her şeyi Alparslan'dan bildi. Ellerimi bırakacak ve kalkacak gibi oldu ama onu buraya getiren Alparslan'dı. Değil suçu olacak, aksine ona teşekkür bile borçluyduk.

Onu sıkıca tutamadım ama, "Ecevit çok soğuk," dedim titrek bir sesle. Konuşmak bile çok güçtü. "Çok soğuk, çok üşüyorum. Çok soğuk." Küçük gözleri daha da küçülmüş, hareketleri savruk ve çok aceleci, solukları telaşlı ve hızlıydı. Beni kaldıracağını tahmin ettim ama yürürüm sandım. Dışarıdan ne kadar endişe verici olduğumu, Ecevit beni yürümem mümkün değilmiş gibi hızla ve tekte kucaklarken fark ettim. Saçlarım yere doğru döküldü, aniden kalkınca başım döndü. Ecevit'in boynuna sarıldım. Birkaç adımda arabaya vardık, beni ön koltuğa hızla bindirdi. Üzerindeki kabanı bu kez o çıkardı. Bana giydirilen kabanı o an fark etti sanki. Kafasını hışımla çevirdi, az ileride, ayakta bizi izleyen Alparslan'a baktı. Kafasını çevirmeden tekte üzerimdeki kabanın düğmesini çözdü. Omuzlarımdan itti, altımdan çekiştirdi ve üzerimden çıkardı. Üstümü o an fark etti.

Beyaz elbiseme baktı. "Firuze," dedi şaşkınca. Açık kapıdan vücuduma rüzgâr çarpıyordu. Ecevit'e doğru sızlandım, çok soğuktu ama gözlerini tek bir noktadan ayırmıyordu. "Kan mı?" dedi tutuk bir sesle. Eli karnımın üzerine gitti. Yüzüme baktı, karnıma usulca dokundu. Bir o yana bir bu yana dokunuyor, yüzümdeki ağrıdan yarayı seçmeyi çalışıyordu.

"Şarap." Soğuktan ağzımdan *hıı* diye bir mırıltı döküldü. "Çok soğuk."

"Şarap mı?" Bağırdı mı, kızdı mı yoksa sesini mi kontrol edemedi bilmiyordum. "Şarap mı?" diye tekrar etti. "Şarap mı bu? Sarhoş musun sen?" Sorduğu hiçbir soruya yanıt vermedim. Ne desem inanmayacağını biliyordum ama kan desem daha az öfkelenirdi. Üzerinde gömleğin üstüne giydiği ve siyah gömleğin yakasını çıkardığı bir kazak vardı. Kazağını ense kısmından tuttu ve tek hamleyle üzerinden çıkardı. Hızla bana giydirdi. Ecevit'in sıcaklığı bana katman katman yayıldı. Sanki banyodan sonra sobanın başına ıslak saçlarımla geçmiştim. Öylesine kemik ısıtan, bana ait bir sıcaklıktı bu. Sonra zaman kaybetmedi ve kabanını giydirdi. Önünü ilikledi. Hareketleri hız kazanmıştı. "Sakın inme arabadan!" dedi yalnızca. Başta anlayamadım. Alparslan'ın kabanını aldı ve kapıyı arabayı oynatacak kadar sert bir şekilde çarptı. Alparslan'la göz göze geldim.

Gözlerini benden başkasına çevirmiyordu. Şimdi ne düşündüğünü biliyordum. Beni kendi elleriyle Ecevit'e verdiğini sanıyordu. Beni Ecevit'e onlar vermemişti, ben hep oradaydım ama onlar hep aksini sanıyordu. Gözleriyle kendi eserini izliyordu. Ecevit'i buraya o çağırmıştı. Ecevit'in en hızlı şekilde bile şehir değiştireceği bir zaman geçmemişti. Nereden gelmişti o zaman?

Alparslan'ın üzerine kabanı fırlatıldı. Vücuduna çarptı ve yere düştü ama Alparslan, hafifçe eğdiği başını biraz bile oynatmadı. Benden başkasına bakmadı. Eğer ki baksa belki de Ecevit'in darbesinin önüne geçerdi. Ecevit'in Alparslan'ın yüzüne, çenesine indirdiği darbe beni oturduğum yerden sarstı. Alparslan'ın yüzü sola doğru savruldu ama geri kalktığında bana bakmayı sürdürüyordu. Bunu istemedim. Hem onun bir suçu yoktu hem de bana Ecevit'i getirmişti. Bu yaşanmamalıydı. Ben yapacağım şeyi düşünmeden Ecevit bu kez yakasına yapıştı, gelişine bir kafa attı. Şimdiye kadarki tüm hırsını, bu anın gerçeğini bilmeden, merak etmeden çıkaracaktı.

Hızla arabanın kapısına asıldım. Açıp inmek, aralarına girmek istedim ama kapı açılmadı. Birkaç kere art arda denedim. O sırada Alparslan başını kaldırdığı gibi, Ecevit'in suratına yumruğunu indirmeye kalktı ama bir gözü bendeydi. İndiremedi, Ecevit izin vermedi. Yumruğunu tuttu ve onu ileriye doğru savurdu. Sürücü kapısına uzandım ama orası da açılmadı. Ben açamıyor değildim. Kapıları kilitlemişti. Yaka paça hale geldiler. Alparslan'ı yakasından tuttuğunda boyları denkti, burun burunaydılar. Ecevit konuşuyor olacak ki Alparslan'ın bana bakarken duygu dolu olan gözleri Ecevit'e bakarken boşaldı ve güldü. Korkutucu bir gülüştü bu. Başını salladı, kısa cevaplar vermeye başladı. Alparslan onu yakasından ileriye doğru ittiğinde tek derdi bozulan yakasıymış gibi yakasını düzeltti ve parmağının ucuyla dudağından akan kanı temizledi. Ecevit'e yine sadece aşağılamak ister gibi, büyük bir kibirle baktı. Ecevit ne kadar fiziken kırıp döküyorsa Alparslan da hareketsizliğiyle yapıyordu. Gözlerini benden ayırmıyordu ve bunun artık tümüyle kışkırtmaya gittiğinin farkındaydım. Var gücümle kornaya uzandım ve arka arkaya bastım. Alparslan bakışlarını benden çekmedikçe -ya da bilmiyorum ne söylüyorsa- Ecevit kabarıyordu, vücudu âdeta gözümün önünde büyüyordu.

Ecevit ilk yumruktan daha sert bir yumruğu Alparslan'ın yüzüne geçirdiğinde bu kez adını bağırdım. Beni normal koşullarda duyabilirdi, biliyordum. Alparslan doğrulur doğrulmaz suratına darbe indirdi ama yine bana baktı. O bana baktıkça Ecevit'in tavırları hoyratlaşıyordu. Vurması değil, direkt olarak bakması onu delirtiyordu ve Alparslan bunun farkındaydı. Yeniden yaka yakaya geldiler, alın alına birbirlerine tehditler savurur gibi kafa salladılar. Sonra da aynı anda birbirlerini ittiklerinde Ecevit arabaya döndü. Alparslan'ın bakışlarını engelleyememenin hırsıyla yürüdü, üçüncü adımda geri döndü ve ansızın bir yumruk daha attı. Alparslan'ın sakinliği korkunç bir boyuttaydı. Gözlerini benden ayırmıyor, bu anı izlememi bekliyor, ne saldırı ne de savunma yapıyordu. "Benim adımı silmenin bir yolunu bul ya da ben senin yedi ceddini sikeceğim. Duydun mu lan beni? Benim adımı bu dünya üstünden sil, ne yap et benim adımı bu dünya üzerinden sil yoksa ben senin o fıldır fıldır dönen gözlerini oyacağım, o temiz yakanı bir gün temiz bırakmayacağım." Ecevit bağıra bağıra bunları söylüyordu. Alparslan konuşsa da bağırmadığı için sesini duymadım. Karşılıklı art arda başlarını salladılar, âdeta anlaşma yaptılar. İkisinin de yararına değildi, biliyordum.

Kornadan elimi bir kez olsun çekmiyordum. Aynı anda birbirlerini ittiler ve Ecevit döndü, arabaya bindi. Ecevit dümdüz, çekinmeden arabayı olduğu gibi yolun ortasında duran Alparslan'ın üzerine sürdü.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim korkuyla. "Ecevit saçmalama!" diye bağırdım. Ben direksiyonun üzerine atladım çünkü Alparslan da köşeye çekilmiyordu. Ecevit direksiyonu kırmama izin vermedi ama Alparslan son saniye kendini köşeye attı. Ağız dolusu küfür yedi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bu kez o bağırıp sorguladı. "Ne işin var senin bu saate, bu havada sokakta? Ne işin var o adamla Firuze?"

İstanbul'a gitmiş miydi?

Aklımdaki tek soru buydu. Cevapsız sorularının ardından hızla bana döndü ve üzerimdeki kıyafete, ayağımdaki ayakkabılara ve gözlerime baktı. Tahmin eder gibi oluyordu ama kabullenemiyordu. Gözlerimi kaçırdım. "İstanbul'a gitmedin mi?" diye sordum. Sesimde mutluluk ya da heyecan yoktu. Sadece sormak istedim.

"Gitsem ne olacak, gitmesem ne olacak Firuze?" diye bağırdı. "Gitsem ne fark eder gitmesem ne fark eder? Şu geldiğin hale bak! Hangisi bu halini açıklar? Aklımı kaçıracağım," dedi soluklanırken. Gömleğinin birkaç düğmesini açtı. "Aklımı kaçıracağım. Allah'ım sen bana sabır ver, Allah'ım sen bana sabır ver."

Beni bu hale düşüren tek gerçek onun için *gitsem ne olacak, gitmesem ne olacak* ihtimalinden ibaretti. Bu gerçek yüzüme tokat gibi çarptı. Bu sadece benim hayalimdi. Ecevit için kriz anlarımda, beni geçiştirdiği bir cümleydi. Beni Ecevit de anlamıyordu. Bir hayalin benim için ne kadar kıymetli olabileceğini görmüyordu. Bir cenaze için ya da değil. O giderdi. Rasgele bir gün de, planlı da, öylesine de... Giderdi. Elbette onun için bir hayal yoktu ama benim hayalimin de onun hayatında bir yeri yoktu. Ona kızmadım, yalnızca kendimle yüzleştim. Gözlerimi kapattım ve başımı geriye yasladım. Hiç olmayacaktı. *Ne olmayacaktı?* Hiç olmayacaktı. Hiç mi aklına gelmiyordu? *Ne gelmiyordu?* Tek bir gece bile mi düşünmemişti? *Neyi düşünmemişti?*

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Atölyeme gitmek istediğime emindim ama. Gözlerimi tek bir an bile açmadım. Ne zaman ki araba durdu, otoparkın içindeki derin sessizliği duydum, gözlerimi o zaman araladım. Hiçbir şey söylemeden arabadan indi. Beni beklemeden de yürüdü. İstanbul'a gittiyse neden hemen dönmüştü, gitmediyse neden gitmemişti? Arabadan hiç acele etmeden indim, ona yetişmeye çalışmadan yürüdüm. Asansör kapısının gidip geldiği yerde dimdik durmuş, elini kapının açılacağı noktaya bastırmış, bacağını ritmik hareketlerle sallıyorken beni bekliyordu. Nasıl sinirlendiğini görebiliyordum. Hiçbir şey söylemeden, sanki özel asansör tutucummuş gibi bir muamele çektim ve asansöre bindim. Aynaya yaslandım. Elbette ki anladı, dikildiği yerden kıpırdamadan, ters bakışlarla beni süzdü. Soluklandı ve asansöre bindi. Başımı çevirdim ve ona bakmadım. Oysa o gözlerini bile benden ayırmadı. Yine asansörden benden önce indi, benden önce eve girdi.

Vücudum ısınmıştı. Eve girdim ve bordo topuklu ayakkabılarımı da çıkarmadım. Ecevit'in kediyi yatak odasına aldığını gördüm. Geçip koltuğa oturdum.

Omuzlarımda Ecevit'in kabanı, içimde onun kazağı oturduğum koltukta orta sehpayı izliyordum. Gözlerimin şiştiğini açıp kapatırken hissettiğim yükten anlıyordum. Gözlerim, içim, boğazım, kalbim yanıyordu... Dört bir yandan bir ateş çemberinin içinde yanıyordum. Ecevit'in evine bakınca gözlerimden yaşlar akıyor, tek bir kez bile göz kırpmıyordum. Ecevit İstanbul'a gitmemişti ama ben yine de içimdeki acıya son veremiyordum. Sanki Ecevit, İstanbul'a gitmişti... Hayır hayır... O vakit içimde daha amansız bir acı olurdu. Haksızlık yapmamalıydım. Benim hayallerimin Ecevit için bir anlamı yoktu. Olmamalıydı zaten. Neden olsaydı sorusunun cevabı yoktu. *Sanki*... Ah nasıl anlatılırdı bu? Sanki Ecevit İstanbul'a gitmemişti, evet ama bizim de hiç gitmeyeceğimizi kabullenmiştim.

Dudaklarım ipince oldu, sonra büzüldü ve için için ağlarken başımı eğdim. İncecik bu sesle, sabahlara kadar kimseler bana dokunmadan ağlamak istiyordum. Sonra o resmi yırtıp atmadan silmek ya da bilmem, bilmem ne yapmalı, ama bir şekilde içimdeki acıyı azaltacak şekilde yok etmeliydim. Kalbim çok acıyordu. Ben bu acıyla sanki tek bir gece bile uyuyamazdım. Ağlayışımın arasında yanı başımdan çok sert bir çarpma sesi geldi. Ağlarken ansızın azar yiyen bir çocuk gibi korktum, irkildim. Başımı kaldırdım ve sese baktım. Ecevit bir kupayı orta sehpaya çarparak bırakmıştı, içinde zift gibi kahve vardı. Başımı kaldırmadan üzerime kötü bir koku gibi sinmiş o öfkeli bakışları sezdim. Bir süre kahvenin üzerinde biten dumanı izledim. Beni sarhoş mu sanıyordu? Keşke, keşke birazcık, sızıp kalacak, günü doğurtacak kadar sarhoş olsaydım. İçmediğim içkilerin tadı damağıma vurdu. Sarhoşluk, evet körkütük bir sarhoşluk beni aklamazdı ama sabahları gösterirdi.

"İç şunu."

"İçmeyeceğim, sarhoş değilim."

"Firuze," dedi. Adımı söylerken öyle öfkeli, öyle deliye dönmüş ve tahammülsüzdü ki sanki birazdan, ta en başlarda olduğu gibi bana çok kötü sözler edecekti. Gözlerimi ona kaldırdım. Dikildiği yerden beni izliyordu. Sanki beni görmek bile istemiyordu. Göğsü şiddetle inip kalkıyor, küçük gözlerini öfkeyle açıp kapatıyor ve bana derin bir *nefretle* bakıyordu.

"Efendim?" dedim yalnızca. Sesim onun aksine yumuşak, belki zarif, kesinlikle kibardı. Onu utandırmak için değil, yalnızca seslerimiz

birbirimiz için yerimizi temsil ediyordu. Bu farkındalık beni yalnızca üzdü. Beni ne çok sevmiyordu. Bazen sevgim bile yetmiyordu, terazi dengede durmuyordu.

"İç şunu dedim!"

"İçmeyeceğim."

"İç dedim, Firuze!" Sesi öylesine çok yükseldi ki, yavru kedinin nasıl korkuyla bir deliğe saklandığını, sanki Ecevit ona zarar verebilirmiş gibi kalbinin hızla attığını, saklandığı yerden etrafı izlediğini tahmin edebildim. Neredeyse Ecevit'in yüzüne bakarken yavru kedi için hıçkırıklarla ağlayacaktım. Kendime zor engel oldum.

"Bana bağırma," dedim sadece, onun aksine sakin bir sesle. Gözlerinden geçen öfkeyi görmek istemiyordum. Ortalığa bakındım. *Onun evindeydim.* Çok zoruma gitti. "Neden beni evine getirdin?" diye sordum. Sanki onu ben istememişim gibi. Ben sadece gelmeyeceğine inandığım bir adamı istemiştim. O adamın fiziken gelmesi yeter miydi?

Evini bir yabancı gibi inceliyordum. Halbuki bana ev diye sorulsa, burayı üçüncü, hatta bazı zamanlar ikinci sıraya koyardım. Ama şimdi, Ecevit bana böyle bakarken öyle hissedemedim ya da hissetmek istemedim. Rol yaptım. *Yabancı bir kadın rolü...* "Daha rahat bağırmak için mi? Ben senin evine gelmek istemedim." *Ne yalandı... Ah ne yalandı.* "Ben senin gelmeni de istemedim. Ben gideceğim," dedim. Bu yalanlarıma onu inandırmak çok güçtü. Ecevit'in içimdeki acıyı anlaması da çok zordu. Senelerdir içimdeki acıyı biraz olsun anlamamış insanlardan sonra onun da bu gece beni anlamayacağını, acımı ne kadar yersiz bulacağını bilmek beni şimdiden çok üzdü. Acıma saygı duyulmayacak bir yerde durmak istemedim.

Üzerimdeki Ecevit'in kabanını attım ve yerimden yavaşça kalktım. Gözlerimi kırpıştırdım ve ona baktım. Gitmeme izin vermesi gerekiyordu. "İyiyim ben, bu gece senin evinde kalmak istemiyorum."

Hiç fırsat vermedi. "Sokakta elin adamıyla mı oturmak istiyorsun?" dedi hınçla. Beni öfkesinden boğacaktı sanki.

"Belki," dedim ve gözlerindeki öfkeyi harladım. Geri adım attığımdan değil, sadece bunu istemediğimden, "Ya da değil. Atölyeye gidip uyuyacağım. Senin evinde kalmak istemiyorum." Bunları öyle yüksek sesle, onun

gibi hınçla söylemiyordum. Gayet alelade cümlelerdi. Bilsin ve önümden çekilsin istiyordum. Benim yavaş hareketlerime karşı hoyratça kolumdan tuttu. Tepkilerimiz de birbirine denk değildi. Ben düşecek gibi adımlar atıyor, Ecevit sanki dünyanın en kuvvetli kadınıymışım gibi tutuyordu. Tutuşu beni sarstı. Göz göze geldik, o gözü kara haline baktım. Gözlerinde yanıp sönen, Alparslan'ı ve beni bir kaldırım başında görmesinin ilkel öfkesiydi. Ecevit beni hiç anlayamazdı. Aynı noktada değildik. İçim titredi, kendimi öfkesine siper edemedim. Acele etmezsem beni sanki avcunun içinde ezecekti.

"Kızma bana," dedim alabildiğine yalın bir halde. Kuracak uzun cümlelere mecalim yoktu.

Ecevit akan yaşlarıma bakıyordu. Bana *kızmayacağını* anladım. Yüzündeki ifade yumuşamadı ama gözleri yaşlarımı öylece izledikten sonra bana bu denli öfkeli bakmaya sürdüremedi. Yüzünü izledim. *Benim hiçbir şeyim olmayacaktı. Başka bir anda, tümüyle benim olacak her şey, bugün benim olmayacaktı ve Ecevit bunun en somut haliydi.* Acıyla iç çektim. Halbuki... Halbuki neler olurdu... Şimdi ben yirmi beş, o yirmi sekiz yaşındayken neler neler olurdu.

"Kızmıyorum," dedi, *içi gitmiş* bir sesle. Kızıyordu, yalan söylüyordu. "Geç otur hadi. Geç otur, iç kahveni de konuşalım."

"Bırak gideyim," dedim sızlana sızlana. Başımı eğdim, omuzlarım çöktü ve bordo topuklu ayakkabılarıma baktım. Ne içi boş, üstü süslü, yersiz ama umut dolu bir hayaldi kurduğum. Hiç gerçek olmayacak bir hayalin pabucu bile hazırdı. Ertesi gün bayramda evden dışarı çıkmayacak bir çocuğun yatağın başına koyduğu bayramlığı gibiydi. Tıpkı benim bordo pabuçlarıma benziyordu. "Gitmek istiyorum. Bırak gideyim, gitmek istiyorum." Bu cümleleri sayıklarken beni kalktığım yere geri oturttu. Öfkesi geçmemişti belki ama daha azını bana yansıtıyordu. Beni hoyratça oturtmadı, hiç halim yoktu, oradan buraya rahatça savrulabilirdim.

"Yarın sabah git, gitmek istiyorsan."

"Ben sarhoş değilim, bu gece gideyim."

"Sarhoş değilsen de yarın sabah kalk, gitmek istiyorsan git," diye tekrar etti. Kalmamı istiyordu ve bunun sebebi sarhoş olmam değildi. Sehpanın üzerindeki sigara paketine titrek parmaklarımla uzandım. Bana tek

bir kez bile ikram etmemişti. Eninde sonunda hep kendim alıyordum. Keşke benim olmayan her şeyi böyle eninde sonunda alabilseydim. Saçlarımı geriye doğru attım ve sigarayı yaktım. Beni izliyordu, biliyordum. Bana anlam veremiyordu, bunu da biliyordum.

"Yarın sabah kalkar kalkmaz gideceğim," diye kendimi açıkladım. Önce kabanı, sonra kazağı üzerimden çıkardım. Hiç uyumayacaktım. Cevap vermedi. "Bir daha da evine gelmeyeceğim," dedim içimde bastırılmış gizli bir öfkeyle. Bana yine cevap vermedi. Başımı kaldırdım ve ortalığa bakındım. Bir daha gelmeyeceğim demek, kalbimi pek acıttı. Öyle sızlanmak, kendi söylediğime isyan etmek istedim. "İstanbul'a gitmedin mi?" diye sordum bu kez. Yeniden sustu. *Aptal.*

Pikabına uzun uzun baktım. Sadece bir kez bir plak seçmiştim ve dinlemiştik. O gecenin de son gecem olduğunu sanıyordum. Şimdi sahiden son gecemdi. Tek bir şarkı hakkım değil miydi? Ona geçen seferki gibi eğilip bükülerek sormadım. Bordo topuklularım üzerinde ayağa kalktım ve pikaba doğru ilerledim. Saçlarım belime dağınık şekilde dökülüyordu, üzerimdeki kirli beyaz elbiseyle nasıl gözüküyordum kimbilir. Halbuki bu elbiseyi giyince kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissedeceğimi sanmıştım. Kimselere söylememiştim, kendime bile, herkesten saklamıştım ama Ecevit beni bu beyaz elbisenin içinde görünce gözlerini alamayacaktı. Beni hiç sevmese de beyaz elbisenin cazibesine yenilecekti. Bakacaktı, uzun uzun, kederli kederli, içi giderek, beğendiği için belki kendine kızarak ama hiç engel olamadan, belki *keşke* bile diyecekti. O keşke neyeydi, ben de düşünmemiştim. Sadece Ecevit'i öyle hayal etmiştim işte. Belki ayıp, belki yanlıştı ama hayal etmek suç muydu? Ecevit bana öyle bir bakacaktı ki kendimi ilk kez dünyanın en güzel kadını hissedecektim.

Bunlar hep birer uzak, birer imkânsız ve artık birer komik hayaldi. Ne acıydı. Bu kirli beyaz elbisenin ve dağınık saçlarımın içinde annesinin kıyafetlerini giymiş bir çocuktan farksızdım. Yine dünyanın en güzel kadını olamamıştım.

Plağı tek elimle yerleştirdim. Diğer elimde sigaram yanıyordu. Bir nefes çektim. İçime çekemediğimden dumanı ağzımın içinde tuttum ve geri döndüm. Dumanı bıraktım ve kimseye bakmadan geri oturdum. Ecevit'in sigaraya uzandığını gördüm. Çakmağın sesine ve ilk nefese kadar

duydum. Çalan şarkıyı henüz ayırt edememiştim. Öyle bir derdim de yoktu zaten. İkimiz de sigara içiyor, rasgele bir boşluğu izliyorduk.

"İstanbul'a gidecek misin?" diye sordum yenik bir sesle. Bu soru, kaç dakika geçerse geçsin, ağzımdan çıkacaktı. *Gündüzüm seninle, gecem seninle...* * Gözlerim artık yalnızca dönen plağı izliyordu.

"Evet," dedi başta. Dişlerimi birbirine bastırdım. Fark ettim, halim hiç de Ecevit İstanbul'a gitmiş gibi değildi. O acıya çok uzaktım. Bir şeye yine üzülüyordum ama bu denli canım yanmıyordu. Acının daha büyüğü vardı, sandığım kadar kötü değildim. "Ya da hayır, ne fark eder Firuze?"

Aşkını bir sır gibi, senelerdir sakladım...

Ecevit, Ferdi Özbeğen'le aynı zamanda konuşuyordu. Sağ kulağım Ecevit'i, sol kulağım onu dinliyordu ama kalbim tümüyle Ecevit'teydi. Ecevit'ten başkasına göz ucuyla bile bakmıyor, duymak da istemiyordu. Öne doğru çıktım ve sol dirseğimi dizime yasladım, Ecevit'e doğru baktım. Bana bu soruyu sorarken benden ve halimden ne kadar bihaberdi merak ediyordum. Dirseğimle beraber bileğimi de şakağıma dayadım. Sigara başıma çok yakın bir yerde yanıyordu. Ecevit sigaranın dumanına dalgın bakışlarla baktı. "Çek şu sigarayı, saçların tutuşacak," dedi. Üzerinde benim beyaz elbisemin aksine siyah bir gömlek vardı. Benim parlak saten kumaşımın aksine, tok ve mat bir kumaştı. Taban tabana zıttık. Onu inceliyordum.

"Tutuşsun saçlarım," dedim umursamaz bir sesle. Durmadım, ekledim. "Ve gidersen git İstanbul'a." Saçlarım umurumda değildi, görüyordu. İstanbul'a gidişinin bendeki yerini başka nasıl gizlerdim? Aklıma saçlarımdan başka önemsiz bir şey gelmedi. Ecevit'in saçları sık sık dumana kayıyordu, sonra yorgun bakışlarını bana dikiyordu.

Tutuşsun saçlarım ve gidersen git İstanbul'a. Dursun kalbim ya da gidersen git İstanbul'a. Her şey ne önemsiz.

"Çek sigarayı," dedi yine. Söylediklerime hiç odaklanamıyordu.

"Tutuşsun saçlarım ve gidersen git İstanbul'a," diye tekrar ettim. Beni biraz olsun anlasın istiyordum. O hale çok mu uzaktık? Kalbinin tek bir zerresi bile benimle ortak yerden acımıyor muydu? Dudaklarını ıslattı ve kendini bana doğru kaydırdı. Eli, parmaklarımın arasındaki sigaraya

* Ferdi Özbeğen, *Gündüzüm Seninle*, Bir Sır Gibi, 1986.

uzandı. Ben biraz direndim, külleri üzerime döküldü ve Ecevit elleriyle hızla silkti, sigarayı çekip aldı. Zaten yana yana küçülmüştü. Kalan sigaradan art arda iki hızlı duman çekti, hızla küllüğe uzandı ve söndürdü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu gözlerime bakıp apaçık meydan okurken. Elimde sigara varken çok daha temkinliydi. "Ne istiyorsun, söyle Firuze? Söyle hadi. Ne istiyorsun, derdin ne? Niye sokaklardasın, niye bu haldesin, niye, derdin ne? Söyle bana, ne istiyorsun? Arkamı dönüp gidemeyecek miyim ben? Söyle Firuze, söyle hadi. Ne yapabilirim senin için Firuze? Söyle, ne istiyorsun?"

Bir kızıyor, bir sitem ediyor, bir çözüm arıyordu ve bunların hepsini yaparken de çaresizdi. Saçlarına, gözlerine, sakallarına, gömleğinden açıkta kalan sinesine, boynuna baktım. *Hiç mi aklına gelmiyordu?* Bir kez bile, tek bir an, tek bir uykuda, tek bir sabah, tek bir gece, tek bir sigara nefesinde, bir lokma ekmekte, bir yudum suda? Yanıp kül olmuş bir ihtimal gibi doğmamış ve bir kez bile zihninde batmamış mıydı? Çok merak ediyordum. Zaten İstanbul'a gidecekti, beni orada hiç hatırlamayacaktı, peki başka bir anda, aylardır en azından, bir kez bile mi düşünmemişti?

"Ne istesem yapacak mısın?" diye sordum mahur bir sesle. Eğer ki bunun cevabı evet değilse bana ümit, her şeyi çözebilecek bir güven vermesin istiyordum. Gözlerine bir korku iliştiğini gördüm ama o yine de, kendinden emin bir sesle, "Yapacağım," dedi. Bu saatten sonra aksine inanmam mümkün değildi. Bedenlerimiz yan yanaydı, yüzümü biraz itsem, yüzlerimiz de dip dibe kalacaktı.

"Ecevit," dedim titrek bir sesle.

"Söyle Firuze, dinliyorum."

"Bana bir *beş* dakika verir misin?"

O kırılmayı, devrilmeyi ve un ufak olmayı gözlerinde gördüm. Ondan bir kez on saniye istemiştim. Sıkıca sarılmak, ona veda, belki teşekkür de etmek ama en çok sadece sarılmak için on saniye istemiştim. O zaman *peki* diyerek arkamı dönüp gidecek kuvvetim vardı ama şimdi o bana seslenene kadar *peki* diyecek halde değildim. "Sadece beş dakika," dedim. "Bir dakika fazlasını bile istemeyeceğim, söz. Sadece beş dakika."

Beni izliyordu, dudaklarımı, gözlerimi ama bana yanıt vermiyordu. Dudağının köşesinde aldığı darbeden ötürü kızarıklık vardı ve susuyordu.

Beş dakikayı benden ne esirgiyor ne de bana layık görüyordu. Beş dakikayı ne bana gani gani veriyor ne de çekip alıyordu. Öylece beni izliyordu. Başımı eğdim. Güzel yüzüne baktım. O bana beş dakikayı vermiş, teklifim kabul görmüş gibi davranmaktan başka çarem yoktu. On saniyeden sonra beş dakika çok uzun gözükse de, bunun ne kadar kısa olduğunu bittiğinde acıyla öğrenecektim. Elim havalandı. İnce uzun parmaklarım vardı. Çok güçsüz dururlardı ama benim en kuvvetli olan uzvumdu. Bir şeyi onlarla kavrarsam istemeden bırakmazdım. Parmaklarım Ecevit'in yüzünde varla yok arasında, ucu ince bir fırça gibi gezindi. Kaşları çatıktı, beni dinliyordu, ne itiyordu ne de o beş dakikaya dahil oluyordu. Zaten Ecevit on saniyede de bana eşlik etmemişti. Tam şu an bana dahil olmayışı hiç derdim değildi.

"Hiç düşünmüyor musun?" diye merakla sordum. Bu soruların cevaplarının benim canımı çok yakacağını, Ecevit'in kalbinin biraz olsun atmadığını biliyordum. Ama en düşkün anında, sarhoşken, hastayken ya da koynunda uyurken, birkaç saniyeliğine bile olsa aklına gelmemiş miydi? *Neyi* diye bile sormadı. Merak etmediğinden mi yoksa neyden bahsettiğimi anladığından mı, bunun cevabını hiç bilemeyecektim. "Her şey daha farklı olsaydı, 16 Kasım 1992 hiç yaşanmasaydı?"

Ecevit'in yutkunuşunu duydum. Yüzünü çekecek ve benden uzaklaşacaktı. İlk andan kaçmaya kalkıştı. Tek bir ihtimal onu uzaklaşmaya itti. Bunu düşünmek mi istemedi yoksa onun da aklına gelen o ihtimalden mi korktu bunu da hiçbir zaman bilemeyecektim. Ama dedim ya parmaklarım benim en güçlü parçamdı diye, Ecevit'i tutmuştum, ben bırakmadan kimse benden alamazdı. Başını çevirmesine izin vermedim. "Beş dakika, dedim," diye hatırlattım. Hâlâ *ben kabul etmedim* deme şansı vardı ama demiyordu. "Bahsettiğim senin hayatın değil, biliyorum yaşanmasaydı senin hayatın bambaşka olacaktı. Bunu biliyoruz. Belki benim hayatım da..." dedim *belki* kısmını titrek bir ses, acı bir gülümsemeyle söylerken. Ecevit'in hayatında öyle büyük değişiklikler olacaktı ki kendimden büyük büyük bahsetmek istemedim. "Ama ben ondan bahsetmiyorum." Nefesimi tuttum. Tam olarak bu cümlemden sonra bakışlarından geçen o ilk his çok mühimdi. Bu beş dakikanın benim ömrümü uzatacağı ya da kısaltacağı Ecevit'in saklayamayacağı ilk duygudan geçiyordu. "*Bizden* bahsediyorum."

Alparslan'a tahammül edemediği anlarda, benim Farah için kıvranırken yaşadığım hissi yaşamıyor muydu? Yaşıyorsa benim gibi sorgulamıyor muydu? Yedi yaşındaki oyun arkadaşını mı paylaşamıyordu yoksa paylaşamadığı yirmi beş yaşındaki Firuze miydi? Eğer yedi yaşındaki çocuksa derdi, içimdeki zilli nasıl Farah'ın bir oyun arkadaşı olmadığını anlayınca sakinleştiyse onun da sakinleşmesi gerekmez miydi? Alparslan da benim hayatımda o konumda olmak istemiyordu.

Kirpikleri titredi, gözlerinden derin bir *acı* geçti.

Ecevit'in küçük gözlerinden geçen acıya sevineceğim başka bir an olamazdı. Tuttuğum nefesi verdim. Ecevit'in yüzü avcumun içindeydi, başparmağım şimdi yüzünü okşuyordu. "Hım?" diye mırıldandım. "Bir gece bile aklına gelmedi mi? Ben artık uyuyamıyorum," diye itiraf ettim. Hiç konuşmuyordu. "Ecevit," dedim incecik bir sesle. Bu sesimi bildiğini biliyordum, canımın çok yandığını görüyordu. Beş dakikaydı sadece. Gardını indirip bana yalnızca beş dakika eşlik edecekti, yarın uyandığında o gardı isterse bir asker gibi yine çekseydi, hiç önemli değildi. Bu an hiç yaşanmamış gibi davranırdım ama bir kez kalbinin attığını görmeliydim. "Tek bir kere bile, bize ne olur diye düşünmedin mi?" Düşünmediyse bile onu sanki hata yapmış gibi içimde affedebilirdim, yeter ki, "Beş dakika, beş dakika Ecevit, lütfen. Beş dakika ver bize," teklifimi kabul etseydi. O da yeterdi. Aylardır bir kez bile kalbinin atmayışını sinemde yumuşatır, onu affederdim. Ona o günün yaşanmadığı ihtimalde, babanı ve kardeşini düşünmeyi bırakıp beni niye düşünmedin diye nasıl kızılırdı ki zaten? 16 Kasım 1992 ona kardeşini ve babasını verecekti. Benim ne önemim olabilirdi? Beni bu gece, beyaz bir elbiseyle sokaklara düşüren bu sorduğum sorunun, düşündüğüm ihtimalin bir sonucuydu. Beni bu hale düşüren bir hayalim vardı, her şey normal olsaydı onu Ecevit'le yapacak olmamdı.

Dudakları bir açılıp bir kapandı ama konuşmadı. Gözlerine bakıyordum. Âdeta yalvarıyordum. O da hiç hayal kurmuyordu, biliyordum. Beş dakika hiç hayal kurmayan insanlar için neydi ki? Çok şeydi galiba, bana bir karış bile yaklaşmadı. Gerçeği kabullenince fark ettim ki bu beş dakikayı Firuze *Akın*'la hayal etmek, onun geçip gitmiş ömrüne ihanetten başka bir şey değildi. Çenem titredi, dudaklarım büzüldü ve ben kırgınca

gülümsedim. Kalkıp gitmeliydim. Ecevit'in bana vereceği beş dakikada, kalbinin attığı tek bir an bile yoktu. İstanbul'a gidecekti, belki hep ama tek biri bile benimle değildi. Kan kusa kusa kendime bunları kabul ettirecektim. Bir gece, bin gece, bir sabah, bin sabah... Vakti önemsizdi ama elbet kabullenecektim.

Onu sıkıca tutan parmak uçlarım ondan kopup gitmek, onu bir kuş gibi özgür bırakmak istedi. Avcum ayrıldı ama parmak uçlarıma gelmeden elimin üzerinde bir el hissettim. Bedenim öylesine uyuşmuştu ki, bu kavrayışını anlayamadım bile. Nefesimi tutmuştum, gözlerimi kocaman açmıştım, şimdi sırtıma bindirdiğim gerçekleri algılarsam yığılır kalırdım, bu evden çıkamazdım. Artık ne ben yüzsüzün tekiydim ne de Ecevit gururundan ölmüyordu. Parmaklarımı avcunun içinde bükecek kadar sıkı tuttu elimi. O bükülmenin sızısıyla ona baktım yeniden. Harlanmış bir sigaranın ucu gibi gözlerinde bir ışık yanıyordu. İkimizin de soluk sesleri duyuluyordu. Aynı muhtaçlığı, bir su birikintisi gibi gözlerinde birikmiş çaresizliği gördüm.

"*Kaç dakika kaldı?*"

İçimdeki küçük Firuze'nin üzerini örttüm, onu derin bir uykuya yatırdım. Göğsümde hiç tatmadığım bir anın özlemi demlendi. Dudaklarım şuh bir tavırla aralandı. Gülümsedim, ona yalan söyledim. "Dört dakikamız ancak var."

Halbuki bir iki dakikamız kalmıştı.

Ecevit'e bir kilit uzattım. Demiştim ya, zaten asıl mesele Ali Ecevit'in davası haline gelmekti. Ecevit gibi adamların ortası da olmazdı. Ya severdi ya nefret ederdi. Ya dosttu ya düşman. Ya vardı ya da yoktu. Ya bırakırdı ya da sıkıca tutardı. Ya hayal kurardı ya da hiç kurmazdı. Ecevit avcumdan anahtarı alırken beni de aldı; sahiplenici elleri, kendi toprağında dolaşır gibi belimden sıkıca tuttu, beni sanki hep onunmuşum gibi kendine aldı, kucağına çekti. Buna şaşırdım diyemezdim. Çünkü asıl eşik Ecevit'in o beş dakikayı kabul etmesiydi. Eğer ki o eşikten geçersek, Ecevit beni alıp kalbinin içine yerleştirse yine de şaşırmazdım. Dört dakikanın nasıl korkunç bir kısalıkta olduğunu fark etti, aramıza bir karışın bile girmesine izin vermedi.

Ellerimi ensesine doladım, parmaklarım saçlarının arasında gidip geliyordu. Her bir yanımızdan çıkan ses, bir mikrofon yutmuşçasına yankı yapıyordu. Şimdi Ecevit'in saçlarını ezişimi, onun benim elbise kumaşımı nasıl avcunun içine sıkıştırdığını görmüyordum ama duyuyordum. Kumaşın sesini, saçlarının ezilişini, kalbimizin atışını, hatta kanın akışını, soluk seslerimizi... Her şeyi duyuyordum, o da duyuyordu, biliyordum. "Ecevit," diye sızlandım. Dört dakika ne azdı. Aklımı kaçıracaktım şimdi. Büyük eli, bel boşluğumda bir açılıp bir kapanıyor, etimi sıkıştırıyor ve okşuyordu. İkimizin de gözleri kapalıydı.

"Bana bir şey söyle," dedim, açgözlü değildim. Sadece dört dakikadan beni bu hayatta tutacak ne varsa koparmak istiyordum. "Hiç gelmiyor mu aklına? Ya böyle olmasaydı ihtimali, gelmiyor mu aklına? Ecevit, bana tek bir şey söyle."

"Sevgilim saçların,
Zannetme, solmaz.
Dünyada sevenler,
Bahtiyar olmaz..."

Tam da bu cümleler arka tarafımdan sayıklanırken Ecevit saçlarımı okşuyordu. O şimdi böyle, beni yatırdığı kucağında saçlarımı okşamaya devam ederse ben olmayacak hayallerin pençesinde ömrünün bir kısmını eksilttiğini düşünecektim. "Bana tek bir cümle söyle," dedim. Ecevit benden önce davrandı. Tüm yol boyunca öfkeden titremiş bedeni ben kucağındayken yavaş yavaş çözülüyordu. Öfkeyi tamamen atamadığını dokunuşlarından fark ediyordum ama bana yalnızca öfkeyle dokunmadığını fark ediyordum. Elleri aceleci, biraz öfkeli, sahiplenici, unutkan ve kendinden emindi.

Eğer ki o yapmasaydı, yüzümü koynuna doğru kaydıracaktım. Tıpkı onun gibi burnumu sürtecektim. Batan sakallarıyla başımı geriye doğru ittim, sanki onun imar alanını genişlettim. Vücudum kucağında bir kuş gibi titriyordu. Dakikalar su gibi akıp gidiyordu. Tırnaklarımı istemsizce Ecevit'in boynuna geçirdim. Canını yakmak değildi amacım, tümüyle dürtüsel, hoyrat bir istekle *ben buradayım* demekti.

"*Firuze*," diye isyan etti. "*Firuze*," diye seslendi. "*Firuze*," diye inledi. İsmimi üçledi. Tıpkı küçükken en çok sevdiklerine yaptığı gibi. Firuze, Firuze, Firuze...

"Ecevit tek bir cümle," dedim ıslak kirpiklerimle ve ısrarla. Şimdi kucağında olmak sanki dünyevi hayatla kendimi kandırarak eğlenip tüm ömrümü harcamak gibiydi. Bu an bitecekti. Belki hiç yaşanmamış gibi davranılacaktı. Bu beş dakika bittiğinde, bu anın en kötü gecede bile gerçek olduğunu anımsayacağım tek bir cümle istiyordum. Yüzünü boynumdan çıkardı ve ıslak kirpiklerime baktı. Boynu kızarmıştı, gözleri koyulaşmış, dudakları kurumuştu. Görüyordum ki o da titriyordu. Şarkının cümleleri aramıza girdi.

"Aşkını bir sır gibi senelerdir sakladım.

Geceleri rüyada ismini sayıkladım..."

Alınlarımız çarpışmadı, oldukça nazik bir şekilde birleşti. Ecevit tıpkı o geceki gibi boynumu sardı. "Firuze," dedi. Dilinin altı doluydu, kıvranıyordu. Hem dili hem de vücudu.

"Dinliyorum Ecevit, söyle. Hadi, tek bir cümle..."

"Firuze," diye sayıkladı yine. Yanağımı şakağına dayadım ve tek bir cümle beklediğim dudaklarından dökülen cümleleri dinledim. "Daha küçücük bir çocukken yaşıma vazife olmayan isteklerim vardı Firuze," dedi tok değil, aksine kırgın, sitemli, kederli bir sesle. "Sen her düştüğünde, hastalandığında, ağladığında... Seni bana versinler isterdim." Belimdeki elinin baskısını artırdı, beni ona hiç vermemişlerdi. Sesindeki tüm kırgınlığı, sitemi ve kederi bir çorak toprağın suyu çekişi gibi çektim. Göğsüm acıyla şişti. "Seni bana versinler ve hiç alamasınlar isterdim. Seni bana versinler, seni bana versinler Firuze..." diye sayıkladı. Her konuştuğunda beni daha sıkı tutuyordu, sanki bunlar yılların cümleleriydi, kan gibi kusuyordu ama benim beyaz elbisem biraz olsun kirlenmiyordu. "Bir çiçek gibi bakayım sana, her bir yaprağını özenle büyüteyim, her şeyden koruyayım... Seni bana versinler ve hiç alamasınlar isterdim. Firuze," diye seslendi. Cevap vermekten başka çarem yoktu.

"Ecevit." Alnı alnımı ezdi.

"Ne seni bana verdiler ne de seni almama izin verdiler Firuze. Ne seni bana verdiler ne seni bana bıraktılar. Ne seni bana verdiler ne de seni

alacak kuvveti bende bıraktılar. Söke söke aldılar, seni de benden söke söke aldılar."

Ecevit'ten söke söke alınan parçalardan biri olmak... Bunu yirmi beş yaşımda öğrendim. Ecevit'i benden aldıklarını biliyordum, beni Ecevit'ten aldıklarını hiç düşünmemiştim. Kirpiklerim sırılsıklamdı. Söylerken canı çok yanıyordu, söylettiğim için biraz olsun pişmanlık duymuyordum. Duymak istiyordum, ondan nasıl sökülerek alındığımı duymak istiyordum. Bizi birbirimizden kopardıklarında anne babamız dışında birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Ecevit hep, ilk doğduğum günü hatırladığını söylerdi. Hayal meyal, o da çocuktu, hatta üç yaşından hatırladığı tek an benim evime geldiğim gündü. Ben her bir şeyi onunla öğrenmiştim. Abeceyi, kendi hatamla düştüğümde çok ağlamamam gerektiğimi, çok yersem karnımın ağrıyacağını, oyunlarda nasıl yeneceğimi, bir ağaca tırmanmayı, suyu oturarak içmem gerektiğini...

Yüzünü bana yaklaştırdı. Burunlarımız çarpıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Aklım allak bullaktı. Karnım ağrıyordu. Ecevit'le bu anda ne yapacağımı öğrenecek kadar uzun yaşamamıştım ama eğer yaşasaydım biliyordum ki bu anı yine ondan öğrenirdim. Bu heyecanı, bir erkeğin dudakları varla yok arasında dudaklarımda değil ama tenimde bir ince kâğıt gibi gezinirken ne yapmam gerektiğini, hissettirdiklerini yine ondan öğrenirdim. Genç bir kız olan Firuze yine bunları Ecevit'ten başkasında tatmazdı.

"Ecevit," diye mırıldandım. Elbisemin askısı tek omzumdan hafifçe düşmüştü. Algılarım o askıyı hissedecek kadar açık ama bir adım bile atamayacak kadar kapalıydı. Şimdi ne yapmalıydı? Bilmiyordum. Öfkesi dinmişti. Çünkü belki de onu öfkelendiren şey tam olarak buydu. Kucağına çekip bu cümleleri kurmak istediği kadını kim başka bir adamla kaldırım köşesine çökmüş halde görmek isterdi ki? Bu farkındalık, Ecevit'in derdinin yedi yaşındaki oyun arkadaşı değil de yirmi beş yaşındaki genç bir kadın olduğunu anlamam içimi soğukta kalmış bir serçe gibi titretti. Heyecanlandırdı. Sonuç ne olursa olsun, bir şey değişsin ya da değişmesin Ecevit de *ya hiçbir şey olmasa* ihtimalinde boğuluyordu. Bu beni bir süre daha yaşatacak kadar güçlüydü.

Tam şimdi aklıma geleni mi yapmalıydım? Nasıl devam edilirdi onu da bilmiyordum. Kör bir cahil gibiydim. Ne kadar ileri gidersem benden

tiksinirdi bilmiyordum. Dudakları... Ah dudakları. Aklımı kaçıracağımı hissettim. Dili, dişleri... Hangi noktada benden tiksinirdi? Ben sanki ölsem ondan tiksinmezdim. Bir ucu yoktu. Kalbim son kez atar gibi tüm deposunu kullanıyordu.

O da mırıldandı. Bir şey söylemem gerekiyordu. Davranıştan öte fikirlerimi söylemek daha kolaydı. O kadar cesaretli değildim. Gözlerim kapalıydı. Zaman zaman başım arkaya doğru gitmek istiyordu ama Ecevit izin vermiyordu. "Bir oyun oynasana benimle," dedim. Davranışı tümüyle ona bıraktım. Ben yalnızca, ikimize iyi gelecek bir oyun kurmak istedim. Hakkımız olan, kalp delen bir oyun.

"Oynarım," dedi beklemeden. Eli saç diplerime baskı uyguladıkça inlemek, kucağına daha çok yerleşmek istiyordum. Tutku diye tanımladığım her tablom artık birer çöptü. Tutku bu andan ibaretti. Ecevit'in kucağında titrememdi. "O gece hiç yaşanmamış gibi büyüyelim, bir hayal kuralım," dedim. Bir romanın içindeydik sanki, bir kalem de ben aldım elime, romanın içinden birkaç sayfa rica ettim yazardan. Bir hikâye de ben yazabilir miyim, dedim. Beni kabul etsin diye en güzel resimlerimi gösterdim ve onu kandırdım. Ecevit güldü mü yoksa acıyla kıvrandı mı bilmiyordum.

"Annem yaşasın mı?" diye sordu ansızın. Bunu düşünmesi bile beni hüngür hüngür ağlatabilirdi.

"Melike de hiç kaybolmasın," dedim hemen. Yazar da Ecevit de sanki elimdeki kalemi kabul etti. Ecevit'in saçlarımdaki eli askının düştüğü koluma gitti. Askıyı kaldırmadı, kolumu sıktı. "Ecevit," diye inledim. Bir şey yapması gerekiyordu. İçimdeki telaşla, "Bir dakikamız kalmış mıdır sence?" diye sordum. Başını hafifçe çekti ve gözlerime baktı. Bunun ne demek olduğunu sanırım anladı. Soluk seslerimizi dinledim. "Kalmak zorunda," dedi başka ihtimal yokmuş gibi.

Dudaklarıma baktı. *Beni ona versinler istemişti.* Başparmağı usulca altdudağıma dokunduğunda gözlerimi zorlukla açık tuttum. *Beni ona versinler ve hiç alamasınlar istemişti.* Altdudağımı öylece okşuyordu. *Her düştüğümde, hastalandığımda beni ona versinler ve hiç alamasınlar isterdi.* Parmağını usulca çekti ve gözlerime baktı. İkimizin de gözleri çakmak çakmak parlıyordu. Yalnızca soluk seslerimiz duyuluyordu. *Beni*

ona vermemişlerdi. Ecevit'in başı yavaş yavaş bana doğru yaklaşıyordu. *Beni ona verselerdi ya da onun almasına izin verselerdi, beni hiç bırakmazdı.* Onun aksine başımı santim oynatmıyordum. *16 Kasım 1992'den sonra 17 Kasım 1992 gelseydi ve biz o gün de beraber olsaydık, Ali Ecevit'in sıkıca tuttuğu olurdum şimdi. Kimseye vermediği, nadide bir çiçek gibi baktığı olurdum.* Ali Ecevit'in yumuşak dudakları, bu sözler aramızdan geçerken dudaklarımın üzerine değdi. Bir dakika Ali Ecevit Tarhan'la öpüşmek için ne çok kısaydı. Bunu onun kucağında, dudakları dudaklarımın üzerinde, elleri yanaklarımı kavramış, dudakları hareketsiz dururken fark ettim. İkimiz de birkaç saniye ne yapacağımızı bilemedik ama iki tecrübesiz insana ellerine verilen bir iş için kısa bir vakit biçildiyse, o telaşla, ilk olmasının körkütük cesaretiyle nasıl o işi alelacele kavrarlarsa dudaklarımızı o şekilde kavradık.

Bir başka 16 Kasım 1992'den sonraki,
Bir başka 16 Haziran 2000.

Ali Ecevit, yarın liseden mezun oluyordu.

Saat, annesinin özenle, büyük heyecan ve mutlulukla ütülediği takım elbisesine bakarak uyuma vaktini geçmişti. Ali Ecevit henüz eve gelmemişti. Leyla Tarhan öyle telaşlı, bir bakıma öfkeli, bir diğer tarafta endişeliydi ki evin içinde volta atıyor, bir mutfağa giriyor, bir çıkıyor, gidip o astığı takım elbisenin ütüsünü bozmak istiyordu. Sıkıntıyla yüzünü yelledi. Neredeydi bu çocuk, böyle hoyratlık yapacak zamanı mı bulmuştu? Yarın kep atacaktı.

Hüseyin Tarhan arabadan indikten sonra dengesiz birkaç adım atan oğlunu ensesinden tuttu. "Eşek sıpası," diye söylendi. Ensesini sıktı. "Eşek sıpası seni." Ecevit babasının karşısında olabildiğince dik yürümeye çalışıyordu ama yapamıyordu. Başını kaldırdı ve Firuze'nin odasının camına baktı. Hınçla doldu, acıyla taştı, gençliğin

verdiği o ateşle kavruldu. "Taşınalım bu evden!" demek istedi. Halbuki bağırmak aklında yoktu. Adımlarını sabit tutamadığı gibi sesini de ayarlayamıyordu. Çok da bir şey içtiği yoktu. Sadece ilkti. Bir de Ali Ecevit çok kederliydi, içtiğinin içki olduğunu bilince kendini iyice salmıştı. İçkinin içindeki acıyı azaltmasını temenni etmişti. Bir işe yaramamıştı ama bu meret.

"Oğlum bağırmasana!" diye kısık sesle konuştu Hüseyin ve artık genç bir delikanlı olan oğlunun ensesine hafifçe vurdu. "Bağırmasana, insanlar uyuyor! Hay Ecevit, eşekler kovalasın oğlum seni. Ben seni bu halde sokaklardan mı toplayacaktım?"

Hüseyin Tarhan, Ecevit'i tutmasa oğlu Firuze'nin camına baka baka malikâneye yürüyecekti. Gözü Firuze'nin camından ayrılmıyordu. Gitmeliyiz bu evden, diyordu. Kesinlikle taşınmalıyız bu evden. Bir daha o Firuze'nin yüzünü bile görmek istemiyordu. Lanet de gelseydi böyle işe.

Firuze'ye mi? Tövbe estağfurullah. Firuze'ye değil ama Firuze'yle alakalı bu işe. Lanet gelseydi. Avaz avaz Firuze diye bağırmak istiyordu da neyse ki Ali Ecevit'te biraz baba korkusu vardı.

"Boş yere ağlama, kalbini bağlama Ankara kızlarına..."* diye için için söylendi Ali Ecevit. O birayı da yudum yudum yuvarlarken bu şarkı çalmıştı. Leyla geldiklerini camdan gördü. Kızı içeride uyuyordu. Sessiz ama çabuk adımlarla kapıya gitti. Hızla açtı ve gelenlere daha dikkatli baktı. Oh... Ali Ecevit'ti. Sapasağlamdı. Yara beresi yoktu. Biraz sendeliyordu sadece. Bağırmakla oğlunu bağrına basmak arasında kaldı. Ecevit merdivenleri tırmanırken annesiyle göz göze geldi. İşte o vakit, kabul biraz utandı. Babasından değil ama annesinden utandı. Anneciği sigarayı, içkiyi sevmezdi. Kızacak, daha da önemlisi üzülecekti şimdi. Ah... İçmeyiverseydi keşke. Zaten bir işe de yaramamıştı.

* Mavi Işıklar, *Ankara Rüzgârı*, Ankara Rüzgârı, 1966.

"Neredesin sen oğlum?" dedi Leyla orta halde bir sesle. Ne kızıyor ne bağrına basıyordu. Ama ne vakit oğlu yanından geçerken biranın kokusunu çekti, dudakları şaşkınlıkla aralandı ve kocasıyla göz göze geldi. Aralarında bir konuşma geçmedi ama Hüseyin evet der gibi başını salladı. Evet, boyuna posuna bakmadan, daha on sekiz bile olmadan oğlunu içki şişelerinin arasından toplamışlardı. Vallahi hiç oğlu için hanımına yalan söyleyemezdi.

Leyla birkaç saniye kapının önünde donup kaldı. Ankara'nın köyünden çıkıp gelmiş Leyla, Akınların evinde zaman zaman görse de içki şişelerini elbette kafasında normalleştirmemişti. İçki onun için hâlâ çok kötüydü, oğluna da yanaşmamalıydı. Kendini topladığında peşlerinden hızlı hızlı gitti. "Sen içki mi içtin?" diye sordu oğluna hayretle.

"Uyuyacağım," dedi Ecevit ve odasına gitmeye kalkıştı ama babası tarafından mutfağa çekildi. Leyla da mutfağa girdikten sonra kızına ses gitmesin diye kapıyı kapattı. Ecevit bedenini sandalyeye bıraktı ve başını duvara yasladı. Gözlerini kapattı. Nefret ediyordu. Neyden? Her şeyden. Her şeyden nefret ediyordu. Buralardan gidecekti.

"Ali Ecevit aç gözlerini!" Leyla bir öğretmen gibi emir verdi. Ecevit bunu fark ettiğinde yüzünü buruşturdu. Annesi bu dünyaya öğretmen olmak için gelmişti. Ecevit'in yaşı on sekiz olmuştu ama hâlâ yazısından laf yiyordu, annesi o buruşuk defter kapaklarına kızıyor, okul formasının kravatını düzgün bağlamasın ayar veriyor, okula geç kalacak olsun fırça çekiyordu.

"Anne," dedi Ecevit sızlanarak.

"Sayıklıyor," dedi Leyla hayretle kocasına bakarken. Baya baya sarhoş olmuştu bu. Ah! Aklını kaçıracaktı. Yarın mezuniyet töreni vardı bir de! "Delirtme beni, aç gözlerini!" dedi yine. Hüseyin küçük bir cezveye Türk kahvesi koydu ve ocağın altını yaktı. Ecevit gözlerini açıp annesine baktı.

"Taşınalım bu evden," dedi yine. "Hemen yarın taşınalım bu evden. Başka şehre gidelim. Ben hem okula giderim hem işe başlarım ge-

rekirse. Gidelim taşınalım. Ben burada yaşamak istemiyorum." Anne ve baba oğlunun her cümlesinde göz göze geliyor, hayrete düşüyordu. Ali Ecevit ki, Firuze'den bir adım uzak düşmeyi kabul edecek, hatta kendisi isteyecekti. Mümkünatı yoktu.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu Leyla oğlunun yanına sandalye çekerken.

"Askere gideceğim ben, üniversite okumayacağım," diye aklındaki ikinci planı sundu bu kez. Yeter ki gideyim diyordu. Görmezse onu, bu kadar acımazdı kalbi. Leyla'yı başta nasıl üzdüğünü göremedi. "Sonra da dönmeyeceğim, askerde kalacağım. Asker olurum."

"Askerlik senin canın okumak istemiyor diye yapacağın alelade bir meslek değil Ali Ecevit, ne dediğini bil," dedi Hüseyin ocağın başından. Ali Ecevit'in hiçbir şeyi kabul görmüyordu. İçini sıkıntılar bastı. Ağlamak istedi.

"Bana bak," dedi Leyla ve oğlunun yüzünü avuçladı. Bu yaşlar çok tehlikeli yaşlardı. Olur da oğlu yüksekokul fikrinden vazgeçerse ne yapacaklardı? Korktu kadın. Gençliğin en deli zamanlarıydı. Aklı bulanırsa ne yapardı? Leyla böyle şeylerden ürkerdi. "Ne oldu Ecevit?" dedi oğlunun küçük nemli gözlerine bakarken. Böyle dikkatle bakınca, küçük gözlerini gölgeleyen hüznü gördü kadın. O vakit aklına Firuze geldi. Aynı bakış Firuze'de de vardı. Şüpheyle oğluna baktı. Ne oluyordu bunlara?

"Firuze'yle mi alakalı?" diye sordu Leyla beklemeden. Hüseyin kahveyi bardağa boşalttı ve göz ucuyla oğluna baktı. Sessizlik adamı huzursuz etti. Firuze'yle mi alakalıydı? Firuze ve Ecevit iki yakın arkadaştı. Büyüdükçe anlaşamayan, çatışmaları başlayan ama ne olduğunu çözemeyen iki arkadaştı. Aynı evde doğmuş, aynı evde büyümüş, beraber oyunlar oynamış, beraber yaralanmış, beraber ağlamış, beraber hastalanmış iki çocuk, çocukluktan kopmaya başladıklarından beri çok çatışıyordu. Oynayacakları oyunlar tükendikten beri, boyları uzamaya başladığından beri, hayatlarına yeni arkadaşlar girdiğinden beri eksi hallerinden eser kalmamıştı.

Büyüyorlardı, arkadaşlık kavramını başka insanlarda da tadıyorlardı ve artık birbirlerine arkadaş diyemeyecekleri konuma doğru süratle gidiyorlardı. Yalnızca çok toylardı, çok telaşlı, çok tedirgin... Büyüdükçe anlaşamadıklarını sanıyorlardı. Yalnızca arkadaşlıktan uzaklaştıkça ne yapacaklarını şaşırıyor ve kendilerini öfkeyle birbirlerine saldırırken buluyorlardı.

Yoksa Ecevit hiç, "Nefret ediyorum ondan!" der miydi? Söyler söylemez pişmanlık duydu, sanki Firuze bu cümlesini duymuş gibi kalbi acıdı ama geri adım da atmadı. Çok öfkeliydi ona. "Yüzünü bile görmek istemiyorum. Yarın mezuniyetime de gelmeyecek. Gelme, istemiyorum, dedim." Firuze, Ecevit için eski Firuze değildi. Ecevit'i büyüdükçe tetikleyen sınıf kini vardı, bu aralar da Firuze gizli saklı işler çeviriyor, bunları hiç fark etmeden Ecevit'in sınıf kinini tetikleyerek yapıyordu. Halbuki Firuze, hâlâ Leyla teyzesinin portakallı kekini hiçbir şeye değiştirmeyen o kız çocuğuydu. Akın ailesinin malikânesinde, şatafatın içinde dupduru güzelliğiyle parıl parıl parlıyordu.

"Gelme mi dedin?" diye sordu Leyla hayretle.

"Gelme, dedim. Gelmesin istiyorum. Gelmeyecek. Sakın kimse çağırmasın. İstemiyorum."

Ah, diye sızlandı Leyla. Nasıl anlamamıştı Leyla, Firuze'nin o nemli gözlerinden? Nasıl için için ağlamanın fırsatını kolluyordu gözleri, nasıl fark etmemişti? "Ecevit-" dedi Leyla.

"Anne bunu seninle konuşmayacağım. Gelmesin. Bunca zamandır kimlerle buluşuyorsa, kimleri bana tercih ediyorsa, gitsin yarın da onlarla buluşsun."

Ecevit tüm harçlıklarını Firuze için biriktiriyordu. Bir sinema bileti, bir tiyatro, bir sergi bileti, belki boya, belki fırça hediyesi için varını yoğunu biriktiriyordu. Bazen yetmiyordu harçlığı, o boyalar, fırçalar pek pahalıydı, babasından da isteyemiyordu, gizli saklı haftanın bir günü çay bahçesinde çalışıyordu. Çok mutluydu, o fırçayı, boyayı; o bileti alabildiğinde ondan mutlusu olmuyordu. Ecevit, Firuze'yi mutlu etmeye elverişliydi. Başka bir şey bilmezdi. Firuze mutlu

olmalıydı ki Ecevit de mutlu olabilsin. Yine de artık Firuze büyümüştü... Ecevit koca malikânenin biricik kızına yetişemiyordu sanki. O gittiği büyük tatiller, yurtdışı seyahatleri bir kenara, -ailesiyle yaptıklarını saymıyordu- arkadaşlarıyla gittiği yerler, doğum gününde diğer arkadaşlarından gelen o devasa pahalılıkta hediyeler... Yetemiyordu. Firuze de onlarla çok mutluydu. Günlerdir bir kez bile Ecevit'in suratına bakmamıştı. Onunla iptal ettiği tüm buluşmaları başka arkadaşlarıyla yapıyordu. Üstelik gizli saklıydı bu, Ecevit başkalarından öğreniyordu. Falanca kişilerle yemek yemeye gitmiş mesela. Tamam, Ecevit'le o kadar pahalı yerlere gittikleri yoktu ama... Aması yoktu. Falanca kişilerle alışverişe gitti, deniyordu. Firuze son günlerde bunları hep Ecevit'ten saklamıştı.

Yok, kesinlikle bitmişti. Arkadaş değillerdi artık. Mezuniyetine de gelmeyecekti.

"Kimlerle buluşuyormuş günlerdir?" diye sordu Leyla hayretle. Firuze'nin günlerdir fıldır fıldır ne işler peşinde olduğunu kendi çok iyi biliyordu. Peki bu suratsız oğlu ne sanıyordu?

"Onun arkadaşı çok anne. Onda arkadaştan çok ne var? Onda onlarca Ali Ecevit var, biri gelir biri gi-"

"Ecevit!" diye kızdı Hüseyin. Firuze kızının arkasından böyle de konuşturmazdı. "Kendine gel. Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Ya ne istiyorsunuz benden?" dedi bu kez anne babasına meydan okurken. Hep Firuze'yi savunuyorlardı. Hep, hep, hep... "Gelmesin istiyorum işte! Zorla mı? Gelmesin! Mezu-"

"Firuze haftalardır senin mezuniyet hediyenin peşinden koşuyor Ali!" Annesi işaretparmağını salladı, sözlerini kestirip attı. Bu cümleyi kurmasa Ecevit onlara kızmaya devam edecekti. "Haftalardır senin mezuniyet hediyenin peşinden koşuyor! Anne babasından yardım almadan senin hediyeni hazırlamaya çalışıyor. Sen o kıza gelme mi dedin?" Aylin bile kızının ne yaptığını tam bilmiyordu. Bir Leyla her ayrıntısından haberdardı. Beşiktaş'ın çubuklu formasının üzerine altı tane imza attırmıştı Firuze. Canla başla mücadele ediyordu.

Mezuniyete yetiştirmeye çalışıyordu. Şimdi dolabının en arkasına sakladığı Beşiktaş formasına sırtını dönmüş, yatağın içinde sessiz sessiz ağlıyordu. O formadan da Ali Ecevit'ten de nefret ediyordu.

Ali Ecevit ağzını defalarca kez açtı ama konuşamadı. Gözlerini kırpıştırdı. "N-ne?" Yutkundu, babasına baktı. "Hediye ne? Ne hediyesi?"

"Ecevit sana inanamıyorum!" dedi Leyla kederle. Ellerini dizlerine vurdu. Ah güzel kızı. Oğlu mu kıracaktı onun zarif gönlünü? Ali Ecevit'i mi yapacaktı bunu? "Sana forma almış, haftalardır onu imzalatmaya çalışıyor. Sana da yalan söylüyor, bahane üretiyor işim var diye. İnanmıyorum sana, nasıl gelme dersin? Dört gözle yarını bekliyordu. Ali..."

Kıyafetini bayram gibi başucuna asmıştı. Firuze onu daha kaldırmamıştı ama yarın sabah uyanınca ilk onu görecekti, ağlamaya başlayacaktı. Nefret ediyordu Ecevit'ten. Keşke başka eve taşınsalardı. Hatta başka şehre gitselerdi ama Ecevitler gelmeseydi. İnşallah yarın mezuniyeti de kötü geçerdi. Bunu dilediği için çabucak pişman oldu. Telaş yaptı, tövbe çekti içinden. Kötü geçmeseydi ama inşallah... İnşallah yağmur yağardı.

Ecevit dehşetle annesine bakıyordu. Tüm vücudundan kaynar sular aktı. Yerinde duramadı, ayağa kalktı. "Anne!" dedi telaşla. Bin tokat yemişti sanki. O yalancı sarhoşluğu da uçmuştu. "Anne bana niye söylemedin?"

"Kızın sürprizini mi bozsaydım? Nereden bileyim benim oğlum akılsızlık edecek?" Ecevit ellerini saçlarına daldırıyor, mutfakta volta atıyor, kendini yerden yere vurmak istiyordu. Pişmanlık kısacık vakitte gelip yakasına yapıştı, paçalarını birbirine doladı. O şimdiye kadar dilediği, istediği her şey gerçek oldu sandı. Belki bu evden taşındılar, belki Firuze'yi bir daha göremedi... Bunlar şimdi gerçek olmuş gibi olduğunda öyle korkunç bir hale büründü ki bu genci ağlatacaktı. Kafasında kurduğu öfke krallığı yıkıldı. Firuze... Ah Firuze! Nasıl

kırmıştı kalbini. Öyle dolu dolu gözleriyle kendisine bakarken, zilli halini bırakıp kırgın bakışları, dolu gözlerle Ecevit'i dinlerken, yerine sinerken nasıl da çaresizdi. Ecevit nasıl susmamıştı? Ne vardı ki? Firuze'nin kırılmasından daha fena ne vardı? Nasıl göz yummuştu, nasıl o gözlerine bakıp da yumuşamamıştı Ecevit?

"Anne kalk!" dedi ve annesinin ellerine yapıştı. "Anne kalk, Firuze'yi aşağı indir. Kalk anne, hadi!"

"Bu saatte hayatta olmaz!" Ne Leyla ne de Hüseyin bunu uygun görürdü. Artık ne Firuze ne de Ecevit iki küçük çocuktu. Anne baba çocuklara fark ettirmeden çoktan bunlara dikkat etmeye başlamışlardı.

"Anne yalvarırım!" dedi ve annesinin dizlerine kapandı. Hiç de sarhoş olduğundan değil. Çivi yutmuş gibi dimdikti. Leyla, karşısında duran Hüseyin'e baktı. Elbette onun kalbi çabucak yumuşardı. Hüseyin kaşlarını kaldırıp indirmese de, kolayca hayır demezdi.

"Olmaz Ecevit, sabahı bekle."

"Anne bekleyemem," dedi ve yerinden sıçrayarak kalktı. "Bekleyemem, sabah mezuniyet var, anne n'olur. Hadi anne. Hadi!"

Nasıl beklerdi? Yarın mezuniyet vardı. Firuze gelmezdi. Sabahın bir vakti gidip ondan istediği kadar özürler dilesin, Firuze yine de gelmezdi. Ecevit bilirdi onun kör, dediğim dedik, kirli inadını. Hem... Hem bu gece kalbi kırık mı uyuyacaktı? Dünya üzerinde Firuze'yi kalbi kırık uyutmaktan daha fena, Ecevit'e dayanılmaz gelen bir şey yoktu. Şimdiye kadar kaç kez kavga ettilerse de hepsinde uyumadan barışırlardı.

Ecevit allem etti kallem etti annesini ikna etti. Yoksa ben giderim, dedi. Odasının camına ışık tutarım, dedi. Hayatta durmam, bana yardım et anne, dedi. Hüseyin'in tüm kızmalarını görmezlikten geldi ilk kez. Şimdi tek mühim olan Firuze'ydi. Öyle başına buyruk konuşunca, yapacağım edeceğim deyince daha bir korktu Leyla. Yapar mıydı? Ecevit ağzından çıkan her bir şeyi yapardı vallahi... Kendi iradesiyle kızı aşağıya indirmek gerekiyordu. Aldı Ecevit'i mutfağa götürdü.

Masaya bıraktı. Ecevit eline aldığı peçeteleri hep ufak ufak parçaladı. Ya Firuze inmezse ne yapacaktı? Yarın o da mezuniyete gitmezdi. Kendi mezuniyetine mi? Evet, kendi mezuniyetine gitmezdi. Annesini de yanına göndermeden bu sözü etti. Yemin ederim gitmem, dedi. Leyla'yı korkuttu, öyle yanından gönderdi.

Herhalde diğer türlü Leyla, Firuze'ye bu kadar ısrar etmezdi. Oğluna da gider derdi ki gelmedi, sus sen hak ediyorsun bunu!

Firuze şişmiş gözleriyle, sadece Leyla teyzenin gönlü olsun diye bir dilim kek yemeye aşağı inerken Ecevit'i mutfak masasında görmeyi beklemiyordu. Bir uca oturmuştu.

Firuze neredeyse Leyla teyzesi onu emrivakiyle masaya oturtmasa arkasını dönüp gidecekti. İki uca oturdular. Firuze başını hayatta kaldırmadı, bir kez olsun yüzüne bakmadı. Bakarsa ağlayacaktı sanki. Leyla ikisine de birer dilim kek, iki de çay koydu. Sonra bir bahaneyle mutfaktan çıktı. Bu nemrut suratlıları yalnız bırakmak iyi fikir miydi? Bilmiyordu. İkisi de kekini yemiyordu. Firuze kalktı kalkacak, odaya koşa koşa gidecek ve ağlayacaktı.

O kendini sıkıyorken ansızın masanın üzerinden onun tabağına doğru bir parça kaydı. Firuze ona baktı. Peçeteden bir gemiydi bu. Başta bakmadı, almadı da. Sonra ikinci geçti, sonra üçüncü. "Firuze," diye mırıldandı Ecevit. Firuze son gelen geminin güvertesinde bir yazı gördü. Bu eskiden daha çirkin olan, Firuze'nin az biraz nizama getirdiği ama hâlâ güzel sayılmayan yazıyı tanıyordu. Yazı ve sahibi aynı anda konuştu.

"Özür dilerim," dedi Ecevit. Bir kâğıttan gemi daha yapıverdi çabucak. Bu kez onun gövdesinde yazıyordu. Özür dilerim Firuze...

Özür dilerdi Ecevit. Onlarca kez, yüzlerce kez. Firuze'nin kalbini kırdığı için binlerce kez. Onu ağlattığı için binlerce kez. Onu suçladığı, yapmadığı şeylerle yargıladığı için milyonlarca kez. "Sen gelmezsen mezuniyetime gitmem," dedi sonra. Firuze'yi yeniden konuşturmanın en iyi yolu kızdırmaktı. Bilirdi Ecevit. Genç kız başını kaldırdı, kaşlarını çattı.

"Ne demek gitmem?!" diye sordu. Ali Ecevit'in ağzından çıkanın gerçek olacağını da Firuze bilirdi. Daha da öfkelendi. "Aptal mısın sen? Ne demek mezuniyete gitmiyorsun? Aptal!"

Neden beni istemedin aptal, demek istedi. Ecevit öylece kıza bakıyordu. Başını salladı ve açıkça söyledi. "Aptalım ben," dedi açıkça. "Senin kalbini kırdım. En âlâ aptalım ben."

Bir kâğıttan gemi daha yaptı. Üzerine aptalım ben, yazdı. Bir tane daha yaptı, Firuze, özür dilerim, yazdı. Masanın üstü gemilerle doldu. Firuze biraz daha durmasa yerlere taşacaktı. Firuze, aptalım ben gemisini aldı ve dayanamayıp güldü. Bu genç delikanlının Firuze Akın'ın gönlünü aldığı ilk andı. Gönlünü aldığı ve kimselere yermeyeceği ilk an. Gönül alındı mı verilmezdi.

VIII

"ceza yalnızca fiili bağlar"

Plakta şarkı bitti, dışarıda esen rüzgârın uğultusu kesildi ve yalnızca öpüşen iki bedenden çıkan sesler kaldı. Haddinden hızlı çarpan iki kalp, zaman zaman burundan alınan keskin soluklar, iki ıslak dudağın her temasında duyulan ince ama iç gıcırdatan ses... Saniyeler önce dudağımı okşayan parmağını önce yanağımda hissettim, ardından vakit kaybetmeden yerini eline bıraktı ve elini saçlarımın arasına daldırdı. Tutuşu saçlarımın tamamını kavrayacak ve yerinden sökecek kadar sert gözükürdü ama o dokunuşu hissettiğim için mi yoksa ondan emin olduğum için mi bilmem ama tek bir telime bile zarar vermeyeceğini bilirdim. Saçlarım, ellerim, kalbim, yanaklarım değil ama tek mevzu dudaklarımdı. Gözlerim kapalıydı, hislerimle karanlık bir evde hareket ediyormuş gibi Ecevit'in dudaklarında hareket ediyordum.

Telaşım, endişem ve korkum, körkütük bir istekle boğuşuyordu, hangisi baskın geliyordu bilmiyordum ama Ecevit dudaklarımı kavramıştı. Deliler gibi öpüşüyorduk diyemezdim ama o karanlık evde nasıl odaya bir an önce ulaşmak için acele ediliyorsa, aynen öyle dudaklarımızı kavrıyorduk. Ecevit'in hırçın tavırları yoktu, dudaklarımı hırpalamıyordu ama elimizde bir ip varsa daha iyi tutuyordu. Zaman zaman duraksıyor, yavaşlıyor, yanlış bir şey yaptığını hissediyordu ama ipi benden daha iyi çekiştiriyordu. Bunu saçlarımdaki eli baskısını daha da artırınca anladım, ben onu tutsam da kendimi kaybediyor, onu tuttuğumu unutuyor ya da tümüyle telaştan bırakır hale geliyordum. O biraz olsun beni bırakmıyor, ellerini gevşetmiyor, pes etmeden, boşluğa düşmeden beni tutuyordu.

İp bana yük gibi geldi. Tümüyle Ecevit'in dudaklarına odaklanmak istedim. Bir dakika çok azdı. İpi bıraktım, Ecevit'e verdim ve kollarımı

* 18.01.2011 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "ÇANKAYA'DA SİLAHLI SALDIRI!" manşetiyle taşınmıştır.

tümüyle boynuna sardım. İpi bıraktığımı fark etti, sanki yerde kalmasına izin vermedi ve tümüyle aldı. Benim boynuna sarılan kollarımın ardından belimi sardı, kucağındaki konumumu daha da derinleştirdi. Elbisenin sırt dekoltesinin ne denli derin olduğunu, Ecevit'in avuçiçleri zarifçe ama parmak uçları hoyratça o dekoltenin üzerinde gezinirken fark ettim. Kucağında olduğum bir adamın nasıl daha yakınında olabilirdim bilmiyordum ama şimdi öyleydim. İkimizin ağzından bir mırıldanma döküldü. İç geçirir gibi, kendimizden geçtik. Ecevit'in sakalları zaman zaman yüzüme batıyordu. Bir zaman sonra, sanki öpüşmek doğuştan gelen bir refleksti ve zamanı geldiğinde öğrenmiyorduk, hatırlıyorduk. Ecevit'in dudakları üstdudağımı, benim dudaklarım altdudağını sardı. Aynı anda nefes alıp veriyorduk ne sırtımdaki eli duruyor ne de başımdaki eli duraksıyordu.

Karman çormandım, tümüyle ona ya da bir başka şeye odaklanamıyordum. Elleri, kokusu, dudakları, sakalları... Onun kucağında değil de ayakta olsam yere yığılırdım. Sardığımız dudaklarımız yer değiştirdiğinde kısa bir an dillerimiz ya da dilim ya da dili, hiçbir şey bilmiyordum, temas ettiğinde korkuyla kalbim daha hızlı çarptı. Kendimden yana bir tiksinme tam da beklediğim gibi hissetmedim ama Ecevit'ten yana, bu konumdayken bile olacak diye çok korktum, çekindim. Hayır, ağzından çıkan o ses kesinlikle tiksinme değildi. Bunu anlamam için de zerre tecrübeye ihtiyacım yoktu. Yirmi beş yaşındaydım, yetişkin bir kadındım, yetişkin bir adamın kucağındaydım. Ecevit'inki ancak inleme olabilirdi.

Üç saniye boyunca dudaklarımız ayrıldı, ikimiz de kısık gözlerle birbirimize baktık. Devam etmeyeceğiz diye çok korktum değil, devam edeceğimizi biliyordum. İşte tam bu noktada, o ilk anın heyecanı, yabancılığı yok olmasa da azalmıştı. Yine de öne atılmadım, öyle bir vaktim de olmadı zaten, Ecevit hiç aralık vermeden dudaklarıma uzandı, hiç beklemeden ben de onu kabul ettim. İkimizin de başı dikleşti. Ensesindeki saçlara hınçla asıldım, geniş omuzlarına boylu boyunca dokundum ve ensesini sarıp sarmaladım. İçimdeki o hınç bitmedi, tümüyle Ecevit'teydim şimdi. İlk andaki kadar karman çorman değildim. Dudaklarını hissediyor, bazen emiyor, bazen kıstırıyor, bazen yalnızca duraksıyordum. Ensesine tırnaklarımı geçirdiğimde dudaklarımın arasından ismimi söyledi. "Firuze..."

Bana sorsalardı, sonsuza kadar Ecevit'in kucağında olmak isterdim ama bana bunu, Ecevit beni belimden tutup koltuğun üzerine yatırınca ve hiç vakit kaybetmeden benim üzerimde yer edindikten sonra sorsalardı cevabım değişirdi. Öfkelenince cüssesinin büyüdüğünü hep hissederdim. Ecevit şimdi ya dünyanın en öfkeli adamıydı ya da cüssesini tek büyüten öfke değildi. L koltuğun bir köşesindeydik. Alttaydım, Ecevit üzerimdeydi, ip umurumda değildi, Ecevit ne yaparsa yapsaydı, isterse daha sıkı tutsaydı isterse o da bıraksaydı. Ben yalnızca onunla öpüşmek istiyordum. Bir erkekle böylesine yakın bir hale gelmenin akıl kaçırtacak kadar arzulanabileceğini, yirmi beş yaşında, bir Ankara gecesinde, Ecevit'in koltuğunda, onun altında öğrendim. İkimiz de aynı anda inledik.

Midem bulanır, tiksinirim sanıyordum. Ben hep diyordum, beni aşk kurtarmazdı. Elbette kadın ve erkeğin gireceği herhangi bir hal de kurtarmazdı. Arzulanır mıyım bilmem ama arzulamam. Bir başkasının nefesi, kokusu, teni, ıslaklığı bu kadar yanımdayken kendimi iyi hissetmem. Hatta, hatta aklımı kaçırırım. Bir gün zorla evliliğin içine itilmek en korkunç fikirlerden biriydi benim için. Şimdi elimde olsa, üzerimde olan bu adamı, göğsümü yaracak ve içime alacaktım, onunla bu kısa vakitte nasıl daha çok öpüşürüm hesabını yapıyordum.

Alın alına duraksadık. Nefes nefeseydik. İnim inim inlemek istiyordum. Ecevit'in nefesleri benden daha korkunç şekilde rayından çıkmıştı. Neden bu halde olduğunu bilmesem, kriz geçiriyor sanırdım. Dudaklarımız temas halindeydi, kim kimin nefesini soluyor bilmiyordum. Ama benim soluklarım böylesine iç açan, canıma can katan, iyi hissettiren türden değildi. Ecevit'in olmalıydı. Saçlarımı okşuyordu. Gözlerimizi hiç açmadık. Bu biraz daha mı öpüşeceğiz demekti? Bir cesaret ıslak dudaklarına daha çok temas ettim. Aklımı kaçıracaktım, Ecevit izin vermedi bana, ipi âdeta hatırlattı ve yeniden onun hamleleriyle başladık. Öpüşüyorduk, bu an başka bir anlama yoramayacağım kadar gerçekti.

Öpüşüyorduk.

Bir dakika... Bir dakikanın çoktan dolduğunu biliyordum. Dakikalar geçmişti ama inkâr edecektim. Asla aksini söylemeyecek ve söyletmeyecektim. Uzun vakittir bu öpüşmeyi biz değil ama bedenlerimiz mi bekliyordu? Bunu bilmiyordum, bedenimi o kadar çok dinlemiyordum. Ecevit

dinliyor muydu, sanmıyordum. Şimdi zamanında dinlenmeyen, kulak asılmayan iki beden vardı sanki koltukta. Benliğimizden kurtulmuş, serbest kalmış ve dilediğince at koşturuyordu. Dudaklarımız yeniden ayrıldı, "Ecevit," diye mırıldandım altında. Yine nefes nefeseydik.

"Hım?" Alnını alnıma yasladı. Saçlarımı öylesine okşuyordu ki hiç ayrılmamışız, onun nadide çiçeği olmuşum gibi hissettim.

Misafirlikte aç olduğunu gizlemeyen, doymadığını açıkça söyleyen bir çocuk gibi, belki allak bullak olduğumdan, belki de dürüstlüğümü kaybedersem güvenini kaybederim diye korktuğumdan, "Bir dakika doldu," dedim. *Çok dakika geçti* diyemezdim ama *bir dakika doldu* diyerek doğruculuğumu savunabilirdim.

Ecevit gözlerimi açtı ve ilk kez başını hafifçe kaldırdı. Göz göze geldik. Kabul, biraz korktum. Yalancı, bir dakika mı kaldı diyecek diye. Dikkatli gözleriyle bana bir süre baktı. *Kızacaktı.* Onu benden kopup gitmesin diye sıkıca tutmak istedim. Kızarmış dudakları önce iki yana doğru genişledi, sonra bana hafifçe güldü. Evet evet, bana. Bana güdü. Gözlerimi kırpıştırdım. Beklediğimin taban tabana zıddıydı bu. Bu kez ben kaşlarımı çattım. "Bir dakikamız doldu," dedim tekrardan. En dürüst, en güzel, en doğru ben olmak istiyordum. Onun gözünde hep en olmak istiyordum.

"Bir dakika..." dedi kendi kendine bana bakarak.

Başımı salladım. "Bir dakika."

Benden bir dakika, bir saat, gün, ay ve yıl istese vermeyecekmiş gibi konuşuyordum. Elimi kaldırdım ve onun yüzüne uzattım. Bir dakikamız dolmuştu ama o benim üzerimdeydi. Yalnızca bir dakikamız dolmuştu. Başka bir yasak yoktu değil mi? Parmaklarım yüzünde gezindi, kirpiklerine dokundu. Tenine kan ve sıcaklık gelmişti, öfkeyle taş kesilmiş yüzünden eser yoktu şimdi. Gözlerini bir noktada yumdu, dokunmama izin vermekti sanırım bu. Sadece artık bana fırsat veriyordu. Kirpiklerini sevdim, gözkapaklarına dokundum, parmaklarım dudaklarında gezindi. "Bir dakikamız doldu," dedim yeniden yüzünü severken. "Doldu bir dakikamız."

"Firuze," dedi iç geçirirken. Gözlerini açmadı ama kaşları çatıktı. Memnuniyetsiz diyemezdim ama rahatsız olmuştu sanki. Ne diyecek diye merakla beklerken konuştu. "Sus. Sus..."

Eğer ki bana sus demese daha kaç kere söylerdim bilmiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Dudaklarına baktım. Tamam, susmalıydım. Tamam, belki de ben yanlış saymıştım, daha dolmamıştı. Dudaklarına hafif hafif yayılmış kızarıklıklara baktım. Dudaklarımdan geçen soru, zihnimin süzgecinden geçmedi. "Ecevit," diye seslendim. Bu kadar susabildim. "Daha önce öpüştün mü?" Ama eğer ki zihnimin süzgecinden geçirseydim de yine sorardım.

Sevişmemişti, biliyordum ama öpüşmüş müydü? İpleri çok çabuk kavramıştı. Ben öpüşmemiştim. O öpüşmüş müydü? Gözlerini araladı bu kez, ona dikkatle baktım. Öpüşmüş müydü? "Öpüştün mü?" diye sordum yeniden.

"Firuze sus..." diye tekrar etti. Ona dünyanın en manasız sorularını soruyor, sözlerini ediyormuşum gibi davranıyordu ama öyle değildi ki. Öpüşmüş müydü? Öpüştüyse öpüşmediğimi söylemeyecektim. Herhalde böyle bir anda, konumda beni bir başka şey bu kadar hırslandıramazdı.

"Öpüştün mü Ecevit?" diye sordum. Gözlerimi koca koca açtım, biraz olsun yüzünden anlamaya çalıştım. "Daha önce biriyle öpüştün mü?"

Başında keskin bir ağrı varmış gibi gözlerini sıkıca yumup geri açtı. Tam o an önceki öpüşmesini hatırladığını hissettim. Kaşlarım daha sert çatıldı. Öpüşmüş müydü? Kiminle, ne zaman? Öpüştüyse neden sevişmemişti? Her öpüşülen kişiyle sevişilir miydi? Yüreğim karıncalandı. Ecevit'in dudaklarına korkuyla baktım. Evet, beni anlamsız bir korku ve telaş sardı. "Öpüştün mü?"

"Öpüştüm."

Kan kesecikleri, tüm uzuvlarımda patladı. Koltuğun içine gömüldüm sanki. Kulaklarım uğuldadı, Ecevit'in yüzüne yakın olan parmak uçlarım sızladı ve elimi geri çektim. Dudaklarım titredi, yutkundum öylece. *Öpüşmüştü*... Kiminle? İlk kim öpmüştü? Ne zaman? Çok mu güzeldi? "Kim?" diye sordum. "Ne zaman?" Sorular dudaklarımdan hızla dökülmüyordu. Kalbimde bunca yıldan sonra hiç tanımadığım bir yara daha açıldı. Nefes almıyordum.

Ecevit dudaklarını yaladı. Çok sakindi. Nefesini kesmek istedim. Kaşları çatık suratımı izledi. Birbirimize oldukça ciddi bakıyorduk artık. Altlı üstlü bir koltuk köşesinde değildik sanki, bir toplantı masasındaydık.

Ben de öpüşmüştüm. Hem de bir sürü kez. Çok kez öpüşmüştüm. Asla aksini söylemeyecektim. Kafamda bir sürü öpüşme kurdum. Bir çocuk gibi komik bir hırsla, *benim de buyum var, şuyum var* der gibi. Ecevit bana bir kala konuştu.

"*Bir dakika* önce."

Birkaç saniye anlayamadım, cümleden anlamı çıkaramadım. Gözlerimi kırpıştırdım ve onu izledim. Anladığım noktada sarsıldım. Dudaklarımdan sesli bir nefes döküldü. *Benden bahsediyordu*... Benden önce kimseyle öpüşmemişti. Allah'ım... Nasıl rahatladım, nasıl rahatladım... Bunu nasıl, kime, ne denli anlatabilirdim ki? Dudaklarına baktım. Zihnimdeki tüm kurmaca öpüşmeler yok oldu. Ben de kimseyle öpüşmemiştim. Derin bir nefes aldım. Parmak uçlarım ona yeniden yaklaştı ve dudaklarına gitti. Amacım gizem yaratmak değildi. Ecevit bana neden bu kadar dikkatle bakıyordu hiç anlayamadım. O an alacağımı aldım ve onun almak isteyeceğini hiç düşünmedim. Öpüştüm derse öpüştüm diyecektim. Öpüşmemişti ve benim için soru ve cevap kapanmıştı. Parmak uçlarım dudaklarında gezindi. Boğazını temizledi. Yine anlayamadım. Bakışlarındaki bozulmayı da görmüyordum çünkü gözlerine bakmıyordum. Onu bir kez daha öpmek istiyordum. Biliyordum, bir dakika dolmuştu ama... Tek bir kez daha, veda öpücüğü gibi... Bu ne illet bir şeydi? Yapmadan önce hiç aklıma gelmiyordu, yaptıktan sonra çok kısa vakitte yeniden istiyordum.

"Ecevit," dedim ondan bir dakika daha istemek için.

"Sorduğun sorulara önce kendi cevabını hazırla."

"Hı?" Gözlerine baktım. Bozulduğunu ve meraklandığını o an fark ettim. Suratı beş karışa doğru gidiyordu. Fark eder etmez cevap verdim. Onun nadide çiçeğiysem eğer, bana böyle bakmamalıydı. En azından bu gece, birkaç dakika içinde.

"Hayır öpüşmedim, hiç, bir kez bile. Bir dakika önce öpüştüm. Öyle işte." Soluklandım. "Ecevit," dedim yattığım yerden.

Gözleri kısa bir an gerdanıma kaydı. Kolyemin ucu yana doğru düşmüştü. Ecevit çıkıp geldiği günden beri daha az dokunduğum kolyem... Onu unutmamıştım, yalnızca artık ondan önce başkasına tutunuyordum. Biliyordum bana kızmıyordu, sitem bile etmiyordu. Ecevit'in eli kolyeme

uzandı ve kemikli parmakları kolyemi tutarken gerdanıma dokundu. Titredim. Kolyemin ucunu tuttu, ortaladı, göğüs oluğuma yaklaştırdı. Beyaz elbisemin yakası biraz açılmıştı. Titriyordum, soğukta bu kadar titremiş miydim bilmiyordum. Kendimi kapatma ihtiyacına girmiyordum ama yine de... Bilmiyordum. Ecevit'in dikkatini çekiyor muyum, bir düşen askı, açılan yaka, dağılmış saçlarım... Bir kez olsun gözü kayıyor mu kaymıyor mu deli gibi merak ediyordum.

"İstanbul'a gittin mi?" diye sordum ondan bir dakika daha talep edemediğim için. Kolyeme bakmaya devam etti. Dirseklerinden birini koltuğa yaslamıştı. Tüm yükünü ona vermişti. Yıkılmıyordu. Firuze taşı ve Kutupyıldızı'nı bir tutuyor, bir bırakıyordu. Onunla oyun oynuyordu.

"Gitmedim," dedi kısa bir vakit sonra. Gözlerimi kapattım ve bir gündür içimde tuttuğum nefesi verdim.

"Gidecek misin?" diye sordum bu kez.

İçimde ukde kalan çok nefes vardı. Yalnızca birini serbest bırakmıştım. "Gideceğim," dedi ve devamını getirmedi. Yüzüm ezildi, kalbim sızladı. *Hâlâ... Ne olursa olsun hâlâ.* Dişlerimi birbirine bastırdım. Altında kıpırdanmak istedim ama yapamadım.

"Şimdilik değil ama bir başka zaman, gerekirse gideceğim. Sen de aklını başına alacaksın, ben nereye gidersem gideyim, kendini sokaklara vurmayacaksın."

Ağzımın içinde mırıldandım. Ona *gitme* de diyemedim, *kendimi sokaklara vurmayacağım* da diyemedim ama o bu mırıltının sebebini anladı, biliyordum. "Sana söylüyorum. Kendine gel Firuze, bu gece yaptığın neyin nesiydi?"

"İstanbul..." demek istedim. Beni neden anlamıyordu? Neden yanıma oturup benim baktığım yere bakmıyordu? Görmek istemiyordu.

"Her neyse," diye bastıra bastıra kestirip attı. Yine görünmez olduğumu hissettim. "Her neyse Firuze. Her neresiyse. Hava şimdi dışarıda üç derece. Sen ne anlatıyorsun? Hava dışarıda üç derece. Cehennemin dibine de gitsem ben, sen hava üç dereceyken sokakta oturamazsın."

"Otururum," dedim inatla.

"Hâlâ ne yaptığının farkında değil misin?"

"İstanbul'a gitme," dedim yeniden. Gözlerimi açtığımda çoktan bana baktığını gördüm. O zaman yüzümdeki acıyı da görmüştü. Neden böyle yapıyordu ki?

"Gitmem gerekirse gideceğim, sen de asla bir daha bunu yapmayacaksın," diye acımasızca konuştu. Başımı koltuğa bastırdım ve tavana baktım. Anlamıyordu. Anlamayacaktı beni. Gidecekti.

"Görmüyor musun?" diye sordum yalnızca. Ne olduğunu söylemeyecektim. Görmüyorsa zaten, açıklamamın hiçbir anlamı yoktu. Anlatsam da görmeyecekti.

"Görüyorum, yine de sonuç değişmiyor. Cehennemin dibine de gitsem, aklın başında hareket edeceksin. Sen bu gece ne yaptığının farkında değil misin?" diye tekrar etti. Farkındaydım ama umurumda değildi. Pişman değildim. Öyle yapmak istemiştim ve yapmıştım. İçimdeki acının bu şekilde azalacağına inanmıştım belki ya da bir başka şey. Ecevit buna karışamazdı.

"Gidersen git," dedim hınçla. "Gittiğin sürece benimle alakalı hiçbir şeye karışamazsın. Gidersen git İstanbul'a. Git. Şimdi git, yarın git. Gidersen git, benim ne yaptığım seni ilgilendirmiyor. Engel olamazsın." Fevri davranıp onu itmek ve altından kalkmakla sakin kalıp bu konumda onunla kavga etmek arasındaydım. Tümüyle palavradan onu itmeye kalkıştım. Gücüm yetmemiş gibi yapacaktım. Bunu yaparken de konuşmayı sürdürdüm. "Gidersen git İstanbul'a. Sokağa da vururum kendimi, elin adamıyla kaldırımda da otururum."

Oyunuma kandı ve kalkmamı engelledi. Üstelik hiç tereddüt etmeden, "Bok otururum," dedi açıkça.

"Otururum. Bu gece de oturdum. Gidersen git İstanbul'a. Git. Şimdi kalk git, hadi. Ne bekliyorsun?"

"Elin adamıyla bok otururum," dedi yine. Neden benimle İstanbul hakkında uzun uzun konuşmuyordu? *Tamam, gitmeyeceğim* ya da *seninle gideceğim* demiyordu? Neden sesimi duymuyordu? Neden İstanbul'u bu kadar önemsiz görüyordu?

"Ecevit," dedim yenik bir sesle. "Duy beni. Bağıracak gücüm yok, duy beni." Sesim titriyordu. Ben onunla elin adamını konuşmak istemiyordum. Cehennemin dibini ya da üç derece havayı konuşmak

istemiyordum. İstanbul'u konuşmak istiyordum. "Ya bensiz gitme ya da ben öldükten sonra git." Bağırmadım, gücüm de yoktu zaten ama sanırım sesimi ona duyurdum. Elin adamıyla çatılmış kaşları bu kez içe doğru çöktü. Söylediğim cümle onu bozguna uğrattı. Bu benim için sandığı kadar büyük bir cümle değildi. Ondan korkunç zor bir şey istemiyordum. Bana haksızlık yapıyordu. "Lütfen," dedim. "Ya benimle git ya da ben ölmeden gitme."

"Fi-ru-ze!" Adımı vurgulayarak, altını çizerek heceledi. "Firuze!" dedi. Ne dediğini şaşırmıştı. Gözlerim sulandı. Altında kıvranmaya başladım. Gitmemişti ama gitmekten de vazgeçmemişti. Cengiz ölmüştü, onda bile gitmediyse bensiz gitmesini gerektirecek başka ne olabilirdi ki? Ona her *İstanbul'a gidecek miyiz* dediğimde, *gideceğiz* lafını ağzından zorla almıştım. O susarken ben de inatla sormuştum. Söylememek için direnmişti ama söylemişti işte. Nasıl olduğunun bir önemi yoktu. Kollarımı boynuna sardım. Başımı eğdim, gücüm yetse başımı göğsüne yaslayacaktım. "Gideceğiz, demiştin," dedim nasıl dediğini umursamadan. "Beni kandırma. Beklenti beni öldürür Ecevit, beni kandırma."

Hiçbir şey söylemedi, şimdi ne söylese ya da konuşmaya devam etse bende bir yara değil, yarık açacağını anladı, fark etti ya da gördü. Bilmiyordum. Bir daha bana asla *gideceğiz* demeyecekti, biliyordum. Hiç konuşmuyordu. Gideceğim demedi, aksini de söylemedi ama ben işime geleni kabul ettim. Bakışlarımı yine gözlerinden dudaklarına kaydırdım. "Neden gitmedin?" diye sordum bu kez. "Ne oldu cenaze?"

Dudaklarını yalarken yuttuğu kelimeleri sindirmek için kocaman soluklandı. "Ankara'ya gömüldü," dedi. Rahat bir şekilde ikinci nefesi aldım. "Seni haber vermek için aradım, neden açmadın?"

"İstanbul'da olduğunu bildiğim için."

"Bunu konuşacağız," dedi net bir sesle. *Belki şimdi değil ama bunu konuşacağız* demekti bu. "Bunu konuşacağız Firuze."

"Ne zaman yanıma gelecektin?" diye sordum bu kez. Başımı iki yana salladım. "Bu gece yanıma gelmeyecek miydin?" Hesap soruyordum ama malum şey dilinin ucuna gelmedi. Cevap verdi.

"Bir erkek orospusundan mesaj almadan önce kokoreç sırasındaydım. Paket yaptırıyordum," dedi. Küfrü öylesine ağız dolusu etti ki, vallahi de

billahi de gören duyan bana ediyor sanırdı. Bu kadar yakın mesafeden gözlerime bakarak edince... Ne bileyim. Ben etmişim gibi utandım. Gözlerimi kaçırdım ama izin vermedi. Çenemden tuttu ve başımın sabit kalmasını sağladı. İkimiz de konumumuzu göz ardı etmiştik. "Sen de o sıra o erkek orospusuyla kaldırım köşelerinde oturuyordun," dedi açık açık. Her kime olursa olsun, böyle söylemesi beni rahatsız etti. Bu yaptığı çok terbiyesizce geldi. Benimle bu mesafedeyken böyle küfredince içimdeki zilli onu ağzını kapata kapata ayıpladı.

"Ecevit," dedim rahatsız olduğumu hissetsin diye.

"Çok mu çirkin konuşuyorum?" dedi çenemi sabit tutarken. Hızla başımı salladım. Herkes küfredebilirdi. Herkes ama Ecevit edince onu topyekûn ayıplıyorduk. Hele içimdeki, Leyla teyzenin oğlu küfretti diye koştur koştur bir Leyla teyzeyi aramıyordu. Başını iki yana salladı. "O herife kullanabileceğim en nazik hitabı kullanıyorum."

"Sana ulaşmasını ben istedim," dedim. Amacım onu savunmak değildi, yalnızca haksızlık etmemekti.

"İsteyemezsin."

"İstedim."

Sinirlendiğinin pek tabii farkındaydım. Sadece o beni İstanbul konusunda nasıl görmüyorsa ben de onu Alparslan konusunda görmeyecektim. İçimdeki hınçla üzerinde tepinecektim, içimi soğutacaktım.

"Bok istersin bir daha."

Başımı iki yana salladım ve çenemdeki parmaklardan kurtulmaya çalışıyormuş gibi yaptım. Tümüyle palavraydı. İçimdeki zilli bana el verdi sanki, başka türlü kendimi nasıl açıklardım? "Belki," dediğim an parmaklarının baskısı arttı. Bu belki, elin adamıyla mı oturacaksın dedikten sonraki belkinin aynısıydı. "Bana bak!" deyince benim de tavırlarım sertleşti. Ecevit'in ellerinin sıkılaşmasına güvendim, palavradan ibaret olan davranışlarımı sertleştirdim. Ecevit benim ileri gideceğimi anladı diyemezdim, sandı ve ensemden tuttu, hareketlerimi kısıtladığında suratlarımız dip dibe kaldı. Bir kez daha konumumuz dank etti.

Ecevit'in altındaydım. Ecevit'le öpüşmüştüm. Her şey farklı olsaydı dediğimiz ilk beş dakikada birbirimizi deli gibi öpmüştük. Yalnızca beş dakikada bu konuma gelmiştik. Titrek nefeslerle ona bakarken gözlerinde

parlayan, bana dank eden şeydi. Tam bu noktada gözlerindeki ışık sönebilir, beni bırakabilir ve sırtını dönüp gidebilirdi. Korktum. Deliler gibi. Tüm o palavraları bıraktım. Eğer ki sırtını dönüp giderse hiçbir şey söyleyemezdim. Beş dakika bitmişti. 16 Kasım 1992 yaşanmıştı, ne o ne de ben yaşanmamış halindeydik. Ne ben onun sıkıca tuttuğu ne de nadide çiçeğiydim.

Konuştuğumuz konuyu unuttuk. Ben mi arkamı dönüp gitmeliydim? Böylesi daha mı az acı verirdi? "Ne olacak şimdi?" diye sorarken buldum kendimi. Arkamı dönüp gittiğim vakit, gitmeseydim ihtimalinde boğulurdum. Gidecekse o gitseydi, ben acısını fazlasıyla çekerdim.

"Ne olsun istiyorsun?" diye sordu. Belki o da benim dönüp gitmemi istiyordu.

"Sen ne olsun istiyorsun?" diye ben sordum bu kez. "Beş dakika doldu."

"Doldu," dedi. Başını salladı. "Yaşanmasaydı bize ne olacağını görmek istedin."

"Gördüm," dedim net bir sesle. "Sen?"

"Gördüm," dedi aynı şekilde. Onu bana verdikleri ve hiç alamadıkları o ihtimali görmüştü. İkimiz de aynı anda, anlaşmadan iç çektik. Ne olacaktı şimdi? Görmeden yaşamamız daha mı iyiydi? Belki de. Şimdi aklımızdan hep o ihtimal geçmeyecek miydi? Nasıl katlanacaktık?

"Ben hiçbir şey yaşanmamış gibi davranamam, o kadar kuvvetim yok," dedim açıkça. Bilsin istedim. Öyle yapmayı istiyorsa bile, bunu bilerek yapmalıydı. Ben görmezlikten geline geline, örselenerek bir yerden sonra yaşanmadığını kabul ederdim ama o vakte kadar... Bana artık her uzaktan baktığında, her kalbimi kırdığında, kızdığında, ittiğinde eskisinden on kat daha çok yıkılacaktım. Bunu ne ben ne de o engelleyebilirdi ama öyle anlarda bana saygı duysun isterdim. "Belki sen bunu isteyeceksin ama ben..." Cümlemi beni örseleyerek değil, kendinden emin bir duruşla böldü.

"Ben hiçbir şey yaşanmamış gibi davranacak adam değilim, benim adım Ali Ecevit Tarhan."

Yaptığı her şeyin arkasında durarak karşıma geçti. Gözlerime baktı. Derin bir nefes aldım. Belki de ben ona yakışanı bulmamıştım. Halbuki asıl meselenin Ali Ecevit'in davası olmaktan geçtiğini bilirdim. Bir başka

16 Kasım 1992'yi benimle hayal etmişti, inkâr edecek olsa hiç etmezdi. Bilmez miydim?

"Oyunumuz," dediğinde saniyeler içinde bir bayat ekmek gibi dağıldım. Kalbim un ufak oldu sanki. Dudaklarım büzüldü. Ecevit sahiplenmişti. *Oyunumuz*... Ecevit bize ait olanı ne de güzel sahiplenmişti. "Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum," dedim hızla. "Ama kısa sürmez."

"Güzel," dedi. Bu durum onu memnun etti. Oyunu mu kılıf olarak kullanacaktık? Bize de ancak böylesi yakışırdı zaten. Bizi birbirine bağlayan hep oyunlar olmamış mıydı?

"Bazen..." dedim çekingen bir sesle. "Çok yorulursak ama çok... Birbirimizden birkaç dakika isteyebilir miyiz?" diye sordum. Onu bir daha öpmeme ihtimali beni mahvederdi. Yanı başındaydım hep. Hiç mi gözü dudaklarıma kaymazdı, bir başka 16 Kasım'ı anımsamazdı, içi gitmez, kalbi titremezdi?

"Bazen, çok yorulursak ama çok..." dedi benim gibi. Onun da hiç yaşanmamış bir anın sızısıyla, tam yaşanmış bir anın özlemi arasında kalacağını fark ettim. "*Bazen.* İsteyebiliriz." Başımı art arda salladım. Daha fazlasını ne onun ne de benim birbirimizden istemeye hakkımız ve cesaretimiz vardı. Varsın, yetişkin isteklerimizi iki çocuk gibi bir oyunun etrafında şekillendirelim ama yeter ki kendimize zulmetmeyelim. Ecevit'in yanaklarına tutundum ve yüzümü yüzüne uzattım. Artık öğrenmişim gibi bu kez ben öptüm. Parmak boğumlarını saçlarımdan geçirdi ve başımı yastığa bastıracak kadar eğildi bana. Eli çıplak kolumda hafif ama iç gıcırdatan şekilde gezindi, ayrıldığımızda burnumdan soludum. "Bir dakikadan biraz artmıştı," diye kendimi açıkladım.

Alın alına durduk. "Hâlâ kalayım istiyor musun?" diye sordum. Beraber uyuyacak mıydık?

"Hâlâ gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Cıkladım, cıkladı. Kollarımı yeniden boynuna sardım. "Çok uykum var," diye mırıldandım. Halbuki bu gece nasıl uyunur bilmiyordum. Alnını alnıma sürte sürte hafifçe doğruldu. Bu halde, bu koltukta onunla sızıp kalabilirdim. Beni tek seferde kaldırmasaydı, kucaklayıp yatak odasına taşımasaydı, gözlerimi kapatacaktım da. Yatağın orta yerine bıraktığında

dolaba yöneldi. Kirli de olsa bu elbisemi hiç çıkarmak istemiyordum. Ecevit'in büyük kıyafetlerinin arasında paspas paspal gözükmek istemedim ama Ecevit elbisemi çıkarmama fırsat vermeden kalın bir kazağı kafamdan geçirdi. Sonra eli hiç beklemediğim bir anda kazağın altından elbiselerimin askılarına gitti ve gözlerimi küçültecek şekilde kolumu askılardan kurtardı. İçimde sutyen olmadığını fark etmişti.

Elim getirdiği eşofmana uzandı. Onu giydim. Saçma sapan bir kılıktaydım, ta ki Ecevit beyaz elbisemi üzerimden çekip çıkarana kadar. Elbise avcundayken onun siyah gömleğinden tuttum. Hiçbir şey söylemedim. Sadece göz göze geldik. Gitmesini istemiyordum. Yutkunduk. Kazağın altında kalmış saçlarımı tek eliyle topladı ve çıkardı.

"Cenaze gömdüm," dedi kıyafetini kastederken.

"Umurumda değil."

Kendimi geriye giderken buldum, gömleğini de hiç bırakmadım. Bu *gel* demekti. Muallakta kaldı ama kararını da verdi. Elindeki beyaz elbiseyi yere bıraktı ve yatağa geldi. Kendimi koynuna doğru ittim. Gerindim. "Firuze," dedi neden bilmem. Ellerimiz bir noktada birleşir gibi oldu. Saçlarımı yatağın üzerine dağıttı.

"Cenaze için Ankara'ya nasıl ikna ettin?"

Gözlerim kapalıydı. Ecevit'in parmak uçları avcumun içinde bir ileri bir geri gidiyordu ve nasıl oluyor bilmiyordum ama bu hareket öylesine derin, katmanlı ve etkileyiciydi ki, odaklanırsam kendimi kaybedeceğimi hissettim.

"İnsanların aile meselesine karıştım, el attım, yeterince yokmuş gibi yeni hasımlar edindim," dedi. Kedinin mırıltısını duyuyorduk. Ne istiyordu hiç bilmiyordum.

"Ne dedin?"

"La bu cenaze Ankara'ya gömülecek, dedim."

Bir cenazeden bahsetmiyormuşuz gibi kıkır kıkır güldüm. İstanbul önü alınacak bir yer değildi. Farah sık sık gitmek isteyecek ve Ecevit'i çoğu zaman yanında isteyecekti. Nasıl yaptıysa yapmıştı Ecevit, yeni hasımlarımız da umurumda değildi. O cenaze buraya gömülmeliydi. Ama yine de, "Niye ki?" diye sordum arsızca. Önce bu dediğime sessiz kaldı.

Sonra, soluklandı ve dedi ki, "Sabır selamet Firuze, sabır selamet."

Bir başka 16 Kasım 1992'den sonraki,
Bir başka 27 Ağustos 2000.

Ağustosun son pazarında ÖSS sonuçlarını açıklamak kimin aklına gelmişti ki?

Bugün 27 Ağustos 2000, Pazar. Tüm gazetelerin manşetleri aynıydı. ÖSS SONUÇLARI AÇIKLANDI. "Bir pazar gününde ÖSS sonuçlarını açıklamak için herhalde akıl tutulması yaşamak gerekiyor." Firuze kızgınlıkla aynen böyle söyledi. Babasıyla göz göze geldi. "Devletin işine dil uzatılmaz Firuze," dedi babası çatık kaşlarıyla. Firuze yine de umursamadı. Bakan kimse, olur da babasından sebep görürse soracaktı bunu. Pazar günü sonuç mu açıklanır, bakan amca? Başka gün mü kalmadı? PTT çalışmıyor bugün. Nasıl bekleyecek bu insanlar? Bu insanlar, özellikle adı Firuze olan insanlar, sabır nedir bilmeyenler... Kaldı ki yarın ayın 28'i, sonra 29... Bu iki güne gelmezse 30 Ağustos Zafer Bayramı. Resmi tatil. PTT yine çalışmıyor. Yazıklar da olsun böyle işe. Bu insanlar, Firuzeler, ne yapsın, nerelere gitsin?

Firuze bugün gelmeyeceğini bile bile akşamı zor etti. Sanki mümkünmüş gibi çalan her kapıyı yine PTT çalışanı sanıyordu. Postacı yolu gözlüyordu, sevdiğinin yolunu gözler gibi. Zaten bu kadar sabırsız bir Firuze kaldı bir de Leyla. İkisi de ortalıkta dört dönüyor. Hüseyin soğukkanlılıkla işini yaparken heyecanını içinden yaşıyor, Ecevit'se sabahki çarpıntısını geride bıraktı. Sükûnete bıraktı kendini. Sonuç belliydi artık. En hayırlısı neyse o olmuştu. Değiştiremeyecekti. Artık tek dileği anneciğiyle Firuze heyecandan bayılmadan bu sonucun yarın gelmesiydi. Vallahi de billahi de artık kendisi için istemiyordu.

Atilla sabah Firuze'nin ısrarına dayanamayıp çıkmadan bahçede gördüğü Ali Ecevit'e sormuştu. "Evlat, öğreneyim mi sonucunu?" Ali Ecevit'in kalbi çarpmıştı. Yaşı büyüdükçe Atilla'dan ufak ufak çekinmeye başlamıştı. Eskisi gibi değillerdi. Belki de eskiden de hep böylelerdi. Ecevit büyüdükçe anlıyordu Firuze'yle kurduğu her hayalde ona dikilen çatık kaşların altında yatan hissi. Artık Firuze de o da durduk

yere vay efendim biz büyüyünce İstanbul'a taşınacağız, vay efendim buraya gideceğiz, burayı göreceğiz demiyorlardı. Ecevit özellikle tövbe estağfurullah, Atilla'nın yanında bu konulara hiç girmiyordu.

Ecevit babasıyla göz göze geldiğinde o taze heyecanını zorlukla yuttu. "Yok Atilla amca," dedi elindeki saksıyı bırakırken. Atilla, Hüseyin'e baktı. Son sözü bu adamdan duyacaktı.

"Olmaz öyle şey Atilla Bey. Kimseden fazlamız yok, diğerlerinin evlatları ne zaman görecekse benim oğlum da o zaman görsün. Hak geçmesin."

Herhalde en çok korktuğu hususlardan biriydi hak yemek. Leyla duysaydı bu konuşmayı öne atılır ve heyecanla olur derdi. Belki ona da zaman verseler hayır diyecekti ama anneydi işte. Ömrünü bu hayale adamış bir anneydi. Öğreniverselerdi ne olurdu ki? Atilla bir şeyler söyleyecek gibi oldu. Bunun hakla ne ilgisi var Hüseyin abartma, diyecekti de vazgeçti. Bu adam fikrinden vazgeçmeyecekti. O da zaten Firuze bu kadar ısrar etti diye sormuştu zaten. Elbette bunca işinin arasında Hüseyin'in oğlunun sınav sonucuyla alakadar olmayacaktı. "Siz bilirsiniz," deyip çıkarken böyle düşünüyordu ama içindeki meraka mı yenildi yoksa Ali Ecevit'in gün geçtikçe yalnızca Hüseyin'in oğlu olmayacağını kabulleniyor muydu bilmiyordu. Gün içinde çatık kaşlarıyla öğrendi sonucu. Kendisi için olduğunu kabul etmese de, kimseye söylemedi.

Firuze babasının çıktığını görünce hemen peşinden bahçeye koştu ve hayal kırıklığıyla Ecevit'e baktı. "İstemedin değil mi?" diye bağırdı dikildiği yerde. Ecevit gülecek gibi oldu. Kafasını kaldırdı ve babası görmeden Firuze'ye göz kırptı. Bunun onun sinirlendireceğini biliyordu. Babası da annesi de ona kızıyordu ama elinde değildi. İçinden Firuze'yi güldürmek, mutlu etmek kadar sinirlendirmek de geliyordu. O böyle surat asınca, ayakları yere çarpa çarpa yürüyünce, gelip onu dövecek gibi bakınca Ecevit'in içi titriyordu. Nedenini anlayamazdı. Bir insanı kızdırmak için ondan nefret mi etmek gerekirdi? Evet. Firuze'den yemin olsun nefret etmiyordu ama onu kızdırmak, harçlıklarını biriktirip ona hediye almak gibiydi.

"Ya sen!" diye bağırdı Firuze. Ne diyeceğini bilemedi. Gidip saçlarını yolmak istiyordu. "Sen, sen, sen... Keşke eşekler kovalasa seni

Ali Ecevit! Keşke eşekler kovalasa seni! Kazanamadıysan ölene kadar seninle alay edeceğim."

Kazanamadıysan ölesiye ağlayacağım Ali Ecevit, demekti aslında bu.

Dudaklarını oynatarak, "Eşek!" dedi. Hüseyin amcası duysun istemiyordu. Hep böyle onların gözünde tini mini, cici bici, hanım hanım durmak istiyordu. Çok korkuyordu aksini görürler diye ama Ali Ecevit'in saçlarını da yolmak istiyordu. Ayaklarını yere vura vura geri döndüğünde Ecevit arkasından hiç çekinmeden güldü. İçi pek hoş oldu, sanki Firuze ona pek hoş sözler etmişti. Kalbi sıcacık oldu. Keşke kalbinin bir cebi olsaydı, Firuze'yi oraya sıkıştırsaydı.

"Eşek, dedi bana," dedi Ali Ecevit açıkça ve keyifle.

"Firuze de tren mi?" diye sordu Hüseyin.

"Ne?"

"Önüne bak Ali Ecevit."

Ecevit silkindi ve önüne döndü. Bahçe işleriyle uğraşıyorlardı, elleri, tırnakları hep toprak olmuştu. "Eşek, dedi ama bana," diye açıkladı kendini.

"Büyüdükçe..." dedi Hüseyin. Neyi nasıl açıklardı ki? Firuze istediği kadar çirkefleşsin yine de o küçük, tini mini, etekli, pek sevimli kız çocuğuydu onun gözünde.

"Daha da zilli oluyor," dedi Ecevit kendi kendine. O da çirkef diyemezdi. Firuze küçükken de böyleydi. Sadece büyümüştü. Artık daha yüksek sesle konuşuyor, ayaklarını yere vurunca ses çıkarıyor, bir de pek fena beddualar ediyordu. Eşekler kovalıyordu artık Ali Ecevit'i. Küçükken hiç böyle istekleri yoktu.

Firuze hiç vakit kaybetmeden gidip Ali Ecevit'i Leyla'ya şikâyet etti. "Nefret ediyorum vallahi de billahi de senin bu oğlundan," dedi Firuze neredeyse ağlamak üzereyken.

"Deme kızım öyle," dese de Leyla nafileydi. Kendisi de hiç yerinde duramıyordu. Koca evi kırkladı vakit geçsin diye. Melike uğradı da yanına hemen kaçtı geri. "Annem vallahi kafayı yemiş, diş fırçasıyla bir yerleri ovalıyor," dedi abisine ve babasına. Herhalde evde en umursamaz olan oydu. Abisi kazanacaktı ki zaten, herkes bunu bilmiyor muydu? Allah Allah, babası gibi soğukkanlı bir çocuktu Melike.

Bini kırk yararak akşam ettiler. Tamam, şimdi Firuze uyuyacak, uyanacak, yarın olacak ve o kargo gelecekti. Başka da bir ihtimal vermiyordu. Ali Ecevit'i eşekler kovalamamıştı ama Firuze'den mahrum kalmıştı. Bugün ona hiç yüz vermemişti. Camının etrafında oyalanacak iş buluyordu. Işığı daha sönmemişti, uyumamıştı. Tabii Firuze'nin zaman zaman perdenin arkasından onu izlediğini ve bu sakin hallerine daha bir sinirlendiğini görmüyordu. Ecevit iyi ki de bazı vakitlerde bakmıyordu. Yoksa Atilla camını dikizlediğini fark ederse pek fena olurdu. Ecevit adamın sesini duyunca da çok korktu. Yakalanmış gibi.

"Evlat," dedi Atilla. Ecevit çivilerden başını kaldırdı. Hızla yerinden doğruldu.

"Hoş geldin, Atilla amca." Atilla'nın o mesafeli duruşu ve dik bakışlarında rahat bir yer bulmaya çalıştı Ali Ecevit.

"İki çay kap da gel, sigara içeceğim."

Hava da pek sıcaktı ama tabii çay da iyi giderdi. Ecevit hızla gitti ve çayları alıp geldi. Atilla bir sigara yaktı, Ecevit'e de uzattı ama kabul etmedi. "Heyecanlı mısın?" diye sordu sakin bir sesle. O sonucu öğreneli saatler olmuştu.

"Biraz, haliyle," dedi Ecevit.

"Olmadıysa planın ne?" diye sordu ilgisiz bir sesle.

"Bir sene daha çalışmak."

"Kafaya koydun yani?" diye sordu Atilla. Ecevit biraz korktu. Bakmış olabilir miydi? Yok canım, ne işi vardı onun sonuçlarıyla? Ne yapacak benim sonucumu, dedi.

"Avukat olacağım," dedi Ali Ecevit, kendinden emin, gür ve tok bir sesle.

"Tek tercih mi yapmıştın sen?" Ecevit başını salladı. Ankara'yı bırakamazdı. Annesi, babası, kardeşi buradaydı. Firuze buradaydı... Hem Ankara Üniversitesini istiyordu. Çok sebep vardı.

"Varsayalım ki kazandın, var mı aklında ikinci bir plan?"

"Dil öğreneceğim," dedi sınavdaymış gibi. Gerilmişti. Atilla ters bir bakış attı. Gördüğü gelecekten hoşnut değildi. Ya biraz daha az olmalıydı ya da biraz değişmeliydi. İçten içe bile düşünmüyordu ama kurnaz bir adamdı. Çok değil, beş yıl sonrasını görmezlikten gelemiyordu.

Taşları oynatması gerekiyordu. Bu çocuk ipsiz sapsız olsun isterdi. Pek işine gelirdi. Olacak gibi durmuyordu. Hiç durmamıştı. Hep ışık vardı.

"Çap?" diye sordu bu kez.

"Bunlar sonranın konusu sanki Atilla amca."

"Her şey bugünün konusudur evlat," dedi. Sigarasını hızlı hızlı içti ve toprağa ilk tohumu bıraktı. "Ankara Üniversitesi Siyasal'ının namını duydun mu sen?" diye sordu, ayaklarının ucunda sigarayı ezdi.

"Duydum," dedi Ecevit.

"Güzel," dedi Atilla Akın. "Hadi hakkında hayırlısı olsun."

Yanından ayrıldı ama bu Ali Ecevit'e açıkça, siyaseti de al gündemine demekti. Sağdan soldan ya da ortadan ama elbet al. Araştır, bak demekti. Atilla Akın, engelleyemediği kaderin hamuruna kendi mayasından eklerdi. Bunu da layığıyla yapmayı bilirdi. Oyunu engelleyemiyorsa, oyunu yönetmekten başka ne gelirdi elden?

Ali Ecevit bu fikri düşünerek derin bir uykuya daldı. Herhalde bu gece Melike'den bile derin uyudu. Sabah da ilk Firuze uyandı. Penceresinin önüne oturdu. Sonra Leyla teyzesi ve Hüseyin amcası uyandı ama o iki umursamaz kardeş uyuyordu. Firuze'nin biraz içi geçti ama yine de uyanık kaldı. Saat daha dokuz olmamıştı. Bir şapkalı adam kapıdan göründü. Güneş onu hep yakmıştı. Elindeki zarfları vermeye başlayınca Firuze merdivenleri zıp zıp indi. Arkasında bağırışlarını bırakıyordu. Leyla'nın da yüreği hopladı. Ocağın altını kapattı, o da mutfaktan fırladı. Firuze kadar hızlı koşamadı ama. Firuze gitti, kapıdaki adamın elindeki zarfları kurcaladı. Eline bir sarı zarf geldi, üzerinde ÖSYM yazıyordu. Elinde sevinçle salladı.

"Leyla teyze gelmiş, gelmiş! Leyla teyze, gelmiş!"

Bu kez tersi yönüne koşmaya başladı. Sanki onu eşekler kovalıyordu. Leyla de peşine düştü. Firuze nereye gitse oraya koşacaktı. Ecevit kapıya inen darbelerle korkuyla yataktan sıçradı. Firuze'nin sesini öyle duyunca aklı çıktı, nasıl kapıya vardığını şaşırdı. Artık Hüseyin de gelmişti, Melike de uyanmıştı. "Geldi, geldi!" diye bağırdı Firuze kapı açılınca. Hemen içeri koşuştu, salona geçti ve başköşeye oturdu. Zarfı Ecevit'e uzattı. "Hadi aç," dedi kalbi hızla çarparken. Ah keşke kendisi açsaydı ilk, ah keşke...

Ecevit zarfa uzanacak gibi oldu ama uykulu gözlerinin karşısında çakmak çakmak parlayan gözleri görünce durdu. Almadı. "Sen aç," dedi. Bu onun hakkıydı.

"Ciddi misin?"

"Sen aç," diye tekrar etti. Firuze bir tek Leyla'ya baktı. Leyla istemezse ya da kendisine isterse hemen verecekti. Leyla ağız dolusu gülümserken başını hızla salladı. Şimdi bunu Firuze mi açacaktı? Kalbi duracaktı. Sert ama ince zarfı zorlukla açtı. İçinden kâğıdı çıkarırken gözleri dolmuştu. İnce makbuza benzer kâğıdı açtı. Herkesin çirkin çıkan ÖSYM fotoğrafının aksine Ali Ecevit can yakacak kadar yakışıklıydı. Ah nasıl havalıydı...

ÖSYM numarası...

Adı Soyadı: Ali Ecevit Tarhan

Baba adı: Hüseyin

Mezun Olduğu...

Yerleştiği Yükseköğretim Kurumu:

Ankara Üniversitesi

Hukuk Fakültesi

Hukuk

Bir tek Melike sevinçle çığlık attı. Leyla ve Hüseyin'in ilk gözyaşı aynı anda döküldü. Firuze ve Ecevit aynı anda göz göze geldi. Ecevit'in dudaklarında ufak bir tebessüm peyda olurken Firuze için için ağlamaya başladı. Ecevit'le aynı anda birbirlerine uzandılar, aynı anda sarıldılar.

Artık Ankara Üniversiteli Ali Ecevit Tarhan ve Leyla Tarhan'ın biricik oğlu.

Ve...

Firuze Akın'ın tek oyun arkadaşı, artık Ankara Üniversiteli Ali Ecevit Tarhan.

Bir kâbus gördüm. Görüntüsü hafızamdan silinip gitti ama gözlerimi açtıran korkusu baki kaldı.

Gözlerim adım adım değil, korkuyla, aniden ve kocaman açıldı. Yatakta bakışlarımı sabitlediğim beyaz alanda şimdi kalbimi çarptıran kâbusun görüntüleri tekrar etsin diye zorlasam da olmadı. İnsan kendisine kötü hissettiren şeyi neden tekrardan görmek ister ki? Çünkü insan denen varlığı bu hayata iyisiyle kötüsüyle gerçeklik bağlar. Mesanemdeki baskı öyle yoğun ve ansızın arttı ki tutamayacağımı sandım. Bacaklarımı birbirine bastırdım ve yorganı üzerimden attım. Gördüğüm kâbus gözlerimi açsam da zaman ve mekân algımı seçmeme engel olmuştu. Yalnızca yolu biliyordum. Kapıyı hızla açarken ve hemen yandaki tuvaletin kapısını indirirken adımlarım yönünü biliyordu.

Yalnızca, bu tuvalette bir kişinin daha olabileceğini hesaplayamayacağım kadar bilinçsizdim. Kapı iki taraftan da aynı yöne doğru itilip çekilince kontrolsüz açıldı ve geriye doğru devrilecek gibi oldum. Ecevit'in hızlı elleri beni yakaladı ve dengemi korudu, onunla göz göze geldiğim an heyecandan olacak içteki baskı daha da arttı ve neredeyse iki büklüm olacaktım. "Tuvaleti kullanmam lazım," dedim dehşetle. Bunu söylemesem ve onun gözlerine bakarsam, tam bu noktada hiç güzel şeyler olmayacaktı. Ecevit beni banyonun içine doğru çekti ve olabilecek en hızlı şekilde kapıyı da kapatarak çıktı. Musluğu sonuna kadar açtım ve klozete kıl payı oturdum. Nefes nefeseydim. İçtiğim birkaç yudum şarabın korkunç etkisiydi bu.

Bu hovarda, her bir şeyden habersiz halim klozetin üzerinde son buldu. Hipnoz olmuş şekilde çeşmeden hızla akan ve yüksek sesiyle banyoda duyulan suyu izliyordum. Dün gece adım adım zihnime düşerken kemiklerimin sızısı anlam kazandı. Yediğim soğuk şimdi beni bir yaşlının kemik ağrısı gibi sızlandıracak kadar bedenime zarar vermişti ama neyse ki devamı... Devamı değil kemik sızısına, kemik kırığına bile üstünlük kurabilirdi. Gözlerimi kırpıştırdım ve ortalığa -Ecevit'in banyosuna- bakındım. *Biz...* Nefesimi tuttum. *Buna ne denir, nasıl söylenir, nasıl saklanır ya da nasıl haykırılır?* Titriyordum artık. Korku ve stres vücudumu kısa bir zamanda öyle bir ele geçirdi ki bayılacağımı sandım. Parmak uçlarımla dudaklarıma defalarca kez dokundum. Klozetin üzerinden kalkarken ellerimi hızla yıkadım ama suyu kapatmadım. Sanki su sesi kapanırsa Ecevit buradaki kaosu duyacaktı. Banyoda bir ileri bir geri gidiyordum.

Biz... Tek bir cümle, Ecevit. Seni bana versinler isterdim. Tek bir cümle, lütfen, tek bir cümle. Nadide bir çiçek gibi bakayım... Ne seni bana verdiler ne seni almama izin verdiler. Tek bir cümle.

Kendini çok iyi tanımak, belki de bu hayatın en dönemeçli yerinde hayatta kalmayı sağlıyordu. Dün gece Ecevit'ten bir cümle almak için yalvarırken tam da bu ana yatırım yapıyordum. Şimdi kendimi korkuyla yerden yere vurmamak, suçlamamak, bir kabahat işlemişim gibi ölmeyi istememek için tek bir cümle istemiştim ondan. Kurduğu cümleler dün gecenin yalnızca benim eserim olmadığını, onu zorlamadığımı, her şeyi kaybetmediğimi ve her şeyin zihnimin içinde bir oyundan ibaret olmadığını bu söz bana kanıtlıyordu.

Dizlerim beni taşıyamayınca olduğum yere çöktüm. Banyonun tam ortasındaydım. Sadece su sesini duyuyordum. Gözlerimi kapattım. Suyun o ritmik akışı, beni dün geceye kolaylıkla ulaştırdı. Bir dakikamız kalmış mıdır? Kalmak *zorunda*. Zorunluluk. Benim onu itmediğim, kafamda kurmadığım açık seçik ondan kaynaklı bir zorunluluk. *16 Kasım 1992 hiç yaşanmasaydı. Yalnızca beş dakika... Bizi düşündüğümüz beş dakika. Biz... Yalnızca beş dakika... Biz... Biz dün gece öpüşmüştük. Öpüşmek...*

Elimi yüzüme örttüm. Ağlar gibi sızlandım. Öpüşmüştük. İlk 16 Kasım 1992'siz beş dakikamızda, uzun uzun, öyle kısa, dudak teması, iki hoş süzüş değil, basbaya, büsbütün, Ecevit'in kucağındayken ben, elleri belimde, sırtımda, çıplak kollarımda dolanırken apaçık öpüşmüştük. Dizlerimin üzerine çökmüştüm ama o da çok geldi. Yere oturdum. Öpüşmüştük. Öyle az buz da değil. Yalancı bir, bir dakikanın içinde dakikalarca, Ecevit'in kucağında, Ecevit'in altında, Ecevit'in kollarında... O korkuma ve telaşıma, korkunç bir mutluluk da eklendi. Hayatımda ilk defa içinde bulunduğum o eylem, bir sabah, bir adamın ıslak dudaklarındaki ıslaklığı bile anımsarken beni kendimden uzaklaştırmıyor, tiksindirmiyor ya da neden diye sorgulatmıyor, içime senelerin mutluluğunu ekiyordu. Sanki öyle bir anın ucundan bucağından bile geçmezken içime bir mutluluk tohumu ekmiştim. Kocamandı, şimdi korkumun bile önümdeydi. *Öpüşmüştük...* Öpüşmek, sarılmak gibi, hatta ondan daha fena iki kişilik bir eylem. Üstelik ilk hamle ondan gelmişti değil mi? Hem de defalarca kez. Beni kucağına çekmesi ya? Ecevit, ilk 16 Kasım 1992'siz anda, bizden

bahsederken kendini kaybetmişçesine ya da aksine kendini bulmuşçasına beni avcunun içine çekmişti.

Avcu bir kimsesize vatan, bir kuşa yuva, bir laleye dağ yamacı, kuraklıkla boğuşan bir çiftçiye yağmur duası gibiydi. Öylesine gani ganiydi ki avcunun içinde her şey, o beş dakika ne bereketli gelmişti dün gece. Sanki bir asırdı değil, etkisi bir asır sürecekti. Biz öpüşmüştük. Biz... Öpüşmüştük. Aklımı kaçıracaktım. Biz nasıl öpüşmüştük? Öyle ilk andan, o lanet günden koptuğumuz gibi, nasıl dudak dudağa soluklanmıştık? Tamam, bilmek, konuşmak ayrıydı. Ama biz nasıl senelerdir aynı şeyin hasretini çekiyormuşçasına deliler gibi öpüşüp koklaşmıştık? Koklaşmak... Ecevit'in iç geçirmeleri kanlı canlı aklımdaydı. Kendisi bile öldüremezdi.

Yerimden kalktım, birkaç adım attım, yeniden çöktüm. Bunu defalarca kez yaptım. Yerimde duramıyordum. İçimdeki zilli bayramlıklarını giymiş zıp zıp zıplıyordu. Oyun demiştik... Tabii ya, oyun demiştik. Bayramlıklarını da Leyla teyzesi ütülemişti herhalde. O yüzden böyle zıp zıp zıplıyordu. Ona bu oyun biraz farklı diyemedim. Anlamazdı değil, umurunda olmazdı. *Bazen. Çok yorulursak ama çok... Bazen...* Bizim hayatımız o zillinin aksine yorucuydu. Ne yapacaktık? Hafızamı zorlamadım. Cevap ağzımdan taşıyordu. Birbirimizden birkaç dakika mı isteyecektik? Yeniden yere çöktüm. *Çok yorulursak ama çok... Bazen...*

Bunun ne demek olduğunu biliyor muydu? Biliyordu. *Benim adım Ali Ecevit Tarhan*, demişti değil mi? Ne büyük söz etmişti. Sanki dağlarla yarışıyordu ve yeniyordu. *Ben pişman olacağım adımı atmam, ben arkasında durmayacağım şeyi yapmam, ben kaçacağım işe girişmem, buradayım, arkasındayım... Bir 16 Kasım yaşanmasaydı, olacaklar bunlardı. Seni bana versinler isterdim, seni alırdım Firuze. Seni alırdım işte böyle, kucağıma çeker, avcumda sever, öperdim.*

Böyle demişti değil mi? İkimizin de açık seçik, sesli düşünmediğimiz bir ihtimalin mahsulleriydi bunlar. Bizim içimizde bitmişti. Kapı aniden tıklatıldığında, kırılmış gibi korktum ve başımı kaldırdım. "Firuze," dedi. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Sesimi çıkaramadım. "Su faturası," dedi yalnızca. Cevap veremedim. Pişman olmuş muydu? Ya olduysa? Ya beni tümüyle hayatından çıkaracaksa? Ya dün gece beni sokaklardan toplayışını

kabul etmezse ve Melike'yi yalnız başına ararsa? Ya şimdi aklına gelince tiksiniyorsa? Ya pişmansa... O beş dakika da büyüsü de bozulmuştu.

"Su faturası, diyorum," diye yeniden konuştuğunda kendimi sarstım ve musluğu hızla kapattım. "Tamam," diye bağırdım yalnızca. Sonra ikimiz de bir şey demedik. Aynadan kendime baktım. Dün gece Ecevit yanı başımda uyumuştu. Ne zaman kalkmıştı? Makyajım olmadığı için akmamıştı ama yine de kendimi çirkin hissediyordum. Yine kendimi paspal halimle gördüm. Ecevit'in karşısına çıkmak istemedim. Beyaz elbiseli en kötü halim bile bu halimden iyiydi. Şimdi beğenmezse, dün geceyi sorgularsa gibi küçük, basit ihtimallerle kendimi boğdum. Tıpkı tüm her şeyin dış güzellikten geçtiğini düşünen ve kendini harap eden gencecik bir kız gibi.

Kapıyı bir cesaretle açtım ve çıktım. En başta ocakta kaynayan çayı gördüm. Sonra Ecevit'in bedenini ve hemen ardından kahvaltı masasını. O masanın üstündeki ikinci tabağı görene kadar nefes alamadım. Başımı kaldırmadan ve ona bakmadan, "Günaydın," dedim. Ecevit bana bakıyor muydu acaba? *Pişman mıydı? Allah'ım ya pişmansa? Ne yapacaktım ben?* Bana kızamazdı. O öpmüştü beni. Ben yalnızca konuşalım demiştim sonuçta. Sonra o beni kaptığı gibi öpmüştü, bir de olacak iş değil kucağına çekmişti. Bunların hiçbirinde payım yoktu. Evet evet. Ortada bir suç varsa tümüyle onundu. İçim ezildi. Tümünü ona veremezdim. Suçun tümünü o işlese bile.

"Tünaydın, öğlen oldu," dedi ve elindeki menemeni masanın orta yerine koydu. Çakallı menemeniydi. Saate baktım. Sonuçta Ecevit'ten çok bakılacak ne çok şey vardı.

"Ben..." Cümleyi toparlayamadım. "Çok uyumuşum. Sen... Tamam. Uyumuşum."

"Mezarlığa gittim geldim, gözlerini bile açmamışsın."

O bana bakıyor muydu bilmem ama ben ona bakmıyordum. O kaçta kalkmıştı ki? Sabahın köründe olacaktı. Mezarlığa gidip gelmişti, bir de kahvaltı hazırlamıştı. Ben de uyumuştum. İnsanı bir uyku tutmazdı, aksine mışıl mışıl uyumuştum. Ecevit'in koynunda uyumak buna denirdi. "Hadi menemen soğuyor," dedi. Ondan komut almadan hareket etmiyordum. Yavaşça sofraya oturdum ve çaylarımızı izledim. Sonra

hiç göz göze gelmedik. Ecevit ekmek uzattığında bir dilim aldım. Ne yapacaktık?

"Dinlendin mi?"

"Kemiklerim ağrıyor."

"Hadi ya niye ki, soğukta mı oturdun yoksa?" dedi oldukça ciddi bir sesle. Gelen taş başımı yardı ama bir kez bile dönüp bakmadım. Koca koca açtığım gözlerimle kahvaltılıklara baktım. "Kahvaltıdan sonra bir tane ağrıkesici iç, yat biraz daha. Sonra çıkacağız," dedi. Göz ucuyla, gözlerine ve dudaklarına denk gelmeyecek şekilde yüzüne baktım. Mesela burnuna. Dimdikti. Gözlerini benden kaçırmıyordu.

"Seher'e mi?" diye sordum. Aramış mıydı? Aramalıydı zaten. Hiçbir şey daha öncelikli değildi.

Ama o,"Hayır," dedi. "İşimiz var."

"Ne işimiz var?" diye sordum tekrardan.

"İşimiz," dedi yine. Yani insanı en olmadık yerde germeyi başarıyordu.

"Ne işi?" diye tekrar sordum. Cevap vermedi ve tabağına kahvaltılıkları almaya başladı.

"İş," dedi sonra. Şaka mı yapıyordu? Kaşlarım çatıldı ve ilk kez gözlerine baktım. Yok, ciddiydi. Bir kez daha sorsam sadece iş diyecek, sonra da sonsuz bir suskunluğa mı karışacaktı?

"Ne olduğunu söylesene Ecevit?" dedim. Onun da hareketlerinde bir acele, rahat olmak isterken bir telaş, ne yapacağını bilmemezlik mi vardı yoksa ben bunları kafadan mı kuruyorum diyecekken az kalsın çay bardağını devirecekti. Bu telaşı ben ona bakınca artmıştı. Benim ona bakmamam onu daha rahat mı kılıyordu? Utandığını nedense o ana kadar hiç düşünmedim. Ne bileyim? Öyle işte... Halbuki o da dün gece ilk defa öpüşmüştü. Terziyi dengede tutmak adına gözlerimi iyice ona diktim. "Ecevit," diye seslendim. Koluna asılıp onu dürtmek istiyordum. "Ecevit söylesene. Ecevit! Nerede ne işimiz var? Ne oldu? Melike'yle mi alakalı? Ecev-"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi ilk kez benimle göz göze gelirken. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor." Gözlerimizin arasında âdeta şimşekler çaktı. Biz öpüşmüştük... Birbiriyle öpüşen insanlar, böyle delirmiş gibi, başka işi yokmuş gibi her göz göze geldiklerinde o anı mı

düşünüyorlardı? Bu olamazdı değil mi? İnsan hayatının akışına aykırıydı bir kere. İnsan nasıl yaşamaya devam edebilirdi?

"Hesap sormuyorum, soru soruyorum," dedim sorduğum soru aklımdan uçup giderken. Gözlerimi sabit tutamayacağımı anladığımda hızla çektim ve ne tesadüf ki Ecevit de benimle aynı zamanda aynı şeyi yaptı. İkimizin de gözleri birbirinden koşar adım uzaklaştı, benim payıma peynir düştü. Peynire bakmaya başladım. "Melike'yle mi alakalı?" diye sordum öyle olduğuna neredeyse eminken.

"Hayır, değil," dedi ama o. Bu cevabın beni ne kadar korkuttuğunu tahmin bile edemezdi. O zaman nereye gidiyor olabilirdik ki? Sabah mezarlığa da gitmişti halbuki. Elimdeki çatal avcumla bütünleşti. Benimle beraber gideceği Melike dışında bir yer aklıma gelmiyordu. Dudaklarımı ısırdım. Ya neresiydi?

"Ne giyeceğim?" Bunu sorarken amacım gideceğimiz yeri tahmin etmekti ama aksine var olan bir sorunun altını çizdim.

"O var daha doğru," dedi. Aslında birkaç parçam burada oluyordu ama giydikten sonra her seferinde eve gittiğim için artık burada değillerdi. Aklıma beyaz elbisem geldi. Kirliydi, zaten artık onu da giymek istemiyordum. Ayakkabım? Ecevit'in kıyafetlerinin altında bordo topuklularım ne de hoş dururdu öyle... Kaldı ki onları da giymek istemezdim.

"Bir iki parçam burada dursun bence," dedim tepkisini ölçmek için. Herhalde dün geceden pişmansa buna hayır diyecekti. Kendime bu şekilde kotalar koymaya başladım. Bu böyleyse şu şöyledir, şu böyleyse bu böyledir.

"Götürdüğün geri gelmiyor ki Firuze," dedi, zaten halihazırda bu durumdan hiç memnun değilmiş gibi. Yok öyle yalan da söylemiyordu üstelik, tümüyle doğruydu.

"Tamam, ben o zaman birkaç parça getiririm," dedim birkaçı vurgulayarak. İki kazak, iki pantolon, bir de elbise yeterdi sanırım. Tam o vakit gözüm üzerime takıldı. Ecevit'in koca kıyafetlerinin arasında oğlan çocuğu gibiydim. "Ecevit," diye seslendim. Haddini aştığımı hissedersem, öyle bir bakış yakalarsam ne yapar, ne derdim bilmiyordum. Sadece kendimi en kötüsüne hazırladım. "Yerin varsa sadece bir tane de pijama takımı getirebilir miyim?" Gözleri yavaşça bana dokundu. Avcumu sıktım. "Eğer

ki kalırsam diye. Yani kalmam gerekirse diye. Yerin varsa. Tabii sadece bir tane. Çok yer kaplamayacak şekilde."

Ecevit'in yutkunduğuna şahit oldum. O getireceğim birkaç parçayla pijama takımının aynı kefede olmadığının farkındaydı. "Kıyafetlerim rahat değil mi?" diye sordu yalnızca. Bu *getirme* mi demekti yoksa yalnızca kıyafetlerinin içinde kendimi rahat hissedip hissetmediğimi mi sorguluyordu?

"Rahat ama kendimi içinde hasta hissediyorum," dedim dürüstçe. Kaşları çatıldı. "Yani ilk giydiğimde hastaydım ve devamında da hastaydım. Bu tamamen psikolojik. Seninle alakalı değil. Bana hastalığı hatırlatıyor. Her neyse," dedim. "Boş ver. Öyle şey aklıma geldi benim. Her neyse."

Bunu kişisel alanına saldırı olarak algılasın istemezdim. Dün öpüştük ama... Aması yok, o ayrı bu ayrı. Yatak da kişisel alan ama... Aması yok, o ayrı bu ayrı. Öpüşmek ayrıydı, onun hayatının merkezine oturmaya çalışmak ayrıydı. O pijama takımı belki de onu ifade ediyordu.

"Neye ihtiyacın varsa getir," dedi ama ben çoktan vazgeçmiştim. Onları getirmek alelade *ben bu evde kalıyorum, yavaştan da yerleşiyorum* demekti. İçimdeki kırgınlığa hiç fırsat vermeden önüme döndüm. Ecevit yalnızlığı seviyordu. Ve biz de bir başka 16 Kasım ihtimalinde değilsek bu yalnızlık onun hakkıydı. Aynen bunları tekrar ettim. Şahsi alan, şahsi alan, şahsi alan... Benim atölyeme herhangi biri pijama takımını getirip dolabıma koyamazdı. Ama Ecevit'e izin verirdim. Kes sesini artık!

"Şimdi bu kıyafet işini nasıl yapalım? Ben önce eve gitsem..." dedim ve üzerime yeniden baktım. Annem yakama yapışırdı. "Çok uygun değil."

"Ben çıkıp bir şeyler alayım."

En doğrusu da bu olmalıydı. Bu kılıkta eve gidemediğim gibi alışverişe de gidemezdim. Oğlan çocuğu gibiydim. Ecevit'le aynı anda peynire uzandığımızda ellerimiz gayriihtiyari çarpıştı. Elimi hızla çektiğimde ellerimizin çarpışması beni nasıl ürküttüyse böylece çekmemle de o irkildi. "Pardon," dedim hemen. Bakışları bana değdi ve küçüldü. Kaşları çatık bir şekilde tepkimi izledi. Sanki gözlerine baksam *dün gece koynumda uyudun, kucağımda öpüştün benimle* diyecekti. Hayreti görmedim ama hissettim. Ellerimi stresten sıktığımı görmesin diye masanın altında sakladım. Dudaklarımı dişledim ve kahvaltılıklara baktım. Ne yapacaktım? Bir şey mi

yapmam gerekiyordu? Elimi bir zaman sonra yavaşça alttan çıkardım ve kahvaltılıklarımı tabağımda bölmeye başladım. İkimiz de suspustuk. İlk konuşan kaybedecekti sanki. İkimiz de sessiz sedasız kahvaltı ediyorduk. Başta biraz iştahsızdım ama ne zaman ki menemeni yemeye başladım, utana sıkıla yemekten vazgeçtim. Onun gibi yapan başka kimse yoktu. Ecevit sanırım benden daha az yedi. Dün hiçbir şey yememiştim, biraz daha diye diye menemenin çoğunu yedim.

Ecevit ayağa kalkarken, "Sabır selamet," dedi ve başka bir şey söylemeden masayı terk etti. Odaya girdi, bir dakika dolmadan kabanıyla çıktı. "Özellikle istediğin bir şey var mı?" dedi. Başımı iki yana salladım.

"Alt giyimde en küçük bedeni al, belimden düşmesin yeter," dedim oldukça emrivaki şekilde. Hayır, sadece rica etmek istemiştim ama böyle uzaktan uzaktan birbirimize bakarken sesim hiç de rica eder gibi çıkmadı. Göz göze geldiğimizde tek kaşı kalkıktı. Masadan da zaten çok keyifle kalkmamıştı, ona ne hissettirdiğimi tam olarak bilmiyordum ama eli ayağı sanki birbirine dolanmıştı.

"Emredersin," dedi sadece. Sonra da çıktı gitti.

"Emretmiyorum, rica ediyorum," desem de beni tek duyan mama kabının başındaki kediydi. Yalnız kaldığım masada, dudaklarımı yaladım, onun dudaklarının tadını aldım. Bu öyle ansızın buldu ki beni, ensemden vuruldum sanki. Hızla koltuğa baktım. *Ecevit'in dudaklarının tadı...* Nasıl anlatılırdı bilmiyordum, tek bildiğim damağımda kalmışlığın hissiydi. Dün gece alsam da fark ettiğim bir tat değildi bu. Şimdi o öyle çıkıp gidince anımsadığım bir tattı. İç geçirdim ve kediye baktım.

Büyüyordu ve biliyordum ki ben onun umurunda değildim. "Biz dün gece öpüştük," dedim daha fazla içimde tutamadan. Anlatacak kimsem yoktu, yine dönüp Ecevit'e anlatmak istiyordum. Ondan başka kimsem yoktu. Kalbim duyduğuyla hızla çarpmaya başladı. Soluklandım. Kedi kafasını bana çevirdiğinde yeşil zemberek gözlerini bana dikti. İkimiz de gözlerimizi kırpmadan birbirimizi izledik. Çok garip bir enerjimiz vardı. Açıkçası bunu iyi sözlerle anlatamazdım, benden eğer ki mümkünse çok hoşlanmıyordu. Mesela şimdi burada konuşan Ecevit olsa böyle gözlerini dikip bakmazdı. Tavrımı hiç değiştirmeden ona anlatmaya devam ettim. Birine anlatmam gerekiyordu. Boş bir duvardansa, nefes aldığını bildiğim,

göz göze geldiğim bir canlıya anlatmak kesinlikle daha makuldü. "Demek ki biz öyle olmasaydık, birbirimizi hep öperdik," deyiverdim içimden geldiği gibi. Bunu Ecevit'e de söyleyemezdim. Kedi bana bakmaya devam etti. Sonra tiz bir sesle miyavladı. "Evet," dedim. Yeniden miyavladığında beni huzursuz etmeyi başardı. Anlıyor gibi bakıyordu âdeta. Derin bir nefes aldım ve kalkıp sofrayı toparladım. Ecevit ne zaman gelirdi hiç bilmiyordum. Bir tane ağrıkesici içtim. Amacım yatak odasını da toparlamaktı.

Odaya girince beyaz elbisemi hatırladım. Ecevit'in dün gece ustalıkla üzerimden çıkardığını hatırlıyordum. Sonra ne yapmıştı? Bir köşeye koymuş olmalı ya da yere bırakmalıydı. Ortalıkta yoktu. Eğilip yatağın altına bile baktım. Kirli sepetine mi bırakmıştı acaba? Önce kirli sepetine, sonra çamaşır makinesine baktım. Yoktu. Odaya geri döndüm, yatağın içine kadar ortalığı yeniden taradım. Hayır, yoktu işte. Atmış mıydı? Benim dün gece yakmayı kafaya koyduğum beyaz elbisemi atmış mıydı? Tamam kirliydi, tamam ben atacaktım ama o mu atmıştı? Öfke mi yoksa hayal kırıklığı mı, hangisinin ağır geldiğini bilmiyordum. Bordo topuklu ayaklarım neredeydi? Onları da aradım ama bulamadım. Çıkıp kapının önüne kadar baktım. Hayır, yoktu. Hadi beyaz elbisemi kirlendi diye atmıştı, ayakkabılarımı niye atmıştı?

Bakmadığım yer kalmamıştı. "Ecevit," dedim evin orta yerinde dururken. Tamam beni anlamıyordu, tamam yaptıklarımı makul bulmuyordu ama elbisemi ve ayakkabımı atması mı lazımdı? Atmasından başka bir ihtimal düşünmediğimden gözlerim sulanmış, bir sağa bir sola bakıyordum şimdi. Ne yapacak, ne tepki verecektim bilmiyordum. Verdiğim hangi tepki beyaz elbisemi geri getirecekti ki? Benim beyaz elbisemi nasıl atardı? Öfkeyle onun dolabına yöneldim. Amacım neydi bilmiyordum, onun kıyafetlerini mi çöpe atacaktım? Bunu yapacak değildim. Sadece öfke beni onun kıyafetlerinin önüne koydu, mantık koysaydı herhalde kendi beyaz elbisemi onun dolabında görünce bu kadar tepki vermezdim. Ecevit'in birkaç siyah gömleğinin yanına, en başa asılmış askılı bir elbise gördüm. Rengi beyazdı, kumaşı satendi ve dolap boyunca uzanıyordu. Yine de avcumu elbiseye atana, önünü görene kadar emin olamadım. Ancak o zaman ***bu benim elbisem*** diyebildim.

Önündeki kırmızı şarap lekesi artık yoktu. İlk aldığım andaki gibi beyazdı. *Yıkamış mıydı?* Yıkamış, askılamış ve dolabına kaldırmıştı. Ayakkabılığa hızla gittim. Kapağını açtım ve Ecevit'in siyah rugan ayakkabısının yanındaki bordo ayakkabılarımı gördüm. Yan yana koymuştu, burunları bana doğru bakıyordu şimdi. Ne ayakkabımı ne de elbisemi atmıştı. Niye atsaydı diye düşünülmemeliydi. Dün gece bana kızgındı. Bu elbiseye de, ayakkabılara da, İstanbul'a da kızgındı. Ayakkabılığı kapattım ve kıyafet dolabına geri döndüm. Benim elbisem mi diye bir daha baktım. Sanki başka bir kadının kıyafetlerinin Ecevit'in dolabında olması mümkünmüş gibi.

Umut, topraktaki tohum gibi filizlendi, kalbimin orta yerinde, kara kışı umursamadan açtı. Elimde olsaydı, engel olabilseydim, dün geceki o sokak köşesinde yaşadığım andan sonra o tohuma izin vermezdim. Engel olurdum ama elimde değildi. Bu elbisenin benim için ne ifade ettiğini bile bile niçin yıkamıştı, temizleyip, aklayıp paklayıp bir de dolabına asmıştı? Nedendi bu özen? Benim bir daha giymeyeceğim için yakmayı düşündüğüm bir elbiseydi. Niçin bir daha giymeyecektim? Çünkü İstanbul'a gitmeyecektik. *Gidecek miydik? Firuze, yapma. Bunu bir kere daha kendine yapma.*

Ama yıkamış baksana! Mis gibi yapmış! Asmış da. Hem de dolabına! Bak işte! İstemese yapar mıydı? Kirli sepetine bile atmamış işte! Bak!

Umut, ömrü hayatımda ilk defa baskın geliyordu. Soluklandım. Umutsuz yaşamak, umudu kabul etmemek değildi, umuda çabucak yenilmekti. Elbise dolabını geri kapattım. Hiç görmemiş gibi yapacaktım. Görürsem bana geri verirdi, biliyordum. Bana verirse de ben yeniden kıyafet dolabıma asmazdım. O yüzden onda kalması, yok olmaması ama elimin de altında olmaması, benden çok daha güvenli bir yerde durması en iyisiydi. Onu bıraktım ve yatağa oturdum. Çok geçmeden Ecevit'in yastığını kavradım ve ondan taraf yorganın altına girdim. Şimdi bu uyuşukluk ve tatlı sıcaklıkla ya kalkıp bir fincan kahve içecek ve hiç uyumayacaktım ya da ihtiyacım olmasa da yine uyuyacaktım. Uykuya dalmayı tercih ettim çünkü bir fincan kahveyi hep bulurdum ama Ecevit'in kokusunun sindiği yatağı ise hiç... Hayalle gerçeği, oyunla rüyayı ayırt edemediğim bir zaman geçirdim. Bir başka 16 Kasım'dan sonraki herhangi bir zamanda Ecevit'le ağaçlı bir yolda yürüyor, ellerimizi tutuyor ve birkaç adımda bir

durup öpüşüyorduk. Uykuya daldım mı dalmadım mı hiç bilmiyordum, yalnızca içimden *demek ki biz hep öpüşürdük* diyordum. Sonra? Ne sonra? Sonra ne olurdu kimbilir? Çok öpüşmenin sonu neydi bilmiyordum. Çok öpüşmemiştim. Öpüşecek miydim onu da bilmiyordum ama kesinlikle, bir başka 16 Kasım'dan sonra onlar çok öpüşmekten sonra yapılan diğer her şeyi de yaparlardı.

"Firuze." Adım mırıldanıldığında, o ağaçlı yoldan mı yoksa yatağın bir köşesinden mi geldi bilmiyordum. Zaman bu anın içinde varla yok arasında bir hisle geçip gitti. Herhalde ben başımı yastığa koyalı ancak on dakika olmuştur sandım ben ama hayır, öyle değildi. Ecevit'in sesine dokunuşu da eklenince titreyerek irkildim ve dokunuşuna temasımı ekledim. "Benim," dedi. Ben, beni uykumla bırakacak sandım. O yüzden elini tuttuğum gibi başımı ona doğru ittim. Sıcak bir yuvada uyuyakalmak içindi bu. "Uyanman lazım."

"Hı hı."

"Hadi kalk," dedi ısrarla. Konuştukça, boynumdan kuştüyüyle okşanıyormuş gibi hissediyordum. Uyku çok tatlıydı. Ev çok sıcaktı, menemen yemiştik ve şimdi öğlen uykusuna yatabilirdik. O öğlen uykusunda gördüğüm her şeyi onunla bölüşebilirdim. "Firuze."

"Hı, hı."

"Hı hı," diye karşılık verdi. Sesini artık daha yakından duyuyordum. Gözlerimi birkaç kez daha adımı söylemesiyle beraber açtım. Tam da hissettiğim gibi bana yaklaşmıştı. Gözlerimi açıp kapattım ve onun kahverengi gözlerine baktım. Doğanın bir bildiği vardı. Kahverengiye yakışmamış tek bir yeşil anımsamadım o an. Zihnimde bir tablo belirdi. Dışarıdan bakan önce kahverengi toprakla yeşil ağacın ihtişamlı birleşimini görüyordu ama sonra daha dikkatle bakınca resmin derinine usta bir fırçayla gizlenmiş gözleri görüyordu. Ürkütücü ama muazzamdı. Çizme isteği vücudumu ürpertti ve Ecevit'in yüzüne bakarak sanki ondan ürperdim, başımı geri çektim.

Kaşları çatık beni izledi. Yaptığıma bir anlam vermeye çalıştı ama zihnimdeki tabloyu görmesi imkânsızdı. Göremediği için sanırım, hiç memnun olmadı. "Firuze," dedi.

"Hım?"

"Dün gece ne kadar şarap içmiştin?"

"Ne?"

"*Sarhoş değilim*, dedin inatla. Ne kadar içmiştin?" Boynumdan huylandım ve var gücümle kaşıdım. Gözlerimi bir açıp kapatıyordum, uyku benden uzaklaşıyordu. "Sarhoş muydun dün gece?" dedi buz gibi bir sesle. Ağrıkesici bedenimdeki ağrıları benden yine bencilce uzaklaştırmıştı. Mışıl ışıl uyumuştum. Ecevit'in ani yükselen sesiyle, uykum tümüyle açıldı. "Firuze sarhoş muydun?"

"Hayır, içemedim döküldü."

"Sarhoş değildin?"

"Yok," dedim. Bunu neden sorguluyordu hiç anlam veremiyordum, çok ilgilenmiyordum da. Elini ellerimin arasından çekti.

"Kalk hazırlan, birkaç parça aldım," dedi. Üzerimdeki yorganı itti ve beni uyutmadı. Yatağın dibinde alışveriş torbaları duruyordu. "Hazırlan da çıkalım. Bekliyorum salonda, çabuk ol," dedi art arda. Oturur pozisyona geldiğimde yatak odasından çıktı. Ellerimi saçlarıma daldırdım ve alışveriş torbalarına daldırdım elimi. Bir tane kumaş pantolon, iki tane kot pantolon geldi elime. Kot pantolonlardan biri dar paça, diğeri ispanyolpaçaydı. İspanyolpaçayı çekip aldım ve yatağa koydum. Bunları aldığına göre demek ki bu tarzın uyacağı bir yere gidiyorduk. Diğer torbaya elimi uzattım ve siyah, kalın, çok da yüksek olmayan topuklu, bilekten botlara baktım. Onu da yere bıraktım ve üstlerin olduğu torbayı elime aldım. Bir gömlek, iki kazak almıştı. Elim gömleğe gitti, üzerine de kazak geçiririm dedim ama aklıma içimde sutyen olmadığı geldi. Kazaklardan hangisi buna en uygunsa onu giymem lazımdı. İkisi de tam bol, üzerimde salınacak kazaklar değildi ama yine de tercih yapmam şarttı.

Ne yapsam ne etsem diye düşünürken dördüncü alışveriş torbası gözüme çarptı. Üzerindeki markanın tanıdıklığı olmasa onun da içinde kazak ya da pantolon var sanırdım. O tanıdık açık pembe rengiyle kaşlarım çatıldı ve istemsizce göğüslerime dokundum. Sutyen mi almıştı? Sutyenim olmadığını mı biliyordu? Dün gece yine gözümün önünde belirdi. Bilmemesi mümkün müydü? Derin göğüs dekoltesinden de sırt dekoltesinden de belliydi ama... Yerimden utançla doğruldum. Dün gece odak hiç gö-

güslerime kaymamıştı ki? Kaymamıştı... Kaymasa da anlaşılır ve akıl edilir miydi? Ne bileyim... Ne bileyim Allah'ım, ne bileyim...

Açık pembe torbanın önünde diz çöktüm ve korkuyla elimi içine daldırdım. İçinde bir yumuşak bir sert, tok bir yapı vardı. Sert olanı elime geldi ve çıkarıp aldım. Siyah bir sutyendi. Bana külot aldığında, banyonun orta yerinde bu kadar utanmamıştım. Aksine öyle sevinmiştim, öyle sevinmiştim ki, o ihtiyaçta aklıma bunlar gelmemişti ama şimdi elimdeki sutyene bakarken ellerimi kulaklarıma kapatıp bağırmak istemiştim. Ecevit hayatında kaç kez sutyen görmüştü, bedenini ve modelini nasıl seçmişti? Mağazanın orta yerinde görevliyle konuştuğu aklıma gelince bağıracağımı sandım ve elimi ağzımın üstüne örttüm. Bedenine baktım, benim göğüslerim küçüktü, evet ama yine de Ecevit'in bunu gözlemlemesi, gözlemlediğini anımsaması ve o an durumu insanlara nasıl anlattığını duyunca kendimi yatağın altına itip yok etmek istedim.

Ne demişti, nasıl seçmişti, biri yardım etmiş miydi? Yoksa bu rakam ve harflerin büyük ve küçüklüğünü nasıl biliyordu? Bilmesi mümkün değildi. Utançtan ölmek istiyordum. Torbayı ters çevirdim ve korkarak çıkanları bekledim. İlk önüme çoraplar düştü. Elimin tersiyle ittim. Başka sutyen aldıysa nereye saklayacaktım? Külotların varlığını daha kabul edememiştim. Allah'ım kendimi bu odaya nasıl kilitleyecektim? Düşen bir diğer yumuşak kumaşı ne olduğunu anlayamadan hoyratça avuçlarımın içine aldım. Sanki bir çukur kazmalı ve bu torbadan çıkan her bir şeyi o çukura, üstüne de beni gömmeliydim. Yüzüm ağlamaklı bir şekilde elimdekine bakarken, takımın pantolonu bu eğreti tutuşuma katlanamadı ve düştü. Gözlerimi düşene diktim. Saten, inci renginde bir kumaştı. Düşen de takımın pantolonuydu. Bu neydi? Elimde kalan parçasını açtım ve görmek için havaya diktim.

Benim ellerimde kalan gömlekli, inci renginde, alt üst, saten bir pijama takımının üstüydü.

Bana hiçbir şey, bu sutyeni sonsuza kadar unutturamaz sanıyordum. Ama elimden ilk sutyen düştü. Pijama takımı mı almıştı? Yerde olan uzun pantolonunu da aldım. Bir tane XS beden, saten pijama takımı almıştı. *Yalnızca bir tane*... Sanki dünyadaki bütün pijama takımlarını almış ve dolabını donatmıştı. Bu evinin bir başka kapısını bana açması, bir anahtar

da bana çıkarması, evin içinde bir köşeyi bana ait kılıp tapuda bölüştürmesinden çok da farklı gelmişti. Yere komple oturdum. Gitmiş en güzelini almıştı. Bir inci gibi parlıyordu.

İlk pijama takımım, ilk bayramlığım kadar sevinç uyandırdı içimde. Yanıma asmak, başucuma koymak ve akşamı beklemek istedim. Geriye kalan her şeyi birer mahlukatmış gibi ittim ve pijamamı katladım. Hızla kalktım. Onu evin en güzel köşesine koymak istedim. Ecevit'in pijamalarının yerini anımsıyordum. İlk çekmecedeydi. Açtım, onun da birkaç takım pijaması vardı zaten. Onların yanı başına, pijamalarımı özenle yerleştirdim. Açıp gördüğünde ne yapardı bilmiyordum ama ne yaparsa yapsın, olur da bana hesap sorarsa, *almasaydın o zaman Ali Ecevit* diyecektim. Almasaydın, bana bu cesareti sen verdin.

Öpmeseydin o zaman Ali Ecevit, bana bu cesareti sen verdin.

İçime giydiğim beyaz gömleği ispanyolpaça mavi kotumun içine sıkıştırmış, gömleğin üzerine de yeşil, örme ve yün kazağı giymiştim. Botlarımı da evin içinde giyerken saçlarımı özenle taramış ama toplamamışken Ecevit'in de evinde kalan birkaç makyaj malzememle yüzümü renklendirmiştim. Göz kalemim artık dudak kalemi, rujum artık allığım ve belki de farımdı. Annemin görse kriz geçireceği makyaj tekniklerimden sonra yüzüm şimdi yeşil kazağımla uyum sağlayacak bir canlılıkta, renkte ve kendimi çirkin hissetmeyeceğim güzellikteydi.

Üzerime şişme montu almadım, elimde tuttum. Odadan çıktım. Ecevit'in sigara ve çay içerek beni beklediğini tahmin ediyordum zaten. Başı hafifçe sağa düşmüş, tek kaşı kalkık bir şekilde kapıyı izliyordu. Çıkar çıkmaz göz göze geldik. Beni baştan aşağı süzdü. Göz göze geldiğimizde sigarayı yeniden dudaklarına yaklaştırdı, bir nefes çekti. Yanakları içe doğru çöktü ve yanaklarını konumunu bir süre daha korudu. Kazağıma son kez baktı ve sordu. "Oldu mu?"

Dudaklarımı ıslattım ve gülümsedim. "Oldu," dedim. Her şey... "Teşekkür ederim."

Sigarasını küllüğe basarak söndürdü. Peteğin altında günün kaç saati uyuduğunu bilmediğim kediye baktı. "Bunun akıbeti ne oldu?"

Yerinden doğrulurken koyu lacivert kabanını giydi. Atkısını eline aldı, sonra ve bana baktı. "Ne gibi?" diye sordum habersizce.

Atkısını kendi boynuna sarmaktan son anda döndü ve bana uzattı.

"Hayır hayır, sen tak."

Kendisi boynumdan geçirdi ve geri çekilip ayakkabılarını giydi. Artık atkısı boynundaydı. Onun gözünün önünde hemen sarıp sarmalamadım ama tüm odağım artık atkıydı. "Ne gibi derken?"

"Ne?"

"Bulmadın mı birini?"

"Kime?"

"Kime olabilir Firuze?" dedi kapının önünde çıkmamı beklerken ve yüzüme bakarken. "Bana birini bakacak halin yok ya hani?"

Atkısını benden geri isteyecek miydi? Dönerken gizlice katlayıp montumun içine sıkıştırırsam fark etmezdi bile. Evden çıktım ve kapıyı kilitlemesini izledim. "Kendime mi?" diye sordum. Odaklandığım soruda özne kesinlikle bir insan olmalıydı ve neyden bahsettiğini anlamayınca en yakın kişilerden örnek verdim.

"Kendime mi?" diye sordu Ecevit hayretle. Kapıyı kilitleyince onu gerimde bırakıp asansöre gittim. Arkamı döndüğüm ilk an atkısına burnumu sürttüm. Atkı bir insanın boynuyla en yakın temasta olan eşyaydı. Bunu takmanın bütün gün Ecevit'in sinesinde yatmaktan bir farkı yok gibi geldi.

"Sana söylüyorum Firuze!" diye son anda asansöre binerken yüksek sesle konuştu. Vallahi de billahi de düğmeye basmıştım, inecektim.

"Ne oldu?" diye sordum. Çok hiddetliydi de neye bilmiyordum.

"Kendine birini mi bulmayı planlıyorsun?" Asansörde bana oldukça uzak bir mesafede durmuştu, yüzüme bakıyordu.

"Ne alaka?" diye sordum. Kendime ne için birini bulacaktım ki?

"Sen benim ne dediğimi anlıyor musun?"

Kestirip atmak için, "Of Ecevit, ne oldu?" diye kızdım hemen. "Anlamıyorum ne diyorsun? Ne çok konuştun!"

"Ne, çok mu konuştum?" diye şaşkınca sordu. Asansörden ondan önce indim ve sanki arabayı nereye park ettiğini biliyormuş gibi topuk tıkırtılarımla yürümeye kalktım ama beni ensemden tutar gibi tuttu ve

"Nereye?" dedi. Kaşlarım çatık bir şekilde gittiği yönden yürüdüm. İkimizin de huysuzluğu üzerindeydi. Üstelik arabaya binip, "Nereye gidiyoruz?" deyince ve cevap alamayınca iyice birbirimize girdik. Cevap vermedi, sadece arabayı sürdü.

Bacak bacak üstüne attım ve inattan bir daha sormadım. O da soru sorarsa cevap vermeyecektim.

İkimiz de hiç dün gece öpüşmemişiz gibi birbirimize kurula kurula yolu tamamladık. Bacağımı sallıyor, beni nereye götürürse götürsün bir illet gibi davranacağıma dair içimden yeminler ediyordum. Öyle surat asacaktım ki, *ah lanet olsaydı da getirmeseydim seni* diyecekti. Ben de ona diyecektim ki, *getirmeseydin*. Biz dün gece öpüşmüştük. Tamam, hiçbir şey olmamış gibi davranmayacaktık ama bir şey olmuş gibi de nasıl davranılırdı ki? Sanırım öyle davrandığımız için birbirimize tahammül edemiyorduk.

Salladığım bacağıma ara ara baktı. Rahatsız olduğunu fark etsem de durmadım, o da bana müdahale etmedi. Arabayı sonunda park ettiğinde geldiğimiz yere baktım. Nezih bir semtte, dört katlı bahçesi büyük bir apartman dairesinin önündeydik. Her ne kadar apartman dairesi olsa da biraz dikkatli bakınca işyeri olarak kullanıldığı anlaşılıyordu. Oranın önündeydik şimdi. Melike için de burada değilsek, ne için buradaydık?

"Üçüncü katta seni bekliyorlar," dedi ve kolundaki saate baktı. "Beş dakika sonra randevun var." Sesi yoldaki halimize rağmen oldukça yumuşamış, sakinleşmişti. Yüzüne baktım.

"Ne randevusu?" diye sordum şaşkınca. Bedenimi bir korku sardı. Herhangi bir şey anladığım için değil, yalnızca beklemediğim herhangi bir şeyin içinde bulunduğum için. Kendimi hazırlamadığım her şey beni mahvederdi. Ellerim neredeyse titremeye başlayacaktı. Bacaklarımın arasına hızla sıkıştırdım. Kalbim çok kötü bir şey olacağını hissetmiş gibi çarpmaya başladı.

"Psikolog Özge Meral, seni bekliyor," dedi sakin bir sesle. Korkum ne derse tetiklenmez ve azalırdı bilmiyordum ama kesinlikle söylediği bana iyi gelmedi.

Dönüp binaya baktım ve "Neden?" diye sordum. Dudaklarım kurumuştu, nasıl renk attığımı görmesem de tahmin edebiliyordum.

"Firuze," dedi. "Sakin ol."

"Annem mi yaptı?"

"Annen umurumda değil," dedi yalnızca. Nedense her şeyin sorumlusu o gibi geldi bana. "Bu kadını da ben buldum, buraya da ben getirdim, burada da ben bekleyeceğim. Annen umurumda değil. İşin erbabına gitmek istiyor musun diye sana sormuştum, hatırlıyor musun?" dedi. Annemin atölyeye geldiği ve babamın adaylığını açıkladığı günden bahsediyordu. Soluklarım hızlanmıştı. Kolumdan tutup beni sürüklemiyordu ama sürükleyecek kadar tetikteydim. Çünkü hep böyle olmuştu. O odaya hep kolumdan sürüklenerek getirilmiştim. Başka türlüsü nasıl olur bilmiyordum. Kendimi koşullamıştım.

"Ben de *istemiyorum*, demiştim."

"*Bu bir istek mi tavsiye mi*, demiştin."

"Sen de *tavsiye*, demiştin," diye devam ettim.

"Bu bir istek," dedi kendinden eminken. Halbuki bu o zaman bir tavsiyeydi. *Tavsiyen reddedildi*, demiştim ve konuyu kapatmıştım. Ellerime baktı, dişlerim birbirine çarpıyordu. "İsteğimi reddetme hakkın var. Arabayı geri sürebilirim." Kolumdan sürüklemeyecekti, ben biliyordum ama içimdeki bu dürtü bilmiyordu. Ecevit'in elleri bile bana uzansa, onun elleri olduğunu unutacak ve kendimi korumaya kalkışacaktım. "Ama bana yeniden bu istek mi tavsiye mi diye sorarsan, istek. Gitmeni istiyorum." Yeniden ellerime baktı. "Sıkma ellerini," diye uyardı. Hem sıkmış hem de bacaklarımın arasında baskı uyguluyordum. Uyuşmaya başlamışlardı. "Firuze," dedi. Elleri bana uzandığında az önce ona karşı bile geliştirdiğimi düşündüğüm koruma içgüdüsü başkaldırmadı. İki elimi de tek avcunun içinde tuttuğunda ne oldu bilmiyorum ama iki elimin de tek avcunda olması beni gözyaşı dökmeye itti. Dudaklarım aralandı ve kesik kesik nefeslendim. "Gitmek istemiyor musun?" diye sordu yalnızca. Bana âdeta burada tek önemli olanın benim kararım olduğunu anlatıyordu. Sanki bu kez ben ne desem o olacaktı. Bunu Ecevit söylüyordu ama emin olamıyordum.

"Bir kez git, sonrakilere öyle karar ver."

"Ecevit," dedim tutuk bir sesle.

"Her şey yolunda, güvendesin," dedi. Bu belirtilerin ona olası bir panik atak öncesini anımsattığını biliyordum. Sanki Ecevit artık benim

panik atağımı kavramıştı. Annem hâlâ kriz geçirdiğimi anlamaz, kalp krizinden korkardı. Ecevit hâkimdi, her şeye, sanki senelerdir benim ataklarıma maruz kalmış gibi sorgulamıyor ve kontrol ediyordu.

"Üzerimdeki kazak hangi renk?" diye sordu. İstemsizce güldüm. Komik geldi.

"Kahverengi."

"Sabah kahvaltıda ne hazırladım?"

"Çakallı menemeni."

"Kaç dilim ekmek yedin?"

"Saymadım."

"Ben saydım? Beş dilim ekmek yedin." Ona baktım. Ciddi miydi? Tüm odağımı çekti bu.

"Saydın mı?"

"Merak ettim," dedi usulca. Bu beni bir kez daha gülümsetti.

"Bana pijama takımı almışsın," deyiverdim. Konudan konuya bir kuş gibi atlıyordum. Sadece o an bana niçin pijama takımı aldığını bilmek istedim.

"Evet, hangi renkti?"

"İnci rengindeydi. Niçin aldın?" Dişlerim kontrolsüzce birbirine çarpmaktan kurtulmuştu.

"Getirmeyecektin," dedi tek kaşını kaldırıp. Ellerim avcunun içinde duruyordu.

"İstemedin."

"Öyle bir şey söylemedim Firuze," dedi gülümseyerek. İkimiz de birbirimizin düşündükleriyle hareket etmiştik. "İstemesem istemiyorum derdim, çekinmezdim." Çekinmezdi. Doğru söylüyordu. Ecevit'in açıksözlülüğünden ne zaman eksik kalmıştım ki? Yine de işte... Ne bileyim, dün gece öpüştük diye söylememişti belki de.

"Benim bir tane daha getirme hakkım var mı, yok mu?"

Ecevit daha çok güldü. Ona saçma sorular sorduğumu hissettiriyordu ama hayır, oldukça önemli bir soruydu bu, neden böyle yapıyordu ki?

"Var," dedi güldükten sonra. Kızdığımı anlasın diye kaşlarımı çattım. Sessizleştik, soluklarım düzene girdi. Müdahale öylesine erken ve yerinde oldu ki, kalbim bile çok geçmeden yavaşlamaya başladı. Ben tamamen

sakinleşince yeniden konuştu. "Kimse seni hiçbir şeye zorlamıyor, istersen git, istersen kal. Ben sadece *istiyorum* dedim. Karar senin."

Kafamı çevirip geldiğimiz yere baktım. Annemin parmağı yoktu. Olsaydı eğer, böyle mütevazi bir ofisin önünde olamazdık. Karman çormandım. Ecevit'in inersem ne düşüneceğini, nasıl bir beklentiye gireceğini bilmiyordum. "Ben bir sigara içeyim," dedi kendimle olan çatışmayı somutmuş gibi görüp fark ederken. "Sen de o ara karar ver."

Elimi yavaşça kucağıma bıraktı. Arabadan indi ve sırtını bana döndü. Onu izlemeye başladım. Üşümek bir refleksse bunun duygularımla bağımlı çalışıyor olması beni çok kızdırıyordu. Tırnaklarımı kot pantolonuma sürttüm. Dişlerimi birbirine bastırdım. Gitmek istiyor muydum? İstemiyordum. Kendimi o koltuğa hiç ait hissetmemiştim, annemin kendince bulduğu o en iyiler bana iyi gelmemiş değildi, ben iyi olmak istememiştim. Her psikolog anneme, *Firuze iyileşmek istemiyor*, dedikçe annemin delirmesini hatırlıyordum. Ben iyileşmek istemiyordum, içine itildiğim tedaviyi de kabul etmiyordum ve şimdi de etmek istemiyordum. Yirmi beş yılın on sekiz yılında verilip vazgeçilmiş bir mücadele vardı. O mücadelenin hiçbir anında isteyerek yoktum, bir noktadan sonra beni dahil edememişlerdi. Şimdi de girmek istemiyordum ama arabaya yaslanmış sırtını izlediğim adamı izlemek beni hayatım boyunca hiç girmediğim bir sorumluluğa itti.

İyileşme sorumluluğu değil, beni buraya getiriyorken, benden ilk kez bir şey istiyorken onu hiç olmayacak bile olsa yapma sorumluluğu. Önümdeki adamın bana bir dağ gibi siper olduğunu hissettim. Sanki hayır desem, o dağ elbet yıkılmayacaktı ama üzerinde tutmuş kar birikintilerini görecektim. Ecevit bir sigaranın ardından ikinci sigarayı, sonra üçüncü sigarayı içti. Gözyaşlarım ardı ardına akıyor, anne ve babamın cümleleri kulaklarımda yankılanıyordu. Onların psikologlarla, psikiyatrlarla yaptığı tüm kavgaların başrolü bendim. Bana nefret kusamadıkları için, bu olayda tek suçu olmayan insanlara saldırıyorlardı. Babam insanları kariyerlerini bitirmekle tehdit eden bir canavara dönüşüyor, annem bana ulaşamayan her insana nefret kusuyordu.

Dakikalar sonra kornaya bastım ve ıslak kirpiklerimi sildim. Makyajım akmıştı, tüm renkler güzelliklerini kaybedip çirkin bir renk cümbüşüne

dönüşmüştü. Çalan korna sesiyle yarım kalan sigarası elinde bana döndü. Göz göze geldik. Sigarayı yere atıp söndürdü ve araca bindi. "Neye karar verdin?" diye sordu. Yutkundum. Makyajın kirlettiği parmak uçlarıma baktım.

"Ecevit," dedim.

"Dinliyorum Firuze."

"Şimdi gideceğim," dedim önce. İyi olandan başlamak daha rahat geldi çünkü devamında boğazımda art arda düğümler birikti, yutkunamadım, şiddetli bir ağlayışın içinde buldum kendimi. Kendimi bir başkasına karşı sorumlu hissetmek istemiyordum. "Ama bana kızma tamam mı?" dedim. Ona kendimi başka nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Tahtaya kaldırılmış ve söylenen harfi yazmayan bir ilkokul öğrencisinin ne kadar cümlesi varsa benim de o kadardı. "*Yapamayacağım*. Ecevit bana kızma, tamam mı?" İşin aslı bana kızması değildi; beni korkutan ve böyle ağlatan, onu hayal kırıklığına uğratmaktı. Benden hiçbir şey beklesin istemiyordum. Bunu bilerek bugün burada bekleseydi.

Ecevit'in yüzüne çöken kederi gördüm. Hiç abartısız, telaşsız ve oturup kalmış bir kederdi yüzündeki. Neden böyle söylediğimi anladı. O ilkokul öğrencisine bakar gibi baktı bana, şimdi onun gözünde kısa boyumla ayakta durmuş, bir ileri bir geri sallanıyordum. "Şimdi git," dedi yalnızca. "Sonrasına sonra bakarız. Hadi git."

Başka da tek kelime etmedik. Neden buradaydık? *Dün gece*... Biliyordum, tek sebebi değil ama bugünü böyle emrivakiye çeviren dün geceydi. Dün gece üç derece olan havaydı. Ona sarılmak istedim ama arabadan indim. Sarılmadım. Kendime bir sarılma hakkı biçtim ve onu buradan çıkarken kullanmak istedim. Kapının önünde duran tabelaya baktım. Avukat, diş hekimi, psikolog... Psikolog Özge Meral. Üçüncü kat. İçeri girdim ve asansör kullanarak üçüncü kata çıktım. Kapının önünden tam üç kere dönmek istedim. Elim kapıya gitti ama çalmadı, zaten benim çalışımla da açılmadı. Bir kadın açtı ve gülümseyerek bana baktı. Güvenlik kamerasından görüldüğümü biliyordum. Sekreter olacaktı.

"Merhaba, hoş geldiniz," dedi abartılı bir gülümsemeyle. Halbuki ben ona gülümsemiyordum bile. Bana bu kadar gülümsemesi bile beni rahatsız etti.

"Merhaba," dedim yalnızca ve bana açılan kapıdan geçtim.

"Firuze Hanım, değil mi?"

"Evet, benim."

"Tekrardan hoş geldiniz," dedi. "Buyurun. Özge Hanım sizi bekliyor. Dilerseniz direkt geçebilirsiniz," dedi ve odalardan birini gösterdi. Etrafı inceledim. Gözlerim bir cam aradı. Ecevit'in gidip gitmediğine bakmak istedim.

"Tamam," dedim titrek bir sesle. "Bir camdan bakabilir miyim?" diye sordum. Kadının gözünden çok kısa bir an tedirgin bir ifade geçti ama gülümsemesini soldurmadı. "Elbette. Bir problem mi var?" Başımı iki yana salladım ve cama doğru ilerledim. Arkamdan geldiğini adım seslerinden anlıyordum. Camın önüne gittim ve ağaçların arasında kalan arabayı gördüm. Gitmemişti. Bekliyordu. Birkaç saniye durdum, belki hareket eder gider diye ama hayır, gitmedi. Kadının yanından geçtim ve bana gösterdiği odaya ilerledim. Kapıyı çaldım ve içeriden komut alınca girdim. Beni toprak tonlarında bir oda karşıladı. Odada kullanılan renkler göz yormuyor ve özellikle dikkat çekmiyordu.

İçeriye girdiğimde beni sıcak bir gülümsemeyle karşılayan, boyu benden biraz kısa, saçları siyah ve çok gür, beyaz tenli, yumuşak bir ifadeye sahip hoş bir kadın karşıladı. Benden büyüktü ama aramızda çok fazla yaş farkı olacağını da sanmıyordum. Ayağa kalktı ve gülümsedi. "Hoş geldiniz Firuze Hanım," dedi. Kaşlarım çatıktı, cesur ve büyük adımlar atmıyordum. Beni kapıda bekleyen kadından daha abartısız bir gülümseme vardı yüzünde. Beni başta biraz daha iyi hissettirse de onun bir psikolog olduğunu, gülümsemesinin bile profesyonel olarak ayarlandığını hissettim.

Kaşlarım çatıkken, "Hoş buldum," dedim yalnızca.

"Şöyle geçebilirsiniz," dedi ve koltuklardan birini gösterdi. Gözlerim odadaki camlara kaydı. En yakın cama oturmak istedim. Camın direkt önünde bir koltuk yoktu, en yakın olanı işaret ettim.

"Şuraya oturabilir miyim?" diye sordum. Her davranışımdan bir şeyler çıkardığını biliyor olmak, bir altyazı gibi geçip gittiğimi bilmek canımı çok sıkıyordu.

"Tabii ki, nasıl rahat edecekseniz oturabilirsiniz."

Söylediğim yere oturdum ve ellerimi önümde bağladım. Kadınla göz göze geldiğimizde birbirimize baktık. Konuşmak istemiyordum. Onun

da ben konuşmadan konuşmayacağını, hatta önceliğinin daima beni konuşturmak olduğunu biliyordum. Konuşacak, anlatacak bir şeyim yoktu. Gözlerimi kaçırdım ve saate baktım. Beş dakika geç kalmıştım. Onu da seans saatimden düşecek miydi? Düşsün istiyordum. Başımı cama çevirdim ve dikkatle bir araba sesi gelecek mi diye beklemeye başladım. Saat nasıl geçecekti bilmiyordum.

Bülent'in benden önce ölmesini istiyordum.

Elimdeki peçeteler buruşmuş, ezilmiş ve kullanılmayacak haldeydi ama inatla yeni peçete almıyor, onu tampon olarak kullanıyordum. Şimdi camın önünden dışarı bakıyor, beni orada bekleyen aracı izliyordum. Ağzımın ucuna gelen cümleyi dönüp söyleyecekken benden önce Özge Hanım konuştu. "Önümüzdeki hafta için bir randevu oluşturacak mıyız?" diye sordu. Gözüm buraya geldiğimden beri daha sık baktığım saate takıldı. Geç kaldığım beş dakikayı seanstan kısmamıştı. Ona döndüm, yalnızca gözlerine baktım. Söylemek istediğim şeyden vazgeçtim. "Devam edip etmeme kararı elbette sizde ama ben sizi görmeyi kesinlikle isterim." Hiçbir cevap vermedim. "Ben devam etmenizin çok daha olumlu sonuçlar doğuracağını düşünüyorum ama elbette son karar sizin."

Kadını izliyordum. Üzerimdeki montu çıkarmıştım. Hiçbir şey söylemeden onu alıp çıkmakla ona aklımdan geçen soruyu sormak arasındaydım. "Mesleki tatminkârlık sizin için önemli değil mi? Benimle zaman kaybedeceksiniz," dedim açıkça. Tepkisini ölçmüyordum. Mevzu paraysa benim yerime bu saati dolduracak ama onu işin sonunda tatmin edecek başka bir danışan alabilirdi. Bu bir saat ona benim için fikir vermemiş miydi?

Yüzünden yine tek bir ifadeyi bile seçemedim. Bu korkunç derecede sinir bozucuydu. Bana acımasını, bana umutsuzca bakmasını ya da bir başka şey ama muhakkak insani bir duygu görmek istiyordum. "Elbette zamanı gelince sürecin sizin için faydalı olup olmadığına karar verme hakkım var ama ben bu süreci sizinle beraber anlamak konusunda istekliyim. Nasıl ilerleyeceğini birlikte keşfedebiliriz, bir şans verilmesi gerektiği kanısındayım," dedi ama o. Hiçbir netlik yoktu. Kendi fikrini söylemiyordu, beni yalnızca yine düşünmeye itiyordu. Bu benim için şimdi bile yorucuydu.

Kadına cevap vermedim. Montuma ilerledim ve onu giydim. Benim tüm nezaketsizliğime rağmen, "Görüşmek üzere Firuze Hanım," dedi.

Kapıyı açıp çıktım, sekreter de ayaklandı ama benim direkt hedefim dış kapıydı. Elim kolyemde, kolyemi sıkıca tutmuşken kapıdan çıkmak üzereydim. Bu ana kadar böyle emin adımlarla buraya gelen bir insanın aniden arkasını dönüp gideceğini kimse tahmin edemezdi. Durmam bile davranışıma aykırıydı. Döndüm ve kadının yanına gittim. "Ödemem var mı?" diye merakla sordum. Halbuki aksi olsa beni durdururdu.

"Hayır Firuze Hanım, seans ödemeleriniz önden yapılıyor."

"Kim tarafından?" diye sordum. Tek bir cevaptı istediğim. Bir Akın soyadı duyacaksam buraya bir daha asla girmeyecektim.

"Hemen bakıyorum," dedi ve faturaların olduğu bir dosyayı açtı. Parmakları bir satırda dolaştı ve yanıt verdi.

"Ali Ecevit Tarhan."

Keşke, keşke onun adını duymaktansa bir Akın soyadını duysaydım. Hayatını yakıp yıktığımız bir adamdı o, hayatını yakıp yıkarken payım var diye, hayatını yakıp yıkan benim ailem diye buradayken, beni buraya getiren maddi manevi güç Ali Ecevit Tarhan olmamalıydı. İçeride ağlamamış mıydım? Hem de nasıl ağlamıştım ama hiçbiri alnımı bir ahşap mobilyaya yaslayıp hüngür hüngür ağlayışım kadar içli değildi. "Firuze Hanım," denildiğini duydum. Burada uzun uzun ağlayışım beni Ecevit'e geciktirmeyecek olsa, başımı bu yasladığım yerden hiç kaldırmazdım. Buraya kiminle geldiğini bilmek, buraya gelmekten daha zordu. Bunu neden yapıyordu? Tamam, Leyla ve Hüseyin Tarhan'ın oğluydu. Tamam, o bir Tarhan'dı, biliyordum. Ali Ecevit'i kendimden çok biliyordum ama bu çok fazla değil miydi?

Başımı kaldırdım, Özge Hanım'ı da gördüm. İçimde herkese karşı bir utanç vardı. "Sonraki seansı ne zamana oluşturacaksınız?" diye sordum sadece.

"Önümüzdeki hafta bugün, aynı saat uygun mu?"

"Bir aksilik olursa?" diyebildim. Bir hafta sonrasına plan yapacak bir hayatım yoktu. Melike'yi arıyorduk. Tek önceliğim oydu.

"Bizi ararsanız yardımcı oluruz," dediler bana. Başımı salladım ve "Seans ücretini önden almayın, bitince ben vereceğim," dedim yalnızca.

Kadın önündeki deftere not alırken sanki az önce hiç öyle ağlamamışım gibi beni uğurladılar. Asansöre bindim, başım çok ağrıyordu, alnımı birkaç saniye de olsa aynaya yasladım. Kendime bakmadım, artık ne makyajım vardı ne de sabah saldığım saçlarım. Tokasız karman çorman toplamıştım. Bir tane sarılma hakkım var, demiştim. Aşağıya sadece bunun gücüyle indim. Yoksa asansörün ortasına çömelecektim ve kendimi hüngür hüngür ağlamamak için sıkabildiğim kadar sıkacaktım. Katları zor bitirdim. Beni gören harpten çıktığımı sanırdı. Halbuki ne konuşmuştum ki? Ne duymuş, ne anlatmıştım? Boşu boşuna geçen bir saatti.

Kapalı alandan çıktığım gibi adımlarım hızlandı. Arabaya varana kadar gözyaşlarımı da sildim. Lakin, kalbim Ali Ecevit'i görmek istiyordu. Âdeta tahtada öğretmeni tarafından azarlanmış, tek ayak cezası almış ama sırasına geçtikten sonra kibrinden kendini tutmuş, çıkışta onu almaya gelen anne babasını görünce ağlayarak koştura koştura onlara koşup tüm çirkinliğiyle ağlamış bir çocuk oldum. Tek farkım ben o çocuk kadar dirayetli değildim, sınıfta da ağlamıştım. Koşarak gittim ve arabaya bindim. Beni bu ana o itti diye bilmiyorum belki, izinsiz, açıklamasız, bu zaten hakkımmış gibi davrandım ve Ecevit'e yaklaştım. Kollarımı ona sardım diyemezdim. Yüzümü koynuna bastırdım sadece. O bana sarıldı. Sanki o da sarılma hakkımızı çıkışta kullanacağımızı içinden geçirmiş gibi. Sanki fırsatı olsa, konumumuz uygun olsa beni kucağına çekecekmiş gibi sarmaladı hem de. Karman çorman toplanmış saçlarımı önce parmaklarıyla açtı. Öylece hüngür hüngür ağlıyordum. Beni buraya getirdiği, alın teriyle kazandığı paradan bana pay biçtiği için de ağlıyordum ama neye ağladığımı söylemiyordum.

"Tamam," dedi yalnızca. "Tamam, bitti." Neyin bittiğini bile bilmiyordu. Yanımda otursa, neden ağladığıma daha çok anlam vermeyecekti. *Ne oldu ki Firuze*, diyecekti. *Ne oldu, niye böyle etinden et koparmışlar gibi ağlıyorsun? Bıkmadın mı, usanmadın mı? Yemek yer gibi, su içer gibi ağlıyorsun, dur artık.*

Saç diplerimi okşadığını hissediyordum. Boynunda soluklana soluklana sakinleştim. Gerimde bıraktığımı hissettim. "Ecevit," dedim sessizce. Karnımda bir ağrı vardı. İkimiz de anlaşmadan geri çıktık ama birbirimizden uzaklaşmadık.

"Ağlama," dedi gözlerime bakarken. Elinin yüzüme yaklaştığını hissedince gözlerimi kapattım. Islak kirpiklerimi sildi. *Çok mu erkendi? Daha yirmi dört saat bile olmamıştı. Çok mu geçti? Saatler geçmişti.* Yüzümü ona yaklaştırdım, burunlarımız artık çarpışıyordu.

"Bu senin içindi," dedim bilsin diye. Mutlu olmazdı, bu onun için bir anlam da ifade etmezdi ama bilmesini istiyordum. Benim mutlu mesut bir hayatın peşinden gitmediğimi bilsin istiyordu.

"Kendin için."

"Senin için, Ecevit."

"Önce kendin için, sonra benim için," dedi bu kez. Yumuşatıyor ama vazgeçmiyordu.

"Sadece senin için," diye tekrar ettim. İstediği kadar dikte etsin, içimde biraz bile yeri olmayan şeyi almayacaktım. Elim havalandı ve yanağına dokundum. "Önce senin için, sonra dün gece beni öptüğün için," diye itiraf ettim. Geri çekilecek gibi oldu ama yanağındaki baskım arttı. İzin vermedin.

"Sadece ben öptüm galiba," dedi. Alaydan da çok uzaktı.

Dudaklarına yaklaşmak istiyordum ama yine o beni öpsün istiyordum. Gündüz vakti diye öpecek cesareti kendimde bulamıyordum. "İlk ve en çok sen öptün. Ecevit biliyor musun?" dedim. Burnumu çektim.

"Neyi?" dedi.

"Biz başka bir 16 Kasım'da yaşasaydık şimdilerde hep öpüşürmüşüz demek ki."

Bu cümle ağzımdan öyle çıkarsız, alaysız ve düşünülmüş çıktı ki, gülünse gülünmez, ağlansa ağlanmazdı. Ecevit'in de çok dikkatini çekti. İlgisinin daha çok bana kaydığını hissettim. Ne diyecek diye bu kadar merak etmesem onu öpmeye belki cesaret ederdim. Yine de ne diyeceği benim için daha önemliydi. Meraklı, belki biraz alınmış bir ses duydum. "O zaman ilk ve en çok kim öperdi?" diye sordu. Altdudağını okşadım.

"Bence sen," diye itiraf ettim. Hiçbir şey söylemedi. Kabul etmedi, reddetmedi de. Yalnızca aramızdaki elimi indirdi ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi sıfırladı. Dudakları dudaklarımı kavradı, birbirimizden süre bile istemedik. Kaçamak, varla yok arasında, hızlıca başlayan ve hızlıca biten, ikimizin de başını döndüren bir öpüştü bu. Birbirimizden kopmamız da birleşmemiz kadar hızlı oldu.

Yeşil göz kalemi ellerimde birden fazla tona ayrılmıştı. Ecevit'ten ayrılıp eve yürürken sokak lambalarının altında fark ettim bunu. Ağlamanın verdiği o dinginlik mi yoksa yorgunluk mu bilmem, eve çok sakin ve yavaş yürüyordum. Artık buraya eskisinden de yabancıydım. Sanki evlenmiş gitmiş, yazdan yaza vakit bulabiliyorsam birkaç haftalığına geliyor, sonra bir sene boyunca bir daha uğramıyordum. Ve o gelişmelerimin nedeni de özlem değil, laf söz olmasın diyeydi. Burası benim gitmek için gün saydığım o baba eviydi. Gitmeye de kurtulmak olarak bakmıştım.

Annemin geleceğimden haberi olmadığı gibi umudu da yoktu. Kapıyı çaldım ve açılmasını bekledim. Üzerimde yine Ecevit'in aldıkları vardı, bunları unutmayıp yanımda götürmeliydim. Dudaklarımı yaladım. Ecevit'in dudaklarının tadı kalmıştı sanki, silinmiyor, her defasında artarak kendini muhafaza ediyordu.

Sevinç abla, "Hoş geldiniz," dediğinde gülümsedim. Bana bazen *Firuze* diye seslenir, bazen ***hanım*** olurdum. Sanırım o da artık beni bu evde misafir olarak görüyordu, ***sen*** demiyordu, ***kızım*** da demiyordu. Montumu benden aldı, çantamsa zaten yoktu.

"Kim var ve ne yapıyorlar?" diye sordum.

"Atilla Bey hariç herkes evde, akşam yemeğindeler," dedi. Herkes dediğine göre o muşmula suratlı da evdeydi. Babamın olmaması da işime geldi. Zaten belki de benim en büyük şansım buydu. Babamın kariyerinin en karmaşık, yoğun ve koşturmacalı zamanına denk gelmiştim. Geçen sefer geldiğimde, Bülent'i dövdüğüm gece, İnci'nin aritmisi olduğu kesinleşmişti. Annem oldukça rahatlamış gözüktüğü için belki de, bir de İnci'yi çok sevdiğine emin olduğumdan o rahatlayınca ben de rahatlamıştım. İlaçlarına bakmıştım, kardeşimle vakit geçiremesem bile saçlarını okşamıştım. Şimdi, en azından bu gece, onunla olabilirdim.

Ellerimi giriş katındaki lavaboda yıkadım ve geniş salona doğru ilerledim. Yemeğe yeni geçmiş olmalılardı. Üç kişilik servis açılmış, herkes yerli yerine oturmuştu. Kimse geldiğimi fark etmedi, geçtim ve hiçbir şey olmamış gibi İnci'nin yanına oturdum. Piç kurusu, babamın yerine en başa oturmuştu.

"Firuze," dedi annem beni görünce şaşkınlıkla. "Firuze," dedi ve ne yapacağını bilemediği için sofradan kalktı. "Kızım hoş geldin! Sevinç Firuze'ye hemen servis açın." Annem çabucak yanıma geldi, sanki bana o yemek yedirecekmiş gibi. İnci'ye gülümsediğimde bana doğru uzandı. Kısa bir an İnci'yle annem arasında kaldım. Beni fiziksel olarak sevdiler ama bir tek İnci'ye karşılık verdim. Zaten o da kısa bir fasıldan sonra olması gerektiği gibi geri çekildi. Annem kaldı. Gözlerim Bülent'in yüzündeki tırnak izindeydi. Suratıma bile bakmıyordu, bok çuvalı.

Telefonuna aniden dört kez üst üste mesaj geldi. Gözlerimi diktim, merakımdan değil, sadece bu mala bu saatte kim yazar diye. Baktığımı fark edince telefonunu ters çevirdi, bakışlarımı yine de çekmedim.

"Dön önüne!" dedi aniden. Elbette ona baktığımı görüyordu. Annem başımı çevirip bir şeyler söylemeye çalıştı ama izin vermedim, Bülent'ten gözlerimi tek bir an bile çekmedim.

"Güzel Firuze'm," dedi annem. "İstediğin bir şey varsa hemen yaptırayım."

"İstemediğim bir şey var," dedim Bülent'e bakarak.

"Firuze lütfen," dedi annem.

Huzurlarının kaçması zerre de umurumda değildi. Aksine huzurlu olmaları benim için sorundu. Bülent'in bakışları bana döndü. "Siktir git o zaman masadan."

"Yok," dedim düz bir sesle. "Sen siktir git."

"Bülent sus. Sus. Sen sus!" Annemin hedefi artık tümüyle oydu. Onun için beni harcadığını fark ediyordu belki, artık ya da işin doğrusu kabulleniyordu. Bana olan agresif tavırları azalmıştı.

"Ya ne diye susacağım anne?" diye bağırdı.

Elindeki çatalı kendini bir halt sanıp tabağa çarpışını izledim. "Aylardır onun bunun yanında sürtüp canı isteyince gelip evin içine ediyor!"

Annem âdeta masadaki bardakları titretecek şekilde, "Bülent!" diye bağırdı. Nereye takıldığını, nereye delirmiş gibi bağırdığını biliyordum.

Annemin aksine olabildiğince sakin bir sesle, "Sen bana orospu mu diyorsun?" diye sordum. Annem ağzıma yapıştı, engel olmaya çalıştı ama söylemiştim bile. Bülent yüzünde iğrenç bir sırıtışla yüzüme baktı. Herhalde beni bir tek buradan vurmamıştı. "Senden âlâ erkek orospusu mu var?"

İnci ağzındakini âdeta püskürttü. Bana dokunan annem donup kaldı. Bülent'in yüzündeki o leş gülümseme soldu. Hiç pişman olmadım, hiç utanmadım da. İçimi nasıl soğuturdum bilmiyordum. "Burada herkes senin ne bok olduğunu biliyor merak etme. Gidip test versen AIDS çıkarsın sen."

Annem artık ağzımı tutuyordu. İnci de Bülent'i tutmaya kalkıştığında kardeşime hor davranmaya kalktı. "İndir o elini, dokunma İnci'ye!"

"Kızım ben senin kâbusun olacağım!" diye bağırıyordu.

"Bok olursun."

"Firuze ben senin kâbusun olacağım," diyordu delirmiş gibi. Neye bu kadar sinirlenmişti ki? AIDS oluşuna mı? Annem kontrolden çıkacağını anlayınca onu neredeyse yaka paça dışarı çıkardı. Masada İnci'yle ben kaldım.

"Ne çorbası var?" diye sordum.

"Abla sen iyi misin?" dedi hayretle.

"Açım," dedim yalnızca. "Başım ağrıyor. Sen?"

"Abla neden böyle yapıyorsun?" dedi bu kez. Bu tavırlarıma anlam veremiyordu. "Göz göre göre kışkırtıyorsun."

"Kasten yapıyorum. Sevinç abla servis getiriyor musun?" diye bağırdım. "Bakma bana İnci. Kimse pislik dolu bir masaya oturmak istemez. Temizledim. Abinle yemek istiyorsan, ona alıştıysan söyle, ben gelmem bir daha."

Bana *evet* derse gelmezdim. "Abla," diye sızlandı. Kollarını boynuma sardığında, "Abla ne alakası var?" dedi sitemle. Hiçbir koşulda Bülent'i seçmeyeceğini biliyordum zaten. İnci ona bağlı büyümemişti, tüm bağı hep benimleydi. Bülent'i maalesef ki seviyordu ama asla ben kadar olamazdı. Bülent gitsin ve gelmesin, bir gün onu aramazdı ama beni arıyordu, biliyordum.

"Babam nerede?" diye sorduğum sırada annem geri döndü. Yüzü kızarmış, gözü seğiriyordu ama masaya geri dönüyordu. Karşıma oturdu ve elini alnına bastırıp su içti.

"Muhtemelen bir ailenin evinde akşam yemeğinde," dedi İnci.

"Yarın medyada görürüz fotoğraflarını," dedim anneme bakarak. Amacım onun tadını kaçırmak değildi, bana ne kadar tepkiliydi onu

görmek istiyordum sadece. Ne kadar sabredecekti mesela, onu görmem lazımdı. En son galiba aramız iyiydi.

"Bunda nasıl bir sakınca var ki abla? Kiminkini görmüyoruz?" diye İnci kızgınlıkla sordu. İşte bence, babamı benden çok seviyordu.

"İnsanları kandırıyor," dedim annemin yüzüne bakmayı sürdürürken. Gözlerini kapatmıştı, bitirmemi bekliyordu ve sabır taşı olmaya niyetliydi. "O sofralara istediği için değil, oy toplamak için oturuyor."

"Sen bir doktora para kazanmak için hasta bakıyor diyor musun?" diye çıkıştı annem. Ama ne zaman ki gözlerini açıp yüzüme baktı, ne gördü bilmem, öfke ve nefreti kendine yanaştırmadı.

"Kendi yaptığın işle kocanın yaptığı şovu bir tutman senin için çok üzücü."

"Lütfen bu konuları konuşmayalım," dedi annem gözlerime bakarken. "Lütfen konuşmayalım. Bülent'i istemedin ve gönderdin," dedi. Önüme servis açılmaya başlanmıştı.

"Artık benim olduğum yerde o huzurlu durmayacak."

"Şimdiye kadar duruyordu zaten!" dedi annem ağlak bir sesle.

"Şimdiye kadarkine huzur diyecek artık."

Annem gözlerime baktı. Bu nefreti bana Ali Ecevit'in verdiğini sanıyordu. Adım kadar emindim. Onu suçluyordu. Hayır, Ali Ecevit sadece bana ben mutsuzken diğerlerinin neden mutlu olduğunu sorgulatmıştı. Sözlerini yuttu, saçlarıma ve üstüme baktı. Beni inceledi.

"Çok güzelsin," dedi yine en alakasız şekilde. "Seni çok seviyorum, çok güzelsin. Seni çok seviyorum." Ne şaşırıyordum ne de onu garipsiyordum. "Şu hırçınlığın bir sanatçının hırçınlığı."

"Tabii anne, bugün yeterince çizmedim, o yüzden senin oğluna saldırdım."

Çorbamdan içmeye başladım. Annem dudaklarıma temas eden bir çorbada Ali Ecevit'in dudaklarını anımsadığımı bilse ne düşünürdü acaba?

"Firuze'ye çok hızlı şekilde Brüksel lahanası pişirir misin Sevinç? Seviyor o."

Hayır desem de yaptıracaktı, karışmadım. "Hemen Aylin Hanım."

Sessizce yemeğimi yiyordum ve aniden aklıma gelmiş gibi yapmak için doğru anı bekliyordum. Bülent'i masadan kovmamın ilk sebebi de buydu.

Konuşulanları babama söyleyecekti, biliyordum. Brüksel lahanam geldikten sonra laf lafı açmış gibi konuştum. "Bu aralar çok rüya görüyorum," dedim. Acaba Ecevit Brüksel lahanasını sever miydi? Kesin bunu duysa yine benimle alay ederdi.

"Neler görüyorsun?" dedi annem, tedirgin olmuştu çünkü ben rüyamda çok sık öldüğümü görürdüm.

"Çok alakasız kişileri. Bazen dedemi mesela, bazen ilkokul öğretmenimi, dün gece Mümtaz amcayı gördüm. Hatırlıyorsun değil mi?"

"Mümtaz Asa'yı mı?" diye sordu. Evet, şüphe etmemişti.

"Evet. Yine böyle akşam yemeği yiyorduk. Ama o yaşlanmıştı, torunu falan büyümüştü."

Annem servis tabaklarını önümdeki tabağa itiyordu. "Senin yaşlarında bir torunu vardı. Büyümüştür, evet. Adı neydi?" dedi ve boşluğa odaklanıp düşündü. "Hı, Kerem evet. Rüyanda Kerem'in büyümüş halini mi gördün gerçekten?"

Konu bu muydu? Yine gidip en absürt yere takılmıştı. "Yüzünü hatırlamıyordum ya. Mümtaz amca hastaydı ama. Ölecek galiba diye kendi aranızda konuşuyordunuz. Siz görüşmüyor musunuz artık?" diye sordum. İlgisiz **görünmek** için lahanalara bakıyordum.

Annem cıkladı. "En son seneler önce gördüm. Görüşmüyoruz da sana doğ**du mu acaba,** hasta mı, ölecek mi?"

Ne olmuştu da görüşmüyorlardı? Üstelik babam bu kadar yükselmişken? **Hedeflerine** ulaşmışlardı işte. "Bilmem. Belki de. Ama babam bilirdi ya. Bu **aralar sık** sık konuşup ondan akıl alıyordur."

Annem başını geriye doğru attı. "Eskisi gibi değiller. Konuşsalar ben bilirdim. Kızını da hiç sevmezdim zaten."

Annem ne kadar işin magazin kısmına odaklansa da benim derdim başkaydı. **"Bence** konuşuyorlardır, babam sana söylemiyordur. Onlar ayrılmaz ikiliydi. O adamı dedemden daha çok görüyordum."

Annem yeniden başını geriye attı. Saçları savruluyor, her davranışı hoş bir edayla süzülüyordu. "Araları iyi değil, olsa bilirdim. Aman neyse. Boş ver onları sen. Bak sana ne diyeceğim..."

"Niye araları iyi değil?" Annem bana dikkatle baktı. Evet, normal koşullarda çoktan bu konuyu kapatırdım. "Öküz öldü, ortaklık bitti mi?" dedim derdim babama musallat olmakmış gibi.

"Ne alakası var Firuze?"

"E öyle? Niye kızdın ki? Babam amacına ulaştı ve adamı unuttu mu, ne oldu? Tam babamlık hareket. O insanlara saygı duyarken bile çıkar gözetir."

"Firuze!" Bana bağırmak için çok geç bile kalmıştı. "Belki de baban sandığının aksine iyi bir adamdır da, yanlış insanlarla yanlış yollarda yürümeye devam etmiyordur kızım?"

Altı çizilesi ve üzerinde düşünülesi bu cümleye bir kahkaha attım. "Bak sen şu işe, kötü bir adam olduğunu sonra mı anlamış? Kaldı ki Mümtaz amca çok iyi bir adamdı. Siz ne kadar da çıkarcı insanlarsınız."

Düşündüklerim bunlar değildi. O adamı küçükken de sevmiyordum. "Ya da sen babanın aleyhine konuşmak için herkesi övmeye yeminlisin."

"Adamın neyi vardı anne?" diye inatla sordum. "Babam kadar etik anlayışı geniş bir adam neyi kabul etmemiş olabilir? Boş işler. Çıkarı bitmiştir."

Annem kurduğum bu net cümleler karşısında ağzını açtı ama sustu. Kendini zorlukla zapt etti. "Sinirlenmeyeceğim," dedi defalarca kez ağzının içinde. Onu da Bülent gibi çıldırtmaya çalıştığımı sanıyordu ama hayır, aksine onunla konuşmak istiyordum. "Mümtaz Asa için seninle kavga etmeyeceğim."

Neredeyse etsin diye paçasına yapışacaktım ama niyetli değildi. En azından biliyordum ki babamla araları iyi değildi. Belki de, babamı iyi bir insan sandığım için değil, Mümtaz Asa'nın bu çocuk çetesiyle olan bağıydı aralarını bozan. Belki babam bu durum duyulursa kariyerimi kaybederim diyerek arasına mesafe açmıştı. Bilmiyordum, her konuda koltuğunu öne koyardı. O vakte kadarki yardımları umurunda olmazdı.

Kabul, biraz içim ferahladı. Ecevit'e gidip *babam uzun zamandır o adamla görüşmüyor*, diyebilecektim. En azından buradan çıkmadı diyebilmek bile bana lütuftu.

Dün gece İnci'yle aynı yatağı paylaşırken Ali Ecevit'ten iki mesaj aldım.

Seher'i aradım. Yarın öğlen saatinde bir restorana gideceğiz yemek yiyecekmiş gibi. Seni atölyeden alacağım.

Birinci mesaj buydu.

Uyu, geçe kalma.

İkinci mesaj da buydu. O öyle yazınca uyumuştum, geçe kalmamıştım. Şimdi üzerimde evden giydiğim kıyafetler varken onun aldıklarını torbaya koymuştum. Yanımda götürecektim. Hazırlanıyordum. Yüzüme günlük, allığı biraz fazla bir makyaj sürdüm. Saçlarım kendiliğinden kuruyunca diplere doğru dalgalanıyordu ama kabarmıyordu. Hanımeli kokan vücut spreyimi hem saçlarıma hem de vücuduma sıkıp kabanımı giydim.

Benim odanın kapısından çıkışımla Bülent'in da girdiği odanın kapısını kapatması denk geldi. Tek bir saliselik fark bile bu denk gelişi bozabilirdi. O sıfatsızın nerede ne yaptığı umurumda değildi ama girdiği odanın kendi odası olmadığını bilmek ve telefonla konuştuğu için kapıyı kapatıyor oluşu içime kurt düşürdü ya da ben artık her bir şeyden kuruntu yapıyordum.

Topuklarımın üzerine basa basa kapattığı kapının önüne geldim ve kulağımı kapıya yasladım. Ya karşı taraf konuşuyordu ya da telefonu kapatmıştı. Dürüst olayım, dünkü o kavgadan sonra şimdi gizli saklı konuştuğu kişiyi bir eskort sandım. Zaten bu kapıyı da sadece onu rezil etmek için dinliyordum. Vazgeçmem de an meselesiydi ama ne zaman ki dudağından, "Kırk milyon dolar," cümlesini duydum, o vakit duraksadım. "Hayır hayır, kimse yok. Babamı bile tanımam."

Önüne koysak yüz bin liradan fazlasını sayabilir miydi emin olamadığım bu zekâsızın ağzından çıkan bu parayı sonunda dolar olmasa kırk lira sanacaktım. Konuştukça sesi yükseliyordu, kulağımı tümüyle kapıya dayadım ama tam o vakit annem, "Firuze çıkıyor musun?" diye hol başından bağırırken içerideki ses çok net bir şekilde kesildi.

Hızla kapıdan uzaklaşırken anneme doğru yürüdüm. Anne... Anne... "Çıkıyorum anne. Atölyeye gideceğim."

Bülent benim varlığımı hissetmiş ve susmuştu. Odaya girişi de gizli miydi o vakit? Amacı ortalıkta konuşmamak değildi, gizli saklı mı konuşmaktı?

Sözde temize çıktığı yolsuzluk davası aklıma geldi. O dönem *o vasıfsız yolsuzluk yapabilecek akılda bile değil*, demiştim. *Yapmak ister, beceremez*, demiştim. Kırk milyon dolar ne kadar büyük bir paraydı?

"Akşam yemeğe geleceksin diye hazırlık yaptırıyorum. Lazanya da yapacağız tamam mı, gel. Olur mu Firuze?"

Arkamdan henüz açılan bir kapı olmamıştı. Neden çıkmıyordu?

"Çalışmam biterse gelirim anne," dedim uzatmadan.

"Lütfen gel," dedi tekrardan. Saçlarımı okşadı, yüzüme birkaç buse kondurdu. "Seni bu aralar daha iyi görüyorum. Kimin yanında kendini nasıl daha iyi hissedeceksen onun yanında ol. Tamam mı? Kim olursa olsun, sen orada mutluysan."

"Ecevit'in beni psikoloğa götürdüğünü biliyorsun," dedim açıkça. Hiç beklemedim. Annemin ciğerini biliyordum ben. Donup kaldı, ağzını bile açamadı. "Benim bu halimin sorumlusu Ecevit mi ki sen Ecevit'i buna dahil ettin?"

"Ben kimseyi dahil etmedim," dedi telaşla. Her şeyin nasıl ince bir ipte dolaştığını biliyordu ve korkuyordu. Ecevit mi dün ona haber vermişti? İhtimal vermiyordum. O aramıştı. "Firuze bak, ben hiçbir şey yapmadım. Onun da fikriydi. Ben onu zorlamadım. Lütfen ben bilmiyormuşum gibi davran. Duymadım, bilmiyorum. Seni etkilemek değil amacım, bu konuda sana ağzımı bile açmayacağım."

Bana ağzını açmayacaktı ama Ecevit'i aramaktan çekinmeyecekti. "Onu arayıp yüzsüz gibi sormandansa bu konuyu bana aç anne. Ecevit'i sakın arama!"

Bunu inkâr edeceğine adım gibi emindim. Hiç dinlemeden yanından geçip gittim. Arabama bindim, atölyeme erkenden gittim. Ecevit kaçta gelecekti bilmiyordum ama saat öğlene geliyordu. Ecevit gelene kadar dolabımı kurcaladım. Ezilmiş olanları çöpe attım, biraz bir şeyler yedim. Gideceğimiz yerde yiyebileceğimi sanmıyordum. Uslu uslu Ecevit'ten gelecek bir mesajı beklerken onu aramamak için zor duruyordum.

Elim kolyemde beklerken bana saatler gibi gelen yirmi dakika geçirdim. Bir de Ecevit *on dakikaya oradayım* deyince vakit hiç geçmek bilmedi. Elim vücut spreyimde gelmesini bekliyordum. Mesajı aldığım gibi bir sürü kez ardı ardına üzerime sıktım ve atölyeden çıktım. Kokunun gitmesinden korkuyordum. Biraz saçımın bozulmasından, biraz dudağımdaki rengin dağılmasından. Tuhaf, adını sanını bilmediğim, hiç rastlaşmadığım bir heyecandı bu. Ana, duruma, işe bakmadan insanı sarıyordu. Bizi öldürmeye ant içmiş bir kadınla görüşmeye gidiyorduk. Benim derdim birkaç dakikalık da olsa Ecevit'in kokumu alması oluyordu.

Ön tarafa bindim ve sanki hiç kokmuyormuşum gibi normal davrandım. Kemerimi taktım, saçlarımı iki yanıma aldım ve "Geldim," dedim.

Ecevit soluklandı.

Gülümsedim.

"Hoş geldin."

Engellenemez bir heyecanla ona baktım. Bak, hoş gelmişiz. Duydun mu? Hoş olmuşuz. Ne tatlı bir hoş geldindi... Sanki gerçekten çok hoş gelmişim gibi.

"Hoş buldum," dedim. Ellerimi önümde bağladım ve aracı çalıştırana kadar ona hiç bakmadım. Kendinden yana olan cam açıktı ama kapattı ve öyle sürdü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Çankaya'da bir restorana. İçeride Behçet'in diktiği kişiler de olacak."

Özellikle merkezi bir yer seçmiş olmalıydı. Muhtemelen onu evinin önünde gördüğümüz gibi gelecekti. Hiç o pavyondaki kadın değilmiş gibi.

"Bu kadın galiba gerçekten korkuyor."

"Korksun," dedi Ecevit. "Onlardan korkmazsa bizden korkacak. Ona her türlü korku müstahak."

"Bence kızı için korkuyor," dedim. Ecevit kadar ketum düşünmüyordum. Her insanın zaafı olurdu. "Kadın çocuğunu senelerce saklamış, kimliğine kadar ayarlamış. Biz geldik ve kucağına bombayı bıraktık."

"Patlatmamamız için her şeyi yapacak mı bu?"

"Bence evet. Ama sadece korkuyor. Sen kızı konusunda çok sert çıkma. Bize istediğimizi verirse kızına zarar vermeyeceğimizden emin olsun. Aksi halde rahat durmaz," dedim. Ecevit öyle bir rol yapıyordu ki sanki

o küçük yelloza zarar verecekti. Bana yanıt vermedi ama söylediklerimin ona vardığını ve dikkate aldığını biliyordum.

Yol boyunca ikimiz de yine sessizliğe gömüldük. Zaten ne zaman böyle yola çıksak susar ve sessiz sedasız düşünürdük. Ölçüp tartardık. Ecevit yalnızca uzun uzun soluklandı. Onu fark ettim.

Kapıdan girenin sınıf atladığını hissettiği bir mekâna geldik. Seher bu lüks yaşamı elbette karşılayacak bir hayat yaşıyordu. Onun ismineydi rezervasyon. Geçtik oturduk. Biz ondan önce gelmiştik. Yan yana garip duracağız diye ben karşısına oturmak istedim ama o bana fırsat vermedi, yanımda oturttu. *Kadınla yan yana mı oturacaksın*, diye kızdı bir de.

Siparişleri de beklettik. Biz Ecevit'in söylediğine göre beş dakika kadar erken gelmiştik. Seher tam dakikası dakikasına girdi. Burada tanınıyordu, kapıda karşılandı ve masaya kadar eşlik edildi. Seher tüm şeytanlığı bir kenara bırakıp o varoş hallerinden eser yokmuş gibi davrandı ve bizimle öncesinden tanışıyormuş gibi rol kesti. Ona ikimiz de uyum sağlamadık, bunu kendi kendine yaptı. Siparişleri de sanki çok yakın dostlarına yemek ısmarlıyormuş gibi davranarak verdi. Onu öylece izliyorduk.

Masaya siparişler gelene kadar bu oyununu sürdürdü. Ne zaman ki garson yanımızdan uzaklaştı, Seher bize o pavyon sahibi gibi baktı. İstediği kadar her şeyi değiştirseydi o bakışlarındaki varoşluğu silemezdi.

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Bırak şu ayakları, mekân falan demem seni burada rezil ederim." Ecevit hiç beklemeden sert bir giriş yaptığında bunu yapacağını ben de biliyordum. "İfaden nerede? Ne buldun? Elinde ne varsa çıkar!"

"Bana bir güvence vermeniz lazım. Benim size somut kanıt vermem için sizin de bana bir güvence vermeniz lazımdı."

Ecevit soluklandı, sabrı diler gibi bana baktı. "Çocuğun babasını değiştirme şansım yok. Benden tam olarak ne bekliyorsun, ben anlayamadım?"

Seher çantasından bir yelpaze çıkardı ve kendisini yellemeye başladı. Küfürler edemiyor, bize saldıramıyordu şimdi, bu yelpaze bunun yerineydi.

"Ben size ifademi verince senin benim kızımı ifşalamayacağına nasıl emin olacağım?"

Ecevit sakallarını kaşıdı ve bana bakıp göz kırptı. Öne doğru yavaşça geldi. "O konuda şöyle yapacaksın..." dedi ciddiyetle. Ben de onu dinliyordum, sunacağı çözümü bekliyordum. "Her gece uyumadan iki rekât namaz, yarım saat dua. İnşallah Ecevit denen adam insanlıktan nasibini almıştır diye. Elimizden sadece bu geliyor."

Yani... Yani karşımızdaki kadın da sanıyordu ki bunlar sadece ona sürprizdi. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Konuş ya da seni ben konuşturayım."

"Mümtaz Asa geneleve geliyordu, gizli müşteriydi," dedi. Bu Ecevit için değil belki ama benim için kısa bir şaşkınlıktı.

"Geç oraları."

"Bu işte! Bu ortaya çıksa ne olur senin haberin var mı?"

Ecevit derin bir nefes aldı ve bana döndü. "Ne olur Firuze? Konuş bilirkişi olarak."

Dudak büktüm. Ne olabilirdi en fazla? Sadece bir müşteriyse... "Partiden ihraç edilir."

"Yani bu herif partiden ihraç edilmesin diye bunca tantana. Sen Raşit'le olan bağlantıyı çözebildin mi?" diye bana sordu. Alay ediyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Böyle bir ifade o dosyanın içinde bile olmaz. Alakası yok. Eksik ya da yanlış."

Ecevit söylediklerimi başıyla onaylıyordu. "Oradan bizim yaşlar kaç gösteriyor?" dedi. "Çocuk mu duruyoruz, enayi mi? Bu muhabbet çok uzamaya başladı. Tadım kaçtı benim. Senin kız okulda mı şu an? Neydi okulun adı Firuze?"

"Pınar Okulları. Yakında veli toplantısı var. Söyleyelim de babasını çağırsın Yeliz."

Seher gözümün önünde âdeta can verecekti. Tepki gösteremiyordu ama elinde tuttuğu bıçağı her an bana saplayabilirdi. "Hay ağzına sağlık ya. Tamam, öyle yapalım. Bunun anasıyla iş yürümüyor." Elleri bembeyaz kesilmiş, gözbebekleri büyümüştü.

"Kızımın canını güvenceye almadan size bir lokma ekmek vermem."

"Sike sike vereceksin."

"Kızımın canını güvenceye almanız lazım."

"İstediğimizi ver, kızınla şimdiye kadar nasıl yaşadıysan devam et."

İkisi de birbirini zorluyordu. Ecevit belli etmiyordu ama o da muhtaçtı. "Bana güvence ver."

"Nasıl bir güvence istiyorsun?" diye dişlerinin arasından konuştu Ecevit.

"Benim kızıma kimse bir şey yapmayacak. Bana güvence ver!"

"Cengiz Resul Atmaca tarafından korunacak," dedi. Bir ölünün ismini hiç ölmemiş gibi andı. "Kardeşi Behçet Atmaca'yı tanıyorsun. Seni görüştüreceğim. Al ver. Senelerdir kaçak göçek yaşayan Raşit'ten korkmazlar. Kızını korurlar." Ecevit ellerini masaya koydu. "Bana iki gün ver," dedi. "Behçet Atmaca'yla seni görüştüreceğim. Güvencen o olacak."

Kadının yüzünde o güvenin değil ama umudun ışığı yandığı an, Ecevit'i destekleyecek sözler edecektim. Bir kurşun sesine en son kasım ayında üzerime kurşunlar yağarken kulak kesildim. O an bile bir kurşunu direkt olarak görmedim. Ankara'nın merkezinde masadaki kadehin içinden kurşun geçti ve ben sesten öte kurşunu gördüm. Kurşun olduğunu anlayamayacağım kadar seriydi. Ecevit üzerime yatmasa, adımı ardı ardına bağırmasa ben ne olduğunu yine anlamayacaktım. Beni vücudumu ezme pahasına masanın altına çekti. Uzun süreli olmadı ama bağırış sesleri öylesine fazlaydı ki kurşunlar sıkılmaya devam ediyor sanıyordum. Ecevit masa altında da bana siper olmuş, hareket etmeme izin vermiyordu.

"Hay sikeyim," dediğini duydum. "Firuze'yi alın, Firuze'yi al!" diye bağırıyordu. Beni kim alacaktı? Bağırış sesleri devam ediyordu ama emindim ki kurşun sıkılmıyordu. Ellerim ayaklarım titriyor, midem bulanıyordu ama vücudum Ecevit tarafından sıkıştırılmıştı.

Beni aniden Ecevit'in kollarından almaya çalıştıklarında gitmemek için çırpındım, yakasına da yapıştım. Kim alıyordu beni? "Ecevit!" dedim korkuyla.

"Seher vuruldu!" dedi bağırarak. Başımı Seher'e çevirmeye kalkıştım ama olmadı. Birkaç adam beni o kaosun içerisinden öyle kolay, kılçıksız ve hızlı çıkardı ki Ecevit'i göremedim bile. Onu nasıl bir yerde bıraktığımı bilmiyordum, orada kurşun sıkılmaya devam ederse ne olurdu bilmiyordum, geri dönemeyeceğim kadar sarmalanmıştım. Adım atamıyordum. Bir şokun etkisinde, vücuduma kurşun yememiş ama kurşunlu bir yerde

bulunmamış kadar sakin ama bir o kadar dehşet içindeydim. Dişlerim birbirine geçmişti. Koşuşturmayı izliyordum.

Benim bindirildiğim araca çok geçmeden Behçet Atmaca bindiğinde yüzünü başta tanıyamadım. "Ecevit," dedim korkuyla. "Ecevit orada kaldı. Orada kaldı. Gelmedi."

"Rahatta kal, hepsini yer çıkar oradan."

"Ecevit orada kaldı!" diye bağırdım. "Seher vuruldu, Ecevit orada kaldı!" Behçet'in güldüğünü gördüm.

Kapıyı açıp çıkmak istedim. Ateş sesi gelmiyordu. Ben de orada olacaktım ama Behçet'in tel hamlesiyle kapılar kilitlendi. "Bekle."

Telefonumu çıkardım, almayacağını bile bile onu aradım. Şimdi soğukkanlılığımı koruyamazsam atak geçirebilirdim. Sakin olacaktım, Ecevit'in işine çomak sokmayacaktım.

"Aç şu kapıyı!"

Bana yan bir bakış attı ama bir şey demedi. Ansızın elini önündeki adamın omzuna vurduğunda, "Sür," emri verdi.

"Saçmalama, beni ne nereye götürüyorsun?!" Beni onlara Ecevit vermişti ama ne onlarla gitmeye cesaretim vardı ne de Ecevit'i gerimde bırakmaya. Eğer ki Ecevit bana mesaj atmasaydı arabadan kendimi atmak pahasına inecektim.

Git, geliyorum. Git.

O mesajın ardından duraksadım. Bekledim. "Ecevit'in evinden başka yere gitmem. Duydunuz mu beni? Ecevit'in evine gideceğiz!"

Bu Behçet denen adam bana tepki vermemekte kararlıydı ama yol Ecevit'in yoluydu, artık seçebiliyordum. O vakit sustum da sakinleştim. Ecevit'in otoparkında duruyorduk şimdi. Kimseden çıt çıkmıyordu. Başımı telefondan kaldırmıyordum. Ecevit'ten gelen ikinci bir mesaj aldım. Kimse kimseye bakmıyor, konuşmuyordu.

Ecevit gelinceye kadar dakikalar zulüm gibi geçti gitti. Ne zaman ki bir arabanın ışığı otoparkı aydınlattı, Ecevit'in araç plakasını gördüm, "Açın kapıyı!" diye bağırdım ama ne kapı açıldı ne de bana cevap verildi. Ecevit ne zaman ki geldi ve benim olduğum kapıya asıldı, "Açsanıza kapıyı!" diye bağırdı, kapı o vakit açıldı. Arabadan indiğim gibi boynuna

tutundum. Üzerini kontrol ettim, kan yoktu. İkimiz de aynı anda sorduk. "İyi misin?"

O da benim üzerimi kontrol ediyordu. "Bak oradan çıkar dedim," diye Behçet konuştu.

"Seher?" dedim bu kez ben onu umursamadan.

"Kurşun sıyırmış. Bu kadını öldürecekler," dedi Ecevit olayın ciddiyetine vardığını ilk kez belli ederken. Raşit miydi bunu yapan? Raşit'in bundan haberi var mıydı?

"Bunu yapan Raşit'se bizi de biliyor o zaman?" dedim korkuyla. Melike'yi aradığımızı da biliyordu o zaman. İzleniyor muyduk? Behçet arkamızdan büyük bir kahkaha attığında ikimiz de ona baktık.

"Ecevit sen kurnaz mısın değil misin ben daha çözemedim," dedi. "Kadın kendini vurdurdu amına koyayım." Cebinden telefonu çıkardı ve havaya kaldırdı. "İki gün sonra alır kızını vın, ver elini Amerika. O vakte kadar iki tane enayiyi oyalaması lazım. Kim onlar?" Behçet telefonu bize doğru kaldırdı. "Siz! Hadi bakalım Ali Ecevit Tarhan, istersen iki gün sonra beraber bir oyun oynayalım. Birimiz Yaşamkent'teki evinden kadını, diğerimiz Esenboğa'dan kızını enselesin. İstersen tek başına oyna. Karar senin."

@ayisigikitap

IX

"bir edim varsa onun bir karşılığı vardır"

Beklenti içinde yapılan eylem, iyilik doğursa da iyilik sayılmalı mıydı?

Ali Ecevit'in karşısında oturmuş adama bakarken niyetinin de fiziksel konumundan farklı olduğunu düşünmüyordum. Bizim faydamıza olan şeyler söylüyordu ama biliyordum ki yanımızda değildi. Cümlelerinin altında yatan diyemezdim, bizzat üzerinde tepinen beklentisini görebiliyordum. Ve bu beklenti beni rahatsız ediyordu. Çatık kaşlarım, asık suratımla Ecevit'ten daha meymenetsizdim. Gözleri yalnızca bir kez mutfak ve salonu ayıran kısımda dikilmiş, bana dokunmuş, hızla geri çekilmişti.

"Kadın kızını ortadan yok edecek, yurtdışına kaçırdıktan sonra mümkün değil bulamazsın. O vakte kadar da sizi oyalıyor işte. Bir gün, iki gün... Vakit nakittir."

"Kızının çıkışı, kendi kimliğiyle değil," dedi Ecevit tasdiklemek ister gibi. Behçet Atmaca başını salladı. Kabanını çıkarmış, beyaz gömleğiyle koltuğa yayılmıştı. Evet, tam olarak yayılmak denirdi buna. Babasının evi gibi hem de.

"Aynen öyle. Aksini yapması aptallık olurdu zaten."

"Sen bunu nereden öğrendin?" diye sorguladı bu kez. Benim aklıma takılansa kızını nasıl dış hatlardan ona ait olmayan bir kimlikle geçirebildiğiydi. Kaç farklı noktadan geçecekti? Birinde bile kimsenin dikkatini çekmeyecek miydi? Muhatap olunacak herkes mi ayarlanmıştı, ki burada havalimanı için korkunç bir güvenlik açığı var demekti, yoksa şimdi benim aklıma gelmeyen başka bir yol mu vardı?

* 20.01.2011 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "ANKARA'YA SON BİR!" manşetiyle taşınmıştır.

Behçet avcunu bir kez kolunu yasladığı koltuğa vurdu. "Ali Ecevit Tarhan," dedi çarpık bir gülümsemeyle. İçimi ürperten bir rahatsız ediciliği vardı. Bunun sebebi belki öncesinde bana bakışları ve düşündükleriydi. Bilmiyordum. "Bir insanı yenmek için o insanın önünde ya da arkasında değil, yanında olman lazım. Birinin yanına hain yerleştirmeden o insanı yenemezsin, dünyanın en kurnaz adamı olsan bile. Kale içten fethedilir. Düşmanın var mı?" diye sordu. Yutkundum, suratım mümkünmüş gibi daha çok asıldı.

Ecevit şuh, kendinden emin bir sesle, bastıra bastıra, "Çok," dedi tekte. Dişlerimi sıktım, Behçet'in yüzündeki huzursuz edici gülümsemeye baktım. Dudaklarını *vay* dercesine kıvırdı, başını salladı, aldığı cevabı beğendi.

"Senin gibi bir adamın düşmanı da basit olmaz yanılmıyorsam." Parmaklarını art arda şıklattı. Sonra, Ecevit'in evine girdiğimiz andan beri gözleri ikinci kez beni buldu ama bu kez çabucak çekmedi. Gözlerimin içine baktı, tek kaşı kalktı ve gülümsedi. Dilini dudaklarının üzerinde aheste aheste gezdirirken Ecevit'e göz ucuyla baktı, başı bana dönük kaldı. "Senin yanındaki hain kim sence?" Ağzında, dikiş tutmayan yaralara sebep olacak kadar keskin -o bile neye sebep olduğunu bilmiyordu- bir bıçak tekte beni buldu ve tam kalbime saplandı sanki. Sırtım bir yere yaslı olmasa, yerimden sarsılacaktım. Ağzımın içine kan doldu, neyi kanatacak kadar ısırdım bilmiyordum ama nefes almıyordum. Korku vücuduma zuhur etti. Bu kısa bir zaman üzerimden attığım ama lekesini taşımaya devam ettiğim bir yüktü.

Ecevit'in gözünde hain olmak.

Hainin kızısın ama hain değilsin demesi somut olarak ayları, zannımca yıllarımı almıştı. Kan kusarken bile arkamdan hain olduğumu fısıldayan adamdan dudaklarının tadını bildiğim adama geçmek kalbimi yaşlandırmıştı. Şimdi böyle fütursuzca yapılan ima, yaşlanmış kalbimi hızlandırıyor, beni kısa bir vakitte dehşete sürüklüyordu.

Ecevit'e baktım. Ne söylenmek istendiğini anlamaması mümkün değildi ama vereceği tepki beni bir uçurumdan itebilir ya da düşmek üzereyken çekebilirdi. Bir sancı bedenimde nüksetti, tümüyle somut, elimle

göstereceğim kadar fizikseldi. *Bana bakacak mıydı?* Nefes almadan onu izliyordum. İlk tepkisi, sonrasının hiç önemi yoktu, kontrol edemediği o ilk tepki içinden geçenlerin aynası olacaktı. Bana bakarsa beni kalbinin bir noktasında hain olarak gördüğünü belli edecekti. Ağzımdaki kan tadı arttı. Pürdikkat onu izliyordum. Dudaklarını ıslattı, burnundan soludu ve gülümsedi.

"Senden âlâ hain mi var bana?"

Ecevit'ten gözlerimi ayırmadım. Behçet Atmaca kahkaha attı. Bir kez olsun bana bakmadı, göz ucuyla bile. *Bakmayacaktı da.* Tuttuğum nefesim burnumdan usulca süzüldü, omuzlarım düştü ve gözlerimi yumdum. Ağzımdaki kanı yuttum, sıktığım avuçlarımı açtım. *Kalbini temizlemişti. Şükürler olsun. Kalbini temizlemişti.* Kimsenin fark edemeyeceği kadar silik bir gülümseme dudaklarımdan geçti, gözlerimi açtım, Ecevit'in yüzüne baktım.

Behçet, iki kez cıkladı. "Uğradığın kötülükler sana fayda etmemiş," dedi. "Yemiş yutmuşsun ama zehirlenmemişsin. Olmaz senden Ecevit, işin zor."

"Ya bak size bir tavsiye vereyim mi?" Ecevit gözlerini kapattı ve parmak uçlarıyla sıvazladı. Sıkıldığını ve sabrının tükendiğini fark etmiştim. "Bir defter alın, gece uyumadan bir kitap yazın. Bu zırvalıkları oraya ekleyin. Kitapta gider ama ben gerçek hayatta çok sıkılıyorum. Yedim, yuttum, kötülük iyilik, cennet cehennem, zart zurt. Sabrım taştı benim. Afili cümle kurunca önemli adam mı oluyorsunuz ben anlamadım?"

Söyledikleri Behçet'i zerre bozmadı, sırıta sırıta Ecevit'i izliyordu. "Anladık, harbi adamsın," dedi o çirkin sesiyle.

"Öyleyim. O yüzden bana boş yere zırvalama."

"O zaman sana açıktan konuşayım, kardeşim. Sen böyle düşmanının evladına güvenirsen senin belanı sikerler."

Benim kim olduğumu biliyordu. Vücudumda nükseden ağrı arttı, başkaldırdı ve beni kıvrandırdı. Ecevit'i kimse kandıramazdı, Ecevit'in kalbinden geçmiyorsa kimse onun kalbine sokamazdı, aklından attıysa kimse geri koyamazdı. Bunu biliyordum ama yine de, ne olursa olsun ona bunlar söylenmesin istiyordum.

"Biraz daha konuşursan ben senin belanı sikeceğim."

"Dostunu yakın tut, düşmanını daha yakın tut mu yapıyorsun? O zaman tamam. Ha eğer değilse ya senin düşmanın yoktur ya da sen işi gücü bırak haini seç."

"Düşman da sensin hain de, biraz daha boş beleş konuşacaksan evimden siktir git." Behçet ansızın belinden silahı çıkardığından irkildim ve sırtımı yasladığım yerden ayırdım. Ecevit'e doğrultacağını sandım ama orta sehpaya koydu.

"Cengiz Atmaca'nın emaneti olmasan kafasına sıkılacak adamsın," dedi açıkça. Göğsüm hızla inip kalkarken bacaklarım titremeye devam etti. Bu herifin birinin kafasına sıktıktan sonra arkasını dönüp gidecek kadar korkunç biri olduğunu ilk gördüğüm andan beri hissetmiştim. Hani şu, işlediği cinayeti kendisi bile temizlemeyen, balon patlatır gibi insan öldüren, şu adı sanı hep anılan mafyalardan olduğu en başından beri belliydi. Beni titreten şey Ecevit'i yerinden kıpırdatmadı. Belki Cengiz'e güveniyordu belki de canını bu adamın önünde iki büklüm olmaktan öteye koymuyordu. Ecevit bana baktı ve odayı işaret etti.

Buradan kovalasa bile yine de yerimden kıpırdamazdım. Asla gitmeyecektim. "Burası senin dingonun ahırı değil, o silahı al sehpadan," dedim açıkça. Ecevit'i kızdıracağımı biliyordum ama Ecevit o silah ona doğrultulsa bile engel olmayacaktı. O umursamaz, alaycı tavrından ödün vermeyecekti.

"Firuze odaya geç," dedi sakince.

"Sana söylüyorum!" diye bağırdım. "Kimbilir neler yaptın o silahla. O silah evin hiçbir yerine temas etmeyecek. Kaldır onu sehpadan." Artık yalnızca Behçet'e bakıyor, gözlerimi tek bir an bile yüzünden çekmiyordum.

Behçet beni işaret etti. "Hanım söz dinlemiyor Ecevit," dedi. Alay ederek birbirlerini öldüreceklerdi. Bir yarış içindeydiler âdeta. "Kaldır o silahı!" diye tekrar ettim ve hiç tereddütsüz silaha yürüdüm. O silahı ya kaldıracaktı ya da kapının önüne atacaktım. Artık gerisini kendisi düşünürdü. O an cinayet geçmişi olan bir silaha temas etme bilincine varamadım. O kadar kararlı yürüdüm ki iki adam da aynı anda hareketlendi. Behçet'in derdi silahıydı, Ecevit'in derdiyse ben. Ecevit beni karnımdan tuttu ve Behçet silahı sehpadan aldı.

"Ne oluyoruz anasını satayım!" diye homurdandı.

Bir kilo patates gibi Ecevit'in yanı başına oturtulduğumda kaşlarım çatık bir şekilde Behçet'in bok satan suratına bakıyordum. "Firuze!" diye kızıldı bana. Gözlerimi Ecevit'ten çektim ve geriye yaslandım, kollarımı önümde bağladım. Silahı öyle alır kaldırırdı işte. Bacak bacak üzerine attım ve üstte olan bacağımı sallamaya başladım. "Tamam konuşun, bir şey yapmadım," dedim elimi orta yere savururken. Altımda siyah bir *skinny jean*, üzerimde gecemavisi bir gömlek vardı. Siyah topuklu botlarımın sivri ucu bacağımı her salladığımda göze çarpıyordu.

"Ben diyeceğimi dedim," dedi Behçet. "İki gün sonra sen Seher'i evde, ben kızını havalimanında enseliyoruz. Tabii bu bir alışveriş, al ver."

"Karşılığında ne istiyorsun?"

"Onu da zamanı gelince öğrenirsin."

"Benim alnımda enayi mi yazıyor?" dedi Ecevit. Ne isteyeceğini söylemiyordu bile. Ucu çok açıktı. Birini öldürmesini de isteyebilirdi, banka soymasını da... Aklıma gelen ilk ihtimallerdi bunlar.

"Ne sen enayisin ne de ben dolandırıcı. Bu bir alışveriş, kendin bilirsin. Çevrede kurt da çok kuzu da. Kurt da bulurum kuzu da ama sen benim gibi kurt bulur musun, orası muamma."

"Senden olsa olsa sansar olur," diye karşılık aldı Ecevit'ten. "Madem kurt da bulursun kuzu da, niye pis işlerin için illaki beni istiyorsun?"

Behçet koltuğun köşesine koyduğu kabanına uzandı. "Sana verilen gücü hak etmen lazım. Abim de havadan kazanmadı, sen de havadan kazanmayacaksın. Ya da hiç sahip olmayacaksın. Bu işler bizde böyle yürüyor. Ne kadar ekmek, o kadar köfte." Kabanını giyerken ayaklandı. Yakasını düzeltti. "Ben teklifimi yaptım, paşa gönlün ne isterse. Haber edersin, hadi eyvallah."

Hiçbir şey söylemedi, beklemeden çıktı gitti. Kapıyı sertçe çarpınca kısa bir an çınlamasını duyduk. Ecevit ardından küfretti, soluklandı. Sehpanın üzerindeki sigarasına uzandı, dudakları durmaksızın hareket ediyor ama ne dediği seçilmiyordu. Başında keskin bir ağrı varmış gibi tüm yüzü buruştu, gözlerini sıkıca yumdu ve sigara tuttuğu elini şakağına dayadı.

"Senden istediği şeyi duymadan yardımını kabul etme," dedim. Emreder ya da rica eder gibi değil. Bunu yapmasın istiyordum sadece.

"Başka çarem yok, planın üstünde plan var. Hep bir adım önümdeler."

"Kim?" diye sordum. Bunu ben hissetmemiştim. Ve ilk kez bana böyle bir şey söylüyordu.

"Bilmiyorum. Belki Raşit peşinde olduğumuzu öğrendi, belki Raşit'i koruyanlar. Belki de tamamen kuruntu benimkisi. Öyle ya da böyle, Behçet uyarmasa elimizdeki tek kozu yiyecekti kadın. Hem de çocuk oyuncağı gibi."

"Raşit peşimizde olsaydı şimdi kızını öğrenmiş olurdu ve Seher'den önce davranırdı. Kızını kaçırıyor. Raşit'i koruyanlar öğrense Seher'e kadar ulaşmamızı engellerdi. Seher'in peşindeyiz çünkü Seher öylesine biri değil, bizim en kötü ihtimalimiz bile seneler önce üstü kapatılmış bir dosyayı patlatmak. Raşit, Melike'yi kaçırdı mı bilmiyoruz ama başka çocukların hayatını mahvetti. Ki Melike kaçırılmadıysa, ölüsü ya da dirisi bulunurdu Ecevit. Melike kaçırıldı. Ve öylesine birileri tarafından da değil. O dönem mahalleye dadanan bu pisliklerden daha kuvvetli bir ihtimal yok. Bu da demek oluyor ki doğru yerdeyiz ama sandığın gibi bir adım önümüzde olan da yok." Aksi durumda buraya kadar gelmemize izin verilmezdi. Önümüze taş konulurdu. Biz aksine, önümüz açık şekilde gidiyorduk. Seher'e kadar bizi zorlayan, süründüren bile olmamıştı. İçi temiz, namuslu insanlarla denk gelmiştik. Seher'se kendi başına olaylı bir kadındı. Bir başka el yine yoktu, kadın kendi yediği nanelerin derdindeydi.

Ecevit ben bunları söylerken gözlerini açmadı ama beni dinliyordu, biliyordum. Süreç uzamış diyemiyordum. Melike senelerdir kayıptı. Melike çabucak bulunacak bir yerde olsaydı zaten Ecevit onu iki senede bulurdu. "Behçet'e ihtiyacım var," dedi yalnızca.

"Ya senden çok kötü bir şey isterse?"

"Yapacak hiçbir şey yok." Gözlerini araladı ve sigarasından bir duman aldı. Gözünü kararttığını hissettim. "Melike'den daha önemli değil. İki yeri aynı anda kontrol edemem."

"İki kişiyiz," dedim hızla. Bana yan bir bakış attı ve cevap verme tenezzülüne bile girmedi. "Ecevit iki kişiyiz," diye tekrar ettim. "Bir saniye ya, sen nasıl Behçet'e böyle körü körüne güveniyorsun ki? Behçet olsa da olmasa da, bizim zaten iki ayrı yerde olmamız gerekiyor. Behçet kim ki sen tümüyle Behçet'e güvenip bir tarafı ona emanet edeceksin? Güven veriyor mu sana?"

Yerinden kalktı ve sigarasıyla mutfağa doğru yürüdü. Çay suyu koyuşunu izledim. "Ecevit sana söylüyorum."

"İki dakika ağzını dinlendirmek istersen ben de bir düşüneceğim," dedi. Sigarasını hızlı hızlı içti ve çöpün içinde söndürdü.

"Neyi düşünüyorsun? Tamam Behçet bize yardım etsin, gözümüzü kapatalım, sonrasını düşünmeyelim ama diyelim ki havalimanına o gitti... Ya o an bize ihanet edip kızın gitmesine izin verirse?"

"Bunu yapması için bir nedeni yok," dedi tezgâha yaslanırken.

"Bunu bilemezsin. Gözleri felfecir okuyor ve Melike meselesini bizim kadar sahiplenmiyor. Hatta eminim umurunda da değildir. Ecevit nasıl senden isteyeceği şeyi Melike için görmezlikten geliyorsak, bizi yarı yolda bırakma ihtimalini de gözden çıkaramayız. İki ayrı yere gidilecekse, iki yere de Melike'yi sahiplenen iki kişi gidecek."

Ecevit'e, Behçet'in teklifini kabul etmemesi için meydan okuyamazdım. Bana çıkışırsa vereceğim bir karşılık yoktu. Melike için ne yapması gerekiyorsa yapacağını biliyordum ve ona çözüm de üretemiyordum. Yardım isteyeceğim bir kişi bile yoktu. Alternatif üretemediğim noktada da elimizdeki seçeneği istemiyorum diyemezdim. Ama Behçet'in etkisini azaltabilirsem zamanı geldiğinde Ecevit çıkıp da ***sen bana ne yaptın ki, ben kendi işimi kendim gördüm***, diyebilirdi. Kaldı ki Behçet'e gerçekten güvenemezdik. Ecevit'ten hoşlanmıyordu. Belki de içinde Ecevit'in abisiyle yakınlığından doğan bir kıskançlık vardı.

Ecevit bir sağa bir sola baktı. "Bir tane daha Ecevit yok," dedi düz bir sesle. "O halde söylediğin şey mümkün değil."

"Ben varım!"

"İsmin Ecevit değil?"

"Beni ciddiye alır mısın?" Sesim yankılanacak kadar yüksek çıktığında Ecevit'in de irkildiğini, o küçük gözlerini daha çok kıstığını ve ciddileştiğini gördüm. "Ciddiye al beni! Ben varım, Ecevit. İki kişi var zaten."

"Onu unut," dedi ve yaslandığı yerden doğrulup banyoya doğru ilerledi. "Başka bir şey bulursan değerlendirelim. Ben bir duş alacağım, başım ağrıyor."

"Onu niye unutuyorum?" diye sordum. Beni dikkate almadıkça tepinmek istiyordum.

"Çayı demlersin," dedi banyoya girmeden önce. Sanki tek derdimiz buymuş gibi. Ayaklarımı yere vura vura banyo kapısına gittim. Kapısına vurmak, hatta içeri girip Ecevit'i de dövmek istiyordum. Beni plan dışı bırakıyordu. Behçet'e güveneceğine bana güvenmeliydi. Ağzıma bir dolu söz geldi, elim de kapıya vurmak için havalandı ama yapmadım. Yine ayaklarım yere vura vura geri döndüm. İlk on dakika çayı da demlemedim. Ecevit de gerçekten başı ağrıdığı için ya da benden kaçmak için banyoda uzun uzun kaldı.

Elbet çıkacaktı. Kilitlemediği kapı aralandığında başımı kaldırıp ona baktım ve hızla ayaklandım. Elinde siyah bir saç havlusu, üzerinde siyah bornozu vardı. İlk çaya baktı, demlendiğini anlayınca yüzünde memnun bir ifadeyle odaya döndü. Kapıyı kapatmasını engellediğimde göz göze geldik. "Düşündün mü?" diye sordum.

"Evet."

"Başka bir çözüm buldun mu?"

"Hayır."

"O zaman benim dediğim olacak," dedim. İnanmazdı ama ben de düşünmüştüm. Bulamamıştım. Melike'yi bizim kadar sahiplenen bir kişi bile yoktu.

"Olmayacak, ben düşünmeye devam edeceğim," dedi ve kapıyı kapatmaya kalkıştı. Ayağımı önüne koydum. Sinirlenmeye başladığını görüyordum. "Giyineceğim," dedi. "İznin olursa içeride tek olayım diyorum." Bana yine sapık muamelesi yapıyordu. "İçeri mi girmek istiyorsun?" diye sordu. Bacağımı aradan çektim. Giyinmesi ne kadar sürebilirdi ki? Kapıyı

yüzümü izleyerek kapattı. Banyoya yapmadığım şeyi oda kapısına yaptım ve avcumu iki kez vurdum. Sesi soluğu çıkmadı. *Sinsi ucube.*

Yalnız kaldığımızdan beri birbirimize tahammül edemediğimizden evi temizlemiş, kıyafet yıkamış, asmış, yemek yapmıştık. Bunların tek sebebi de birbirimizle muhatap olmamaktı. Yemek yerken de kimse kimsenin suratına bakmamıştı. İlk konuşan kavganın sebebi olacaktı ve ikimiz de bundan kaçıyor olsak da benim sabrım kalmamıştı. Akşama kadar ona düşünmesi için zaman vermiştim. Yetmemiş miydi?

Şeker atmadığım çayımı sırf Ecevit'in sinirleri bozulsun diye karıştırdıkça karıştırıyordum. Sinir de olmuştu zaten, ters ters bardağa bakıyordu ama ilk konuşan olmamak için bana laf atmıyordu. Daha fazla bekleyecek kuvvetim yoktu. "Düşünmedin mi?" diye eninde sonunda konuştum. Sabırla yanıt vermesini bekledim ama beni hiç duymamış gibi davranmaya devam etti. "Sana söylüyorum, beni duymuyor musun?"

"Düşünüyorum," dedi sessizce. Hemen yanı başında kedi uyuyordu. Uykuya dalınca tüylerini okşamayı bırakmıştı. Uysaldı, zararsızdı ve çok oyunbaz değildi. Daha çok uykuyu seviyordu. Biz onu sessiz sakin büyütmemiştik, kedi yalnız kalmaktan buna alışmıştı.

"Sen benimle alay mı ediyorsun?"

"Alay edilecek mevzu mu bu?"

"Aynen öyle, bence değil ama sen benimle alay ediyorsun. Bunca zamandır bir başka yol bulamaman, bir başka yol olmadığı anlamına gelmez mi?"

Omuz silkti ve bacak bacak üstüne attı. Cıkladı. "Gelmez," dedi rahatça.

"Sen gerçekten benimle alay ediyorsun," dedim yerimden kalkarken. Benim bu hareketliliğime karşı kedi de uyandı, hatta ayaklandı ve gerindi. İkimiz de kısa bir süre onu izledik. "Tamam bak, Behçet'e de hayır deme ama onu cepte tutalım. Sen bir yere git, ben başka bir yere. Behçet nerede olacaksa çok ihtiyaç olursa ondan yardım isteyelim. Böylece kendimiz halledersek Behçet senden bir şey istediğinde ben kendi işimi kendim yaptım der, halledersin."

"Bulduğun çözüm mafyayı cebimizde tutmak mı?"

"Bulduğun çözüm mafyayla işbirliği yapmak mı?"

Soluklandı ve tavana baktı. "Firuze ne istiyorsun?" diye sordu tavanda gölgesiyle bakışırken. Sıkılmıştı.

"Asıl sen niye istemiyorsun? Bak Ecevit. Kadının kızı senin elinde olursa zaten hiçbir şey yapamayacak. Behçet'e neden güveniyorsun? Neyi istemiyorsun ben anlamıyorum ki? Benim anlattıklarımdan senin aklına ne yatm-"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi avuçlarını sakallarına çarparken. "Hesap soruyor, kafayı yiyeceğim, hesap soruyor!"

"Hesap sormuyorum, soru soruyorum!" diye var gücümle bağırdım. Sinirden saç baş yolacaktım şimdi; hem de kendi saçlarımı değil, Ecevit'in saçlarını ve sakallarını. Beni dikkate bile almıyordu. "Ben gidiyorum," dedim o istediğim şeyi yapmamak için. Tavandaki başını bana çevirdi.

"Ne?"

"Gidiyorum. Sen sabaha kadar düşün. Benim senin şu düşünmene tahammülüm kalmadı. Sen kafan durana kadar düşün. Tamam mı? Ben gidiyorum." Dolaba gidip kabanımı alacağım sırada Ecevit koltukta oturan kediyi avcuna aldı ve aniden öne doğru yere bıraktı.

"Bunu da götür o zaman," dedi aniden. Yavruya öyle bir davrandı ki sanki çıkarken iki de ekmek al diyordu.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedim. Aniden konumu değiştirildiği için ortalığa avel avel bakan kediye baktım. Bu haline içim parçalandı. Canı yanmamıştı ama Ecevit aidiyet duygusuna engel oluyordu.

"Birini buldun mu? Ben sana bir hafta süre vermiştim. Birini buldun mu?" diye arka arkaya sordu ve o da ayaklandı.

"Şu an avcun kadar kedinin konumuzla ne ilgisi var?"

"Ben sana bir hafta içinde birini bul ya da almayalım demedim mi?" diye meydan okudu. İşte tam olarak bundan bahsediyordum. İlk konuşan kavgaya sebep olacaktı. İlk ben konuşmuştum ve biz kavga edecek bir sebep bulmuştuk. Çünkü aramızda atamadığımız bir gerilim vardı. Düşüneceğim ayağına onu bastırmıştık.

"Bak sen şu an sadece saçmalıyorsun! Duydun mu beni? Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun. Haksızsın ya, bana karşı sağlam bir argüman sunamadın ya! O yüzden, el kadar kediyi öne sunuyorsun. Ne kadar çirkin bir davranış bu, inanamıyorum."

"Ya ben sana bir hafta içinde sahiplendirmezsen almam dedim mi demedim mi? Sen bu soruma cevap ver. Kaç hafta geçti? Al götür, giderken artık atölyene mi alırsın yoksa sokağa mı bırakırsın senin bileceğin iş. Hadi al. Ben kedi sahiplenmek istemiyorum, yapabileceğim bir şey değil, dedim. Sen ısrar ettin. Bak çaresine."

Tam elini mamasına ve kumuna tutmuştu, onları da götür diyecekti ki konuşmasına fırsat vermedim. Çok kırıcıydı. Çok kırıcıydı, iyi ki kedi ne konuştuğumuzu anlamıyordu. Halbuki ona sorsak, az önce tüylerini okşayan Ecevit'i iyi, onu uzaktan izleyen beni kötü bilirdi. İstenmiyordu. İyi ki onun küçük kalbi istenmediğini bilmiyordu. Yoksa buna nasıl dayanırdı?

"Gönlün sokağa geri gitmesine elveriyor yani?"

"Sokaktan getirmedik mi zaten? Ben sokağa gitsin demiyorum ayrıca. Al, birini bulana kadar atölyende bak. Madem bakıyorsun. Ben bakmak istemiyorum."

Çok ciddiydi. Sık sık mamasına ve kumuna bakıyordu. Sanki çıksam zorla elime tutuşturacaktı. İşte o zaman ne yapardım bilmiyordum. "Bulabileceğim biri yok!" dedim. "Anlıyor musun, bulabileceğim biri yok! Eve de götürmek istemiyorum. Annem alanını kısıtlar, babamdan Bülent'ten bahsetmiyorum bile. Sahiplendireceğim biri yok."

"Neye güvenerek beni ikna ettin o zaman Firuze? Ben sana sahiplenmeyelim dedim." Evet demişti ama o gece, kör karanlıkta onu orada nasıl bırakacaktık? Hem ben Ecevit bağ kurar ve bırakamaz sanmıştım. Öyle olmaz mıydı? Nasıl bu kez olmamıştı? Ecevit şimdi alsam ve giderken sokağa bıraksam doğal alanına döndü diyecekti. Blöf mü yapıyordu? Eğer blöf yapmıyorsa, hiç renk vermiyordu, telaşlanmaya başladım. Dokunamıyordum bile. Atölyemde nasıl bakacaktım? "Birini bul," dedi ısrarla. "Düşün taşın. Elbet alacak biri gelir aklına. Annenin tanıdıklarından vardır. Kardeşin var senin, okul arkadaşlarına sorsun. Herhalde bir kişi çıkar."

Blöf yapmıyordu. Ciddiydi. Yeşil gözlerine baktım. Ecevit'e yakın bir yerde her şeyden habersiz duruyordu. Öylesine kalbime dokundu ki bu hali. *O, Ecevit'i seviyordu...* Biliyordum, nereye giderse gitsin onu arayacaktı. "Kime verdiğim bile önemli değil öyle mi?" dedim kırgınca. Eğer ona dokunabilseydim, duymaması için kulaklarını kapatmak isterdim.

"Yemeğini suyunu versin, sıcak da bir evde yaşatsın yeter. Kime verirsen ver, önemli değil. Açta açıkta olmasın kâfi."

Gözlerimin parladığını biliyordum artık. Onu sokağa bırakamazdım. Onu birine de veremezdim ama Ecevit içime öyle bir hınç bindirdi ki hırsla, "Kime verirsem öyle mi?" diye sordum.

"Kime verirsen," dedi tekrardan. Kulaklarım uğulduyordu.

"Emin misin?"

"Firuze!"

"Tamam!" dedim. Madem açta açıkta kalmamasıydı tek mesele, ben onu ben istiyorum diye seve seve alacak, maddi hiçbir şeyini de esirgemeyecek birini tanıyordum. Madem böylesine hırs edinmişti, madem böyle gözden çıkarmıştı ve madem kime verdiğimle ilgilenmiyordu, o zaman sözünün arkasında duracaktı. "Tamam, buldum birini. Kutu var mı evde? Ver götüreceğim ben. Arayayım hatta."

Ortalıkta telefonumu ararken başımı durmaksızın sallıyordum. Görürdü o. Asla vazgeçmeyecektim. Kediyi onu açta açıkta bırakmayacak birine verecektim. Asla engel olmasına izin vermeyecektim. Yollarıma da kapansa vazgeçmeyecektim. Telefonumu sehpadan alıp rehberime girdim, tereddütsüz Alparslan'ın ismine tıkladım. Arama başlayınca Ecevit'ten uzaklaşmak istedim ama değil bir adım uzaklaşmak, telefonu kulağıma dayamadan Ecevit elimden kaptı ve telefonu kapattı.

"Kimi kimi?" dedi gözlerine inanamamış gibi arama geçmişine girerken.

"Ver şu telefonu. Kediyi sahiplendireceğim. Telefonu ver."

"Kime kime?"

Telefona uzandıkça kolunu kaldırıyordu. Hırsla kazağına asılmıştım. Alacaktım, alacağıma inanıyordum. "Sana ne? Kime olduğunun ne önemi var? Kime sahiplendirirsen sahiplendir demedin mi? Ver telefonumu!"

"Sen bana ait çöpü, onun sokağındaki çöp tenekesine bile atamazsın. Değil kediyi vermek, çöpümü bile atamazsın."

"Öyle bir veririm ki kediyi, vereceğim de. Ver telefonumu. Alparslan'ı arayıp kediyi sahiplendireceğim." Tırnaklarım artık yer yer tenini çiziyordu ama telefonu biraz olsun bana yaklaştırmıyordu. Ayaklarımız birbirine dolanıyordu, öyle haşin davranıyordum ki dengemizi kaybediyorduk.

"Adını anma."

"Kime verirsen ver dedin. Vereceğim işte. Sıcak ev, yemek. Bunların hepsini verir. Bakar da." Bunları öyle bol keseden sallamıyordum. Belki sevmezdi, belki o da bağlanmazdı ama bakar ya da baktırırdı, biliyordum. Bana benden ne istersen yaparım demişti. Bana Ecevit'i bile getirmiş adam kedi mi sahiplenmeyecekti? Alparslan'ı kullanmak değildi bu. Bir kediye yuva bulmaktı. Ecevit'le öylesine birbirimize girdik ki, dengemizi tümüyle kaybettik ve koltuğa devrildik. Hiç vakit kaybetmeden telefonuma uzanmak istedim ama kalçasıyla üst bacağı arasında bir noktanın altına sıkıştırdı ve üstünü tamamen kapattı. Belimden tuttu ama beni kucağına çekmedi. Bir dizim onun bacağına baskı uyguluyorken diğer ayağım yerdeydi. Ellerimden biri omzuna tutunmuş, diğeri sırtını yasladığı koltuktan destek alıyordu. Saçma sapan bir konumdaydım. Saçlarım iki yandan Ecevit'in yüzüne dokunuyordu. "Sen ona hiçbir şeyi sahiplendiremezsin."

"Sahiplendiririm."

"Sahiplendiremezsin."

"Sen buna engel olamazsın. O kediyi gözden çıkardıysan bana engel olamazsın, sahiplendiririm."

Yere baskı uygulayan ayağımı kaydırdı, diziyle dizime vurdu ve bacağım büküldü, dengemi kaybettim. Ecevit sanki ben yere düşecekmişim de son anda yetişmiş ve beni kurtarmış bir kahraman gibi davrandı. Hızla ve sahte bir telaşla beni tuttu, belimi sardı ve kucağına aldı. Artık iki elim de omuzlarındaydı ve alınlarımız birbirine çok yakındı.

"Derdin ne?" diye sordu. Bunu sadece onu kızdırmak için yaptığımı sanıyordu ama yanılıyordu. Kedinin istikbali için de yapıyordum.

"Kedi. Bana *kime verirsen ver, kim olduğu fark etmez*, dedin."

"Niye aklına elin adamı geldi?" diye sordu tehditkâr bir sesle. Başımı çevirecek, bunalmış gibi pozlanacaktım. Buna kalkıştığım gibi koca avcunu yanağıma sardı ve uzun parmaklarıyla ensemden tuttu. "Bana bak." Onu ciddiye almadıkça, istediği özeni ona vermedikçe altımda öfkeleniyor, dikkate alınmamanın o siniriyle ne yapacağını bilemiyordu. *Tıpkı benim dakikalar önce yaşadığım gibi...*

"Çevremdeki herkesi düşündüm. İnci'nin okul arkadaşlarına kadar. Sonuçta Alparslan'ın ailesi de evimize girip çıkan insanlar."

Ensemdeki parmaklarla baskı uyguladı ve başımı dikleştirdi, çenem sivrildi ve yüzüm öne doğru çıktı. Onun mu solukları hızlanmıştı benim mi ayırt edemiyordum ama birimiz maraton koşmuşçasına nefesleniyorduk. Ayırt edemiyorduk. Görmezlikten gelmeye çalıştığım gerçek, Ecevit'in kucağıydı.

"Geniş geniş konuşma benimle," dedi. Şimdi dudaklarından dökülen korkunç bir sesti. Burun burunaydık. Genişlikten kastı neydi yemin ederim anlamıyordum. Konumumuz her geçen saniye zihnimde büyüyordu.

"Geniş geniş?"

"Benimle girdiğin münasebetin farkında mısın?" diye sordu. "Bu münasebetten sonra elin adamından böyle bahsedemezsin. Aklımla oynama benim."

"Seninle girdiğim münasebet başka..." dedim inatla. Şimdi konuşmayı bırakırsam bu gece kaybedecektim. Oyun mu oynuyorduk? En başından beri, en âlâsını. "Kediyi sahiplendirecekken elin adamıyla gireceğim münasebet başka." Gözü karaydı, bu noktada ağzından çıkanların bilincinde değildi muhtemelen. Bu hissi tanıyordum. Lanet olsun ki tanıyordum. Kör bir kurşun gibi saplanıyordu ama yerinde durmuyor, tüm vücudu köstebek gibi kaza kaza gidiyordu. Alnını alnıma çarptı. Hissin şiddetini bu davranışla ölçebildim. *Kediyi bu saatten sonra kimseye vermeyecekti.*

Burnundan soluya soluya gözlerime bakıyordu. Kör kurşunun onu nasıl kıvrandırdığını görüyordum. "Münasebetin olamaz," dedi tutuk bir sesle. Bu muameleyi Alparslan dışında birine de yapar mıydı? 16

Kasım 1992 hiç yaşanmasa çok kişiye yapardı sanki. Onun nadide çiçeği olsam, biz en çok bu münasebetler yüzünden kavga eder, öpüşür hatta belki...

"Olur, geçen gün aynı kaldırımda oturduk. Şimdi de kedi sahiplendireceğim. Senin istemediğin kediyi o alır. Bana *iste benden ne istersen*, dedi. Ondan bu kediye bakmasını isteyeceğim."

Bir daha Alparslan'la nerede karşılaşırlardı ki? Ben de, benzer bir hırsla, tadı çok hoşuma giden, benim için böyle engellenemez bir öfkeyi bedeninde taşıdığı için gayet memnunken, belki hastalıklı, belki bu duygunun o zehirli lezzetinden hoşnutken konuşuyordum. Beni bir nadide çiçek gibi sevsin, kimselere vermek istemesin ama onun nadide çiçeği olmadığım için de kendini yesin istiyordum. Ne korkunç bir hırstı bu.

"Bunun karşılığında o senden ne istedi?" diye sordu. Bu soruya cevap verirsem bir daha karşılaşmamalarına emin olamayabilirdim. Olay hiç benim istemediğim bir yere gitti. Şimdi içimdeki o kör hırsa yenilirsem ne olurdu bilmiyordum. Ecevit bilmeli miydi emin değildim.

"Kediyi ona sahiplendireceğim."

"Bok sahiplendirirsin," diye konuyu saptırma ihtimalimi savurdu attı. "Ne istedi senden?" Nefes nefese kalan oydu. Cevap vermedikçe bir kalp rahatsızlığını tetikliyordum sanki.

"Ecevit."

"Bunun cevabını eninde sonunda vereceksin."

"Bunu bilmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Lafı dolandırdığım için belki de bilmiyorum ama merakı korkutucu derecede arttı, tehlikeli boyuta geçti.

"Senden ne istedi?" diye tekrar etti. "Ne istedi senden?" diye yineledi. "Firuze senden ne istedi?" İşte bu noktada kediyi ona verme ihtimalim beni de rahatsız etti. Alparslan'ın benden beklentisi buyken onunla neden yeniden iletişime geçecektim? *Kedi için*... Ya umutlanırsa? Bunun olmaması için konuşacaktım. Ecevit'in korkusu mu sardı beni bilmiyordum. Üzerimde korkunç bir baskı ve suçluluk hissettim. Kediyi vermekten usulca vazgeçtim. "Firuze..." Alnını alnıma çarptı. "Senden," bir daha çarptı, "ne," bir kez daha, "istedi?"

"Hayır, dedim."

"Neye?" diye sordu titrek bir sesle. O da ne geleceğini kestiremiyordu.

"Evlilik teklifine." Hiç beklemedim, ben de bir miktar Ecevit korkusu vardı sanırım. "Kediyi ona vermeyeceğim, vazgeçtim Ecevit," dedim hızlıca. Dilim damağım kurumuştu. "Kediyi ona vermeyeceğim."

Başını geriye doğru çekti ve gözlerini birkaç kez yumdu, kaşlarını havalandırdı ve geri açtı. Kaldırım kenarında bana evlilik teklifi eden adamla bir daha bok kaldırım kenarına otururdum ve kediyi ona bok sahiplendirirdim. Ecevit'in çenesini seğirmiyordu, bir damar gibi atıyordu. "Kediyi ona vermeyeceğim," dedim yeniden tüm olayı bu çözecekmiş gibi. Ben de titriyordum artık. "Ben ondan kediyi almasını istemedim ama başka bir şey istedim, iste benden ne istersen deyince." İşleri daha mı sarpa sarıyordum yoksa çözecek miydim bilmiyordum.

Çenesini kilitlenmişti, konuşmak istedi ama dişleri birbirine çarptı. Cümle kuramadı önce sonra tekte, hızlıca, tek heceymiş gibi, "Ne istedin?" diye sordu.

Ellerimi çenesinin üzerine koydum. Çok sertti. Taş olsa çatlardı sanki, ürperdim ve ellerimi geri çektim. Kuracağım cümle ya düğümü çözecekti ya da çıkmaza sokacaktı. Birden fazla cevabı da yoktu üstelik. "*Ecevit'i istiyorum*, dedim." Öylece gözlerine bakıyordum. Tamam, o kör kurşunu kaşıma hevesim bitmişti. Tadı da bu kadar yeterdi. "*Ecevit gelsin*, dedim. O kadar. Başka bir şey istemedim. Kediyi de vermeyeceğim, vazgeçtim Ecevit. *Ecevit'i istiyorum*, dedim.."

Öyle ansızın ne oldu, ne garip, ne zor çıkmaz bir sokağın içine düştük anlamadım. Hiç öyle yumuşak dudaklarını hissetmedim. Düşünülerek sakince, arafta kalarak değil, sert hırçın bir dalga gibi vurdu dudaklarıma dudakları. Tutkuyla ihtiras arasındaki farkı işlediğim bir tablom vardı. Tablo ortadan ikiye bölünmüştü. Erotik bir çalışma sayılmazdı bana göre çünkü terimleri işliyordum. Tablo bir erkeğin gözündendi; tutku kısmında adam yanıyordu, ihtiras kısmındaysa kadın. Tabloda yatağa taşınmayan bir sevişme vardı. Adam bir kısımda kendi ateşiyle kadını öpüyordu, bu tutkuydu. İkinci kısımdaysa kadının yaydığı ateşe duyduğu ilgiyle kadını

öpüyordu, bu ihtirastı. Tam şimdi bu öpüşü tablonun ikinci kısmı olarak tanımlardım. Bu öpüşmeyi benim yarattığım ateşin Ecevit'in üzerindeki tesiri başlattı. Kontrol onda olmadığı için de böyle kontrolsüz davrandı.

Tutkuyu bu koltukta onunla hissettim, ihtirası bu koltukta yine onunla keşfettim. Tablom doğruydu ama yetersizdi. Duygu eksikti. Terim işlediğim için *erotik bir tablo değil*, demiştim. Şimdi çizsem erotik bir tablo olurdu, çünkü terimin önüne his geçerdi. Sanatımı besleyen çok nadir durumlar vardır. *Millas*'ın *Ophelia* tablosu, Ali Ecevit'in yokluğundaki varlığı ve Ali Ecevit'in bana öğrettiği yirmi beş yıldır soyutta kalmış, artık somuta geçen duygular... Artık sanatımı besleyen üç şey vardı. Kendimi daha özgür, daha yetenekli ve özgüvenli hissettim. O duysa çok şaşırırdı ama onunla belki de böylesine utanıp kaçmadan, ufalıp küçülmeden, cesurca öpüşebilmemin sebebi buydu. Sanatım beni tetikliyor, cesurlaştırıyordu. İçimdeki yedi yaşındaki zilliyi çabucak uykuya yatırıyor ve Ali Ecevit'e utanmadan sıkılmadan karşılık veriyordum. Ellerimiz omuz hizasında birleşti, parmaklarımız önce üst üste bindi, ardından birbirinin arasından geçti ve ellerimizden sıkıca tuttuk.

Ecevit dilini kullanmaya kalktığında aklımı kaçıracak gibi oldum. Onu korkutacak bir inleme döküldü dudaklarımdan. Geri çekilecek oldu ama hayır, izin vermedim. Bunu yapmasını istiyordum. Onun her bir zerresine korkunç bir ilgi duyuyordum. Bu onun için de geçerli miydi bilmiyordum ama o da benim her bir zerreme korkunç bir ilgi duysun istiyordum. Parmaklarına boya bulansa ve ilgi duyduğu her noktama dokunsa bedenimde boyanmamış yer kalmasın istiyordum. Öpüşmek, ölmeden tatmak isteyeceğim en güzel eylemmiş. Bunu ölmeden yaşamayı Ali Ecevit sayesinde tattım. Bir başkası bana bunu düşündüremezdi. Bedenimi koltuğun üzerine itti, sırtım koltuğa çarptı ve birbirine kenetlenmiş ellerimizi geriye doğru ittik. Diğer eli saçlarımda bir tarak gibi dolaşmaya başladı.

Öpüşmek artık bizim için bir ihtiyaç gibiydi. O ihtiyaç nüksettiğinde birbirimizden alacağımızı alıyorduk. Bundan kesinlikle rahatsız değildi. Sonunu görmeye de çalışmıyordum. Sadece bu anı yaşamak istiyordum. Gerisinin de canı cehennemeydi. Bu duyguyu böyle çılgınca

yaşamak, Ecevit'e de yaşatmaktı amacım. O benim saçlarımı sevince ben nasıl daha iyi hissediyorsam benim elim de ona daha hissettirebilirdi. Ensesine dokundum, saçlarını sevmek istedim ama onun aksine içimden çekiştirmek geldi. Dilini her ağzımda hissettiğimde daha çok çekiştirdim. Nefes nefese birbirimizden koptuk. "Sonumuz iyi bir yere gitmiyor," dedi. Bu andan bahsetmiyordu yalnızca, biliyordum. Hızlı hızlı aldığı nefesler ağzımın içine düştüğü bir anda sonumdan bana neydi? "Yapma, yapma, yapma," dedi ardı ardına. Bunu bana söylemedi, hiçbir şey yapmıyordum.

Aramızdaki çekimle şimdi baş edemezken sonrasında hiç baş edemeyecektik. Umurumda değildi.

"Firuze," dedi çıldırmış bir sesle. Tutku insanı bu hale getirmezdi ama ihtiras tam olarak buna sebep olurdu.

"Sabah sıktığım koku hâlâ üzerimde mi?" diye sordum merakla.

"Aklımı kaçıracağım," dedi öylece.

"Hım?" diye mırıldandım. Tek amacım vardı. Yüzünü boynuma yaklaştırmak ve kokunun kalıp kalmadığına baktırmak. Üzerimdeki gömleğin bir düğmesi daha açılmıştı. Gerdanımı açmak için omzumdan hafifçe ittim, kolyemi tuttum ve Kutupyıldızı'nı ortaladım. Ecevit'i ben kandırmadım, o bana kandı. Yüzünü açtığım boşluğa yerleştirdi. Sakallarını hissettiğimde boynumda tavandaki gölgemizi izliyordum. İhtişamlı bir tablodan ne farkı vardı ki? Sakallarını burnu eşlik etti ve benim dürtüsel olarak istediğim o şeyi bana çok geçmeden verdi. Dudakları artık boynumdaydı. Altında gerindim. Sadece dudaklarını boynumda merak etmiştim. Bir yemeğin çok lezzetli olduğu bazen tatmadan da hissediliyordu. Boynumu açtıkça açıyor, zaman zaman yüzünü sıkıştırıyordum. Bu kez saçlarını okşadım. "Duruyor," dedi bir zaman sonra. "Kokun." Gülümsedim, o alnımı anlına yaslayınca birkaç kez dudaklarını öpüp geri çekildim.

"Ecevit," dedim. "16 Kasım 1992 yaşanmasaydı..."

"O soruyu sorma," diye böldü beni nefes nefese. Anladı. Anlaması bile şimdilik yeterdi. Göz göze geldik. "O soruyu bana sorma."

"Şimdilik mi, hep mi?"

"Bunu da sorma."

Sabır selamet... Sustum ve soluklarımın düzene girmesini bekledim. "Oyunu kuralına göre oynamıyoruz," dedim. Bizi bize şikâyet ediyordum.

"Senin yüzünden."

"Benim mi?"

"Benimle bu münasebete girdikten sonra elin adamlarından geniş geniş bahsedemezsin, ben öyle bir adam değilim Firuze. Duydun mu beni?"

"Öyle bir şey yapmadım," dedim kendimden eminken. Geniş geniş konuşmamıştım. Onu da nereden çıkarmıştı?

"Öyle kucağımda olacaksın, yatağımda olacaksın, koynumdan uyuyacaksın, sonra çıkıp benim evimden bir şey alıp gitmeyi düşüneceksin. Bu münasebetler sıkıntılı, ben gelemem böyle vaziyetlere."

"Kedi..." demeye çalıştım. Bu bir bahane değildi.

"Kedi burada," dedi. "Tamam mı? Kedi burada. Evin kedisi."

"Tamam..." dedim rahatlamış bir sesle. "Ben gideyim mi?"

"Araba kullanacak halde değilim." Gözbebeklerine bakınca tansiyonunun yükseldiğini fark ediyordum.

"Taksi?"

"Firuze..." dedi ve yavaşça üzerimden kalktı, ellerimizi ayırdı. Kısmen açılmış gömleğim, kızarmış yanaklarım, hırpalanmış dudaklarım ve dağılmış saçlarıma baktı. Elimi ona uzattım ve yanağına dokundum. "Yüzün ateş gibi yanıyor."

"Soğuk suyun altına sokacağım kafamı," dedi dikkatini benden alırken. Onun nadide çiçeği olduğum her andan böyle harabe gibi çıkınca tüm yapraklarım gün ışığı görmüş gibi açıyordu. "Uyu." Kalktı gitti ve banyo kapısından girmeden tek hamlede kazağını çıkardı. Kapıyı kapatana kadar ona baktım, sonra da tavanda yalnız kalmış gölgeme. Ben de bir harabeydim. Dudağının dokunduğu yeri sevdim. Dakikalar sonra yerimden doğruldum. Yatak odasına geçtim. Ecevit'in bana aldığı pijama takımını giydim, yatağa girdim. Ecevit dakikalar sonra kapıyı tıklattı ve siyah bornozuyla gözüktü. Üzerimde yorgan olduğu için pijama takımımı

fark etmedi sanırım, zaten gözlerini de hızlıca benden çekti. Kıyafetlerini aldı ama çıkarken yorgan ve yastığını da aldı. İçeride mi uyuyacaktı?

Soracağım soru aklıma geldi. İrade, kontrolden çıktı mı baş edilir bir şey değildi, biliyordum ama yine de burada uyusa olmaz mıydı? Bir günahın pençesindeydik, yine de engel olmuyorduk. Kabul, biraz moralim bozuldu. Onu da anlamaya çalıştım. Yine de gelsin istedim. Uyumaya çalıştım, uyuyamadım. Eninde sonunda ayaklandım, yastığımı kaptığım gibi salona gittim. O da benim gibi gölgesini izliyordu. Koltuğu açmıştı, bana da yer vardı. Kapıyı açar açmaz beni fark etti. Dönüp bana ve yastığıma baktı diyemezdim. Pijama takımımı süzdü birkaç kez. "Oldu," dedim, sanki amacım bunu göstermekti. "Teşekkür ederim." Artık dibindeydim, bana yer açmasını bekliyordum. Yastığını en köşeye kaydırdı ve kendisiyle koltuk arasında yastığıma yer açtı. Kendisi yastığımı yerleştirirken ben de yanına geçtim, yorganının altına girdim.

"Neden yatakta uyumadın?" diye sordu.

"Uyku tutmadı."

"Burası dar, rahat edemezsin."

"Edemezsem kalkar giderim." Aslında bana laf yarıştırmaya devam ederdi de üzerinde bir dinginlik, sakinlik, hatta bence biraz da huzur vardı.

"İnsan sigaraya da böyle başlar Firuze," diye kulağıma doğru mırıldandı. Koynuna doğru yaklaştım ve sokuldum. Hiçbir şey söylemedim. İlgilenmedim de. Sigara da içmiyordum zaten.

"Düşünmen bitti mi?" dedim bahsettiği konudan gitmeyip. Hazır bu kadar yumuşamışken onu da halletmenin tam zamanıydı belki de.

"Bitti. Söylediğin akıl işi değil."

"Senin düşündüğün akıl işi mi peki?" diye sordum. Bana tam şu an dürüst cevap veriyordu.

"Hayır, değil."

"Hangimizinki daha çok akıl işi? Seher'i elimizden kaçırmak pahasına o mafya bozuntusuna güvenmek mi yoksa bize huzursuz hissettirse de iki ayrı yerden saldırmak mı?"

Cevap vermedi. Doğrusu ne o da bilmiyordu. "Aslında her şey senin elinde. Sen Yeliz'i elinden kaçırmazsan Seher benim saçımın teline bile zarar vermez. Bu kadın kızı için kendini kurşunlattı. Yani sen görevini yerine getirirsen benim de canım riske girmez. Kaldı ki ben gideceğim isteyeceğim, vermezse de çıkacağım. Gerisini seninle çözer."

"Niye havalimanı gibi güvenli bir yerde sen değil ben varım?" diye sordu bu kez. Söylediklerim ona mantıklı geliyordu.

"Çünkü ben bir bebeği bile kaçıramam. Öyle bir kalabalıkta kimsenin uçağa binmesini de engelleyemem. Elimden kayıp gider, telaş yaparım. Ve Yeliz bizim tek kozumuz, onu elimden ben kaçırırsam kendime yapacaklarımı ben bile tahmin edemiyordum. Melike'ye giden yolu kesme ihtimalim bile beni öldürür. Yeliz senin elinde olursa, Seher'in evi benim için riskli bir yer değil. Önce senin Yeliz'i aldığından emin oluruz, sonra içeri girerim. Bu şekilde garantiye alırız." Elimi yanağına koydum. Onu manipüle etmeye çalışmıyordum, ikna etmeye çalışıyordum. "Beni yine sen koruyacaksın. Senin varlığın Seher'i durdurmaz ama senin elindeki kızı durdurur. Kılıma bile dokunamaz."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Ben konuşacağıma olan inancımı kaybettim. Uyudu sandım hatta. "Behçet'i ne olursa olsun işin içinde tutmak zorundayım. Onu denklemden çıkaramam."

"Onu işin içinde tutmakla ona işi emanet etmek aynı şey değil. Tamam, kapının önünde dursun, bir sıkıntı olursa gelir müdahale eder ama olmayacak. İhtiyacımız olmayacak ona, borçlanmayacağız." Yanağını okşamaya devam ettim. "Melike'nin karşısına kimsenin maşası olmamış Ali Ecevit Tarhan olarak çık. Bundan son ana kadar ödün verme, daha ne kadar yolumuz var bilmiyoruz," dedim. İlk andan Behçet'e teslim olmamalıydı. Soluklandı, hiçbir cevap vermedi ama zihni biraz berraklaştı. Görebiliyordum.

"Yarın marangoza gideceğim, hocanın kitaplığına devam etmek için." Usulca onu dinledim. Benden yanıt alamayınca devam etti. "O boya kısımlarını ne zor yapmışsın..." Yeniden sustum. "Ben öyle boyayamam, düz boya geçerim."

Benden yardım mı istiyordu?

"Yardım ederim istersen..."

"Yani. Bana uyar. Zahmet olmayacaksa."

"Yok ya," diye mırıldandım. "Zahmet olmaz, hallederim ben." Halbuki benden yardım almak zorunda kalsın diye öyle tasarlamıştım. Uykuyla uyanıklık arasında sordum. Çünkü kedinin miyavlamasını duydum. "Kedinin adını ne koyacaksın?"

O da tam olarak benim olduğum eşikteydi. Cevabı çok geç geldi. "Bilmem. Ne koyayım?"

"Bilmem. Ne koyacaksın?" diye sordum.

Sonra yine sustu. Bu sefer kesin uyuduğunu sandım. Ben de uykuya dalacaktım zaten ama ansızın, "Demlik olsun," dedi.

Demlik mi olsun?

Üçüncü kez geldiğim marangozdaki semavere bakıyordum. Ellerim cebimde, Ecevit'in konuşmasını beklerken dikkatimi tek çeken şey semaver olmuştu. Kalbimde derin bir yara diyemezdim belki ama ince bir sızı gibiydi elimden bir bardak bile çay içmemiş oluşu. Doldurduğum çayı almış, tereddütsüz dökmüştü. Başta bölüştürüp sonra hepsini yediğim kremalı bisküviyi anımsadım bir an.

"Çıkar üstünü, kirlenmesin," dedi Ecevit kapıyı kapatırken. Elektrikli sobayı yakmıştı. Başımı çevirip ona baktım. "Çıkar çıkar, ısınırsın şimdi."

Ellerimi usulca cebimden çıkardım ve kabanımı Ecevit'in astığı yere astım. Elektrikli sobanın yanına bir tabure çekip oturdum. Ellerimi uzattım. Soğuktu biraz. "Çay koyuyorum," diye seslendiğinde içimdeki yara değil belki ama sızı daha hissedilir hale geldi.

"Hayır," dedim istemsizce. Kaşlarım çatıktı. Sesim sert, çenem dikti. Ecevit'le göz göze gelince ifadem yumuşadı, gülümsemeye çalıştım. "Yani içmek istemiyorum, canım istemedi."

Ondan bir şeylerin intikamını almak değildi amacım. Alınacak intikam da bana ait değildi zaten. Sen bana burada neden bunu yaptın diye

de ilk günden beri hiç sormamıştım. Yalnızca şimdi çay içmek istemedim. Onun elinden değil, hiç çay içmek istemedim. Ecevit bedenini eğdi ve ahşap alt raftan başka şeyler kurcaladı. "Bunlar var," dedi paketli toz kahveleri tutarken. "Sen de bunları içmezsin," diye kendi kendine cevapladı ve geri koydu. "İç bir çay, için ısınsın işte," dedi ve kalkarak iki bardak aldı.

"Ecevit içmeyeceğim," diye tekrar ettim. O vakte kadar hiçbir şey düşündüğü yoktu. Aklına gelmediğine emindim ama ben normalde pek yapmadığım bir şeyi yapıp onun teklifini ikinci kez reddedince duraksadı. Zihninden geçenleri görebiliyordum. Başını olduğu yerden bana doğru çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "Canım istemedi," dedim yanlış anlamasın diye. "Sonra kalkar alırım ben."

İki bardak çıkarmıştı, bu demek oluyordu ki kendisi de içecekti. Gerçi başka ihtimal mümkün değildi ama iki bardağı da rafa geri koydu. Kendisine de almadı. "Sen niye içmiyorsun?" diye sordum merakla. Bana hiç gerçek fikrini söylemeyecekti, biliyordum ama yine de merak etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Sonra içerim," dedi benim gibi. Ellerini birbirine sürttü, marangozun iç kısmına doğru yürüdü. Gözlerim onu takip ediyordu. Gitti ve üst üste konulmuş kâğıtların önünde hafifçe eğildi. Dikkatlice en alttaki kâğıdı aldı. Benim ona çizdiğim A4 kâğıdını sol köşesine zımbalamıştı ve çizimi büyütmüştü. Ölçüler için olmalıydı. "Ben boş vakitlerimde başladım." Kâğıdı benim önümdeki küçük masaya yerleştirirken ona yardımcı oldum. "Çekmeceleri hazır mesela, sen onları boya. Anca kurur. Dur ben boyaları getireyim."

Çizdiğim resmi aldım elime ve yaklaştırdım. Çekmece kısımlarını dikkatle inceledim. İnce detaylar vardı, Ecevit'in ne kadar fırçası vardı emin olamıyordum. Bir kutu içinde fırçaları ve üç kutu boyayı taşıdı. Yardım etmek için kalktım ama fırçaları ancak alabildim. Kollarını sıvamıştı. Boyalar da çok ağırdı, o bırakırken ben de onunla beraber eğildim. Yeşil, krem ve altın renginde üç ton vardı. Tek tek kapaklarını açtı ve bana gösterdi. "Olur mu bunlar?"

"Elinde başka renk var mı?" diye sordum.

"Siyah ve beyaz var."

"Tamam, onları da getir. Yeter bunlar." Çömeldiği yerden kalktı ve dediğimi yaptı. Fırçalarına baktım. En ince olanı aldım ve saçlarımı tepeden topladım. Kıvırcık tutamlarım hep döküldü, önden artık perçem sayılmayacak kadar uzamış saç tutamlarımdan çıkardım. Kabul, onları çıkarırken amacım biraz da güzel gözükmekti. Atölyede tek olsam önüme düşmesinler diye hiç çıkarmazdım. Ali Ecevit diğer boyaları da getirirken gözleri birkaç saniye saçlarıma takıldı, fark ettim ama hiç belli etmedim. Boyayacağım iki çekmeceyi de getirdi.

"Ben biraz gürültülü çalışırım," dedi bana yakın bir yerden.

"Hiç sorun değil. Ben zaten çalışırken kimseyi duymuyorum."

"Kolay gelsin o zaman," dedi bu kez. Başımı ona çevirdim. O böyle yakınımda olursa ben çalışamazdım ama. Yüzüne bakarken göz kırptım.

"Sana da kolay gelsin." Bunu gitmesi için söylemiştim. Avcunu sandalyeye yaslamıştı, bana doğru hafif eğikti. Bana bakışını izlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Aklına ne geldiğini biliyordum çünkü aklıma aynısı gelmişti. Ecevit'in gözü boynuma kaydı. Saçları hafifçe öne yatmıştı. Bir marangoz köşesinde olmasak sanki beni öpecekti. Dikkatim dağılırsa yanlış boyardım, üstümü de kirletirdim. Silkindim ve dün geceden uzaklaştım. "Çalışmamı engelliyorsun," diye açıkça söyledim.

"Ne yaptım tam olarak?" diye sordu konumunu bozmadan. Kasten yaptığını biliyordum.

"Ben böyle çalışamam."

"Nasıl çalışmazsın?" diye özellikle sordu.

"Böyle, yakınımda bir erkek varken." Kadın varken de çalışamazdım. İzlenmekten de hiç hoşlanmazdım ama Ecevit'in de ilgisini çekecek kısımdan bilgi verdim. Kaşları havalandı ve ciddiyetle yüzüme baktı.

"En doğrusu zaten," dedi imayla. "Böyle çalışmanı engelleyen olursa bana haber ver, çekinme." Eğildiği yerden doğruldu, cebinden bir kalem çıkardı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir alo de bana, gelir icabına bakarım." Öyle kendi mekânına gelince ne de üstten üstten, serseri bir tavırla konuşmaya başlamıştı. Gülümsediğimi görmesin diye başımı eğdim ve fırçaları kurcalamaya başladım.

Önce tonu denemek için bir palet görevi görecek eşyaya ihtiyacım vardı. Ecevit'in işini görüyorum diye zaten hiç izin almadan kalktım. Ortalığa bakındım. Beyaz bir mermer buldum. Üzerini temizledim. Amacım zeytin yeşili tonunda bir renk elde etmekti. Birkaç kez mermeri temizledim, yeniden denedim. İstediğime en yakın tonu yakalayınca daha büyük miktarla oynadım bu kez. Ana rengimiz, dolabın neredeyse tamamını kapsayacak renk, hazırdı artık.

Üzerime boya gelmesin diye uğraşsam da nafileydi. O yüzden en başından umursamadım. Çekmecelerin içini krem, dışını elde ettiğim yeşil boyayla özenle boyadım. Fırçalar biraz kötüydü açıkçası, o yüzden işim daha da yavaşladı ama iki çekmeceydi zaten. Bitirdim, Ecevit'in yardımıyla güvenle kuruyacağı bir alana aldım. Küçük parçaları tamam boyamıştım ama büyük ana parça, kitaplığın gövdesi henüz bitmemişti. Ecevit de söylediği gibi epey gürültülü çalışıyordu.

Biraz sobanın önünde ellerimi ısıttım, sonra çaya baktım. İkimiz de içmemiştik. Ben tamam da o nasıl olmuştu da bu kadar zaman çay içmeden durmuştu, şaşırtıcıydı. Yine de kalkıp çay koymadım. Hiç mi hiç içmek istemedim. Oturmak da korkunç sıkıcıydı, onun tezgâhına doğru yaklaştım. Ne büyük bir ustalıkla yapıyordu öyle. Bu işi ne zaman bu kadar ustalaşacak kadar öğrenmişti bilmiyordum. İki yılda olacak iş değildi bana göre. Ama sormaya da cesaret edemiyordum. Olur da *Ecevit bu işte nasıl bu kadar iyisin* dersem ve ondan *avukat olmama izin vermeyince* diye bir cümle duyarsam ne der, ne yapar ve nasıl yüz bulur da başka bir şey söylerdim bilmiyordum.

O yüzden öylece onu izledim. Yüzünde korkunç bir ciddiyet vardı. Kaşları çatık, gözleri küçülmüştü. Ahşap tozu içinde kalmıştı. Artık o tozlar bana da geliyordu. Hoşuma gitti ama bu. Ne bileyim, bunu neden romantize ettiğimi bilmiyordum ama sandığı gibi kabanım kirlenir diye üzülmezdim. Bunu kanıtlamak ister gibi yanı başından ayrılmıyordum. Öyle çok kaslı, her gün hiç aksatmadan sporunu yapıyor denemezdi vücuduna bakılınca. Ama kollarına bakarak ağırlık kaldırıyor denirdi. Tek bir şeyi bile zorlanarak kaldırdığını görmemiştim. Zaten böyle çalışıp nasıl

zorlanabilirdi ki? Ağırlık eşiği muhtemelen çok yüksekti. Canının kıymetini de bilmediği için belim ağrır, omzum düşer hiç demeden her şeyi kaldıra kaldıra artık neyin ağır, neyin hafif olduğunu bile ayırt edemiyordu.

Omuzları bir inip kalkıyor, her hareketinde hacmi artıyor, yerine siniyordu. Üzerimdeyken hayal etmedim onu, o anı hatırladım sadece. Omuzları ve kolları bana o halini anımsattı yalnızca. Ne güçlü kuvvetliydi; sanki buraya bir ordu gelse beni koruyacak, hepsi beni almak için gelse kimselere vermeyecekti. Artık ne zaman korksam kollarının altına saklanacaktım.

Aniden çalıştırdığı makineyi kapattı ve kulağımın alıştığı ama kapatınca ne kadar rahatsız edici olduğunu fark ettiğim ses kesildi. Bu kadar dibinde olduğumu bilmiyordu, irkildi biraz. Gülümsedim. "Benimkiler bitti," dedim.

"Bunun biraz daha işi var, ince işi çok. Kim çizdiyse," diye söylenedurdu. Üstüme baktı. "Geçsene şu tarafa, üstün başın toz oldu hep." Başımı iki yana salladım ve üzerimi silktim. "O önemli değil ya. İyiyim böyle. Oturunca sıkılıyorum."

Bunu söylerken ya burada durmama izin verir ya da beni yanından kovar sandım ama hiç öyle olmadı. "İyi, sıkılıyorsan iş verelim sana," dedi ve elindekini bırakıp arka tarafa geçti. Bir tane büyük masayı ittire ittire getirdi. "Müşteri mat siyah istedi. Sana zahmet. Sen bir tur boya, matlaştırma kısmını ben hallederim." Böyle diye diye, o çalışmaya devam ederken elime iş tutuşturup durdu. Bir tanesini bitirdim, diğerini verdi. Küçükken boyama yapmayı hiç sevmezdi. Herhalde bu değişmemiş olacak ki işlerini bitirip bitirip boyamıyordu. Bekletiyordu. Ama o isterse ben seve seve gelir, ona yardım ederdim. Bütün boyamalarını ben yapardım. Çalıştıkça üşümem de geçti. Saatlerimizi harcadık. Ben Ecevit onu bitirince boyarız sandım ama, "Paydos," dedi başını kaldırıp. Üstü başı hep kirlenmişti, yüzüne kadar ahşap tozları bulaşmıştı. Lavaboya doğru ilerledi, önce ellerini tertemiz yıkadı, sonra yüzünü. Islak ellerini de sık sık kıyafetine sürdü.

"Onu da boyamayacak mıyım?" diye sordum. Onun da bitmesi gerekiyordu, hatta ilk onun bitmesi gerekiyordu.

"Yorulmadın mı?"

"Sen yoruldun mu?"

"Ben yorulmam," dedi ama havalı havalı değil. Gayet ciddiydi. Tam da tahmin ettiğim gibi çalışırken canını bilmiyordu. "Sen yorulmuşsundur ama." Üstüme başıma baktı. "Yorulmuşsun, kalk hadi. Yeter bu kadar. Bir usta vardı, işçiyi çok çalıştırmaya gelmez, ikinci gün işe gelmez kalırsın ortada, derdi." Kabanlarımızı arka arkaya aldı.

"İkinci gün de mi geleceğim?" diye sordum. Boya hazırdı, şimdi beni çağırmamazlık yapar diye korktum. Başını çevirdi ve yargılayarak bana baktı. Başımı iki yana salladım ve oturduğum yerden kalktım. Yani ustasının bu lafından nasıl bir kıssadan hisse çıkarmamı bekliyordu ben hiç anlamamıştım.

"Sabır selamet," dedi sadece. Biz geldiğimizde gönderdiği genç adamı geri çağırdı. Bu adam zamanında bana Ecevit'in adresini, *abla ben sana niye adresi vereyim* diye kızarak vermeyen kişiydi. İkimiz de birbirimizi tanıdık ama tanımamazlıktan geldik. O adam geldiğinde, "Farah ablam aramış seni de ulaşamamış, haberin olsun," diye bilgi geçti. Farah buralarda mı oturuyordu bilmiyordum. Geçen sefer yemek göndermişti ama uzaktan da gönderiyor olabilirdi. Emin değildim.

Ecevit telefonuna baktı, başını salladı sadece. "Eyvallah," dedi. Arka tarafı gösterdi. "Boyama bekleyen her şey bitti. Onları tek tek ara, siparişleri teslim edelim."

Adam, Ecevit'in dediğiyle beraber şaşırdı, sonra ıslık çaldı. "Hayırdır abi ya, bugün boya badana tarafından mı uyandın?"

Ecevit cıkladı ve başını geriye doğru attı. Beni gösterdi. "Benim ne işim olur boyayla badanayla?" Biraz mahcup hissettim ama en çok gururlu. Göğsüm kabardı. Ne bileyim, hani Ecevit'in gözünde en olmak istiyordum ya, o böyle söyleyince, okuma bayramında kurdele kazanmış ya da matematik yarışmasında birinci olmuş, hiç olmadı üniversite sınavında derece yapmış kadar onore oldum. Ecevit tarafından dillendirilmek, beni o ilkokul çocuğu gibi mesut etti. Herkes kurdelemi görsün diye annem zorla çıkarana kadar hep takacaktım. Annem çıkarmak isteyince de kıyameti

koparacak, sevinci zehre dönüştürecektim. "Ressam Firuze," diye tanıtmasın mı bir de, okuldaki tüm gıcık kızlara hava atmış kadardım şimdi. Bana yetişene aşk olsaydı. Öğretmenimden bile çok biliyordum artık, ona bile anlatabilirdim. Okuldaki kızlardan mı yüksek olmayacaktım? Hepsi benden nefret ediyordu artık. Hiç de umurumda değildi. Kurdeleyi benim dışımda başkası alsın, Ecevit benim dışımda başkasından böyle bahsetsin, ben de ondan nefret ederdim. O kadar da olurdu.

"Ellerinize sağlık," dedi adam. Ama tabii ben o adamın gözünde hâlâ çırak takip eden dolandırıcı bir kadındım.

"Teşekkür ederim. Umarım sahipleri beğenir." Başka da bir şey konuşmadık. Ecevit'le ikinci kere geleceğimizi umarak marangozdan çıktık. Arabasını işaret etti, ben bindim ama o binmedi. Telefonu kulağına dayadığında Farah'la konuştuğunu anladım. Keşke ben de binmeseydim. İnemiyordum da şimdi. Dudaklarına baktım okumak için. Uzun uzun bir şeyler anlatıyordu. Dudaklarından da hiçbir şey okunmuyordu. Cengiz gömüleli yanlış saymadıysam en az üç gün olmuştu. Ali Ecevit'in ilk gün kalkıp mezarlığa gittiğini biliyordum. Belki ikinci gün de gitmişti. Bilmiyordum. Bu sabah gitmediğine emindim ama. Belki o yüzden arıyordu. Ben çok yakınımı kaybetsem her gün yanımda birini ister miydim acaba? Ama daha kaç gün olmuştu ki? Öyle de düşünmek gerekiyordu. Gerçi benim genel olarak kimseyi isteme huyum yoktu. Ali Ecevit'i isterdim bir tek. *O da Ali Ecevit'i istiyor.* Ama... Dilimi ısırdım. Ama şeydi... *Neydi?* Aynı şey değildi.

Ecevit kapatmadan *görüşürüz* dediğini seçtim sadece. Başka da bir şeyi anlayamadım. Geldi, sürücü koltuğuna geçti. Beni bırakmayı teklif edip Farah'ın yanına mı uğrayacaktı? Karşıya çatık kaşlarla baktım ve teklifi nasıl yapacağını bekledim. Ne diyecekti? Dürüstçe Farah mı diyecekti? Neden dürüst olmasaydı ki? "Söyle bakalım yevmiyeni."

Kendimi Farah ismine o kadar alıştırdım ki ne dediğini anlayamadım. Farah'a yemeğe mi gidecekti? "Ne yemeği?"

"Yevmiye. Günlük çalışma ücreti. Çalıştın ya."

Dudaklarım aralandı. Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Soluklandım ve toparlamaya çalıştım. "Saçmalama," diyebildim. Bir de utanmadan Ecevit'ten para mı alacaktım?

"Bedava mı çalıştın?"

"Çok istiyorsan kahve alabilirsin bana."

Seninle kahve içmek istiyorum diyemezdim. Evet, dün geceye rağmen ama yevmiyemi vermek istiyorsa bana kahve alabilirdi. "Bir kahve parasına mı o kadar iş gördün?" diye sordu bu kez. Emniyet kemerini bağladı, arabayı çalıştırdı.

"Tamam, yanında sandviç de yerim."

Seslice nefesini verdi ve "Sabır selamet," dedi yalnızca. Yola baktım. İyi ki gelmiştim de ona bir sürü boya yapmıştım. Şimdi yevmiyemi ödeyecek diye beni de bırakamıyordu. "Nerede yemek istersin yevmiyeni?" diye sordu. O vakit fark ettim, beni kahve içmeye çıkarıyordu. Gözlerimin içindeki parıltıyı görmesin diye bakmadım ona. Her neyse sebebi, ilgilenmiyordum. Tam şimdi benimle kahve içmek için gideceğimiz yeri soruyordu.

"Hiç fark etmez," dedim. Mekân söyleyemezdim. Eğer ki yemek yiyecek olsak bir esnaf lokantası seçer söylerdim ama şimdi kahve içmek için aklımda hiç söylenecek yerler yoktu. Başını salladı ve direksiyonu tek eliyle çevirdi. Nereye gittiğimizin hiç önemi yoktu. Sessizce gideceğimiz yeri bekledim. Parmağıma bulaşan boyaları soyarak çıkarmaya çalıştım. Saçlarımı açtım hemen. Çantamda gülkurusu renginde saten bir ruj vardı. Hemen onu çıkardım, kimseler fark etmeden aynam yokken sürdüm. Allığımın durduğunu da hiç sanmıyordum, o yüzden rujumdan biraz orta parmağıma aldım, elmacıkkemiklerime dokundurdum ve üç parmağımla hızlı hızlı yaydım.

İşim bittiğinde başımı sakladığım yerden kaldırdım ve yola baktım. Arabadan inince spreyimi de saçlarıma sıktım mı tamamdı. Kahve içebilirdim artık. Hayatımda ilk kez kahve içmek için bir ruja ve vücut spreyime ihtiyacım oldu. Buna ne denir, ne isim verilirdi fikrim yoktu.

"Farah nasıl?"

"Kötü ama alışıyor," dedi kısaca. Halbuki bana telefonda ne konuştuklarını da anlatabilirdi ama emindim ki hiç düşünmemişti bile. O uzatmayınca ben de yeni sorular soramadım. Beni geçen sefer gittiğimiz kahvecinin bir başka mağazasına götürdü. Bir cadde mağazasıydı. Biraz da kalabalıktı. "Başka bildiğim pek bir yer yok," dedi kalabalığa bakıp. "İstiyorsan daha sakin ama rasgele bir yer bulup oraya girelim."

Kalabalığa baktım, çok işlek bir yerdeydik aslında. Arabayı dümdüz sürse bir butik kahveci de bulurduk sanki. Bu kalabalıkta Ecevit'i duyamazdım. Söylesem mi söylemesem mi ikilemindeyken ben arabayı yeniden çalıştırdı. "Bir gezinelim şöyle, buluruz bir yer," dedi. Ağaçlı yollarda bakına bakına sürdü arabayı, sonra bir yerde karar kıldı ve durdu. "Olur burası," dedi Tunalı'nın bahçeli kafelerinden birini işaret ederken. Onun benden önce arabadan inmesine fırsat verdim. Çantamdan hızla spreyimi çıkardım, inip yakamı düzeltene kadar arka arkaya sıktım.

Hızla ona yetişirken ellerim cebimde ne ruj sürmüş ne de sprey sıkmış gibiydim. Bunları neden gizli saklı, kötü bir şeymiş gibi yaptığımı da bilmiyordum. Yapıyordum işte. Ecevit ilerlemeden beni bekledi. Elleri cebinde bahçeyi izliyordu. "Isıtıcıları var, bahçede oturalım sen de sigara içersin," dedim. Bahçesi de çok güzel bir yerdi. İçeriye geçmek istemedim. Ecevit beni başıyla onayladı ve taşlı yolu yan yana yürüdük. Burası önceki yer kadar kalabalık değildi. Daha nezih ve sakin bir yerdi. Çok fazla okullu genç olmadığı için gürültülü de değildi. Arkadan çok kısık bir klasik müzik bile duyuluyordu. Bize hemen yardımcı olup bir masaya oturttular. Önümüze menüler geldiğinde yevmiye ücretlerinden haberdar değildim ama sanırım üç yevmiyelik çalışmış kadar yiyecektim. Ecevit'te gezdirdim gözlerimi. Fiyatlara bakarken birkaç çatması, dudak bükmesi yakalarsam bir şey yemeyecektim ama sadece baktı. Sandviç kısmında durdu. Eliyle bir yeri işaret etti. "Bak senin mozzarelladan var."

Mozerellanın benim olmasına kıkır kıkır güldüm. Aklında öyle kalması çok hoşuma gitti. "*Ciabatta* kullanmışlar."

"Ne kullanmışlar?" diye sordu gözlerini küçültüp masaya eğilirken.

"İtalyan ekmeği," diye açıkladım. Beni de böyle çok burjuva sanıyordu ama hayır, ben çıkıp fırın fırın ciabatta aramıyordum. Benim annem Batı özentisiydi yalnızca.

"Olmadan kahvaltıya kahvaltı demem," dedi yine marketteki gibi beni alaya alırken. Kaşlarımı çattım, biraz da surat astım, hiçbir şey söylemedim. Başka da yorum yapmayacaktım.

"Hangisinden sipariş edeceksin?" diye sordu. Bilmiyordum. Gözüm pepperoni ya da avokadolu olanda gidip geldi. "Sen?" diye sordum.

"Beyaz peynirli yerim ben," dedi. Bunu tahmin etmek zor değildi. Eli yabancı olana gitmiyordu. Mozzarellalı olanın içinde benim koymadığım bir sos vardı. Pesto değildi. Onu görünce vazgeçmişti muhtemelen.

"Ben seçeyim mi seninkini de?" diye sordum. Yeni bir şey denesin istiyordum. Kararsızca bana ve menüye baktı. Sonra, "Seç bakalım," dedi. Emindim ki sevecekti. Garson yanımıza geldiğinde, "Bir tane avokadolu hindi fümeli, bir tane de tütsülenmiş füme kaburgalı alabilir miyiz? İçecek olarak da..." Ecevit'e bakmadım, ne geleceğini tahmin ediyordum. "İki tane çay. Teşekkür ederim."

Genç çocuk siparişlerimizi not edip yanımızdan ayrıldı. "Beğenmezsen söyle ama değiştirelim. Ben öderim öyle bir durumda."

"Saçmalama," dedi omuz silkerek. "Ne olacak, mutfakta iki bulaşık atarız." Ciddiye almayacaktı, hesabı da bana ödetmeyecekti. Sırtıma yük bindi yine, Ecevit beğenecek mi beğenmeyecek mi diye. Çok yemek de seçmiyordu ama ya hiç beğenmezse? Avokadolu olanı hiç sevmezdi onu sevmezse. Ne yapacaktım o zaman? Nimet ziyan olmasın diye beğenmeye beğenmeye yiyecekti, biliyordum. Keşke beyaz peynirli söylemesine izin verseydim. Yine ilk zamanlardaki gibi, kendimi uzun zamandır buna maruz bırakmadığımı fark ettim, kendimi yersiz bir yükün altına ittim.

Sandviçler gelene kadar stresle kapıyı izledim. Ecevit'in bakışından beğenip beğenmediğini sezecek, beğenmediyse onu da ben yiyecek, sonra lavaboya diye kalkıp hesabı ödeyecektim. Böyle plan kurdum. Zaten bana

neydi ki burnumu hemen her şeye sokuyordum. Sandviçlerimiz yanında üç minik ayrı tabakta, üçer sosla ve şık bir sunumla geldi. İkimizin de sandviçlerine uygun farklı soslardı. "Benimkinin tadına bakmak ister misin?" diye sordum. Sıfatına baktı ama sanırım o açık yeşil renk pek dikkatini çekmedi. "Yok ya," diye de burun kıvırdı. Bıçağımın ucuyla sosun tadına baktım. Tamam kötü değildi, genele hitap edecek bir lezzetti. İstemese de çatalımı ve bıçağımı elime aldım, en bol malzemeli yerinden dikkatle kestim. Çatalla bıçak arasına ekmek parçasını sıkıştırdım ve Ecevit'in tabağına bıraktım.

"Bak tadına, denemiş olursun."

Artık itiraz etmek için çok geçti. Çoktan tabağına koymuştum. Elimden çatalı bıçağı bıraktım ve yanına koyulan peçetelerden birini aldım. Yarımlardan birini elime aldım. Annem olsa beni kınım kınım kınardı ama hayır, menemene ekmek banacak, sandviçi de böyle ısıra ısıra yiyecektim. Ecevit ilk benim koyduğum lokmayı aldı, iki ısırıkta ağzına attı. "Nasıl?" diye sordum merakla.

"Yoklukta yenir."

Avokadoyu beyaz peynire tercih etmeyeceğini elbette biliyordum. "Sen de benimkinin tadına bak," dedi ama onun tadının ağır olduğunu tahmin ediyordum. Ecevit eline çatal bıçak aldığında onu rahatça kesemezdi, biliyordum. Ekmeğin yapısı çok zorluyordu. Ben de zor kesmiştim. Hiç kruvasandaki gibi olmasın diye, "Ben onu yiyemem o çok et et, hiç boşuna kesme," dedim.

"Et nasıl çok et et oluyor?" Bunu o anlayamazdı. Her etin de et miktarı aynı değildi.

"Oluyor işte. O çok *ben etim* diye bağırıyor." Kendi sandviçimdeki hindi fümeyi gösterdim. "Mesela bu da et ama et diye bağırmıyor. Çok et diye bağırınca yiyemiyorum ben."

Söylediğim her cümle onu hayrete düşürüyordu. Bana koparmaktan vazgeçti. Yemeyeceğimi anladı. Benim gibi peçetenin arasına aldı ve kaldırıp ekmeği içine baktı. "Et diye bağırıyor mu şimdi bu?" Başımı salladım. Çok absürt bir şey söylemiyordum aslında. Niye hiç anlamadı bilmiyordum. Başını sağa yatırdı ve "Sabır selamet," dedi sadece.

"Sana sabır selamet."

"Nerede böyle antin kuntin şeyler, zaten sen oradasın. Seninki ne diye bağırıyor?"

"Bir şey diye bağırmıyor," dedim sandviçimi yerken. Yeni alay konusu bu olmuştu, artık bilmem kaç gün bundan bahsedecekti...

"Konuşmak için avukatını mı bekliyor?"

"Ha ha."

"Ha ha," dedi o da. Yine çok sevimsizdik. En önce o bitirdi, çok da beğendi sanırım. *Sen bundan da yapabilir misin*, diye sordu. Zerre bir fikrim yoktu ama olur da bir gün kullanırım diye, "Yaparım, ne var ki onda?" dedim hemen. Sonra o sigarasını içerken kendine bir çay daha söyledi, benim de sandviçim bitince kahve olarak ne içeceğimi sordu. Latte istedim. Garsona döndü ve latteyi badem sütlü yapıp yapamayacaklarını sordu. Bana bir badem sütlü latte söyledi, kendisine de üçüncü kez çay.

Yarın akşam Ecevit'le ilk kez Melike'yi ararken farklı yerlerde olacaktık. İsterdim ki yine Ecevit'in bana aldığı pijama takımını giyeyim ve yine bir bahaneyle onun koynunda uyuyayım. Yarın için gerginken Akın malikânesi beni bir nebze bile iyi hissettirecek bir yer değildi ama buradaydım. Babam hazır eve pek uğramıyorken, annem bana korkunç bir anlayışla yaklaşırken ve Bülent beceremeyeceği bir boklar karıştırıyorken beni eve iten bir şey vardı. Hatta beni Ecevit'in koynundan alıp bu eve iten bir şey vardı.

Daha sık girip çıkmalıydım, daha fazla kurcalamalıydım ve Bülent'in üzerinde gözümü dört açmalıydım. Öyle amacım çok büyük şeyler de değildi. Onun çapsızlıkla bir halt yapamayacağını biliyordum ama babamın avcuna atacağım tek bir şey bile bana yeterdi. Yolsuzluk davasıyla içeriye alındığı o günlerde, çıktıktan sonra Ecevit'ten ölesiye dayak yemişti ve babam ağzını açıp tek kelime etmemiş, hatta Alparslan'a *bu olayı ne yap et kapat* demişti. Bülent umurunda olmadığı gibi böyle bir dönemde yine bir hata yaparsa, adı bir yerlere karışırsa babamın ona ne yapacağını

tahmin bile edemiyordum. Bülent öyle bana da benzemezdi. Babamın kendi adını temize çıkaracak, hatta artıya çevirecek vukuatları olmazdı. Bülent sıçardı ve kokusu tüm Akın malikânesini sarardı. Babam istediği kadar çiçeklerle süslesin, kokunun önüne geçemezdi.

Şimdi onun yeniden bir haltlar yemeye çalıştığını bilmek içimde beni kör mutluluklara atıyordu. Beni Ecevit'in yatağından ve koynundan koparacak kadar kör bir hırs ve mutluluktu hem de bu.

Duş aldıktan sonra saçlarımı kurutmuş, ortalıkta geziniyordum. Odasında mı bilmediğim gibi, muşmula suratlının odasının yerini bile bir an hatırlamadım. Neyse ki aşağıda yakaladım. Boydan boya cam olan duvarın önünde durmuş, elinde telefonla mesajlaşıyordu. Sessiz sakin bir şekilde olduğum yerde durdum. Yansımadan ne yaptığını görmeye çalıştım ama gördüğüm tek şey mesajlaştığıydı. Kafasını ansızın kaldırdığında sanki onu hiç izlemiyormuş gibi yürüdüm ve salonun rasgele bir koltuğuna oturdum, bacak bacak üstüne attım. Camın gölgesinden iki düşman gibi bir süre birbirimizi izledik ve ben geldikten sonra ekranını kapattı, yazmayı bıraktı. Üç kez ardı ardına mesaj sesi geldi, göz gezdirdi ama telefonunu yeniden açmadı.

Kırk milyon dolar, demişti. O para neyin parasıydı? Babadan zengin babamın bile o kadar parası var mı bilmiyordum. Bu eşek beyinlinin böyle bir paraya sahip olması mümkün değildi. Kumar mı oynuyordu? Ona en yakışan ve en yapabileceği şey buydu. Keşke borca batsaydı da ödeyemediği için öldürülüp gitseydi. Keşke, Bülent bu şekilde, pisi pisine kendi bokunda boğulup ölüp gitseydi.

Telefonunu boş yemek masasının üzerine koydu ve bana dönük şekilde masaya yaslandı. "Sen hayırdır bu aralar evden çıkmıyorsun?" dedi yüzsüzce.

"Hep sen mi süreceksin evin sefasını? Eşeğin başı kadar yaşın var, ne evlilik var ne başka bir şey. Anca evde domuz gibi yatıyorsun. Bir tadına bakayım dedim ben de."

"Şimdi mi aklına geldi?" dedi. Şimdi benden hiç şüphe duymaması gerekiyordu. Kırk milyon doları duyduğumu bilmiyordu. "En başından

bunu yapsaydın da eve kapatılmasaydın bari. Yazık sana ya. Acıyorum. Şu haline bak."

"Sen kimsin de bana acıyacaksın ucube? Babam seni niye süs köpeği gibi yanında taşımadı? Hep taşırdı? Pardon ne demişti Kambur Kalem, Atilla Akın çapsız şehzadeyi seçmedi."

Bakışları karardı ama yine de bir saldırıya geçmedi. Ne yaptığımın farkındaydı, o da aynı şekilde oynamaya çalışıyordu ama yapamazdı. O kadar aklı da sabrı da yoktu. "O pezevenkten güç alıyorsun sen, değil mi?"

"Senin nerenden güç alacağım mal?" diye sordum alayla. "Babam yokken dışarı çıkmaya korkan bir pezevenksin sen, neyinden güç alayım senin?"

"Dua et seçime kadar o şerefsiz kardeşini bulur da siktir olup gider. Babam unuttu mu sanıyorsun? İcabına bakacak da vaktini bekliyor."

"Süs köpeği başladı yine," dedim umursamazca. Halbuki söylediklerinin gerçek olabileceğini biliyordum. Babam kariyeri için böyle kritik bir zamana gelmese Ecevit'e karşı çok daha kirli oynardı. Tek bir hamle onu koltuğundan ederdi ve onun böyle bir ihtimal içinde risk almaya bile tahammülü yoktu.

"İlk senin belanı sikeceğim Firuze, bunu sakın unutma tamam mı güzeller güzeli kardeşim?"

"Haber verirsin," dedim elimi savurarak. Onu bu halim kudurtuyordu, biliyordum.

"Keşke diye başını duvarlara vuracaksın."

"Ne oldu, büyük adam mı olacaksın?" diye sordum alayla. Bu özgüveni nereden geliyordu? Babamdan değildi. Biliyordum. Kırk milyon dolardan mı? Bundan olabilirdi işte. Amacı neydi, ne olmayı planlıyordu bilmiyordum.

"Hepiniz kim olduğumu göreceksiniz," dedi başını sallarken. "Topunuza göstereceğim. Bekleyin."

"Masalların hiç ilgimi çekmedi," dedim yerimden kalkarken. "Başkasına da anlatırsın." Bu şekilde açıktan malzeme çıkacağı yoktu. Gelip karşısına oturmam saçmaydı. Açıkça yediği haltı zaten bana anlatmayacaktı,

biliyordum. Çıktım ve gitmiş gibi yaptım. Gitmedim. Tek merak ettiğim telefonu yeniden eline alacak ve konuşmaya devam edecek miydi? Telefonunu kurcalayabilir miydim? Şifresini hiç bilmediğim gibi merak etmemiştim. Ben mesajlaşmasını beklerken o aksine konuştu. Çok kısıktı sesi ama, "Alparslan," dediğini duydum. "Yardım," dediğini duydum bir de. Alparslan, yardım ve sonuç. Bu üç kelimeden başka bir şey duymadım. Sesi kesilince bana doğru gelme ihtimaline karşı hızla kendimi asansörün içine attım ve üst kata bastım.

Alparslan'la çıkan gazete haberleri aklıma geldi. Gidip o haberi yeniden bulup okudum. Ecevit'in öfkeyle baktığı gazetelerden biriydi. Biraz daveti araştırdım. Alparslan'ın gidebileceği yerdi ama Bülent gibi bir vizyonsuzun orada işi yoktu. Yeni yeni kurcalıyordum. Alparslan'ın mı peşindeydi? Birbirlerinden nefret ederlerdi. Üstelik Bülent'inki alelade kıskançlıktan gelirdi. Adını bile duyunca çılgına dönerdi. O köşeyazılarını yeniden buldum. Apaçık Bülent'i Alparslan'ı kullanarak yerin dibine sokuyordu. Ona rağmen onu hâlâ arıyordu, konuşuyordu. Ortaya atılan Atilla Akın-Alparslan Yiğit koalisyonuna rağmen ortalığı ayağa kaldırmıyordu. Kavga çıkarmıyordu.

Elimde tabletle odada volta atıyordum. Tamam, onursuz bir adamdı ama sözkonusu Alparslan olunca dünyanın en onurlu adamına dönüşüyordu. Alparslan'dan bu kadar yardım isteyeceği ne karıştırıyordu? Alparslan'ı biraz olsun tanıdıysam para için Bülent'le aynı kuyuya girmek bir kenara, aynı sokaktan geçmezdi. Ne o kadar çapsız ne de o kadar muhtaçtı. Yiğitler ülkenin olmadık yerlerinden hissedar olarak çıkan insanlardı. Bülent, Alparslan'a nasıl bir teklif yapıyor olabilirdi ya da hangi konuda ikna etmeye çalışıyor ama beceremiyordu? Sanmıyordum ki becersin. Yine de merak ediyordum. Alparslan kısmen de olsa onun ne karıştırdığını biliyordu. Tehlikeli bir boyut sezerse babama haber vermez miydi? Verirdi. Peki babamın bu kadar yanında olmasının sebebi ben miydim? Benden umudu kesince babam için de *canı cehenneme* diyebilir miydi? Diyeceğini sanmıyordum ama siyaset sahnesindeki tüm pisliğe de ihtimal veriyordum.

Peki bu soruların cevabını Alparslan bana verir miydi? Bülent'e karşı hep umursamaz olmuştu. Şimdiye kadar ne zaman arasam, hiç yaşanmasa da emindim bundan, bir şey sorsam mesela, gocunmadan anlatırdı. Bülent'in ne yapacağı umurunda olmazdı. Şimdi anlatır mıydı? Belki de babama söylemem için topu bana bile atardı.

Alparslan fikri düşündükçe mantıklı gelmeye başladı. Yalan söylemeyeceğini hissediyordum. Bülent'i de rahatlıkla bana satacağına inanıyordum. Bana minicik bir koz vermesi yeterdi. Aklımdan kırk türlü tilki geçiyordu artık. Alparslan'ı arayıp açıkça sormalı mıydım? Ecevit tüm tilkilerin kuyruğundan tutmuş ve beni köşeye sıkıştırmıştı. Yattığım yatakta, üzerimde bedeni yoktu ama bıraktığı tesir vardı. Üstelik evliliği de söylemiştim. Keşke söylemeseydim, hiç bilmeseydi. Şimdi Alparslan'la iletişime geçmek bana daha büyük bir azap veriyordu.

Ecevit'i Bülent meselesine katmak akıl işi değildi. Bunu ihtimal dahiline bile almıyordum. Bir şey olacaksa ve bu benim elime yüzüme bulaşacaksa bile ucu sadece bana dokunmalıydı. Ecevit'i dahil etmek demek, göz göre göre Bülent'e ikinci bir fırsat vermekti. Bana bir şey yapmaya gücü yetmezdi. Tek bir amacım vardı: Bülent'i babamın avcunun içine atmak. Başka da bir şey istemiyordum.

Alparslan'ın numarasının üzerinde gidip geldim. Açıkça sorup sadece kapatacaktım. Alparslan tümüyle bir daha karşıma çıkmayacak bir adam değildi. Elbet yine karşılaşacaktık. Bunu biliyordum, sadece Ecevit'e söylemiyordum. Bir saat boyunca bir numaranın üzerinde tepindim, sonunda aradım. İlk çalışta pişman oldum, ikinci çalış gelmeden telefon açıldı ve "Firuze," dediğini duydum. Kalbime bir ağrı saplandı. Bunun tek sebebi Ecevit'ti, biliyordum.

"Alparslan iyi akşamlar," dedim olabildiğince mesafeli bir sesle. "Çok kısa keseceğim. Bu konuşmanın aramızda kalmasını istiyorum öncelikle."

Ya beni çok iyi manipüle etmişti ya da o gece bana Ecevit'i getirdiği için ona içimde bir nebze olsun güveniyordum. "Ne oldu?" dedi saklayamadığı bir şaşkınla. Biliyordum ki benden asla böyle bir telefon almayı beklemiyordu.

"Aramızda kalması benim için önemli."

"Seninle alakalı hiçbir şeyin üçüncü kişiye taşınması mümkün değil."

Yutkundum, soluklandım. "Tek bir soru soracağım. Rica ediyorum bana dürüst ol. Bülent senden ne istiyor ve ne karıştırıyor?" Sorum aceleci ve telaşlıydı. Bir an önce telefonu kapatmak istiyordum ama bana bir şey anlatacak olursa susmadan kapatmayacağıma da emindim. Bir süre ses gelmedi, kapattığını bile sandım. Sonra telefonun ucundan öyle içten, alay dolu bir kahkaha attı ki yakınımdaki biri bu sesi rahatlıkla duyardı.

Uzun uzun güldü, aralık vermiyordu, cevap alamıyordum. "Alparslan senden cevap bekliyorum."

"Ben sizin kardeş olduğunuza da, bu akılsızın Atilla ve Aylin Akın'ın oğlu olduğuna da akıl sır erdiremiyorum," dedi. İşte tam olarak bundan bahsediyordum. Bülent herkes için buydu. Buna rağmen Alparslan'ın peşindeydi. "Kendini dünyanın en gizli saklı işini karıştırıyor, uçan kuşu bile kontrol edebilir sanıyor biliyor musun? Sana yakalanmış bile. Bir insan bir konuda bile mi becerikli olmaz?" dedi. Tahminimde tam olarak haklı çıkmanın o gururu ve hırsı vardı yüzümde. Oturur vaziyete geçtim.

"Ne karıştırıyor, ne istedi senden?" dedim körkütük bir merakla. Avcum kaşınmaya başladı. Bülent'i avcumun içine aldığım ilk an yok edecektim. Gözümü bile kırpmayacaktım. Yemin ederim, bir an bile durmayacaktım. Ecevit'in içini biraz olsun soğutmak için bile bunu yapardım. Başını yastığa bir gece rahat koysun, bir sigarasını keyiften yaksın. Bülent'i, Ecevit'in keyif sigarası için bile harcardım. Yeter ki elime bir koz geçsin.

"Ne yapacaksın bunun cevabını?"

"Alparslan soruya soruyla karşılık verme. Ne istedi senden? Senden nefret ediyor, arkandan söylediklerinin haddi hesabı yoktu. Şimdi senden medet umacak ne yapıyor?" Eğer onu kışkırtacaksa neler söylediğini de söylerdim. Yeter ki bana istediğimi verseydi.

"Duymayı çok mu istiyorsun?"

"Ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

Alparslan sustu. Söyleyecekti, biliyordum. Bülent için bana hayır çekmezdi. Söyler ve geçerdi. Ondan da korkmazdı ama bana, "Alacaklıydım senden," demesini beklemedim.

Kaşlarım çatıldı. Anlayamadım bir an. Ne alacağından bahsediyordu? "Anlamadım?"

"Alacağım karşılığını, demiştim. Madem yeniden bir şey istiyorsun, önce borcunu kapatalım. Ben de senden bir şey isteyeceğim. Tek bir şey. Ondan sonra tabii anlatırım Bülent'i, niye anlatmayayım o işe yaramazı? Kabul ediyor musun?"

Ecevit'i çağırmasından bahsediyordu. Ben ona Ecevit'i getir, karşılığında ne istersen yapacağım dememiştim. O beni borçlu çıkarmıştı. Bir siyasetçi olduğunu kanıtladı. Bir edim varsa onun gözünde elbette bir karşılığı olacaktı.

"Sen o gece ne yaptıysan kendi isteğinle yaptın. Ben seninle bir anlaşma yapmadım."

"Seni kendi ellerimle ona verdim, karşılığımı alacağımı da söyledim Firuze. Şimdi bu noktada beni yeniden arayıp bir şey istiyorsan, önce ben..."

"Ya git işine Alparslan!" diye bağırdım çekinmeden. "Ne karşılığından, borcundan bahsediyorsun? Aramadım varsay. Ben sana borçlu değilim. Sen kendi iradenle yaptın. Sonra benden karşılık bekledin. Kapat telefonu. Hiçbir şey yapmayacağım senin için, borçlu da değilim."

Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattım. Telaşla yastığın altına sakladım. O kalbimdeki his ağırlaştı, Ecevit'in çöktürdüğü ağrı arttı. Bunu da yapamazdım. Kaldı ki o aptal Bülent için, küçük Atilla'nın istediğini de yapmazdım. Kimsenin eline böyle bir koz vermezdim. Bana açıkça konuşan Ecevit'e ihanetti bu. Kendimi nasıl açıklardım? Bülent için değer miydi? Bülent için, bugün kesileceği belli olan bir çiçeği bile kökünden koparmazdım ben.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle kendimi daha çok sıktım. Ecevit olduğunu bakmadan hissediyordum. Sanki onun mesajını okusam, ona yazsam, onunla konuşsam anlayacaktı. Ondan bir şey sakladığım için mi yoksa onun istemediği bir şeyi yaptım diye mi bilmiyordum ama tüm yüzüm, boynum ve kulaklarım yanıyordu. Bir mesaj sesi daha geldi.

Yarın akşam için gidip konuşmam gerekenler var, havalimanıyla alakalı. İşim bitince arayacağım seni.

İkinci mesaja baktım.

Uyuduğunu varsaydım, aramadım.

Karlı bir Ankara gecesinde hiçbir sobanın, gazın ya da elektriğin bir haneyi bile ısıttığına inanmadığım bir andaydım. Bu gece yollarımız Ecevit'le ayrılıyordu. Yola çıktığımız ilk andan beri ilk kez bu cümleyi kuruyordum çünkü beni yanında istemezken de, beni zorla kabul ederken de ve benimle aynı yola yürürken de hiçbir yol ayrımında beni itmemiş, *tamam sen de buradan yürü* dememişti. Ben onun paçasından ayrılmamıştım, kabul ama o da bana hiç başka bir yolu göstermemişti. Gösterseydi de giderdim, bunu bildiğini biliyordum. Şimdi beni almaya gelecek olan araçları bekliyorduk. İkimiz de sessizdik, yolun sonunda ya da başında olduğumuzu hissediyor, bunu korkunç bir sakinlikle bekliyorduk. Tek ses Ecevit'in zaman zaman derinleşen soluklarıydı.

Hiç anlaşmadan aynı anda konuştuk. "Ne olursa olsun Yeliz'in gitmesine izin verme," dedim.

"Sakın canını tehlikeye atma," dedi.

İkimizden biri hatalıydı. Ya benim onunla ya da onun benimle aynı cümleyi kurması gerekiyordu. Ecevit kendini korurdu, kaldı ki çevresinde koruyacak insanlar da olurdu. Benim içim bir nebze rahattı. Tek risk kontrolümüzde olmayan bir başka gücün araya girmesiydi. Yeliz o uçağa binerse Seher elimizden kaçıp gidecekti.

"Seher, kızı senin elindeyken benim kılıma bile dokunmaz," dedim. İçimdeki huzursuzluğu belli etmedim. Onun sebebi Ecevit'le ayrı yollardan gitmekti.

"Tek işin Seher'i tehdit etmek ve ifadeyi istemek. Olur da ifadeyi vermezse çık. Çıkarken başsağlığı dile, benim ne yapacağımdan emin olmadığını söyle. Korkut ve çık. Çevrenizde yığınla adam olacak, korkma."

Korkmuyordum. Seher'i en savunmasız olduğu, normal bir insanmış gibi davrandığı hanesinde sıkıştırıyorduk. Korumalar, silahlı insanlar yoktu. O evin alt katında nasıl bir yaşam sürülüyorsa Seher de aynı rolü yapıyordu. Evi olsa da en savunmasız kaldığı yerdi. Yalnızca başımı salladım, yutkundum ve yola baktım. Kalbim zaman zaman hızla göğüskafesime vuruyor, ardından yavaşlıyordu. Uzun cadde boyunca beş araç arka arkaya gelmeye başladı. Hepsinin tek bir kişiye ait olduğunu araçların modelinden anlıyordum. Ecevit araçlar durduğunda en öndekine ıslık çaldı ve eliyle işaret etti. İnen kişi de geri bindi.

"İkinci araca bineceksin," dedi bana dönerken Ecevit. Her şey öncesinde konuşulmuştu. "Vazgeçme şansın hâlâ var."

"Vazgeçmem için bir sebep yok," dedim tek bir saniye bir duraksamadan. Kabanımın cebine sakladığım ellerimi yumruk yapıp sıktım. "Kızı sakın kaçırma!" Alay ediyor, üste çıkıyor ve endişesini bastırmak istiyordum. "Kaçırırsan sen de uçağa bin, git."

"Emredersin."

"Emrediyorum," dedim çatık kaşlarımla. Ciddi olduğumu bilsin, işine daha bir gayretle asılsın diye. Yüzümü inceledikten sonra bu gerginliği dağıtacak şekilde ufacık ama tesiri kocaman bir gülümsemeyle baktı bana. Çatık kaşlarımı taklit eder gibi kendisi de kaşlarını çattı ama hiç korkunç durmadı. Umarım ben de öyle durmuyordum. Derin bir nefes aldım ve "Gidiyorum o zaman ben," dedim. Benim için değil ama Ecevit için saat geç olabilirdi. Ben zaten orada bekleyecektim. O ciddiyetten uzak kaşları ansızın sertleşti ve bu kez gerçekten çatık kaşlarıyla bana baktı.

Kar yoğun olmasa da atıyordu. Saç tellerine küçük kar taneleri, baharda ağaçlarda açmış meyve çiçekleri gibi tutunmuşlardı. Dakikalar önce sobanın, gazın ve elektriğin bile ısıtamayacağını sandığım soğuk tesirini kaybetti ve içime bir sıcaklık yayıldı. Yüzüne bakarken gülümsedim. Güneşin doğumu değil, aksine batışı ama Ankara'da değil, belki Yalıkavak'ta, hiç olmadı İzmir'de ya da Aydın'da zeytin ağaçlarıyla kaplı geniş bir alan-

da ama muhakkak Ege ezgisi taşıyan bir yerde, elimde bir piknik sepetiyle yol gittiğimizi hissettim. Ben hiç Yalıkavak'ta, İzmir'de ya da Aydın'da öyle bir yol gitmemiştim halbuki. Ecevit'in ifadesi yumuşadı, sanki o da güneşin o turuncu batışını gördü. Biliyordum ki o da hiç öyle bir anın içinde bulunmamıştı. O böyle bana kırık bir gülümsemeyle bakınca, radyoda rasgele güzel bir şarkıya denk gelmiş gibi hissettim. Öyle vakitsiz, dehşetli bir çekicilikle buldu beni o şarkı. Öyle kıymetli, öyle nefis zorlayıcıydı ki zamanı iyi kullanmasam, bir daha duyamayacak, o şarkıyı bulamayacak ve dinleyemeyecektim. Alelacele Ecevit'in kırık tebessümüne baktım. O güzel ezgiye kulak kesildim. O şarkı öyle aldatıcıydı ki onu bulamayayım diye bir Türk ezgisi bile taşımıyordu. Tıpkı Ecevit'in tebessümü gibi. Belki bir Balkan ezgisi, belki Yunan etkisi ama artık bize ait olmayan ama yine de bir zamanlar bize ait olduğundan yabancı hissetmediğim bir tadı vardı. Tıpkı Ali Ecevit'in tatlı tebessümü gibi. Dudaklarına baktım. Tıpkı Ali Ecevit'in dudakları gibi.

İç geçirdim, sonuna yetiştiğim şarkı sonlandı ve ben gözlerimi kırpıştırdım. "Gidiyorum," dedim gözlerine bakarak. Bir adım bekledim ama o adımı atmaya da cesaret edemedim. O adım atılmadan da gidebileceğimi sandım. "Dikkat et." Arkamı döndüm ve yalnızca iki adım attım. Kolumda bir el hissettim, o beni döndürdü sandı ama hayır ben döndüm. Ellerimi cebimden çıkardım ve Ali Ecevit'in boynuna dokundum. Boynu sıcacıktı ve benim ellerim çok soğuktu. Dudaklarımız birbirine dokundu ama hareketsiz kaldı. Bir iki dakika isteyecek mi diye bekledim, o istemeyince ben de bir şey demedim. Artık öpüşmeyi öğrendiğimizi düşünüyordum. Çünkü aynı anda, hareketlerimiz çarpışmayacak, üst üste binmeyecek aksine tamamlayıcı şekilde öpüşmeye başladık. Altdudağım onun iki dudağının arasında zarifçe seviliyordu. Gözlerim sıkıca kapalıydı, ustalaştığımız bir oyunu oynar gibi birbirimizi öpüyorduk. Alın alına birbirimizden ayrıldık, çok uzaklaşmadık, soluklandık, Ecevit'in dudağına bir buse kondurdum. Cebinden çıkardığı şeye odaklanınca ben de aramızdaki ellerine baktım. Siyah bir eldivendi.

Katlanmış eldivenini açtı ve "Ellerini uzat," dedi. Ellerimi boynundan

ayırdım, "Onlar bana olmaz ki," dedim. Ellerim küçük değildi, parmaklarım da uzundu aksine ama bedensel olarak onlar bana geniş gelirdi. Ecevit eldivenlerini iki elimden de ayrı ayrı geçirdi. Yer yer tüylenmişti. Kazağımın arasından geçirdi ve en çıkmayacak hale getirdi. Ellerimi birbirine sardım ve eldivenleri sıkıca tuttum. "Hadi geç kalmayalım," dedi yalnızca. Hiçbir şey söylemeden döndüm ama eldivenler için teşekkür etmediğimi anımsadım. Çok kaba geldi bu halim. Yeniden ona döndüm, ilk seferki gibi değil, aksine daha hızlı, tutkulu şekilde öptüm onu dudaklarından. Afalladı, karşılık da veremedi. Belki zamanımız olmadığı için bilmiyorum ama o da aynı şekilde karşılık verdi. Çok uzun tutmadım, sanki kendimizi hırpaladık. Nasıl öptüğümü anlamadığı gibi nasıl ayrıldığımı da anlamadı. Öylece geldim, estim ve gittim sanki. Sonra ondan kaçar adım uzaklaştım. Önüme düşen uzun gölgesi hareket etmedi. Hızlı hızlı yürüyordum, arkamda ne bıraktığımı biliyordum ve sanki bu yaramazlık ya da oyunbozanlık gibiydi. Küçük Firuze de benim gibi koşturuyordu.

Söylediği gibi ikinci araca geçtim. Arka koltuğa oturdum ve ön araçtan bir adamın inip Ecevit'e doğru gittiğini gördüm. Ecevit bıraktığım yerde kalmıştı. Bindiğim arabaya bakıyordu. "Beynini siktin attın adamın," cümlesini duyana kadar Ecevit'i izliyordum. Yanı başımdan duyduğum cümle beni korkuttu, irkilerek döndüm. Behçet'ti. Tutuldum kaldım. Dişlerimi birbirine bastırdım. Ecevit'in eldivenlerini sıktım. Oturduğu koltukta bana bakıyordu. Arabada iki kişi daha vardı. Ecevit çevreme bir koruma kalkanı sarmıştı, bu adamdan zerre hazzetmese de beni koruyacak güçte olduğunu biliyor ve duygusal düşünmüyordu. Yoksa benimle göz göze bile gelmesine tahammül edemediği bu adamla ikinci kez aynı arabaya binmemi istemezdi. Beyni, kalbinin katlarca kez önündeydi.

"Benimle böyle konuşamazsın, haddini bil," dedim mesafeli bir sesle. Suratına bir boka bakar gibi baktığıma yemin edebilirdim.

"Babana mı güveniyorsun, Ecevit'e mi?" diye sordu açıkça. Buradaki altı çizili yer babamdı. Beni hain diye nitelendiriyordu.

"Ecevit sana benimle haddinden fazla muhabbete girmemen gerektiğini söylemedi mi?" diye sordum açıkça çünkü bu tarz bir konuşma yaptı-

ğına emindim. Araç hareket ettiğinde öndekilere ve arkadakilere baktım. Hepsi bizimle geliyordu. "Niye Ecevit'le kimse gitmiyor?"

"Paşa öyle istedi. *Bir kişi yeter bana*, dedi. Canıma minnet. Geberip giderse yazık olur."

Şimdi karşımda olsa öptüğüm dudaklarını tokatlayacaktım. "Ara arkadakilerden birini, onunla gitsin."

"Ya siz kimsiniz amına koyayım?" dedi iğrenç bir üslupla. "Böyle emir vere vere konuşmamanız için illaki birinizin topuğuna mı sıkalım?"

Ağzımın ucuna kadar gelen, *bok sıkarsın* lafını zorlukla yedim yuttum. Öyle ki sıkabilirdi de, bizi yarı yolda da bırakabilirdi. "Terbiyesiz," dedim yalnızca. Koltukta kendimi en uca kadar ittim.

"Terbiye okulda paşanın kızı, terbiye okulda." Gözlerimi devirdim ve camdan dışarı baktım. "Nasıl kandırdın sen bu adamı? Baban ne yapacak da kızını böyle tehlikeye atacak kadar gözü kararttı?"

"Kes artık sesini!"

Benim babama çalıştığımı düşünmüyordu, bizzat inanıyordu. Sigara yaktı, camı da aralamadı. "Tam benim işimin üzerindeyken haşat etmeyin de adamı, ben de seni haşat ederim. Baştan yapalım seninle anlaşmamızı. Güzelsin hoşsun da, ben de aklımı Ecevit kadar peynir ekmekle yemedim. Bu arada gözü kara, seninle böyle konuştuğumu bilse tekte beynime sıkar. Aklından söylemek geçiyorsa diye bil istedim. Cesedimi çıkarır bulduğu yerde. Sonra kendisi de sağ çıkmaz ama cesareti var, ilerisini düşünmez." Camı araladı ve sigarasını pencereden silkti. "Ha tabii bu baban ve senin için güzel bir fırsat da olabilir. Bilemedim fıstık."

"Sen dua et, Ecevit'in kardeşini arıyoruz. Yoksa beni bu gece ya öldürmek zorunda kalırdın ya da devlete hesabınızı verirdiniz."

Söylediğime yalnızca alayla güldü. Başka da konuşmadı. Suratına tükürmek istiyordum. Ecevit'ten feleğini şaşıracağı bir dayak da yesin istiyordum ama tam da söylediği gibi Ecevit'in gözünü nasıl karartacağını da biliyordum. Dudaklarımı kemire kemire, neredeyse hiç hareket etmeden yolu tamamladım. Seher'in evinin önüne geldik ve o beş araç kendini öyle

profesyonelce kamufle etti ki, zerre dikkat çekmedik. Hepsi bu çevredeydi ama asla hiçbiri dikkat çekmiyordu.

Ecevit'ten gelecek bir mesajı bekliyorduk. Kızın uçağı kaçırmasını sağlayacaktı önce. Ondan sonra içeri girecektim. "İçeride bir aksilik olduğunu nasıl anlayacaksınız?" diye sordum.

"Rahatta kal," diye bir şeyler zırvaladı. Telefonuma Ecevit'ten bir mesaj düştü.

Ali Ecevit:

İçeri gir. Kız avcumda, uçağı kaçırdı. Üzerinde yeşil bir mont var. Valizi de orta boy, siyah. Zorlama. On beş dakika içinde elinde kâğıtla çıkmazsan, kızını Ecevit misafir edecekmiş, de. Vermezse ifadeyi, gerisini Ecevit'le konuşursun, de ve çık. Sana ne zarar verirse aynısını kızına yapacakmış, de.

İkinci mesaj geldi.

Dikkatli ol.

Arabadan indiğimde, *tamam* yazdım yalnızca. Benimle beraber yalnızca Behçet girdi. Bana doğru yaklaştı. "Site güvenlikli. Bir sorun çıkmadığı sürece kimse girmeyecek ama bir aksilik olursa çatıdan bile girilecek." Cebinden küçücük bir şey çıkardı. Bana bir adım daha attığında geri çekilmek istedim ama yakamdan tuttu.

"Bekle," dedi yalnızca. Kabanımın içine, boynuma yakın bir yere elini yaklaştırdı. "Dinleyeceğiz seni. Bir aksilik olursa buna yaklaş ve gelmemi söyle. Rahat davran, sana yaklaşmasına izin verme. Kızı elimizde. Elindeki kozu iyi kullan. Böyle kadınlar insanlıktan anlamaz. Saçımın teline zarar verirsen Behçet Atmaca kızını tek kurşunla öldürür, de."

"Kıza dokunmayı aklının ucundan bile geçirme!" dedim net bir sesle. Ecevit'in ne olursa olsun masum bir kıza zarar vermeyeceğini bilirdim ama bu psikopatın canı sıkıldığı için bile bir insana zarar vermekten geri durmayacağına emindim.

"Dediğimi yap."

"Kıza dokunmayacaksın. Senden kimse böyle bir şey istemedi. İstediğimizin dışında hiçbir şey yapmayacaksın." Parmak uçlarımı ansızın

boynumda hissettiğimde kanım çekildi, bir bıçak dayanmış gibi boynuma tepki verdim. "Ne yapıyorsun sen ya?"

"Yatakta mı kandırdın Ecevit'i?" Hiç beklemediğim anda, öylesine rahatça sordu ki bu soruyu, ensemden bir ürperti geçti, ne yapacağımı bilemedim ve tutuldum kaldım. İlk hareket ettiğim noktadaysa suratına okkalı bir tokat geçirdim. Elimdeki eldivenden ötürü tok bir ses duyuldu ama başı yana doğru savruldu. Sanki dört bir yandan vücuduma dokunmaya çalışıyordu. Öyle dehşet verici bir rahatsızlık duydum. Kendimi çok savunmasız hissediyordum. Sokağın orta yerindeydik, bana bir şeye yapabilecekmiş gibi korkuyla titredim.

Tüm korkuma rağmen, "Senin belanı sikerim," dedim açıkça. "Duydun mu beni? Beynini akıtırım senin." Behçet'in yana düşmüş yüzündeki o küstah gülümsemeyi gördüm. Parmağını dudağının kenarına bastırdı ve başını kaldırdı. Göğsüm titriyor, parmaklarıma toplu iğneler batıyordu. Neye uğradığımı şaşırmıştım ve ilk defa böyle bir konuda kendimi çaresiz hissediyordum.

"Sinirlenme hemen, önce bir teklifimi dinle. Aradığınız kimse, bakarız icabına. Bir gece beni de kandı-" Çenesini tuttuğumda, uzun sağlam tırnaklarım eldiveni aştı ve yüzüne geçirdim.

"Senin gibi bir erkek orospusuna ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyorum ama dua et şimdi gitmem gerek," dedim. Arabadan aniden iki adam inmeye kalkıştığında Behçet elini kaldırdı ve inmelerini engelledi. Yüzündeki o küstah gülümseme sönmüyor, aksine ona böyle davranmam hoşuna gidiyor gibi davranıyordu. Minicik bir hareketi bile mide bulandırıcı bir hal alıyordu.

"Ecevit de sen de iki parmağımın arasındasınız, çok cüretkârsın." Göz kırptı. "Bu haşinliğini neye borçluyuz?" Tırnaklarımı biraz daha sapladım ve elimi yüzünü çizerek ayırdım. "Orospu çocuğu," dedim ağız dolusu. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ecevit'i arayamıyordum, gücüm yettiği kadar tekme tokat dövemiyordum ve bağıramıyordum, onu rezil edemiyordum. Çaresizce söylediklerine göz yumuyordum sanki. Açık seçik tacizdi bu. Ettiğim her küfür o pis aklında hangi noktaya ulaşıyordu bilmiyordum ama pişkince gülüyordu. "Orospu çocuğu!"

Arkamı döndüm ve hızla ilerlemeye başladım. "Ecevit'le alakalı dediğimi unutma, cehennemin dibinde seninkiyle fink atmayalım," dedi arkamdan. Neye uğradığımı şaşırmışken Seher'in evi bir kaçışmış gibi hızlı adımlarla oraya gidiyordum. Arkamı döner dönmez ne olduysa oldu. Öfke öyle yoğun şekilde sarstı ki bedenimi, kendimi çok kötü hissediyordum, midem bulanıyor ve başım dönüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Gözlerime hızla yaşlar dolmaya başladı. Kendimi suçlamaya, kendime öfkelenmeye başladım. Elimden hiçbir şey gelmedi. Gözyaşlarımı zorlukla sildim, güvenlikten geçtim. Çok katlı bir yerdi. Herkesi tanıyamazdı, beni de tanıyamadı ve durdurmadı. Kapı şifresi de bende vardı zaten. Cebimden Ecevit'in verdiği kâğıdı çıkardım ve şifreyi yazdım. Kapı ufak bir ses çıkardığında açtım. Asansöre bindiğimde bir süre tuşa basamadım, kendimi kapalı bir alana kapattığım gibi dizlerimin üzerine çömeldim. Ecevit'in evinde üzerimde Ecevit'in kıyafetleri var diye yaptığı imadan çok daha iğrenç bir şeydi bu. Kendimi engel olamaz şekilde çok kötü hissediyor, tepkimin önüne geçemiyordum. Titrememin geçmesini bekledim. Yaşlarım gözlerimden sicim gibi dökülüyordu. Öyle ya da böyle, herkesten uzak büyümüştüm. Dört duvar arasındaydım. Bir erkeğin böyle küstahça benimle konuşması, bana imada bulunması ya da dokunmaya çalışması mümkün değildi. Şimdi ansızın buna maruz kalmak... Abartılı mı yoksa az bir tepki mi veriyordum onu bile seçemiyordum. Asansörün ışığı kapandığında gözlerimi kapattım ve soluklandım.

Az kaldı, dedim kendi kendime. *Az kaldı, bitecek. Bulacaksınız Melike'yi. Az kaldı, bitecek. Melike kimbilir nelere katlandı, sızlanma. Bitecek.*

Yerimden yavaşça doğruldum ve sekizinci kata bastım. Düğmeye basınca asansörün ışığı yandı. Aynadan kendimi gördüm. Yaşlarımı sildim. *Ecevit bilse ona çok kötü şeyler yapar.* Bu öyle sentez falan değildi, bildiğimiz kendimizi rahatlatma cümlesiydi. İçimdeki zillinin cümleleriydi. *Çok kötü yapar onu, bir daha da yan yana gelmezsiniz. Korkma. Ecevit bilse çok kötü yapar onu. Şimdilik dur. Ecevit bilmesin ama bilse çok kötü yapar onu. Korkma. Dur.*

Eldivenlerle yüzümü örttüm, derin bir nefes aldım. *Tamam, her şey yo-*

lundaydı. Başaracaktım. Behçet denen pisliğe de hiç ihtiyacım olmayacaktı. Ecevit'e de ondan yardım almadığımı, hiçbir işimizi görmediğini, ona borçlu olmadığını söyleyecektim. Hem Melike'yi bulacak hem de Ecevit'i koruyacaktım. Asansörün kapısı açıldığında saçlarımı düzelttim, kaşlarım çatık, omuzlarım gergin ve adımlarım güçlü şekilde indim. Ayağımda topuklu botlarım vardı. Topuk tıkırtılarımla koridorda yürüdüm. Beyaz parlak fayanslar varken her yer oldukça aydınlık ve temizdi. Seher'in kapısının önüne geldiğimde soluklandım ve kapıyı iki kez arka arkaya çaldım.

Kapıyı kimi beklediğinden bilmem, oldukça hızlı açtı. Kulağında telefon tutuyordu, üzerinde yine o pavyon halinden uzak, kaliteli bir kıyafet vardı ve makyajlı bir yüz, bakımlı saçlarıyla beni karşıladı. Gülümsedim ve beni bekliyormuş gibi, "Ben geldim!" diye müjdeledim. Ecevit gibi davranacaktım. Çünkü onda en çok bu işe yarıyordu. Gözleri iri iri açılmışken donakaldı, elindeki telefonu düşürecek gibi oldu. "Bir çayını içerim artık!" dedim ve hiç izin istemeden eve doğru girmeye çalıştığımda kapıyı yüzüme kapatmaya kalktı.

Bunu bekliyordum, planlıydım. Bacağımı kapının arasına hemen sıkıştırdım. "Ne kadar da misafirperversin sen öyle!" dedim. Yüzümdeki o sırıtışla beni kapının arasında tost yapmaya yemin etmiş kadına bakıyordum. İkimiz de aynı anda itiyorduk ama ben bacağımı feda etmesem beni çoktan kapının dışına fırlatmıştı. "Çık dışarı!" diye bağırdı. "Çık dışarı, öldürürüm seni, çık dışarı!"

"Ama Seher böyle olmaz ki! Esenboğa'dan sana selam getirdim!" dedim bacağımdaki acıya direnirken. Tek bir kelime Seher'in kapıya verdiği yükü kesti. Elbette, bilmem kaç kişiyi araya sokarak, sahte bile olmayan bir kimlikle kızını en güvenilir şekilde ülke dışına kaçırmaya çalışan bu kadın bize yakalanmaya ihtimal bile vermiyordu. Var gücümle kapıyı ittim ve kapıyla beraber hem onu hem de kendimi evin içine savurdum. O dengesini kaybetse de ben kapı koluna tutunmayı başarmıştım. Soluklandım ve nefes nefese ona baktım.

"Sen ne şirret bir kadınsın ya," dedim açıkça. "Bir çayını içelim dedik alt tarafı." Seher hızla telefonuna sarıldı ve tahminimce kızını aradı.

Kimse bu kadının çirkefliğini duymasın diye kapıyı kapattım. "Esenboğa taraflarında görülmüş yeşil montlu, siyah valizli kaçağı mı arıyorsun yoksa? Arama boşuna, açamaz. Ama Seher, biz sana demiştik: Ali Ecevit Tarhan'dan ne uçan ne kaçan..."

Aklına ne geldi bilmiyordum ama kızının ismini söyleyerek feryat etti. Tam o an anladım, doğru damara basmıştık. Kendi yüzünü yırtarcasına çekiştirirken aniden benim üzerime atladı ve engelleyemediğim şekilde bedenimi kapattığım kapıya yapıştırdı. Başım ve omuzlarım aldığım darbeyle sızladı, omurgam gerildi ama yine de ağzımdan tek bir acı emaresi çıkmadı. "Ne yaptınız kızıma?!" Elini boğazıma sardı. Delirmiş gibi bana saldırıyordu. "Ne yaptınız kızıma?"

Konuşmazsam kendini kaybetmişken beni boğacak ve durmayacaktı. "On beş dakika içinde buradan sapasağlam çıkmazsam ne yaparlar bilmiyorum. Ecevit *gerisini benimle konuşur*, dedi. Bana ne yaparsan aynısı kızına yapılacak. Şimdi ya beni boğ ya da bırak!"

Beni boğmak için can atan bu şirrete *beni boğ* demek ne kadar mantıklıydı bilmiyordum ama kumar oynuyordum. Ya alacak ya batacaktım. Seher söylediğimi dikkate aldı, sanki Ecevit de kızının boğazına çökmüş gibi aniden bıraktı ve kızını da kurtardı. Nefes nefese ona baktım. *Ruh hastası.* Dudaklarım kurumuştu ve ellerimden eldivenler sarkıyordu. Onları çekiştirdim. "Güzel," dedim titrek bir sesle. Titriyordum ama dışımdan ödün vermiyordum. "Sen kendini çok akıllı sanıyorsun ama o işler böyle yürümüyor. Kendini vurdur, kızına kaçma planı hazırla, bizi oyala. Alnımızda enayi mi yazıyor?" dedim alnıma dokunurken. Seher arka arkaya kızını arıyordu. "Boşuna arama, dedim. Ben istersem belki konuşursunuz ama şu an hiç öyle bir şey düşünmüyorum. Ah benim şu katran karası kalbim, nereden bilsin anne yüreğini?"

"Seni öldüreceğim!" dedi bir sağa bir sola giderken.

"Kızını sevdiğini düşünmüştüm."

"Kaltak!"

"Ayıp oluyor ama," dedim alayla. Evini taramaya başladım. Koridorda bir ileri bir geri giderken koridorun en başındaki siyah büyük valiz gözüme çarptı. Kendisi de gidiyordu. Görmemiş gibi volta atmaya devam

ettim. Gidiyorsa her şey o valizdeydi. Bize vermek istemediği her şeyi ya kızının valizine ya da kendi valizine koymuş olmalıydı. Kızının valizine koyar mıydı? Çok tehlikeliydi. O zaman? Eğer ki tek bir şey varsa onu kendi valizine yerleştirmişti. Ya yoksa? Olmasa en başından kendini böyle bir yalanın ortasına atmazdı. Yine kızıyla alakalı tehdit edildiğinde ağzından kaçırmış ya da büyük bir kozla kızını korumaya çalışmıştı.

"Bu arada," dedim tek ayak üstünde ona dönerken. "Buraya birilerini çağırayım, benim kızım onların elindeyse sen de benim elimde ol gibi kısasa kısas düşünme, Atmacalar dışarıda. On beş dakika içinde çıkmazsam kendileri ya kapıdan ya bacadan girecekmiş. Öyle bir planın varsa diye söylüyorum ama tabii bunlar boş terane. Asıl mesele Ali Ecevit, kısasa kısas yapmaya kalkarsan en âlâsından öğretir sana. Tamam mı Seher? O küçük aklınla sakın bize oyun oynamaya kalkma."

Yeniden topuk tıkırtılarım duyulacak şekilde ince uzun holde yürüdüm. Kendisi vermezse o valizi açmam ve bakmam gerekiyordu. Ev büyüktü, oda sayısı fazlaydı. Bir daha bu fırsat elime zor geçerdi. Çok yüksek ihtimalle valizdeydi. Olur da vermezse onu bir odaya kilitlersem o valizi çok rahat açar ve bakardım. Gücüm yeter miydi? Denerdim. Hırçın davranırsam, karşımda Bülent varmışçasına saldırırsam yapardım. Önünden geçtiğim odalardan sadece birinin üzerinde anahtar vardı. Göz ucuyla iç kısma baktım. Mutfaktı. En kötü ihtimalle mutfağa kilitleyecektim. Yine de bugün alacağımı alacaktım.

"Şimdi hadi ver bana elindekileri, ben çıkayım, kızını da Ecevit eve kadar bıraksın. Gurbete de gitmemiş olur."

"Yok!" diye bağırdı! "Yok, anlamıyor musunuz? Yok lan, yok!"

"Ooof!" diye evin içinde sabırsızca bağırdım. "Sıktın artık. Var yok mu oynuyoruz Seher? İşine gelince var, işine gelince yok! O aklını kullan. Kimi koruyorsan ya da kimden korkuyorsan boşuna. Bak bizden başka kimse yok. Gördün mü? Ver onu bize. Sonra al kızını ve git. Paran var, git dünyanın diğer ucuna, kimse sizi bulamaz. Aklını kullan. Bak Ali Ecevit'in şakası yok. Bana dedi ki, git, kibarca iste, vermezse çık. Bu ne demek biliyor musun?" diye sordum. Mutfak kapısına yakın bir yerde durdum.

Bana eninde sonunda yaklaşacaktı. "Seninle halledemezse benimle halletmek zorunda bırakacağım demek. Sen ona istediğini vermezsen nasıl korkunç bir adama dönüşür tahmin bile edemezsin. Hadi Seher, çıkar ver. Ben de sana kıyak geçeyim, evrağı elime alınca kızını arayacağım, söz. Konuşun. Hatta sonra kızını kapının önünde beraber bekleyelim. Olur mu? Anlaştık bence."

"Evrak yok!" diye bağırdı. "Sizi oyalamak içindi, evrak yok! Anlıyor musun? Olmayan şeyi nasıl vereyim? Evrak yok, diyorum! Ara o adamı, ara. Evrak yok, de. Başka bir şey yapalım. Para veririm size."

"Salak mısın sen? Sence derdimiz para mı?" Bu kadını mutfağın önüne nasıl çekecektim? Bana yaklaşmıyordu. "Ne yapalım senin o haram paranı? Bak Seher, az vaktin kaldı. Kimi koruyorsan bırak. Kimse seni de kızını da korumayacak."

"Pavyondan hisse veririm! Ara Ecevit'le konuştur beni," dedi ve bana doğru iki adım geldi.

"Pavyondan hisse mi teklif edeceksin?" Bu sorunun saçmalığı bile içimi ürpertti. Ne aptal bir kadındı böyle. Sanki ev arsa teklif ediyordu. Telefonunu çıkardı. Ecevit'i arıyordu sanırım. Ecevit'in açmayacağını tahmin ediyordum. Açmadı da zaten.

"Ara, Ecevit'le konuşacağım!" dedi tekrardan ve bana yaklaştı. Mutfağa bakmamaya özellikle dikkat ediyordum. Ben cevap vermeyince yine hırpalamak için bana tamamen yanaştı. Kollarımdan tutmaya çalıştı.

"Bıraksana ya!" dedim hırçınca. "Manyak mısın nesin! Bırak, çıkıyorum! Seninle mi uğraşacağım!"

Palavra.

Çıkacağımı duyunca beni daha bir sıkı tuttu. Dışarıdan çırpınıyor gibi gözüküyordum ama hayır, onu adım adım mutfağa itiyordum. Artık mutfağın içine girdiğimizde onu itmek değildi amacım, kollarından tamamen kurtulmaktı. Kendime zarar vermek pahasına onu tüm gücümle ileriye doğru ittim. İkimiz de sandalyelere takıldık ve üst üste devrildik ama o kendini toplayamadı ve üzerinden kıvrakça kalktım. Hemen arkamda masa olduğunu biliyordum ama dikkat edecek bir bilinçte değil-

dim. Sırtım ani kalkışımla o sivri tarafa çarptım. Ağzımdan acı dolu bir inleme döküldü. Acıdan yere çökecek kadar canım yandı. Enseme kadar uyuştum. Seher bedenini sürüyerek üzerime atlamaya çalışmasa acıdan ağlayacak kadar sırtım acıyordu. İki büklüm kapıya koştum ve kapıyı hızla kapattım, ellerim titriyordu ben anahtarı tutana kadar kapıya arkadan asıldı ama hayır, ben daha hızlıydım.

"Aptal!" diye bağırdım kapının arkasından acı dolu bir sesle. Gözlerim sulanmış, dudaklarım aralıktı. Canım çok yanıyordu. "Aptal!" diye haykırdım. Kapıya vuruyor, bana küfürler ediyordu. Elim sırtımda hızla valizine doğru ilerledim. Kendimi yere bıraktım ve valizi yatırdım. Seher'den gelen ses aniden kesildi. Sanırım ne yaptığımı anladı.

"Seni öldüreceğim!" diyordu ve biliyordum ki o kapıyı açabilirse bana bunu gerçekten yapacaktı. Kapıda neyse ki cam yoktu, yoksa kırardı hasta. Valizi açtım ve hızla üst taraftaki kıyafetleri savurarak attım. Bir bilgisayar çantası gördüm. Hızla çıkardım, öndeki bölmeyi kontrol ettin. Dosya yoktu. İç kısmını kontrol ettim, yine gözüme çarpmadı. Bunu da alacaktım ama kurcalamaya devam etmeliydim. Tüm valizi boşalttım, ters düz ettim. Telefonum çalıyordu ama açacak ya da kim olduğuna bakacak vaktim yoktu. Valizde aradığım şeyi bulamadım. Yerimden kalktım, hızla yatak odasını buldum. Çekmeceleri hızlı hızlı açıyor ama kapatmıyordum. Elimi her yere atıyor, bir kâğıt ya da dosya arıyordum.

"Nerede olduğunu söyle!" diye haykırdım. Beni duyduğunu biliyordum. Başım dönüyor, yüzüm alev alev yanıyor, nabzım çok hızlı çarpıyordu. "Söyle nerede olduğunu! Söyle, kızının canına sebep olacaksın, söyle!" Dakikalarca evin içinde aradım ama artık baktığım yeri bile göremiyordum. Seher'in kapısına dayanmaktan başka çarem yoktu. Ya ondan duyacak ya da bilgisayarı alıp çıkacaktım. Valiz ayağıma takılmasa tekrardan dönüp boş valize bakmazdım. Her valizde olan iç taraftaki kumaş ve beraberinde orta yerinden geçen uzun fermuar gözüme takıldı. Çömeldiğim yerde o fermuara baktım. Seher içeride çırpınıyordu. Biliyordum ki birazdan komşular da inecekti. Hızla gittim ve en dibe dokundum.

Bir sertlik elime geldi. Hayır, valize ait değildi bu. Kalbim duracak hızda atıyor, beni çılgına çeviriyordu.

Fermuarı hızla çekiştirdim ve açtım. Elimi içine daldırdım. Elime önce kumaş parçaları geldi. Sonra o hissettiğim sertliğe ulaştım. Şeytan, buraya gizlemişti. Çekiştirip zorlukla çıkardım. Mavi bir dosyaydı. İçini açtım, iki üç ayrı şeffaf dosya vardı. Seher'in adının yazdığını okuyabildim, bir polis imzasının altta olduğunu bir de. Başka da bir şey algılayamayacağım kadar kötüydüm şimdi. Kalbim korkunç hızda çarpıyorken tansiyonumun yükseldiğini anlıyordum. Dosyayı sıkıca tuttum, bilgisayar çantasını da tuttuğum gibi kendimi kapıya doğru attım. "Allah belanı versin senin, geberirsin inşallah!" dedim mutfağın önünden geçerken. Artık kızı gelir, manyağı kurtarırdı. Kendi kapattığım ama kendimin kilitlemediğine emin olduğum kapı açılmadı. Defalarca kez asılıyor, çekiştiriyor, tekrar deniyordum ama kapı açılmıyordu.

Kapıyı kilitlemişti.

"Allah kahretsin!" diye bağırdım. "Allah kahretsin, Allah kahretsin!"

Ya şimdi burada Behçet'i çağıracaktım, Ali Ecevit'le olan anlaşmasını kendi ellerimle imzalayacaktım ya da bir şekilde anahtarı kendim alacaktım.

"Seher kapının altından anahtarı at!" diye bağırdım mutfak kapısına yaklaşırken. "At bana şu anahtarı, ben de mutfağın anahtarını bırakacağım. Yoksa Ecevit'i arayacağım. Behçet Atmaca aşağıda. Kızını tek kurşunla öldüreceğini söy-" Bunları söylerken elimde anahtarla yere eğilmiştim. Elimden geldiğince uzağa fırlatırsam o alıp açana kadar çıkardım. Ama kapı altından yoğun bir gaz kokusu burnuma geldi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye dehşetle bağırdım. "Ne yapıyorsun sen, öldürecek misin bizi, ne yapıyorsun sen?"

"Birini ararsan evi ateşe veririm. Balkonların bir kısmı ahşaptan yapılmış, tüm site bizimle beraber alev alır. Kimseyi çağırma, kapıyı aç. Çağırdığın girmeden yangın çoktan yayılır."

"Seher, kapat gazı! Kapat! Canına mı susadın, kapat! Hadi kapat şunu, kapat!"

"Çakmak elimde, birini ararsan evi yakarım!"

Arka arkaya kabanımın içine öksürdüm. "Behçet, gelin!" dedim yalnızca. Öksürüklerim arasında yine kapıya yaklaştım.

"Kapıyı aç! Her yer kapalı, kilitli. Girene kadar ateşe veririm bizi. Kapıyı aç!"

"Aynı anda anahtarı atacağız!" dedim. Beni yakalarsa evrakları yok edecekti. Derdi ben değildim, evraklardı. Kapı açılmazsa da evi ateşe verecekti. Balkonlar birbirine yakındı, evi ateşe verdikten sonra açıp kendini yan komşunun balkonuna bile atabilirdi. Gözü karaydı, korkmazdı. Beni de burada bırakırdı. Anahtarı aldıktan sonra çıkmayı başarırsam çıkardım, başaramazsam da en azından eve biri gelene kadar onu oyalardım. Sekizinci kattaydık. Behçet'in ve birkaç kişinin birkaç dakika içinde burada olması gerekiyordu.

"Aynı anda!" diye bağırdı o da. Biliyordum ki o da kendine güveniyordu. Kimin gücü kime yeterse o kazanacaktı ya da ben şanslı çıkacaktım. Çıkacaktım buradan. Onun bedenini görmediğim bir boşluk seçtim. Buradan itersem kolayca yakalayamazdı. O da aynı kurnazlığı yapmasın diye tüm bedenimi yere serdim. Gaz başımı döndürmeye başlamıştı bile. "Bir, iki," diye bağırdım. İkimiz de avcumuzdaki anahtarları kapı altına yaklaştırdık. Aynı anda, "Üç!" diye bağırdığımızda anahtarlar fırlatıldı. Karnıma çarptı ama benim planım da elimde patladı. Çabucak anahtarı kavradı, uzağa atamadım. Anahtarı aldığım gibi yerimden kalktım. İki farklı anahtar vardı. İlkini denedim, olmadı. İkincisini taktım ama çeviremeden arkamdan kuvvetli bir el kapıya yapıştı. Elimdeki dosyayı çekiştiriyordu ama canımı almadan bunu ona vermeyecektim. Saçlarımı bırakıp tek hedefini dosya haline getirdiğinde hızla mutfağa koştum, açık olan ocağı kapatmaktı amacım. Öldürecekti bizi.

Ocağın önünde bir savaşa tutulduk. Dosyayı avcumdan almaya kalkıştıkça hırçınlaşıyor, artık ben de ona zarar veriyordum ama açtığı tüm gazları kapatmıştı. "Seni orospu," dedi kibriti eline alır almaz. "Birazdan içeri girecekler!" dememe kalmadan bir kibrit yaktı ve elimdeki dosyaya yaklaştırdı. Hiç tereddüt etmeden Ecevit'in eldivenlerine güvendim, kibriti avcuma aldım ve söndürdüm. Elim hızla köşede duran çaydanlığa

gitti. Elime aldığım gibi Seher'in suratına fırlatmak istedim ama olmadı, ikinci kez yaktığı kibrite denk geldi, kibrit düştü. Yerde köşeleri ip ip sarkan ince bir halı vardı, havada dolaşan gazın da etkisiyle o ipler hızla tutuştu.

"İkimiz de geberip gideceğiz buradan!" dedi Seher. Halı gözümün önünde hızla tutuşmaya başladı. Nefes nefeseydim, dosyayı sıkıca tutuyordum. "İkimiz de geberip gideceğiz!" dedi. "Elindekini bana ver yoksa ikimiz de geberip gideceğiz!"

Gördüğüm tek bir şey vardı. Yangın korkunç bir hızda büyüyordu. Bildiğim tek bir şey vardı, elimdekini ölmediğim sürece benden alamazdı.

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

X

"meşru menfaat süreklilik doğurur"

Bir katilin, katil olduğunun gözünden okunacağını küçük bir çocukken öz abimden öğrendim. Bülent, bir katildi ve gözleri bunu hiç saklamıyordu. Belki işlediği suçun cezasını hiç çekmediğinden onun gözlerine her baktığınızda, 16 Kasım 1992 yılına dönse yeniden o cinayeti işleyeceğini görürdünüz. Bir katil, tam bu noktadan anlaşılır. Gözleri, o cinayetten pişmanlık duymaz.

Seher'in gözlerindeki bu katil bakışları çok iyi tanıyordum. Beni öldürecekti ve bundan seneler sonra bile pişmanlık duymayacaktı. Ölümüm de katliam olarak anılacaktı, canavarca bir hisle öldürecekti beni. "İkimiz de gebereceğiz!" diyordu kendinden ölesiye eminken. Ama ateş ona da yaklaştığında can havliyle kendisini kurtaracağını biliyordum. Onun derdi beni öldürmekti, biz değildik. Elimdeki dosyayı sıkıca tutuyorken şimdi tek amacım buradan çıkmak olmalıydı. Kucağımdaki dosyayı bir uzvum gibi belleyip onsuz çıkmayı bile düşünmeden, elim ayağım nasıl benimle geliyorsa, o dosya da benimle gelmeli ve gitmeliydim. Seher'inki bir katliam olacaktı diyordum çünkü gözü dönmüş mahlukat hızla kapattığım gazı geri açmaya kalkıştı. Hayatım boyunca ilk kez bir kadının saçlarını elime doladım ve hızla çekiştirdim. Onun ellerini engelleyemezdim ama canını yakarak uzaklaştırabilirdim.

Saçlarına asıldığım kadını tüm kuvvetimle ileriye doğru savurdum ve ocaktan öteye fırlattım. Ben çıktıktan sonra ocağı açmaya çalışmayacaktı, aksine yangını söndürecek ya da can havliyle kaçacaktı. Halı tutuşmaya öylesine elverişliydi ki ateş korkunç bir hızda büyüyordu. Seher'i

uzaklaştırdığım gibi hızla kapıya koştum. Domuz gibi bir bünyesi olduğunun, o kalın derinin altında yatan gücün, senelerdir döndürdüğü işlerden gelen kıvraklığının farkındaydım ama yine de ben kapıya varmadan saçlarımdan tutmasını ve mutfağın içinde bırakmasını kabullenemiyordum. Saçlarımı, kendi saçlarının hırsını alırcasına çekiştirdi; yalnızca saç köklerime değil, boynuma da korkunç bir ağrı saplandı. Bir düşmanı öldürmek ister gibi dokunuyordu. Halihazırda düşmanıydım da zaten.

"Kızına sebep olacaksınız!" dedim acıyla. Bu saatten sonra kızını ne kadar görürdü bilmiyordum. Gözden çıkardığı kızı mıydı yoksa kendi hayatına dahil olan her şey miydi ayırt edemiyordum. "Bırak!" diye bağırdım var gücümle. Hareket edemiyordum. Sırtımı duvara çarptı, bedenimin her yerinde korkunç bir sızı hissettim. Bir canavarla göz gözeydim. Var gücüyle elimdeki dosyaya ulaştı. Yirmi beş yaşındaydım, taşıdığım en ağır şey tuvallerim olurdu. Bileklerim güçsüz değildi ama şu ana meydan okuyacak kadar da hiç kuvvetli olmamıştım. Canavarla baş etmenin tek yolu canavarlaşmaktı. Canavarlaştım, bir deli kuvvetiyle saldırdım ona.

Beni öldürmeden bu dosyayı alamazdı. Gerekirse canımı verirdim ama yine de bu dosyayı vermezdim. Birbirimize korkunç derecede kaba kuvvet uyguluyor, zarar veriyor, can yakıyorduk. Her şey öylesine rayından çıktı ki Seher'in tırnakları kanla dolmuştu. "Öleceğiz burada," dedim bu kez ben. "Geberip gideceğiz. Duydun mu? Kızını da dışarıda yaşatmayacaklar. Geberip gideceksin."

"Ver şunu, orospu kaltak!"

Dosyayı kabanımın içine geçirdim ve koltuk altıma aldım. Kuduz bir köpek gibi üzerime saldırıyordu. Bana zarar veriyordu ama dosyaya dokunmasına bile izin vermiyordum. Kolumdan tuttu ve ansızın beni yanan halının ortasına doğru itti. "Seninle yansın o zaman!" Sandalyeye tutunmasam beni hızla tutuşmaya başlayan mutfağın orta yerine yapıştıracaktı. Ateşin sıcaklığı yüzüme dalga dalga vurmaya başladığında, yanmanın korkusu bedenimi sardı. O vakit ürktüm, ölmekten değil, yanarak ölmekten kaçmak istedim ama dosyayı vermeyi tek bir an bile düşünmedim. Ensemden yakaladı ve tutunduğum sandalyeden kopardı. Ateşin içine

atacaktı. Tek amacı buydu, o kâğıtları yok ederken beni de yok etmek ve bunu nasıl canice yaptığını umursamamak...

"Bırak!" diye bağırdım. Ondan önce kendimi yere attım. Beni itmesi, yerde sürüklemesinden daha kolaydı. Hızla bedenimi yere bıraktım ve yerde direndim. Bunu neden yaptığımı direkt olarak anladı, boğazıma yapıştı ve beni o şekilde sürüklemeye kalkıştı. Mutfağın hızla alev aldığını artan dumandan da sıcaklıktan da anlayabiliyordum. Şimdi nereye dokunsam ateşten pay alacaktım sanki. Başımın dokunduğu zemin çok sıcaktı, ilk bunu hissettim. Gözlerimden yaşlar akıyor, dumanı içime çekmemek için elimden geleni yapıyordum ama nefes almamak, acı çekerken soluklanmamak çok zordu. Bedenim yorgun düştü, ona karşılık veremediğim birkaç saniye üzerime çıktı ve beni yerde sürüdü. Elini hoyratça kabanımın içine soktuğunda kendime geldim. Sarsıldım da karşılık verdim. Cayır cayır yanan ve artan bir ateşin yanı başındaydık. Kaptığı gibi ateşe atacaktı.

Boğazıma inen yükle soluğum tamamen kesildi. Kulaklarım uğuldamaya, gözlerimin önüne benekler inmeye başladı. Ecevit'in adını sayıklamak istedim ama olmadı. Yapamadım. Başımdan bir sıcaklık yayılıyordu. Nefes alamıyorum diye mi yoksa ateş bana ulaşıyor muydu bilmiyordum. Seher'in ellerinden tutuyordum ama onu üzerimden çekemiyordum. Dosyayı tutamayacak kadar nefessiz kaldığımda boğazıma çöken eller çekildi. Hızla dosyayı benden almaya çalıştı. Engel de olamadım başta. Ama dosyanın kolumun altından eksildiğini hissettim. Canhıraş ateşe atmak istediği dosyayı tuttum. Gözlerim yanıyordu, ikimiz de zor hareket ediyorduk. Ellerimi yakmak pahasına bir savaşa girdim. Ali Ecevit'in eldivenleri olmasaydı yanacaktı. Yanmadı. Seher'in elini yaktım. İsteyerek ya da değil. Canı çok yandı, canından can koptu âdeta. Fırsat bilip kalkmaya kalkıştığımda hiç çekinmeden başımı yere vurdu. Nevrim döndü. Duman ve ateş artık hiç olmaması gerektiği kadar yakınımdaydı. Bilincimi yitirmeye başladım.

İlahi Bakış Açısı

İçim huzursuz, diyordu Ali Ecevit Tarhan. *İçim çok huzursuz.* Bu yaşta bir kıza böyle gözlerimi diktiğimden olacak ya da birazdan annesi yüzünden alıkoyacağımdan. İçim çok huzursuz. Bedenindeki belirtileri bir panik atağa yoracak kadar hızlı atıyordu kalbi. Zihninde bu halini, Firuze'nin haline benzettiğinden olacak aklına yalnızca panik atak geliyordu. Bu koca havalimanının içinde bir canavar onu kovalıyordu sanki. Telefonu eline aldı, Firuze'den bir emare aradı. Bu işin tadı kaçmıştı. Firuze alamamıştı, işin doğrusu Seher vermemişti. O vakit bir anlaşma yoktu. Kızın kaybolan telefonunu Ecevit cebinden çıkardı. Birazdan pes edecek ve bir taksiye binip evine dönecekti. Yeliz çok geçmeden yüzünde telefonunu kaybettiği ve uçağını kaçırdığı için ağlamaklı bir ifadeyle taksi durağına doğru yürüdü. Ecevit'in eli Firuze'nin numarasına gitti.

Bırak, çık.

Taksi durağındaki yönlendirmeyi izliyordu. Kendi arabasını da çalıştırdı. Mesajı atalı daha bir dakika dolmamıştı ama sabırsızlandı ya da bu panik atağa yorduğu çarpıntısından yerinde duramadı. İkinci bir mesajı attı.

Hemen. Çıkar çıkmaz mesaj at.

Yeliz önüne gelen taksiye bindiğinde Ecevit de arabasını park ettiği yerden çıkardı. Taksi Ecevit'i görüş alanına aldı, herhangi yayaya ya da arabaya takılmadığına emin olunca normal bir hızda sürmeye başladı. Kız arkada bir koltuğa oturmuş, sinirden ağlayacak raddedeyken bacağını sallıyordu. Ecevit elini direksiyondan çekti ve tekrar yazdı.

Ara.

Taksi ve araç dış hatlardan çıktığında bir süre daha havalimanı sınırlarında kaldı ve hız kaybetmeden Çubuk'un tenha yollarına geçti. Dakikalar olmuştu. Ecevit taksiyi gözünden kaçırmamak için çok bile dayanmıştı. "Firuze, Firuze..." diye söylendi. Bir sitemdi bu. Ne bir öfke ne de bıkmışlık vardı. Kalbi korkunç hızda atıyordu. Direksiyonun hâkimiyetinden

çıkacağından korktu. Yakasını gevşetti, bir krizin eşiğine gelmiş olabileceğini en sakin şekilde karşılamaya çalıştı. Firuze böyle mi hissediyordu?

Geberip gidecekse de bu şimdi olmamalıydı. Firuze'nin numarasına bastı. Çaldı, çaldı, çaldı... Huzursuzluk, kuşluk vakti çöken o kuytu ses gibi hissettiriyordu. Bir el kalbini avcunun içine almış ve dar, havasız bir odaya kapatmıştı sanki. Dili damağı kurudu, aldığı kesik nefesler görüş alanını bulanıklaştırdı. Elleri buz gibi olmuştu. Panik atak fikri kendisini kalp krizine bıraktı. Kalp krizi geçireceğini sandı. Bu dehşetle Firuze'yi dört kere daha aradı. Hiçbiri açılmadı. "Açsana!" dedi bu kez sitemden uzak, apaçık bir öfkeyle. "Açsana şu telefonu."

Öndeki taksi, öncesinde planladıkları yere yaklaştıklarında usulca durdu. Ali Ecevit, kalp atışlarına rağmen oldukça atik bir şekilde arabasını park etti, indi. Hızla taksinin ön koltuğuna geçtiğinde Yeliz çoktan ne olduğunu sorgulamaya başlamıştı. Ali Ecevit arabaya biner binmez tüm kapıları kilitledi. "Devam et," dedi yalnızca ve bir kez daha Firuze'yi aradı. Açmıyordu. Açardı. Normal koşullarda Firuze, Ali Ecevit'in telefonunu üçüncü çalışa varmadan açardı. Bu Ecevit'te alışkanlık mı yaratmıştı bilinmezdi ama bunun aksinin yaşandığı bu anda kendini kontrol edememeye başladı. Arkasında oturan kızın bağırışlarını, tepinmelerini duymuyordu bile. Annesi kadar olmasın, dişliydi. Koltukları sarsıyor, tekmeliyor, bağırıyor ve arabadan inmek istiyordu.

Ecevit, Firuze'yi aramaktan vazgeçti ve Behçet'in numarasını tuşladı bu kez. Yine açan olmadı. Yanındaki adamdan başka bir numara aldı, onu aradı, yine açan olmadı. Ecevit'in kalbi, arkasından atlı koşturuyor gibi çarpıyorken yüzü kireç kesilmişti. Bu çarpıntısının sebebi panik atak ya da kriz değildi. Alelade *hissetmekti*. Bir şey oluyordu ve Ecevit bunu hissediyordu. Arka arkaya küfretti, arkasındaki kızın sesi zihninde büyüdü, çırpınışları arttı ve Seher'in kızının arkasında olduğunu anımsadı. Ecevit öyle bir öfkeyle arkasını dönüp yumruğunu koltuk başlığına geçirdi ki, Seher'in kızı da olsa korktu, yerine sindi. "Bana bak," dedi Ecevit ürkütücü bir sesle. İşaretparmağını sallıyordu. "Bana bak," diye tekrar etti. Yeliz titriyor, ağlıyor ve korkuyordu. Ecevit'le göz göze geldiklerinde

sesi soluğu kesildi. İlk kez böylesine korktu. Annesi onu, kendi hayatından uzakta, tüm çatışmadan uzak büyütmüştü. Yeliz'in en büyük derdi hoşlandığı çocuktan karşılık almamak, bir türlü yükselmeyen bazı notları ve birkaç ay sonra gireceği sınavdı.

Ecevit genç kızın gözündeki korkuyu gördü. Tam olarak onun kardeşi de bu yaşlara yakındı. Müthiş bir empati kurmadı ama derdinin bu kız olmadığını hatırladı. İşaretparmağını indirdi. "Seninle bir derdimiz yok," dedi tane tane. "Seninle bir derdimiz yok. Bir süre misafir edeceğiz, hepsi bu. Hiçbir şey olmayacak sana."

"Kaçırdınız mı beni?" dedi Yeliz dehşetle. Küçük bir çocuk gibi ağlıyordu ve karşısındaki adamların belinde silah olduğuna neredeyse emindi. Korkudan Ecevit'i de hatırlamamıştı. Annesi onu tatile göndermiyordu. Annesi onu buradan kaçırıyordu. Yeni yeni anlamaya başlıyordu. Ecevit sorusuna cevap vermedi.

"Bağırıp çağırmayı bırak, otur. Annenle bir anlaşma yapacağız, sonra gelip seni alacak. Sana bir şey yapmayacağız," demeyi de denedi ama Yeliz yeniden hırçınlaştı. Annesine bir şey olduğunu hissetti, tavırları çirkinleşti. Ecevit, "Sağa çek," dedi. Seher'in evine gidecekti. Kimsenin onun telefonunu açacağı yoktu. "Sağa çek sağa," diye tekrar etti. Araba durduğu gibi Ecevit indi ve hızla arka taraftaki kapıyı tuttu. Elbette küçük fare de çıkmaya çalışıyordu. Kapı yeniden kilitlenene kadar tuttu, ardından sürücü camına kadar geldi, eliyle işaret etti. Cam açıldığı gibi başını eğdi.

Adam başını Ecevit'e doğru kaldırdı, kulaklarını açtı ve gelecek olan emri bekledi. Önemli bir şey söyleyeceğini ilk andan anlamıştı. "Kızın kılına dokunursan senin evveliyatını sikerim," dedi açıkça. "İnsan gibi davran."

"Emredersiniz," yanıtını aldığı gibi geri çekildi ve caddenin ilerisine doğru yürüdü. Keşke kendi arabasını hiç bırakmasaydı. Mantıklı kararlar alamıyordu. Telefonunu kulağına dayadı, iki numara arasında durmadan döndü. İlk gelen taksiyi çevirdi, bindi. Seher'in evinin adresini söyledi. Trafiğe küfretti. Firuze'yi aradı. Muhakkak bir şey oluyordu. Kalbi bir uydurmanın peşine düşüp kendini harap etmiyordu. Beyni zonkluyor, çenesi

kilitleniyordu. Kanlı canlı, kendinde olan Firuze'nin bunca aramadan sonra telefonunu açmaması mümkün değildi. Her yanıtsız arama Ecevit'in zihnine çengel atıyordu. Daha kötüsünü düşünüyordu. Kör bir kurşun, sert bir darbe, hatta daha fazlası. Kaçıncı kattaydı o kadının evi? *Sekiz*... Ecevit, "Acelem var," dedi donuk bir sesle. "Acelem var, gaza bas." Telefonun açılmayacağını artık kabul ede ede kulağından indirmiyordu.

Behçet'i ant içerdi ki mahvedecekti.

Taksici kafasını salladı, yanındaki koltuğa sığmayan adama göz ucuyla baktı. Gaza abandı, arabayı hızlandırdı. Yaşamkent'in sokaklarına girmeye başladıkça yersiz bir trafik tekrardan boy gösterdi. Taksicinin her, "Normalde sakin olurdu ya buralar," homurdanmaları Ecevit'in elini ayağını titretti. Camı açtı, Ankara ayazını yüzüne yedi. Dişleri hızla birbirine çarpıyordu. Gözlerini kırpmıyordu, her göz kırpışında Firuze'nin gözleri kapalı yüzünü görüyordu. Uyurkenki haline hiç benzemiyordu. Uyurken nadir de olsa huzurlu bir ifadesi vardı. Kaşları çatıkken, âdeta somurtarak uyurken Ecevit rüya gördüğünü mü yoksa ruhsal bir sancının mı ona bunu yaptırdığını merak ederdi. O nadir anlardaysa muhakkak Ecevit'in koynuna çok yakın bir noktada olurdu.

Şimdi gözlerinin önünde beliren Firuze bu iki anı da anımsatmıyordu.

Trafik artmaya, bir yerden sonra da siren sesleri duyulmaya başladı. Araç her hareket ettiğinde bu seslere yaklaşıyor, sanki yönü bizzat sesin kaynağıymış gibi adımlıyordu. Ecevit, "Sağda ineceğim," dedi. Beklemek mümkün değildi. Sesin geldiği yere kendi ayakları onu daha çabuk götürürdü, biliyordu. Cebinden hızla para çıkardı, saymadan ve bakmadan verdi. Araba durur durmaz indi, trafiğin kilitlendiği yere doğru hızlı büyük adımlarını atmaya başladı. Nefes nefeseydi, boynu ve yüzü ateş gibi yanıyordu. Firuze'nin sesini duyar gibi oluyor, telefonunun çaldığını sanıyor ama bunların gerçek olmadığını çok geçmeden fark ediyordu. Hızlı adımlamaktan tempolu bir koşuşa geçmişti.

Yaşamkent'in sokakları kontrol altına alınmayan bir yangınla birbirine girmişti. Ecevit'in burnuna bir koku gelmeye başladı. Seslerin zihninin yansıması olduğunun farkındaydı ama koku tümüyle gerçekti.

Olduğu yerde durdu. Firuze'yle arabanın içinde sabahladıkları sokağın başındaydı artık. Dumanın kaynağını seçti. Gözleri itfaiye araçlarından ve ambulanslardan hemen sonra gökyüzünü aydınlatan alevleri gördü. Duman artık tüm sokağı sarmıştı ve yangının adresi inkâr edemeyeceği kadar netti.

Seher'in yaşadığı apartmandan yükseliyordu dumanlar. Hayır hayır... Firuze'nin içinde olduğu apartmandı yanan. Ecevit'in duraksayan adımları olduğu yere çakılıp kaldı. Kemik yaşı yirmi sekiz, kimlik yaşı otuzdu. Kaybetme duygusunu kaç yaşında gerisinde bıraktığını anımsamıyordu. Omuzları hızla inip kalkıyordu. Zihnine bir bıçak saplanmış, bıçak yerinden oynamadığı için kanaması olmadan ölüp gidiyordu.

Senin kanın bile akmayacak Firuze.

Ali Ecevit kaybetme korkusunun tadını yeniden damağında hissettiğinde yirmi sekiz yaşındaydı. Beyni âdeta bir katliam gerçekleştirdi ve tek bir damla kan akmadı. Kara kışın ortasında ter dökmeye başladı, çölün ortasında kalmış gibi dili damağı kurudu, ciğeri yandı ve kaybın adını fısıldadı. "Firuze." Kendinden geçmek yeter miydi onun halini anlatmaya? Kendini kaybetmek? Kaybetmek? Kaybetmek. *Firuze...*

Eli avcu boştu ama elinde avcunda ne tutarsa tutsun koşmadan önce bırakırdı. Atik, insanlara çarparak, arabaların arasından geçerek birkaç dakika sürecek mesafeyi dakika dolmadan tamamladı. Buraya kadar gelmesi zor değildi ama apartmanın girişine çekilmiş polis şeridi ve etten duvar ören polis memurlarının arasından geçmek neredeyse imkânsızdı. "Firuze!" diye sayıklıyor, ortalığa dağılmış memurları kısa zamanda kendi etrafında topluyordu. Polis memurlarının sayısı Ecevit'i zapt edemedikçe artıyordu. Sayıları artmasa Ecevit o etten duvarı yaracak, alevlerin içine sekizince kata varacağına inanarak dalardı.

Son nokta, son adım, son nefes, son saniye... Her şeyin sonuna geldiğini hissediyordu. Kaybetmek. Aklını, kendini, bilincini...

Ve kaybetmek, Firuze'yi...

Behçet Atmaca oturduğu araba koltuğundan başını bir sağa bir sola çevirdi, kapının önündeki yaygaranın başrolünü seçmeye çalıştı. Ali Ece-

vit Tarhan olduğuna başta ihtimal vermedi ama arabadakilerden, "O abi," cümlesini duyunca ağzının içinde bir küfür yuvarladı.

"Gidin alın onu amına koyayım," dedi ağız dolusu. Solukları yeni yeni düzene girmişti, elindeki su şişesinin kapağını kapattı ve ıslak mendille islenmiş suratını sildi. "Yakacak kendini." Arabadan aynı anda iki kişi indiğinde Behçet onu uzaktan izliyordu. Kabul, biraz acele etse, öncelik verse Ali Ecevit'e ulaşırdı ama daha boğazından nefes yeni yeni akıyordu. Bir de bu herifin aşkının evhamıyla mı uğraşacaktı?

Ali Ecevit altı polisin arasından çıktı, kendini binanın içine doğru attı. İki adımlık daha mesafe aşsa, başaracaktı. Kolundan hızla tutuldu ve polis memurları önünü kesti. Aynı anda Ecevit'in çevresindeki insan sayısı arttı, Behçet'in gönderdiği iki adam da artık Ali Ecevit'i zapt ediyordu.

"Senin aklını sikeyim," dedi Behçet kargaşayı izlerken. "Senin aklını sikeyim. Kimlere iş öğreteceğiz, senin aklını sikeyim."

Cengiz Resul Atmaca, Behçet'e Ecevit'ten çok bahsetmişti. *Harbi adamdır Ecevit. Hamallık da yapar, yönetir de. Yeter ki istesin. Kurnazdır, aklı çalışır. Sessizdir, içinden hiç susmaz. Kafasında kırk tilki dolaştırır, ikisinin kuyruğunu dokundurmaz. Yüreklidir, yarı yolda bırakmaz. Bırakma kendi haline. Benden sonra benim yerimi tutacak. Ben yetiştirdim, ben yoğurdum onu. Mayasında ben varım. Adımızı iki paralık etme, Ali Ecevit Tarhan'ı yanına al. Önüne geçersen seninle yürümez, arkasına geçersen kötüye meyletmez. Yanında tut.*

Bu muydu Cengiz'in anlattığı herif? Bir kadın uğruna kor ateşlerin arasına dalmaya kalkıyordu. Bu herifin aklında kırk tilki varsa, kırkının da kuyruğu düğüm olmuştu. Göz göre göre kadına fırsat veriyordu. Behçet, elinde fırsat olsa, daha iyisini elde edeceğini bilse Firuze'yi oradan hiç çıkarmazdı. Sorumluluk almasa, itibarının beş paralık olacağını bilmese bu kadını fırsatını bulmuşken aradan çıkarırdı. Bu kadın var olduğu sürece Atmacaların içine giremez, işini yapamazdı. Behçet beceremeyeceklerini anlayınca arabadan kendisi indi. Sakin adımlarla kargaşaya yürüdü. Bu delirmiş adamı tutmaya çalışan yardımsever bir vatandaşmış gibi mevzuya girdi. Ali Ecevit'in kolundan tuttu, ilk fırsatta kulağına yaklaştı.

"Firuze içeride değil," dedi. Tam üç kez tekrar etti, sesini ancak duyurabildi. Ecevit'in dış dünyayla olan bağını dakikalar sonra ilk kez bir ses yakaladı. Dehşetle bakan gözleri kulağına bu cümleyi fısıldayan adama döndü, tanıdık simayı gördü, omuzları çöktü ve insanlarla boğuşmayı bıraktı. Behçet ileriye doğru iterken ölü gibi boşlukta sallanan bedeni, "Canına mı susadın kardeşim sen?" dedi. "Aklını mı kaçırdın, girilir mi bu yangına? Gel şöyle." Bunları söylerken Ali Ecevit'i ileri doğru itiyordu. Kolundan tuttu, yeterince uzaklaştırınca itfaiye aracının arkasına doğru ittiğinde, "Sen manyak mısın amına koyayım?" dedi.

Ali Ecevit, sallandığı boşlukta küçük gözlerini açıp kapattı. Gözleri parıldıyordu. Etrafına bakındı. "Firuze..."

"İçeride değil," dedi Behçet.

"Yalan söyleme bana."

"İçeride değil, çıkardık." Ali Ecevit sayısız aramalarının sahibi olan adama baktığını fark ettiğinde sarsıldı. Ayakları yere bastı, elini kolunu hissetti, adını hatırladı, şakaklarından akan terleri hissetti, bilinci açıldı ve Behçet'in suratına tüm gücüyle yumruk attı. Bu Behçet için beklenmedikti, zira karşısında ölü gibi salınan bir adamın bu kadar gücü olmazdı. Bu cüssede olan adamı iterek buraya getirmişti. Behçet şimdi tek parmağıyla devireceğini sanıyordu Ecevit'i. Darbeyi nereden ve kimden yediğini anlamadı. Geriye doğru savruldu. "Senin şerefini sikeyim," diye bağırdı Ali Ecevit. Kaosun içinde yok olsa da sesi Behçet rahatlıkla duymuştu. Az önce Ecevit'i tutmak isteyen iki adam Ecevit'in üzerine doğru yürüdüğünde bir adım daha önde olana kafa attı Ecevit. Hızla Behçet'in üzerine yürürken diğer adam belinden tereddütsüzce silahı çıkardı. Behçet eliyle işaret etti, silahı doğrultmasına izin vermedi ve Ecevit'in yumruğundan son saniye sıyrıldı. "Orospu evladı, puşt!" Behçet'in yakasına yapıştı, burun buruna geldiler. Şimdi öldürse gözünde gözükmeyecekti. Ecevit katil olmaya çoğu andan daha yakındı.

"Beyni akıtılacak adamsın Ecevit," dedi Behçet alayla.

"Senin evveliyatını sikeyim."

"Beyni akıtılacak adamsın, bırak lan yakamı. Bak yoksa götürmem seni hanımına. Kadın elimde."

Ecevit, Behçet'in yüzündeki tırnak izine baktı. Ne oldu bilmiyordu, ne olabilir bilmiyordu, o tırnak izi kimin onu da bilmiyordu. "Firuze nerede?" dedi, sanki *seni öldüreceğim* diyordu.

"Yakamı bırakırsan götüreceğim." Ecevit yakasını daha sıkı tuttu, burun buruna geldiler, suratına tükürürcesine küfretti. Olduğu gibi savurdu sonra. Behçet yakasını düzeltti. Delirmek üzere olan adamın ondan beklediğinin aksine yavaş ve sakin adımlarla arabaya kadar yürüdü. Arabaya bindikleri gibi, "Adam mısınız lan siz?" diye bağırdı. "Kırk beş kilo kadın, adam mısınız oğlum siz? Adam diye mi dolaşıyorsunuz ortalıkta?"

Kimseden yanıt alamadığında elini camın üzerine geçirdi. "Sana, *en ufak sıkıntıda al içeriden* demedim mi lan ben? *Çıkmazsa zorla çıkar* demedim mi?"

"Seninki geç haber etti," dedi Behçet rahatça yola bakarken. Tam olarak böyle olmuştu. Firuze o eve girer girmez bir bağırış vardı. İlk andan müdahale etmesi gerekirdi. Ya da Firuze'nin hiç o eve girmemesi... Lakin Behçet için işin görülmesiydi asıl mesele. Bu kadın yardım etmiyor muydu? Canından olması gerekirse canından da olacaktı. Güzellikle iş yürütecek halleri yoktu.

"Aklını sikeyim senin. Ona bırakma, dedim sana. Ona bırakma, gir çıkar, dedim. Sana güvendim ben, beynime sokayım. Sana güvendim lan."

"Tamam, kadın nefes alıyor. Güvenini boşa çıkarmadım," diye yanıt aldı Ecevit. Yol boyunca Ecevit'in küfürlerini işittiler. Behçet pürdikkat Ecevit'i gözlemliyor, ifadeyi sormasını bekliyor, Seher'den bahseder sanıyordu. Yanındaki adam bir ateş topu gibi nefes alan bir kadının canını düşünüyordu yalnızca. İş emanet etmek zordu. Çok zordu. Bir kadının avcunun içine düşmüştü.

Ankara'nın tenha yollarına girdiler. O sessiz, kimsesiz kısımların içinde bir evin bahçesinden geçti araba. Ali Ecevit ilk kez Cengiz Atmaca'nın servetinden bir parçayı bu denli somut olarak gördü ama fark edecek durumda değildi. Hızla arabadan indi. "Firuze," diye eve doğru bağırdı. Ko-

şarak gelmesini beklemiyordu, sadece geldiğini bilmesini istiyordu. Başka da bir amacı yoktu. "Firuze!" Biliyordu ki şimdi korkmuştu, ağlıyordu, Behçet'in ağzından çıkan *iyi, merak etme* lafından dolayı fiziki bir zararı yoktu ama köşeye sinmiş titriyordu. Kapıya arka arkaya indirdiği darbelerden sonra açılan kapının arkasında ya da yakınında Firuze'yi görmeyi bekledi. Yoktu.

"Doktor nerede?" diye sordu Behçet kapıyı açan kadına.

"Ne doktoru?" diye sordu Ecevit.

"Üst kattalar Behçet Bey," denildiğinde Behçet merdivenlere yöneldi. "Ben sana ölmedi dedim, yaralanmadı demedim. Yaşıyor işte." Ecevit'in adımları da sesi de kısa vakitte önüne geçti. Her Firuze'nin adını söylediğinde bir kapı aralanacak sanıyordu. Sonunda o kapı aralandı ama geniş uzun koridordan bir adam çıktı. Gözlüklü, üzerinde beyaz önlüğü olan kır saçlı bir adamdı. Ecevit'in gelen adımlarından ürktü, bir darbe almaktan korktu ve geri çekildi. Ecevit'in tek amacı doktorun çıktığı odaya girmekti. Gözü adamı görmedi bile, kapatılan kapıyı açtı, yatağın ortasına yatırılmış, üzeri örtülmüş, koluna serum, ağzına maske takılan kadını gördü. Üzerinde yalnızca ince bir atlet vardı.

"Ne yapıyorsunuz siz? Firuze," dedi dehşetle. Firuze'ye vardı, eli yüzüne dokundu, kendini neye hazırlamıştı bilmiyordu. Teni buz gibi değildi. Yer yer beyaz bandajlara baktı. "Niye hastaneye götürmediniz?" Bağırıyor mu yoksa sesi kısık mı hiç anlamıyordu. Kaldırmak istedi. Serumu vardı. Serumu da almak istedi.

"Hastane olmaz," dedi Behçet durduğu yerden.

"Çıkar şu serumu." Doktora baktı. "Çıkar!" Üzerindeki kabanı çıkardı. Üstüne giydirmek, öyle kucaklamaktı amacı. Dikkatle bakacak, zararı görecek ve nerede olduğunu seçecek durumda değildi.

"Hastane olmaz," diye tekrar etti Behçet. Doktor, hareket etmeden Ecevit'e bakıyordu.

"Ulan ne demek hastane olmaz? Çıkar serumu!"

Ecevit doktora atıldı. Ensesinden tutacak, zorla çıkartacaktı. Hiç olmadı serumu da alacaktı. "Kızın da bizim de başımızı yakarsın, hastane

olmaz," dedi yeniden. Ecevit serumu kaptığı gibi Firuze'nin karnının üzerine koydu. Oksijen maskesini çıkarmaya kalkıştığı sırada doktor konuştu. "Hipoksi belirtisi var, oksijeni keserseniz hastada kalıcı hasar olabilir," dedi. Hiçbir cümle, Ecevit'i bu anlamadığı cümle kadar hızlı durduramazdı. Ecevit'in hareketleri kesildi, dönüp doktora baktı.

"Şimdi bir hastaneye de götürseniz daha farklı bir tedavi uygulanmayacak. Oksijenle tedavi edilecek ama hastaneye gidene kadar olacak her hasardan siz sorumlu olursunuz."

"Ambulans çağırırım o zaman!" dedi bu kez. Elini cebine attığı gibi Behçet engel oldu.

"Yangında ölüm varsa kadının başını yakarsın," dedi açıkça. Kendilerini eklemedi. Ecevit'i avlayacak cümleyi kolayca seçti. "Doktor ne gerekiyorsa onu yaptı."

"Yanıkları var," dedi doktor bu kez. Bir hasta yakınının güvenini kazanmaya çalışıyordu. Behçet Atmaca'nın bakışları üzerindeydi. "Çoğunluğu birinci derecede ama bir tanesi ikinci derece. Pansuman yapıldı. Birinci derece yanıklar çabuk iyileşir ama ikinci derece yanıkların iyileşmesi daha uzun sürer ve ağrısı daha fazla olur."

Ecevit dikkatle Firuze'ye bakıyordu ama kulağı sadece doktordaydı. Kalbinin atışını kendisi duyuyordu. Ecevit'in aklından geçen soruları görebiliyordu doktor. "Yeterli oksijenden sonra bilinci tamamen açılır. Yangında belli bir süre karbonmonoksit solumuş. Yanıklar için ağrıkesici yapacağım. Antibiyotik tedaviye başlanır. Ben bilincini takip etmek için buradayım, her şey yoluna girene kadar da gitmeyeceğim."

Dakikalardır harcadığı terörün aksine tek suçu şimdi kendinde görüyordu. Dişlerini sıkmış, doktoru dinliyordu. Gözlerinin önüne lekeler iniyordu. "Şimdi dinlensin, açıp kapatabilir gözlerini. O anlarda hastayı çok yormayın." Behçet, Ecevit'in hoyratlığının kesildiğini görünce, "Aşağıdayım ben," dedi yalnızca ve odadan çıktı. Daha fazla bu adamın arabesk tavırlarını izleyemeyecekti.

Fiziki olarak her sabah acılarla uyandığım bir dönem vardı. Kesilmeyen, hiçbir ilacın etki etmediği, annemin ağlaya ağlaya saçlarımı okşadığı bir süreçti. Ben ölmeye çalıştıkça ailemin yaşamam için canhıraş çalıştığı, bedenimin arada kaldığı ve bana daha çok yenildiği bir zamandan bahsediyordum. Sanırım o vaktin üzerinden biraz geçmişti, şimdi amansız ağrılarla uyanırken ağrının kaynağını seçemiyordum. Kolumda bir serumun olduğunu elimi başıma götürmeye çalıştığımda fark ettim. Damar yolu sızladı ama ilgimi çekecek kadar büyümedi. Başım çok ağrıyor, midem bulanıyor tam olarak yerini seçemediğim kısımda korkunç bir sızı vardı. Dilim damağım kurumuştu. Gözlerimi araladığımda tavanda kendi gölgemi gördüm. Başımdaki ağrı öylesine çoktu ki çevirmekten, başka yere bakmaktan bile korktum çünkü bu ağrının biraz fazlasına nasıl katlanılır bilmiyordum.

Zihnim boş bir levha gibiydi, sadece hissediyordum ama düşünemiyordum. Konuşmak istedim, kuracağım kelimeyi bile bilmiyordum ama ağzımdan sadece mırıltılar döküldü. "Firuze," dendiğini duydum. Başımda bir el hissettim. Gözlerimde çapaklar birikmişti sanki. Yeniden konuşmaya çalıştım. Bana seslenen kişiyi göremiyordum. "Buradayım," dedi aynı ses. Bu sesin sahibini tanıyordum. Bu elin de o sesin sahibine ait olduğunu fark ettiğimde neredeyse dakikadan fazlası geçmişti. Ecevit'in yüzünü de gördüğümde gözlerimi yumdum. Güvenli alandaydım, gözlerimi yeniden kapatabilirdim. Belki hiçbir şeyi sorgulamadan uyuyabilir, ağrılarım geçene kadar uyanmayabilirdim. Belki de bu bir rüyaydı.

Gözlerimi kapattım ve başımdaki el varlığını korudu. Onu hissediyordum, birkaç kez daha yumuşak bir tonda seslendi. Cevap vermek istesem de takatım yoktu. Uykuya dalabilirsem çok iyi olacaktı. Uyumak ve bu ağrıları hissetmemek istiyordum. Zihnimdeki boş levha, ben uykuya dalmadığım her saniye parça parça dolmaya başladı. Bir bütünlük kuramadım ama elim istemsizce kolumun altına gitti. Orada bir doluluk bekledim. Belki de en son onu hissettiğimden bilmiyorum ama ben dokunamadan Ecevit'in eli elimi sıkıca tuttu. "Dokunma," dedi. Kaşlarım içe doğru çöktü, o bölgede aradığım şeyi anımsamaya çalıştım.

Bedenimi yerde hissettim en önce. Sonra sıkıca tuttuğum dosya hafızamda belirdi. Elim bu kez daha şiddetli şekilde dosyayı saklamaya çalıştığım bölgeye ulaştı. Gözlerimi açtım, Ecevit bu kez engel olamadı. Dosya orada sandım, yeniden sıkıca tutacak ve kimseye vermeyecektim ama elim sadece tırtıklı bir doku hissetti ve canım çok yandı.

"Firuze dokunma!" diye bu kez kızdı. Gözlerim tamamen açıktı, az önce oynatmaya korktuğum başımı aşağı indirdim ve canımı yakan bölgeye baktım. Beyaz bir bandajdı. Gözlerim hızla olduğum yere kaydı. Hayır yerde değildim, sırtım yumuşak bir yataktaydı ve yanımda olan kişi Seher değildi, Ecevit'ti.

"Ecevit dosya," diyebildim korkuyla. Zihnim son anımı yakalamaya uzaktı ama son ana kadar dosyayı sıkıca tuttuğuma hatırlamasam da emindim. Yatakta bulabilecekmişim gibi yana kaymaya çalıştım ama Ecevit izin vermiyordu. Başım zonkluyordu. "Dosya Ecevit, dosya nerede? Dosya nerede?"

"Hareket etme," dedi ama benim onu dinlemediğime emin olunca belimden yakaladı. "Hareket etme Firuze."

Ne olduğu, nerede olduğum umurumda değildi. Ecevit ve söyledikleri de umurumda değildi. Tek derdim dosyaydı. O dosya şimdi burada değilse, ölmüş olmayı ve bunun yalnızca bir hayal olması için Tanrı'ya yalvarabilirdim. "Dosya yok Firuze," dedi. "Dosya yok, sakin ol, bana bak. Bırak dosyayı. Sakin ol."

Dosya yok. Yemin ederim ölmekten daha iyi bir cümle değildi. Hareketlerim hızlandı, dosya bendeymiş gibi canhıraş aramaya başladım. "Hayır, var," dedim titrek bir sesle. "Hayır, var. Ecevit dosya nerede? Tuttum ben."

"Bırak diyorum sana!"

Beni zapt etmeye çalıştıkça ben hızlanıyordum. Burada bir yerde olmalıydı ya da ben ölmeliydim. Bu iki ihtimal dışındaki hiçbir şeyi kabul etmiyordum. Seslerimiz artmaya başladı. Canımın acısını ilk andaki kadar hissedemiyordum. Dosya burada olmalıydı ya da ben ölmeliydim. Alevlerin o yakıcılığını anımsadım. Yangın gözümün önüne düşüyordu artık. Ben o yangından çıkabildiysem dosya da çıkmış olmalıydı. Oda-

nın kapısının açıldığını Ecevit durup dönünce fark ettim. Ben de baktım. Behçet'ti.

"Ooo," dedi abartılı bir sesle. "Prenses uyandı mı?"

"Çık dışarı!" dedi Ecevit net bir sesle.

"Sen mi beni oradan çıkardın?" diye sordum. Yapabilsem kalkacak ve Behçet'in yanına gidecektim. Onu çağırdığımı hatırlıyordum.

"Kahramanım ben," dedi başını sallarken.

"Lan çık dışarı!"

"Dosya vardı," dedim nefes nefese. "Dosya vardı, dosya vardı. Kabanımın içine sıkıştırmıştım. Mavi bir dosya vardı. Dosya vardı. Kabanımın içindeydi."

"Behçet, çık dedim sana!" Ecevit benim ne yapacağımı kestirse elini kolunu üstümden çekip Behçet'i yaka paça çıkaracaktı.

"Ya hele şükür anasını satayım," dedi ve ellerini arkasında birleştirdi, rahat bir tavırla bize baktı. "Birinin aklına geldi işimiz. Hanımın görev bilinci senden daha yüksek. Helal olsun."

Gözlerimden sicim gibi yaşlar akıyordu. Göğsüm bir kuş gibi titriyor, sessiz sessiz ama şiddetle ağlıyordum. "Dosya nerede?" dedim yine. "Aldınız mı dosyayı? Dosya nerede?" Behçet birkaç saniye Ecevit'e baktı ve sonra arkasındaki ellerini öne getirdi.

Bir kısmı erimiş, zarar görmüş, şekli bozulmuş dosyayı elinde gördüm. "Biz aldık da siz dosyayı hâlâ istiyor musunuz çözemedim. Kaç zaman oldu, seninkinin aklına gelmedi dosya. İstiyorsanız bende kalsın, satacak adam bulurum."

Ecevit'in elini sıktım. Ya kalkıp alsaydı ya da kalkıp almama izin verseydi. "Ecevit," dedim koluna asılmışken. "İfade dosyası." Behçet pürdikkat Ecevit'in ne yapacağını izlerken Ecevit sonunda kalktı ve Behçet'e doğru yürüdü. Dosyayı almak istediğinde Behçet kısaca geri çekti. Kalbim beni öldürmeye ant içmiş gibi deli bir hızda atıyordu. Dosya Ecevit'in eline geçene kadar da böylesine atmaya devam edecekti.

"Şimdi mi aklına geldi?" diye sordu Behçet.

Ecevit ikinci bir hamleye girişmesine izin vermeden dosyayı kaptı ve kalbime büyük bir iyilik yaptı. Dosyaya hızla baktı. Alamadığımı sanmıştı. Ya da sadece beni kurtardıklarına şükretmişti. "İnsan formaliteden, belki bir şansa onu da almışızdır diye sorar oğlum. Sen hiç iyi değilsin. Korkma lan, korkma. Yaşıyor."

Ecevit dosyayı okuyordu, içindeki kâğıtlar sağlam mıydı bilmiyordum. Kâğıtlardan kafasını kaldırdı ve "Çık dışarı," dedi yalnızca.

"Bu da benim evimden beni kovuyor anasını satayım."

Ecevit kapıyı açtı, eliyle geç işareti yaptı. Behçet'le göz göze geldik. Gözleri yavaşça omuzlarıma kaydığında bandajları hissettim. "Lan yürüsene," dedi yalnızca ve Ecevit'in bakışlarını kesti. Behçet arkasını döndü ve odadan çıktı. Kapı kapandığı gibi yine tek odağım dosyaydı. "Ecevit," dedim. "Doğru dosya mı?"

"Doğru dosya," dedi bana doğru gelirken. Elim dosyaya doğru uzandığı vakit hangi yaram hangi hareketimle bu kadar canımı yaktı bilmiyordum ama elimi hızla geri çektim, inledim.

"Yapma," dedi Ecevit. "Yat yavaşça. Firuze," dedi bana ne diyeceğini şaşırırken. Belimden yakaladı ve beni yavaşça yatırdı. Dosyayı elinden yakaladım, sıkıca tuttum ve içine baktım. Kâğıtların uçları tutuşsa da zarar görmemişlerdi.

"Çok şükür," dedim titrek bir sesle. "Çok şükür Allah'ım çok şükür, çok şükür. Çok şükür, çok şükür..." Omuzlarım sarsıla sarsıla, beni hayatta tutacak ilacı elde etmişim gibi tüm ağrıma sızıma rağmen mutluluktan ağlıyordum. Cümleleri okumaya çalıştım ama yapamadım. Kelimeleri tekrar ediyordum yalnızca. Dosyayı sıkıca göğsüme bastırdım, gözlerimi kapattım ve istediğim gibi, içimden nasıl geçiyorsa ağladım. İlk kez şansın benden yana olduğunu, hayatın ben yaşayayım diye bana iyilik yaptığını, ölmek için erken olduğunu hissettim. "Şükürler olsun."

Önce saçlarımı okşadı ve yaşlarımı sildi, sonra boynumu sevip parmaklarımı sardı ve dosyayı öyle sinsice benden aldı ki, ellerimden kayıp gittiğini fark etmedim. Yoksa asla alamazdı. "Ecevit aldım," dedim zorlukla. Kollarımı ona doğru uzattım. Ona acıyla mı mutlulukla mı sarıldığımı bilmiyordum. Sadece ben çok yükselemediğim için o eğildi. "Aldım Ecevit, ifadeyi aldım. Bırakmadım, aldım."

Mutluluktan sarılıyordum. Acım gözyaşlarıma karışıyordu ama yine de mutluluktan ağlıyordum. "Dosya için mi yangında kaldın Firuze?" diye sordu tutuk bir sesle. Benim gibi çılgın bir mutluluğun içinde değildi.

"Aldım dosyayı, bırakmadım."

"Yangını Seher mi başlattı?"

"Aldım dosyayı," dedim yine. Benden başka bir şey duyamayacaktı. Bunu anladı belki de, o yüzden çekildi. Başım yastıkta, Ecevit'in yüzü hemen üzerimdeydi. Çok yakındı bana.

"Firuze."

"Aldım dosyayı."

Neden sevinmiyor, beni kutlamıyor, *aferin sana* demiyordu? Neden beni havalara uçurmuyor, öpmüyordu? "Dosyayı vermemek için mi yangında direndin?"

"Ecevit..."

"Firuze?"

"Aldım ama dosyayı." Tek bir *ama*, söylediği her şey için evetti. Hiçbir önemi yoktu. Yemin ederim yoktu. Tek bir gerçek vardı, o da dosyaydı. Artık dosya bizdeydi. Seher'in ifadesi bizdeydi. Hemen beni bırakıp ifadeyi defalarca kez okumalıydı. Belki ona onun kadar aklı başında eşlik edemezdim ama o tek başına hallederdi.

"Sana canını tehlikeye atmadan çık dedim."

"Aldım dosyayı."

"Firuze sana ne olursa olsun canını tehlikeye atmadan çık dedim. Göz göre göre..." Cümlelerinin devamına izin vermedim. Sesi tutuk, bakışları donuktu. Gözlerinde koca bir dehşet vardı. Oradan çıkamadığımı düşünüyordu sanki. Bu dosya için oradan çıkamama ihtimalim, benim için bu dosyasız oradan çıkma ihtimaliyle eşdeğerdi. Ecevit için başka bir yol bulunurdu, benim için tek şanstı. Belki çıksam ve bu dosyayı almasam o bir yol daha bulurdu ama o minicik ihtimal orada direnmeye değmez miydi?

"Değdi," dedim açıkça. O gözlerimdeki karalığı ilk kez bu kadar net görüyordu sanki.

Onu tetikleyen şeylerin benim umurumda bile olmayışını koyulaşmış gözleriyle izliyordu. Uzun uzun konuşamıyordu. "Ölecektin," demeyi tercih etti zaten kısaca. Sesinde bunu söylerken bir titreme hissettim. Biliyordum, Ecevit artık benim ölmemi istemezdi. Hem de hiç hissetmezdi ama benim ölme ihtimalimle kıyaslandığında galip gelecek şeyler vardı. Bu ifade benim için onlardan biriydi.

"Ölmedim."

"Ölecektin."

"Dosyayı alamasam ne olacaktı?" Tenime değen parmak uçları baskı uyguladı. Benden uzaklaşmamıştı.

"Bir şekilde hallederdik. Kızı elimizde. Ben sana *tehdit et, çık*, dedim. Çık, dedim." Sanki kendisi olsa daha farklı bir şey yapmayacakmış gibi davranıyordu. Gözlerimi kaçırdım. O yangının içinde tümüyle o dosya için kaldığımı şimdi anlıyordu. Bu vakte kadar dosya aklına gelmemişti zaten.

"Bir şekildeye güvenemezdim. Seher de kaçıyordu." Evet, kaçmak için her şeyi hazırdı. Yalan değildi bu.

"İzin vermezdik," dedi bastıra bastıra. "Kızını bırakıp hiçbir yere gitmezdi. Ben sana çık, dedim. Çağır, dedim."

Bu bakışlarından, tepkilerinden kaçmamak işten değildi. Köşeye sıkıştırdı beni. Yine İstanbul'a döndük sanki. Ne dersem diyeyim beni anlamayacaktı, dinlemeyecekti, *sen ne olursa olsun bunu yapmayacaktın* diyecekti. Gözlerinin altı çökmüştü, saçları dağılmıştı, çok yorgun gözüküyordu. Beni rahat bırakmayacağını anladığımda ağrımı açıklamamın önüne aldım, inledim ve başımı ona doğru yükselttim.

"Ağrım var," dedim dürüstçe. Yalan değildi. Sadece benimle mutlu olsaydı ağrımı gizleyecektim ama o bana yalnızca kızmak istiyordu. Ben de konuşmak istemiyordum, sonuca bakalım istiyordum. Bana karşılık vermedi. Bir buz dağı gibi duruyordu şimdi. "Ecevit," dedim titrek bir sesle. Ellerim ensesindeki saçlarını okşadı. Birkaç saniye hareketsiz kaldım. "Şimdi konuşmayalım. Ağrım var," dedim. Sonra da konuşmayacaktık. Sadece şimdiyi ertelemek istiyordum ve ona bunu erteleme olarak göster-

mek istemiyordum. Bana karşılık vermezse ona tutunacak gücüm yoktu. Vücudumu yatağa bırakmam an meselesiydi.

Pes ettiğim noktada yavaşça kendimi bırakmak istedim ve o tam vazgeçmek üzereyken beni sevmeye karar verdi. Zarifçe tuttu beni. Onun nadide çiçeği olduğum bir ana girdim sanki. Dokundu ve dudaklarını boynumda hissettim. O vakit başımı yastığa tamamen bıraktım, boynumu açtım. O sızıyı hissediyordum ama Ecevit ne kadar yakınımda olsa da hiçbir sargıya temas etmiyordu. Derin bir nefes çekti içine, ben hiç de güzel kokmuyorken üstelik. Biraz rahatsız oldum da bir şey yapmadım. Ağrım bir nebze olsun dinsin diye yanağımı yanağına yasladım. Birkaç kez daha soluk aldı. Sanki ben onun nadide çiçeğiydim, sanki o beni özenle büyütmüştü ve sanki o beni özenle kokluyordu. Dudaklarını boynumda hissettiğimde, nasıl anlatabilir, nasıl gösterebilirdim bilmiyordum ama acı bütün olarak bir nebze benden silindi. Dudakları birkaç kez boynumu öptü, geri çekildi. Her öpüşünden sonra kendini biraz alta kaydırıyordu.

Ağrım azalıyordu ya da ben bir illüzyonun içinde öyle sanıyordum. Adını sayıkladım bir kez. Ecevit'in boynumu öpmesi, Ecevit'in dudaklarını öpmek kadar güzeldi. O gece değil, şimdi fark ettim. Dudaklarını öpmekle aynı mertebedeydi. Bunun nasıl yüksek bir konum olduğunu bilse her canım yandığımda, her mutlu olduğumda, her uyandığımda ve uyuduğumda boynumdan öperdi.

"Seni bir daha..."

"Bu gece konuşmayalım," dedim yine. Bu gece konuşursak ona direnemezdim. Bu gece konuşursak onu yenemezdim de. Bana her şeyi kabul ettirirdi. Çok büyük tepkilerle kızamadığını hissettim.

"O adamın evinde miyiz?" dedim huzursuz bir sesle. Dudaklarını boynuma bastırmaya devam ediyordu. O adamın evindeydik. Hatta o adamın evinde, bir yataktaydık. O adamın evindeki bir yatakta beni boynumdan öpüyordu. Behçet'in sözleri bir sarmaşık gibi tüm benliğimi sardı. Mideme kramplar girdi. Titremeye başladım. "Ecevit beni evine götür," dedim.

"Doktor," demeye kalktı ama tıpkı onun beni dinlemediği gibi ben de onu dinlemedim. "Beni evine götür, burada kalmak istemiyorum," dedim açıkça. Sebebini sorgulayacağını biliyordum. Yalnızca sesimden bile anlayıp başını kaldırdı, keşke hep böyle anlasaydı beni. Gözlerime sorgular gibi baktı.

"Gitmek istiyorum sadece," dedim. "Burada kalmak istemiyorum. Beni evine götürür müsün?" Eğer ki götürmeyecekse, bunun için bir sebebi yoktu biliyordum, ben yine kalkıp giderdim. O pisliğin değil evindeki bir yastığa baş koymak, evinin içinde bile olmak istemiyordum. Konuşacağı vakit, "Ecevit evin," dedim kısık sesle. Şimdi burada acımı bile belli edemiyordum.

"*Firuze evim*," dedi o da. Cümlemin devamını biliyordu, biliyordum. Gözlerini kırpıştırdı. "Seni evime götürürüm," diye tamamladı. Bu bana yeterdi. Yavaşça oturduğu yerden kalktı, benden uzaklaştı. "Bekle beni, hemen geliyorum," dedi yalnızca. Odadan çıkışını izledim. O çıktıktan sonra bandajlara bakabildim. Üç farklı yerde bandaj vardı. Diğer ikisinin sadece görüntüsü vardı ama bir tanesi ateş gibi yanıyordu. Gerdanımdan kolumun altına doğru uzanıyor ve atletin altından geçiyordu. Göğsümü teğet geçen bir yanıktı. Gözlerimi açıp kapattım ve ifade dosyasına ulaşıp ulaşamayacağıma baktım. Kendimi yatakta kaydırmam lazımdı. Cesaret edemedim.

Ecevit çok geçmeden geldi, elinde üzerindeki kazak vardı, kendi üstüne de gömlek giymişti. Birkaç düğmesini yalnızca iliklemiş, eteklerini pantolonunun üzerine bırakmıştı. Kıyafetlerime ne olduğunu bilmiyordum.

Ecevit geldi, bana yaklaştı ve bedenimi yavaşça doğrulttu. Kendi sıcaklığını taşıyan kazağı yavaşça bana giydirdi. "Kazak bol, pansumanlarına temas etmeyecek. Korkma," dedi. Bana kazağı giydirdikten sonra bu kez kabanını aldı. Beni oturur vaziyete getirdi, bacaklarımı yere sarkıttı ve kabanı da giydirdi. *Hayır* demeye hiç mecalim olmadı. Kabanımın altında kalan saçlarımı çıkarırken duraksadı, bir avuç saçı eline aldığında ben de ona baktım. Çatık kaşlarıyla başparmağını saçlarımda gezdirdiğinde, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Ben konuşmasam kendini hiç silkmeyecekti, o bir tutam saça bakacaktı. Sesimi duyunca saçlarımı yavaşça omuzlarımdan geriye bıraktı. "Hayır," dedi yalnızca. Eğildi, ayakkabılarımı da giydirdi. Ayağa kalkacağım vakit, ifade dosyasını benim kucağıma bıraktı. "Gel bakalım." Dosyayı sıkıca tuttum, beni kucaklamasını bekledim. Başımı omzuna koydum ve dosyayı kendimce koruma altına aldım. Şu ana kadar bir şey olmadıysa bundan sonra hiç olmazdı, biliyordum ama yine de sanki onu korumak benim vazifemdi. Merdivenlerden indik, dış kapı bize açıldığında kapıda bir arabanın bekletildiğini fark ettim. Aracın arka kapısı açıldı. Ecevit beni yavaşça koltuğa yerleştirdi. Dişlerimi acıyla sıktım, soluklandım ama sesimi çıkarmadım. Ellerim yumruk olmuş, hiç geçmeyecekmiş gibi nükseden acıyı sindirmeye çalıştım. Dosyaya tutundum. Ecevit kapının önünde çıktığımız eve doğru baktığında kimin geldiğini tahmin edebiliyordum. Önce Behçet'i, sonra elindeki telefonumu gördüm.

Işığı yanan ekrandaki *babam* yazısını okudum. "Kayınbaban arıyor," dedi Ecevit'e. "Bugün bilmem kaçıncı kez." Behçet kafasını eğdi ve bana baktı. "Baban ne çok ararmış seni öyle." Ecevit telefonu elinden çekip aldığında aramaya bir şey yapmadan cebine attı. Hiçbir şey söylemeden arabaya binecekti ama Behçet susmadı. Babamın beni neden aradığını ben de sorguluyordum ama Behçet'in, "Arama geçmişine de baktık halbuki, Firuze Hanım'ı babası en son haftalar önce aramış. Bugün ne olduysa Seher'in evine girer girmez aramaya başlamış. Israr kıyamet arıyor." Gözlerini Ecevit'e dikti. Neyi ima ettiğini anlamam geç olmadı. İçim çekildi. "Ne tesadüf, değil mi Ecevit? Baba yüreği herhalde, kızının canının tehlikeye girdiğini mi anladı, ne yaptı?"

Ecevit'in bana şüpheyle bakmayacağını zaten biliyordum ama yine de eline uzanmak ve kendime doğru çekmek istedim. Ecevit arabanın kapısını bana hiç bakmadan sertçe kapattığında içeride şoförle kaldım. Kapıyı açmadım ama onları izledim. Ecevit önce konuştu, dudaklarını okumak istedim ama tek kelimeyi bile çıkaramadım. Sonra Behçet konuştu. Yüzünde yine o çarpık iğrenç gülümsemeyle ne anlatıyordu bilmiyordum. Stresle bacağımı sallamaya başladım. Ecevit düz bir ifadeyle onu dinledi. Cümleleri bitince hiçbir şey söylemedi. Sadece çenesiyle evi işaret etti.

Behçet birkaç adım geri çekildikten sonra arabaya bindi. O an telefonumun hâlâ çaldığını fark ettim. Babam beni niye arıyordu? Ecevit'ten telefonu istemeye cesaret edemedim. Tek bir cümle de kurmadım. Yalnızca yola baktım. "Gel," dedi bana doğru evin sınırlarından çıkarken. "Koy başını." Dizini işaret etti. İçimde bir kurt, akbabalar Ecevit'in çevresini her sardığında içimi deşiyordu. Rahat bir konum alana kadar biraz zorlandık, Ecevit arabayı yavaşlattı ama eninde sonunda dizlerine yatabildim. Saçlarıma dokundu, avuçlarını doldurdu. Gözlerimi kapattım. Sadece kucağımdan dosya çekilirken irkilip gözlerimi açtım. Ecevit olduğunu anlayınca geri kapattım. Ağrımı dinlememeye, uykuya dalmaya çalıştım. Midem bulanıyor, başım dönüyordu.

Eve vardığımızı kokudan fark ettim. O vakte kadar uyukluyordum. Ecevit'in kucağında eve girdim, yatağa yatırıldım. Üzerimdeki kazağı çıkardı. Beni atletle bıraktı. "Böyle kal," dedi. En iyisiydi. Kazak bol olsa da zaman zaman bedenime temas ediyordu. Üzerindeki gömleği çıkarıp attı, üstüne kazak geçirdi. Cebindeki telefonum yeniden çaldığında nasıl soluklandığını izledim. Bir şey diyecek gibi oldu, sustu. Telefonu cebinden çıkardı ve bana uzattı.

Babamın ne için aradığını merak etmekten çok, çıkıp gelmesinden korktum. Ecevit elindeki eşofmanıyla odadan çıktığında telefonu açtım. "Efendim?" dedim acımı ve korkumu gizlemeye çalışırken.

"Saatlerdir neredesin Firuze?" diye sordu katı bir sesle. *Atölyedeyim* deme cesaretinde bulunamadım. Orada olmadığımı çoktan öğrenmiş olabilirdi.

"Arkadaşımlayım, annem biliyor," dedim.

"Annen biliyor öyle mi?" diye sordu bastıra bastıra. Eğer ki annem yanındaysa bu cümlemden sonra nerede olduğumu anlayacaktı ve eğer ki sözünde durursa babamı başımdan alacaktı. "Adresini söyle, seni almaya gelecekler. Evde seni bekliyorum." Bir şey mi öğrenmişti? Hızla defettim. Öğrenmiş olsaydı şimdi bu durumda olmazdım.

"Gelmeyeceğim," dedim net bir sesle. "Annem biliyor."

"Baban da hemen evine gelmeni söylüyor. Ben kendim bulmayayım, söyle ya da çık gel."

"Ne oluyoruz baba?" dedim hiddetle. "Ne bu günler sonra gelen ısrar?" Onu yumuşak gidersem üstümde baskı kuracaktı, biliyordum.

"Güzeller güzeli kızımı özledim," dedi. "Seni en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum."

"Ben seni özlemedim ama."

"Firuze yarım saat içinde evde ol!"

"Annem biliyor!" diye sesimi yükselttim. "Git anneme sor. Tamam mı? Benim nerede olduğumu gidip anneme sor. O söylerse gel beni al, git anneme sor!" Anneme güveniyor muydum yoksa güvenmek zorunda mıydım? Bilmiyordum. Tek bildiğim başka çarem olmadığıydı. Kapatmadan hemen önce annemin, "Atilla," dediğini duydum. Hızla kapattım. Annem ikna edecekti, zaten yanı başındaydı. Babamın anneme nasıl baktığını tahmin edebiliyordum. Belki de annem bir şeyler anlatmıştı, bilmiyordum. Yutkundum. Telefonu tam kulağımdan çekerken Ecevit kapıyı geri açtı. Göz göze geldik. Babamın aklına geldiysem beni eninde sonunda o eve getirtecekti ama bu gece değildi. Ben bu halde eve gidersem anlama ihtimalleri çok yüksekti.

Elimdeki telefona baktı ama yine bir şey söylemedi. Bana dolaptan aldığı pijama takımının altını getirdi. Uzattı. "Giyebilecek misin?" diye sordu. Başımı salladım hemen. "Ben Demlik'e bakayım," dedi yalnızca. Bu gideceğine işaretti. Odadan yeniden çıkınca pantolonumu yavaşça çıkardım ve pijamamı giydim. Bana bunları iyi ki almıştı. Yatağa sırtüstü geri uzandığımda içeriye doğru, "Ecevit," diye seslendim. Seslenir seslenmez de girdi zaten. Demlik'in sesini duydum ama göremedim onu. Ecevit kapıyı kapattı, yatağa yaklaştı.

"Bu gece tek yat," dedi yalnızca. "Ben uyurken istemeden temas edersem..."

"Ecevit hayır," dedim hızla. Hayır, dikkatli olurdum. Hem canım yanarsa zaten uyanırdım ki ben, uzaklaşırdım. "Hayır," diye yineledim. Elimi uzattım. *İnsan sigaraya da böyle başlar*, demişti. Hiç sigarası yokmuş gibi sigaraya yeniden başlasın istiyordum. Elimi sıkıca kavradı. Yatağa girdiğinde ona doğru temas etmeden sokuldum. "İfade," dedim dosyaya bakarken.

"Okudum," dedi sadece. Benimle paylaşmak bile istemiyor, fıldır fıldır beni oyun dışı bırakmanın yolunu arıyordu, biliyordum.

"Ben ne zaman okuyacağım?" diye sordum.

"Bu gece uyu, birkaç saat sonra sürülen kremin etkisi tamamen geçecek, uyuyamayacaksın," dedi. "Yarın," diye de ekledi söyleyeceğimi tahmin ederek.

"Seher yaşıyor mu?" diye sordum.

"Kötüye ne zaman bir şey oldu ki? Tedavi görüyor."

"Kendini yakacağı pahasına bir şey yazıyor mu ifadede?"

Ecevit güldü. "*Başkaları yakacağına ben yakayım* diyebileceği şeyler yazıyor," diye anlattı. Gözlerim biraz daha açıldı ve başımı kaldırdım, ifadeye baktım. İzin vermedi, yeniden yastığa bastırdı. "Ama senin kendini yakmayı göze alacağın bir cümle yok," dedi. "Ne yazarsa yazsın, bu değişmeyecekti."

Saçlarıma yeniden dokundu, avuçlarına bir tutam aldı. Soluklandı, saçlarıma baktı. Keder vardı gözlerinde. "Saçlarım da mı yanmış?" diye sordum hiç uzatmadan, buna üzülmeden ya da onun gibi kederlenmeden. Bunu bu kadar rahat söylemem de hiç hoşuna gitmedi. Bozuldu.

"Hayır," dedi net bir sesle. Sonra biraz daha inceledi. "Sadece yarın iki santim kadar kısaltayım diyorum, izin verirsen."

"İki santim mi?"

"Kâfi."

Elimi saçlarıma uzatmak ve uçlarına dokunmak istedim. Belki tutuşmamıştı ama alev uçlardan onlara da dokunmuştu. "Daha fazla kesebilirsin," dedim yalnızca. Kendi gözümdeki önemsizliğiyle onun gözündeki önemini azaltmaya çalıştım, tıpkı onun gibi.

"İmkânı yok."

"Niye ki?"

"Firuze uyu," dedi yalnızca. "Birkaç saat sonra acıyla uyanırsan pansumanını açıp kremi süreceğim ama uyanmazsan sabaha bırakacağım. Şimdi uyu," dedi. Sanki ağrımın nereden geldiğini anlar gibi kulağımın altından başparmağıyla masaj yapmaya başladı. Gözlerimi kapattığımda benim de ellerim sakallarına gitti. Parmak uçlarımla okşamaya başladım. Sonra ne

oldu bilmiyordum ama parmaklarım dudaklarına temas etmeye başladı. Dudaklarını okşuyorken parmak uçlarıma silik buseler kondurdu.

Ecevit âlim miydi arif miydi bilmiyordum ama tam olarak söylediği gibi, birkaç saat sonra hissettiğim acıyla uyandım. Onu uyandırmak istemedim, yeniden uykuya dalmak istedim ama sızı o kadar büyüktü ki üstüne kalıp kalıp buz basmak istiyordum. Acısı kulağımı çınlatıyordu. Yatakta bir o yana bir bu yana gideyim, bu acıyla nasıl baş edeyim, kalkıp kremi bulsam da ben mi sürsem ya da buzluktan aldığım soğuk herhangi bir şeyi pansumanın üzerinde mi gezdirsem derken, ya aldığım sesli soluklarla ya da kıpırdanışımla uyandı. Bence zaten hiç derin uyumamıştı.

Şimdi nereden getirdiğini bilmediğim malzemelerle bana pansuman yapmaya hazırlanıyordu. Arabayla yolda gelirken almış olacağı aklıma geliyordu. Onu sakince izliyordum. Kabul, biraz da ağlamak istiyordum ama kendimi tutuyordum. Gece lambasını yakmıştı. Gözlerimi kırpıştırdım ve ellerini izlemeye devam ettim. Midem bulanıyordu, başımın ağrısı azalmıştı ve göğsümü teğet geçen yanık tırnaklarımı yatağa batırmama neden oluyordu. Ali Ecevit bana doğru yaklaştı ve tek dizini yatağa bastırdı. "Üsttekiler acıyor mu?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. "Çok değil," demekle yetindim. Halbuki alttakinin ağrısı bu kadar ağır olmasaydı şimdi onlar için sızlanıp dururdum. Kendimi biliyordum.

Önce üsttekilerden başladı. Yavaşça bandajları çıkardı, parmak uçlarıyla özenle kremledi ve geri kapattı. Çok ciddiydi, suratsız ve biraz da memnuniyetsizdi. Hiç sesimi çıkarmıyordum. Sıra canımı yakan yanığa geldiğinde yatağa yavaşça oturdu, birkaç saniye sadece konumunu inceledi. Atletimi biraz çekiştirdi. Rahatça yapabilmesi için atleti çıkarmam gerektiğini biliyordum ama içimde sutyen yoktu. Bu yanıkla sutyen giyemezdim. Benim tek başıma yapmam belki de daha doğru olurdu ama şu an yanığın boyutunu bilmiyordum, göze alamadım. Ve o yapsın istedim. Ecevit boğazını temizledi ve soluklandı. "Firuze," dedi ne yapacağını bi-

lemezken. "Doğrulsan daha iyi olacak." Hızla başımı salladım. Doğrulmam ne işe yarardı bilmiyordum ama hemen dediğini yaptım ve onun yardımıyla doğruldum. Acaba benim yapmam gerektiği onun da içinden geçiyor muydu? Yap derse bir şekilde yapardım. Demedi.

Hafif yatay bir şekilde oturmamı sağladı. Bir bacağını dizinden kırdı ve altına aldı, diğerini sırtımın arkasına doğru açtı. Beni aradaki boşluğa doğru çekti. Üzerinde oturmadığım için kucağında değildim ama iki bacağının arasında sayılırdım. "Sırtını bacağıma yasla," dedi ve elini karnıma doğru koydu, yavaşça itti. Uzun süre bir yere yaslanmadan durabileceğimi sanmıyordum zaten. Yanığın olduğu yöne çok yakındı. Gözlerimi pansumanın üzerine diktim. Nasıl yapacaktı bilmiyordum ama her nasıl yapacaksa da bir an önce yapmalıydı. Gerekirse buz basmalıydı ama bu sızıyı azaltmalıydık.

Atletimin askısını yavaşça düşürdü. "Firuze bunu kolundan çıkarmamız lazım," dedi. İnce bir askıydı ama pansumanın üzerine denk geliyordu. Tek elim sol göğsümün altına gitti ve atleti sabitledim. Bu âdeta göğsümü avuçlamak gibiydi. Belki zaman, belki mekân ya da konum bilmiyordum ama beni yutkundurdu ve gözlerimi kaçırdım. Askıyı kolumdan tamamen çıkardı.

"Atletini bu şekilde tutmaya devam et," dedi bu kez. Kumaşı göğsüme sıfırladı ve nasıl tutmam gerektiğini gösterdi. Daha sıkı kavradım ve elimden geldiğince alan açtım. Pansuman tamamen çıkmaya başladığında, "Bakma sen," dedi. Bu kadar canımı yakan şeyi görmek istemedim, başımı karşıya çevirdim. Elim titredi, ürperdim. O saniye, biraz anlaşmadan hareket ettik. Ecevit'in parmak uçları göğsüme doğru çıplak tenimi teğet geçti. İkimiz de aynı anda kendimizi geri çektik. Yutkundum. Tenimdeki sızı hızla bedenimin diğer yerlerine ulaştı. Gözlerimi kapattım ve bu temas hiç yaşanmamış gibi davrandım. Korkunç bir acı çekiyordum, acıdan bir başka şey nasıl aklıma geliyordu hayret ediyordum.

Elim titriyordu ve parmaklarım atletin üzerinde git gel yapıyordu. Ecevit'in parmakları her tenime değdiğinde içim titriyordu. Kremi sürüşü daha yavaştı. Daha çok canım yanmasın diye ağır aksak sürüyordu ama atleti tutamıyordum. Dişlerim birbirine çarpıyordu. "Biraz hızlanır mısın?"

dedim tutuk bir sesle. Beynimde bir uyuşukluk vardı, bacaklarımdaki kasları sıkıyor, gevşetiyordum.

"Emin misin?"

"Eminim," dedim tereddütsüzce. Kolum yorulmuştu. Atleti tutamayacağımı hissediyorum. Ecevit kremi daha hızlı sürmek istediğinde parmaklarını da yanığın üzerinde hissettim ve bu acıyı daha korkunç bir hale getirdi. O ana kadar öylesine dikkatliydi ki tek hissettiğim kremin soğuk dokusuydu. Dişlerimin arasından sesli bir nefes çektim, refleks olarak geri çekildim ve Ali Ecevit de durdu. Birkaç saniye sonra yanan noktanın üzerinde serin bir nefes hissettim. Soğuk kremin üzerinden üfleyince çok iyi gelen bir rahatlama hissettirdi. Gözlerimi kapattım ve sadece bu serinlemenin sürmesini diledim. Birkaç saniye daha üfledi ama daha fazla sürdürmedi.

"İyi misin?" diye sordu. Başımı varla yok arasında salladım. Değildim. Ne kendimi iyi hissediyor ne de acım azalıyordu. Yeniden kremin soğuk dokusunu tenimde hissettim. Yine yavaşladı, bu kez aksini istemedim. Kremi sürdükten sonra hızlandı ve bantları dört bir yana taktı. Askımı düzelttikten sonra, "Bırakabilirsin," dedi. Hızla bıraktım ve yorulmuş kolumu kucağıma düşürdüm. Göz göze geldik, sırtımı bacağına bastırdım. İkimizin de suratında buz gibi bir ifade vardı. Burun buruna değildik ama birbirimize yakındık. Hiç hoşnut olmadığımız durumlar vardı; yanıklarım gibi...

İkimiz de soluklandık ve gözlerimizi kıstık. Dudaklarına istemsizce baktım. Yüzüne bakınca eskiden odağım yalnızca gözleri oluyordu ama şimdi, zaman zaman kendimi dudaklarına da bakarken buluyordum. Canım bu kadar yanarken dudaklarına bakmamın sebebi belki de uyandığım evde boynuma bastırması ve kondurduğu buselerin bir nebze acımı azaltmasıydı. O yüzden baktığımı düşündüm. "Ecevit," dedim konuşmuş olmak için. "Saçlarım pansumanın üzerine temas etmesin, sağ omzumda toplar mısın?"

Biraz dağılmışlardı, pansumanın üzerine temas etmeleri de neyi değiştirirdi bilmiyordum. Sadece o an saçlarımı toplasın ve gözünün

önünde bir boşluk yaratsın istiyordum. Dediğimi yaptı, niyetimi de hiç anlamadan yaptı hem de. Önce kulağımın arkasına sıkıştırdı, sonra yarın keseceğini söylediği saçlarımı sağ omzumun üzerine bıraktı. "İs kokuyorum," dedim. Sahiden böyle düşünüyordum. Uykuya dalmadan önce, kendimi yeniden o yangının içinde sandığım için mi bilmiyordum ama burnuma tek çalınan o koku olmuştu.

"İs mi kokuyorsun?"

Başımı salladığımda yüzünü usulca bana doğru yaklaştırdı. Burnunu kulağımın altından boynuma doğru sürttü. Başımı hafif geriye attım. "Sana öyle geliyor," dedi. Duş alabilecek bir halde de değildim, aksini de söylemezdi zaten.

"Beni kandırma."

Yeniden burnunu boynuma sürttü. "Seni kandırmıyorum," dedi. "Gel bakalım," diye ekledi ve beni yatakta kısa bir an havalandırdı. Yeniden yatağa yatırdı. Gözleri gerdanımda, pansumanlarda ve kolyemin üzerinde gezindi. "Ne oldu?" diye sordu. Acı beni diri tutuyordu ama o da bir o kadar yorgundu. Hemen şimdi başını yastığa bıraksa uyurdu. Elimi uzattım ve yanağını okşadım.

"Bugün ne hissettin?" diye sordum merakla ve açıkça. Ölmemi istemiyordu, biliyordum. Mesela ben, Ecevit'i bir yangının ortasında sansam en iyi ihtimalle panik atak geçirirdim. Belki o direkt çıkarıldığımı öğrenmişti, belki de beni yangında sanmıştı. İkinci ihtimalse elbette çok daha sakin karşılamıştı ama yine de, içinden geçen hisleri merak ediyordum. Dışı sakin ve kontrolcü olsa da içi de mi öyleydi?

"Bunlar konuşmak isteyeceğim mevzular değil."

"Ama benim duymak isteyeceğim mevzular."

Tek bir cümle kursun istiyordum. *Firuze korktum*, desin istiyordum. *Sana bir şey olmasından korktum. Senin öldüğün o ihtimali düşündüm, kalbim hızlandı* belki. Heybetli cümleler değildi isteklerim, yalnızca korktu mu bilmek, duymak istiyordum.

"Ne duymak istiyorsun? Seni oraya göndermeyi kabul ettiğim için ne kadar pişman..."

"Pişmanlığını değil Ecevit," diyerek böldüm onu. Kızmak için böyle yapıyordu, biliyordum. Hiç o fırsatı vermeyecektim. Elimi kalbinin üzerine bastırdım. Bana doğru eğilmişti. Bilmeliydi ki bana iki güzel cümle kurarsa, acımı bastıracaktı. "Kalbin hızlı çarptı mı?" diye açıkça sordum. Eğer ki korktuysa çarpardı. Bir çocuk gibi anlatsın ama yeter ki anlatsın. *Korktum* demeyi belki kendine yediremezdi, öyle düşündüm, *kalbim hızlandı* dese ben anlardım. "Hızlandı mı biraz?" *Çok* demeye çekiniyordum. Onu utandırmak da istemiyordum. "Sadece buna cevap vermeni istiyoru-"

"Kriz geçiriyor sandım."

Dudaklarımın bir ip gibi gerildiğini, onun canımı yakacak bir cümlesiyle birbirine mıhlanacağının farkındaydım. Hatta kendimi buna da hazırlamıştım. Sanki umutsuzca diktiğim ağaç, hunharca meyve vermişti. Titrek bir gülümsemeden sonra hızla büzüldü. Canımın acısından değil ama bu yüzden ağlayabilirdim. Benimle aynı duyguyu mu yaşamıştı? Halbuki onun kalbinde, benim kalbimde olduğu kadar bir yere sahip olmadığımı biliyordum ama bir krize fırsat verecek kadar yeri sahiplenmem beni için için ağlatabilirdi. Ecevit'in kalbinin kriz geçirdiğini sanacak kadar atmasına bu kadar sevinmek hiç hoş değildi ama umurumda da değildi.

Bu cümle, onun kucağına ilk düştüğüm an gibi hissettirdi. *Seni bana versinler* kadar olmasın, yine de kalbimi o geceki gibi titretti. Dudaklarına hiç çekinmeden uzandım. O da uzanmama pek fırsat vermedi, kendisi eğildi. Öpüşmeyi öğrenmiştik, bunu her seferinde biraz daha iyi anlıyordum. Beni dün gece bırakmadan önce nasıl öpüyorsa şimdi, sabaha karşı, daha güzel haliyle öpüyordu. Çenemi her dikleştirdiğimde daha baskın geliyordu. Elim ensesine gitti, saçlarını okşadım. Susamış gibi birbirimizi kana kana öpüyorduk. Nefes almak öpüşürken mümkün mü değildi yoksa biz henüz öğrenememiş miydik bilmiyordum ama ıslak bir öpüşmenin hemen ardından nefes nefese, alın alına durduk.

"İs kokmuyorum değil mi?" dedim tekrardan. Gülümsedi.

"Firuze," dedi. *Kendini öldüremedin ama beni öldüreceksin*, der gibi döküldü ismim dudaklarından. Pansumanın olmadığı omzumu usulca açtığında dudağıma bir buse daha kondurdu. Kulağımın altından adım

adım boynuma ulaştı. Halbuki ben ona ***boynumu öp*** dememiştim. "Dur durak bilmiyorsun."

"Ne yaptım?"

Benimle ıslanan dudaklarını boynuma bastırdıkça içli içli mırıldandım. Acım hafifledi ya da ben öyle sandım. Tıpkı ağrıkesicinin yaptığı gibi, bedenim o acıyı çekmeye devam etti ama ben hissetmedim. Ecevit'in dudakları, ilaçtı. Senelerdir o ilaç olmadan yaşayıp gidiyordum, meğer her günüm hasta geçiyormuş.

Gece ilacımdan sonra sabah ezanıyla beraber uykuya dalabildiğimi hatırlıyordum. Ecevit'in koynunda, saatler öncesine kadar hiç alevlerin arasında kalmamışım gibi rahattım. Belki daha sabah olmadı diye, gecenin etkisi sıcağı sıcağına anlaşılmıyordu ama anlaşılsın da istemiyordum. Kapının sesi bu kadar baskın olmasa kimbilir kaç saat daha uyurdum. Uyanmak zulüm gibi geldi, hızla uykuya geri daldım ama kapı açılmadıkça daha sert çalıyordu. Ecevit'in gözleri aralandı ve birkaç saniye sesin kaynağını seçemedi. İşin doğrusu kalkabilecek gibi değildim, o kalksın istiyordum. Üşeniyordum. Zaten kapı niye bu kadar sert, kim tarafından çalınır bilmiyordum ama canım çok sıkıldı. Ecevit'in sıcaklığı kayboldu gitti, beni yatakta bıraktı.

Gözlerimi geri kapattım, uykuya dalmak istedim. Zaten Ecevit birazdan gelirdi. Beklentim bu yöndeydi. Kapıyı çalan da herkes olabilirdi. Behçet, apartmandan görevli, o, bu, şu... Birileri elbet ama asla soyadı Akın olan biri değil. Uzun zamandır canlı duymadığım o ses kulaklarımda çınladı.

"Firuze!"

Babam bana seslenmiş gibi değil, bana vurmuş gibi irkildim, titredim ve gözlerimi açtım.

"Hey, hey!" dedi Ecevit. Başımı yastıktan nasıl kaldırdığımı anlayamadım. Saklanmak kadar saçma ihtimaller içime doluştu. Uygulamadan vazgeçtim. Zaten burada olduğumu bile bile gelmişti. Dün geceki konuşma, dün gece yaşanan her şey gibi çok uzak geldi bana. Yarın eve gel,

demişti. Saat kaçtı bilmiyordum. Hızla sehpadaki telefonuma uzandım ve annemin mesajını gördüm.

Bu gece bir şekilde durdurdum ama yarın gel, Firuze. Rica ediyorum kızım, yarın evine gel, babana bir kez daha engel olamam.

Babamın bir kez için bile ikna olması mucizeviydi. Telefonu geri bıraktım ve hızla yerimden doğruldum. O halde kapıya gittim de son anda fark edip geri döndüm. Hızla dolaptan pijama takımımın üstünü aldım ve giydim. Aynadan bandajlar görünüyor mu diye kontrol ettim ve kendimi odanın dışına attım. Evin içinde yalnızca babam yoktu. Babamla beraber girmiş beş kişiyi gördüm önce. Babam uzun boyuyla, takım elbisesi ve koyu lacivert kabanıyla salonun ortasında dururken diğerleri bir ay gibi sıralanmıştı. Babamla göz göze geldiğimizde Ecevit de bana baktı.

En son, Alparslan ve ailesinin yemeğe geldiği gece babamı görmüştüm. Yaptığı miting turu onu biraz zayıflatmıştı. Tek değişen buydu zaten, ne bakışları ne de bir başka ifadesi değişmişti. Ellerini cihan padişahı gibi arkasında bağlamış, ayakkabılarıyla içeri girmişti. Beni görünce baştan aşağı süzdü ve kaşları daha çok çatıldı. "Kalan eşyalarını al, çıkalım."

"Siktir ol git evimden," dedi Ecevit. Ortalığa bakındı. Rahatça durmuş, evi basılmamış gibi insanlara bakıyordu. "Topla köpeklerini de."

"Firuze hadi," dedi babam benden gözlerini çekmeden.

"Firuze hiçbir yere gelmiyor."

"Baba sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum çevredekilere bakarken. "Ne yapıyorsun? Ev mi basıyorsun?" Günlerdir fıldır fıldır Anadolu'yu geziyordu. Haktan, hukuktan, adaletten bahsediyordu. Yüzünü bize döner dönmez maskesini mi indiriyordu?

"Sana eve gel dedim."

"Ya benim canımı sıkma," dedi Ecevit ve babama dokunmaya kalktığında babamın çevresine ansızın bir etten kemik örüldü, korumaya alındı. Ecevit'in beş kişiyi aşması mümkün değildi. Hızla aralarına girdim ve Ecevit'e temas etmelerini engelledim. Bu kişilere ne söylersem söyleyeyim babamın sözünden çıkmayacaklarını biliyordum.

"Baba, evden çıkar mısın?"

"Polisi arayalım ya," dedi Ecevit açıkça. "Haneye tecavüz mü deniyor buna? Kapıya iki de gazeteci çağıralım. Günlerdir döktüğü o sikik itibarını ayağımıza gelmişken sikip atalım."

"Sen mi benim itibarımı iki paralık edeceksin evlat?"

"Senin evlat diyen çenenin bağına sokayım," dedi Ecevit ve beni kolumdan tutup odaya götürmeye kalktığında babam bir diktatör gibi emretti.

"Firuze Akın'a dokunmasına izin vermeyin."

Soyadımı öylesine vurgulu söyledi ki ne yaptığının farkına varmamak için aptal olmak gerekirdi. Babam benim Ecevit'le yatıp kalktığımı biliyordu. Bugün hangi odadan çıktığımı da görmüştü. Üzerimdeki kıyafeti de. Lakin burada mevzu bildikleri değildi, duyurmak istedikleriydi. Beş kişi birden Ecevit'in üzerine üşüştüğünde Ecevit'in tek birine yumruk atması ortalığı karıştıracaktı, biliyordum. Ecevit'i aralarından ben uzaklaştırdım. Kollarını sıkıca tutuyor, bir adım bile atmasın diye önüne geçiyordum.

"Ecevit," dedim kısık sesle.

"Bana sakın gitmekten bahsetme," dedi korkutucu bir sesle. "Sakın!"

"Gitmiyorum, balkonda bir sigara iç."

"Zıkkımın kökünü içerim."

Onu balkona doğru ittim. Gözümün içine bakıyordu. Sanki gitmeye kalksam, bu kez zorla tutmaya çalışan o olacaktı. "Balkonda bir sigara iç," diye tekrarladım. Onu bir odaya kapatamazdım. Babamı başka bir odaya alamazdım. Mutfak masasında duran sigarayı Ecevit'in avcuna tutuşturdum ve balkon dışına yürüttüm. "Bir sigara iç."

"İkinciyi asla yakmam," dedi bu kez. O sigarayı nasıl bir hızla içeceğini tahmin edebiliyordum. Kapıyı kapatacağım sırada hızla kolumdan tuttu ve beni kendine çekti. Kapı eşiğinde burun buruna geldik. "Seni buradan onunla çıkarmam, duydun mu beni?"

"Gitmeyeceğim."

"Göndermem."

"Gitmeyeceğim Ecevit," dedim. Korkunç bir hırsın eşiğinden bana bunları söylüyordu. Balkon kapısını zorlukla kapattım ve hızla babama yöneldim.

Olduğu yerde duruyordu. Beni görür görmez, "Hadi," dedi.

"Beni buradan zorla çıkarmaya çalışırsan polisi çağıran ben olurum. Seni şikâyet ederim baba, günlerdir taktığın o maskeyi bir de kameraların önünde düşürürsün."

"Bunları ondan öğrendin," dedi babam açıkça. Bana büyük bir kinle, sanki Ali Ecevit'e bakar gibi bakıyordu. "Ama seni ona bırakmam." Bakışları üstümde başımdaydı. "Sen Firuze Akın'sın, elin adamının evinde bu halde kalamazsın. Duydun mu beni? Seni milletin evinden toplayacak bir adam mıyım ben?"

"Buraya geldiğini annem biliyor mu?" diye sordum. Annemin dün gece onu nasıl ikna ettiğini tahmin edebiliyordum. Annem bir şeye inandıktan sonra vazgeçmesi zor bir kadındı. O psikoloğa gitmem için Ecevit'in varlığını kabul ettiyse bundan zor vazgeçerdi. "Sana *gitme*, dedi. Sen yine de geldin. Şu an onun elindeki umudu yakar yok ederim. Bunun da suçunu sana yıkarım. Öyle bir manipüle ederim ki annemi, beni kurtarabilecekken senin yüzünden kaybettiğini sanır. Sen, annem mi ben mi arasında kalsan annemi seçersin ama annem, sen mi ben mi arasında kalırsa beni seçer. Öyle bir oyun oynarım ki sana manşet manşet annemin seni boşayacağını okursun. Akın ailesine ikinci darbe diye onca zamandır yürüttüğün seçim çalışmasının önüne geçerim. İtibarını iki paralık ederim senin."

Babam insanların gözünde iyi bir siyasetçiden sonra iyi bir aile babasıydı. İyi bir eş, iyi bir baba, iyi bir aday. Bunların hepsi planlıydı. Her şeyi olduğundan daha güzel gösteriyorlardı. Bu da planın bir parçasıydı. Burası Türkiye'ydi. İnsanlar için aile öncelikti. Şahısların aileleri de o yüzden kendilerini temsil ederdi. Babamın benden sonra şimdiye kadar güç aldığı annemden de olması bu dönem için onun katlarca zararınaydı. Kaldı ki bu, şimdiye kadar benim üzerimden çıkan kötü baba teorisini güçlendirecekti. Atilla Akın artık ailesi yıkılmış bir adam olacaktı.

Babamın kaşları çatıldı. Onu ilk kez annemle tehdit ediyordum ama annemin artık bu yaşında, benden umut göreceği bir şeyi kaybetmesine

tahammülü olmayacağını biliyordum. Beni iyileştiren ya da buna vesile olan Ali Ecevit bile olsa, annem için kabul edilirdi. "Propagandanın tek kıstası başarılı olmasıdır," dedim tıpkı onun gibi. "Bunu yaparken hiç çekinmem. Her şeyi öyle bir hale getiririm ki sen bile suçu kendinde ararsın. Annemi senden alırım. Balkon konuşmalarında elini sıkıca tutacak, ne halt yapsan arkanda duracak bir eşin kalmaz."

Şimdiye kadar bunu yapacak gücüm yoktu. Amacım da yoktu. Ne benim iyileşmek için attığım bir adım vardı ne de ben bunu isterdim. Çünkü bugün babamdan kopardığım annem, yarın hunharca beni suçlayacaktı. Annemin yumuşak karnını yakaladığım bir dönemdi sadece bu. Balkon kapısı şiddetle açıldığında babamın yüzündeki ifade yüz seksen derece değişti ve o taş kesmiş yüzü yumuşadı, gülümsedi ve aniden yüzümü avuçlarının içine aldı. "Benim güzeller güzeli kızım," dedi ve dudaklarını bana yaklaştırdı, alnımdan öptü. Engel olamadım. Kulağıma doğru eğildi. "Aferin sana, bir düşman gibi, benim silahımla beni vurmaya kalkıyorsun." Yanağımdan öptüğünde geri çekilmeye çalıştım ama olmadı.

Tamamen Ali Ecevit'e şovdu.

"Ama unutma ki silahı ben ürettim. Gün gelir olmadık yerde namlu yer değiştirir, kendini vurursun." Saçlarımı okşadı ve gözlerime baktı. Yüksek sesle konuştu. "Madem kahvaltıyı bu kadar istiyorsun, burada yap bakalım. Benim için senin gülümsemenden daha kıymetli değil. Ama akşam yemeğine seni bekliyorum," dedi. Bu *gel, yoksa bir şekilde ben seni zorla alacağım* demekti. Akşama kadar da o çoktan b, c ve d planları üretir, propagandamı elimde patlatırdı. Kaşlarını kaldırdı. "Muhakkak gel," dedi yalnızca.

Yavaşça geri çekildi ve çevresindeki adamlara eliyle tek işaret etti. Hepsi sırayla kapıya yöneldiğinde babam Ecevit'e baktı. "Kızım burada kahvaltı etmek istiyormuş," dedi ciddiyetle. Evin içine baktı, o aşağılayıcı tavrı beni yerin dibine sokuyordu. "Evin sıcaklığını artır. Bir Akın'ı evinde misafir ediyorsan böyle ucuz şeylerden kısmaman gerekir Ali Ecevit. Doğalgaz faturasını bana keseriz, kızım üşümesin yeter."

"Sen o küçük aklınla benimle oyun oynamaya kalkma da evimden siktir git artık."

"Firuze hassastır, böyle parazitlerle aynı evde yaşayamaz," dedi ve aniden peteğin altına girmiş Demlik'i gösterdi.

"Baba çık artık!" diye yükseldim.

Babam yavaşça yürüdü ve yattığımız odanın önünde durdu. Ecevit bu kadarına da müsaade etmedi. Kapının önüne geçti ve kapattı. Başıyla çıkışı gösterdi. "Sen bu evin çatısına helikopter indir, yine böyle elin cebinde çıkacaksın."

"Bu yaşıma kadar almak isteyip alamadığım tek bir şey olmadı, Ali Ecevit. Sen bunu çok iyi bilirsin."

"Benim de bu yaşımdan sonra sana vereceğim tek bir şeyim yok. Sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Henüz almamın vakti gelmemiştir," dedi babam ve içimde korkunç bir titreme başladı. "Daha işimi görmemişsindir, vakti gelmemiştir, almam gerekmemiştir." Yatak odasının önünde aralarına geçtim.

"Baba, çık!"

"İşimi gör," dedi babam sanki ben bir planmışım gibi ya da ben onunla bir planın parçasıymışım gibi. "Elbet vakti gelir."

"Uykuların kaçsın Atilla," dedi Ecevit. "Ne zaman ifşalanacağım diye uykuların kaçsın. Böyle bol keseden atıp tutuyorsun ya, geceleri uyku uyumuyorsun. Sen geberip gidene kadar uykularını kaçıracağım."

"Uykularını kaçıracağın adamın biricik kızını hanende iyi ağırla. Kızım rahat uyusun bana yeter, benden alınan ona verilir, *Akınlarda bir şey eksilmez.* Bu devran hep bize hizmet eder durur zaten," dedi ve son kez bana baktı.

"Akşam bekliyorum kızım," dedi yalnızca ve evden çıkıp gitti. Ardından kapıyı da kapatmadı. Ali Ecevit kapıyı yerinden sökercesine arkasından iterken Demlik nereye kaçacağını bilemedi. Korkuyla etrafta kaçıştı, ben de yerimde irkildim. Ali Ecevit arkasından ağız dolusu küfretti. Eline tutuşturduğum sigarayı bu kez içmeye çıktı. Balkonun kapısını da kapattı. İki adamın arkasından nefes nefese kaldım. Aklımda sadece

Behçet'in iması vardı. Biliyordum, aklıma gelmezdi ama yine de böyle üst üste gelince, arka arkaya denk gelince kalbim bir avcun içinde sıkışıp duruyordu. İçim kıyılıyordu. Akınları o kadar çok vurgulamıştı ki, soyadımı bir kömür parçasıyla karalamak ve paramparça etmek istiyordum. Üç sigara kadar vakit geçse de Ecevit gelmemişti. Demlik saklandığı yerden çıkmamıştı ve ben hareket etmemiştim.

O gelmedikçe kendimi fazlalık olarak görüyordum. Sanki Ecevit bir Akın'la yaşadığını hatırlamış gibi kendimi parça pinçik ediyordum. Bir Akın olduğumu hatırlarsa, yeniden hissederse bu evin içinde de olmamı istemezdi, aynı sofraya oturmak da bana zor gelirdi. Bunun için hep diken üzerinde, hep korkak olacaktım. Hep *ya Ecevit* diye başlayacaktı sesim. Ya bizi yine sevmezse, ya dün kriz geçiren kalbi bizim için atmazsa veya dudakları bizden uzak kalırsa... Ya tüm münasebeti keserse, saçlarımızı okşamazsa...

Dakikalar sonra balkon kapısına gitmeye cesaret ettim. Önce ne yaptığına baktım. Oturmuş, başını duvara yaslamış, sigara içiyordu. Kapıyı usulca açtım. Balkon kirliydi ama terlikleri giymemişti. Ben giydim ve yanına çıktım. Küçük bir masa ve iki sandalye vardı ama kış olduğundan olacak masa ileri itilmiş sadece sandalyeler yan yana orta yere konulmuştu. Gözlerini de kapatmıştı. Sigarasını dudaklarının arasına alınca parmakları aralık duruyordu ama sigarayı tutmuyordu. Dumanı çektikten sonra temas edip sigarasını alıyordu. Geldiğimi duydu mu bilmiyordum ama tek niyetim sadece yanına oturmaktı. O kadar uzun süre sustu ki fark etmediğine emin oldum. Soğukta öylece oturmuştum. Dışarıda kar vardı.

Sonra aniden, "Ev soğuk mu?" diye sordu.

Babamın kurduğu bu düzenbaz cümlenin Ecevit'in aklında kalabileceğini sanmıyordum. Dizine yaslı eline baktım. "Hayır Ecevit," dedim hemen. Bunu hissetmesini, babam gibi bir adam yüzünden hissetmesini hiç istemezdim. "Sıcacık, hep sıcaktı." Elini iki avcumun arasına aldım. Elleri soğuktu ama.

"Emin misin?"

"Eminim. Soğuk olsa söylerdim, sen de fark ederdin. Ecevit kasten yapı-"

"Sadece evin sıcak olup olmadığını öğrenmek istedim," dedi ve babam hakkında konuşmamı engelledi. Elini bir aslan pençesi gibi açtığında ellerimden kurtulacak sandım ama o koca eliyle elimi kavradı ve bir açıp bir kapattı, sonunda da tamamen kapattı. Sigarasını söndürdüğünde dumanı havaya doğru üfledi ve kolunu bana doğru açtı. Sakinleştiğini ya da daha da sakinleşmek istediğini hissettim. Hızla gövdesine yaslandım ve elimi göğsünün üzerine yasladım. Ben akşam nasıl gidecektim?

Beni kollarının arasına aldı, soğuktan korumak için sarıp sarmaladı. Halbuki içeri gidebilirdik ama sarılmak için bazen de sebepler gerekiyordu. "Münasebetinin olduğu adama da evin soğuk olduğunu söylersin zaten."

Gülümsedim. Koynunda uyuduğum adama bir zahmet söyleseydim zaten. "Söylerim. Evin de yatağın da sıcak."

Gülümsediğini hayal ettim. Bunu destekler gibi, "Güzel," dedi. "Evimin de yatağımın da sıcak olması... Güzel."

Kahvaltıdan kalkmış, çaylarımızı tazelemiş, topladığımız kahvaltı masasının üzerine dün sıkıca tuttuğum dosyayı koymuştuk. Benim zorumla. Ecevit benim bu dosya için daha fazla bir şey yapmamı istemiyordu.

"Seher nasıl?"

"Tedavisi devam ediyor. Bilmiyorum, bugün sordurmadım ama ölse haberi gelirdi," dedi. Seher'i de Behçet mi çıkarmıştı bilmiyordum, merak da etmiyordum ama ölmesini istemezdim. Bizim işimize yarayacak olan, o kadının ölüsü değildi, dirisiydi.

"Kızı?"

"Bizde. Annesi uyanınca duruma bakacağız."

"Ya uyanmazsa?" diye sordum. O vakit Yeliz bizden şüphe edecekti. Kızını şu an tutmanın bir anlamı var mıydı ya da? Onu da geçtim, şu an bırakırsak ortalığı velveleye vermez miydi? İki ucundan da hiç hoş kokular alamıyordum. Belki de en mantıklısı bizimle kalmasıydı.

"Kötüye bir şey olduğunu hiç görmedim. Behçet bir işe yarar diye onu da baştan çıkarmış. O domuz çok da büyük bir zarar görmemiştir."

Elim daha fazla beklemeden ifade dosyasına gitti ve ilk kâğıdı yıpranmış dosyadan çıkardım. "Doğru söylemiş," dedi Ecevit. Benden önce dosyayı okumuştu zaten. Biliyordu. "Mümtaz Asa'yı korumuşlar aslında, Raşit'i değil."

Bahsettiği kısma geldiğimde o kısmı yeniden okudum.

Seher'in cümlelerini bir kez de dışımdan tekrar ettim. "*O dönem Mümtaz Asa geneleve gelip gidiyordu. Özel müşteriydi. Ayın belli günleri vardı, aynı günlerde gelirdi. Özel müşteriler için ayrı bir kapı ve odalar vardı. Mümtaz Asa'nın odası da ayrıydı. Özellikle işe yeni başlayan kadın olmadığı sürece günleri sabitti. Git gelleri uzunca bir zaman sürdükten sonra bir gün burada hamile kalan ve aldırmak için vakti geçen çocuklara ne yaptığımızı sordu.*"

Dün beni öldürmek için evi yakan kadının benim yaşlarımda kurduğu cümlelerdi bunlar. Araya memurların soruları da giriyordu ama ben sadece ikinci kez okuma ihtiyacı duyduğum yerleri sesli okuyordum. "*Evet, o dönem benim Raşit'le ilişkim vardı. Raşit geneleve gelirdi ama müşteri olarak değil. Benim için ya da bir iş için. Sonra giderdi. Mümtaz Asa'yla o dönem tanıştılar.*"

Babamın masamıza oturttuğu, eve aldığı, ailesiyle muhatap ettiği adam, genelevlerden çıkmayan, -ki evliydi- üstüne üstlük çocuk çetesinin başıyla muhatap olan bir adamdı. Babam o adamı dostu bilmişti. Babamı o adam partide böyle başrol yapmıştı. Babamın bunlardan hiç mi haberi yoktu?

"*Sonra Mümtaz Asa gelişlerini sıklaştırdı. Hamile kalan kadınları sormaya başladı. Bir yerden sonra bana açıkça teklif etmeye başladı. Doğan çocuklara değil, kimliklerine göz dikmişti. O kimliklerle ne yapacağını sorduğumda bunun beni ilgilendirmediğini söyledi. Ben de kabul etmedim. Burada doğan her çocuk, devlet koruması altına alınıyor. Benim yaptığım iş resmi, devletime vergimi veriyorum ben. Böyle şeylerle işim olmaz, dedim. Israr etti, para teklif etti. Kabul etmedim.*"

Sonrasında memurun sorusu işin içine giriyordu. Ne kadar teklif ettiğini soruyordu. "*Her kimlik başına beş milyon. Ne kadar çok kimlik, o*

kadar para. 'Sonra siz o çocuklara ne yapacaksınız?' dediğimde, 'Orasına karışma sen, rahat ol,' diyordu. Ben bunu Raşit'le konuştum. Kendisi de başta karşı geldi. Musallat olma, dedi. Hatta kendileri için temiz kimlik arıyorlar, başın belaya girer, dedi. Ben de aynı fikirdeydim zaten. Bu işe hiç girmedim ama sonra Raşit'le Mümtaz Asa'nın görüştüğünü öğrendim."

Sesim yine kesildi. Devamında Raşit'le olan gönül ilişkisinin bozulduğuna dem vuruyor, Raşit'ten aldatılma şüphesiyle dayak yemesinden bahsediyordu. Yeniden sesli okuyacağım yere geldiğimde Ecevit bir sigara yaktı. "*Raşit'i uyardım ama laftan anlamıyordu. Bir kere bizim kadınlardan biri kayboldu. Raşit'ten şüphelendim.*"

Savcı, o vakte kadar Raşit'in ne iş yaptığını bilip bilmediğini soruyordu ama Seher bildiğini ölesine inkâr ediyordu. Bildiğine emindim. "*Evet, Mümtaz Asa da müşteri olarak gelmeye devam ediyordu. Ben kaybolan kadınla çocuğun peşine düştüğümde bir kez Mümtaz Asa yanında bir adamla geldi. O da genç, kravatlı bir adamdı. Ellerinde de bir çanta dolusu para vardı. Olayı bildirmemem için bana para teklif etti, kabul etmedim. Orada çok kızdı. Küfürler savurdu, ortalığı yakıp yıktı. Yanında getirdiği adam sakinleştirip çıkardı... Hayır, yanındakini tanımıyorum. O adamı müşteri olarak getirmedi. Sadece güven vermek için herhalde, parayla geldiği günler getirdi. İlk kez gördüm.*"

Başımı kaldırdım ve arkasına yaslanmış Ecevit'e baktım. Kâğıtlara bakıyordu, bana baktı. Hiçbir şey söylemedi ama ikimizin de aklından aynı ihtimal mi geçiyordu? Babam mıydı? Yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Babam geneleve gidecek, böyle bir şeye girecek kadar toy muydu, kendini riske atar mıydı? Peki o günlerdeki Atilla Akın, bugünlerdeki Atilla Akın'la aynı mıydı? O koltuğa giden yolda her şeyi yapmayı göze mi almıştı? İkimizden de tepki gelmedi.

"*Mümtaz Asa gelmeyi bıraktı ama Raşit'le görüşmeler devam ediyordu. Birkaç kez yakaladım. O vakit neler döndüğünü anladım. Raşit'ten ayrıldım ama Raşit'i bugün bulamıyorsanız onu koruyan Mümtaz Asa'dır. Öncesinde çok alışverişleri oldu. Birbirlerini korumak zorunda kaldılar. Mümtaz Asa, Raşit'i korumazsa Raşit, Mümtaz Asa'yı da yakacaktı.*"

Bu kısım Seher'in ifadesinde okuduğum son yerdi. Her cümleden sonra gözlerim biraz daha büyümüş, nutkum tutulmuştu. Mümtaz Asa'yı tanıdığım için belki de bilmiyordum ama her şey daha da korkunç geliyordu. Anneme yaptığım imalar aklıma geldi. Babam işi bittiği için uzaklaştı, demiştim ama annem reddetmişti. *Hep en kötüsü baban mı* demeye getirmişti lafı. Babam bu olayları mı öğrenip uzaklaşmıştı yoksa en başından beri yanındaydı da yerini sağlama alınca daha fazla alet mi olmamıştı?

"Seher bu ifadeyi hangi cesaretle verebildi?" diye sordum. Çünkü burada Raşit'le beraber Mümtaz Asa'yı da yakıyordu.

"Raşit'ten kurtulmak için. Bu aldatma meselesi gerçekse, ki gerçek, Raşit muhtemelen kızın kendinden olduğuna inanmıyor ve öldürmekle tehdit ediyor. Her fırsatta da hem kadını hem kızını öldürmeye kalkıyor. Seher de hazır böyle bir olay olmuşken kendini devletin kapısına atıyor ve Raşit'in başını yakmak için bildiklerini anlatıyor. Çünkü Raşit'in yerini..." dedi ve elini hafifçe öne doğru açtı. İfadeye baktı.

"Mümtaz biliyor," diye tamamladım. Elbette Mümtaz Asa'nın başı bu yüzden yanarken Raşit'i saklamaya devam etmeyecekti. Seher kurnazlık yapmıştı ama hesaplamadığı şey, Mümtaz Asa'nın o dönemki gücüydü. Yönetimde onlar vardı, bugünden katbekat daha güçlülerdi.

"Aynen öyle. Sonra ne oluyorsa Mümtaz Asa bu kadını da kızını da sağ bırakıyor. Seher de bu ifadeyi hiç vermemiş gibi devam ediyor. Muhtemelen Raşit'i, Seher için durduran da Mümtaz oluyor. Zaten Yeliz'in kendi kızı olduğuna inanmıyor. Kaçak da. Hiç bulaşmıyor. Herkes yaşıyor."

Bizim aylardır aradığımız adam, bu ülkede seneler önce yüzlerce ailenin başını yakan adam babamın bir zamanlar dostuydu. Babam bu olayın içine girmiş miydi? Bu koruma çemberinde o da var mıydı? Seher artık babamı tanıyordu, olsa söylemez miydi? Bir zamanlar ailecek aynı masaya oturduğumuz insanlar genelevden ve muhtemelen Raşit'in kaçırdığı çocuklardan kimlik akışı mı sağlıyordu? O kimlikleri ne yapıyorlardı?

"Mümtaz Asa, Raşit'i bunca yıldır saklıyor," dedim. Meşru menfaat süreklilik doğururdu. Menfaatleri bitmemişti, o yüzden ikisi de yenilmemişti. Belki de bu dünya üzerinde o adamın yerini bilen tek kişiydi.

"Baban hâlâ görüşüyor mu?" diye sordu Ecevit. Başımı hızla salladım. Kelimelerimi iyi seçmem lazımdı. Babamı savunduğumu sanmadan ona fikirlerimi söylemem lazımdı.

"Hayır, görüşmüyor. Onu en son on yıl önce görmüşümdür. O gün annemin ağzını aradım, neden diye. Anladığım kadarıyla babamla ters düşmüşler ve babam görüşmeyi kesmiş."

Ecevit bir sigara daha yaktı, kalan çayını bir yudumda içti. "Baban böyle alçak işlere girmiş bir adamla çıkar ilişkisini bitirecek kadar onurlu bir adam mı?" diye sordu. Alttan bir ima var mıydı yoksa bana gerçekten soruyor muydu bilmiyordum.

"Bilemiyorum. Korkmuş olabilir. Yani kendisi tek başına devam etse bir şekilde bu konuma gelirdi ama adı bir kez böyle bir şeyin içine karışırsa hayatı biterdi. Onuru geçtim, bu riski alamayabilirdi."

Ecevit ciddiyetle beni dinliyordu. Söylediklerim ona makul gelmiş olacaktı ki başını ağır ağır salladı. "Aklından ne geçiyor?" diye sordum. Benim zihnim bulanıktı ve yalnızca babamın işin içinde olduğu o ihtimali düşünüyordum.

"Mümtaz Asa'yla nasıl baş edilir, onu düşünüyorum. Elimizde kalan tek koz o. Bir başkası yok. Seher'i daha fazla ne kadar kullanabiliriz bilmiyorum. Raşit gibi bir adamın on sekiz sene sonra kızı umurunda olmaz. Kızını ortaya atarak adamı avlayacağımızı hiç sanmıyorum. Kilit isim Raşit. Mümtaz da Raşit'i yakamaz, yakarsa kendisi yanar."

İfadeyi tuttum ve kaldırdım. "İmzalı belge," dedim. Bu yetmez miydi? Ecevit'i, Mümtaz Asa'nın önüne koyamazdım. Zamanında bunu yapmış bir adamın şimdi ne yapacağını bilemezdik. Ecevit'i ortadan yok etmek, yapacağı ilk iş olurdu. "Hemen şimdi bunu polise verelim ve seneler önce olması gereken olsun."

"Bu bize Melike'yi getirmez," dedi net bir sesle. Zihnim bulanıktı, bir an önceliğimizi bu iki pisliğin yok olmasına harcadığımızı sandım. "Bunu kullanmamız lazım. Polis bunları enseledikten sonra bana neden kardeşimin yerini söylesinler, Melike için bir şeyler yapsınlar? Bunları yakmamız değil, çalıştırmamız lazım."

Doğru söylüyordu. Kaldı ki Mümtaz Asa'nın olayının içinde neler vardı bilmiyordum. Ne kadar büyük suçlar dönmüştü, yaptıkları idama kadar gider miydi bilmiyordum. Zaten kime zarar verdikten sonra bize Melike'yi getirebilirlerdi ki? Melike belki de zamanında o kimliği kullanılan çocuklardan biriydi? Elbette bir çocuğun kimliğini kullanmak için kimsesiz ve peşine düşen birilerinin olmaması gerekiyordu. Melike onlar için biçilmiş kaftandı belki de. Peki babam? Mümtaz Asa, Melike'nin kimliğini kullandıysa ve babam bu işin içindeyse Melike'yi de bilmiyor muydu? Hadi kimseye sesini çıkaramamıştı, Melike'ye de mi çıkaramamıştı? Çıkarırdı. Arada bu kadar bağlantı olmasın diye bile kullanırdı. Ya da Melike buradan çok uzak bir konumdaydı.

"Mümtaz Asa bu işin peşinde olduğumuzu öğrenirse, seni ilk fırsatta ortadan kaldırır," dedim titrek bir sesle.

"Onu yapabilse Atilla Akın diye bir adam bin kere yapmıştı."

"Babamla ortak olur ve kaldırır."

"O iş öyle kolay değil. Yedikleri hurmalar çok," dedi ve elindeki kâğıdı kaldırdı. "Bak, hangi taşın altını kaldırsak onlar var. Tabii biz yine önlemimizi alacağız. Elimiz cebimizde yürümeyeceğiz." Sigarasının dumanını başını gökyüzüne kaldırarak üfledi. Âdemelması git gel yaptı.

"Ne yapacağız?"

"Düşünmem lazım Firuze, fırsat ver bana."

"Ben bir şekilde Mümtaz Asa'ya ulaşmam gerekirse ulaşırım. Şüphe de çekmem üstelik."

Son zamanlarda bana attığı en kötü bakışı attı. "Otur oturduğun yerde artık."

"Ecevit ciddiyim." Aniden masanın üzerine doğru eğildi ve bana yaklaştı.

"Ciddiyet kıyaslarsak şu odaya girer, yorganın altından çıkmak istemezsin," dedi. Kalbimi korkuyla çarptıracak bakışları ve sesi vardı. Dünden sonra çok meydan okumak istemiyordum. Gözlerini benden çekmeden bakıyordu. Tamam, benden daha çok ciddiydi ve ayakları yere basıyordu. Yutkundum ve gözlerimi kaçırdım. Tek bir saniye bile bakışlarını benden ayırmadı. Beni strese soktu. Strese sokulan bir çiçek nasıl

yaprak döker, solmaya yüz tutarsa benim de ağrılarım boy gösterdi. O hariç her şeye bakıyordum ve o yalnız başıma bir işler karıştırmamam için baskı kuruyordu. Bir süre sonra sahiden odaya gidip yatağın altına girmek istedim.

Elleri masadaydı ve bana yakındı. Ne yapacağımı bilemeyince o strese giren çiçek gibi boyun büktüm ve başımı Ecevit'in ellerinin üzerine bıraktım. Bu hareketimin onu şaşırtacağını biliyordum. Zaten bir süre tepki vermedi, sonra avuçlarını açtı ve beni elinin üzerine yatırdı. O vakit kollarına sarıldım ve elinin üzerine yattım. Çok stresliydim. Tamam, dediğini yapıyordum ve düşünmesine fırsat veriyordum. Bir zaman sonra çenesini saçlarıma bastırdı o da.

"Psikolog randevusuna az kaldı."

Sesimi çıkarmadım.

"Saçlarından iki santim kısaltacaktım," dedi bu kez.

"Olur," dedim. Zaten annem de akşam fark ederdi, biliyordum. Henüz gideceğimizi haber vermemiştim, onunla daha uzun süre aram kötü kalmasın diye sona saklıyordum. Ellerinin üzerinden kalktığımda elimi bırakmadan beni banyoya yürüttü. Yerdeki paspası kaldırdı ve bana salondan bir sandalye çekti. Oturttu. Aynadan ikimizi de görebiliyordum. Makası kucağıma bırakırken, "Düzgün kesebilecek misin?" diye merakla sordum. Düzgün olmasa da sorun değildi. Ecevit'in eli değse de yeterdi.

"Marangoz adamım ben."

"Doğru."

"Doğru."

Avuçlarını birkaç kez ıslattı, saçlarıma sürdü. Gözlerimi kapattım. Ecevit'in elleri saçlarımda dolanınca dünyanın en kötü gününü de yaşasam geçip gidecekti sanki. Yeterince ıslandığını düşününce bu kez yavaş yavaş taramaya başladı. Dün Seher şıllığının çekiştirdiği kökleri acıyordu. Ecevit büyük bir sabırla bir iki karışan yeri tarağı bana uzatıp parmaklarıyla açtı. Halbuki ben şimdiye kadar elli kere kesip atmıştım. O özenle taradı. Düğümleri çözdü. Sonra arkamda diz çöktü ve taradığı saçlarıma bakmaya başladı. Yüzünü, tepkisini, hislerini, mimiklerini göremiyordum...

Sadece keseceği yeri yanmış bölgeye göre ayarlamaya çalışıyordu. Onu anlayabiliyordum. Saçlarım çok uzundu. Sanırım çöktüğü yerde kesecekti.

"Makas," diyerek elini bana uzattı. Hiç de hurafelere inanan biri değildim aslında ama makası verdikten sonra pek pişman oldum. Keşke yere bıraksaydım da o kendisi alsaydı. Bir hurafe de olsa hiçbir şeyi riske atmasaydım ama artık çok geçti. Ecevit makası aldı ve doğruldu. Ön tutamlarımdan yanmayan bir noktayı seçti, keseceği miktarı gösterdi. "Bu kadar gidecek, tamam mısın?"

"İstediğin kadar kes," dedim yeniden.

"Kimseye *saçımı istediğin kadar kes* deme," dedi parmaklarının arasındaki saçımı yüzüme doğru atarken bir tepki olarak. "Saçlarını kesme, kestirme."

"Her seferinde sen mi keseceksin?" diye sordum makas sesi gelirken. Saçlarım uzundu, kestiği miktar azdı, muhtemelen kesildiğini annem bile anlamayacaktı.

"Ben yeteri kadar keserim," dedi. Kesmezdi. Yalan söylüyordu. Kesmeyeceğinden değil, kesmek istemediğinden. Ecevit küçükken hep sevgi dilini saçlarıma açardı. Belki onlara eskisi kadar düşkün değildi ama yine de kısalsın, boyansın istemezdi. Şimdi bile her fırsatta parmaklarını saçlarımda dolandırıyordu. Saçlarımı büyük bir dikkatle kesti, tutamlar yere döküldükçe bakasım geliyordu ama kafamı oynattığım her an kızıyordu, bazen ben kafamı istediği gibi tutamayınca çenemden tutup kendisi düzeltiyordu.

Büyük bir özenle dipten tutuşmuş olanları kesti. "Önlerden biraz model verir misin? Perçem kadar kısa değil de, anladın sen."

"Tabii canım, anladım ben," dedi ama beni sandalyede kendine çevirdi. Kıkır kıkır güldüm ve başımı kaldırdım. Tarakla önden ayırdı. Biraz taradı ve kısalığını belirledi. "İyi mi?" diye sordu. Bakmadan, "Evet," dedim. Adım adım kesti. Aynadan bana gösterdi, diğer yanı öyle kesmeye devam etti. Son bir kez saçımı taradı ve kurutma makinesini çıkardı. Saçlarım, uzun yıllardır ilk kez gözüme böyle güzel geldi. Ağrım da vardı, omzum ateş gibi yanıyordu ama hiçbir şey umurumda değildi. Tamamen kuruladıktan sonra aynadan da baktı.

"Kâfi," dedi dün geceki gibi.

Başımı salladım. "Kâfi," dedim onun gibi.

Kâfiydi. Benim vazifem Ecevit'in sevdiği saçlarıma iyi bakmak, iyi davranmak ve hatta onları sevmekti.

Ecevit topladığı pansuman atıklarını çöpe atarken onu izliyordum. Evde kendime nasıl pansuman yapacaktım? Pansuman için gelirdim ya da o atölyeye gelirdi, olmaz mıydı? Yanıma geri geldiğinde, "İyi misin?" diye sordu. Kremi sanırım dolapta bekletmişti, soğuk soğuk sürmüştü.

"Ferahladı biraz," dedim. Daha fazla susmamam lazımdı. "Ecevit," diye seslendim. "Ben eve gideyim artık."

Yaptığı pansumana bakıyorken bakışlarını bana indirdi ve orada kaldı. "Neden?" diye sordu.

"Gitmem gerekiyor, gideyim," dedim yalnızca. Babamı ikinci kez bu eve sokturmayacaktım.

"Gitmen gerekmiyor. Pansumanının düzenli olarak değişmesi lazım."

"Hallederim," dedim düşüncelerimin aksine. Halledemezsem de ona gelirdim.

"Halledemezsin. Yaralısın, görmüyor musun?" diye dik bir sesle konuştu. Gitmemi istemiyordu. Bunu kime bağladığını da tahmin ediyordum. Babam yüzünden olduğunu biliyordu.

"Hallederim."

"Nasıl halledeceksin Firuze? Saçmalama, hayır. Gitmeyeceksin."

"Daha önce de hallettim," dedim açıkça. Aslında hiddetli değildim, amacım hatırlatmak da değildi. Yalnızca o an içimden geçeni söylemek istedim. Başka bir sebep yoktu. Yapabileceğimi bilsin ve daha fazla benimle inatlaşmasın istedim. "Omzumda kurşun vardı, pansumanımı tek başına yapıyordum." Ali Ecevit kalakaldı. Ağzında beni vazgeçirmek için çok cümle biriktirmişti, biliyordum ama hepsini teker teker yuttu. "Kurşun yarası kadar zor bir yara değil, dikişim yok en azından." Her kurduğum cümle bir öncekinden daha ağır tahribat bırakıyordu, gözlerinden okunuyordu ama

yapabileceğimi daha başka nasıl söyleyecektim ki? O zaman da bir kez o yapmıştı gerçi. Ama ya diğerleri? Pisi pisine iyileşmişti işte. Şimdi yanık mı iyileşmeyecekti? Hem ben yapamazsam onunla konuşurdum. Bir şekilde hallederdik.

"Firuze."

"Ecevit gideyim. İnci'yi de görmem lazım zaten. Hallederim ben. Diyorum ya işte, yapamayacağım bir şey değil. İstersen sen bırak, istersen ben gideyim ama bana *pansumanını yapamazsın* deme. Yaparım, aklın kalmasın."

Ağzını bıçak açmadı. Sustu. Suratına okkalı bir tokat yapıştırmak değildi amacım. Ama o defalarca kez bunu yapmışım gibi davrandı. Gözlerime de bakmadı. Bakışları benden geçip gitti. Aramıza derin bir sessizlik girdi. Bu olsun diye söylememiştim. Sadece babam yeniden gelmeden evi terk etmek istiyordum. Kendisini kötü hissetsin değildi ki amacım? Niye böyle yapıyordu? Bunları ona söylemeli miydim? *Seni suçlamak için söylemedim*, demeliydim sanki. Ama nedense yapmadım. Ona yaklaşmadım, *kendini suçlama* demedim, *kötü hissetme* de demedim. Hiç konuşmamıştık bunu, yine hiç konuşmamışız gibi davrandım.

"Sen mi bırakacaksın?" diye sordum bunun cevabının evet olduğunu bile bile.

"Pansumanını kendin yapma."

"Tamam, ya ben gelirim ya da sen yarın sabah atölyeye gelirsin. Olmaz mı?" *Olmaz* demek istiyordu, biliyordum. Ama ısrarcı davranırsa kalkıp kendim gidecektim.

"Yarın sabahtan burada ol, antibiyotiğin saati gecikmemeli."

"Ecevit hap değil bu?"

"Antibiyotik ama."

Ne dersem diyeyim kendi bildiğini okuyacaktı. Suratsızca kalktı ve biraz ortalığı topladı. Kâğıtlar ve ifade ortalıktaydı. Mümtaz Asa'yı araştırmıştık desem yalan olurdu, araştırmıştı. Beni dahil etmeyince, ben de bir yerden sonra uykuya yenik düşmüştüm. Yamacında uyuyuvermiştim. Evin içinde oyalanabildiği kadar oyalandı. Ben de kalkıp burada olan

kıyafetlerimden giydim. Pijama takımımı özenle katladım ve Ecevit'inkilerin yanına koydum. Kapının önünde bir süre onu bekledim, o sırada saçlarıma baktım. Çok güzel olmuştu, canlanmıştı sanki. Hani hasada yatırılan tarlalar var ya, onlara benzettim. Sanki bundan sonra daha hızlı uzayacaktı. Ecevit tüm kötüleri aradan ayıklamıştı.

Yanıma geldi ve kabanını giydi. Suratsızdı, hiç pas vermiyordu. Çıkarken kapıyı kapattı ve kilitledi. Önden yürüdü. Bu gece evde gözükeyim yeterdi. Zaten babam yeniden gidecekti. Bu aralar benimle kafayı bozamazdı. Hem gitmem de lazımdı. Bülent ne halt yiyor karıştırmam lazımdı.

Elime ilaçlarımı tutuşturmadı, almak istesem de vermedi zaten. Yarın geleceksin, dedi. Beni kendine bağladı. Sinsi ucube.

Asansörde de kolları önünde bağlı bir şekilde yeri izledi. Allah'ım ne suratsızdı. Demek ki başka bir 16 Kasım 1992'den sonra, her istemediği şeyde hemen o suratını düşürecek ve bana tavır yapacaktı. Yakın zamanda kalemi elime almalıydım. Özlemiştim. Biraz iyi olayım, Ecevit'in dizlerine yatıp yazardım yine. O da sessiz sedasız dinlerdi beni. Otoparka geldik ve arabaya bindik. Kemerlerimizi bağladık ve sessizce yola devam ettik. Konuşmayacak mıydı? Peki ayrılırken onu öpebilir miydim, sarılabilir miydim? Öyle suskundu ki bunların hiçbirini yapamayacaktık sanki. Sessiz yolda giderken, ben de ona ayak uyduruyordum. Morali çok bozuktu, çok.

İkimiz de trafik ışıklarını izlerken Ali Ecevit'in telefonu çaldı. Evden çıkalı neredeyse yarım saate yakın olmuştu. Merakla kim olduğuna baktım. İşin doğrusu hiç de hoşuma gitmeyecek biri sandım, kaşlarım da daha ismi görmeden tahminimden çatıldı. Ama hayır, gördüğüm isim Farah değildi, gördüğüm isim güvenlikti. Ecevit'in eli kırmızıyla yeşil tuşun arasında gidip geldi ama eninde sonunda yeşil tuşa bastı.

"Efendim abi?"

Telefonun ötesinden bir uğultu geldi. Gözlerimi kıstım ve ben de dikkat kesildim ama duyamıyordum.

Ecevit'in ilk tepkisi, "Hırsız mı?" oldu. "Kilitledim abi. Emin misin?" Ecevit'in devam etmesi için arkamızdaki araçlar art arda korna çalmaya

başladı. Ancak öyle sürdü aracı. Bakışları duyduklarıyla değişti, sertleşti ve tavırlarına endişe düştü. Bana döndü ve "Sıkı tutun," dedi. Ben tutunurken ansızın trafiği birbirine katacak bir U dönüşü yaptı. "Eli dolu mu çıktı abi? Hayır, açmayın kapıyı... Hayır, geliyorum ben. On beş dakikaya oradayım. Polise haber verme, geliyorum ben." Ecevit olduğundan daha yavaş sürerek geldiği mesafeyi on beş dakikadan bile kısa sürecek şekilde dönüyordu. Telefonu kapattığında arka arkaya küfretti ve elini direksiyona vurdu.

"Ne oldu?" dedim.

"Eve hırsız girmiş!" dedi. Güvenlikli bir siteydi. Bu nasıl olurdu, kim yapmıştı, nasıl yapmıştı bilmiyordum.

"Evde çok değerli bir şey var mı?" diye sorduğumda Ali Ecevit bana döndü ve göz göze geldik. İkimiz de saniyeler sonra aynı şeyi düşünüyorduk.

"İfade," dedim korkuyla. Ali Ecevit masaya bırakmıştı ve evden çıkmıştık. Hızını artırdı ve kornaya abandı. "İfade," diye tekrar ettim. "Ecevit ifade."

Hırsız gerçek bir hırsızsa o ifadeyi almazdı, evde elbet alacak başka şeyler vardı ama ikimizin de kalbini çarptıran şey, o hırsızın gerçek bir hırsız olmadığıydı. Ecevit yeniden aradı ve güvenlik kameralarını sordu. Biz eve varana kadar tam dört kez güvenliği aradı. Her seferinde başka bir şey sordu. Araba arkamızda bıraktığımız herkesi bize küfrettirecek hızla gidiyordu. Kulaklarım alev alev yanarken eve tam dokuz dakikada vardık. Otoparka girmedik, Ecevit arabayı olduğu gibi bahçe kapısının önünde durdurdu ve indi.

Arkasından inip kapıyı bile kapatmadan koşarken asansör düğmesine bastı. Hemen üst katta olsaydı biliyordum ki merdiven çıkacaktı. Hızla asansöre bindik, Ecevit cebinden anahtarı çıkardı ve katları bekledi. İlk defa her kat bana üç kat uzunluğunda geldi. Kapının önündeki güvenliği gördük. Bir şeyler söyledi ama Ali Ecevit'in de benim de tek amacımız o kapının açılmasıydı.

"İnşallah bir şey alamamıştır. Allah belalarını versin. Nasıl musallat oldu buraya? Kıymetli neyin vardı? Hemen bak onlara."

Ecevit üç kere kilitlediği kapıyı zorla açtı ve koşar adım ifade dosyasına ulaştı. Dosya olduğu yerdeydi, ev dağılmıştı. Gözlerim korkuyla Demlik'i aradı. Yatağındaydı. "Demlik," dedim sesimi duysun diye. Belki o dosyayı orada gördüğümden ve üstüne Demlik'in iyi olmasından geriye kalan hiçbir şey umurumda olmadı. "Ecevit," dedim nefes nefese. Demlik'e doğru ilerledim. Hızla uzaktan uzaktan iyi mi diye kontrol ettim. Esnedi ve gözlerini kırpıştırdı.

Ecevit hâlâ dosyanın içine bakıyordu. "Firuze," dediğinde yerimden kalktım, ona doğru gittim. "Şükürler olsun," dedim mavi dosyanın varlığına. Ecevit'in yüzüne bakmıyordum. Baksam, ters giden bir şey olduğunu fark ederdim.

Mavi dosya vardı, tamam. Mavi dosyanın içi de doluydu, tamam. Ama bu kâğıt, ifade kâğıdı değildi. El yazısıyla yazılmış bir kâğıttı. Yazan yazıyı okudum.

Duydum ki beni arıyorsunuz.

-R.

R? Raşit miydi? Ondan başkası olamazdı. Aylardır peşinde iz sürdüğümüz adamdı.

XI

"gizli alanın ihlali mutlak haksız fiildir"

Duydum ki beni arıyorsunuz.

-R.

Notu kaçıncı okuyuşum olduğunu bilmiyordum. Kalbim göğüskafesimi tekmeliyor, her atışı göğsüme korkunç bir ağrı saplıyordu. Ecevit'le göz göze geldiğimizde ikimizin de bakışları buz gibiydi. Birkaç saniye birbirimize baktık, "Ecevit," diyebildim zorlukla. Yangında oluşmuş yanıklarım ilk kez kendini bu denli belli etti ve canımı yaktı. Cayır cayır yandığımı ve ödediğim bedele rağmen elimin avcumun boşaldığını, dizlerimin çözüldüğünü hissettim.

Ecevit yutkundu, soluklandı ve güvenliğe baktı. "Kapı kilitliydi," dedi ve tek elini kapıya doğru kaldırdı. Gözleri şüpheyle kısıldı. Ecevit vardığı gerçeklikle sarsıldı. "Kapı kilitliydi. Bu eve anahtarla mı girildi?" Suçlayıcı konuşuyordu, adam şahsi anlayacaktı belki de ama şüphelendiğinin o olmadığının farkındaydım. Güvenlik arkasını döndü ve kapıya baktı, o da Ecevit söyleyince fark etti.

"Siz hırsız olduğunu nasıl anladınız?" diye sordum. Zorla girmediyse bu eve, çıkarken tekrardan kapıyı da kilitlediyse, hırsız olduğu nasıl anlaşılmıştı?

"Şapkalı, gözlerine kadar atkı sarılmış sıska biriydi. Sana benzemiyordu, şüphe ettim. Üst kattan iniyordum o sıra, senin adını yine de seslendim. Başta bakmadı, ben peşine takılınca koşmaya başladı ama..." Yeniden kapıya baktı. "Ben kapıyı kapatıp kaçtı sandım, kilitlediğini görmedim."

* 24.01.2011 tarihi, ÜB (Ülke Burada) Gazetesine "ANKETLER AKIN DİYOR!" manşetiyle taşınmıştır.

Evin içine baktım. Kasti olarak dağıtılmıştı. Başka bir şey mi aranmıştı yoksa tamamen gözdağı mıydı? İfade sehpanın üzerindeydi, onu aramasına, bu kadar dağıtarak aramasına gerek yoktu. Ellerim titriyordu. "Anahtarın yedeği var mı?" diye sordu Ecevit.

Adam başını salladı. Ecevit'in elinden ifade dosyasını aldım ve koltuğun üzerine çöktüm. "Yangın gibi durumlar için tüm binaların var ama şifreli bir yerde. Oraya ben bile elimi kolumu sallayarak giremem. Yönetimin izni olması lazım."

Ecevit elini ensesine geçirdi ve soluklandı. "Güvenlik kameralarının son bir saatten sonrası silinmiş."

"Ben güvenlikli siteye bunun için mi kira ödüyorum?" diye hiddetle yükseldi.

"Hemen polisi çağırıyorum," diye karşılık aldı. Halbuki cevabı bu değildi. Tamam, hırsızın buraya kadar girmesi dünyanın en zor işi elbet değildi, ben de defalarca kez girmiştim ama ya anahtar? Peki ya güvenlik kamerası? Ağzımdan kısık bir sızlanma döküldü, nota baktım. İfade yoktu. Uğruna canımı feda ettiğim ifade yoktu. *Ecevit'i bu evden ben zorla çıkarmıştım. Gitmek için ben ısrar etmiştim.*

"Hiçbir şeyi çağırma!" dedi Ecevit sert bir sesle. R harfine bakıyordum öylece. *Gitmek için ben ısrar etmiştim.* Onun evden çıkmaya niyeti yoktu, ben ısrar etmiştim. Bir zaman sonra Ecevit daha bir sakin bir sesle konuştu. "Tamam, sen evden çıkabilirsin abi, bu olaydan da kimseye bahsetme."

Adam polis için ısrarcı olsa da Ecevit kabul etmedi. Bir yerden sonra da çıkıp gitti. Ecevit'in ağız dolusu küfrünü duydum önce. Sonra elini yemek masasının üzerine hınçla geçirdi; yerimde titreyerek kıpırdandım. Onun da tüm tepkisi çıplaklığıyla uluorta gözükünce olayın vahameti yüzüme çarptı. Gözlerimden ardı ardına yaşlar düşmeye başladı. "Gitti," dedim acı içinde. Fiziksel bir acıydı hissettiğim. Sanki gırtlağıma kadar kan dolmuştum. "Ecevit gitti," dedim sarsılırken. Melike elimden kayıp gitmiş kadar çünkü o ifade Melike'ye açılan kapıydı, biliyordum. Büyük bir acıyla sınanmaya başladım. "Gitti ifade, gitti. Gitti." Sakallarını sıvayan parmak uçları dokunduğu yerde beyazlık bırakıyordu.

"Biliyordum," diye sayıkladı. "Biliyordum, birileri bir adım önümüzde. Biliyordum."

Bir kişinin ya da on kişinin önümüzde olması umurumda değildi. Bin kişi önümüzde olsaydı ama biri bile bu ifadeye ulaşamasaydı. Ecevit'in yıkımını görmeye bile tahammül edemedim. Dosya elimden kayıp gittiği an elimi yüzüme kapattım. İçimde kuvvetli bir kargaşa çıktı. Korkunun çanları çalıyorken biri *senin yüzünden* diye bağırıyordu. Bir başkası *ifade gitti* diye feryat ediyordu, bir diğeri *Melike elimizden kaydı* diyordu. Sonra daha yüksek bir ses duyuyordum. *Her şeyi batırdın. Her şeyi yine batırdın. Ölseydin de gitmek istemeseydin. Melike'ye giden yolu kapattın. Firuze nasıl yaşayacaksın? Keşke o yangından hiç çıkmasaydın, ifadeyi o yangında kaybetseydin. İfade yok, Melike yok, ip yok. Her şey bitti. Aylardır uğraştığımız her şey altüst oldu.*

Bacaklarımı şiddetle sallıyor, ellerimi yüzüme bastırıyor ve nasıl olduğunu bilmediğim şiddetle ağlıyordum. Kaç zaman sonra bilmem, "Firuze!" diye çok uzaklardan bir ses duydum. Ecevit bana dokunsa da sesi çok uzaktan geliyordu. Zorlukla ellerimi yüzümden çekti. Yüzüne bakacak ne cesaretim ne de halim vardı ama bir şekilde ayırdı ellerimi. "Sakin ol, nefes al."

"İfade gitti."

"Nefes al!"

"İfade gitti. Kaybettik."

"Firuze!"

"İfade gitti."

"Gitmedi!"

"Bulamayacağız Melike'yi..."

"Firuze duy beni!"

"Benim yüzümden oldu! Benim yüzümden oldu. Ben gidelim dedim. Benim yüzümden old-"

"İfade elimizde!" diye bağırdığında yüzüme doğru, yüzüm artık avuçlarının arasındaydı. Sesi öylesine yüksekti ki duymamam mümkün değildi

ama anlamamam mümkündü. Nefes nefeseydim. "İfade bizde," diye tekrar ettiğinde başımı iki yana salladım. Sebebini bilmiyordum ama yalan söylüyordu, beni kandırıyordu. Kalbim şiddetle atıyordu. Çenemi tıpkı gözlerim gibi sabit tutamıyordum. Başımı iki yana salladım.

"Yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum!" diye yeniden bağırdı. "Yalan söylemiyorum, nefes al. Hadi Firuze, derin nefes al." Benimle beraber nefes aldı. Benden daha sağlıklı, daha kuvvetliydi. Gözlerimi kapattım ve tüm yükümü Ecevit'in ellerine bıraktım. "Sakin ol," dedi. "Sakin ol, iyisin." Belki dakikaları buldu gözlerimi açmam belki de çok kısa bir vakit sürdü. Emin değildim çünkü zaman zihnimde somutluğunu kaybetmişti.

"Nerede?" diye sordum inanmadan. İfade gitmişti, biliyordum. Görsem bile zor inanacaktım. Ecevit ortadaki sehpanın üzerine çökmüştü. Eli yavaşça yanaklarımdan ayrıldı ve telefonuna gitti. Kimi aradığını görmedim, yalnızca duyduğumu dinlemeye çalıştım.

"Behçet," dedi. "Al gel yedeği." Sustu, karşı tarafı dinledi ve omuzları çöktü. "Aynen öyle. Bekliyorum."

"Ne yedeği?" diye sordum diken üstünde. Ecevit bana baktı, dudaklarını ıslattı.

18 saat önce...

Ali Ecevit, "Bekle beni hemen geliyorum," deyip odadan çıktıktan sonra bulundukları katın en başındaki odaya yürüyordu. Kapıyı çalmadan dersuzca girdi. "Bana bir tane üst versene," dedi masanın başındaki adama. Üzerindeki kazağı Firuze'ye verecekti.

Behçet düşüncelere daldığı noktadan gözlerini çekti ve odaya müsaadesiz giren adama baktı. Harbiden beyni akıtılacak adamdı. Sesli bir nefes çekti burnundan. "Bu nasıl bir cümle amına koyayım?" dedi.

"Kazağı Firuze'ye giydireceğim, bana bir tane üst ver."

Behçet'in tek kaşı havalandı, yüzünde piç bir gülümsemeyle Ecevit'e baktı. Ağzına ne pis cümleler geldi de en zararsız olanı seçti kimse bilmedi. "Sen niye kazağından oluyorsun, kadına ayarlayalım bir üst."

"İstemez," dedi Ecevit ters bir sesle. Daha önce başka bir erkeğin bedenine

temas etmiş herhangi bir kumaş parçasını Firuze'ye giydirmek için herhalde çırılçıplak kalması gerekiyordu. Ecevit böyle geniş münasebetlere gelemezdi. Düşüncesi bile onu öfkelendirdi, kaşlarını çattı, Behçet'in suratına öfkeyle baktı. "Benim için ver. Çıkacağız sonra."

"Sebep?"

"Sana ne oğlum, manyak mısın sen?"

"Ev sahipliğimi mi beğenmediniz yoksa?"

"Direkt senin sıfatını beğenmedik," dedi açıkça. Şu heriften bir şey istemek zaman geçtikçe zulme dönüyordu. Girip Firuze'yi oradan çıkardığı için de zerre minnet duymuyordu. Piç kurusu son noktada içeri girmişti, Ecevit ona ne derse tam aksini yapmıştı. Eğer ki kendisine söyleneni dinleseydi Firuze'nin şimdi tek yanığı olmazdı. Şerefsiz, haysiyetsizin tekiydi Ecevit'in gözünde. Ki Ecevit çoğu hadiseden haberdar bile değildi.

"Ayıp oluyor ama," dedi Behçet ayaklanırken. Ev telefonunu eline aldı ve bir gömlek istedi. Telefonu elinde çevire çevire masanın başına geçti, kalçasını yasladı ve Ecevit'i izledi.

"Senin kızı ya Allah seviyor ya da şanslı. Hangisi dersin?"

"Şu sesini kes derim."

Kapı tıklatıldığında askıda bir gömlek geldi. Behçet gözleriyle Ecevit'i işaret ettiğinde, getiren kadın gömleği Ecevit'e verip çıktı. Ecevit bir çırpıda kazağını çıkardı ve gömleği üzerine geçirdi. Behçet'in keskin gözleri gömlek kapanana kadar Ecevit'in yara izlerinde dolandı. Firuze'den daha mı dikkatliydi yoksa cezaevinde senelerini geçirmiş bu adamın yarasının beresinin olduğunu tahmin ettiği için mi gördü bilinmezdi.

"Yani böyle gidip onu kurtaralım diye tüm yollar bizden önce açılmıştı sanki, haberin var mı? Biz olmasak da biri sanki kurtaracaktı. Allah'a inanır mısın?"

"Allah'a inanmayan bile senden medet umacağına önce Allah'a inanmayı tercih eder."

Behçet telefonu bıraktı ve ellerini cebine koydu. Güldü. "Böyle kulu dize getiririm işte," dedi pişkin bir sesle. "Senin dualar korudu o zaman kadını," diye sorguladı çatık kaşlarıyla. Şüpheli gözlerini Ecevit'te dolaştırdı. Umursamazca gömlek ilikliyordu. "Başka bir şey yoktur yani?" Çenesini dikleştirdi ve

Ecevit'e baktı. Kale alınmıyordu ya da çok iyi rol yapıyordu. "Kadının temiz olduğuna bu kadar mı eminsin?"

"Kadın hakkında konuşma!"

"Şu açıdan bakınca senin gibi düşünmek mantıklı geliyor, o da senin gibi çok akıllı değil, birbirinizi bulmuşsunuz."

"Ben hayatımda senin kadar çenesi düşük bir herif daha görmedim."

"Dedikoduyu seviyorum diyelim," dedi Behçet. Eli masaya gitti ve dosyayı aldı, avcunun içine sıkıştırdı. "İfadenin bir kopyasını aldım." Elini hafifçe kaldırdı ve yaslandığı yerden doğruldu. Ecevit'e doğru yürüdü. Ecevit çatık kaşlarıyla elindeki dosyaya baktı. Bu pezevenkten nasıl şüphe etmemişti? Belki de tam olarak Behçet'in dediği gibiydi, Firuze'nin etkisiydi bu aksaklıklar. Dosyayı bir çırpıda almak istedi ama Behçet izin vermedi, arkasına sakladı.

"Bir dur, anlatacağım."

"Ver şunu bana."

"Dediğin doğruysa bunu senden alacaklar," dedi Behçet günler önceki konuşmalarına dem vurup. Planın üstünde plan, elin üstünde el var, demişti Ecevit.

"Beni öldürürlerse alırlar."

"Öldürürler," diye keyifle yanıt verdi Behçet. Karşısındaki herifin şu kör cesareti güldürüyordu. Ölüp gidecekti günün birinde, tahtalı köyü boylayacaktı.

"Tamam ona da o zaman bakarız, ver şu ifadeyi."

Aralarında bir çekişme geçti ama yine de vermedi Behçet. İyiliğinden mi yapıyordu bunu? Hayır. Ama bu herif kendi işini eline yüzüne bulaştırırsa ona da bir fayda sağlayamazdı. Abisinin de az biraz hatırı vardı üstelik. "Aklını başına topla Ecevit," dedi ve geri çekildi. "Sandığın doğruysa bu ifadeyi senden alacaklar."

"Vermem."

"Vereceksin."

Senin gözün bir kadınla kör olmuş, bu aptallıkla kaptırırsın, demek isterdi şimdi burada ona ama ters tepeceğini biliyordu. "Vereceksin. Gelip alan varsa vereceksin. Dediğin gibiyse, elin üstünden el varsa elin sahibini göreceğiz."

Ecevit, Behçet kadar sonuç odaklı düşünmüyordu. Süreçten de sorumluydu. "Bu ifade karşı tarafın eline geçerse Seher'i de kızını da ortadan kaldırırlar."

"Seher'in gebermesi işimize gelir."

Ecevit başını iki yana salladı. "Saçma sapan konuşma, kızı kurda kuşa yem ederler."

"Sen iyilik meleği misin amına koyayım? Sana ne eskortun kızından?" Ecevit, arabadan inmeden neden o adama uyarı yaptığını daha iyi anlıyordu. Az bile söylemişti. Keşke kafasına silah da dayasaydı. Behçet ki Firuze'yi yangın ortasında bırakmıştı, Seher'in kızına mı suçsuz diye merhamet edecekti?

"İyilik meleğiyim," diye kestirip attı.

"Tamam, Seher kendi eceliyle geberip gitmezse korurum. Biz isteyene kadar öldüremez kimse." İfadeyi arkasından çıkardı ve salladı. "İçindeki şüpheyi başka türlü atamazsın. Ensene çöktülerse boynunu kırmak için. Ya avcıyı avlayacaksın ya da av olacaksın Ecevit." Dosyayı birkaç kez Ecevit'in omzuna vurdu. "Dosya bende güvende, sen de aralık kapı bırak. Gelip alabilen alsın. Bakalım birileri var mı, varsa ne kadar ileri gidecek?"

"İyi haber, ifadenin orijinali elimizde," dedi birbirine bağladığı ellerini sallarken. "Kötü haber, eve girecek kadar ensemizdeler." Omuzları çökmüş, morali bozuktu ama benimle aynı noktada değildi. Benim buraya gelirken korkum ifadeyken Ecevit'in korkusu ihtimallerin gerçeğe dönüşmesi miydi? İlk an, fırsatını yakaladıkları ilk an, ev demeden, çok erken demeden buraya girmişlerdi. Üstelik anahtarla, ellerini kollarını sallayarak, çıkarken kapıyı tekrardan kilitleyerek. Bu tüm kartları açık oynamaktı, gizli saklı iş yapmamaktı.

Raşit'in dosyanın içine bıraktığı notu titreyen parmaklarımla aldım. Aylardır aradığımız adam tarafından takip ediliyorduk. Ne zamandan beri? Şimdiye kadar neleri bulmamıza engel olmuştu? Ya da her şey Seher işin içine girdiğinde mi ona ulaşmaya başlamıştı? Seher mi haber vermişti? Seher haber verseydi kızı şu an elimizde olur muydu? Raşit neyin ve kimin peşinde olduğunu biliyor muydu?

Ecevit başını eğdi, elini ensesinde birleştirdi ve hor bir tavırla saçlarını çekiştirdi. "Ne yapacağız?" dedim titrek bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi. "Bilmiyorum Firuze, inan ki bilmiyorum."

Dakikalarımız aynı konumda geçti. Ecevit sonrasında ayaklansa da ben

hiç kalkmadım. Bana bir bardak su getirdi, evde özellikle yere fırlatılmış birkaç parça eşyayı topladı. Ocağa her şeye rağmen çay suyu koydu ve Behçet kapıyı çaldı. Ecevit kapıya yürürken kollarını sıvadı. Behçet kapı pervazına yaslanmış bir şekilde tek elinde dosyayı sallayarak açılan kapıyı karşıladı.

"Selamünaleyküm," dedi bizim aksimize keyifle. Kafasını uzattı ve evin içine baktı. Göz göze gelmeyelim diye çoktan kafamı çevirmiştim bile. Ecevit'e söylemeyeceğimin rahatlığıyla nasıl pişkin pişkin davranıyordu. "N'aber çifte kumrular?"

Bu kelimeyi bize daha önce bir Bülent kullanmıştı, bir de Behçet kullandı. İkisi de birbirinden illetti. Ecevit'in yanından çekip giderken dosyayı omzuna vurdu. "Allah herkese benim gibi düşman nasip etsin, değil mi Ecevit?" Geçip karşı koltuğa yayıldı, dosyayı orta sehpaya koydu, bacak bacak üzerine attı. "Bekliyordum da bu kadar çabuk beklemiyordum. Aceleleri var demek."

Dosyaya uzandım. Evet, okuduğumuz ifadeyle tıpatıp aynıydı. Göğsüme bastırmak ve saklamak istedim. Önlem alınmasaydı şimdi elimizde olmayacak mıydı? Yoksa Ecevit kendi evine bile güvenmeyip zaten çok iyi saklayacak mıydı? "Niye çıktınız siz evden?" diye sordu. Ecevit cevap vermeden yanı başıma oturdu. Benim ısrarımı bilse ne diyeceğini, neye yoracağını biliyordum. Üstelik ifadenin kopyasından da haberim olmadan bu denli ısrar etmem, onu haklı çıkarırcasına başkaldırıyordu.

Ecevit, Raşit'in notunu Behçet'in önüne attı. Uzaktan okudu ve güldü. "Eve nasıl girmiş?"

"Krallar gibi elini kolunu sallayarak girmiş, çıkmış. Anahtarla."

"Anahtara nasıl ulaşmış olabilir?"

"Yangın gibi durumlar için bir tane daha yönetimde var ama şifreli bir yerdeymiş. Muhtemelen oradan..."

"Daha önce anahtarını kaybettin mi?" diye sordu Behçet sözlerine devam etmesine izin vermeden. "Ya da sende yedeği var mıydı?"

"Tekti, kaybetmedim," dedi Ecevit. Bedenimin titremesi yeni yeni azalıyordu. Hareket etmeden sadece dinliyordum.

"Daha önce anahtarı birine verdin mi? Kime olduğu fark etmez, bir

günlüğüne, birkaç saatliğine?" Sakinleşmek için tüm gücünü kullanan bedenim korkuyla sallandı. Hastane bahçesi geldi yalnızca aklıma. *Bana vermişti.* Cengiz'in öldüğü gün anahtarı bana uzatmıştı. Dişlerimi birbirine bastırdım, Ecevit bana dönerse hissederdim, karnıma kısa vakitte kramplar girmeye başladı. Bu öyle bir korkuydu ki bir çiçeği soldurup ağacı kuruturdu.

"Vermedim, hep bendeydi. Bunlar senin ne işine yarayacak?"

"Haini bulmaya çalışıyorum," dedi Behçet açıkça. Zan altında kalmak böyle bir şeydi. Ecevit bile benim adımı söylemese de ben kendimi yine anlatmak, açıklamak istiyordum. "Gücün üstünde güç vardır, söylediğin yerden alması adamı riske atar. Gidersin on katını teklif edersin, giderim kafasına sıkmakla tehdit ederim, yönetim mi her ne haltsa onu bana satar. Hem daha dün oldu olay, kaçak göçek yaşıyorsa bu adam, o anahtarı nasıl hemen halletti? Kenar mahallede oturmuyorsun sonuçta sen."

Anahtarı bana verdiğinde benden başka kimsenin elinin değmediğini, Behçet'in varlığına rağmen söylemek istedim ama Ecevit benden önce konuştu. "Peki Mümtaz'la beraber hareket ediyorsa?" diye sordu. "Raşit kaçak göçek, Mümtaz'ın böyle bir durumu yok. Yapar."

"Mümtaz'ın haberi varsa," dedi ve beni işaret etti. "Muhtemelen babasının da haberi var. Adam arayıp *kızına engel ol* demez mi? Bunlar eski dost. Ha şunu da sormak lazım, işin içinde Mümtaz varsa neden böyle bir not bırakıldı? Bu adam hâlâ yaşıyor. Kaçak göçek de değil. Saygınlığı var. Bu işi uzatmak, sizinle oynamak onun işine gelmez. Bu herifin işlediği suçların idama kadar yolu var. Böyle oynama şansı yok, salak değilse ifadeyi yok eder ama arkasında iz bırakmaz, biraz akıllıysa ifadeyle beraber seni de yok eder. İki ihtimalde de bu notu bırakmak yok," dedi. Korkutucu derecede mantıklı tüm ihtimalleri sayıyordu. Bu zekâ da değildi, dümdüz pisliğin içinde pisliği tanımaktı.

Uzandı ve notu aldı, şeffaf dosyadan çıkardı. "Raşit bir noktada peşine birilerinin düştüğünü anladı. Son noktaya kadar da bekledi ama siz çok ilerleyince olaya el koydu."

"Mümtaz Asa'ya niye haber vermiyor?" diye sordum. Bu benim man-

tığıma yatmıyordu. Onu ondan çok, kendi çıkarı için koruyacak olan Mümtaz Asa'ydı. Kaldı ki bu ifade ondan çok Mümtaz'ı yakardı. O saygınlıkla yürüttüğü hayatı tepetaklak olurdu.

Behçet benim sorumla uzun uzun nota baktı. Bu sorunun doğru bir cevabı bulunmadığı takdirde, tatmin olmazsam Mümtaz'ın da işin içinde olmadığına inanmazdım. Peki o durumda babama haber verir miydi? Tamam, Ecevit'i yok etmek istedi diyelim, peki bana bunu yapabilir miydi? Yapamazdı. Babama söylerdi. Babam beni Seher'in evine bırakır mıydı? Geneleve girip çıkmama izin verir miydi? Diken üstünde olan adam, beni böylesine rahat bırakmazdı. Tanıyordum onu.

"Belki de Mümtaz onu koruyacağım diye oyuncağı etmiştir, hâkimiyeti hazır fırsatı bulmuşken eline almıştır. İfade Seher'den çıktı. Senelerdir yapamadığını seninki yangınlara atlaya atlaya yaptı. Seher boşuna ölmek pahasına saklamadı o ifadeyi. Muhtemelen senelerdir Mümtaz Asa'ya *ifade bende yok* diyordu. Canının güvencesiydi o ifade. Bunun ortaya çıkması herkesi yakar. Başta da Mümtaz Asa'yı. Hazır eline fırsat geçmişken eline koz almak hiç fena fikir değil."

Behçet cebinden sigarasını çıkardı ve bir dal yaktı. Sigarayı dudaklarının arasından çekmeden Ecevit'e uzattı ama Ecevit sadece başını sallayıp reddetti. Sonra bana uzattığında Ecevit'in gözleri ters ters sigarada durdu, "Çek şu paketi," dedi benden önce. Almazdım zaten ama Behçet'ten bir sigara uzatılması beni çok rahatsız etti. Midemi bulandırdı. Behçet sigarasını çekti ve cebine geri koydu. "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. Ecevit burnundan soluya soluya yalnızca düşündü. Kendi sigara paketinden bir tane çıkardı, dudaklarına yasladı ve ucunu harladı.

"Raşit bizi avcunun içine aldığını sanıyor, elinde oynatmaya kalkacak," dedi. "Bir şekilde onu ayağımıza getirmemiz lazım."

"Bunun için kime ihtiyacın var?"

"Bizi ancak Mümtaz Asa, Raşit'e götürür ya da Raşit'i bize verir." Behçet parmak şıklattı ve Ecevit'i işaret etti.

"Aynen öyle. İfade elimizde, Mümtaz Raşit'i sana paşa paşa satacak.

Raşit sizinle oynadığını sanarken sen de Mümtaz'la oynayacaksın. Akıllı olan kazanacak. Kim var Mümtaz'la bağı kuracak? Evine girebilecek? İlk adımı atacak?"

Tüm sorularının cevabı bendim. "Ben girerim," dedim hiç beklemeden. "Bir şekilde Mümtaz'ın evine girmenin yolunu bulurum."

"Sen bir dur Firuze!" cümlesini işittim Ecevit'ten. Sinirlerimi ne çok bozuyordu. Böyle bir anda, Behçet'ten destek alan konumuna düşürüyordu beni.

"Niye dursun, manyak mısın oğlum sen? Elimizde içeri sızacak biri var."

"Kes lan sesini!"

"Siz benden yardım istiyor musunuz istemiyor musunuz amına koyayım?" diye bağırdı Behçet. "Bakın ben sıkılmaya başladım. Keyfim kaçıyor. Evcilik oynayacaksanız kalkayım ben. Biz şimdi senin kardeşini buluyor muyuz bulmuyor muyuz?"

"Buluyoruz," dedim Ecevit'e izin vermeden. "Ben girerim Mümtaz Asa'nın evine. Biz de mi not bırakacağız?" Tamam, biraz çiğ bir fikirdi ama aklıma başka bir şey gelmedi.

"Oyun mu oynuyoruz Firuze?" diye sordu Ecevit. Tamam, bu sadece bir düşünceydi zaten. Yapalım demiyordum.

"Bizim bu adama öyle fiziki notla falan değil, devamlı olarak dijital yoldan ulaşmamız gerekiyor. Aklından şüphe etmesi lazım. Notu size yedirirler. Evine girebileceğine emin misin?"

"Eminim," dedim hızla. Behçet'se Behçet. Ona tahammül edecektim. "Bilgisayarına sızabilecek misin?"

"Çok riskli bu, olmaz," dedi Ecevit. Korku benim de mideme kramplar sokuyordu ama başka çaremiz olsa karşımızdaki beyinsiz onu da söylerdi.

"İyi, size evciliğinizde mutluluklar," dedi ve kalkacak gibi davrandı.

"Otur! Gireceğim dedim ben eve! Ama bilgisayardan anlamam. Hiç anlamam hatta. Açıp kapatabilirim sadece."

Behçet koltuğa yeniden yayıldı. "Buluruz," dedi rahatça. "Siz yeter ki

isteyin. En âlâsını buluruz. Bize adam çok." Sonra Ecevit'e baktı. "Aklı başında adam sayısı az," dedi. "Sen bu adamın evine nasıl gireceksin? Görüşüyor musunuz?"

"Başka bir yol bulacağım!" diye bağırdı Ecevit ama benimle Behçet'in önüne geçmesine izin vermedim.

"Oğlu var. Kerem Asa. Benim yaşlarımda. Onunla aynı mekâna düşersem, bir şekilde eve girmeyi hallederim. Kendimi davet ettiririm. Ama onun bir günde nerelere gittiğini bulabilmemiz lazım." Behçet bir sigara daha yaktı.

"Bulmaz mıyız ya? Ama sen önce yanındaki adamı ikna et. Belamı sikecek yoksa." Behçet'e ne yapacaktı bilmiyordum ama bana da hiç iyi şeyler yapacakmış gibi bakmıyordu. Kavgaya tutuşacağımız her halimizden belliydi. Biliyordum ama göz yumuyordum. Melike'den daha önemli değildi.

Ecevit'le birbirimize nefret kusmamızın üzerinden üç saat geçti.

Öyle uzun uzadıya bir kavga olarak düşünülmemeliydi bu. Birbirimize lanet ettiğimiz, Ecevit'in yanıklarımdan yüzüme vura vura pay çıkardığı, benim çirkinleştiğim bir kavgaydı. Babamın araması olmasa belki devam ederdik ama beni yarı yoldan döndüğümüz eve bıraktı ve ayrılırken birbirimizin suratına bile bakmadık. Üç saat oldu, ne o ne de ben yazdım. Yazmazsa, yazmayacaktım.

Şimdi yemek sofrasına oturmuş, babamı bekliyorduk. Babamın gelişini adım seslerinden duydum. Kafamı kaldırmadım. Gülümsemeyecek, konuşmayacaktım. Bu yemeği onlara zehredecektim gerekirse. Babam beni istediğine pişman olacaktı. Babam annemden başladı, ilk onu öptü. Sonra İnci'yi, Bülent'in omzunu sıvazladı ve en son bana geldi. Yüzümü avuçladı ve saçlarıma buseler kondurdu. "Güzeller güzeli kızım," dedi. "Seni çok özledim."

"Ben seni hiç özlemedim baba," dedim açıkça. Hiç söylememişim gibi gitti, en başa oturdu ve bize baktı. "İnsan kırk sofraya da otursa birinde

bile bu huzuru bulamıyor," dedi. Sinirlerim o kadar bozuldu ki gülmeye başladım. Bana ilk lafı atan da Bülent oldu.

"Kes gülmeyi."

"Of baban geldi diye çenen açıldı yine senin. Anlatsana babana, o yokken seni kaç kere sofradan ağlatarak kaldırdığımı."

"Nasıl da it gibi oturttu ama seni gelir gelmez bu sofraya," dediğinde keyifle tüm hıncımı babama toplayacakken onda tüketmek istedim.

"Seni otuz küsur yıldır oturtuyor, bir gece oturdum çok mu? Süs köpeğinden farkın yok, adının kısaltımı *köpek Bülo* olarak değişti, haberin yok."

"Kesin şunu!" dedi babam. "Ağzımızın tadıyla bir akşam yemeği yiyeceğiz."

"Tüh baba, onu beni bu sofraya oturtmadan önce düşünecektin. Şansını kaybettin, yarın akşama artık," dedim sahte bir hüzünle.

"Yarın akşam da bu sofrada oturacaksın Firuze."

"Oturmak istemezsem oturmayacağım."

"Ben istersem oturacaksın," dedi. Bülent babamın kuduz olmuş hali gibiydi. Sadece bu sözleri babam kadar sakin söylemiyordu. Anneme baktım. Bu bir şey yapması içindi.

"Bugünü bitirmeden yarının kavgasını yapmayı kesin!" diye yükseldi. "Belki yarın kızlarımla yemeğe çıkarım. Bilmiyorum. Kimse kimseye meydan okumasın."

Bu ne beni ne de babamı tercih etmekti. Apolitik olarak takılıyordu her zamanki gibi. Gözlerimi devirdim ve tabağımdaki çorbayı karıştırdım. Yemek istemiyordum. Ben Ali Ecevit'in sofrası dışında hiçbir yerde yemek istemiyordum.

"Yarın si-"

Bülent'in sözünü babam, "Kes sesini!" diye öyle büyük bir öfkeyle böldü ki, ant içerdim ki konuşan ben olsaydım böyle bağırmayacaktı. Masadaki herkes sarsıldı. Babamın bu yorgunlukla Bülent vasıfsızına tahammülü olmayacağını tahmin ediyordum zaten. Öyle keyiflendim ki çorbamı içmeye başladım. Kambur Kalem her gün bu ikiliyi yerden yere vururken babamın en büyük utanç kaynağıydı. Ben ki yaptığım onca

açıklamadan sonra bile bu ezikten daha çok babama zarar verememiştim. Babamın tahammülsüzlüğü beni iyice tahrik etti. Bülent'in karıştırdıkları geldi aklıma yine. Yerimde bile duramadım. Öyle bir hınç, öyle bir hırs birikti içimde. Babama şu an Bülent için en ufak şey bile versem onu paramparça edecekti.

Ben niçin bu işin üzerine düşmüyordum ki? Belki de hayatımın fırsatıydı kaçırdığım. Belki de babam bir daha Bülent'e bu kadar öfke duymayacaktı. Bu kadar tahammülsüz olmayacaktı. Sırıta sırıta Bülent'e baktım. O azarın üstüne de çok dayanamadı zaten amip beyinli. Sofradan kalkıp gitti, hatta evi de terk etti. O vakit daha bir yemek yeme isteğiyle doldum da yedim yemeğimi. Annemin morali bozuldu ama babamın umurunda olmadı. Varlığıyla yokluğu bir olur muydu bir insanın? Bülent'in birdi işte.

O beyinsiz olmayınca sessiz sedasız bir sofra geçirdik. Sonra ben sofradan kalktım, hiç kimseye de bir şey söylemedim. Amacım kendi odam değildi. Aptalın odasıydı. Hazır o da yokken, girmek ve karıştırmak istedim. Girdiğim gibi de midem bulandı zaten. Havasından mı kokusundan mı bilmiyordum ama bu koca evde bile sanki bok içinde yaşıyordu. Hiçbir yere dokunmamaya çalıştım. Sanki çok bir şey yapabiliyor gibi çalışma masası da odasındaydı. Bu masaya oturup maç izliyordu, emindim ben.

Çalışma masasındaki kâğıtlara baktım. Kumara dair bir iz aradım ama bulamadım. Bir kasa vardı, açmaya çalıştım ama olmadı. Sonra çöpe eğildim. Midem ağzıma geldi ama yine de yere döktüm. Oradaki kâğıtlara baktım.

İki kâğıt parçasını yan yana getirdim. Üzerinde bir hastanenin ismi yazıyordu. Hastane zarfıydı ama bölümün ismi üçüncü bir parçada kalmıştı. Biraz daha kurcaladım. Geberip gittiği bir tahlil sonucu olması için gecelerce dua edebilirdim. Zarfın içi boştu ve ona ait olan kâğıt içinden çıkarılmıştı. Dışının üçüncü parçasını bulamadım yoktu. *Moleküler*... Üçüncü parçada kalıyordu bölümün adı. *Moleküler*... Aklıma o an hiçbir şey gelmediği gibi annemin de beni arayışı beni telaşa düşürdü. Kâğıtları

hızla topladım, hastane zarfına ait parçaları cebime sıkıştırdım ve odadan çıktım. Annemin aramasını meşgule attım. Ali Ecevit'in mesajını okudum.

Ali Ecevit: Yarın sabahtan gel, pansumanını değiştirelim.

Ali Ecevit: Oradan da psikoloğa gideceğiz.

Bunca olaya rağmen psikoloğu hâlâ unutmamıştı. *Sabır selamet* yazmamak için kendimi çok zor tuttum. Annem mesaj attı bu kez.

Annem: Yarın akşam yemeğine çıkıyor musun?

Odama geçtim ve kapıyı örttüm. Aklımda yalnızca Ecevit vardı ama mesajını bekletmek maksadıyla annemle oyalanabilirdim.

Yarın psikolog randevum var, anne.

Annem için akan suları durduracak bir cümleydi bu. Cebimdeki kâğıtları çıkardım ve yeniden yan yana koydum. *Moleküler?..*

Annem: Tamam bir tanem, sen bana haber verirsin.

Artık geriye sadece Ali Ecevit kalmıştı ama biraz daha bekletmek istiyordum. Ona kızgın olduğumu düşünsün ve mesajına cevap vermememden korksun istiyordum.

Ama sadece üç dakika dayanabildim.

Beni ikinci kez getirdiği yerin önünde ikimiz de hareketsiz duruyorduk. Arabanın içinde, sadece yaşadığımızı belli eden soluk seslerimiz vardı. Yarın Kerem Asa'yla ilk temasımızı kuracakken bugün buradaydık. Ecevit ikna oldu demek çok yumuşak kalırdı. Ecevit bugün psikolog seansı olmasa benden hırsını çıkaracaktı ama sadece susuyordu.

İkimizden de ses çıkmıyordu. Ali Ecevit kolundaki saate baktı. Bu, *geç kalıyorsun* ya da *git* demekti. Kalbim bir sınav binasının önündeymişim gibi çarpıyordu. "Yapmamız gereken o kadar şey varken..." dedim istemsizce. Tıpkı o sınav öğrencisi gibi ders çalışmak dışında yaptığım her şey, o zamanı ders çalışmaya ayırmayacak bile olsam, bana korkunç bir vicdan azabı çektiriyordu. Şimdi burada olmayabilirdik. Şimdi Melike için bir şey yapıyor olabilirdik. Yapmayacak olsak bile yapmak için niyetli olabilirdik.

"Bir gün yirmi dört saat, bir hafta yüz altmış sekiz. Yüz altmış sekiz saatin bir saatini düştük mü kaldı geriye yüz altmış yedi. Hâlâ sorun mu senin için yoksa bir bahane miydi?"

Bu bir *bahaneydi*. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim açıkça.

"Ben bu hayatta hiçbir şeyin zorunda değilim. Ne yapıyorsam isteyerek yapıyorum." Yeniden saatine baktı. "Giden dakikanın ücret iadesini yapmıyorlar haberin olsun," dedi alayla. "Yevmiyenden düşeceğim."

"Kendilerine bir daha senden ödeme almamalarını söyledim," dedim. Ecevit bana yan bir bakış attı.

"Onlar da bana ilettiler, reddettim."

"Ecevit en azından bunu yapma," dedim kırgın bir sesle. Bu kırgınlığım ona karşı değildi, kadere karşıydı. Ecevit'in bir dakikasını bile ayırmaması gerektiği bu noktada elbette bir kuruşunu da ayırmamalıydı. İşe yaramayacağını bile belki bilmiyordu. Bir ölü yatırım gibi hissettim kendimi, alnının teriyle kazandığı parayı buna harcamamalıydı.

"Neyi? Tamam, haftada bir marangoza gelip birikmişleri boyarsın."

"İstemiyorum."

"Boyamayı mı?"

Beni anladığını biliyordum, anlamazlıktan geliyordu yalnızca. Omuzlarım düştü ve başımı araba koltuğuna bitkince yasladım. "Ödemeni Ecevit," dedim bitkince. "Bu bana kötü hissettiriyor." Benim psikolog ücretim yerine gidip kendisine pahalı bir kazak alsa daha iyi hissederdim. Ecevit itirafım karşısında duraksadı. Beni ikna etsin istemiyordum, ikna olsun istiyordum.

Ona kendimi böylesine yalın ve açık anlatınca bana istediğimi verir sandım ama hayır, o da tıpkı benim gibi, benim dilimden konuştu. "Bana da iyi hissettiriyor," dedi. Gözlerimin içine baktı. İlk defa çıkageldiği günden beri bir şeyin ona iyi hissettirdiğini söyledi. Bazen çay içerken, bazen bir sigarayla hayattan kısa bir vakit memnun kaldığını görürdüm. Sonra o da gelip geçerdi, bir sigara kadar vakitten bahsediyordum. Yine kaşlarını çatardı ve hayatına devam ederdi. "Oyun oynuyorduk," diye devam etti ve gözlerini kaçırdı. "Hiç böyle olmasaydı ben yine kazandığımı sana

harcardım Firuze. Bir kuruş da bin kuruş da fark etmez, ben yine kazandığımı sana harcar, iyi hissederdim." Bana *bunu benden alma*, der gibi bakıyordu. "Bu senin için mühimse engel olma ama bu senin için mühim değilse uğraş dur."

On sekiz yaşında bir öğrenci de olsa, yirmi sekiz yaşında bir adam da olsa, güzel bir hayatı da olsa hayatı ondan çalınsa da kazandığını bana harcamaktan geri durmayacaktı. Bunun ona keyif vermesinin altında benim bile erişemeyeceğim bir anlam yatıyordu. Düşünüp duruyordum ama tatmin edecek bir cevaba ulaşamıyordum. Sadece onun da dediği gibi, kendini iyi hissediyordu. Ecevit'in avuçiçinde bana ait bir hisse vardı. Sanki bana harcadıkça parası bereketleniyordu.

Elimi yanağına uzattım. Parmak uçlarımla sakallarını okşadım. Ecevit'in kendini iyi hissettiği her şey mühimdi. "Beni haftada bir marangoza götür o zaman, tamam mı?" Başını memnunca salladı. Yüzümü ona doğru yaklaştırdım. Orta yerde buluştuk, öpme hakkımı psikologdan çıkıncaya sakladım. Alnımı Ali Ecevit'in çenesine yasladığımda dudaklarını alnıma değdirdi. Saçlarımı geriye doğru attım ve boynumu açıkta bıraktım. Davranışında yansıma olsun diye usulca boynuna dokundum. İnsan zihni, nasıl da oyun hamuruna benziyordu. Ali Ecevit'in dudakları şakağıma, oradan çeneme ve en son boynuma dokundu. Boynumda bir hanımeli ağacı bitiyordu, biliyordum. Ali Ecevit'in iç çekişini duydum ve adımı fısıldadı. İçim kabul bir hoş oldu ama içimde engel olamadığım bir dürtü o adımı mırıldanınca, "Tamam, iniyorum," dememe sebep oldu. Halbuki o inmem için söylememişti şimdi. Kendimi ağır aksak geri çektim ve Ecevit ortada kaldı. Bulanık gözlerine bakmadım. Çantamı koluma taktım ve kapıya uzandım. Daha fazla bir şey yapmadan arabadan indim.

Birkaç dakika önce o bana *in* demişti.

Asansöre binip aynadan kendimle göz göze gelince gittiğim yer yeniden aklıma geldi. O vakit o sınav öğrencisi gibi karnıma ağrılar girmeye, kramplarla boğuşmaya ve terlemeye başladım. Kapının önünde uzunca bir süre bekledim, artık gitmem ya da kalmam gereken noktada kapıyı

çaldım. Buraya gelmem zulümden başka bir şey değildi. Bir saatlik işkenceye geliyordum sanki. Beni ne kadar güler yüzle karşılasalar da, ben onlara böyle bakamadım. Biliyordum zaten, onlarınki de sahteydi. Olması gerektiği için bana gülümsüyorlardı. Yoksa kim benim gibi illet birine gülümserdi ki? Bunu neden yapsalardı?

Yine cama en yakın noktaya oturdum ve tırnak etlerimi yolmaya başladım. Karşımdaki psikolog, Özge Meral, yumuşak bir ifadeyle bana bakıyordu. Aslında o ifadesinin altında yatan ve her zerremi sentezleyen hali görebiliyordum. "Nasılsınız?" diye sordu en başta. Avuçlarımı sıktım ve soluklandım.

"İyiyim," dedim nezaketten uzak bir sesle. *Siz* diye bile sormadım. Merak etmiyordum, yeni sohbetlere de sebep olmak istemiyordum. Sürem dolsun ve bu sınavdan çıkayım istiyordum. Kendime sarılır gibi kollarımı karnıma sardım ve odayı incelemeye başladım.

Bir başka 16 Kasım 1992'den sonraki,
Bir başka 16 Ekim 2003.

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi bölüm birincisi, Leyla Tarhan'ın oğlu Ali Ecevit Tarhan'dı.

Mezun olana kadar birinciliği elinden kaçırır mıydı bilinmez ama üst sınıfların kendi arasında konuştuğu, hocaların methettiği, tanımayanın kurulduğu, tanıyanın hayran olduğu o gencin adı Ali Ecevit'ti. Uzun boyu, pek yakışıklı suratı, şık giyimi ve konuştuğunda herkesi kendine döndürüp baktıran bir diksiyonu vardı. Bir de gülümsedi mi, ah bir de gülümsedi mi, baş döndürüyor, iç geçirtiyordu akranlarına. Karşı cins akranlarına... Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesinden bir Ali Ecevit Tarhan esip geçiyordu.

Bir yıllık hazırlık eğitiminin ardından ikinci sınıfa başlamıştı bu yıl. Okulunda üçüncü senesiydi. Mülkiye'nin, Hukuk Fakültesi için açtığı bir kişilik Çift Anadal Programı'nı rakipsiz kazanmıştı. Ankara Siyasal'da da bir siyaset öğrencisiydi şimdi. İki fakülte arası mekik

dokur olmuştu. Tabii bir de ona verilmek istenen kulüp başkanlığı vardı. Kabul etmiyordu. Bu görevi üstlenecek vakti yoktu. Kulübe üye olmak, önemli organizasyonlarında görev almak, konuşma yapmak yetiyordu ona.

Ali Ecevit'i tüm bu başarılarının yanında çekici kılan bir nokta vardı. Tüm bunlar arasında sosyalliğini kaybetmemişti. Bu başarılara yaklaşmış diğer insanlar gibi eğlenmeyi unutmamıştı. O kulüp etkinliklerinde en olmadık anda masanın üzerine çıkıyordu, okulun zeki öğrencisi olmayı bırakıyor, o haylaz, eğlenceli çocuğuna dönüşüyordu. Komikti; eğlenmeyi, çılgıncasına dans etmeyi, bazen dersi kaynatmayı, taklit yapmayı, gülmeyi, güldürmeyi... Her birini layığıyla yapıyordu. Ali Ecevit gençliğini gani gani yaşıyordu. Leyla ve Hüseyin'in, demek bizim hakkımız da ona kalmış, diyeceği kadar hem de.

Bir sonbahar günü dört kişilik arkadaş grubuyla ders sonrası binadan çıkmışken tek eli üzerindeki açık bej taş rengi trençkotun cebindeydi. Arkadaşının ona uzattığı bir dal sigarayı içiyordu. Sigara kullanmıyordu ama sınav haftalarında, bazen yoğunluktan, bazen stresten ona uzatılan bir dal sigaraları reddetmediği olurdu. Bugün niye kabul etti diye sorulacak olursa henüz bu yoğunluğa alışabilmiş değildi. Uzatılınca çekici gelmişti, alıvermişti. Bu bitince ikincisine gitmiyordu eli. Cebeci Kampüsü'nün ağaçlı yollarından yürüyordu kapıda onu bekleyenin olduğunu bilmeden.

Firuze, bu yıl üniversite sınavına hazırlanıyordu.

Yetenek sınavlarına girecekti, o ayrıydı ama yine de üniversite sınavında da belli bir ölçüde başarı göstermek zorundaydı. Ne saçmaydı. Her üniversiteye giden matematik çözmek zorunda mıydı? Firuze anlamıyordu işte. Sayılardan zor anlarken ondan x'leri, y'leri, z'leri, o da yetmiyor, trigonometriyi anlamasını bekliyorlardı. Anne ve babası kızına özel dersler aldırıyordu ama hayır, Firuze bu matematikten bir soru bile çözmek istemiyordu. Lanet de gelseydi böyle işe. Hele o fen... Allah da onun canını alsaydı. Nefret ediyordu her şeyden. Matematik

çözemiyor diye o yeteneğiyle kabul aldığı okullara giremesin, bak neler çektirecekti herkese. Ve nefret ediyordu bu aralar herkesten.

Stresten yüzü sivilcelenmişti, vücudu büyük, ağrılı irinler çıkarıyordu. İlaç kullanıyordu bu yüzden. O ilaç da onu daha fena yapmıştı. Her şeye ağlayası geliyordu. Dudakları, elleri, burnu çöl gibi kurumuştu. Aylin kızına yığınla nemlendirici alıyordu, Firuze kendini iyi hissetmediği her an kullanmıyordu. Daha çok kurutup soyuyordu kendini. Zaten bu aralar illetin teki olmuştu, kimse ona yaklaşmıyordu. Yaklaşan zararlı çıkıyordu, Firuze herkesle kavga ediyordu. Kimseleri de sevmiyordu. Tek bir kişi hariç. Şimdi bir okul çıkışı, kimseye haber vermeden, Cebeci Kampüsü'nün önüne gelmişti. Üzerinde beyaz, şapkası tüylü bir mont vardı. Altında ispanyolpaça bir kot pantolon, içinde kazak. Kendini çok çirkin hissettiği herhangi bir gündeydi. Saçlarını topuz yapmış, yüzüne de hiçbir şey sürmemişti. İçinde kuvvetli bir ağlama içgüdüsü vardı ama ağlamıyordu.

Kapıdaki güvenliğe de yine öfkesi nüksetmişti. Neden bu okula onu almıyordu? Alt tarafı girip bir bankta oturacaktı. Ecevit geldi mi, rica etti mi girebiliyordu ama Ecevit gelmedi mi kapının önünde kalıveriyordu. Gidip ben Atilla Akın'ın kızıyım diyesi geliyordu ama sonra pek utanıyordu. Kınım kınım kınadığı Bülent'ten ne farkı kalırdı öyle bir şey yaparsa? Hem Ecevit de çok kızardı. Çok utanırdı Firuze, pis hissederdi hatta kendini. Güvenliğe biraz kötü bakıyordu, sonra geri çekiliyordu. Giderken kolay gelsin demeyeceğim, diye geçirdi içinden. Ecevit'in de söylemesine izin vermeyeceğim. Bugün kolay gelmesin ona, diye kurulup durdu.

Uzaklardan Ecevit'in geldiğini fark etti. İçinde beyaz gömlek, altında siyah bir pantolon varken üstüne de o havalı trençkotunu giymişti. Çok da yakışıklı olmuştu bu ucube. Firuze buna da kızıyordu, doğruya doğru. Ecevit hep yakışıklıydı ama üniversitenin suyundan mı havasından mı bir şey olmuştu bu sinsiye. Giyimi kuşamı çok değişmişti. Bir İstanbul beyefendisi gibi takılıyordu. Bunun giydiği takımlarla alakası da yoktu üstelik, basit bir tişört giysin -ki okula gelirken

dikkat ediyordu- bu kez o tişörtle serseri, hovarda haliyle ortalıkta can yakıyordu. Saçları, o büyüdükçe yüzüne oturan erkeksi mizaç, geniş omuzları, bazen ciddiyeti, bazen kahkahası, bazen bakışı, bazen ettiği tek laf... Bir şey olmuştu bu ucubeye, çok güzel, çok tehlikeli bir şey olmuştu. Firuze içten içe kuduruyordu. Eline taş alıp bu mesafeden Ecevit'e atmak istedi ama derin bir nefes alıp kendini durdurdu. Dövesi geliyordu.

Firuze yanındaki arkadaşlarına baktı. Üç erkekti. Derin bir nefes aldı. Bu da pek büyük bir sorundu. Artık Ecevit'in çok arkadaşı vardı. Çok, çok, çok... Öyle çocukken olduğu gibi gidip insanlara da neden diye sızlanamıyordu. Lisede de vardı ama bu kadar fazla değillerdi ve Ecevit onlarla bu kadar çok vakit geçirmiyordu. Onlarla geziyordu, eğleniyordu, çalışıyordu...

Firuze'nin bunu kabullenmesi tam bir yılını almıştı. O bir yılda çok hırçınlaşmıştı. Ecevit'le de arasını sebep söylemeden çok bozmuştu ama sonunda yenmişti. Tamam, Ecevit'in arkadaşları vardı ama hiçbirini onun kadar sevmiyordu. Ve Ecevit mutluydu, daha mühim ne olabilirdi ki? Ecevit'in daha mutlu olmasından daha önemli ne vardı? Hem Firuze'nin de arkadaşları vardı. Ecevit üniversiteye başlayana kadar Ecevit'inkilerden çoktu üstelik. Lakin Firuze onlarla vakit geçirirken aklı bir noktada hep Ecevit'teydi. Ecevit'in peki? Emindi ki aklına gelmiyordu... O öyle sanıyordu en azından.

Her ne olursa olsun. İçinde halletmeliydi, büyük ölçüde de halletmişti ama son bir aydır Ecevit daha bir onlarlaydı sanki. Şimdi Ecevit'i elleri cebinde sabırla beklerken Ecevit henüz onu görmemişti. En az Firuze kadar Ecevit de önünü kesen genç kızı beklemiyordu. Ecevit'in dönemindendi ama Mülkiyeliydi bu kız. Ecevit başta bir şey soracak sandı. Başını yerden kaldırdı ve kıza baktı. Tanımıyordu ya da anımsayamadı. Ecevit'le beraber duran üç kişi de kıza bakıyorlardı. Onlar Ecevit'ten önce anladılar. Sırıta sırıta baktılar Ecevit'e. Genç kız çantasından bir zarf aldı ve Ecevit'in eline uzandı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Ecevit'in eline mektubu bıraktığı gibi arkasını döndü, arkasını dönerken uzun saçlarını savurmayı ihmal etmedi.

Firuze tutulup kaldığı yerden olanları izliyordu. Artık yalnızca çıkışa doğru yürüyen genç kızı görüyordu. Ayağında topuklu çizmeler, mavi dar bir jean, V yaka dar bir kazak ve uzun, salık siyah saçları vardı. Dudaklarına kıpkırmızı bir ruj sürmüşken kimseye bakmadan hızla yürüyordu. Öyle güzel, çekici ve alımlıydı ki Ecevit'in arkadaşları işin şakasını abartıyla döndürmeye başlamışlardı bile. Firuze kızdan gözlerini çekmiyordu.

Öyle özgüvenli, havalı yürüyordu ki her yürüyüşünde topuk tıkırtılarını duyuyor, gür saçları savruluyordu. Yüzü kaymak gibiydi. Tek bir sivilcesi yoktu, ay gibi parlıyordu. Fiziği çok çekiciydi, Firuze'nin bile başı döndü. Dolgun dudakları vardı Firuze'nin aksine, göğüsleri büyüktü yine Firuze'nin aksine, çok zayıf değildi Firuze'nin aksine. O giydiği gündelik kıyafetler bile bedenini nasıl güzel sarmıştı. Üstelik burada okuduğuna göre matematik de yapabiliyordu. Firuze'de olmayan her şey vardı sanki bu kızda. Kıskançlığı, yetersizlik hissiyle birleşti ve Firuze'ye ne kadar berbat hissettirebilirse hissettirdi. Kız geçip Firuze'nin yanından gittiğinde, artık istemese de Ecevit'le göz göze geldiler.

Ecevit eline tutuşturulan zarfın şaşkınlığını atamadan Firuze'yi gördü. Öyle bir bakıştı ki gözlerindeki, Ecevit'e yakalanmış hissini tattırdı. Bir suç işliyordu da yakalanmıştı sanki. Firuze hiç dur durak vermedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Ecevit bir kızla mı mektuplaşıyordu? Ecevit'in sevgilisi mi vardı? Çıkma teklifi mi etmişti o kıza? Çıkıyorlar mıydı? Okulda mektuplaşıyor, evde MSN'den mi konuşuyorlardı? Leyla teyzenin haberi var mıydı? Yoksa tanıştırmış mıydı? Ecevit'in sevgilisi vardı. Ecevit o kıza çıkma teklifi etmişti. Ecevit ve o kız çıkıyordu. Okulda birbirlerine mektup veriyorlardı. Firuze dehşet içinde yere çökmek, ağlamak istiyordu ama bir o kadar da hızlı yürümesi gerektiğini biliyordu. O Allah'ın cezası çirkin yazısını elin kızlarına mektup yazsın diye mi güzelleştirmişti Firuze? MSN'den o kızla sabaha kadar mesajlaşıyordu. Kesin yalan söylüyordu; ders çalıştım, uykusuzum, diyordu. Hepsi yalandı bunların. Hepsi yalandı, Ali Ecevit onu kandırıyordu. Arkadaşları yoktu bir tek, çıktığı da vardı.

Firuze hüngür hüngür ağlıyorken bir taraftan nereye gittiğini bilmeden hızlıca yürüyordu. Ecevit, Firuze arkasını dönmeden olacağı bildiğinden ona doğru hızla yürümeye başladı, dönünce koşmaya başladı. Okuldan çıkmak için kart okutmak gerekiyordu. Kartını aramak için vakit kaybedemedi. "Abi acelem var," diye bağırdı ve turnikenin üzerinden atladı. "Firuze!" diye seslendi ama aralarındaki mesafe az değildi.

Ali Ecevit, Firuze'nin peşinden koşuyordu.

Firuze peşinden geldiğini anlayınca hızlanıyordu. Kendini sokak aralarına atmak istedi, orada gözden kaybolmayı umdu ama ağlarken koşamıyordu ve Ecevit çok hızlı koşuyordu. "Firuze," dedi Ecevit koşarken. Bir sürü insan artık onlara bakıyordu. Kendince yorumlarda bulunuyorlardı. Aldatıyor mu yoksa şerefsiz, diyen de vardı, kıza bak nasıl da peşinden koşturuyor, diyen de. Bir de Ali Ecevit'i tanıyan... Ecevit kimseleri umursamadan hoyratça yürüyen, sağına soluna bile bakmayan Firuze'nin peşinden koşuyordu. Sokak aralarına girmeleri Ecevit'in işine gelmişti. Hem arabalar yoktu hem de daha da yaklaşmıştı.

"Firuze," diye yeniden seslendi. "Firuze dur!" Sonunda yakalayabildi. Kolundan tuttu ama kendine çeviremeden Firuze kendini hızla kurtardı. Ele avuca sığmıyordu.

Ecevit yeniden bir mesafe açılmasına izin vermeden bu kez önünü kesti. Firuze yolun tersine dönmeye kalktı, başardı da ama Ecevit izin vermedi. Kollarını destursuzca Firuze'nin bedenine sardı. Kızın sırtını gövdesine yasladı. Büyüdükçe, ikisi de birbirlerine eskisi kadar rahat ve sık temas edemiyorlardı. Fiziksel temasları her geçen sene bir öncekinden daha az oluyordu. Hele insan içinde... Tövbe estağfurullah. Ancak bayram seyran olunca, olmadı doğum gününde ancak insan içinde sarılıyorlardı. Yalnız kaldılar mı Firuze'nin ansızın Ecevit'in boynuna atlamaları vardı. Ecevit'in yanağına kondurduğu gizli saklı buseler... Firuze'nin camdan sarkıp yaptığı cilveler vardı. Birbirlerine pek karışıyorlardı, hesap da veriyorlardı. Bir başka erkeğin ya da kızın muhabbeti asla dönemezdi.

Bunların hepsi gizli saklıydı ama. Kimseler bilmiyordu, hatta bazen kendilerinden bile gizliyorlardı. İkisi de kendi içinde bir savaş veriyordu. Artık birbirlerini yalnızca arkadaş olarak görmedikleri aşikârdı ama elle tutulur bir adım yoktu. Bir kere Ali Ecevit, Firuze'nin yaşının on sekiz olmasını bekliyordu, ailelerinden çekiniyorlardı. Türlü türlü hal vardı ama en önce Firuze daha on sekiz değildi. "Bırak!" dedi Firuze tırnaklarını Ecevit'in ellerine batırırken. "Bırak dedim, bırak!"

"Firuze!"

Firuze hâlâ Ecevit'in fark etmeden elinde tuttuğu zarfı görünce çılgına döndü. Hırsla kâğıdı çekip aldı. "Utanmaz, rezil!" diye bağırdı. "Utanmaz! Çantana bile koymamışsın! Aşk mektubunu saklamamışsın bile!"

"Ya ne aşk mektubu Firuze?"

Firuze hırsla zarfı açtı ve kâğıdı çıkardığında Ecevit alıp yırtmak istedi. "Kızı tanımıyorum!"

"Yalancı!"

"Yemin ederim tanımıyorum Firuze!"

Ecevit, Firuze'yi sıkıca tutmuştu. Asla hareket etmesine izin vermiyordu. Firuze dolmuş gözleriyle mektubu okumaya çalıştı. Yaşları bir aşk mektubunun üzerine düşerken ilk cümleyi üç kez okuduktan sonra algıladı.

"Sevgili Ecevit,

Kalbin başka bir kadına aitse bu mektubun devamını lütfen okuma ve yırt at, şayet değilse lütfen bir şans ver ve oku."

Firuze nefes nefese duraksadı, Ecevit de onu duraksatan cümleyi okudu. Yanağını Firuze'nin şakağına yasladı, elini karnına bastırdı ve onu kendine hapsetti. Gözlerini çekti ve devamını okumadı. Firuze de okumadı. "Kızı tanımıyorum," diye tekrar etti. Firuze'nin direnen bedeni pes etti, çırpınmayı bıraktı. Kalbi ardında atlı askerler koşturuyor gibi atıyordu, Ecevit'in yakınlığını ancak fark etti. Kulakları ısındı.

İlk defa Ecevit ona arkadan sarılmıştı. Aklına Rose ve Jack geldi. Tam üç sene önce, vizyona girdikten iki yıl sonra Titanic yeniden

sinemalara gelince, Ecevit biriktirdiği parasıyla iki bilet almıştı, Firuze'yi götürmüştü. Biletler Firuze'nin anı kutusunda duruyordu.

"Tanımak istiyor musun?" diye sordu içinde bulundukları temasa rağmen. Olur de evet derse bileğinde onun saçlarını yolacak hırs vardı ama kalbinin durma noktasına geleceğini bilmiyordu.

"Asla," dedi Ecevit. Gözlerini yumdu ve Firuze'nin saçlarına ilk kez böylesine açık bir yerde, uluorta bir öpücük kondurdu. Onun da bir kalbi vardı ve o da devamlı bastırmaktan yoruluyordu.

"Çok güzeldi ama," dedi Firuze yine de. O da gözlerini yummuştu. Artık Ecevit'i istiyordu, onunla Ankara'nın sokaklarında el ele dolaşmak istiyordu. Hatta öpüşmek de istiyordu. Yok canım, hiç de ahlaksızlık değildi bu. İnsanın sevdiğini öpmesinden daha normal ne vardı bu dünyada? Öpüşmekten önce binlerce kötülük vardı.

"Allah sahibine bağışlasın," dedi, sonra yüreği titredi, ekledi. "Her güzeli."

Firuze gülümsemekle dudak büzmek arasında bir noktada kaldı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Ecevit'in çevresinde çok güzel kızlar vardı. Onlar günbegün güzelleşiyor, sanki Firuze de çirkinleşiyordu. Her şey matematik yüzündendi. "Beni?" diye sordu titrek bir sesle.

Ecevit iç çekti. "Seni de Firuze," dedi. Seni de bana bağışlasın.

"Beni kime bağışlasın?" diye sordu Firuze bastıra bastıra. Duymak istiyordu.

"Firuze," dedi Ecevit. Atilla Akın'dan aldığı o sert uyarı kulağında çınladı. Yanına gelmişti, bu sene birincilik gidecek mi elden Ali Ecevit, demişti. Ecevit, hayırlısı tabii ama müsaade etmem Atilla amca, demekle yetinse de omzuna konan el onu germişti. Atilla, Ecevit'in omzunu canını yakacak kadar sıkıyordu. Başarı senin ne kadar hakkınsa benim kızımın da hakkı. Bu sene kafasını karıştıracak, vaktini alacak şeylerle meşgul olmasına da sebep olana da izin vermem. Annesiyle birkaç ay İstanbul'a göndereyim diyorum, demişti. Ecevit nasıl yusuf yusuf olmuş da iki kelimeyi bir araya getirememişti öyle. Bence yapmamalısın, demişti sönük bir sesle. Sizden uzaklaşmak Firuze'ye iyi

gelmez, diye geveleyip durmuştu. Atilla da apaçık bir meydan okumayla, iyi o vakit, kızımın dikkatini dağıtan bir şey görürsen ya yok et ya da bana söyle olur mu evlat, demişti.

Bu, kendini yok et demekti.

Adam pek haksız da sayılmazdı. Firuze test kitabı görmeye tahammül edemiyordu, Ali Ecevit de dersten kaçmak için güzel bir sebepti. Ecevit matematik çalıştırmaya yeltenmişti ama yok, olmamıştı. Firuze nazla niyazla, işveyle cilveyle konuyu dağıtıyordu. En makulü bu sene ondan biraz uzakta durmaktı. Ders çalışmaktan başka çare bırakmamaktı ona. İstanbul'a gitmesinden bin kat daha hayırlıydı bu. Ecevit günde en az bir kere görüyordu, buna da bin şükürdü.

"Ben güzel değil miyim?" diye sordu Firuze merakla. Neden seni de bana bağışlasın demek bu kadar zordu? Güzel mi değildi? Ecevit daha sıkı sarmaladı. Düşünürse aklından geçeni söylemeyecekti. Aklı karışacaktı Firuze'nin, biliyordu.

"Ben güzeli seninle öğrendim, Firuze."

Kabul, annesi de güzeldi; babasının gül güzeli diyeceği kadar hem de. Ama o annesi olarak çok güzeldi. Annesi babası için nasıl en güzelse, Firuze de Ecevit için o şekil en güzeldi. "Beni kime bağışlasın o zaman?" diye sordu yine Firuze. Eğer ki söylemezse vallahi de billahi de Firuze başkasına bağışlasın diye bir başlayacaktı, kimseler de onu susturamayacaktı. Yavaşça Ecevit'e doğru döndü, Ecevit de buna müsaade etti. Yağmur çiseliyordu ama ikisinin de bir telaşesi yoktu. Öylece duruyorlardı. Firuze başını kaldırdı ve ona baktı. Sivilcelerini, kurumuş dudaklarını, çirkin saçlarını unuttu.

Ecevit usulca mektubu çekip aldı ve ilk cümleyi sesli bir şekilde okudu.

"Sevgili Ecevit,

Kalbin başka bir kadına aitse bu mektubun devamını lütfen okuma ve yırt at."

Gülümsedi, Firuze'nin tedirginlikle titreyen bakışlarına baktı. Gözlerini o bakışlardan ayırmadan kâğıdı yırtıp attı. Kâğıt parçaları

rüzgârda yaprak gibi uçuştu, Ecevit bu kez yanıt verdi. "Bana bağışlasın Firuze," dedi. "Senin gibi güzeli benden başkasına bağışlamasın."

Firuze, Ali Ecevit'in elinden tuttu sanki... Sevgilisi gibi. Ankara sokaklarında dolaşıyorlardı, gülüşüyorlardı, şarkı söyleyip dans ediyorlardı. Hatta... Hatta ne yapıyorlardı biliyor musunuz? Öpüşüyorlardı. Firuze tıpkı o izlediği filmlerdeki gibi, o sahnede hep Ecevit'le kendisini hayal ederdi, parmak uçlarına tırmandı ve Ecevit'e uzandı. Kollarını tıpkı o oyuncu kadınlar gibi Ecevit'in boynuna sardı. Onlar öyle yapıyorlardı, Firuze onları dikkatle izliyordu. Çevresinde başka öpüşen yok muydu? Vardı, olmaz olur muydu? Ama Firuze'nin gözü o oyuncular gibi öpüşmekteydi. İzlenesi, hayranlık duyulası, mest eden, romantik... Bunu yapabilir miydi bilmiyordu ama Ali Ecevit'in dudaklarına uzanırken amacı bunlardı. Ali Ecevit kıvrak bir hareketle müdahale etmese öpüşeceklerdi. Lakin şimdi Ecevit'in dudakları Firuze'nin dudağının kenarında bir buseydi.

"Yaş on yedi Firuze," dedi dudağının kenarından. Firuze tutulup kaldı. Şimdi ondan ayrılınca o ilk cesareti söndü, nasıl yüzüne bakacağını düşünüyordu. Tıpkı o artistler gibi gözlerini yummuştu, açmıyordu. Belinden tutmuştu, parmakları zarifçe okşadı. "Yaş on sekiz olunca, bana düşeni sana yaptırmam." Elbette ilk adımı Ecevit atmalıydı. Son zamanlarda Ali Ecevit'e göre Türkiye'de eşitlik biraz saptırılıyordu. Eşitlik sandıktaydı, sıradaydı, okuldaydı, mirastaydı, evlilikteydi. Eşitlik Ali Ecevit'e göre ilk adımda değildi. Elbette ilk adım ondan gelmeliydi. Aksi ona tersti.

Dudağının kenarına bir buse daha kondurduğunda Firuze dengesini kaybedecek gibi oldu. Ecevit sıkıca tuttu. Halbuki onun kalbi Firuze'den hızlı atıyordu. Tabii eşitlik burada da yoktu, daha kötü halde de olsa öncelik kollarına aldığı hanımefendide olmalıydı.

"Allah seni bana bağışlasın Firuze," diye tekrarladı. Sonra doğum gününe ne kadar vakit kaldığını anımsadı, gülümsedi.

Ali Ecevit, Kerem Asa'nın peşinden bir pırlantacıya girmişti. Aslında olay şöyle olmuştu. Ben girmek isteyince ve inat edince ben gitmeyeyim diye kendisi gitmişti. Belki orada bir şey duyar ya da öğrenirdik. Önce Kerem Asa içeriden çıktı, sonra da Ali Ecevit. Tam bir saattir Kerem Asa'nın peşindeydik. Ecevit geri geldiğinde hızla arabaya bindi ve çalıştırdı.

"Bir şey oldu mu?" diye sordum gözlerim arabayı takip ederken.

"Bir saatte sadece bir tane kol düğmesi seçti dangalak," dedi Ecevit. Neyse ki bu sefer uzun yol gitmedik de restoranların olduğu bir noktada durduk.

Kerem Asa'nın kapısı şoförü tarafından açıldıktan sonra yavaş adımlarla indi ve restorana doğru ilerledi. "Buraya rezervasyon olmadan bizi zor alırlar," dedim mekânın ismine bakıp. Ancak ve ancak soyadımı kullanırsam alırlardı.

"Girmemiz lazım," dediğinde Ecevit, eli telefonuna gitti. Atmaca soyadını kullanarak borcumuzu artırmaya gerek yoktu. Ben hallederdim.

"Bekle ben halledeceğim," dedim ve telefonunun üzerine parmaklarımı koydum, aramasını engelledim. Restoranın numarasını kısa vakitte bulurken aradım. Karşı taraftan zarif bir kadın sesi geldi ve restoranın adından sonra kendi adını da söyleyerek bana nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

"Merhaba, ben restoranınıza yakın bir yerdeyim de. İki kişiyiz, uygun masanız var mı şu an?"

"Maalesef," dedi kadın sahici olduğuna inanabileceğim bir üzgünlükle. "Şu an tüm masalarım dolu."

"Ah," dedim sahte bir üzgünlükle. "Anlıyorum. Yani aslında ben rezervasyon olmadan almadığınızı tahmin etmiştim ama daha önce ailemle geldiğimde, orada bir beyefendi herhangi acil bir durumda yardımcı olabileceğinizi söylemişti. Neyse o zaman, madem çok yoğunsunuz..."

"Levent Bey mi söylemişti?" diye böldü cümlelerimi kadın.

Tamamen palavraydı ama, "Evet," dedim. "Galiba. Emin değilim ama Levent Bey olmalı."

"Levent Bey'e bilgi vermek için soruyorum, adınızı öğrenebilir miyim?"

"Firuze Akın ben," dedim. Bedenimi Ecevit'ten uzak tuttum. "Annem Aylin Akın restoranınıza zaman zaman gelir." Bu, *Atilla Akın'ın kızıyım* cümlesini Ecevit'in yanında kurmamak için uydurulmuş yalan dolan bir cümleydi.

"Bir dakikanızı alacağım Firuze Hanım," dedi ve telefon sessize düştü. Ecevit'in ağzında bir şeyler mırıldandığını fark ettim ama dediklerini seçemedim. Bir dakika dolmadan bu kez bir erkek sesi duydum.

"Firuze Hanım merhabalar, kusura bakmayın beklettiğimiz için. İki kişi miydiniz toplamda?"

"Evet evet, müsait masanız var mı? Bir öğlen yemeği yiyip çıkacağız."

"Elbette buyurun, sizleri bekliyoruz." Ali Ecevit'e elimle işaret yaptım ve arabayı sürmesi için restoranı gösterdim.

"Tamamdır, bir dakikaya oradayız." Ecevit aracı uygun bir yere park etmek için uğraşsa da her halükârda vale bize yaklaştı. Muhtemelen kendilerine ait otoparkları vardı. Benim kapım açıldığında Ecevit kendisi indi ve anahtarı uzattı. Onu bekledim, bana yaklaştı ve yanımdan yürürken elini hafifçe belime dokundurdu. O öyle yapınca, varla yok arasında kendisini hissettirince ödüm koptu biraz hızlı ya da yavaş yürüyeceğim, bu konumu kaçıracağım diye. İçeriden bir adam bize doğru hızla yürüdüğünde kim olduğunu anladım. Selamlaştığımızda Ecevit benden önce Kerem Asa'nın konumunu tespit etti.

"Şu masa müsait mi?" diye sordu adama. Bizim için ayarladığı masanın orası olmadığına neredeyse emindim. Restoran çok büyüktü, bizi çok uzak bir masaya atarsa arabada beklemek daha makuldü.

"Evet evet," dedim sahte bir heyecanla. "Müsait mi orası?" Adamın beni hiçbir halükârda reddetmeyeceğini biliyordum. Öyle ki Ecevit'in deyişiyle arada kalan bakışları benim sözlerimle ikna oldu ve "Tabii efendim," dedi. Artık Kerem Asaların tam çaprazındaydık. Biraz uzun bir masaydı. Sanırım toplantı vardı. Kadın erkek karışık, hepsi şık giyimli insanlardan oluşuyordu. Üzerimizdeki kabanlar alındı, adam ikimize eşlik ettiğinde son anda benim sandalyemi de çektiğinde Ecevit'in gözleri kısa bir an adamın üzerinde kaldı ama çok uzun tutmadı, gözlerini devirdi ve çevirdi. Önümüze menüler bırakıldı, son birkaç şey söylendi ve baş başa bırakıldık.

"Yemek yiyelim mi?" diye sordum.

"Acıktıysan yiyelim."

Ben acıkmıştım, doyardım da ama Ali Ecevit'in doyacağı bir yer değildi burası. "Burası *fine dining* konsepti olan bir restoran, aç karnımızı doyuramayız."

"Ne?"

"Yani şöyle, seni doyurmayı amaçlamıyor. Sana az ama çok kaliteli yemek yemeyi vaat ediyor. Yani küçük bir porsiyonu, çok şık bir sunum ve lezzetle önüne koyuyor." Tam da o vakit Ecevit'in gözleri yanımızdan geçen garsona takıldı. Kaşları çatıktı. Kerem Asaların olduğu masayı kontrol ettim. Henüz ne yiyeceklerini seçmemişlerdi.

"Yani keriz sikiyorlar?"

"Ecevit!" diye kızdım hemen.

"Ne var?"

"Ayıp, deme öyle."

"Yapılabilecek en kibar yorumu yaptım. Zenginler hakkında, özellikle buraya gelen zenginler hakkında neler söylemek istediğimi tahmin edemezsin."

Buraların müdavimi değildim ama gelirdim. Özellikle annemle dışarı çıktıysak annem için buralar ve benzersiz tabaklar daima önceliğiydi. Buraya geldiğimi bilse esnaf lokantasına gittiğime ikna olmazdı, esnaf lokantasına gittiğimi bilse buraya ihtimal vermezdi.

"Biz sonra kokoreççiye gideriz," dedim yalnızca. Menüye baktım. "Şimdi tatlı yiyelim." En azından onların miktarları daha göz doyurucu ya da normale yakın oluyordu. "İstediğin bir şey var mı?"

"Sütlaç olur," dedi. Leyla teyzenin bize sütlü tatlılar yaptığını anımsadım o an. Bazen sütlaç, bazen kazandibi, bir de benim çok sevdiğim damlasakızlı muhallebi. Senelerdir hatırladığım tatlar ve anlar değildi bunlar, aniden geldi ve kalbimi vurdu. Ecevit'ten gelecek olanı öngörsem söylemek isterdim ama bilmiyordum. Yalnızca emin olduğum tek şey, hatırlamıyorum demesini de geçtim beni terslerle, çok bozulurdum. Burada bulunma amacımızı unutacak kadar çok kalbim kırılırdı, tuvalete gider

hüngür hüngür ağlardım. Ecevit'in düşmanıyken o sözlere tahammül etmekle, münasebete girdiği kadın olarak, ***yatağın ve evin sıcak*** demiş bir kadın olarak o sözlere tahammülüm bir olmazdı.

"Sütlaç yok," dedim menüye göz gezdirmeye devam ederken.

"Sabır selamet."

Garsona elimi kaldırdım ve yanımıza gelmesini bekledim. "İki tiramisu alabilir miyiz? Yanında da iki çay," dedim. Ecevit'e bırakırsam sonraki tercihi de kesin kazandibi ya da aşure olurdu. Sonra da sabır çekmeye devam ederdi. Genç adam notunu aldı ve başka isteğim olup olmadığını sorup yanımızdan ayrıldı. Ecevit de tercihi bana bırakmıştı, laf etmedi. Sanırım çaprazımızdaki masa da siparişlerini veriyordu. Uygun bir vakit olmalıydı ki Ecevit gözlerini dikmiş dikkatle izliyordu.

"Bu küçükken altına kaçırıyordu, hatırlıyor musun?" dedi Ecevit çenesinin ucuyla Kerem'i gösterirken. Cevap vermedim. Zaten ona da ancak bunu hatırlamak düşerdi. Camdan dışarı baktım. "Burnunu kurcalayıp kurcalayıp yer-"

"Ecevit tatlı yiyeceğim, midemi bulandırma."

"Şu mikrobun sana yaklaşmasına izin verme." Adamın hayatında belki aşkından ölüp bittiği bir kadın bile vardı. Dikkatini zerre çekmeyecektim. Zaten niyetim de dikkatini bir kadın olarak çekmek değildi, Firuze olarak çekmekti. Bana eski bir arkadaşı olarak baksa yeterdi. "Duydun mu beni?"

"O bana yaklaşmayacak zaten, ilk etapta ben ona yaklaşacağım."

"Bok yaklaşırsın," dedi açıkça. Zaten konuştuğumuzu başka türlü nasıl yapardım diye düşündüğü yoktu. Ecevit istiyordu ki adamla beş adım mesafeden yakınlık kurayım ve ikna edeyim.

"Kabalaşma," dedim yalnızca ve tüm dikkatimi masaya verdim. İş konuşuyorlardı, o profesyonel tavırları uzaktan belli oluyordu. Onlar da bizim gibi siparişlerini bekliyorlardı ama bizden uzun süreceği aşikârdı. Çok geçmeden bizim tiramisularımız da geldi. Önümüzde yapılan sunumu Ecevit boş bakışlarla izledi. Biraz daha uzasaydı kısa kestirecekti. Garson getirdiklerini hızla toparladı ve yanımızdan ayrıldı. Tatlı kaşığı

aldım elime. Ecevit beni izliyordu. Yarısını doldurdum ve ağzıma aldım. Damağıma bastırdım. Yumuşacık, taptazeydi. Kahve oranı da muhallebinin şekeri de yerindeydi. Ecevit'in de beğeneceğini hissettim.

Tatlı kaşığını o da doldurdu ve ağzına attı. Dikkatle onu izliyordum çünkü ben seçmiştim. Beğenmezse onu da ben yiyecektim ve Türk tatlısı ne varsa onu sipariş edecektim. Ben yalnızca yeni bir şey denesin istemiştim. Kaşlarını çattı. Bunun kahve tadından olduğunu anladım, beklemediği bir tattı. Sonra ifadesi yumuşadı ve dudaklarını yaladı. Biraz hoşuna gitti. Bunun sebebi de kremasıydı. Bunu da anladım. Sonra ikinci bir kaşığı aldığında usulca nefes verdim. İkinci kaşığı birinciye ara vermeden almıştı, bu beğendiğine işaretti. Birkaç saniyede bitirebilirdi ama benim yavaş yediğimi gözlemleyince bıraktı, yapmadı.

Gözlerim artık çoğunlukla Kerem Asa'nın masasındayken tesadüfen Ecevit'in elinde dolanan kutuyu gördüm. Siyah, kadife, Ecevit'in avcuna sığan bir büyüklükteydi. Ne zamandan beri elindeydi bilmiyordum. Kabanlarımızı verirken içinden mi almıştı? Araba sürerken elinde olsa elbet görürdüm.

"O ne?" dedim merakla. Ecevit'in de odağı bana kaydı, fark etmeden elinde çevirdiği kutuya baktı, kaşları havalandı ve kutuya karşılık mırıldandı. Dalıp gitmişti. Elinde tuttuğunun bile farkında değildi. Kutuyu ikimize de mesafeli olacak bir noktaya koyduğunda bir yüzük kutusu olduğuna emin oldum. Çok dikkatimi çekti, yalnızca ona bakmak, uzanıp almak, incelemek istedim ama önceliğimi unutmadım. Kerem Asa'nın olduğu yöne kısa bir an baktım, aynı sakinlikle sohbete devam ediyorlardı. Biraz olsun masaya konulana bakma hakkım vardı bence.

"İçeride uzun süre durunca almak zorunda kaldım," dedi. O da benim gibi kutuya bakıyordu, içinde bir yüzük olmalıydı. Bir kolyeyi alamayacak kadar küçük, bir çift küpe içinse büyüktü. Görevli kadının Ecevit'le uzun uzun konuştuğunu anımsadım. Elbette oraya giren her potansiyel müşteriye ürün satmak isteyecekti. "Yoksa satış danışmanı beni bırakmayacaktı."

Kaşlarım ilgiyle kalkmış, yalnızca kutuya bakıyordum şimdi. Çaprazdaki masayı unuttum. İçimde körpe bir merak, zıplayan bir çocuk, ritmi

bozulmuş bir kalp vardı. "Anladım," dedim sessizce. Sonra yeniden çapraz masaya bakmaya çalıştım, şimdi onlara bakmayı başarsam da zihnimdeki tek görüntü siyah kadife kutuydu. Aklımdakini görmek isteyişim gecikmedi. Kutu öyle bir noktada duruyordu ki ne benim ne de Ecevit'indi. Sanki bu konum özellikle seçilmişti. Belki sormamalı, duymamalı, bilmemeliydim ama küçük bir el parmak uçlarıyla uzanmış kalbimi dürtüyordu. *Sorsana, diyordu. Sorsana ne yapacakmış onu. Sor hadi, durma sor!*

"Ne yapacaksın şimdi onu?" diye sordum içimdeki zıplayan çocuğa yenilip. Ecevit'in gözleri kutudan bana kaydı, yutkundu ve bu konuşmanın sonunun gittiği yerden memnun kalmayacağını anladım. Hiç hoşnut değildi. Apaçık, *Firuze yapma* diyordu. Uzun süreli bir yanıtsızlığa izin vermedim. "Hım?" diye mırıldandım. "Aldın da ne yapacaksın şimdi onu?" Ondan en son yedinci yaş günümde bir hediye almıştım. O da bir kolyeydi. Tahmin ediyordum ki içimdeki zilliyi de o harekete geçiriyordu. Kendince eskiyi anımsıyordu, belki kendine verilsin istiyordu. Halbuki bu bir hediye değildi, Ecevit yalnızca bize değil, kimseye almamıştı onu.

Yine de çocuktu işte, inatla, ayaklarını yere vura vura, bayramlık ister gibi ısrar ediyordu. Yoktan anladığı da yoktu. İllet bir şeye dönüşmüştü. *Onu bize almadı*, desem de hiç laftan anlamıyordu.

Ecevit yüzüğe bakarken samimi bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi, bu kaçamak bir cevap değildi, bilmediğine emindim. Yine de bilmek isterdim; bana hediye etmek içinden, ucundan kıyısından az da olsa *en kötü Firuze'ye veririm* diye geçmiş miydi? Elimi çenemin altına koydum ve ortalığı izledim. Kutuya bakmadım. Cevabı beni tatmin etmiş gibi davranmak istedim. Bir yetişkin gibi davranmaktı amacım. İnsanların işlerine burnunu sokmayan, kendinin olmayana karışmayan bir yetişkin.

Lakin çok geçmeden kendimi tutamadım ve "İade et istersen," dedim aklıma geldiği gibi. Onda kalırsa, kime verileceği ya da kimlere verilme ihtimalini düşünür dururdum ve bu beni paramparça ederdi. Çok kısa vakitte oynadığım ilgisiz tavırlarım söndü. O yüzük kimsede olmasın istiyordum, Ecevit'te bile.

"Faturasını almaya fırsatım olmadı," dedi. O tarz bir yerin faturasız iade almayacağına emindim.

"Sat o zaman?" diye bir öneri sundum bu kez. *Yeter ki onu zihnimde sahipsiz bırakma.*

"Altın değil, para etmez." Ne dediğini hiç anlamadım, değerinin altında satılmasından mı bahsediyordu? Kerem Asa'nın masasına iki garson geldi ve yavaş yavaş yemekler yerleştirilmeye başlandı. Yüzük hâlâ aramızda duruyordu. "Keşke o an kendine saat alsaydın," dedim kaşığımın ucuyla tatlımı karıştırırken. Yemek istemiyordum, tadı da çok çirkinleşmişti. "Ya da ne bileyim kol düğmesi."

"Elim buna gitti."

"Boşa masraf," diye söylendim. Tamam, iyi kazanıyordu belki ama yine de parasını yerden toplamıyordu. Kutuya göz ucuyla baktım. Umarım kalkarken burada unuturdu, öyle sahiplenmemişti ki kendinden uzağa koymuştu. Böyle bir durumda beni arayacaklardı, ben de çöpe atmalarını isteyecektim. Aynen böyle yapacaktım. Yeter ki Ecevit'te kalmasaydı. İçinde nasıl bir yüzük vardı? Şekli, modeli nasıldı? Bir alyans olamazdı, tektaş olduğunu da sanmıyordum. İnşallah gidip o aceleyle mağazanın değil, dünyanın en çirkin yüzüğünü seçmişti. Şimdi o kutu benim yasaklı bölgemdi. Asla bakmayacaktım, durumunu sormayacaktım. Ne yapacaksa da öğrenmeyecek, kurcalamayacaktım. Belki de alıp saklayacak, kardeşine hediye etmek için köşede tutacaktı. Evet, bunu beğendim ve avuntum olarak seçtim.

Yüzüğü unutmak için çabalıyor, zihnimi meşgul ediyordum. İlk bulduğum fırsatta onunla çarpışmalıydım. Aklıma bir başka şey gelmiyordu. O zaman beni tanır mıydı? Televizyonda elbet görüyordu. Peki ya tanımazsa? O zaman ben onu tanımış gibi yapacaktım. İsmime yabancı olmadığına emindim. Kerem'e baktım tekrardan. Sofradan ne zaman kalkacaktı? Hiç kalkmazsa çıkışta nasıl yapacaktım? Kalabalık bir gruptu. Yeteri kadar dikkatini dağıtmazsam yeniden bu fırsatı yakalayabilecek miydim? Bu tesadüf onun dikkatini çekmeyecek miydi? Kuracağım cümleleri kafamda belirlemeye başladım. Tam o sırada karşımdan bir cümle duydum.

"Almak istersen al, senin olsun," dedi Ali Ecevit.

Sen de gel istersen demek kadar kırıcıydı bu. Belki bana yeniden bir takı hediye etmek istemiyordu, aklına gelip onu tetikleyecek gün açıktı.

Belki içinde bir yüzük var diye rahatça *al* diyemiyordu. Yüzük, bir noktada başka anlamlar da taşıyordu ya hani, sadece evlilik değil elbette. Söz, bir insanın bir başka insanı bağlılığına dayanan bir söz, semboldü aynı zamanda. Belki o yüzüğü bana verse, çok büyük anlamlar yükleyeceğimden çekiniyordu, belki söz vermiş olmak istemiyordu. İçinde bana karşı sürdürdüğü ve benim tarafımda olduğu bir savaş vardı, biliyordum. Belki o savaş onu zorluyordu şimdi.

"İstemem," dedim onun muallakına karşılık katılığım ve netliğimle. "Benim olmayan bir şeyi almak istemem." Gözlerinden geçen şaşkınlığı görmemek mümkün değildi. Bakışları değişti ve bunu gizleyemedi. Alacağımı sandı sanırım. O tamamen gönülsüz olsaydı ve benden nefret etseydi, onu bana vermek istemeseydi, ondan almak ve kendimin yapmak için her şeyi yapardım. Çünkü benim değildi, ben koparmazsam hiç benim olmayacaktı ama şimdi ne bana vermek istiyor ne de istemiyordu. Ne siyahtı ne beyazdı. Siyahı beyaza çevirmek için direnirdim ama griyi siyaha ya da beyaza dönüştüreceksem siyahı tercih ederdim.

Tatlımdan birkaç kaşık daha aldım ve çayımdan içtim. İkimiz de konuşmuyorduk. O yüzüğü Melike dışında başka bir hemcinsime verirse tek bir isteğim vardı, umarım gecelerce uyku uyuyamazdı. Kalbi patlayacak sanır ama yine de yaşamaya devam ederdi. Kendini yerden yere vurup bedenindeki sıkıntının yerini seçemezdi. Saçlarına aklar düşseydi ve o yüzüğü kime nasip ettiyse her gördüğünde aklına sadece ben gelseydim. Umarım, umarım, umarım...

Tek bir isteğim yoktu, bir sürü vardı. Kabul.

Kime söz vereceksin Ali Ecevit? Kime gani gani nasip olacaksın? Kime hiç leke taşımadan, bembeyaz, ak pak olacaksın? Kime duraksamadan açacaksın gönlünü? Kime bakarken içinde savaş bitecek de bayram başlayacak? Bayramların buruk geçmesin ama aklından da hiç çıkmayayım, Ali Ecevit. Ağzına attığın bir şekerde de burnuna çalınan bir kolonya kokusunda da beni anımsa dur. Beni hiç unutma. Söz verdim sanır diye korktuğun kadını söz vermesen de içinden söküp atama.

Kendi içimde öylesine nefes nefeseydim ki Kerem Asa'yı yanımdan kalkarken son anda fark ettim. Ecevit'le göz göze geldim. O fark etmemişti bile. "Gidiyorum," dedim ve kalktım. Belki kafasını kaldırıp Kerem'i görene kadar gittiğimi sandı. Yavaşça ve onu takip etmiyormuşum gibi peşinden yürümeye başladım. Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı duyuluyordu. Uçları dalgalı saçlarımı arkaya doğru bıraktım. Daha önce çok geliyor olacak lavabonun yerini hatırlıyordu. Emin adımlarla yürüdü. Ve erkekler tuvaletine girdi, kapı da arkasından kapandı. Kadınlar tuvaleti de hemen yanında kalıyordu. Hemen ileride de boydan bir ayna vardı. O tuvaletten çıktığından ben de aynaya doğru yürüyecektim ve çarpışacaktık. Aklımdaki plan buydu. Sabırla bekliyordum. Dikkat çekmemek için iki kere içeri girip ellerimi yıkadım.

Tuvaletin içinde kalacak şekilde iç tarafta beklerken dikkatim yan taraftan gelecek en ufak bir sesteydi. Ali Ecevit de oldukça sessiz şekilde geldi ama yine de bedenini hisseder gibi köşeden döner dönmez fark ettim geldiğini. Göz göze geldiğimiz gibi kafamı salladım *ne yapıyorsun* dercesine. O da aynı şekilde karşılık verdi. Adımları durmadı, tümüyle yaklaşınca tuvaletlerin olduğu yere ben çıktım ve önüne geçtim.

"Niye geldin?"

"Merak ettim."

Onu yavaşça geldiği yere doğru ittim. "Daha tuvaletten çıkmadı, dön hemen."

"Tamam, ben de lavaboya gireyim."

"Saçmalama. Gider misin?"

"İhtiyaç gidereceğim."

"Ecevit saçmalama."

"Kızım ihtiyaç gidereceğim diyorum, anlamıyor musun?" dedi ve beni aşıp erkekler tuvaletine doğru yürüdü. Eğer ki Kerem'le yaşamayı planladığım çarpışmayı Kerem ve Ecevit yaşamasaydı arkasından, "İhtiyacın batsın Ecevit!" diye bağıracaktım. İki de aynı anda kendilerini çektiğinde hızla kadınlar tuvaletine doğru girdim ve ilk kusura bakmayı duyduktan sonra sola doğru hışımla adımladığımda Kerem Asa'yı kendinden şüphe

ettirecek şekilde bu kez ben çarptım. Beklediğimden daha sert çarpıştık, Kerem Asa hızla beni belimden tuttu ve düşmemi engelledi.

Bu tamamen art niyetsiz bir refleksti. O yüzden dengemi koruduğumda hızla beni bıraktı ama elleri tetikte bekledi. "İyi misiniz?" diye sordu gözlerime bakarken. Tuvaletlere giriş kapıları kuvvetle açılan ve bırakıldığında hızla kapanan kapılardı. O yüzden Ecevit'in açık tutması için göze çarpacak bir temasa ihtiyacı vardı.

"İyiyim," dedim kısık sesle. Sanki başım dönmüştü. "Siz iyi misiniz?" Gözlerimi iri iri açtım ve yüzüne baktım. Beni anlasın diyeydi bu. Bence zaten bu dünyada Ecevit hariç herkes beni soyadımdan ya da gözlerimden tanırdı. Kerem'in mavi gözleri ilk andan kısıldı. Evlerinde, bunca çıkardığımız kaos elbet konuşuluyordu. Benim babama meydan okuduğum gün kimbilir kaç kez çevirip çevirip izlenmişti?

"Ben de iyiyim de..." dedi ve durdu. Biraz geri çekildi ve uzaktan süzdü beni. "Biz tanışıyor muyuz?" Sorsa da kendinden emindi. Zaten böyle bir adamın bence direkt sorması bile büyüktü. Ben de onu süzdüm. "Bana da çok tanıdık geldiniz ama yok, bence karşılaşmadık."

"Firuze?"

Adımı da ben söylemeden açıkladı. "Bana da..."

"Firuze Akın mı? Atilla amcanın kızı, Firuze?"

Başımı salladım, o konuştukça verdiği her bilgiye çok şaşırıyor gibi davranıyordum. "Maalesef çıkaramadım."

"Kerem ben," dedi gülümseyerek. "Kerem Asa. Mümtaz Asa'nın torunu!" Bana bir kez daha uzaktan baktı. "Firuze, ne kadar büyümüşsün!"

Annemin abartılı sahnelerinden bir oyuncu gibi gözlerimi kocaman açıp dudaklarımı araladım. "Kerem?" dedim yüksek sesle. "Ciddi misin sen?"

"Asıl sen ciddi misin? Benim!" dedi ve o an ikimiz de o kadar sahici gibiydik ki, iki eski dost misali kollarımızı açtık ve kendimi Kerem'e sarılırken buldum. Annemi anladığım dakikalar içindeydim. *Gerçek bir oyuncu, o ana inanır Firuze*, demişti. Beni bu kadar hoş karşılayacağı aklımda hiç yoktu. Sıkı sıkıya sarıldı, gören de birbirimizi birkaç yıldır görmeyen ama öncesinde devamlı görüşen insanlar sanırdı. Bu sıkı sarılmanın sonunun gelmeyeceğini anladığımda ondan sözlerimle ayrıldım.

"Neler yapıyorsun, nasıl gidiyor, neler yaptın?" dedim ve ayrılırken ellerimizi sıkı sıkıya tuttuk. Buna ben değil, o sebep oldu. Aslında çocukken eve çok sık gelirdi, benimle de çok oynamak isterdi ama Ecevit'i hiç sevmezdi. Evet Ecevit'i, Ecevit olduğu için sevmezdi. Babam onların ailesi geldiğinde Ecevit'i akşam yemeğinde istemezdi. Annemin kızarak, "Leyla zaten göndermez!" dediğini hatırlıyordum. Sanki Ecevit o masada olsa, tüm konuşulanları toplayıp insanlara yayacaktı. Bunu asıl ben yapıyordum. Ne konuşuluyorsa üzerine on ekleyip gidip Ecevit'e anlatıyordum.

Yine öyle bir zamanda Ecevit'i dışlamış ve âdeta akran zorbalığı yapmaya kalkışmıştı. Çocuk da olsa zihniyetinin altında ailesinin ona yüklediği, biz önemli insanların çocuklarıysak bizim gibi ailelerin çocuklarıyla oynamalıyız fikri vardı. Ve Ecevit onun kafasında o ailelerden değildi. Halbuki oyun oynarken akranı olduğu Ecevit'le on kat daha iyi anlaşırdı. Dışladığı an Leyla teyzenin Ali Ecevit'i telaşla aramızdan almaya çalıştığını anımsıyordum. O hissi hiç tatmasın istemişti ama benim anladığım yerde Ecevit de hayli hayli anlamıştı.

Onun Ecevit'e bir kez yapabildiğini ben o günden sonra her geldiklerinde en çirkin şekilde ona yapıyordum. Yalvarıp ağlasa da onunla oynamıyordum, peçetemi bile paylaşmıyordum ve küçük bir zorba gibi davranıyordum. Hınçla aşağılıyordum, Ecevit'le nispet yapa yapa oynuyordum. Çocuk için şimdi düşününce ben bir travma sebebiydim. Zaten sadece bir kez ishal olduğu için altına kaçırmıştı ama ben o hışımla Ecevit'e demek ki yalanlar söylemiştim ki Ecevit bu yaşında da ilk bunu hatırlıyordu. Kısacası bana şimdi nasıl bu kadar güzel ve hoş bakıyordu bilmiyordum. Yolunu değiştirse yeriydi.

"Bizim aile şirketinde yönetim koltuğunun vârisiyim şimdi," diye anlattı. Akademik olarak başarısız bir çocuk olduğunu anımsıyordum ya da bu Ecevit'e söylediğim ve inandığım yalanlardan biriydi. "İngiltere'de okudum. Döneli dört beş sene oldu. Sen neler yaptın diyeceğim ama biliyorum. İlk sergin hâlâ konuşuluyor."

Zaten bunların biri bile Türkiye'de okumazdı. O yarım akıllı Bülent, babama insan gibi yaşayacağına dair bir güven verseydi Bülent de Türkiye'de

okumazdı. Hiç şaşırmamıştım Kerem'e de. Ve iyi ki *neden beni sergiye davet etmedin* dememişti. Ne derdim bilmiyordum.

"Harika işler başarmışsın!" dedim coşkuyla. "Çok mutlu oldum Kerem ya! Hatta biliyor musun, geçen anneme Mümtaz amcayı rüyamda gördüğümü söylemiştim. Hem de iki gece. Nasıl, iyi mi?"

Şans benden yanaydı, her halükârda oklar bana dönüyordu. Kullanacağım şekilde malzeme çıkıyordu. "Dedem hasta Firuze," dedi ve benim adım Arif'e çıktı. Oyunculuğum biraz düştü, yeterince üzülemedim.

İnşallah tez vakitte geberip giderdi.

"Ya... Neyi var?"

"Artık çok yaşlı," dedi ve bunu muhtemelen her açıkladığı an gibi acıya boğuldu. Ellerini öfkeyle sıktım. *Can çekişe çekişe ölür inşallah.*

"Umarım iyi olur. İçime doğmuş demek ki. Babam ve onun arası ne kadar bozulsa da benim sevdiğim biriydi. Hâlâ öyle. Onların arasındaki mevzu beni ilgilendirmez."

Başını hızla salladı ve söylediklerim karşısında gözleri parıldadı. "Kesinlikle, kesinlikle Firuze. Aynıları benim için de geçerli, ben de babanı çok severdim. Hâlâ severim. Çok saygı duyduğum bir adam. Geldiği konum gurur verici. Babam da babanı hiç kötü anmaz. Gurur duyduğunu düşünüyorum ben hatta."

Tam bu noktadan girmeliydim işte. Onun zayıf noktası şimdi hasta dedesiydi. Yakalamıştım. "Keşke böyle olmasaydı, gelip görebilseydim Mümtaz amcayı," dedim ve başımı hafifçe büktüm.

Sanki çok mühim bir eylemden imkânsız gibi bahsettim. Direkt oltama düştü. "Neden gelmeyesin?" diye sordu. "Bizim kapımız sana daima açık. Aksine, dedem seni gördüğüne çok sevinir." Gözlerimde o ışığı yakaladığını sandı ve üzerime geldi. Kendisi tam şimdi davet edecekti. Görebiliyordum.

"Babamın nasıl karşılayacağından emin olamıyorum Kerem. Deden hasta, onu tetiklemek istemem ama çok isterdim... İnan. Dediğim gibi rüyama kadar geldi." Ellerimi artık havada tutmaktan yorulmuştum ve elin adamının ellerini tutmak beni rahatsız ediyordu. Saçlarıma dokunacak gibi yaptım ve ellerimizi ayırdım.

"Babanın muhakkak haberi olmak zorunda mı?"

Başımı iki yana salladım. "Benim için hayır ama sizin evden birinden duyma ihtimali yok mu?"

Kerem bu kez bir temas bağımlısı gibi koluma dokundu. Kolumu sıvazladı.

"Bu mümkün değil. Hatta Firuze izin ver annemi arayayım, bu gece bir misafirim var diyeyim. Akşam yemeğe davet edeyim seni. Onlara da sürpriz yaparız. Dedem için de biraz moral olur. Gereken uyarıyı da yaparım ben aileme. Bizim misafirimiz olduğunu elbette sadece biz biliriz."

Kendimi mental olarak bugüne değil, en az yarına hazırlamıştım. Tamam, bugün gibi hareket etmiştik ama yine de *hemen bugün gel* demez sanmıştım. "Evdekilere emrivaki yapmış olmaz mıyız?" diye sordum hâlâ muallakta olduğumu sansın diye.

"Aksine, o kadar sevinirler ki... Annem sana bayılıyor Firuze. Hatta sergine davet etmediğin için sana biraz kırgındı. Bazı tablolar başkalarının oldu diye dünyanın en mutsuz kadını."

Annemin de annesini hiç sevmediğini hatırladım. Bunun sebebi neydi, haklı mıydı bu sevgisizliğinde bilmiyordum ama hoşlanmıyordu. Olur da gittiğim öğrenilirse nasıl gidersin diye ilk annem bana saldıracaktı. "Yani ben..." dedim ne söylemem gerektiğini bilmezken. Bize düşman olduklarını sanırdım, onları davet etmek aklımın ucuna bile gelmemişti. Zaten ne babam ne de annem isterdi. Davetli listesi de onlara göre ayarlanmıştı. Benim adını verdiğim üniversiteden yalnızca birkaç hocam vardı. Başka da çağırabileceğim kimsem yoktu.

"Anlayabiliyorum," dedi anlayışla. "Büyüklerin mevzusu. Hiç canını sıkma. Annem unutmuştur. Ama sen gel, çok mutlu olurlar. Firuze sen bizim için, bazı mevzuların üstündesin," dedi ve bana bir dejavu yaşattı. Dışarıdan ne sevilesi duruyordum öyle, hayret ediyordum.

"Peki madem, o zaman bana adresini iletirsen, akşam söylediğin saatte gelirim."

"Saçmalama, ben alırım seni."

"Hayır, lütfen. Ben gelirim," dedim hızla. Beni Ecevit'in bırakması gerekiyordu. Bir şekilde engel olmam lazımdı. "Gazetecilerin, hatta

magazincilerin kıskacındayım. Nerede ne çekileceği belli olmuyor. Yarın sabah saçma sapan bir haberle uyanmayalım. Sen bana adresi atarsın," dedim ve telefonumu cebimden çıkardım. Arama kısmını açıp telefonu uzattım. Numarasını tuşladı ve kendisini aradı. Numaramı kaydetti.

"Şoför gönderebilirim," dedi.

"Hiç gerek yok inan. Ben geleceğim. Çok *incesin*."

Tam o vakit gözlerinden hayranlık dolu bir ifade geçti. Hiçbir art niyet sezmedim. "Sen de çok güzelsin," dedi. Rahatsız eden bir tonda değil, sadece içinden geldiği için. Hatta dostça. Alparslan'ın bana güzel olduğumu söylemesi gibi hissettirmedi. Sadece güzeldim ve söyledi. O vakit bana biraz yaklaşmak istedi. Sarılacağını anladım ama istediğim bir şey değildi, daha fazla bir temasa giremeyeceğim kadar oyunculuğumdan kopmuştum. O vakit tuvaletin kapısı sertçe açıldı ve Ecevit zaten kapının önünde olduğumuzu bile bile, hiç bilmiyormuş gibi aramıza dalacak kadar çarptı bize. İki kara parçası gibi birbirimizden ayrılmak zorunda kaldık. Geriye doğru savrulmamı belimden tutarak engelledi ama çok da durmadı, geçti aramızdan. Teğet geçti beni.

"Beyefendi," dedi Kerem ama dönüp de bakmadı. Kerem'in yüzünü bir sonraki görüşünde tanıyacağı kadar muhatap olmamalıydı. Tam o vakit ben de aramızdaki mesafeyi korudum.

"O zaman akşam görüşürüz," dedim gideceğimi belli ederek.

"Bir iş yemeğindeyim, bana eşlik etmek istersen..."

"Olmaz elbette. Akşam görüşeceğiz zaten. Benim de işlerim vardı, onları halledeyim," dedim. Akşama şunun şurasında ne kadar kalmıştı ki? Bir an önce buradan çıkmamız lazımdı.

"Peki sen bilirsin," dedi ve önden yürümem için işaret etti. Restoranın iç kısmına doğru geçtik. Masaya baktım, Ecevit çantamı almıştı, ortalıkta gözükmüyordu. Kerem ilk geçen garsonu çevirdi ve "Hanımefendinin hesabını kapatalım," dedi.

"Hayır tabii ki, saçmalama."

"Hanımefendinin masası çıkan beyefendi tarafından kapatıldı," dedi garson. Kerem'in gözleri bana kaydı. "Arkadaşımla gelmiştim ben de," dedim gülümseyerek. Kerem başını salladı ve gülümsedi. Masamıza baktım,

yüzük kutusu yoktu. Masa toplanmıştı. Ben burada olduğuma göre ve kimse bir şey söylemediğine göre kutu masada bırakılmamıştı.

Başımla Kerem'e son kez selam verdim ve yavaşça çıkışa doğru ilerledim. Kabanım getirildiğinde, "Beyefendi arabada beklediğini iletmemizi istedi," dediler. En doğrusunu yapmıştı. Yan yana birbirimizi tanımamazlıktan gelsek de çalışanlardan biri ikimizi de ilgilendiren bir şey söyleyebilirdi. Kabanımın kuşağını önden bağladım ve restorandan çıktım. Ecevit aracı çalıştırmış beni bekliyordu. Topukluların izin verdiği kadarıyla koştur koştur Ecevit'in yan koltuğuna geçtim. Zaten beni gülümseyerek karşılamasını beklemiyordum.

Suratı asık ya da belki de ciddiydi. Bense onun aksine, keyifliydim. "Hallettim," dedim. "Akşam yemekteyim."

"Duydum."

Avcunda tuttuğu bir kutu yoktu artık. Demek ki cebine kaldırmıştı. *Kimbilir kime verecekti, kimbilir...* Bunun düşüncesi içimde harıl harıl bir ateşi kaynatıyordu. Onun öfkesine taban tabana zıt gittim ve gülümsedim. *Kimbilir kime verecekti...* Bu soru zihnimi bir ağaçkakan gibi eşeliyordu. Direksiyondaki elini açıp kapattı. "Beni atölyeye bırakır mısın?" dedim. "Akşama kadar çalışacağım. Bir tablo hediyesiyle gitmek istiyorum."

Amacım annesinin gönlünü hoş etmek değildi, Mümtaz Asa'nın benden sonra atacağı ya da her baktığında içini karartacak bir tablo yapmaktı. Ona sonunu ecelle değil, insan eliyle, çekeceği cezanın bu dünyayla başlayacağını hissettirmekti. Ecevit'in kaşları havalandı ve bana baktı.

"Çok *incesiniz* Firuze Hanım," dedi. Öyle iğneleyiciydi ki sesi, hangi tarafından battığını anlamadım. Bana *hanım* demesi bile hiç güzel değildi.

"Öyleyimdir."

"Öylesin öylesin de," dedi ve arabayı ikimizi de sarsacak bir hamleyle çalıştırdı. "Herkesi niye ince görüyorsun, domuz gibi heriflere incesin diyorsun hiç anlamıyorum."

Bu, konuşmalarımızdaki dört harfli bir kelimeye bile takıldığını belli etmekti. "Sana da söylemiştim bir kez, yanlış mı hatırlıyorum?" diye

sordum. Ters bir bakış attı. Susacak ve devam etmeyecek sandım ama, "Sana sarıldı mı?" diye sordu dayanamadan. Evet dayanamadı, kendini dizginleyemedi.

"Sarıldı," dediğimde Ecevit'in aracı hızlandırışını izledim. "Dostça." Bacak bacak üstüne attım ve kollarımı da önümde bağladım. Yolu çatık kaşlarımla izledim. Ecevit aracı tek eliyle sürmeye başladı, diğer eli çenesini ovuşturuyordu. İnkâr edemeyecektim, hissettiği ve onu mutsuz eden neyse, bundan büyük bir keyif duyuyordum. İçimde kötü bir şeyden doğan çirkin çiçekler vardı. Ama ne olursa olsun çiçekti işte.

"Dostça," dedi.

"Dostça," diye destekledim ki dostçaydı da zaten.

"Sana bir söz etti, o da mı dostçaydı?" dedi bu kez tutuk bir sesle. Çenesi mi kilitlenecekti? Elimde bir değnek olsa ve bunu engellemeye gücüm yetse yine de engellemezdim. Çenesinin kilitlenmesinin önüne geçmezdim.

"Çok güzelsin dedi, o mu?"

"Cümlelerin hiç hoşuma gitmiyor."

"O insancaydı," dedim ona bakıp. "Güzellik göreceli bir kavram değil mi Ecevit?" Dişlerimi birbirine bastırdım ve gülümsedim. Kalbimde biriken yükleri atmıyordum, sadece hatırlıyordum. "Onun için güzel olan senin için güzel olmayabilir. Güzellik göreceli bir kavram. O yüzden onu tamamen insanca söyledi." O beni güzel bulmuyor diye bir başkasının da güzel bulmayışına laf mı edecekti? Ne saçmaydı, ne küstahça bir istekti. Çok hadsizceydi. O yüzüğü başkasına verdiği takdirde uykularının ona haram olmasını istemem kadar hadsizceydi hem de. "Ama hal ve tavırlarından ne sezdin dersen, rahatsız olduğum hiçbir şey yoktu. Tümüyle dostçaydı. Ben de ona ayak uydurdum çünkü isteklerimi amaçlarımın gerisinde tutuyorum."

Ecevit sürdüğü arabayı aniden sağa çektiğinde adrese geldiğimizi sandım ama hayır, çevremizde Mümtaz Asa'ya ait olacak bir ev yoktu.

"Neden durduk?" diye sordum. Yola çıktığımızdan beri ikimizden de ses seda çıkmıyordu. Surat mı asıyorduk yoksa gergin miydik bilmiyordum ama kendi adıma konuşmak istersem ikisine de *yok* demezdim. Ecevit'e surat yapasım vardı ve çok gergindim.

"İstersen arkaya geç, şoförün konumundayım. Dikkat çekmeyelim."

"Saçmalama," dedim hızlıca. Kimseye neden şoförümün yanında oturduğumun hesabını vermek zorunda değildim. "Düşünseler de bunu kibirlerinden sormazlar. Merak etme, hadi devam edelim," dedim. Üzerimde siyah uzun kollu, V yaka göğüs dekolteli bir elbise vardı. Ama dekolte göğüslerimin büyüklüğünden dolayı göz almıyor, yalnızca zarifçe oturuyordu. Ecevit olduğu yerde camı açtı ve bir sigara yaktı, arabayı sürmedi.

"Sigarayı sonra mı içsen Ecevit?" dedim sabırsız ve tedirgin bir sesle. Bilmeliydi ki o stresini sigarayla atıyorsa benim atacağım tek bir şey bile yoktu. Bir an önce varmak istiyordum. Sesi soluğu çıkmadı.

"Huzursuzum," dedi bir zaman sonra.

"Ben de," diye karşılık verdim. "Senin durup sigara içmenin bana bir faydası olmuyor ama."

Ecevit açık camdan sigarayı fırlattı ve dumanı bana bakarak üfledi. "Artık bana da olmuyor," dedi yalnızca. Dudaklarını ıslatıyor, sakallarını sıvazlıyor ama asla aracı hareket ettirmiyordu. Beni götürmek istemiyordu ve Ali Ecevit süreç boyunca hep bu iç sıkıntıyla hareket ediyordu. Eninde sonunda gideceğim yerlere gitmemeli diye set koyup kendini hırpalıyordu. Mümtaz'a benden başka nasıl böylesine hızla ve daha az dikkat çekecek şekilde ulaşabilirdi ki?

"Sürsene Ecevit."

"Gitmeni istemiyorum."

"Ecevit," dedim sabırla. Onu daha çok germekle aramızı ikimizi de daha kötü yapacak bir halde bırakmamak arasındaydım. "Belki de şu ana kadar gittiğimiz çoğu yerden daha güvenli bir yere gidiyoruz. İnan ki kimse bana zarar vermeye cesaret edemez. Ne olurs-"

"Tek mesele o değil Firuze," dedi sıkıntıyla.

"Mesele ne?" diye hiddetle sordum. Beni mi istemiyordu, ayak bağı mı oluyordum yoksa Behçet içine bir güvensizlik tohumu mu ekmişti? Ne söyleyecekti? Ben miydim sorun? Tek mesele o değil, diyordu. Şu noktada

bana ne söylerse biliyordum ki öfkelenecek, hatta kırılacak, belki paramparça olacaktım. Onu böyle derin düşündüren şey beni mutlu etmezdi. "Mesele ne? Açıkça konuş benimle? Mesele benim canım bile değilse ne? Tam olarak ne derdin? Gerçek-"

"Mesele, sana bugün çok güzelsin diyen adamın masasına, seni kendi ellerimle götürmem!" O da tıpkı benim gibi bağırdı, hiddetlendi. Kendimi kırılmaya, parçalanmaya o kadar hazır etmek için uğraşmıştım ki böyle tek parça kalışımı anlayamadım. Bu derinden gelen öfke karşısında tutulup kaldım. Dışarıdan bana öfkelendi sanırdı insan ama kendini paralamak istiyordu, gözlerinde bile kendimi değil, kendisine duyduğu öfkeyi görüyordum. Beni bile görmeye tahammül edemedi ve gözlerini devirdi, elini bana doğru kaldırdı. "Hiçbir yorum getirme," dedi öfkesini benden çıkarmak istercesine. "Söylediğimi çürüt diye söylemedim. Hiçbir yorum getirme," dedi tahammülsüzce. Halbuki ağzımı bile açmamıştım zaten. O bugün restoran çıkışı tavırları nasıl içimde çirkin çiçekler açtırdıysa bir benzerini daha az bir hınçla hissettim. En azından o çirkin çiçekler içinde sevinçle koşturmuyordum ama ne ben ne de içimdeki zilli memnuniyetsizdi. Hatta o, o çiçeklerden bazılarını koparıyor, taç yapıyordu.

Sanırım ben de münasebete girdiğim bir adamı, ona çok yakışıklı olduğunu söyleyen bir kadının masasına bırakmak istemezdim. Anlayışla önüme döndüm ve başımı salladım. Zaten asıl mesele buydu, Ecevit eskiden yalnızca benim canım için kaygılanıyordu. Şimdi derdi tasası bir de kendisiyleydi. Başka bir anda olsa yapmayacağı şeyleri yaparken buluyordu kendini, engel olmadıkları vardı ve bunları yapmaktan başka çare bulamıyordu. Ecevit'in içinde bir dava büyüyordu. Zaten asıl mesele de bu değil miydi? Ali Ecevit'in davası olmak. Nadide çiçeği olmayı başaramamak ama davası olabilmeyi becermek. Derin bir nefes aldım. Sanki ölsem de bu anı tattığım için içimde bir taraf artık gam yemeyecekti.

Tıpkı onun söylediği gibi yorum yapmadım. Bundan da hoşnut olmayacağını biliyordum. Ne zaman ki bir sigara çıkardı, o vakit hareket ettim ve çakmağına ondan önce uzandım. Bunu yapmayı sanırım özlemiştim. Sigarasını o gözlerimin içine bakarken yaktım ve bam teline basacağı o yorumu yaptım. "Zor olmalı."

Alay etmiyordum, onu anlamaya çalışıyordum ama onunla sıkıntısını paylaşmıyordum. Paylaşmayacaktım da. Gecelerce uyumamasını dileyen de ben değil miydim zaten? Ali Ecevit'in içinde dert olacaksam, buradan yana olmak hayallerimi süsleyecek şatafattaydı. İçimdeki zillinin değil, bizzat yirmi beş yaşında genç bir kadının tutkusu kalbimi harladı. Bir intikam ateşi değildi bu ama hafife alınabilecek bir istek de değildi. Elim yakasına gitti. Bozulmamıştı ama bozulmuş gibi davrandım. Düzelttim. "Ama benim güzelliğimden bahseden erkeklerden uzak dursak hayatım boyunca her işim yarım kalırdı."

Elimi yakasını düzeltmişim gibi geri çekmek istedim ama sigarasını dudaklarının arasında bıraktı ve hışımla bileğimden tuttu. Ona hiç yardımcı olmuyordum değil, yardımcı olmak değildi amacım. Boşta olan eliyle sigarasını dudaklarının arasından aldı. Aramızdan çekti. "Firuze," dedi tok bir sesle. Hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Halbuki tam olarak söylediğim gibi olmuştu. Güzelliğimden bahseden erkeklerden uzak durmuştum, bazen işlerim de yarım kalmıştı ama bunu ölsem bile ona söylemezdim.

"Dinliyorum Ecevit."

"Seni yine uyarıyorum, gevşek gevşek konuşma benimle."

"Sana yeniden söylüyorum, öyle konuşmuyorum," dedim ve kolumu çekmeye çalıştım. Tamamen palavraydı. Kolumdan daha sıkı tutacağını bilmesem kolumu asla çekmezdim. Yüzlerimiz de dip dibe kaldı. Ecevit sigarasını tuttuğu eliyle arabasının ışıklarını kapattı. "Bunu neden bu kadar sorun ediyorsun?" diye sordum meydan okurcasına. "Benim için güzel olmayana bin kişi güzel desin, biraz bile güzelleşmez gözümde. Bırak bin kişi bana güzel desin," dedim kısık sesle. Bileğimden haşin bir baskı uyguluyordu. Yutkundum. Gözlerini çok net görüyordum. Perde inmişti âdeta. "Beş para etmiyorsa bin kişi güzel dese ne fayda senin için?" Yüzümü ona doğru ittim. Burunlarımız çarpıştı, nefesi öylesine hızlanmıştı ki birazdan kriz geçirecek sanırdım.

Firuze, dedim kendi kendime. *Güzelliği beş para etmez Firuze. Güzelliği beş para etmeyen Firuze. Bin kişinin gözünde güzel olsan ne olur, bir adamın gözünde beş para etmedikten sonra?*

"Firuze," dedi nefesi kesilmiş halde. Sırtımdaki her yükü ona yüklemiyordum çünkü benden eksilen yoktu. Ben olduğum gibi yoluma devam ediyordum.

"Dinliyorum Ecevit," dedim aynı sakinlikle. "Söyle. Çekinme. İnsanlara engel olamazsın. Beni güzel bulmayan kadar güzel bulanın da hakkı. Söylesene. Güzelliğin beş para et-"

Dudaklarımı dudaklarının altında ezdi ve elindeki sigarayı sanırım yeniden camdan dışarı fırlattı. Rüzgâr esti, ateş gibi yanan yanaklarımı okşadı, Ali Ecevit beni ensemden yakaladı. Bin bir duyguyla öptü beni. Öfkesi, nefreti, kızgınlığı, pişmanlığı, tutkusu... Bileğimi bıraktığında gerisinde ince bir sızı kaldı. Oldukça hırçındı. Hiçbir kötü duygusunu üstüme almıyordum. Hepsi kendisineydi. Biraz olsun üzülmüyordum. Ne yaptıysa kendisi yapmıştı. Ecevit'e karşı içimde ne büyüyorsa aynı hızda bir nefret de büyüyordu. Onu artık bazı zamanlar mahvetmek istiyordum. Elimi boynuna geçirdim ve tırnaklarımla ensesine baskı uyguladım. Beni bu gece, bana çok güzel olduğumu söyleyen bir adamla aynı masaya gönderecekti ve bu ne kadar canını yakabilirse o kadar yaksaydı.

Ciğerimiz sızlayana kadar öpüştük, birbirimizden hırçınca koptuk. Biz birbirimizi yok edecektik. "Kimsenin hakkı değil."

"Herkesin hakkı," dedim inatla. Alnını alnıma çarptı.

"Kimsenin hakkı değil."

"Kendini kandırma."

"Beni kışkırtma," dedi başımdaki parmaklarıyla baskı uygularken. "Benimle bu toplara girme. Ben o adam değilim."

"Hangi adamsın peki? Dürüst müsün mesela?" Dudaklarını çeneme sürttüğünde gözlerimi yumdum, saçlarını avuçlarımın içine kıstırdım.

"Yalancının tekiyim." Gördüğüm en dürüst adamdı ama her sıkıştığında kendini yalanla koruyordu. İnanmıyordum. Bir zamanlar Ali Ecevit'in hayatında iki lokma ekmek kadardım ve güzelliğim beş para etmezdi. O kırk fırın ekmek de yese beni aksine inandıramayacaktı. Yalancı.

"Güzelden anlıyor musun?"

Cevap veremedi. İki ucuna da dokunamadı. Ne dese onu altında bırakacaktım. Yeniden dudaklarıma uzandı. Korkunç bir hızla birbirimizi

öpüyorduk. İlk kez Ecevit'le öpüşürken dudaklarımın yandığını hissediyordum. Ben nefes nefese kalsam da o titriyordu.

"Anlamazlıktan geliyordum."

"Pişman mısın?" Bu cümleleri arka arkaya kurmuyorduk. Her sözün arasında dudaklarımız yeniden birleşiyordu. Ecevit bir kez daha benden ayrıldı.

"Köpek gibi."

İçimdeki tüm çirkin çiçekler soldu, toplandı ve temizlendim. Sessiz, yerine sinmiş bir pişmanlık değildi bu kez. Tutkunun ateşiyle çırılçıplak kalmış, çaresiz bir pişmanlıktı. Yüreğimden birkaç gramlık acı attığımı hissettim. Psikoloğun zihnime bıraktığı soruyu anımsadım. *Hak etmek istedim ilk kez.*

Ecevit'le alın alınaydık. "Bunu sana almak değildi amacım," dedi eli cebine giderken. "Ama bunu görünce aklıma sen geldin." Cebinden çıkardığı kadife kutuya baktım. "Bu ya senin ya da hiç kimsenin. İade etmeyeceğim, satmayacağım. Almazsan başkasına da vermeyeceğim. Görünce aklıma sen geldiğin için aldım."

Burnumun direğinde bir sızlama hissederken kadife kutuya uzandım. Kalbim hızla atıyordu. Kutuyu açtım. Tam açmış bir nilüfer çiçeği, üç boyutlu, zarif bir yüzük gördüm. Nilüferin yaprakları; ışığı yansıtan berrak, markiz kesim taşların katmanlı olarak dizilmesiyle oluşmuştu. Tam ortasında nilüferin orta kısmını andıran fazladan bir parlaklık vardı. "Ecevit," dedim titrek bir sesle.

"Sana aldığım kolye hâlâ boynunda," dedi. Titrek bir inilti koptu ağzımdan. Başımı hızla salladım. Bu yüzük de ben ölünce benden alınacaktı. Ecevit hayatımda olsun ya da olmasın, tıpkı kolye gibi, varlığında da yokluğunda da hep benimle kalacaktı. Yüzüğü yüzükparmağımdan geçirdim ve ince uzun parmaklarımda nasıl güzel durduğuna baktım.

"Bunu da çıkarmayacağım."

"Kendine büyük sözler verme," dedi bu kez. Belki bir başkasının yüzüğünün olmayacak varlığını gördü. Ona ihtimal verdi. Bilmiyordum. Ona, *beni aşk kurtarmayacak Ecevit* demek istedim. "Sadece görünce aklıma sen geldin, bil."

"Kendime verdiğim sözlerden sadece ben sorumluyum," dedim onu sözün dışında tuttuğumu bilsin diye. Bana bu yüzüğü taksın diye

hayallere dalmayacaktım ama bu yüzüğü de hiç çıkarmayacaktım. Kendisiyle olan savaşta bana yenilip bunu vermesi de yetmez miydi? Yeterdi benim için. Bugünün içinde kavruluyorduk biz. Yüzüğün kendisiydi mesele benim için. Kollarımı Ecevit'in boynuna sardım, öpmekle sarılmak arasında sarılmayı tercih ettim. Dudaklarımı defalarca kez boynuna bastırdım.

"Vücut spreyin yanında mı?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandım.

"Sıkma."

"Hım?"

"Sıkmamışsın, sıkma."

Neden diye sorup onu çıldırtabilirdim, bu yüzüğün hatırına daha fazla zorlamadım. Sınamadım. Dakikalar sonra yeniden yola çıktığımızda yüzümü gözümü düzeltmeye çalışıyordum. Dudağımdaki kızarıklığı kırmızı bir rujla örtmeye çalıştım. Yanaklarım allık bocalamışım gibi kızarıktı. Saçlarım dağınıktı. Çok yakındaydık zaten, kendimi ancak toplayabildim. Ecevit arabadan indi ve arkadaki tablomu almaya çalışırken kapımı açtı. Araçtan indiğimde Ecevit'le göz göze geldik. Sanki az önce öpüşmemiş gibi yine birbirimize bakıyorduk. Plan hazırdı. Bana verdikleri USB'ye benzer şeyi bilgisayara takacaktım ve Behçet'in ayarladığı yazılımcıyı arayacaktım. Yazılımcı bile diyemezdik, apaçık dolandırıcıydı. Korkunç yerlere sızan, büyük zararlara uğratan, mesleğini kötüye kullanan biriydi. Tek yapacağımız şey Mümtaz Asa'nın bilgisayarına bir *mail* hesabı açmaktı.

O *mail* hesabını açtıktan sonra başlayacaktı. Ben çok anlamasam da, konuşulan yazılımcı ile devletin IP adresimizi bulamayacağı şekilde her seferinde yurtdışı adresli *mail*lerle Mümtaz Asa'ya notlar bırakacaktık. Bazen blog linkleri, bazen birbirinden farklı *mail*ler, bazen adını aklımda tutamadığım başka adresler... Mümtaz Asa peşimize takılamayacaktı çünkü tek bir yerde durmayacaktık. Bu gece yapmam gereken tek şey bana verilen cihazı Mümtaz Asa'nın bilgisayarına takmak ve yazılımcıyla ekranı paylaşmaktı. Geriye kalan hiçbir şey bu akşamı kapsamıyordu.

"Buradayım Firuze Hanım," dedi Ecevit gözlerimin içine bakarken. "Buradayım," diye tekrarladı. Bir sıkıntı olursa kulağımda çınlasın diye yapıyordu. İkimiz de kısa bir an dudaklarımıza baktık ve iç geçirdik, sonra

ben evin kapısına doğru ilerlemeye başladım. Bir adam bana kapı girişine kadar eşlik ettiğinde kapı hiç bekletilmeden açıldı. Asa ailesi, muhteşem bir nizamla eski dostlarının kızını karşıladıklarında en başta tanınmadığımı hissettim. Eve doğru adımladığımda Kerem en öne çıktı ve "Misafirimiz de geldi," dedi. "Firuze Akın."

İnsanların yüzünde oluşan şaşkınlığı tek tek izleyemedim. Çünkü tek odağım, yaşlanmış ama değişmemiş Mümtaz Asa'daydı. Zamanında genelevden çıkmayan, nice kadınların ve doğan çocukların hayatını yakan ve ömrünün son demlerini zehredeceğim adama bakıyordum. "Mümtaz amca," dedim gülümseyerek. Atilla Akın'ın kızını görünce başta bir tutuldu ve yüzünden hiç de hoş olmayan bir gülümseme geçti ama ne zaman ki ben tatlı bir sesle ona seslendim, samimi olsun ya da olmasın o da gülümsedi. İlk ona yaklaştım ve elindeki değneğe baktım.

"Firuze," dedi şaşkınca. Kıracağım elini öptüğümde elini saçlarıma koydu ve saçlarımdan öptü. "Kızım hoş geldin."

"Hoş buldum," dedim yüzümdeki gülümsemeyi eksik etmeden. Sonrasında sırasıyla bekleyen Kerem'in anne babasıyla ve kardeşiyle de tokalaştım, öpüştüm. Beni iyi karşılamadılar desem yalan olurdu, arada ne olursa olsun bir ilişki vardı ve eskiye dayanıyordu. Gülümsemeleri yüzlerinden eksik olmadığında elimdeki tabloyu kaldırdım. Sarılıydı. İlk kez kurusun diye kat kat çalışmamıştım. Şimdi bile tam kurumuş sayılmazdı. "Bunu senin için yaptım," dedim gülümseyerek. Mümtaz Asa sanırım taşıyacağına güvenemedi ama Kerem'in annesi methiyeler düzerek aldı. Ambalajı çıkardılar ve dışarıdan sürrealist ama aslında realist çalıştığım tabloya baktılar.

Bir sandalye vardı, devrilmişti. Üzerinde saat vardı ve saat devrildiği yerde eriyordu. O sandalye idam ipinden sonra devrilmişti ve akan zaman, vaktin dolduğunu anlatıyordu. Öyle bir çizgiden gitmiştim ki herkes sürrealist bir resim sandı ve üzerinde uzun uzun konuştu. Gülümseyerek baktım hepsine, tek tek düşüncelerini dinledim, sonra Mümtaz Asa'yla göz göze geldim ve "Hepsi yanlış," dedim. "Ama cevabı asla sanatçıdan alamazsınız."

Mümtaz Asa'nın yüzüne bir gerçeklik çöktü. O bile anlayamadı ama günün birinde anlayacaktı, biliyordum. Çok beklemeden yemek sofra-

sına geçtik. İyi insanlarmışız gibi güzel şeylerden konuştuk. Kerem'le nasıl karşılaştığımızı ve onu nasıl oltaya düşürdüğümü anlattık, onların gözünde iki arkadaşın karşılaşışı aslında bir kumpastı. Ailemle alakalı şeyler sordular, onlara büyük bir özen ve sabırla cevap verdim. Sonra konu konuyu açtı. Konu konuyu kapattı. Ama bir şekilde benim ailem hakkında güzel olsa da konuşuldu. Mümtaz Asa zaman zaman sohbetine devam ediyordu ama sonra susuyordu. Zaman zaman öksürüyor, sonra susuyordu. Geberesice.

Bir noktada ilaçları soruldu. Birini bulamadıkları söylenince, çalışma odasında yanına aldığını söyledi. Tam o sıra ne aksidir ki üzerime şarap döktüm, biraz ortalığı yaygaraya verdim. Kerem de benimle beraber kalktı. Evin çalışanı önden, biz arkasından kalktık. O çalışma odasına gidiyordu, biliyordum. Kerem aniden lavabo için başka bir yöne saparsa nasıl bir bahane uydururdum bilmiyordum ama şans benden yana gitti. Ya da bu yaşlı bunağın çalışma odası özellikle lavaboya yakın seçilmişti, bilmiyordum.

"Kerem çantamı alabilir miyim, içinde yedek çorabım olacaktı, onu değiştireyim," dedim. Külotlu çoraptan bahsediyordum. Kerem hızla birini aradı ve aşağıdan çantam getirildi. "Sen in, ben işim bitince geleceğim," dediğimde itiraz edecek gibi oldu ama, "Sen burada beklersen acele ederim, rica ediyorum bekleme," deyince indi. Katın boşalmasını bekledim önce. Kalbim atmıyor, beni âdeta yumrukluyordu ama adımlarım çok sağlamdı. Şimdi yapamazsam hiçbir zaman yapamayacaktım, biliyordum.

Kadının öncesinde girdiği odanın kapı kolunu indirdim. Tam da hayal ettiğim gibi bir oda karşıladı beni. Babamın çalışma odasına çok benziyordu. Tamam, çorap değiştireceğim demiştim ama yine de çok geç kalamazdım. Şimdi duyacakları bir şüphe Mümtaz Asa'yı enseme çöktürecekti. Titreyen ellerimle minicik cihazı çantamdan çıkardım ve Behçet'in verdiği numarayı aradım.

"Bilgisayarı buldum," dedim. "Neresine takmam gerekiyor?" Kulaklarım cayır cayır yanıyordu ve artık dizlerim de titriyordu.

Dişlerim birbirine çarparken telefonun ötesinde, "Sol yandaki en küçük girdi," diye bir komut duydum. Sağımı solumu karıştırdım ama eninde sonunda taktım. "Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu.

"Çok az, bir an önce çıkmam lazım."

"Tamamdır, elimden geleni yapıyorum. Bana ekranda olan değişikliklerden bahset."

"Bir şey dönüyor, sarı renkli," dedim. Hem kapıya hem de telefona kulak kesilmiştim. Tam bu noktada yakalanırsam, olayı buradan çeviremezdim. Biliyordum.

"Tamam, dokunma hiçbir yere." O sarı şey, bilmiyorum ne kadar süre döndü ama benim için saatten farksızdı. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Yüzüğümle oynuyordum yalnızca. O dönen şey durdu, bilgisayarın donduğunu sandım ama hayır, ekran aniden değişti. Bir şifre girildi, çok hızlı hareket ediliyordu. Sanırım telefondaki adamla artık aynı ekrana bakıyorduk.

"Acele et," dedim titrek bir sesle.

"Her yerde şifre var," diye yanıt aldım. Çenem sızlıyordu ve artık konuşamıyordum. Aşağı inmem gerekiyordu. Elimi küçük cihazın üzerinde tuttum. Tek yapmamız gereken bir *mail* adresi açmaktı. Bu kadar uzun sürmemeliydi. Telefonuma aniden iki bildirim düştü.

Ali Ecevit: Atilla Akın geldi.

Ali Ecevit: Sakinliğini koru. Hemen odadan çık.

Korkuyla titremeye başladım. Bir krizin başlangıcı gibi bir titreme değildi bu, bir krizin ortası gibiydi. Cama baktım. Kapıya baktım, ekrana baktım. Kapının arkasından, biraz uzaktan, "Firuze," seslenişi duydum. Kerem'in sesiydi.

"Acele et," dedim korkuyla. Belki söyleyemedim bile. Ekranda dönenleri takip edemiyordum artık.

"Firuze iyi misin?" diyordu Kerem. Muhtemelen banyo kapısındaydı.

"Çok az kaldı," diyordu telefonunun ötesinde bir ses. Gözüm Ecevit'in mesajlarındaydı. Ali Ecevit'ten bir mesaj daha aldım.

Ali Ecevit: Odadan hemen çık.

@ayisigikitap

Firuze Akın
Psikolog Seansı.

Öğrencilik hayatımda dakikaların saatlere dönüştüğü derslerim vardı. Kalabalık bir sınıfın en köşesine sinmiş, kimsenin sevmediği ve kimseyi sevmeyen bir öğrenciydim. Bu herkesten soğuk tavırlarım, babamın kim olduğunu öğrendikten sonra daha anlaşılır hale gelirdi. İnsanlar yanılmıyordu, sahiden babam Atilla Akın olduğu için bu haldeydim.

Şimdi oturduğum kadife koltuğun üzerinde bir o yana bir bu yana kıvrılmak istiyordum ama yaptığım tek şey sabit durmaktı. Burada geçireceğim bir saat de benim için okuldaki o korkutucu derslerden biriydi. Burada durmak istemiyordum, vakit klasik müzikten hiç anlamayan ya da sevmeyen birinin *Antonio Vivaldi* konserinde geçirdiği zaman kadar yavaş, korkunç ve tahammülsüzce akıp gidiyordu. Ben burayı sevmiyordum ve sanki buradaki insanlar da beni sevmiyordu. Kadife koltuk bir okul sırası, karşımdaki kadın dersine bu denli ilgisiz davrandığım için beni görmeye tahammül edemeyen o öğretmendi. Dersin bitmesini bekliyordum cama en yakın koltukta otururken.

Benden nefret etmediğini hissetmem için iyi, evet bu kesinlikle iyi diye tanımlanırdı, bir sesle konuştu Özge Hanım. "Tekrardan hoş geldiniz," dedi ve ekledi. Sanırım o da benim gibi sıkılmıştı. "Haftanız nasıl geçti?" Öylesine gelişine, dilimin ucundaki cevabı söyledim, hazırda bekleyen bir asker gibiydim. Selam almış gibi, ona ne denirse densin *emredersiniz* diyecekti, ben de bana ne denirse densin, "İyi,"

dedim. Tam o vakit Ecevit'in buraya gelmeden hemen öncesinde yaptığı pansumanları hatırlamadım, aksine hissettim. Sanırım zihnim koca bir yangının içinde kaldığım haftayı iyi diye tanımlamamı çok onaylamadı ve çektiğim ağrıları bana hatırlattı.

Bir zaruretmiş gibi, "Galiba," demiş bulundum. Zihnimin oyununa yenik düştüm. Belki o hiç susmadığı için benim de susmamı engellemek için küçük bir hamle yaptı ama hızla toparladım. Çünkü bu galiba, karşımdaki kadının kullanacağı bir hamleydi. İzin vermek istemedim ve yeniden, "İyi," dedim. Lakin sanki yakalandım, bakışlarından benim de uydurmuş olabileceğim bir ifade geçti. Sanırım yaptığım şeyi fark etti ama bunu sözlü olarak hiç dışa vurmadı, görmezlikten geldi.

"Neler yaptığınızdan bahsetmek ister misiniz?" diye sordu ama. Bir oyun oynuyorduk sanki ya da ben kendimi bir satrancın içinde sanıyordum. Diken üzerinde yapacağım hamleleri düşünüyordum. Taşımı yanlış oynatırsam karşımdaki kadın beni yenecekti. Evet, tam olarak buydu. Beni yenmek için bir hata yapmamı bekliyordu. Sonrasında elindeki tüm silahlarıyla üzerime gelecekti ve vermek istemediğim her şeyi benden alacaktı. Bu içimde bir öfke, ona yenilmemem için bir zırh yaratıyordu. Bir saati çabucak atlatmalıydım ve hemen ardından hızla aşağıda beni bekleyen Ecevit'in yanına gitmeliydim.

O galibanın üzerine gelmesin diye onu oyalama ihtiyacı duydum. İyi olduğunu kanıtlayacak bir şey söylemeliydim. Sonra koca bir haftada bana iyi gelen ve onunla paylaşabileceğim bir şeyi koca bir gayretle aramaya başladım. Elimde bir cımbızla ayıklamaya çalışıyordum. Ecevit'le olan münasebetime bir kadın ve erkek arasında geçen sıradan bir ilişki gözüyle bakacağını bildiğimden hiç girmek istemedim. Ya da Ecevit'ten bahsetmek istemedim, devamlılığından korktum, kendime güvenmedim. Stresle saçlarıma dokundum ve o an cımbız tek hamleyle söyleyeceğim şeyi onca kötülüğün içinden seçti. Sahiden, yalandan uzak bir şekilde söyledim. Saldığım saçlarımı iki yanıma aldım ve öndeki perçemlerime dokundum.

"Ecevit saçlarımı kesti."

Onun, hatta annemin bile anlamayacağı bir değişiklikti bu. Belki annem perçemlerimden fark ederdi ama geçen hafta buraya saçlarım toplu gelmiştim. Beni ikinci kez gören kadın anlayamazdı. Yine de yedi koca günden cımbızla ayıklayabileceğim bir andı. Kadın hafifçe tebessüm etti ve ilgiyle saçlarıma baktı. "Çok güzel görünüyor," dedi. Tüm samimiyetiyle söyledi bunu. Sahiden beğendi. Çatık kaşlarımla onu izlerken, öylesine kursaydı bu cümleyi ya da hiç saçlarımla ilgilenmeden güzel olduğunu söyleseydi ona apaçık yalan söylediğini söyleyecektim. Sonra tüm kibrimle, onun saçlarımı beğenmesinin bana bir artı sağlamayacağını belirletecek ve neden beğenmediğini açıkça bana söylemediğini dillendirecektim ve belki de onu, zihnimde konumlandırdığım beni sevmeyen öğretmen konumuna layık hale getirecektim. Beni sevmemeye başlayacaktı ve bir zaman sonra bunu belli edecekti. Tüm planlarım suya düştü.

"Teşekkür ederim," dedim istediğimi alamayınca, lakin yine de Ecevit'in yaptığı bir şeyi beğenmesi kabul hoşuma gitti. "Çok kesmedi aslında, uçlarından iki parmak kadar kısalttı. Kırıkları almak için." Saç uçlarıma dokundum. *Yanıkları almak için,* diye düzelttim içimden. "Sonra ben rica edince önden de perçem kesti. Uzamıştı benimkiler."

İlgili bakışlar sohbetime eşlik etti ve "Çok başarılı bir kesim olmuş," dedi saçlarımı inceliyorken. "Mesleği kuaförlük mü kendisinin?"

Başımı iki yana salladım ve "Hayır, marangoz," diye açıkladım. Kesinlikle başarılı bir kesim olmuştu. Belki çıkınca, Ecevit'e söylerdim bunu. "O başarısını keserken buna yormuştu. Onlar da kesimle uğraşıyorlar. Bundan sebep kesim gözü iyi olabilir. Saçımda yamukluk yok diye gördüm ben." Neden bunları bu kadar uzun uzun açıkladım bilmiyordum ama fark ettiğim yerde yersiz ayrıntı verdiğimi hissettim ve sustum. Gözlerimi kaçırdım ve saç uçlarımı parmaklarımın arasına aldım, oynamaya başladım. Çaktırmadan saate baktım. Hiç

vakit geçmemiş diyeceğim kadar az vakit geçmişti. Sıkıntıyla soluklandım ve gözlerimi yumdum. Ona anlatacaklarım bitmişti.

"Sizin mesleğiniz neydi Firuze Hanım?" diye sordu sanki bilmiyormuş gibi. Sergi ülkede uzun uzun konuşulmuştu. Yalnızca tek bir kesim tarafından değil ya da tek bir yönde değil. İki taraftan çekiştirilmişti. İyi ve kötü şekilde bahsedilmişti. Elbette beni biliyordu. Lakin benden duymak ona daha doğru geliyordu.

"Ressamım ben," dedim kısaca. Ona zaten bunu bildiğini söylemek istemedim. Önündeki kâğıda not aldı. "Peki eğitiminiz? Şu an ilgilendiğiniz meslekle alakalı mıydı?"

Saç uçlarımı bıraktım ve Özge Hanım'a baktım. Beyaz bir teni, dolu dolu, alımlı bir yüzü vardı. Evet, kesinlikle ona baktığımda gözümün önüne ilk alımlı oluşu beliriyordu. Sanırım ona kim bakarsa baksın aynı şeyi düşünecekti. Yutkundum. "Evet," dedim. "Hacettepe Güzel Sanatlar mezunuyum."

Bunu da not aldı. "Eğitimiz ve ilginiz örtüşüyor o halde. Öğrencilik hayatınıza yansıdı mı örtüşme?" diye sordu bu kez. Dişlerimi birbirine sürttüm ve kendimi yeniden bir satrancın içinde hissettim. Doğru bir hamle yapmalıydım.

"Yansımadı," dedim. Bir sınır belirledim içimde. Bana ne soracağını biliyordum, nereye kadar konuşacağımı da biliyordum. O fark etmese de ben izin verdiğim kadar alana açılabiliyordu. "Ben Mimar Sinan'da okumak istiyordum. İstanbul'da. İstediğim yerde değildim. O yüzden yansımadı."

Elinde tuttuğu ve ucunu açıp kapattığı kalemi izlemeye başladım. Tam da beklediğim gibi, "İstanbul'da okumanıza engel olan durum neydi?" diye sordu. Kaşlarım çatık bir şekilde kalemi izlemeye devam ettim. Cevap vermedim. Acaba kime oy veriyordu? Önümüzdeki seçimde babamı destekleyecek miydi? Babamı ya da siyasetini seviyor muydu? Bunları bilmek istiyordum. Cevaplar istediğim gibi değilse burada durmak istemiyordum ama bu kadının hiçbirini bana söylemeyeceğine de emindim. Cevap vermeyeceğimi anlayacağ

kadar vakit geçti, hiç yüzüne bakmadım. Yalnızca üniversite hayatımın kötü geçtiğini bilmesini istedim, iyi bir hayat yaşamadığımı bilmesi bana yeterdi.

"Peki," dedi üstelemeden. "Biraz sizi tanımak adına genel sorular sormak istiyorum. Anneniz ve babanız..."

"Annemi ve babamı tanımıyor musunuz?" diye sordum ters bir sesle. Kadınla göz göze geldim. "Bence tanıyorsunuz. Hatta belki babama oy veriyorsunuz." Minicik bir geçiş bile bana cevabı anlatabilirdi ama hayır, hiç renk vermedi. Yine de içimden bir ses babama oy vermediğini söylüyordu lakin bazen öyle kişilerin babamdan yana olduğunu görüyordum ki insanlar hakkında yanılmayı çok uzun zaman önce kabullenmiştim. "Merak ettiğiniz özel bir soru varsa sorabilirsiniz. Yani mesela, baban burada böyle söyledi, sence dürüst müydü gibi. Onun dışında onlar hakkında konuşmak istemiyorum." Sert ve net çıkışıma karşılık ifadesini bozmadı. Şaşırmadı bile, terslendiği için hoşnutsuz bir hal geçmedi yüzünden. Bu tepkisizliği sinirlerimi bozuyordu. En kısa zamanda pes etsin istiyordum. Benden bir karşılık alamadığını görünce, mesleki tatminkârlığı ağır bassın ve benimle devam etmek istemesin istiyordum. İşte o vakit, Ecevit de pes edecekti ve ben de Ecevit'in gözünde suçlu konumuna geçmeyecektim.

"Aileniz hakkında kişisel meraklarım elbette yok, onları cevaplamak için de burada değilsiniz Firuze Hanım," dedi ama o. "Ben yalnızca ailenizle olan ilişkinizden konuşmak istiyorum, siz de konuşmak isterseniz elbette." Bacak bacak üstüne atmıştım, üstte olan ayağımı istemsizce sallamaya başladım. Anne ve babamın yüzü gözümün önüne geldi. Huzursuzca kıpırdandım. En azından burada anne ve babamdan daha baskın olan kişi Ecevit'ti sanıyorsam. Benimle alakalı sorularını bu kez muhatap olduğum kişi anne babama değil de Ecevit'e sormuştu. O yüzden en azından bunun verdiği huzuru kaçırmak istemiyordum.

"Buraya gelmemdeki amaç bana iyi hissettirmek değil mi?" diye açıkça meydan okudum. Bana iyi gelmeyen hiçbir konunun üstüne

gitmemesi için bir istek ya da uyarıydı bu. "Amacınız bana daha iyi hissettirmek değil mi? Neden mutsuz olacağım şeyden bahsedeyim ki? Ondan bahsedeceksem neden buradayım?" Kolyeme tutundum ve Kutupyıldızı'nın çıkıntılarını parmaklarıma bastırdım, sıkıntıyla soluklandım. Saate tekrardan baktım. Sıcak basmıştı, kazağımı çekiştirdim. Oturduğum koltuk rahat değildi. Ecevit bana neden bunu yapıyordu? Ayağa kalktım ve camın önüne gittim, Ecevit'in arabasına baktım. Hâlâ oradaydı. Beklerken sıkılıyordu, biliyordum. Neden burada olduğunu sorguluyordu, kendisine kızıyordu, pişman oluyordu ama Ecevit gibi adamlar lafından döneceğine ölmeyi yeğleyecekleri için beni getirmeye devam ediyordu. Kesinlikle böyleydi. Bir gün canına tak edip gaza basıp gidecekti. Biliyordum. Aşağı inecektim ve bir boşluk görecektim. Ecevit orada olmayacaktı. Kaldırımın köşesine çöktüğüm an gözümde kolaylıkla canlanıyordu. Dişlerimi birbirine bastırdım ve bir süre arabayı izledim.

"O halde sevdiğiniz şeylerden konuşalım biraz daha," dedi Özge Hanım. Israrla beni rahatsız eden şeyin üzerine gitmedi. Böylesini de görmüştüm çünkü. Özge Hanım gibisini de ama hepsinin tek bir ortak noktası vardı. Sonları. "Belki üniversite hayatınız bazı istenmeyen durumlardan dolayı istediğiniz gibi geçmemiş olabilir ama sanırım çizmeyi meslek haline getirmeniz sevdiğiniz işi yaptığınıza bir işaret. Çizmek sizin için ne ifade ediyor Firuze Hanım?"

Konuyu ailemden aldı, ailemden daha çok iç içe olduğum noktaya getirdi. Kısa vakitte nefes nefese kaldığımı hissettim. Gözlerim odadaki klimayı aradı. Parmağımla işaret ettim. "Çok sıcak oldu, kapatabilir misiniz?" diye sordum. Özge Hanım klimaya baktı ve kumandasına uzandı. Birkaç derece düşürdü. Tamamen kapatmasını istemiştim halbuki. Yeniden tekrar etmedim. Göz göze geldik. Benden bir cevap bekliyordu.

"Güzel şeyler ifade ediyor," dedim düz bir sesle. Geçiştirmekti amacım ama bana kanmıyordu, hissediyordum. Devamını beklediğinin farkındaydım. Odanın içinde biraz gezindim.

Ellerimi açıp kapatıyordum. Saç diplerimin terlediğini hissediyordum ama dokunduğumda beklediğimi alamıyordum. Dakikalarca odada dolaştım ama eninde sonunda geri oturdum. Göz göze geldik yeniden, terlemiyordum, üşüyordum belki de. Ayırt edemedim. Göğsüm inip kalkıyorken hızla defalarca kez yutkundum. Söyleyip söylememek arasında ince bir çizgide yürüyorken o çizgide yürümek, söylemekten daha zor geldi. *"Bir tabutun içinde, tabutun duvarlarına çiziyormuşum gibi hissediyorum."* Başımı iki yana salladım. Gözlerimi kapattım. "Çizmek hakkında da konuşmak istemiyorum," dedim açıkça. "Bana iyi hissettiren şeyler hakkında konuşmak istiyorum." Sesim titriyordu sanırım. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı geriye attım, koltuğa yasladım. *İnsanlar çizerken mutlu olduğumu sanıyordu, o insanların içinde bazen ben de vardım. Ne acıydı.*

Bir sessizliğin içine düştük. Bacaklarımı hızla sallıyordum. Kaç dakika kalmıştı? Bir daha gelmek istemiyordum. O an kesin olarak karar verdim. Gelmeyecektim. Ecevit ne düşünürse düşünseydi. Gelmeyecektim. Beni zorla getiremezdi. Zaten son karar benimdi, gelmek istemediğimi söyleyecektim ve bu konunun bir daha açılmasını istemeyecektim. Kadın bana nasıl bakıyor bilmiyordum.

"Peki, siz seçin. Size iyi hissettiren bir andan konuşalım. Zamanı fark etmez. Seneler önceden de olabilir, dünden de olabilir. Size iyi hissettiren bir anı belirleyebilirsiniz."

Sesim soluğum çıkmadı. Bacaklarımı durduramıyordum. Dakikalarca sürdü bu. Yeni bir soru soracak mıydı? Belki de geçen seferki gibi sadece susacaktık. En önce bacaklarımı durdurmam gerekiyordu. Zorlukla durdurdum, birleştirdim ve tabanlarını yere bastırdım. Zihnimde bir kaos vardı. Devamlı olarak, bir sürü insan konuşuyordu ama bu kez tek bir ses baskın gelmiyordu. Herkes aynı anda konuşuyordu. Yalnızca gürültüyü duyuyordum. Gözlerim kapalıydı ve geriye yaslıydım. Kaostan tek bir kelime de olsa seçmek istiyordum ama curcunadan ibaretti. Aklıma bir şey gelirse anlatacaktım ya da susmaya devam edecektim. Belki biraz uyurdum. Nasıl engel olacaktı ki?

"Ecevit bana pijama takımı aldı," dedim ansızın. Kaç dakika sonra bilmiyordum. Yalnızca zihnimdeki gürültüyü bastırmak istedim. Gözlerimi yavaşça açtım ve ona dikkatsizce baktım. "İnci renginde, saten bir pijama takımı. Evinde. Dolabına koydum. Onun pijama takımıyla yan yana duruyor. Ben almasını istemedim. Bazen onun evinde kalıyorum. Bir pijama takımı getirebilir miyim, diye sordum. Evet, dedi ama açıkçası bana isteksiz geldi. Getirmeyecektim. Sonra gidip kendisi almış. Bir tane de ben götüreceğim ama. İki tane olsun." Bunları anlatırken çok telaşlıydım. Hızlı hızlı aktı cümlelerim.

Özge Hanım, muhtemelen bunun bana neden iyi hissettirdiğini de neden bu kadar hızlı konuştuğumu da anlamayacaktı. *Alt tarafı bir pijama takımı*, diyordu içinden, biliyordum. O anlasın diye söylememiştim zaten ben de.

Yine de gözlerinden bir küçümseme geçmedi. "Burada sizi mutlu eden şey neydi? Ecevit Bey'in alması mı?"

"Ecevit'in bana pijama takımı almasıydı," diye açıkladım. "Bir kazak almasıyla bir değil. Pijama takımı alması beni asıl mutlu eden."

Şimdiki söylediklerim ilgisini çekti galiba. Daha dikkatli baktı sanki bana, hatta biraz meraklı. "Pijama takımını kazaktan ayıran şey sizin için ne?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Nasıl anlatacaktım ki? Anlayacak mıydı ya da?

Parmaklarımı birbirine doladım. Düşünmek istedim ama kuru gürültü düşünmeme izin vermiyordu. Ağzıma geleni söylemeliydim ya da hiç konuşmamalıydım. "İnsanın uyumak için önceliği daima evidir," dedim içimden geldiği gibi. Ölçmeden tartmadan. "Pijamayı da uyumak için giyer." Daha uzun cümlelerim yoktu. Anlaması gibi bir amacım da yoktu. Sadece bana iyi hissettiren bir anı anlatmam gerekti ve ben de anlattım. Görevimi yerine getirdim.

"Ecevit Bey'le nasıl bir ilişkiniz var?" diye sordu ne anladıysa, bilmiyordum. İlişkimiz değil, münasebetimiz var demek için kendimi zor tuttum ama bu kendime saklamam gereken bir ayrıntıydı sanki.

"Evinde pijama takımının olmasını istiyorum ve o da bunu istesin istiyorum." Sanırım beni biraz olsun anladı. Ya da ben öyle istedim. Ecevit ne yaptığını bilmiyordu, o pijamayı alırken de eminim bilmeyerek almıştı. Benim için ne ifade ettiğini bilse belki de almazdı, bilmiyordum. "Bana ait olan bütün pijamalar, Ecevit'in dolabında olsun istiyorum ama biliyorum ki o bir pijamayı kabul etmek bile onun için çok zordu. Öyle bir ilişkimiz var." Soluklandım, gözlerimi kırpıştırdım. Gerçeği kendi sesimden duymak, daha zor geldi. "Ne anlatıyor bu diyorsunuz, değil mi?"

Gülümsedi. "Elbette hayır," dedi. "Burada bana anlatacağınız tek bir şey için böyle bir şey aklımdan geçmedi ve geçeceğini sanmıyorum. Ve aranızdaki ilişkiyi anladığımı düşünüyorum." Biraz daha zorlarsa beni ikna edecekti. Buna izin vermedim ve konuyu kapatmak istedim. "Her neyse. Ailemden mi konuşmak istemiştiniz?"

"Ecevit Bey'le olan ilişkinizi anlatmaya devam edebilirsiniz Firuze Hanım," dese de devam etmeyecektim. Geçen seferki gibi ağlamak istemiyordum. Kendi zihnimde de bu konuşmayı kapattım ve devam ettim.

"Kız kardeşim İnci var," dedim önce. Onu ayırmaktı amacım, aradan çıkarmak ve kötü sözlerin arasında kalmasını engellemek. "Hepimizin gözünde biricik. Sanırım ortak paydada buluştuğumuz tek varlık dünyadaki. Hiçbir zaman aynı şeyi ya da kişiyi sevmedik ya da aynı anda nefret etmedik. İnci hariç," dedim. Sanırım aynısı İnci için de geçerliydi. İlk defa biri hepimizi aynı anda seviyordu. İnci hepimiz tarafından sevilmeyi başardığı gibi hepimizi de seviyordu. Umarım beni de hâlâ seviyordu. Sevmiyorsa da ben onu hep çok sevecektim. Öleceğim gün bile ***kesin olarak seveceğin birini söyle*** deselerdi vereceğim iki isimden biriydi.

"Annem var. Buraya gelmem için çırpınıp durdu. Muhtemelen bir işe yaramadığını fark edince tüm suçu size atacak, belki buraya gelir, yüzünüze karşı nefret kusar, size yetersiz hissettirecek sözler eder. Mesleğinizle tehdit de eder. Buraya gelişini engelleyemem ama adınızı karalamasına engel olacağım. Kendisi hatalarının bedelini ödemeyi

sevmiyor, kendisinde ve ailesinde hiç suç bulmuyor. O yüzden sorun bende değil, sizde olacak. Sizin adınıza üzgünüm, vazgeçmek için şansınız hâlâ var." Defalarca kez yaşanmış ve yeniden yaşanacak olan bir senaryoyu kendisine anlattım. Ecevit'e de saldıracaktı o zaman. *Ben sana söyledim, ben bulayım gideceği yeri*, diyecekti. *Bir şansımız vardı, onu da yok ettin*, diyecekti. Evet, bunları Ecevit'e söyleyecekti. Güldüm ve başımı iki yana salladım.

"Babam hakkında da konuşmak istemiyorum," dedim ve kestirip attım. Babam da muhtemelen yedi soyunuza kadar buldu, araştırdı demeye utandım. Belki de onu tedirgin etmek istemedim. Annemin değil de babamın onu tedirgin edeceğini hissettim. Bir başkasının daha huzurunu kaçırmasını istemedim.

"İki kardeş misiniz?" diye sordu bu kez. İyi kötü, öyle ya da böyle, iki kelime de olsa babamın da adını geçirmiştim. İnci'yi, annemi anlatmıştım ama birinden tek kelime bile söylemeye tahammülüm yoktu. Gözlerimi kırpıştırdım ve dudaklarımı hınçla kemirdim.

"Üç. Bülent var bir de," dedim nefretle. Bu koltukta oturması gereken ilk günden beri oydu. Ya da hayır, gebermesi gereken kişi oydu. "Benden büyük."

Önündeki kâğıda bir kelime yazdıktan sonra, "Kendisinden bahsetmeyi tercih etmediniz," dedi nefretten uzakta bir sesle. Onun da Bülent'ten nefret etmesini istiyordum. "Bir sebebi var mı?"

"Ölmesini istediğim birinden bahsetme gereği duymadım," dedim açıkça, hiç saklamadan. Ne düşüneceğini umursamadım. "Yaşamayı hak etmiyor. O yüzden bahsetmedim." Yüzündeki tekdüzelik ilk kez sarsıldı. Devrilmedi, değişmedi ama dikkatini çekti. Muhtemelen dikkat kesildiği öfkemdi. Ondan neden bu kadar nefret ettiğimi soracaktı, biliyordum. Öfkemin sebebini öğrenmek isteyecekti. Saklamayacaktım. Bülent için söyleyeceklerim dilimin ucunda birikti. Onun ne kadar alçak, pislik biri olduğunu anlatacaktım. Tüm kinimi bir duvara kusar gibi kusacaktım. Onu öldürmek istediğimden bahsedecektim, ölmesi için bir şey yapmam gerekirse hiç düşünmeden yapabileceğimi anlatacaktım. Hiç gocunmayacaktım. Ne olabilirdi ki en fazla?

"Firuze Hanım," dedi ama o. "*Yaşamak, hak edilir bir şey mi sizce?*" Beklemediğim bir hamle geldi ve elimdeki birçok taşı kaybettiğimi hissettim. Ona tanıdığım alanın dışında kalsa da beklemediğim bir yerden kendisine alan açtı. Kaşlarım daha çok çatıldı, yüzümdeki ifade daha da sertleşti ve burnumdan solumaya başladım. Öfkem karşımdaki kadına da yöneldi.

"Evet," dedim hızla. "Hak edilir bir şey. Bülent yaşamayı hak etmiyor. Senelerdir ölmesini dört gözle bekliyorum." *Ve Bülent gibi piç kuruları yaşamayı tek bir an bile hak etmez.*

Yine bekleyedurdum. İnatla Bülent için niçin bunu düşündüğümü sormasını bekliyordum. Onun bir katil olduğunu söyleyecektim. Bir şey yapacağından değil, kişisel bir nefret yaratmaktı tek amacım. Bülent'ten her bahsettiğimde gözlerinden saklayamadığı bir nefret geçsin istiyordum. Onun nasıl bir cinayet işlediğini ve anne babamın onu kurtarmak için neler yaptığından bahsedecektim.

"Peki size göre nasıl insanlar yaşamayı hak eder?" diye sordu ama o. Her sorusunda avcumdaki taşları kaybediyordum. Bana istediğim soruları sormuyordu. Ben Bülent'ten konuşmak istiyordum. Ona olan nefretimi dökersem buraya gelmem biraz olsun işe yarardı.

"Bülent gibi insanlar hak etmez," diye tekrar ettim. İnatla.

Başını salladı ve "Anladım, sizin için Bülent gibi insanlar yaşamayı hak etmez," diye tasdikledi. Benim için değildi, herkes için böyleydi. Biliyordum, annem ve babam için bile böyleydi. Bu öznel bir düşünce değildi. Karşımdaki kadın babama oy veriyorsa bunu saklayabilirdi ama Bülent'e olan nefretini benden gizleyemeyecekti. "Peki sizin için nasıl insanlar yaşamayı hak eder?" diye tekrar etti. İkimiz de ısrarcıydık. *Dur ve düşün* demekti bu. Bir soru tarafından sıkıştırıldığımı hissettim.

"İyi insanlar," dedim tek kalemde. Sonra aklıma iyi insanlar geldi. *Leyla teyze ve Hüseyin amca.* Onlar yaşamıyordu. Gözlerim hızla doldu, kendimi parçalamak istedim. Bülent yaşıyordu ama Leyla teyze ve Hüseyin amca ölmüştü. *Kendimi parçalamak istedim.* Ben

yaşıyordum ama Tarhan ailesinden yaşayan bir, belki iki kişi kalmıştı. "Ecevit'in anne babası mesela. Onlar yaşamayı hak ediyorlardı, iyi insanlardı ama öldüler." Tırnak etlerimin hepsi kalkmıştı, yolmaya başladım. Üzerimdeki kot pantolonun üzerine damla damla yaşlarım düşüyordu. "İyi insanlar yaşamayı hak ediyor ama onlar öldüler. Kötü insanların hepsi yaşıyor." Dilimi damağıma bastırdım ve nefes almayı bıraktım. Bacaklarım tekrardan sallanmaya başladı. Üşümeye başladım, tırnak etlerimden kan sızıyorken kotuma sürttüm ve temizledim. Odadaki duvarları izlemeye başladım. Gözlerimi yumdum. "Kötü insanların hepsi yaşıyor," diye tekrarladım. Bu kez kendime söyledim. "Kötü insanların hepsi yaşıyor."

Akınların hepsi yaşıyor, Tarhanların hepsi öldü. Ecevit de dahil. Nefes almak yaşamak demek değil, hiç olmadı. Bunu en iyi ben biliyorsam, Ali Ecevit'in de yaşamadığını biliyorum. Akınların hepsi yaşıyor, Tarhanların hepsi öldü. İyi insanların hepsi öldü, kötü insanlar yüzünden. Gözlerimi sıktım, yaşlar arka arkaya akıyordu. *Firuze,* dedim hınçla. *Niye yaşıyorsun ki? Öl. Tarhanların hepsi öldü, iyi insanlar öldü. Yaşamayı hak eden tek kişi bile hayatta değil. Bu işte bir terslik var. Öl.*

"Bir insan sadece iyi olduğu koşulda mı yaşamayı hak eder?" sorusunu işittim bu kez.

"Evet!" diye bağırdım kontrolsüz bir şekilde. Kadına öfkeyle baktım. "Dedim ya, evet! İyi insanlar yaşamayı hak ediyor sadece." Gözlerinin içine bakıyordum. Bana, beni sormasını bekliyordum. *Peki sen, sen yaşamayı hak ediyor musun,* diye soracaktı. Duyacaktım o soruyu. O soruyu soracaktı. O soracak ve ben cevap verecektim. Tırnaklarımı saç derime bastırdım.

"Yaşamak hak edilir. Kötü insanlar yaşamayı hak etmiyor."

Gözlerinin içine bakıyordum. Gözyaşlarımı izliyordu. Bana istediğimi vermiyordu. Bana beni sormuyordu. "İyi insanın tanımı nedir peki?" diye sordu bu kez. Bir çemberin etrafındaydık. Orta yerdeki yangına varmak istiyordum ama karşımdaki kadın izin vermiyordu.

Beni oyalıyordu âdeta. Her seferinde yeni, bana göre saçma sorularla, oyalıyordu. "Bir insan size göre ne yaparsa ya da ne yapmazsa iyi bir insan olur?"

Konuşmaya çalıştım, çenem zangır zangır titriyordu, bir türlü harflerden kelimeler kuramadım. Burnumu çektim, tavana baktım. Kafamdaki curcuna arttı. On yaşındaki bir çocuk tavanda belirdi. Bunun bir yanılsama olduğunu biliyordum. Çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. Benim gibi ağlamıyordu ama beni hiç sevmiyordu. Onun gözlerine bakarak yanıt verdim. "Başkasına zarar vermezse iyi bir insan olur," dedim zorlukla. Ecevit'in gözlerinden yüzüme yaşlar düşmeye başladı, yoksa bir çift gözün bu kadar yaş akıtması akıl kârı değildi.

Dakikalarca ağlamama izin verildi. Bir peçete ve bir bardak su uzatıldı ama ikisini de almadım. Çünkü on yaşındaki çocuğun da peçetesi ve suyu yoktu. Annesi ve babası da yoktu. Onunla denk düşemiyordum. Özge Hanım'la yeniden göz göze geldiğimizde daha fazla bir şey sormaz sandım ama, "Daha iyi misiniz?" diye sordu. Başımı salladım. "Devam etmek ister misiniz?" diye sordu. Saate baktım. Çok vaktim kalmamıştı, başımı salladım. Tahammül edebilirdim.

Erken çıkmak istemiyordum. Buradaki her dakikam Ali Ecevit'in alın teriydi. Ama yine de Özge Meral'in "Firuze Hanım, peki size göre yaşamayı hak etmeyen ama yine de yaşamaya devam eden biri nasıl bir hayat sürer?" diye sormasını beklemedim. Konuyu kapatır ve başka bir şeyden bahseder sandım ama olmadı. Nefes nefese ona baktım. Bülent'le yan yanaydık şimdi zihnimde. Gürültü kesildi ama bu bir cenaze sessizliği gibiydi. Uzun uzun Özge Hanım'ın gözlerine bakarken kendimi ve Bülent'i inceledim. Yutkundum, kendime engel olamadım ve konuştum.

"Pişmanlıkları yoksa bir alçak gibi yaşamaya devam eder ama pişmanlıkları varsa ölmeyi bekler."

Özge Hanım'ın kalemi tutuşu sertleşti ve bunu benden saklayamadı. Bana neden *peki sen hak ediyor musun* diye sormamanın ne kadar makul bir karar olduğunu anladı sanırım. Zihnimde Bülent'e

saldırdım. Ben odaya kapatılırken sokaklarda özgürce dolaşan Bülent'i öldürdüm. Ben yemek yemezken, iştahla sipariş veren Bülent'i, ben okula gönderilemezken spor salonuna giden Bülent'i, ben intihar ederken mutlu mesut hayatına devam eden Bülent'i defalarca kez zihnimde katlettim. Bunları yaparken oturduğum koltukta sadece uzun uzun ağladım. Özge Hanım artık karşımdaki koltukta oturuyordu.

Süremizin sonuna gelirken benim gözyaşlarımla son bir şey söyledi ve ben çıkıp gittim. Bunu bir ödev gibi önüme koydu. Bir sonraki gelişime kadar düşünmemi istedi. Bir daha gelmek istemediğimi söylemedim. "Yaşam hak edilir bir şeyse..." dedi. "Sizce yaşamak bir ödül müdür Firuze Hanım?"

XII

"herkes mülkiyet ve miras haklarına sahiptir"

Tepede olan aşağı iner, aşağıda olan yukarı çıkar. Ve buna insanoğlu *kader çarkı*, der. Çarka meydan okuyup çarkı durdurmak mümkün müdür? Yoksa asıl başarı çarkın akışında dönmekten, ona sadık kalmaktan mı geçer? Çarkın dönüşü engellenemez ise Tanrı babamdan mı yanaydı yoksa bizim çarkımız babamın elinde miydi? İkisinden biri muhakkak olmalıydı. Aksi hiçbir durum babamın bir adımının daima bizim önümüzde olduğunu açıklamıyordu. Atilla Akın, benim ya da Ecevit'in, Atilla Akın belki de istediği herkesin kader çarkına müdahale ediyordu. Bazı şeraitleri, bundan böyle tesadüf diye açıklamak babama teslim olmaktan başka neyi ifade ederdi ki?

Ecevit'ten yeni bir mesaj daha aldım.

Ali Ecevit: Ekranın ışığı hâlâ yanıyor. Odadan çık.

Başımı iki yana salladım ve telefonun ötesindeki adama seslendim. "Acele et!"

Ali Ecevit: Firuze, odadan çık!

Hemen ardından telefonun ötesinden de, "Odadan çıkman gerektiği iletildi bana," cümlesini duydum. Midemdeki kramp artıyor, stres tüm bedenimi ele geçirmişken titriyordum.

"Ne kadar sürecek işin?"

"Her yerde şifre var, uğraşıyorum. Hemen odadan çık, yapabileceğim bir şey değil."

"Yapacaksın!" diye çıkıştım ve benimle aynı anda kapının ötesinden de bir ses geldi.

* 31.01.2011 tarihi, ÜB (Ülke Burada) Gazetesine "AKIN AKIN GELİYOR!" manşetiyle taşınmıştır.

"Firuze!" Kerem'in sesi daha yüksek geliyordu. Bana yaklaştığı için değil, endişeyle bağırdığı için. Hızla Kerem Asa için mesaj kutusuna girdim ve titreyen parmaklarımla yazdım.

Kerem, kadınsal bir durum var. Bana birkaç dakika müsaade edip sonra anneni çağırır mısın?

Mesajımın iletilmesiyle, "Firuze," diye bu kez daha kısık sesle konuştu.

Çok utanıyorum. Lütfen gider misin Kerem? Konuşacak durumda değilim. Birkaç dakika sonra yanıma yalnızca anneni gönder. Lütfen.

Mesajım iletildikten sonra birkaç saniye ses gelmedi. Ardından Kerem'in zorlukla sesini duydum. "Firuze utanması gerektiren bir şey yok," dedi. Ayağımı yere vurdum, ağzımın içinde dolanan küfrü mırıldandım. "Tamam, ben iniyorum ve annemi gönderiyorum." İndiğine emin olamazdım ama hislerime güvenebilirdim.

"Bir buçuk-iki dakikan var! Çabuk!"

"Üstten beni sıkıştırıyorlar, çık odadan!"

"Sana şunu hallet dedim!" Ecevit'in araması üstten gözüktü ama hiçbir şey yapmadım. "Bekliyorum, hallet şunu. Hadi!"

Ali Ecevit: FİRUZE ÇIK!

Dönen ve artık babama hizmet ettiğine emin olduğum çarkın içine elimi attım. Dönmeye programlı bir makinenin engel karşısında yapacağı ilk şey durmak değil, engeli yok etmekti. Burada durdukça makinenin parmaklarımı parçalayacağını biliyordum ama elimi çekmedikçe onu durdurma ihtimalimin olduğunu da biliyordum. Tam bu gece, burada hedefimize ulaşmazsak bundan sonra atacağımız hiçbir adım bir bu kadar daha etkili olmayacaktı. Kader çarkı dönecek, tepede olanı aşağı çekecek, aşağıda olanı yukarı çıkaracaktı. Ve belki de tepede olanı da aşağı ineceği de babam seçiyordu. Elimi çekmedim, çarkın önüne koydum. Kadere bu gece müdahale etmezsem babam bizi dilediği gibi oynatmaya devam edecekti.

Bir dakika, belki de iki dakika, belki de üç dakika... Artık çıkmam gerekiyordu. Emindim ki Kerem beş dakika sabretmeden annesine söyleyecekti. Bir cama, bir kapıya, bir ekrana, bir de telefona bakıyordum. Başım

dönüyordu, gözlerimi sabit tutamıyordum. Pes etmek üzereydim. Burada olduğumu kimseye açıklayamazdım. Bana ne olacağını düşündüğümden değil, Melike'ye gidecek yolu kapatacağımdan korkmaya başladım. "Tamam," sesi duydum pes etmenin kıyısındayken. Çarkın arasına sıkışmış elimden kanlar süzülüyordu ama elimi çekmek üzereyken durduruldum. "Tamam, hallettim. *Mail* hesabını açtım, çık!"

"Emin misin?"

"Çık!" diye yükseldi adam ve çark durdu. Başardım, babam engel olamadı. İbreyi bizden tarafa döndürdüm ve hızla bilgisayara taktığım aleti aldım. Ayağa kalktım ve telefonu kapattım. Hızla odadan çıkarken merdivenlerden gelen topuk sesini duymamak mümkün değildi. Ayağımdaki ayakkabıları tek hamlede çıkardım ve ellerimin arasına aldığım gibi kendimi koşarak tuvaletin içine attım. Belki bir kıpırtı fark etti, belki de tuvaletin içine saniye farkla girebildim. Çantama hızla yöneldim. Kan kırmızı bir rujum vardı, ruju açtım ve lavabonun içine sürdüm, üzerine su akıtırken kanın rengine daha çok yaklaştı. Kapım tıklatıldı ve tatlı bir ses, "Firuzeciğim," dedi.

Elime aldığım peçeteleri hızla lavabonun içine sürttüm ve çöpün içini kanlı peçetelerle doldurdum. "Mehtap Hanım," dedim âdeta inleyerek. "Benim çok acil pede ihtiyacım var." Bu onu yeniden kapıdan uzaklaştırmak için söylediğim bir yalandı. Ecevit'i arayacaktım ve iyi olduğumu söyleyecektim.

"Anladım canım, getirdim," dedi ama o. Göz devirdim ve suyu iyice açtım, tamamen temizlenmesi için bekledim. Kapıyı açtığımda yüzümde korkunç bir utanç, mahcubiyet ve ağrı vardı. Kadın beni tam olarak böyle bir halde bekliyor olacak ki gözlerini kıstı ve şefkatle bana baktı.

"İyi misin kızım?"

"Ben... Yani çok ani oldu. Anlayamadım. Çok utanıyorum şu an."

Elindeki paketi bana uzattı ve gülümsedi. "Bunda utanılacak ne var Firuze? Ben de kadınım. Kıyafetine bulaştı mı? Bulaştıysa hemen halledelim, değiştirelim."

"Yok hayır," dedim hızla. "Ped yeterli, hallettim ben. Birkaç dakikaya iniyorum," dedim. Kadın beni baştan aşağı süzdü ve ihtiyacımın olup olmadığına bir kez de kendisi baktı.

"Aşağıda seni bekleyen bir sürpriz var," dedi. Neredeyse göz devirecektim, babamdan bahsediyordu.

"Nasıl yani?" demek zorunda kaldım tabii göz deviremediğim için. İçtenlikle gülümsedi. Babamın gelmesini belki de babasıyla arasında bir barış olarak görüyordu ve bunu benim sağladığımı düşünüyordu.

"İnince görürsün," dedi. Zoraki gülümsemek ölüm gibiydi. "Dilersen burada seni bekleyebilirim."

"Daha çok utanırım, lütfen inin," dedim yalnızca. Anlayışla başını salladı ve indi. Kapıyı geri kapattığında yere çökmemek için kendimi zor tuttum ve hızla kapağını kapattığım klozete oturdum. Ali Ecevit'in aramalarının ve mesajlarının içinde dolandım. Aramaya cesaret edemedim ya da şu an sırası değildi. Bilmiyordum.

Başardım.

Bana çok kızacaktı, başarsam da bana çok kızacaktı.

Şimdi aşağı iniyorum. Her şey yolunda. Sen arabaya bin ve dön. Seni müsait olunca arayacağım. Babam seni gördü mü?

Ecevit'in araması ekranda göründü ama açmadım. Meşgule attım ve yeniden mesaj attım.

Aşağı iniyorum. Vaktim kalmadı. Git. Arayacağım seni.

Ellerimi yıkadım ve lavabodan çıktım. Ekranıma bir yeni mesaj düştü.

Ali Ecevit: Ömrümü yedin.

Ali Ecevit'ten bir yeni mesaj daha.

Firuze, sen benim ömrümü tükettin.

Bu mesajlar indiğim merdivenlerin orta yerinde beni duraksattı. *Firuze sen benim ömrümü tükettin.* Bu mesajı yazarken o da duraksamış mıydı? Yutkundum ve yoluma devam ettim. Telefonu çantama sıkıştırdım. Saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru atarken yüzüme birazdan hissetmediğim bir şaşkınlığı yerleştirmek zorundaydım. Yemek masasının olduğu yere doğru dönerken başımı kaldırdım ve insanlara baktım. Oturduğum

yerin tam karşısına, Mümtaz Asa'nın yanı başına açılmış servis tabağını ve babamı gördüm. Şaşırmak zorundaydım, dudaklarım aralandı, kaşlarım çatıldı ve adımlarım duraksadı.

"Baba?" dedim şaşkınca. Tek kolunu oturduğu sandalyenin köşesine yaslamışken bakışları bana döndü ve gülümsedi. Ve sanırım babam şaşırdığımı anlamadı.

"Güzel kızım," dedi karanlığını bir tek benim hissedebildiğim bir sesle. Yavaşça yerinden doğrulduğunda şefkatli kollarını bana doğru açtı ve iki adım yaklaştı.

Babama doğru adımladığımda, "Sen..." dedim ne diyeceğimi bilemiyormuş gibi. Halbuki tek amacım ilk onun konuşmasını sağlamaktı. "Bu bir tesadüf mü?" diye sordum.

"Bilmem, bu bir tesadüf mü?" diye sordu o da saçlarıma bir buse kondururken. "Kızımı eski dostumun evinde görüyorum." Kollarının arasından çıkmadım ve aramıza mesafe açmadım. Mümtaz'a baktım. O mu haber göndermişti yoksa babam zaten buraya geldiğimi biliyor muydu? Biliyorsa geldikten sonra öğrenmişti, Mümtaz Asa'nın haberi her halükârda yoktu.

"Yoksa babamı siz mi çağırdınız?" diye açıkça sordum. Burada asıl germek istediğim kişiler babam ve karşımdaki adamdı ama Kerem gerildi.

"Olur mu öyle şey?" dedi mahcup bir sesle. Sonuçta babamın kulağına gitmemesi için bana söz vermişti.

"İkiniz de bana sürpriz oldunuz," dedi Mümtaz yüzüme bakarken. Ardından babamın yüzüne baktı ve aynı anda gülmeye başladılar. Bu korkutucu bir uyumdu, tüylerim ürperdi ve babamın kollarından çıkmak istedim. Dişlerimi birbirine bastırdım.

"Bizim aramızda sürpriz mi olur tesadüf mü?" diye sordu babam onlara göre oldukça samimi ve dostça.

"İkisi de olmaz eski dostum," dedi Mümtaz gülümserken. Gözlerinin etrafında kırışıklıklar gülüşünün önüne geçiyor, öylesine yaşlanmıştı ki gülümserken bile dudakları titriyordu. Yutkundum ve korkutucu adamı izledim. "İkisi de olmaz," dedi ve torununa döndü. Elini hafifçe kaldırdı,

lekelenmiş ve titreyen eline baktım. "Kızının gelişini fırsat bildim oğlum. Mazur gör," dedi. O mu babamı çağırmıştı? Babamdan neredeyse onu iterek kurtuldum ve usulca yerime adımladım. Ne doğru ne yalan, ne gerçek ne uydurma seçemiyordum. "Hem fena mı oldu? Hadi oturalım da eski günlerdeki gibi yemeğimizi yiyelim. Hadi," dedi keyifle.

Alçak, şerefsiz. O ilk maili de aldığında, aynen böyle bir piç kurusu gibi gülersin umarım.

"Annemi neden getirmedin baba?" diye sordum rahatlıkla masaya otururken. Ben öndeydim. Babam hiç bilmiyordu ama çarkın dönüşünü engellemiştim. Kader tam şimdi bizden yana dönüyordu. Bu iki hain hiç bilmese de inlerindeydik.

"Burada soruları ben sorayım istersen kızım, sen niye geleceğini hiç söylemedin?"

Benden önce Kerem girdi araya ve "Çok ani gelişti," dedi. Konuşmasına izin verdim. Babamı inandıramayacağımı hissediyordum ama yine de elimde okkalı bir yalan olsun istiyordum. "Yani biz bugün tesadüfen bir restoranda karşılaştık."

"Tesadüfen," dedi babam bastıra bastıra.

"Tesadüfen," diye destekledim Kerem'i. "Mümtaz amca çok hastaymış," dedim. Bunun söylenmesi absürt oldu, belki iki güzel söz etmem gerekiyordu ama umurumda değildi. Mümtaz Asa'nın yaşlı kalbinin üzülmesi çok da önemliydi sanki. "Sen biliyor muydun baba? Biliyorsan niye söylemedin bize?"

Babam başını Mümtaz'a çevirdi ve dikkatle onu izledi. Bu haber onun da beklediği bir şey değildi. Şaşırdı. "Neyin var?" dedi.

"Yaşlılık," yanıtını verdi adam. *Geberesice.* "Hangi yaşlı sağlıklı ki? Yaşlılık benimki de."

"İşte ben de duyunca çok üzüldüm ve Kerem de davet edince geldim. Senin gelmek isteyip istememenden emin olamadım. Belki Mümtaz amca da istemezdi hem. Ben gelip görüp gidecektim. Ama görüyorum ki o da seni özlemiş. Barışma vakti gelmiş."

Mümtaz Asa aniden elini bana doğru uzattığında tetikte bekleyen bir korku geldi ve beni buldu. İrkildim, neredeyse geri çekilecektim. O kolumu okşarken kaskatı kesildim. "Güzel kızım, ne büyük bir şeye vesile oldun," dedi. Kalbim çok kısa vakitte hızlandı, ne yapacağımı bilemedim ama bedenim o el aniden tuttuğu kolumu koparacak kadar bana *kaç* uyarısı verdi. Adam kolumdan elini çekene kadar da zaten konuşamadım.

"Ne mutlu bana," dedim titrek bir sesle. Çenemi, sivri başımı her şeye rağmen dik tuttum. Bana en kötü ne yapabilirlerdi ki? "İki eski dostu yeniden bir araya getirdiysem ne mutlu bana... Babama bakınca gurur duyuyorsundur sen Mümtaz amca. Görüyor musun? Ellerinde yetiştirdiğin kişi şimdi nerelerde?"

Ellerinde yetiştirdiğin kişi derken var gücümle vurguladım. Bunun babamın o korkunç egosuna tırnak atacağını biliyordum. Gülümseyen yüzümle babama baktım ve gözlerinin önünde bana çekilen perdeyi izledim. Buraya Mümtaz Asa onu çağırdıysa buraya geldiğimi kendi çabasıyla öğrenmemişti. Bir adım önümüzde olan kişi o değildi belki de. Kafam allak bullaktı.

"Ben babanla daima gurur duydum Firuze," dedi Mümtaz. Yeniden ona baktım. Yaşlılığına rağmen yüzünde gizleyemediği bir kötülük vardı. "Ama sende durumlar hâlâ karışık mı? Son açıklamanı üzülerek dinledim, senin gibi bir Akın'ın yanlış insanların yanında doğru diye durması benim için bile çok acı olmuştu. Babanı düşünemiyorum."

Önümdeki suya uzanmıştım. Bardak ağzıma yakın bir noktada havada kaldı, kaşlarım çatıldı ve gülümsemeyi bıraktım. "Bende durumlar hiçbir zaman karışık olmadı ki Mümtaz amca? En başından beri, net ve kararlıyım. Sizden yana değilim. Babam senin için gurur duyulacak bir konuma geldi, benim için değil. Aradan seneler geçti, birbirinize hâlâ ne çok benziyorsunuz."

"Bu gece bunları konuşmanın sırası değil," dedi babam ve önümü kesti.

"Babanı tam da senin söylediğin gibi ben yetiştirdim, elbette birbirimize benzeyeceğiz."

"Yetiştirdiğin kişiyi niye yarı yolda bıraktın?" dedim ve apaçık bir nifak tohumu attım ortaya. Belki bir ihtimal bu iki adamı birbirine

düşürürüm diye. Bunu elde etmeme izin vermezlerdi, biliyordum ama yine de yapmış olmak istedim.

"Kimse kimseyi yarı yolda bırakmadı Firuze," dedi babam dişlerinin arasından. Onu sinirlendirmiştim. Bu bile yeterdi. "Bunlar böylece konuşulacak mevzular değil ayrıca. Kapat konuyu."

"O zaman sen Mümtaz Asa'yla daha fazla yol yürümek istemedin. Bunun sebebi onun gölgesi altında kalırsan yeterince büyüyemeyecek olman mıydı yoksa çıkarlarınız mı ters düştü? Kimbilir... Sizi yan yana görünce merak ettim doğrusu."

Masadaki tüm hava değişti. Mehtap Hanım araya girmeye çalıştı. "Babam artık siyasetten uzak bir adam, eminim bu konular da ona iyi gelmez Firuze," dedi. Babasının artık siyasetten uzak olması çok da umurumdaydı sanki. Uzak da değildi ayrıca. İşlediği suçların günahları yakasını bırakmış olamazdı.

"Babam *siyasetçi olunmaz*, der. Babama göre ya siyasetle beraber doğarsın ya da hiçbir zaman siyasetin içine giremezsin. Mümtaz Asa da toplumda kabul gören çok iyi bir siyasetçiydi, bu da demek oluyor ki siyasetle doğdu. Yani siyasetten istese de uzaklaşamaz."

Mümtaz Asa'ya olan kinim her geçen saniye parsel parsel artıyordu. Bugünkü Atilla Akın'da onun unu suyu vardı. Babamın mayası özünden geliyordu ama bu adam babamı yoğurmuştu. Belki bir ihtimal, daha güçlü bir isim babamın gençliğini kullanıp zamanında ayağını kaydırıp onu yok edebilirdi ama bu adam izin vermemişti. Hınçla doldum. Tarhanları yok etmeye giden her adımda bu adamın da izi vardı. Biliyordum.

Babamın elindeki bardağı masaya sertçe vuruşuyla iplerin koptuğunu anladım ama Mümtaz'ın o mide bulandıran gülüşü aramıza girdi. "Firuze, Firuze..." dedi gülerek. "Hiç değişmemişsin. Hatırlar mısınız?" dedi ve o çirkin ellerini hafifçe açtı. "Küçükken masada hoşuna gitmeyen şeyler duyunca dizlerinin üzerine sandalyede yükselir ve çocuk aklıyla bize kızardı. Kimse de susturamazdı Firuze'yi. Bilmiş bilmiş konuşurdu," dedi. Korkunç bir rahatsızlık duydum o bunları söylerken. Ecevit'i almadıkları masalarda tek amacım huzursuzluk çıkarmaktı o zamanlar. Her şeye laf yetiştiren çirkin bir çocuktum.

"Küçük bir çocukken bile sizden yana değilmişim. Siz bile çizginizden kaydınız belki ama ben kaymadım. Takdir edilesi," dedim gülümseyerek. "Çünkü siz siyasetle doğdunuz, ben doğruyla büyüttüm kendimi. Değil mi baba?" Babam beni izlerken geriye doğru yaslandı ve başını hafifçe eğdi.

"Seninle tartışmamı istiyorsun," dedi babam açıkça.

"Buraya gelirken bunu göze almadın mı baba?" En az onun kadar açıksözlü oldum ben de.

"Neyse ki nerede ne konuşacağını, nerede kiminle tartışacağını benden iyi bilen yoktur." Yanı başındaki adama baktı. "Bakma sen benim kıza. *Konuşmayı hâlâ çok seviyor*. Böyle masalarsa onun için paha biçilemez alanlar. Demek Kerem'le karşılaştınız, ne kadar büyümüşsün evlat," dedi gözlerini Kerem'e çevirip. Bu beni apaçık görmezlikten gelmekti. Kerem'e baktı. İnsanları sahte bir gülümsemeyle kandırdı.

"Hepimiz büyüdük. Firuze'yi gözlerinden tanıdım bugün, o beni başta tanımadı." Babam ilgiyle başını salladı ve dönüp gözlerime baktı. O an yalnızca gözlerime baktığını ve odağının yalnızca göz rengim olduğunu hissettim. Bakışlarından kısa bir hayranlık geçti, sonra bunu kamçıladı ve "Tam olarak nerede karşılaştık dediniz siz?" diye sordu.

Kerem'in ağzını açmasına izin vermeden hızla konuştum. Mekânın adını öğrenecekti. "Mümtaz amca, babama olan desteğini açıklayacak mısın?" diye sordum hemen. "Geçen bir haber kanalında dinledim, senin babamı desteklemediğin konuşuluyor. Sessiz kaldığın için." Dilimi damağıma bastırdım ve ellerim masanın altında yumruk oldu. Babama bir kez bile bakmadım. Amacımı sezdiyse eğer bu olayın üstüne gidecekti ama benim siyasetlerinden konuşmakta inat ettiğimi de düşünüyor olabilirdi. Bilmiyordum. Her ihtimalin üzerine gitmem lazımdı. Ve sanki bu soruyu sormam babamın da işine geldi. Cümlemden sonra hemen araya girmedi. Sanki o da cevabı bekledi. Hatta sanırım Mümtaz Asa da babamı bekledi ama istediğini alamadı. Tırnaklarımı bacağıma sürttüm. O kanalın haber kaynağı demek ki çok da fena değildi.

"Babanın geldiği noktada benim desteğime ihtiyacı yok," dedi babamın sessizliğine karşılık. "O dinlediğin muhalif kanallar bunu çok iyi biliyor ama babanın başarısına bir noktada gölge düşürmek için canhıraş çalışıyorlar. Bunu sorgulaman onların ekmeğine yağ sürecektir."

"Yani babamı destekliyor musun? Doğru mu anladım?"

Gözlerimi babama çevirdim. Eğer ki seneler önce aralarını açan mevzu, Mümtaz Asa'nın üstüne konduğu kimliklerse, genelevde yediği haltlarsa babam bu noktada Mümtaz Asa'nın onu destelemesini istemeyecekti. Bu kartlaşmış ihtiyarın dünyada son seneleriydi, on altı yıldır ortaya çıkmayan gerçekler vardı. Bir gerçek uzun zamandır ortaya çıkmıyorsa elbette beklenti bundan sonra da çıkmayacak olmasıydı ama babam böyle ufak riskleri göz ardı eden bir adam değildi. Aksine büyük oynadığı kadar küçük de oynardı. Zaten en iyi bu şekilde oy toplardı. Kimin babama oy vereceği bu yüzden belli olmazdı. Bazen asla babamla aynı ideolojide olmayacak birinin babamı desteklediğini öğrenirdiniz. Çünkü babam küçük bir oyunla, ayrıntıyla kendisinden olmayanı da kandırmıştı.

"Katılıyorum," dedi babam Mümtaz Asa'ya bakarken. "Bu ilerisi için alelade bir plan. Elde edeceğim başarıyı kendi aralarında bölüştürmek istiyorlar. Kazanacağım seçimden sonraki ilk seçimde başarımı başka etmenlere bağlayıp benim, aslında sandığım kadar güçlü olmadığımı iddia edecekler. Algı yönetimi. Atilla Akın bir başına kazanmadı, Atilla Akın'a kazandırdılar. Elde etmek istedikleri tam olarak bu. Firuze bunu kaçırıyor, siyasette öncelik önündeki seçim değildir. Önündeki seçimin sonucu daima bellidir, iyi bir siyasetçi en az iki seçim sonrasının hamlelerini yapar. Bunu anlamamasına şaşırmıyorum elbette, o Atilla Akın'ın kızı da olsa bir sanatçı," dedi ve beni gurur duyarcasına işaret etti. "Ve kendi alanının en parlağı." Masaya baktı, göğüs kabarttı ve keyifle gülümsedi. "Akın olmanın ilk şartı bulundukları yerde parlamaktır. Firuze de bunu sanatıyla sağlıyor."

"Değil mi?" dedi Kerem hayranlıkla. Babamın bu sözleri konuyu kapatmak için ustaca yapılmış bir manevraydı. İnsanlar da bile isteye de bilmeden istemeden de babama ayak uydurdular. "Buraya da eli boş gelmedi. Birkaç saate muhteşem bir tablo çizip getirmiş."

"Öyle mi?" dedi babam coşkuyla. "İşte benim kızım," diye gururla ekledi ve gözlerimin içine baktı. "Ben de görebilir miyim tabloyu?"

İşte yalancı bir güven, yalancı bir sevinç ve yalancı bir tavırdı bu. Babam tablomu görmek istiyordu. Muhtemeldir ki, takıntıların adamı olan Atilla Akın o tabloda buradakilerden fazlasını görecekti. Babam tabloları-

mı senelerce didik didik etmişti. Zaman zaman içimdeki ölme isteğimin çok şiddetli olduğunu tablolarımdan anlamıştı. O yüzden ölmeme engel olabilmişti. Annemin gözünden kaçacak ve ihmal olacak bir sürü an varken babam korkutucu bir şekilde kontrolcüydü. Çizdiklerimi hep yakından takip etmişti. İlgisiz görünürdü ama fırça darbelerime kadar bakardı. Tam da şimdi o tablonun babama gösterilmesine engel olmak isterdim ama olamadım. Tablom hızla babama sunuldu ve o tabloyu yorumlayışını alttan bakışlarla izledim.

Gözünün devrilmiş sandalyede takılı kaldığına adım kadar emindim. Kaşları çatıldı, yüzündeki kırışıklıklara onlarca duygu doluştu ve babam bu tablonun sürrealist bir tablo olmadığını fark etti. Gözleri korkutucu bir hal aldı, bana baktı. "Demek bugün sizler için çizdi bunu," dedi. Parmaklarını çenesine yakın bir yerde birleştirdi ve yeniden tabloyu izledi. Bir şeyden şüphelendi ya da direkt anladı. Bilmiyordum. Dişlerini birbirine bastırdı.

"İlk kez sürrealist bir tabloyu evimin duvarına asacağım," dedi Meltem Hanım. "Normalde hiç hoşlanmam ama bu tabloya hayran kalmamak elde değil. Sanki her bakıldığında bir başka ayrıntı yakalanıyor."

"Sürrealist," dedi babam ve güldü.

Babamla tek bir kelime kurmadan geçirdiğimiz yolun sonundaydık. Telefonuma değil bakmak, çantamdan çıkarmaya bile cesaret edemiyordum. Tek temennim Ecevit'i görmemiş olmasıydı. Ölümcül bir sessizlikle yanıma oturduğundan beri soru sormuyordum. Amacım yüzleşmek değildi. Eğer ki başarabilirsem hızla odama çıkacak ve bu geceyi derin boşluğa fırlatacaktım. Hiç yaşanmamış sayacaktım. Araba durduğunda benimle babamın kapısı peş peşe açıldı. Öne geçmek için hamle yapamadım çünkü babam öne geçti bile. Bir adım gerisinde kalayım dedim ama gölgemi takip ettiğini biliyordum. Kapı bize açıldı. Annem birkaç saniye sonra solondan çıktı ve aradaki üç merdiveni aşıp bize baktı. İkimizi arka arkaya görünce şaşırdı, ilk şaşkınlığının ardından gözleri parıldadı. "Baba kız nereden geliyorsunuz?" dedi.

Anne? Anne...

Amacım sinsice merdivenlere yönelmekti ama babam, "Salona," diye emretti. Duymazlıktan geldim, tek hamleyle bana döndü ve "Salona, dedim," dedi bastıra bastıra. Üzerimdeki kabanın kuşağını çaktırmadan bağladım. Yanıklarımı görmemesi gerekiyordu. Omuzlarıma dokunduğu ilk anda fark ederdi. Direnmedim, çünkü kaybedecektim. Direnmeden kendi isteğimle yaptım sayılmak istedim. Salon kısmına geçtim.

"Ne oluyor size yine?" diye sordu annem.

"İnci nerede?"

"Uyuyor."

Babam kabanını çıkardığı gibi koltuğun üzerine fırlattı. "Ne yapmaya çalışıyorsun, amacın ne senin?"

"Bana ne olduğunu anlatacak mısınız?"

"Senin bu kızını bugün nerede bastım biliyor musun?"

Annem başını bana çevirdi. Emindim ki Ecevit'le ilgili bir şey sandı. O yüzden gözleri fıldır fıldır gezindi. "Mümtaz Asa'nın evinde!" diye bağırdı babam hiddetle.

Yutkundum, annem eğer ki o gün bu konuyu açtığımı söylerse babam bunun kendisinin yokluğunu fırsat bilip ağız aramak olduğunu anlayacaktı. Annem de anlardı ama annemi manipüle edebilirdim.

"Kerem'le karşılaştık."

"Ne tesadüf!" diye bağırdı var gücüyle babam.

Üzerime doğru yürüdüğünde annem araya girdi. "Sakin ol!" dedi elini havalandırırken. Aralarında bir bakışma geçti. İki aptal gibi kendi aralarında beni üzmeme sözü vermişlerdi muhtemelen. Çok acınasıydı. Bunca şeyden sonra iyileşmemi beklemeleri, iyileşmeyecek olan benden daha acıydı.

"İster inan ister inanma. Kerem'le karşılaştık. Bana dedesinin çok hasta olduğunu ve aranızdaki bu bozukluğun onu daha da etkilediğini söyledi. Merhametli bir anıma geldi, sizin aksinize onlardan nefret etmiyorum. Yemeğe çağırdı ve ben de kabul etmiş bulundum."

Annem başını bana çevirdi ve inanmayan gözlerle beni süzdü. Nereden tutulsa elde kalacak bir açıklamaydı. Benim böyle bir konuda merhametli bir anım olmazdı, onlardan nefret etmiyor oluşum onları sevdiğim

anlamına gelmezdi ve ben başka bir eve yemeğe misafirliğe gitmezdim. Annem bunları çok iyi biliyordu.

"Nefes almaya çalışıyorum!" dedim tümüyle annemin üzerine oynarken. "Geçmişte iyi anılarımın olduğu insanlarla vakit geçirip nefes almaya çalışıyorum. İzin verirseniz bana söylenileni yapmayı deneyeceğim. Anlıyor musunuz beni?"

Halbuki bu hafta zihnime bırakılan soru, *yaşamak bir ödül müydü?*

Annemin bakışlarındaki o inançsızlığa gölge düştü. "Psikoloğun mu söyledi?" dedi titrek bir sesle. Bedenini tümüyle bana çevirdi. Umut dolu gözleriyle bana bakıyordu, psikoloğun söylemesi değil, benim bunu aklımda tutuşum, hatta uygulamaya çalışmam onun için bu dünya üzerinde gücüyle satın alamadığı tek şeydi. Annem titrek bakışlarıyla ağzımdan çıkan bir cümleye muhtaçtı. Ona bu gece dünyaları verebilirdim ama benden alınan dünyaların ortağıydı.

"Ama senin kocan çıktı ve geldi, beni orada rencide edecek her şeyi yaptı. İnsanların içinde kendimi yakalanmış suçlu bir çocuk gibi hissettim. Geldi yine o siyasi konuşmalarıyla birkaç saatlik iyi anımı mahvetti!"

Babam kısmen yapmadıklarının etkisiyle annemin arkasında beni izliyordu. Ne yaptığımı görüyordu ve bu bana korkunç zevk veriyordu. Propagandanın tek kısası başarılı olmasıydı. Annemin bakışlarındaki kırılmayı döndüm. "Firuze odana çık," dedi bana sakin bir tonla. Annem bu saatten sonra babamı bana tercih etmezdi. Babamın onsuz yaşayacağının farkındaydı ama tek bir hatasında beni kaybedecekti. Bunu göze alamazdı.

"Hiçbir yere çıkmıyor!" diye bağırdı bana. Annemi aştı ve üzerime doğru yürüdü. "Ben annen değilim," dedi açıkça. Kolumu tuttu ve kaçıp gitmemi engelledi. "Duydun mu beni? Ben annen değilim!"

"Bırak kızımı!"

"Aklından geçeni sana yaptırmam. Anneni manipüle edersin, beni edemezsin! Ben annen değilim."

"Keşke babam da olmasaydın," dedim açıkça. Kolumu tutuşu sertleşti. Çenemi dikleştirdim ve ona baktım. İçimden geçenleri söylemekten hiç vazgeçmemiştim, senelerdir, büyük bir hınçla konuşuyordum ama son birkaç aydır, dışa yönelik tüm öfkem onlaraydı. Kendime olan çıkışım bitmemişti ama azalmıştı. Artık kendime harcayacağım her anı da onlara harcıyordum.

İçimde Ecevit'in de, Ecevit'le yaşama ihtimalim olup yaşayamadığımın da hırsı vardı. Eskiden bu ihtimaller zihnimde yoktu. Yalnızca geçmişin içinde çırpınıyordum, şimdi yaşanmayacak gelecek de kalbimde öfkeydi.

Babamın yüzünden körkütük kötü bir gülümseme geçti. "Ama babanım," dedi başını ağır ağır saklarken. Zihnimde şimşek gibi çaktı bu cümle. Yüzümdeki meydan okuma kamçılandı, yutkundum. "Senin baban benim Firuze. Sen ne yaparsan yap, bunu asla değiştirmeyeceksin. Ölene kadar benim kızım olarak kalacaksın. Firuze Akın."

"Atilla bırak!" dedi annem koluna asılırken. "Bırak diyorum sana!"

"Mezar taşımda Akın yazmayacak."

"Yazacak, bunu da sağlayacağım."

"Ya sen ne diyorsun?" diye bağırdı annem. Sesi yankı yapıyordu, bizim sessiz konuşmamızın üstünde tepiniyordu. Babamı var gücüyle itti, parmak salladı. "Kes sesini! Kesin sesinizi! Firuze odana çık."

"Yazmayacak. Akın olarak da ölsem sadece adımı yazdıracağım o taşa. Soyadım yazmayacak."

"Yazacak!" diye bağırdı. "Sen benim kızımsın. Duydun mu beni? Bu dünyadaki tüm çocuklar babasız kalsa bile sen benim gölgemden çıkamayacaksın. Piçlerle mezarsız ölü araya araya şuurunu kaybettin." Son cümleyi kurmasaydı annem bu kadar aramıza girmişken yukarı çıkacaktım.

"Ecevit hakkında düzgün konuş!" diye bağırdım. Ecevit'e o çirkin kelimeyi her kullandığında, kendi içimde bile Ecevit'le yan yana getiremiyordum, bedenimden korkunç bir titreme geçiyordu. Babamın üzerine yürüdüm. "Hüseyin amcayla denk bile düşmez senin babalığın, düzgün konuş!"

Anneme baktı ve beni işaret etti. "İnkâr etmedi gördün mü? Fıldır fıldır ölmüş çocuğu arıyor o herifle."

"Melike ölmedi!" diye bağırdım. Babama vardım, ne yapacaktım bilmiyordum ama aramıza annem girmese âdeta yakasına yapışacaktım. "Melike ölmedi! Duydun mu beni? Sen sadece aramak istemedin. Hayatını mahvettiğiniz adama iyiliğin dokunmasın diye aramadın. Melike ölmedi!"

"Bulacağınız tek şey mezar, o herif de seni kullanıyor."

Annem bana döndü. İnkâr bekledi ama benden göreceği tek yalanlama

Melike'nin hayatıyla alakalıydı. "Firuze," dedi bana yaklaşırken. "Öldü o kız. Adama umut verme, öldüğünü öğrenince ilk sana saldıracak."

"Melike ölmedi, bunu senin o kocan da biliyor!" dedim ve hırsla annemin bana uzanan ellerini ittim. Annemi kandırabilirdi ama beni kandıramazdı. Babam yerini biliyor mu bilemezdim ama ölmediğini biliyordu. Belki Ecevit çıkıp geldikten sonra o da bu işin peşine düşmüş ve ölüp ölmediğini kontrol etmişti. Belki de seneler önce Mümtaz Asa'yla bu işte de ortaktı ve Melike'ye ne olduysa onlar yüzünden olmuştu. Şimdi de korkusu Ecevit'in bunları öğrenmesiydi.

Annemin vereceği karşılığı arka tarafımızdan gelen alkış sesi böldü. Daha dönmeden o pis kokusunu aldım. *Puşt.* "Ben de diyorum evin huzurunu kim sikip attı," dedi arkamdan. Ona dönmedim, hırsla gözlerimi yumdum. Tam şimdi Melike konuşuluyorken onun bu ortamda olması bile kaldırabileceğim bir şey değildi. Bu konu hakkında tek yorumunu bile duymaya tahammülüm yoktu. Gözlerimi açtım ve arkamı dönüp gitmek istedim. Ben burada kaldıkça bu konu da uzayacaktı. Yanından geçip gidecekken kolumdan tuttuğunda kolumu söküp atmak istedim.

"Bırak!"

"Dur bakalım evimizin prensesi, bak ne getirdim sana," dedi ve ters dönmüş bir fotoğrafı gösterdi. Ne olduğundan bağımsız çekip almak, yırtmak istedim. Merak bile etmiyordum çünkü bu pislikten gelecek hiçbir şeyden hayır gelmezdi, biliyordum. Fotoğrafı almama izin vermeyip kurtardı.

"Evin huzurunun amına koyan güzeller güzeli kardeşim sokak aralarında kimlerle neler karıştırıyor görmek ister misiniz?"

Fotoğrafı yüzü dönük şekilde havaya kaldırdı ve arkamdakilere gösterdi. Başımı hızla kaldırdım ve ne olduğuna baktım. Seher'in evine gitmeden önce Ecevit'le arabanın önünde çekilmiş fotoğrafımdı. Dudak dudağa yakın bir çekim değildi ama o konumda öpüşmüyor bile olsak yine de öpüştüğümüz düşünülecek bir açıydı. Ve zaten muhtemelen de öpüşüyorduk. Ecevit belimi sıkıca kavramışken parmak uçlarıma yükselmiştim. Kollarımı Ecevit'in boynuna sarmıştım, öpüşüyorduk. Bizi ilk defa dışarıdan gördüm, kısa bir an her şeyi unuttum, içim titredi. Kar da yağıyordu, karenin önüne kar taneleri karışmıştı.

"Ben engel olmasam bu fotoğraf çarşaf çarşaf haber olacaktı, biliyor musun baba?" dedi. Hızla ona saldırdım, etini tırmaladım ama fotoğrafı alamadım. Babam beni Ali Ecevit'in odasından pijamalarımla çıkarken görmüştü, bu fotoğrafla mı tedirgin olacaktım? Ya da babamın herhangi bir şey için tepkisi mi umurumda olacaktı? Ecevit'le münasebetim kimseyi zerre ilgilendirmezdi. Ağzını açana tüm gücümle saldıracaktım.

"Ver şunu!"

"Dur, daha anan baban bakmadı," dedi ve beni itti. "Kardeşini aradıkları da yok, bakmayın siz bunlara. Bunların niyeti farklı. Ya da bizim saf salak kızımızı o pezevenk..." Bülent'in suratını tuttum ve tırnak geçirdim.

"Kes sesini!" diye bağırdım. "Aptal, beyinsiz! Kes sesini!" Ne söyleyeceğini, neyi ima edeceğini tahmin edebiliyordum. Nefretle ona saldırdım ve çok geçmeden karşılığını da aldım. Saçlarıma asıldı ve "Bana bak!" dediği an çığlık attım. Annemi ve babamı çığlığım harekete geçirdi.

"Ayrılın birbirinizden!" dedi annem.

"Bülent bırak!" dedi babam. Fırsatını bulduğum ilk an elindeki fotoğrafa uzandım. Çekip almak istedim ama ikimiz de bırakmıyorduk. İki koca insan aramıza giremedi, zira ikimizden birinden kan akacaktı. Saçlarıma öyle bir yapışmıştı ki anne ve babası burada olmasa bana ne yapacağını tahmin edemiyordum. O iğrenç suratını yüzüme yaklaştırdı. Hınçla birbirimize baktık.

"Belanı sikeceğim senin! Sen o soyadınla sokaklarda sürtemezsin," dedi gözlerimin içine baka baka.

"Sen bana bir bok yapamazsın. Senin gibi eskortlarla takılmıyorum en azından, erkek orospusu." Saçlarımı avcunda bırakacak kadar asıldı, tüm başıma korkunç bir ağrı sapladığında dizimi kaldırdım ve kasıklarına tekme attım. Acıdan o bok atsam yapışmayacak suratı şekilden şekle girdi ve annemin ilk işi parmaklarını saçlarımdan ayırmak oldu, babam iki büklüm olmuş Bülent'i gelişine geriye doğru itti.

"Kendine gel!" diye bağırdı babam üzerine yürürken. Bülent artık onların yanında da bana dilediğini söyleyecek ve yapacak konuma gelmişti. Eskiden tüm tehditleri babam üzerinden olurken artık bana elini kaldırıyordu. Babamı yok saydığından değildi bu, babam onu yok saydıkça varlığını kanıtlamaya çalışıyordu. "Kendine gel lan, kendine gel!"

"Onun o kardeşi dua edin geberip gitmiş olsun," dedi. Annem beni uzaklaştırmaya çalışıyor, yolunmuş saçlarımı okşuyor ve âdeta yalvarıyordu. O vakte kadar tüm bilincim açıktı. Her şeyi görerek, bilerek ve planlayarak yapıyordum. Tıpkı Ecevit'e, *gider yirmi yıl da işlediğim cinayet için yatarım* dedirten his bir uyuşturucu gibi damarlarımdan sızdı. Titredim, kendimi kaybettiğimi hissettim, bir yerden sonra hislerim de söndü. Yalnızca Bülent'i görüyordum.

"Seni öldürürüm!" dedim açıkça. Bunun birazında bile ne bir abartı ne de tedirgin edici tek bir harf vardı. Buz gibiydi sesim, elimde bıçak olsa gözümü kırpmadan Bülent'e saplayacağıma yemin ederdim. Bir katil gibi korkunç hisler doğdu içime. O saniye tek istediğim Bülent'in ölmesiydi. "Seni öldürürüm," dedim. Bugün Ali Ecevit'in gençliği yoksa, çocukluğu dört duvar arasında çürüdüyse, Hüseyin Tarhan yaşamıyorsa, Melike kayıpsa, Tarhan ailesi bir hiç uğruna, yaşamayı hak ederken yok olduysa bu alçak yüzündendi. Pişman olmadığını biliyordum. Bülent'in ilk günden bugüne, o çocuğu öldürdüğüne bile pişman olmadığını biliyordum ama bugün bu noktada, yaşamasının ya da ölmesinin ona bir fayda sağlamayacağı bir kız çocuğunun ölümünü dileyecek kadar canavar oluşu beni duvardan duvara vurmaya başladı. Zihnimde Bülent'i bin bir işkenceyle öldürmeye başladım.

"Geberip gitmediyse onu beceren çok olmuştur."

Annemin elinden, bir çocuğun elinden kurtulur gibi kurtulup Bülent'in üzerine gitmem birkaç saniyemi aldı. Gözümün önü kıpkırmızıydı. Yalnızca kan görüyordum. Bülent'in damarından akacak tüm kan ayaklarımın dibine bulaşacaktı. Arka tarafında duran cam vazoyu aldım, durmadım, duraksamadım, düşünmedim, korkunç bir soğukkanlılıkla Bülent'in kafasına geçirdim. "Orospu çocuğu," dedim. Elimde tek bir cam parçası kalmıştı, gırtlağına bastırmak istedim, bir tehdit olarak değil, gırtlağına tutmayacaktım, batıracaktım ve Bülent Akın ismini bu dünya üzerinden silecektim. Babam bileğimi sıkıca tuttuğunda nefes nefese birbirimize baktık. Konuşmak istedim, onu öldüreceğimi, öleceğini söylemek istedim ama dilim tutmuyordu.

"Bırak," dedi, avcumdaki camı aldığında eli başında, düşmemek için babama tutunan Bülent'i babam var gücüyle itti ve Bülent büyük bir

şiddetle yere kapaklandı. "Aylin, Firuze'yi al," dedi babam. Yirmi beş yıllık hayatımda Atilla Akın bana ilk kez bu denli korkuyla baktı. Belki de bir katil babası olduğundan, ikinci çocuğunun gözünde de aynı hırsı gördü.

"Öldüreceğim onu," dedim.

"Aylin, Firuze'yi al," diye tekrar etti. Elimi hâlâ sıkıca tutuyordu. Ancak annem gelip tutunca bıraktı.

"Çıkar şunu evden," diye bağırdı annem babama yerdekini işaret edip. "Çıkar şunu evden, gözüm görmesin. Çıkar şunu evden!"

Yanından geçip gidecekken, "Seni mahvedeceğim," diyebildim. "Keşke öldürseydi diyeceksin, seni mahvedeceğim."

"Ölümlerden ölüm seçtireceğim sana Firuze!"

"Seni yok edeceğim Bülent! Yemin ederim seni mahvedeceğim!" Annem beni sıkıca tutuyordu. Beni hızla salondan çıkardığında merdivenlerden çıkarken üç kere takıldım. Annemin ağladığını görebiliyordum, benim yaşlarım akıyor muydu bilmiyordum. "Sizin yüzünüzden!" dedim. "Sizin yüzünüzden. Bu canavarı siz beslediniz, sizin yüzünüzden."

Minicik bir bebekken bizim yüzümüzden öksüz ve yetim kalan, süt ve şekerle beslenen bir bebek vardı. Ali Ecevit'i yollara düşürmüş, ölmüş annesinden medet umdurmuş, kusturmuş, yolunda ayakkabı eskittirmiş bir bebekti. Şimdi aşağıdaki orospu onun ölmesini diliyordu. Ali Ecevit'in genelev gerçeğinden sonra çöküşü gözümün önüne geldi. Bülent'in cümlesi zihnimde yankı yaparken Ali Ecevit zihnimin tam ortasına kusmaya başladı.

Annem benimle odaya girmeye kalkıştığında, "Çık dışarı!" dedim tüm öfkemi ona yöneltmekten geri durmazken. "Siz yaptınız."

"Firuze..."

"Siz yaptınız. Onu siz beslediniz. Siz yaptınız!" Nefes almıyordum, oksijene muhtaç kalmış her yanım morarıyordu, hissediyordum. Kapıyı yerinden sarsılacak bir şiddetle kapattım ve kilitledim. Elimi kulaklarıma kapattım.

Yaşamak hak edilir bir şey midir Firuze Hanım? Bülent yaşamayı hak etmiyor. Dua edin geberip gitmiş olsun. Yaşam ödül müdür? Kim yaşamayı hak ediyor? Bülent hak etmiyor? İyi insanlar... Tarhanların hepsi öldü, Akınların hepsi yaşıyor. İyi insanların hepsi öldü, kötüler yüzünden. Onu beceren çok

olmuştur. Dua edin geberip gitmiş olsun. Ya yardım et ya canımı al. Ali Ecevit... Ya yardım et ya canımı al. Zorlaştırma, kolaylaştır. İşim çok zor. Anne sen korumuş ol kızını. Ben koruyamadım, sen korumuş ol anne. Sen Melike'yi korumuş ol. Dua edin geberip gitmiş olsun. Koruyamaya gücün yetmediyse, yanında olsun. Öl Ecevit, niye yaşıyorsun ki? Öl.

Bir krizin orta yerinde devirdiğim, paramparça ettiğim eşyaların ortasına düştüm. Daha fazla ayakta kalmaya gücüm yetmedi, gözlerimi açık tutamadım, oturduğum yerden başım da öne doğru çöktü. Alnımı halıya yasladım, hıçkıra hıçkıra ağladım. Boynumda prangalar vardı sanki, nefes alamıyor, Ecevit'in o halini zihnimden atamıyordum. *Yirmi yıl daha yatarım,* demişti. *Melike'nin adını ağzına alırsa yirmi yıl daha yatarım.* Ölmesini dilediğini duymadı, başına gelmesini istediği şeyi duymadı ama onları duyar gibi en az yirmi yıl verdi kendine. Şimdi fark ettim, Bülent'in ölmesi için kırk yıl feda etmemi isteseler kırk yılımı birden verirdim. Ecevit yirmi yılından geçmişti çok muydu? Benim gözümü bu denli kararttığım yerde Ecevit'in gözünde tek bir aydınlık kalır mıydı?

Ecevit, Bülent'i yok eden olacaktı. Çocukluğunun, gençliğinin ve ailesinin katilini öldürecekti ve kendinden bir katil yaratacaktı. Görüyordum, görmezlikten geliyordum.

Bir ateş çemberinin içindeydim şimdi. Bülent senelerdir, yaptıklarına rağmen o ateş çemberinin etrafında, *çemberimde gül oya* diyerek şakıyor, keyifle cirit atıyordu. Ben Ecevit'in yanışını izliyordum, ben yanıyordum ama Bülent'e hiçbir şey olmuyordu.

Alnımı yere vura vura dakikalarca ağladım. İnleye inleye sustum, yeniden ağladım. Melike ölmüş müydü? Ölmemişti. Yalan söylüyorlardı ama ölmesini diliyorlardı. Biliyordum, hepsi Melike'nin ölmesini diliyordu. Ali Ecevit'e otuzundan sonra uğrayacak mutluluğu bile kabul etmiyorlardı.

Ellerim yumruk oldu, defalarca kez kendimi ve yeri yumrukladım. Kimseler istemiyordu. Yaşamayı hak etmeyen insanlar, Ecevit'in kardeşinin yaşamasını bile istemiyorlardı. Hırsla çığlık atmak istedim, bu evi hepsine mezar yapmak istedim ama gücüm yetmedi. Elimi cebime götürüp telefonumu aramam belki de yarım saate tekâmül etti. Sürüne sürüne yerden kalktım. Çekmeceme kaldırdığım iki yırtık kâğıdı aldım. Rehbere girdim ve Alparslan'ın numarasına baktım. *Ya yardım et ya ca-*

nımı al. Zorlaştırma, kolaylaştır. İşim çok zor. Anne sen korumuş ol kızını. Ben koruyamadım sen korumuş ol anne. Sen Melike'yi korumuş ol.

Korkunç bir muallakta kalmadım. Bir saate yakın krizin sonucunda ne yapmam gerektiğine çok çabuk ulaştım. Bülent'i öldürememiştim. *Başaramamıştım.* Ali Ecevit'in eline bir alçağın kanı bulaşıyordu. Geliyordu. Zihnimde çığlık çığlığa tek bir gerçek yankılanıyordu. Ecevit, fırsatını bulduğu ilk an Bülent'i yok edecekti. Telefonu kulağıma yasladım gözlerimi kapattım. İkinci çalışta açıldı.

"Firuze."

"Borcumu kapatmam için benden ne istiyorsun?" diye hızla sordum.

Ses soluk çıkmadı bir süre. Ardından, "Firuze iyi misin?" diye telaşla sordu.

"Bülent'in ne bok yediğini söylemek için benden ne istiyorsun?" Ne isteyeceğini tahmin edemiyordum, ne kadar ileri giderse kabul etmem onu da bilmiyordum. Ama yapamayacağım bir şey isterse tek çıkış yolum o cam parçasını Bülent'in boğazına benim geçirmemdi ve Ali Ecevit'in feda ettiği yirmi yıl için ondan hızlı davranmamdı. Alparslan yanıt verene kadar gözlerim kapalı, yanaklarım sırılsıklamdı. Hiç bilmedi ama geleceğim dudağının arasındaydı. Yine de, yaşamak önceliğim olmasa bile, Ecevit'le geçirdiğim vakit iki elimin parmağını geçsin diye çok dua ettim.

"Üç gün sonra özel bir davet var, bana orada eşlik et," dedi. "Başka bir şey istemiyorum, bir gece, bana eşlik et."

Korkuyla kapanmış gözlerim aralandı. Kendimi öylesine alçak, berbat ve Bülent'i öldürmeyi yeğleyeceğim ihtimallere hazırladım ki Alparslan'ı bir canavar bellediğimi ilk kez fark ettim. *Firuze ben baban değilim*, demişti; ilk kez bunun böyle olabileceğini hissettim. Eline geçen fırsatı kullanmadı ya da ben çok iyi niyetli bakıyordum, eline yüzünü bulaştırmadı. Ama yine de, biraz olsun insan olduğunu hissettim. Beni zorlayabileceği sınırı iyi seçti.

"Tek bir fotoğrafımız bile sızdırılmayacak."

"Basına kapalı bir davet. Aksi bir pürüze de asla izin vermem."

"Elinde avcunda ne varsa vereceksin."

"Bana borçlu olmasaydın, Bülent'i senin bir dakikalık mutluluğun için de harcardım Firuze."

"Son bir şey daha..." dedim önümdeki kâğıtlara bakarken. "Bülent bir hastanede, kendisine ya da bir başkasına test yaptırmış. Ne testi olduğunu bilmiyorum. Sadece hastanenin adı var elimde. Ne olduğunu bulabilir misin?"

"İçeriğini değil ama ne olduğunu bulurum. Hastanenin ismi yeterli." Gözümün önündeki ismi iki kere okudum. "Beş dakikaya döneceğim sana," dedi. Telefonu kucağıma düşürdüm. Yere çökmüştüm, sırtım yatağa yaslıydı ve elim ayağım tutmuyordu. Omuzlarım sarsılmaya başladı, telefonum çaldı. Ecevit'ti. Açamadım. Onun telefonunu açmazken Alparslan'dan telefon bekliyordum. Şayet bilseydi ona *ihanet* ettiğimi, hisseder miydi? Zira benim içimdeki his ihanetten başka bir şey değildi. Aldattığımı hissettim, daha şiddetli ağladım. Bülent'e ağız dolusu küfürler, beddualar ettim. Tek parça ölmeseydi. Tek parça bile kalamasaydı.

Alparslan dört dakika sonra aradı. Ecevit'i açmayan parmaklarım, Alparslan'ı açarken titredi ama tuttu. "Neymiş?" dedim hızla.

"DNA testi," dedi.

Duysam bile anlayamadım. "DNA testi mi?"

"DNA testi. Halalık durumun olabilir mi?" dedi ve hiç de eğlenir gibi değildi. Oldukça ciddiydi. Önümdeki kâğıtlara baktım. Moleküler... *Moleküler biyoloji ve genetik...*

"İçeriği?"

"Bunu öğrenirsem kulağına gidebilir, dilersen öğreneyim."

Tüm eskort söylemlerim gerçekti, hiçbirini kışkırtmak için söylememiştim. Bülent'e kimse parası için de uzun süreli katlanmazdı. O yüzden onun ancak tek gecelik paralı ilişkilerde yeri olurdu. Bunu biliyordum. DNA testi... Benim de aklıma yalnızca bu geldi. Benim halalığım değil, aşağılık Bülent'in korunmayı bile beceremeyip bir kadını hamile bırakması tüm zihnime yattı. "Hayır," dedim hızla. "Şu an hiçbir şey yapma. Haberi olmasın." Eğer ki öğrenirse elime kanıt geçmeden her şeyi temize çıkarırdı. Kaldı ki Alparslan'ın bana söyleyecekleri daha önemliydi. Bülent dört bir yandan sonunu yazıyordu. İçime birkaç damla su serpildi.

Şayet bir eskortu hamile bıraktıysa, hayatında bir kadın olmadığına ve olmayacağına adım kadar emindim, bu hayatta herkesin bir alıcısı olabilirdi ama Bülent Akın'a iki gün kimse tahammül edemezdi, babamın

onu paramparça edeceğine, bu ülkeden süreceğine adım kadar emindim. Kullanmayıp cebime attığım bu bilgi bile Bülent'i hayatımızdan sürüklüyordu. Ama benim amacım, Bülent'in başka bir ülkede keyif çatması değildi, yok olup gitmesiydi. İçim ancak o zaman bir nebze soğuyacaktı.

"Bana söyleyeceklerinin bununla alakası var mı?"

"Bülent'in yatağını konuşabileceği bir adam değilim Firuze," dedi. Kabul, katıldım.

"Tamam, haber vereceğim sana," dedim yalnızca. Ona kalsa konuşacaktık, biliyordum. Fırsat da kolladı, davet hakkında bir şey söylemeye kalkıştı ama izin vermedim. Tam o vakit Ali Ecevit'in de araması telefonuma düştü. Onun telefonunu açmayıp bir başkasıyla konuştuğumu biliyordu artık. Daha da aceleyle telefonu kapattım ve görmemek için âdeta kendimden sakladım. Gözlerimi kapattım, alnımı dizlerime yasladım ve bedenimi bir ileri bir geri sallamaya başladım.

Kimler yaşamayı hak eder Firuze Hanım? Bülent yaşamayı hak etmiyor. Dua edin geberip gitmiş olsun. Yaşamak ancak bir ceza. Kim yaşamayı hak ediyor? Bülent gibiler değil. İyi insanlar... Onları yok ettikten sonra geldiği kapı önünde, oğlu için yalancı şahitlik yapmış bir kız çocuğunun saçlarını okşayan Hüseyin Tarhan yaşamayı hak eder. Bin Bülent ölsün, bir Hüseyin'in tırnağı kırılmasın. Tarhanların tırnağı kırılmadı. Tarhanların hepsi öldü. Bir Bülent bile ölmedi. Akınların hepsi yaşıyor. İyi insanların hepsi öldü, kötüler yüzünden. Onu beceren çok olmuştur. Dua edin geberip gitmiş olsun. Ya yardım et ya canımı al. Zorlaştırma, kolaylaştır. İşim çok zor. Anne sen korumuş ol kızını. Leyla teyze sen korumuş ol kızını. Ne yüzsüzsün Firuze, nasıl yüzün tutuyor bunu isterken? Öl. Ben koruyamadım sen korumuş ol anne. Sen Melike'yi korumuş ol. Dua edin geberip gitmiş olsun. Koruyamaya gücün yetmediyse, yanında olsun. Öl Ecevit, niye yaşıyorsun ki? Öl. Yaşamak bir ceza. Yaşamak bir ödül değil, ancak ceza.

Dakikalarca beynimin içinde hırpaladılar beni. Kimler? Birden çok kişi, birden çok anı. Ali Ecevit beni iki kez daha aradı. Açmak için biraz olsun ağlamam dursun diye bekledim ama bu çıkmaz bir sokaktı. Kendimi durduramıyordum. Bir elim yüzüğümde bir elim kolyemde ağlamam durmuyordu. Üçüncü aramayı açtım. "Ya sen bu telefonu niye açmıyorsun Firuze?!" diye bağırdı bana. "Telefonu eline alıp başkasıyla konuşmayı

biliyorsun da benim telefonumu mu açmıyorsun? Bana bak Firuze, bana bak-"

"Her şey yolunda Ecevit," dedim kırgın bir sesle. Ona kırgın değildim. Bir tek ona kırgın değildim. Gözlerimi sıvazladım. Nefes almak için çabaladım. Bir süre karşı taraftan yanıt gelmedi.

"Ağlıyor musun sen?"

"Yarın arayacağım seni," dedim titrek bir sesle. Onunla konuşmak beni utandırdı. Şimdi burada olsa yüzüne bakmaya yüzüm yoktu. Bülent'in dedikleri kulaklarımda yine çınlamaya başladı. Karnıma kramplar girdi. Engel olamamıştım. O lafları etmesine engel olamamıştım. Melike'nin adını ağzına yama yapmıştı. Sırtıma yük gibi bindi bu. Hüseyin ve Leyla'nın kızını koruyamamak, her yaşımda kalbimi yaşlandırıyordu.

"Niye ağlıyorsun? Baban bir şey mi yaptı?"

"İyiyim, kimse bir şey yapmadı. Uyuyacağım sadece. Biraz yorgun-"

"Kes şunu Firuze!" diye çıkıştı bana. Sesi çok huzursuzdu. Sanki kardeşi hakkında söylenilenleri hissediyordu. Ona uzun zamandır iyi olup olmadığını sormamıştım. Kimbilir nasıl yorulmuştu... Fiziksel bir yorgunluktan bahsetmiyordum ama. Onu arabadan indirip asfalta çöktüren, kusturan o yorgunluktan bahsediyordum. Yorulduğunu belli etmek için asfalta mı çökmesi gerekiyordu? Kimbilir geceleri kendini nasıl yiyip bitiriyordu... Artık öfkesini kustuğu bir ben de yoktum. Biraz olsun içindeki endişeyi, nefreti atamıyordu. Bu bile kimbilir ona nasıl zarar veriyordu... Görünenin aksine iyi gelemeyeceğimi o an fark ettim. Ecevit'in kan kustuğu bir duvarı bile kalmamıştı.

"Ben kapatıyorum," diyebildim için için ağlamak üzereyken.

"Ben geliyorum."

"Ecevit saçmalama!"

"Kapat telefonu."

"Ecevit nereye geliyorsun? Evdeyim. Gelme, yarın geleceğim." Telefonu suratıma kapattı. Bu kez onu arayan ama telefonu açılmayan ben oldum. Defalarca kez aradım, mesaj attım. Gelsen bile evden çıkmayacağım, dedim. Gelmesin diye yalvardım, aradım durdum. Ama açmadı. Bu gece, babam bu kadar tepemdeyken evden çıkamazdım ama ayaklanıp Ecevit'i engellemek için çırpınacak takatım da yoktu. Ancak üzerimdeki

kıyafetleri çıkarabildim. Ecevit'e uyuduğumu yazdım. ***Birazcık hatırım varsa gelme***, yazdım. Sonra mesajı atmadan sildim. Yüzümü sıcak suyla yıkadım, pijamalarımı giydim. *Uyudum*, yazmıştım. Gelse bile cevap vermeyecektim, uyuduğumu sanacak ve geri dönecekti.

Planım bu yöndeydi. Ecevit gelince beni arar sandım ama Ecevit'in geldiğini bana söyleyen annem oldu. Kapım tıklatıldığında yanıt vermedim ama ne zaman ki annem fısıltıyla, "Firuze, Ecevit kapıda," dedi, o vakit yerimden sıçrayarak kalktım. Anneme bu gece hiçbir koşulda açılmayacak kapı açıldı ve korkuyla anneme baktım.

"Nasıl kapıda?" dedim korkuyla.

"Kapıda! Dışarıdan haber geldi. Ara söyle gitsin, baban görmeden gitsin." Hızla aşağıya inerken onu tekrardan aradım. Babam nasıl Ecevit'in evinden beni alamadıysa, Ecevit de bu evden beni çıkaramazdı.

"Kapıdayım."

"Sen delirdin mi?"

"İn, göreceğim seni."

"Yalvarıyorum git."

"Tamam bekliyorum," dedi ve telefonu suratıma kapattı.

Annem arkamdan geliyorken, "Bak ben kapıdakilere ***dokunmayın*** dedim ama tek çıkaracağı sorunda babanı arayacaklar ve zor kullanacaklar."

"Babam çıkmasın," dedim yalnızca ve ayağıma ayakkabılarımı giyer giymez koşa koşa evin bahçesine çıktım. Hava çok soğuktu ama korkudan üşümüyordum bile. Koştur koştur bahçe merdivenlerini çıktım. Kapılar elbette Ecevit'e açılmamıştı.

"Aç kapıyı."

"Firuze Hanım."

"Açın kapıyı!" diye çıkıştım. Büyük demir kapı üçüncü sözüme gerek kalmadan açıldığında Ecevit kapının önünde durmuş sigara içiyordu. Şu an evdeki tüm güvenlik ekibinin Ecevit'i vücuda giren bir virüs olarak algıladığını biliyordum. Bir hareketlilik vardı. Babamın anlaması ya da direkt babama gitmesi an meselesiydi. Annem biraz olsun geciktiriyordu. Beni görünce elindeki sigarayı attı ve ayağının ucuyla ezdi. Ters ters ortalığa bakınıyordu, bakışları yumuşamadı. Bu kez bana baktı. Baştan aşağı süzdü ve ellerini kemerinin iki yanına koydu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye çıkıştım.

"Kapıdakilerle sohbet ediyorum," dedi Ecevit ve etrafa baktı. "Muhabbetleri hiç sarmadı ama neyse."

Arabasını nereye park ettiğini görmeye çalıştım. "Ecevit, git."

"Yok."

Ona vardım ve ceketinin iki yanından tuttum. "Gider misin?"

"Yok," dedi ve gözlerini bana çevirdi. Yüzümü inceledi. Ama bu öylesine bir inceleme değildi. Dudağımdan şakağıma, gözlerimden çeneme kadar her zerreme baktı. Gözleri ansızın arkama kaydı ve işaretparmağını salladı. "Ben seni uyarmadım mı?" dedi. Arkama korkuyla baktım. *Yalnızca annemdi...* Ellerim ceketinden karnına kaydı ve ittim.

"Ecevit hadi."

"Firuze hadi," dedi o da benim gibi.

"Saçmalama!" dedim. "Saçmalama. Git artık!"

Üzerime baktı, sonra anneme. "Uyardım ben seni," dedi başını sallarken. Annemi ne konuda uyarmıştı, ne zaman uyarmıştı bilmiyordum ama bu soru annemi sessizleştiriyordu. "Kocanı idare mi ediyorsun yoksa selamı mı söylüyorsun o kadarını bilmiyorum," dedi Ecevit. Omuzlarımdan tuttu ve arabasının olduğu yeri işaret etti.

Anneme döndüm. Susup kalmıştı, bir şey yapmıyordu. Tam bu noktada belki de Ecevit'i benimle beraber vazgeçirmeliydi. Ecevit'ten gözlerini alıp bana dikti. "Bir saat içinde dön Firuze," dedi annem. "Gelince de eve girmeden bana haber ver."

"Gönderirsem gelir," dedi Ecevit beni yürütürken. Beni önüne aldı. Kimse de bize engel olmadı. Dönüp iki kez anneme baktım. Yalnızca bize bakıyordu. Hiç de bir şey yaptığı yoktu. Çevresini sarmış güvenliklere bir şeyler söylediğini gördüm yalnızca.

"Nereye gidiyoruz?" dedim Ecevit'e bakıp.

"Seni biri kaçırsa sen tıpış tıpış gidermişsin," dedi adımlarımı hızlandırırken. Kendi irademle yürümüyordum. Yalan söylüyordu. Arabasına bindiğimizde tepemizdeki ışığı açtı ve bana yaklaştı. Özürler diliyordum ki öpeceğini sandım ama hayır, ışık altında yüzümü kontrol etti. Bir sağa bir sola çevirdi yüzümü. Gözlerime, şakaklarıma, alnıma, çeneme, yanaklarıma baktı. Ardından boynumu açtı, orayı da kontrol etti. Ense köküme

kadar baktı. Pijamamı biraz çekti ve pansumanlarıma baktı. Kollarımı sıvadı, bileklerimi kontrol etti. Bir kızarıklık ya da morarma aradığını biliyordum ama o Bülent'in kafasını dikişlik yaptığımı hiç bilmiyordu. Saçlarımın nasıl çekildiğini de hiç bilmeyecekti.

"Ecevit iyiyim," dedim o kollarıma bakarken. Kontrol edebileceği her yere baktı. Sonra ellerini üzerimden çekti.

"Niye ağladın?"

"Kavga ettik. Mümtaz, babama haber vermiş. Niye orada olduğumu sorguladı, söylediklerime inanmadı, konu konuyu açtı ve kavga ettik. Sinirlerim bozuldu ve ağladım. Bu kadar. Kanıtlanabilir hiçbir şüphesi yok, kendi kendine söylendi durdu."

"Sinirlerin bozuldu diye ağladın?"

"Evet. Ağlamak istedim ve ağladım. Bu kadar. Sonra zaten odaya çıktım."

"Telefonlarımı niye açmıyorsun?" Bana inanmıyordu. Görebiliyordum. Ama aksini kanıtlayamadığı sürece inanmamak onun problemiydi, benim değil.

"Ağlıyordum, açmak istemedim."

"Benim yerime kimin telefonunu açtın?"

"Annemin. İnci'nin sesimize uyanıp uyanmadığını sordum. Sesli ağlıyordum çünkü."

Gözü telefonuma kaydı ama herhangi bir hamle yapmadı. Yapsa da şifre vardı ve açmazdım. "Yalancı," dedi yüzüme baka baka. Gözlerimi devirdim ve yola baktım. İkimizden de bir süre ses soluk çıkmadı. Bir saati bu arabada geçirmek en makulüydü. Sonra da inip eve geri gidecektim. Bu akşama babamın ikinci baskınını sıkıştırmak hiç planımda yoktu. Bu sessizliğin sonunda arabayı çalıştırmasını beklemiyordum, kabul.

"Ecevit ben döneceğim," dedim. İkimizin de kemeri bağlı değildi. "Sana söylüyorum. Ecevit ben döneceğim. Uyuyacağım. Ecevit. Döneceğim ben. Gitmek istiyorum. Ecevit. Sana söylüyorum, duymuyor musun beni? Uyuyacağım, başım çok ağrıyor. Ecevit. Ecevit. Ecev-"

"Ya açım aç!" diye kesti beni. "Açım bir dur, açım." Âdeta açlık gerginliğiyle beni azarlıyordu.

"Yemek ye o zaman!"

"Sabır selamet," dedi yola bakarken. Sonra bedenime baktı ve "Kemerini bağla," dedi. Direksiyonu kısa bir an bırakıp kendi kemerini bağladı. Tekrar etmesin diye ben de kemerimi bağladım. Gecenin bu saatinde nereye ne yemeye gidiyorduk bilmiyordum. Zaten ben aç da değildim. Bunca derdin sıkıntının içinde o niye açtı onu da bilmiyordum. Elimi saçlarıma daldırdım ve sızlayan yerlere dokundum, biraz masaj yapmaya çalıştım. Başım çok ağrıyordu. Ne yaparsa yapsaydı beni bir saat sonra aldığı yere bıraksaydı. Boş yollardan geçip gittik. Nereye gittiğimizi sormadım, durunca ancak dönüp baktım.

Kokoreççiye gelmiştik.

Omuzlarım düştü. Biz tam olarak hangi anda çaydan ve kokoreçten vazgeçecektik? Bilmiyordum. Kapıyı açıp indiğinde ben de peşinden indim. Hava soğuktu ve benim üstüm inceydi. Alıp arabaya geçecektik herhalde. Ali Ecevit'in kabanını çıkardığını gördüm.

Bana yaklaştığında, "Saçmalama giy onu, alıp arabaya geçelim," dedim ama kollarımdan çoktan geçirdi o. Önden düğmeleri iliklediği. Saçlarımı çıkardı ve kabanın üzerine bıraktı.

"Ya sen üşüyorsun böyle de."

"Kazağım kalın."

Arabasını kilitledikten sonra, "Hadi," dedi beni gerisinde bırakmadan. Üzerimde benden üç tane alacak kabanla peşine takıldım. Ayakkabılarımın bağcıkları bağlanmamıştı. Kendimi çocuk gibi hissettim. Ecevit'in selamından sonra ben de selam verdim ve oturduğu yerin karşısına oturdum. Ecevit iki el hareketi, iki tane de eylemsiz cümleyle derdini anlattı ve bize kokoreç söyledi. Ellerimi kabanının cebine koydum. Birkaç kâğıt, bir tane sigara ve çakmak, bir de sert, kaygan, taş gibi bir şeye dokundum ama çıkarıp bakmadım. Pek merak da etmedim. Omuzlarımı kaldırdım ve kabanın içine yüzümü de gömdüm. Bu gece başımıza gelmeyen kalmamıştı, kokoreç yemeye gelmiştik. Aklımı kaçıracaktım. Dakikalar önce alnımı zemine vura vura ölmeyi ve öldürmeyi diliyordum.

"Mümtaz'ın bilgisayarını hallettim."

"Beni delirte delirte hallettin," diye düzelttim.

Omuz silktim ve asılı olan kokoreçlerine baktım. İğrenç duruyordu. "İlk *mail*i ne zaman atacağız?"

"Sabah olsun hayrolsun. Hemen atarsak okları sana çekme ihtimalimiz var."

"Hiçbir şey kanıtlayamazlar. Ben çok iyi idare ettim."

"Ona ne şüphe?" diye sorduğunda önümüze ayranlar konuldu. Ecevit benim şişe ayranıma uzandı ve çalkaladı. Paketi açarken içine pipeti yerleştirdi ve önüme koydu. Kendi ayranını da açtı ama pipetsiz bıraktı. Ayrana uzanmaya erindiğim için başımı iyice eğdim ve birkaç yudum çektim. Ellerimi çıkarmak istemedim. Her ne kadar iğrenç dursa da kötü kokmuyordu. Midemde gurultular hissetmeye başladım. En son gündüz o tatlıyı yemiştim. Emindim Ecevit de öyleydi. Siparişlerimiz çok gecikmeden geldiğinde Ecevit'in tam ekmekten biraz küçük bir ekmeği vardı. *Evet, yememişti...*

Ellerimi cebimden gönülsüzce çıkardım kokorecime uzandım. Ecevit büyük bir ısırık aldı, o koca ısırığına rağmen oldukça kibarca çiğnedi. Ekmeğin boş tarafını ısırmak istemediğim için elimin ucuyla kopardım ve önümdeki kâğıda koydum. Ecevit'in gözleri o ekmek parçalarında kaldı. Birkaç lokma aldıktan sonra bile onlara bakmayı sürdürünce rahatsız oldum ve ufak ufak onları da yedim. Halbuki o olmasa yemezdim. Bırakırdım. Sessiz sedasız yemeğimizi yerken o benden çok önce bitirdi. Ayranı kokoreciyle beraber bitse de benimki yarısına gelmeden bitmişti. Bir tane daha ayran istedi. Kokorecin kokoreç olduğunu düşünmeden yedim. İki tane de turşu yedim, burnumu çekmeye utandığım için sık sık peçete bastırdım. Sondaki o kuru iki lokmayı da bırakmak istedim ama Ecevit beni izlerken bırakamadım. Lokmam bitince bir ıslak mendil de bana açtı. Uzattı. Ellerimi sildikten sonra onun gibi tüm çöplerimi tek kâğıdın içinde topladım ve büzüştürdüm. Dudaklarım yanıyordu, acıdan şişmişlerdi de. Ecevit'in dudaklarına baktım. Hiçbir şey yoktu. Ben tam saate bakarken o iki tane çay istedi. Çok vaktimiz yoktu. Yola çıkmamız gerekiyordu. İki tane de çay geldi ve önümüze koyuldu. Bu kez çayını içti. Bitirince hemen kalkalım diyecektim ama çayından sonra da sigarasını yaktı. Dirseklerini dizlerine yasladı, sigarasını içerken yüzüğüme baktı. Sebepsizce saklama ihtiyacı duydum ama anlar diye saklayamadım.

İkinci sigarasına girişiği an, "Ecevit kalkmamız lazım," dedim hemen.

"Niçin?"

"Bir saat, dedik."

"Yok, demedim ben öyle bir şey."

Omuzlarım düştü. "Neden böyle yapıyorsun?" diye sitemle sordum. Saç derim bile çok ağrıyordu. Ali Ecevit'in kabanı bile bana yetmiyordu şimdi. Sigarasını dudaklarının arasına aldı ve yine ellerini sigaradan çekti. Uzaklaşmadan bir nefes çekti, gözlerimin içine bakıyordu ve anlıyordum ki ya yanıt vermeyecekti ya da umursamaz bir söz edip beni kızdıracaktı. Sigarasını geri çekti ve çökük yanakları bir süre bana baktı. Ciğeri patlayacaktı, sigarayla nasıl böyle haşır neşir olmuştu?

Sigarasının dumanı, kurduğu cümleyle dudaklarından süzüldü. "*Gitmeni istemiyorum,*" dedi. Öylece, öylesine değil. Bilakis, tüm samimiyetiyle, tek dileği buymuş gibi. Sonra gözlerini benden kaçırdı ve uzaklara baktı. Orada da beni gördüğünü bilmek, harap olmuş halime neşeyle el çırptırabilirdi. Engellemediğim bir gülümsemeyle baktım ona. Ecevit'e değil belki ama kabanına sarıldım. *Ecevit'in gitmesini istemediği olmak...* Bir şehrin en zengini olmak gibi değildi. Anne ve babasının arasında dertsiz tasasız uyuyan bir çocuk olmak gibiydi. Her türlü sıkıntıdan bir haber, anne babasının sıcak yatağına sığınmış, karnı tok, sırtı pek, güvende ve korkusuz olmaktı. Annesinin duasını duyarak uyumak gibiydi. Babanın koca ellerini saçlarında hissetmek gibiydi. *Ecevit'in gitmesini istemediği olmak, ne de güzeldi.*

"Keşke," diye mırıldandım kendi kendime. Duydu.

"Ne keşke?" diye sordu çatık kaşlarıyla. Etrafa bakındım. Kokoreç cızırtısında ne güzel şeyler konuşuyorduk. Her kokoreç gördüğümde anımsayacaktım artık.

"Keşke sadece seninle yaşadığım bir hayatım olsaydı," dedim. Bu kez ben gözlerimi kaçırdım. Gözlerin ne bitmek bilmeyen çilesi vardı öyle. Kulakların derdini bile çekiyordu. Keşke Ecevit'e gitmek bir lüks olmasaydı. Keşke Ecevit'in evi evim olsaydı. O evin bitmiş ekmeğini, gelmiş faturasını, kırılmış bardağını, asılmış çamaşırını, akan musluğunu, yumuşatıcı kokan çarşafını, kirlenen camlarını, temizlik gününü, yerleştirilmesi gereken bulaşığını düşünmeyi Ecevit'le bölüşseydim. Öyle bir lokma ekmeği böler, bir bardak suyu bölüştürür gibi hem de.

"Kalkalım mı?" diye sordum. Başka çarem yoktu çünkü bahsettiğim o dertlerden hiç mustarip olmayacaktım. Yavaşça ayaklandığımda Ecevit de ardımdan kalktı. Hesabı öderken usluca yanında bekledim. Zaten yanımda beş kuruşum da yoktu. Sallandım biraz, beklerken sıkıldım. O bana nasip olmayan küçük dertlerin hayaline daldım. Ecevit elini belime yerleştirene kadar da algılarım açılmadı. Keşke eli belimdeyken bir kilometre yürüyebilseydik ama yalnızca birkaç adım yürüdük.

Aç karnımızı doyurunca başka da sebebimiz kalmamıştı. Hiç kimse ve hiçbir şey şu aç karın kadar etkili olmuyordu. Ecevit başta yolu uzatmak için Kızılay tarafına uğradı sandım. İşin doğrusu üzerime alındım, bu biraz komikti ama elimde değildi. Lakin sonra bir yerde durduk. Bana bir şey söylemeden arabadan indi ve dükkâna girdi. Öyle tabelası olan bir yer değildi. Gecenin bu vakti de ne dükkânı olduğunu seçemedim. Ecevit sessizce indi, sessizce bindi. Ne yaptığını sormadım, aman aman merak da etmedim açıkçası. Eve yaklaştıkça arabanın hızı düştü. Bunu da üzerime alındım açıkçası. Ve sanki bu sefer doğru bir alınganlıktı. Kızmadım ona. Olabilirdi. Demek ki arabanın da kuvveti bu kadardı.

Eve belli bir mesafe kala arabayı sağa çekti. Aslında biraz daha ileride indirebilirdi. Kafasından ne geçti de burada durdu bilmiyordum. "Teşekkür ederim," dedim bu gece için son kez. Bana dönsün de yaklaşsın diye bekledim. Belki ufak bir buse, belki uzun bir öpüşme. İkisi de başım gözüm üstüneydi. Lakin ikisi de yoktu. Yine bana içten içe kızmak için bir sebep bulmuştu sanki. *Git* ve *gitme* demeleri hep bana kızmalara çıkıyordu. Bense uzanamadım. Uzanmadım değil, öyle kibirden, o yapmıyor diye yapmamazlık değil. Bu akşam beni yerden yere vuran mevzular, sesler, Ecevit'e uzanma cesaretimi kırdı. Sanki ona yaklaşsam duyacaktı, görecek ya da hissedecekti. "İyi geceler," diyebildim ancak.

Kapıyı açıverdiğim an ayağımı dışarı atmadan elimden tuttu ve "Firuze," dedi.

"Ay kabanın," dedim farkındalıkla. "Onu unutuyordum, kabanını al." Bunu da alırsam ondan bana kalan iki kabanım olacaktı. Çıkarışımı izledi. Ben kabanını çıkarırken üzerime doğru eğildi ve araladığım kapıyı geri kapattı.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi derdinin kaban olmadığını belli ederken.

"Zorunda olduğumdan değil, böylesi daha iyi diye gidiyorum." Bir o yana bir bu yana çekiştirdiğim kabanı sonunda çıkardım ve Ecevit'in kucağına bıraktım. Verdiğim cevap bana yüz çevirmesine neden oldu. Yüz çevirmesi beni nasıl incitiyordu bilse, bir daha yüz çevirmeden önce bir kez daha düşünürdü. Belki yine çevirirdi ama yine de duraksardı.

"Ecevit," diye sızlandım ve çenesine doğru uzandım. Küçük bir çocuk gibi burun kıvırıyordu. Böyle yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyordum. Çocukken de bu burun kıvırmaları vardı. Öyle çok söylenmezdi, istediği olmadı diye hiç ağlamazdı ama burun kıvırıp kaş çatardı. Bu halini hiç değiştirmemişti. Tavır yapmıyordu, bana apaçık gönül koyuyordu. Yüzünü çevirmeye çalıştım ama izin vermedi. Bunu küçükken yaptığında sırtına atlar ve canını acıtırdım. Ne cins bir çocuktum öyle, bana nasıl tahammül ediyordu bilmiyordum. Ama büyüdüm, sırtına atlamak ve canını yakmak yerine yanağını okşadım ve içimden geldiği gibi, sonuçta yapacağım hiçbir şey dilini ağzımın içinde hissetmem kadar arsızca olmayacaktı, burnumu sakallarına sürttüm.

Bana mısın demedi, yüz vermedi, koyduğu gönlü geri almadı.

Hiç umurumda değildi. Çok güzeldi ona böyle... Sırnaşmak? Evet, sanırım sırnaşmaktı bu. Öpmek ya da nefret kadar keskin olmayan, arada kalmış bir duygu olduğunu fark ettim. Sırnaşmak... Ne tatlıydı. "Bir evim olsun, o da senin evin olsun çok isterdim," dedim. Halbuki bir evim bile yoktu. Yine de olmasını isteseydim bu Ecevit'in evi, Ecevit'in kendisi olsun isterdim. Çünkü Ali Ecevit, kalbimde tek başına bir ev ediyordu.

Dudaklarımı burnumu sürttüğüm yerlere dokundurdum. Sanırım onu ilk defa yanağından öpüyordum. Bu gece bir haysiyetsizin kafasını yaran kadınla şimdi burada bunu yapan kadın aynı kişi olamazdı. Şimdi elime bıçak geçse Bülent'i öldüremezdim. Ecevit yanağına konulan buselerle sıktığı çenesini istemeden ya da isteyerek gevşetti.

"Keşke," dedi kendi kendine.

"Ne keşke?" diye sordum merakla. Yanıt vermedi ve başını bana çevirdiğinde burun buruna kaldık.

"Öyle," diye mırıldandı yalnızca. "Gel bana. Böylesi daha iyi değil, korktuğun için böyle yapıyorsun."

"Korkmuyorum Ecevit." Evde nasıl terör estirdiğimi duysa kimselere inanmazdı. Ama duysun da istemezdim zaten. Onun duyması, sebepleri öğrenmesi de demekti. Boşta olan elimi yakaladığında ne yapacak diye dönüp bakmadım. Ne yapacaksa razıydım, gözlerine bakmak daha cazipti şimdi. Birazdan öpüşecektik ve içimdeki zilli zıp zıp zıplıyordu. Başparmağı avcumun içini okşadı bir süre. Öyle bir etkisi oldu ki, cazip gelen Ecevit'in gözlerinden koptum ve gözlerimi yumdum. Avcumun içinde bir soğukluk ve yük hissettim. "Firuze," dediğinde avcumu parmaklarımı bükerek kapattım.

"Hım?"

"İstediğin zaman çık gel."

O an fark ettim avcumun içine batan çıkıntıları. Gözlerimi açtım, başımı eğdim ve Ecevit'in kapattığı avcumu açtım. "Ne bu?" diye merakla sordum. Bir *anahtardı*. Ecevit'in bana ikinci kez anahtar verişiydi bu. İlkinde kendisi eve gelmiyordu, kapıyı açmam içindi. Peki şimdi evine giden oydu, benim bu anahtara ihtiyacım yoktu.

"Yedek anahtarım. Sende kalsın."

"Neden?" dedim anahtara bakarken.

"Evde olmazsam kapıda kalma. İstediğin zaman çık gel," dedi. Bu *ben evde olmasam bile çıkıp gel* demek miydi? Başımı Ecevit'e kaldırdım.

Sanki bu dünyadaki bütün pijamalar bana ait oldu ve Ecevit'in evine yerleştirildi. Senelerce dişinden tırnağından biriktirip çocuğundan artırdığı parasıyla bir ev alabilmiş kadının mutluluktan öte o yorgunluğu, kederi çöktü kalbime. Gözlerim yaşardı, ben o kadın gibi dişimden tırnağımdan kısmamıştım ama dişimi tırnağıma takmıştım, çocuğumdan da artırmamıştım ama kendimden çok artırmıştım. Ali Ecevit'in bir zamanlar beni almamak için kırk takla attığı evine önce misafir olmuştum, şimdi anahtarım vardı. Tıpkı o kadın gibi çektiğim çileye ağlamak istedim. Anahtara burukça baktım. Ne mutluydu o kadına ve bana. Ne mutluydu bize.

"Ecevit," dedim titrek bir sesle.

"Konuşalım istemem," dedi açıkça. Kendine engel olamadığını hissettim. Bu anahtarı çıkarırken kendisiyle savaştığını ama bana yenildiğini

hissettim. Bazı yenilgiler zaferlerden daha iyi olabilir miydi? Bilmiyordum ama Ali Ecevit'in bana yenildikleri daima zaferlerden iyiydi. Soluklarım hızlandı ve kalbim beni zorlayacak bir hızda çarpmaya başladı. Avcumu alamasın diye sıkıca kapattım. Sanki veren o değilmiş gibi. Hayatımdaki ilk kez bir şeye sahip olduğumu hissettim. Sahiplik, tümüyle sahiplik, bir çocuğun kalemi gibi, çiftçinin toprağı, askerin silahı gibi bir sahiplikti bu. Aidiyetti. Üzerimde resmiyette tapu vardı halbuki, hiçbir şeyin bana ait olmadığını, bir anahtar bana ait olunca fark ettim.

Bir daha asla Ecevit'in evine gittiğimde kapıyı çalmayacaktım. Evde olsa da uyanık olsa da kapıyı çalmayacaktım. Kollarımı hızla boynuna doladım. Yine o küçükken üstüne atlamalarım gibi canını yakacak kadar hoyrattı sarılışım. "Teşekkür ederim," dedim. *Teşekkür ederim, Ecevit. Bana bu yaşımda aidiyeti öğrettiğin için teşekkür ederim. Teşekkür ederim o kadınla beraber beni ev sahibi yaptığın için ve teşekkür ederim Ecevit, bana kalbinin anahtarını verir gibi evinin anahtarını da verdiğin için. Ölsem de gam yemem artık. Ölsem de gam yemem.*

"Git ya da ben basacağım gaza," dedi usulca. Boynuma bir öpücük kondurdu. Bir zaman sonra geri çekildim. Dudaklarına üç ayrı yerden buse kondurdum ve hiç yüzüne bakmadan arabadan indim. Neredeyse koşar adım eve doğru gitmeye başladım. Annemi aradım. "Geldim ben," dedim. Beni iç kapıda karşıladı. Annem bir şeyler söylemeye çalıştı ama hiçbir şey duyduğum yoktu. Hızlı hızlı odama çıktım, kapımı kapattım ve kapattığım kapının önüne çöktüm. Anahtarıma baktım; önce avcuma, sonra kalbime sakladım.

İçimde anahtara kocaman bir yer açtım. Oraya yerleştirdim, buraya koydum. Bir türlü yettiremedim. Çiçeğinin yerini beğenmeyen pimpirik bir insan oldum, içimde en güzel yeri seçemedim. Öyle çok şey yazmak istedim, konuşmak istedim, anlatmak istedim ki bu gece... Sokağa çıkmak, *benim artık bir anahtarım var* dememek için kendimi zor zapt ettim. Günlüğümü çıkardım. Anlatmak istedim, cümlelerimi süsledim. Bir sürü cümle yetmediği için yarım kaldı. İçimde kadim bir halka cumhuriyeti müjdelermiş gibi günlüğüme bu güzel haberi müjdelemek istedim. Sonra başaramadım. Ne yapsaydım? Kelimelerim yetmedi. Ama öğrenecektim elbet. Benim bir anahtarım olduysa, cümlelerim de elbet bir

gün tamamlanırdı. O kadim halk da herhalde abeceyi tek bir gecede öğrenmemişti. Onların da cümleleri benim gibi yarımdı. Onlar da okuma yazma bilmiyordu. Ne farkım vardı ki onlardan? Onların da yeni vatanı olmuştu, benim de ilk kez evim olmuştu. Ben de adım adım öğrenecektim. Artık benim de evim vardı, değil mi? Vatanım vardı sanki. Öyle şen, öyle hür, öyle mutluydum. Bu gece bile...

O gece Akın malikânesinin tüm ışıkları söndüğünde, herkes derin bir uykuya daldığında ansızın gördüğüm kâbusla uyandım. Evde bir pisliğin eksik olduğunu fark ettim. Anahtarla uyudum ama zihnim anahtardan öncesini sıkıca tutmuştu. O bedenimi titreten ve gözümü karartan his benimle uyumuş olacak ki bir karabasan gibi üzerime çöktü. Rüyamda Bülent'le boğuşuyordum.

Nefes nefese uyandığım andan sonra sanki kaybolma ihtimali varmış gibi kalkıp çantama koyduğum anahtara baktım. Ya da onun da gerçekliğinden şüphe ettim. Bir bardak suyla mutfaktan yukarı doğru çıkarken Bülent'in odasının önüne gittiğimde içeride olup olmadığına emin değildim. Tıpkı rüyamdaki gibi etraf çok karanlıktı ve ben Bülent'in odasındaydım. O kapıyı açtığımda şayet orada olsaydı ve uyansaydı, beni sağ çıkarmak istemeyecek kadar hırçınlaşırdı, biliyordum. Yine de o kapıyı açtım çünkü rüyada onu boğmak üzere olan bendim, o değildi.

Kokusunun sindiği odaya girdiğimde elim ayağım titriyordu. Kâbus sanki bir gerçek gibi ensemdeydi ama geçen seferlerde her seferinde yarım kalan bu an için şimdi iyi bir vakitti. Kapıyı kapatıp yalnızca telefonumun fenerini açtığımda saat gece üçü gösteriyordu.

Bu belki de Bülent'in odasına hayatım boyunca üçüncü girişimdi. İkisi yakın tarihte gerçekleşmişti ve diğeri de doğruluk payını artırmak için eklediğim bir sayıydı. Midemi bulandırıyordu. Kokusu, saçı, bakışı, kıyafetleri, üzerinde uyuduğu yatak... Midemi bulandırıyordu.

Alparslan bana ne verecek bilmiyordum. Kullanabileceğim bir şey miydi onu da bilmiyordum. Bana vereceği her ne olursa olsun fazlasını bulmamdan bir zarar çıkmazdı. Şayet o gece odadan elim boş da çıkmamıştım. Tam yirmi sekiz tane, her birinde milyonların döndüğü

dekontların fotoğrafları vardı elimde. Tam iki gündür adı geçen araştırma şirketini araştırıyordum. Tek bir şirket ismi dönüyordu dekontta. Açıklama kısmı boştu. Zihnimde üç parça vardı, DNA testi, kırk milyon dolar ve yirmi sekiz dekont. Yapacağım tek yanlış hamle, aceleci adım, zamansız hareket beni elimdekilerden edecekti.

Babam, oğlu Bülent Akın'ı göz göre göre ikinci kez aklamıştı. Suçsuz çıktığı davada, içten içe onun yolsuzluğa karışacak bir zekâsının olmadığına kendimi inandırmıştım. Aksi olsa bile babam oğlunu kurtarırdı, biliyordum ama Bülent gibi fındık kadar zekâsı olmayan bir adamın böyle büyük ve bir noktada kurnazlık, akıl gerektiren işlerde yeri olabileceğine inanmamıştım. O zaman inansam, şüphe etsem üzerine gider miydim bilmiyordum. Babamın çoktan el koyduğu bir olaydı, kendimi yıpratmış olurdum ancak. Lakin şimdi emindim ki babam işin hiçbir yerinde yoktu, habersizdi. Bu bile yeterdi bana. Hiçbir şey yapamayacak olayım, Bülent'i bu dönemde babamın eline avcuna bırakacak olmak bile yeterdi. Babam kimseyi öldürmezdi, babam ya zorla yaşatır ya da ölmekten beter ederdi. Benim için Bülent'in en iyi hali babamın onu ölmekten beter ettiği haliydi.

Bülent'i, tereyağından kıl çeker gibi, Ecevit'in tek bir zerresini bile bu işe karıştırmadan yok edecektim. Bu uğurda neyi feda edecektim bilmiyordum, babamın eline kalmadığı her ihtimalde babam da zarar görüyordu. Atilla Akın bu zararın karşılığını bana nasıl ödetirdi bilmiyordum ama tek tesellim olan olduktan sonra bana en fazla ne yapabilirdi ki? Bülent'in yok olup gittiği bir ihtimalde neye katlanamazdım?

Boşluğa düştüğüm her an, zihnimi bunlar kemiriyordu. Yarın Alparslan'la görüşecek olmanın bile bende tesiri büyük değildi. Alacaklarımın yanında boşa gitmiş bir ömrün üç saati daha boşa gitmiş çok muydu? Tek zorlandığım, yarın Ecevit'e yalan söyleyecek oluşumdu. Her şey olup bittiğinde ona yalan söylediğimi itiraf edecektim. Belki bir nebze, sonucun verdiği zevk onu rahatlatırdı ya da vereceği tepkiyi azaltırdı. Kaldı ki Melike'yi aradığımızı Atilla Akın'ı oğluyla meşgul etmek bize yine uzun vadede kazandıracaktı.

Çünkü Mümtaz Asa'nın *mail*ine düşen ilk mesajdan ya da bir sonrakinden babamın muhakkak haberi olacaktı. Ve babam benden şüphe

edecekti. Mümtaz Asa'ya söylemeyecekti ama benden şüphe edecekti. Şimdi ortadaki sehpada o gece telefonun ucundaki adam vardı. "Hadi bir şekilde buldu adresi, olmaz diyorsun ama oldu ve buldu..." Belki de buna karşılık o *mail* adresi bizim bilgisayarımızda açık değildi.

"Amerika'da kendi halinde bir aileye ulaşır."

Karşı tarafımızda oturan Behçet, "Güzel," dedi keyifle.

"Sonraki *maili* ne zaman atacağız?" diye sordu telefondaki adam. Ecevit'in evindeydik.

"Önce bir fırsat verelim tepkisini versin, korksun, kara kara düşünsün." Yalnızca Seher'in ifadesinde de geçen bir tarihi yazıp genelevin adresini eklediğimiz kısa bir *mail* atmıştık. Yaşlanmış da olsa, gebermek üzere de olsa elbette ki hatırlayacaktı.

"Ya *maili* bilgisayarından kapatırsa?" diye sorduğumda Behçet, "Mümkünatı yok," dedi. Yine bacak bacak üzerine atmış ve babasının evi gibi yayılmıştı.

"Kapatmaz," diye destekledi Ecevit. "Tek korkum senden şüphelenmesi." İhtimal dahilindeydi ama arada babam varken beni ortadan kaldıramazdı. Bu noktada olan yine Ecevit'e olurdu.

"Şüphelenmeyecek. Her şey o akşam çok doğal akışındaydı. Kaldı ki iki gün bekledik. Şüphelenmeyecek."

"Şüphelenirse de babası korusun kızını," dedi Behçet, benim aklımdakini daha kaba bir şekilde dillendirirken. O cümledeki rahatsız edicilik uzaktan bile hissediliyordu. Ecevit'i de rahatsız etti zaten.

"Sana artık müsaade," dedi Ecevit açıkça.

"Daha çayımı içmedim."

"Hadi. Gittiğin yerde içersin."

Onun da kalkması için Ecevit ayaklandığında ben hâlâ yerimdeydim. Behçet telefonunu ve sigarasını alıp ayaklandı. Bana kısa bir an baktı. "Tabii," diye konuştu kabanını giyerken. "Çifte kumruları yalnız bırakmak lazım." Ecevit itercesine koluna dokunduğunda o bakışı ve sözüyle içim bulandı. Yaptığı imayı anlamamam mümkün değildi, zaten bu lafı da Ecevit'e değildi, banaydı. Avuçlarımı sıktım ve o evden çıkıp gidene kadar gözlerimi tek bir noktaya sabitledim. Şu adama muhtaç olduğumuz her an yük gibi sırtıma biniyordu. Kapı kapandıktan sonra da daldığım

yerden gözlerimi çekemedim. Ecevit geldi, boşalmış çay bardağını aldı ve kendine çay koydu. Benimkinin yarısı duruyordu.

"Sana evde en ufak bir imada bulunulursa gelip bana söyle," dedi. Bana evde en ufak bir imada bulunulması demek, Mümtaz'ın bunu babamla paylaşması demekti. Ve böylesine bir olayı babama da söylüyorsa babam biliyor demekti. İşte o vakit bunu nasıl sindirecek ve bunu nasıl Ecevit'e söylemeye cesaret edecektim bilmiyordum. En başından beri babamın Melike'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olmadığını savunmuyordum ama sanıyordum, umuyordum, diliyordum. Aksi durum bir felaketti. Benim için ya da Ecevit için değil. *Bizim için.*

Yanıma oturduğunda dizlerine usulca yattım. Saçlarımı tokadan kurtarması geç olmadı. "Yarın psikoloğa gideceğiz," dedi dalgın bir sesle. Bunca olayın içinde yine geldi ve tek bir noktayı hatırladı. Yarın... Yarın için ilk hayırı burada kullanmam çok riskliydi. İşim var dersem o işimi yok etmek için çok kurcalardı. "Duydun mu?"

"Tamam," dedim sıkıntıyla.

"Sonra da marangoza diye düşündüm. Boyanacaklar var." *Psikolog paranı buradan çıkar* derken sanırım ne ben şaka yapıyordum ne de o. Ecevit'le yeniden o marangoza gidebilmek benim için canıma minnetti. Lakin, "Ben yarın atölyeme gidip yalnız başıma çizmek istiyorum," dedim. Tüm bedenimi başım onun kucağındayken sıktım.

Tam da tahmin ettiğim noktaya takıldı. "Yalnız başına?" diye sordu. Gözlerimi yummamak, bacaklarının arasında gizlenmemek için kendimi zor tuttum. Sanki dokunsa bana yalan söyleyeceğimi anlayacaktı. Dilim konuştukça sızlıyordu. Dilime bulaşan yalanın zehriydi.

"Ben hep yalnız çizerim Ecevit," dedim. Bu yalan değildi. "Çok uzun zamandır çizmiyorum. Yarın kapanıp gece yarısına, hatta belki sabaha kadar çizmek istiyorum. Perdeleri çekerim, hatta belki telefonumu da kapatırım. Yarım kalmış çok tablom var, birkaçını tamamlarım. Psikologdan sonra beni atölyeye bırakırsın, olmaz mı? Ya da ben geçerim."

"Telefonunu kapatma," dedi parmakları saçlarımda süzülürken. Bana doğru eğildi ve yüzümü kontrol etti.

"Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey istemiyorum," dedim. Sesim titreyecek diye çok korkuyordu.

Aniden parmaklarını yanağıma koyunca kalbim göğüskafesimde âdeta tepinmeye başladı. Nefesimi tuttum. Anlamış mıydı? Ciddi bakışları bendeyken, "Beni?" diye sordu. Bana doğru eğilmişti, yüzü yüzüme yakındı. Tuttuğum nefesi usulca bıraktım ve omzumun üzerinden sırtımın üzerine geçtim. Dudaklarına baktım.

Tümüyle dürüst olarak, "En çok seni," dedim. Mevzubahis dikkat dağıtmaksa ondan daha çok bunu başaracak yoktu. Onu böyle serseri bir havayla gülümseten bunun haklı gururu mu oldu? Tek kaşı kalktı ve çenemdeki parmaklarıyla baskı uyguladı.

"Diyorsun?" diye sordu. Başımı ağır ağır salladım. Artık yalnızca dudaklarına bakıyordum ya da günah çıkarıyordum. En olmadı onu da günaha bulamak istiyordum.

"Diyorum," diye mırıldandığımda başını biraz daha eğdi. Ensesine dokundum, saçlarını okşadım.

"O zaman gelmeyeyim."

"Gelme Ecevit," dedim dudaklarına uzatırken. *Gelme... İlk defa gelmemeni istiyorum. Gelme.*

Ecevit'le konuşmayalı sekiz saat, Ecevit'e yalan söyleyeli neredeyse bir buçuk gün oldu. Üzerimde pansumanını çıkardığım ama hâlâ izi duran yanıklarımı kapatsın diye önü kısmen kapalı ama sırtı açık, gecemavisi, saten, ayak bileğimin bir karış üstünde biten bir elbise vardı. Saçlarım düzdü, ayağımda topuklu ayakkabılar ve yüzümde hafif bir makyajla birkaç saatlik bir tiyatroya hazırdım.

Alparslan'ın gelip beni alma teklifini çok net bir şekilde reddetmiş, yalnızca adresi istemiştim. Ellerim buz gibiydi, boynum ve kulaklarım çok sıcak, dilim damağım su içsem de kupkuruydu. Kalbim istemediğim bir yere gideceğimden mi bu kadar hızlı atıyordu yoksa öğreneceklerimden mi? Belki de vücudumun verdiği her tepki Ecevit'e ihanet etmiş gibi hissettiğimdendi. Bu beni yaklaşık dört saat önce panik atak eşiğine getirmişti. Ali Ecevit'i arayıp her şeyi söyleyecek konumdan son saniye uzaklaşmıştım.

Kafamdaki saati telefonumda gördüğümde çıktım ve arabama bindim. Tam üç kez geri dönmenin eşiğine geldim, iki kez Ecevit'i aramak istedim. Vücudum bir krizin orta yerindeymişim gibi tepki veriyordu ama bu iki saat bittiğinde hayatım boyunca ilk kez belki de bu kadar rahatlamış olacaktım. Sandığım gibi değildi hiçbir şey. Korkacağım bir şey yoktu, sandığım hiçbir şey gerçek değildi ve bedenim bana oyun oynuyordu. Gidecektim ve bitecekti. *Her şey yolundaydı... Her şey yoluna girecekti. Bu ana hayatım boyunca her zaman şükran duyacaktım. Her şey yolundaydı. Olup bitince yalnızca rahatlayacaktım.*

Alparslan, söylediklerime büyük bir dikkat gösteriyor olacaktı ki mekânın arka kapısından girecektik. Muhtemelen ön kapıda gazeteciler vardı. Gece hakkında tek bildiğim şey uluslararası bir organizasyondu. Bu benim işime gelirdi. Ne kadar az beni tanıyacak kişi varsa o kadar iyiydi. Alparslan'la araçlarımız eşzamanlı olarak karşı karşıya geldi ve ikimiz de oldukça dakik şekilde söylediğimiz saatte söylediğimiz yerde olduk. Arabanın içinden kısa bir an birbirimize bakarken Alparslan'ın kapısı açıldığında arabadan inmeden beni işaret etti. Benim kapımın açılmasını istedi ama adam bana gelene kadar araçtan çoktan indim ve buna izin vermedim. Anahtarı adama uzatırken, "Hoş geldiniz," dediğini duydum. Alparslan benim arabama doğru geldi. Lacivert bir takım elbise giymişti, gözlerinden bu duruşuna yakışmayacak bir hayranlık geçti.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi tek nefeste. Mavi elbisemin üzerine beyaz, kısa bir kürk giymiştim. Bu gece burada benden güzel onlarca kadın bulurdum. Biliyordum. Giydiğim hiçbir şey ne birbirine ne de bana yakışmıştı. Bunu elbette ki kasten yapmıştım. İnsanlar bu gece önce kıyafetime, sonra yüzüme bakacaklardı. Kolunu bana uzattığında, "Deneme bile," dedim ilk sergimdeki patavatsızlığını anımsarken. Aniden koluma girmiş ve kırmızı halının üzerinden yürümüştü. Bir adım önünden yürüdüm ve dönüp de bakmadım. Halbuki bu gece buraya girmek için bile ona ihtiyacım vardı.

Neyse ki o da bana yetişti, yanımdan yürüdü. "Ne zaman çıkacağız?" diye sordum bizi karşılayan insanların arkasından yürürken. Üzerimden kürküm alınmıştı.

"Daha girmedik Firuze," dedi. Adımlarım sağlam, duruşum dik gözüküyordu ama mideme giren krampların haddi hesabı yoktu. Ankara Palas'ı mimari olarak neredeyse kopyalamış bir bizi salon karşıladı. Yer yer yemek masaları varken bir kısım tümüyle kokteyl masasına ayrılmıştı. İki alanın orta yeri boştu, sanırım burası insan kalabalığı için ayrılmıştı. Tüm bu alanın karşısında kalan ve yüksekte olan bir sahne vardı. Dekorlar özenle yerleştirilmişti, şatafat içinde yüzen, beni rahatsız eden gösterişte bir aydınlatması mevcuttu. Tam orta yerinde parıldayan pırlantalarla göz alan kocaman bir avize vardı. Alparslan yer yer durdu, yer yer durduruldu. Konuştuğu insanlarla çoğunlukla yabancı dilde sohbet ediyordu. İngilizce olanları çok hızlı ve aksanlı konuşulmuyorsa anladım, diğer dili seçemedim. Ne diyor bilmiyordum. İki kişiye yalnızca başımla selam vererek kurtuldum ama babam yaşlarında bir adam, muhtemelen Fransız'dı, elimi yakaladı ve üzerine bir buse kondurdu. Gözlerimin içine bakarak -iltifat etmişti muhtemelen- bir şeyler mırıldandığında usulca elimi çektim ve başımı sallamaya çalıştım.

Bu ışıklandırma, zarif ama sinir bozucu kahkahalar, gösterişli kıyafetler bana annemle zorla katıldığım davetleri anımsatıyordu ama orada, bir noktada Atilla Akın'ın kızı olduğum bilindiğinden insanlar kolaylıkla yaklaşamıyorduysa da burada birbirinden nazik yabancıların tadımı kaçıran samimiyetleri vardı. Elimi sıktım ve soluklandım. Bir an önce bir masaya geçmek istiyordum. Alparslan'a ben işaret edildim ve bir şey soruldu. Alparslan ne dedi anlamadım. İnsanlara beni ne olarak tanıtıyordu bilmiyordum. Son adamdan da kurtulduğumuzda sonunda bir kokteyl masasının önüne geldiğimizde küçük çantamı bıraktım ve dirseklerimi masaya yasladım. Alparslan yanı başımdaydı, başını aniden bana doğru eğdi. "Somurtarak insanları kendine yaklaştırmamayı mı hedefliyorsun?" diye konuştu kulağıma doğru.

O her böyle yaklaştıkça bana zihnim yalnızca Ali Ecevit'in kusursuz tablosunu çiziyordu. Nefesi boynuma âdeta temas etti, kendimi geri çektim ve bir adım uzaklaştım. *Sakin ol. Kimseye ihanet etmiyorsun, sakin ol.* Elimde olsa aramıza beş adımlık mesafe açacaktım ama bu mümkün değildi. Ancak bir adım uzaklaşabilmiştim. *Ecevit'in yüzüne nasıl bakacaksın*, diyordu içimden kuvvetli bir ses. *Nasıl nefret ettiğini bile bile nasıl*

bakacaksın yüzüne? Tırnak etlerimi çekiştirmeye başladım. Bulunduğum yer umurumda değildi.

"Tam olarak bunu hedefliyorum," dedim Alparslan'ın gözlerinin içine bakıp. Duruşunu dikleştirdi ve gözlerini geniş salonda gezdirdi.

"Korkunç bir auran var, somurtkan yüzün onu destekliyor."

"Alparslan kes sesini," dedim açıkça. Ondan iltifat duymak istemiyordum. Hatta ondan hiçbir şey duymak istemiyordum. Sözümde durmayacaktım. Alacağımı aldığım gibi onu bırakıp gidecektim. Hiçbir şey içimdeki ihanet hissi kadar mühim değildi. Ona hiç çıkışmamışım gibi hayranlıkla gözlerime baktı. Sonra salonu işaret etti. "Konuştuklarımızın çoğu şimdi ne kadar şanslı olduğumdan bahsediyor," dedi. İstemsizce dönüp masalara baktım. Kimsenin bize dikilen gözleri yoktu ama içimden bir ses Alparslan beni hiç istemeyeceğim şekilde tanıttı diyordu. "Hepsine katılıyorum," dedi.

"Bülent'in kasasında otuza yakın dekont buldum," dedim ve telefonumu açtım. Hızla galeriye girdiğimde Ecevit'e ait bir fotoğraf gördüm. Demlik'in başını okşarken habersizce çekmiştim. Tam o an gözlerim sebepsizce doldu. Bugün beni tetikleyen o his, bir başak gibi yine boy gösterdi. Yutkundum, hızla o fotoğrafı görmeyeceğim hızda kaydırdım. Dekont fotoğraflarını açtım ve Alparslan'ın önüne ittim. Alparslan dikkatle telefona eğildi. Dekontları yaklaştırdı ve inceledi. Kaydırdıkça kaydırmaya, her bir dekontu incelemeye koyuldu. Hepsinde tek bir yere özellikle bakıyordu. Açtığım o bir adımı daha rahat görebilmek için geri kapatmak zorunda kaldım. Yakınlaştırdığı yeri anlamaya çalışırdım. Bu şekilde tüm dekontları dakikalarca inceledi. Sonra bir tane daha var olduğunu sanarak çevirdi ama Ali Ecevit'in fotoğrafı açıldı. Yakalansam ancak bu kadar telaş yapardım. Hızla telefonu alıp ekranı kilitledim. Alparslan'ın bozulan suratı telefonun yarattığı boşlukta durdu.

"Dekontlar için ne düşünüyorsun?" diye sordum telefonumu sıkıca tutarken. "Hiçbir para küçük değil. Bülent'in bu kadar parası olamaz. Böyle bir kazanç sağlayacağı bir iş yapmadı. Şirketi araştırdım. Elle tutulur bir şey bulamadım. Paravan şirket olabilir mi?" Önümüze koyulmuş şampanya kadehlerine uzandı. İnce parmakları kadehi tuttu ve sakince bir yudum aldı. Ben ne haldeysem o, bana taban tabana zıttı.

"Buradan hiçbir şey çıkmaz," dedi tek elini cebine koyarken. Başını bana çevirdi, gözlerinde o hayranlık artık yoktu. Daha resmi bakıyordu. Ben de tam olarak bunu istiyordum. Çello sesiydi arkada çalan, insanların tepkileri kulak gıcırdatıyordu. "Para toplamda küçük bir para olmayabilir ama araya zaman koyularak atılmış paralar. Soyadı Akın olan birinin yüklü bir parası olması dikkat çeken bir şey değil. Deden Türkiye'nin sayılı zenginlerindendi." İstediklerimi duymadıkça kolyemin sivri uçlarını parmak uçlarıma batırıyordum. Alparslan uzunca bir süre gerdanımdaki parmaklara baktı. Kolyeme bakıyor sandım ama elimi ne zaman ki çektim, gözleri aynı noktayı takip etti. Yüzüğüme bakıyordu. Saklamak istedim.

"Tamam bu kadar parası olsun, ki yok biliyorum, bu paranın nereden geldiğiyle ilgilenmeseler de nereye gittiğiyle ilgilenmezler mi?"

Gözlerini yüzüğümden sonunda aldı ve bir devlet adamı ciddiyetiyle bana baktı. *Küçük Atilla.* "Kim?" diye sordu.

"Herhangi bir yetkili," diye geçiştirmek istedim.

"Amacın ne Firuze?"

"Bu akşam soruları ben soruyorum Alparslan, bunun karşılığında buradayım. Hatırlatmak isterim," dedim açıkça. Açıkça bir meydan okumaydı bu. Dudağının kenarı kıvrıldı ve yükselişime gülümsedi.

"Hayhay," dedi keyifle. "Bu kadar dekont biriktiren adam elbette o paranın kaynağına da kılıf uydurmuştur. Hisse almıştır mesela, en basit ve işe yarar yöntem. Dediğim gibi o dekontlarda işe yarar hiçbir şey yok, her şey usulüne uygun şekilde gözüküyor. Çok kurcalarsan sorgularlar ama cevabı alınmayacak şekilde yapıldığını bana hiç düşündürtmedi."

Ayağımı istemsizce yere vurdum. Başımı masaya eğdim ve soluklandım. Öylesine bel bağlamıştım ki bunlara, hiçbir şey olmasa bile bunlar işime yarar sanıyordum. İlk ihtimali ellerimden kaçırdım. Dişlerim sıkı sıkıya birbirine mıhlanmıştı. Alparslan uzak bir masaya hafifçe elini kaldırarak selam verdi ve gülümsedi. Dönüp bakmadım. Elimde avcumda iki şey kalmıştı. "Bülent senden ne istedi?" diye sordum hiç uzatmadan.

Alparslan'ın ilgili gözleri masadan ayrılmadan, "Çok şey," dedi bana. Kalbim kesesinde ölüme kadar olan atışları biriktirmişti sanki. Şimdi hepsini büyük bir hızda kullanıyordu. Birazdan duracak kadar hızlı atı-

yordu. Dudaklarım aralandı. Koşuyor gibiydim, âdeta nefessiz kalıyor, soluklanmak için çabalıyordum ama olmuyordu. Düzene sokamıyordum.

"Anlat," dediğim an arkadaki çello sesi kesildi ve romantik, klasik bir müzik başladı. İnsanlardan benim midemi bulandıran ve kulak tıkamak istediğim hoş mırıltılar duymaya başladım. Dans etmek için birkaç çift sahneye doğru adımladığında Alparslan bir kez parmak şıklattı ve elini bana uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

"Alparslan saçmalama!" diye çıkıştım açıkça. Birinin duyacak olması umurumda değildi. Canım burnumdaydı, ellerim ve ayaklarım titriyordu, kafamın içinde bir kaos vardı, gözlerim kan topladı sanıyordum. "Saçmalama! Buraya gel dedin, geldim! Konuş artık."

"Şimdi de *dans edelim*, diyorum."

"Dans etmeyeceğim seninle!" dedim aynı hiddetle ama müzik artık daha baskındı.

"Son isteğim. Tek bir dans. Birkaç dakika." Bana baktı. Bu ses tonunu duyan rica ediyor, hatta yalvarıyor sanırdı ama âdeta köşeye sıkıştırdı beni. "*The Blue Danube. Johann Strauss*'un en ünlü eseri. Bir dansı hak ediyor."

"İstemiyorum!" dedim titrek bir sesle. Genzime bir acı doluştu. "İstemiyorum. Beni buna mı zorlayacaksın? İstemiyorum. Alparslan istemiyorum!" Beni duyan da sert çıkışıyor, meydan okuyor sanırdı ama hayır, yalvarıyordum. Dudaklarını yaladı. Gözlerinden bir öfke geçtiğini gördüm.

"Senin isteklerine göre hareket etmek çok zorlayıcı Firuze," dedi o kaldırım köşesini anımsadığını fark ederken. "Bedeller ödüyorum ama sen hiç bedel ödemiyorsun. Halbuki güzelliğin bile bedele bağlanmış." Yüzümü inceledi, kolyemi ve hatta yüzüğümü. Bir el boğazımı sıkıyor, tereddütsüz şekilde beni öldürmeye çalışıyordu. Dört yandan çekiştirilmeye başlandım.

"Alparslan istemiyorum," dedim bir kez daha. Sesim titriyordu. İçimdeki ihanet hissini öylesine körükleyecekti ki bu, dayanamayacaktım biliyordum. Baş edemeyecektim, devam edemeyecektim.

"Seni istemediğin hiçbir şeye zorlayamam, tamam," dedi. Bunu söylemesi beni kurtarmadı ama kısa bir an ciğerlerime hava verdi. Titriyordum. "Lütfen sen de bana anlayış göster, dilediğim kadar yalın olacağım, dilediğin kadar değil." Göğsüm şiddetle titriyordu. Bu süslenmiş bir, *işime*

gelene cevap vereceğim demekti. Onunla dans edemezdim. Buraya gelmişken elim boş mu dönecektim? Elimin boş olacağını kim söylemişti ki? Onun işine gelenlerden bir ipin ucunu tutamaz mıydım? Artık hiçbir ipin ucunu tutmak istemiyordum. *Alparslan'la dans etmek istemiyordum.*

Titremem kontrolsüz şekilde arttı. Düşmekten ve bayılmaktan korkmaya başladım. Öyle bir durumda binlerce kötü ihtimal vardı. Birine bile tahammülüm yoktu. Alparslan'ın eli belime dokunacak gibi olduğunda hızla geri çekildim ve elimi kaldırdım. "Dokunma," dedim ve çantama uzandım. "Lavaboya gideceğim. Gelme!"

Çantayı kavradığım gibi hızla yürümeye başladım. Yerini bilmiyordum, bulana kadar kaç kişiye çarptığımı saymadım. Kendimi altın varaklı bir lavabonun içine attığımda hızla kabine girdim ve kapağı kapattığım gibi klozetin üzerine çöktüm.

Yine ihanet ediyorsun Ecevit'e. İhanet etmiyorum. Ediyorsun, Firuze. Hep ettin. Hep. Bu ihanet değil. Büyüğü küçüğü olmaz, bu ihanet. İhanet etmiyorum. Ben yapmasam Ecevit yapacak. Bir Akın yüzünden mahvedecek hayatını. Tarhanların hepsi öldü, Akınların hepsi yaşıyor. Dua edin geberip gitmiştir. İhanet. İhanet ediyorsun. Etmiyorum. Alparslan'la hiçbir şey yaşamadım. Yalan söyledim. Yalan söyledim, ihanet etmedim. Yalan, ihanetlerin başlangıcı değil midir? Yaşamak hak edilir. Yaşam bir ceza.

Zihnimdeki kaos büyüyor, baş edemiyordum. Elim titreyerek telefonuma gitti. Birinin zihnimin içine nefesini üflemesi, adımı söylemesi, *buradayım* demesi, *şşştt* diye mırıldanması gerekiyordu. Tereddütsüzce Ecevit'i aradım. Çaldı, çaldı, çaldı... Açmadı. Pes etmedim. İki kere daha aradım. Açmadı. *İhanetini sezdi. Her şeyi biliyor belki de. Yine ihanete uğradı.* Dördüncü kez aradım. Açmayacağına neredeyse eminken, "Efendim Firuze?" dediğini duydum. Sesi zihnimi temizlemedi ama zihnime üfledi. Seste bir azalma oldu.

"Ecevit," dedim. Ona nerede olduğumu söyleyemezdim ama bana saçma sapan sorular sorabilirdi. Tam o vakit arkadan, "Temiz havlu alt dolapta, al," denildi.

Bir kadın sesiydi.

Zihnimdeki ses tümüyle yok oldu, cümleler bir toz bulutu gibi uçuştu ve tüm uzuvlarımda kocaman bir sessizlik oluştu.

Farah? Tek bir isim belirdi zihnimde. *Farah.* O muydu?

"Firuze," sesi geldi önce. Telaşlı, çok telaşlı ve âdeta yakalanmış gibiydi bu ses. Dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Farah'laydı. Bir şey söylemem lazımdı. Zihnim suskunlaştığı gibi kelimelerim de tükenmişti sanki. Doğru kelimeyi seçemedim değil, söyleyecek tek kelime bulamadım. Telefonu hızla kapattım. Kapatmamla yeniden çalması arasında birkaç saniye ancak vardı. Ağzım açıktı, zorlukla nefes alıp veriyordum.

Tam üç kere meşgule attım. Dördüncüye tahammül edemedim ve sessize aldım. Klozetin üzerinde oturmak bile çok güçtü, kendimi yere bırakmak istiyordum. Gözlerimi açık tutamadım, kalbimin atışlarını duyuyordum. Başımı geriye doğru yasladım ve tavana baktım. Saydım, tıbbın bana öğrettiği onlarca tekniği arka arkaya uyguladım, hiçbiri bir *gömleğim hangi renk* kadar etki etmedi.

İhanet.

"Sakinleş," dedim gözlerimi yumarken. "Sakinleş, bu gece değil. Sakinleş. Bu gece değil." Elimi acıyla midemin üzerine bastırdım. "Sakinleş bu gece değil. Firuze sakinleş. Firuze hadi, sakinleş. Firuze sakinleş."

Dakikalar sürdü. Duyduğum o sesi zihnimde dondurdum ve bir köşeye koydum. O buz eriyene kadar vaktim vardı. Buz erimeden yapmam gerekenleri yapmalı, almam gerekenleri almalıydım. O durmaksızın arıyor, mesajlar atıyor, telefonumun ışığını tek bir an bile söndürmüyordu. Tuvaletten çıktım, ellerimi yıkadım, boynuma ve enseme su vurdum. "Tamam, o artık buz," dedim. "Buz. Düşünme. Buz eriyene kadar düşünme."

Yanaklarım buraya gelirken sürdüğüm allığın onlarca katı kadar kızarmıştı. Daha sakin çıkmadım tuvaletten, daha sakinmiş gibi davrandım. Aynı müzik çalıyordu. Yalnızca dans eden insanlar değişmişti. Yürüyen bir garsonun önüne geçtim. İki kadeh şampanyayı arka arkaya içtim ve soluklandım. Alparslan bana bakıyordu. Yanına vardığımda, "Tamam," dedim yalnızca. Anladı, bu anı bekliyormuş gibi elini bana uzattı. Çantamı bıraktım ve Alparslan'ın elini parmak uçlarımla tuttum. Beni büyük bir istekle sahneye çekti. Âdeta bize alan açtı. Elbisemin eteği, Alparslan'ın peşinde giderken savruluyordu. Hızla elini belime yerleştirdiğinde gözlerimi tiksintiyle yumdum. Hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Elimi avcumun içine aldı. Sadece izlediğim ama daha önce hiç oynamadığım

bir valsın içindeydim diyemezdim. Alparslan içindeydi, o sadece ne yaparsa ayak uydurmaya çalışmadan hareket ediyordum.

"Anlat," dedim.

"Bana geldi, büyük bir ticaret için."

"Ne ticareti?"

"Uyuşturucu." Alparslan'a ilk kez baktım. Şampanya midemde kaynıyordu.

"Ne?"

"Çok büyük bir sevkiyat. Akıl almaz paralar dönüyormuş işin içinde, bir imparatorluk kuracağı kadar büyük meblağlar. Moskova'ya ulaşacak. Türkiye başlangıç noktası. *Sana ortak bir imparatorluk vaat ediyorum*, dedi. Babanın onu ötekileştirmesine meydan okuyor, gözünü hırs ve para bürümüş. Babanın üzerine çıkmak istiyor, babanı yok ederek bunu yapmak istiyor hatta."

Alparslan beni aniden kendi etrafımda çevirdiğinde yeniden avcuna düştüm. "Bunu neden sana söylesin?" dedim tutulmuş bir sesle. Buz artık erimiyor, Alparslan'ın ellerini hissetmiyordum.

"Babanın bana olan yakınlığı onu delirtiyor. Beni yanına çekmek ilk amacı, sonrası da Alparslan Yiğit zekâsına ihtiyaç duyması. Çünkü bu ortaya çıkarsa o ve hatta tüm ailesi bu ülkeden silinecek."

Alparslan'la olan dans tıpkı söyledikleri gibi hızlandı. Başım dönüyordu. "Bana bir kanıt ver," dedim.

"Babanın her yerde adamları var, aklımdaki şeyi yapmaya kalkışacaksan yapma. Seni yıpratırlar. O şikâyet işleme alınmadan babana ulaşır. Yok edilir. Yargı babana çalışıyor Firuze, Akın soyadının geçtiği her yere baban hâkim. Bülent kendini eninde sonunda yakacak, bırak kendisi yaksın."

"Bana kanıt ver!" dedim bastıra bastıra.

"Aleyhine vereceğin hiçbir ifade işe yaramaz!"

"Alparslan bana kanıt ver," dedim. Kırmızı görmüş bir boğanın hıncı, dişine kan değmiş kurdun tutkusu akıyordu damarlarımdan. Vücudum ateş gibi yanıyordu. "Babamın eline bırakacağım onu. Bana kanıt ver." Tümüyle yalandı. Dünyanın en büyük yalancısının bile sözünde doğru olan bir nokta bulunurdu ama benimkinde yoktu.

Bülent'i yok edecektim.

Bülent Akın'ın sonunu kendi ellerimle yazacaktım. Ağzımda kan tadı vardı şimdi, Bülent'in kanını emiyordum.

"Firuze!"

"Babamın engel olacağını biliyorum. Aptal değilim. Bana babama sunacağım bir kanıt ver."

"Bu çok fazla," dedi Alparslan. "Üzgünüm, bu çok fazla. Bırak, kendi kendini yok edecek. Zaman ver, baban elbet kendisi anlayacak."

Alparslan'ın adımlarına karşılık vermemeye başladım. "Bülent'i mi koruyorsun?"

"Ömrünü uzatıyorum."

"Hayhay," dedim tıpkı onun gibi. Kurnazlık, propaganda ya da bir başka şey, bilmiyordum. Benimle böylesine dans eden bir adamın beni bırakmayacağını tutuşundan anlayabiliyordum. "Benden bu kadar." Elini bırakacağım an daha sıkı tuttu. "Bitti, buraya kadar. Bülent'in ömrünü uzatan şey, dansımızın ömrünü sonlandırdı. Bırak beni Alparslan." Alparslan beni birkaç adım itti ve beklemediğim anda kendine çekti, belimden baskı uyguladı ve kendimi hafifçe eğilmiş buldum.

"Seninle bir dakika daha dans etmek için yakmayacağım adam yok bu dünyada," dedi ve beni doğrulttu. "Sevkiyat var birkaç gün sonra. Gözünü kararttmış. O da orada olacak. Tek olamayacak kadar da korkak ayrıca. Babana mı söyleyeceksin?"

İçimden korkunç bir kahkaha attım. "Babama söyleyeceğim," dedim donuk bir sesle.

"Zorlarsam aracın plakasını bulurum. Bu babana yeter. Git ve Bülent'in bir şeyler karıştırdığını söyle. Plakayı babana ver ve Atilla Akın'ın kendisi için oğlunu nasıl yok ettiğini izle," dedi. Şarkı bitti, nefes nefese Alparslan'a baktım. Gülümsedi. Hızla geri çekildim ve onu boşlukta bıraktım.

Zihnimdeki buz eriyeli belki bir, belki iki saat oldu.

Arabamın ışıkları tüm sokağı aydınlatırken atölyenin kapısının önündeki kaldırıma çökmüş bedeni geç gördüm. Eğer ki daha erken fark etseydim yavaşlar, belki durur ya da basar giderdim. Bana *atölyedeyim* diye

mesaj attığını okumuştum, sandığım kapının önünde beklemesi değildi. Anahtarın nerede olduğunu bilmiyor muydu? Bilmiyorsa gitmeyip kaldırıma çöküp beni beklemeyi mi seçmişti? Yaklaşık bir saattir bakmadığım telefonuma elim gitti ve ekranın ışığını yaktım, artmış aramaları ve mesajları gördüm. Hepsi tek bir kişidendi. Umursamadan geri bıraktım ve aracın farlarını söndürmeden Ali Ecevit'e baktım.

Beni fark ettiğinde değil, ben aracı durdurduğumda ayaklandı. Tam karşımda, gaza bassam onu tekte ezip geçeceğim yerde durdu. Üzerinde siyah bir gömlek, siyah bir pantolon varken pantolonuna taktığı kemerin metalik tokası parlıyordu. Saçlarında kar taneleri ve yağmur damlaları erimiş olacak ki alnına doğru düşmüşlerdi, kirli sakalları karanlığın etkisiyle daha sık gözüküyor, dimdik durduğu yerde arabanın büyüklüğüne meydan okurcasına heybetli gözüküyordu. Bu hali, içimde bir çırayı tutuşturdu ve hınçla ona baktım. Dişlerim birbirine çarptı ama alnımı açık, çenemi dik tuttum. Ali Ecevit'i bizzat bu halde gözüktüğü için yok etmek istedim, ilk kez. Gözüme ilk kez aklımı kaçıracağım kadar karizmatik ve bu kadar nefret edilesi geldi. Aracın farlarını söndürdüm, yaktım ve bunu iki kez daha tekrar ettim. O, göz bile kırpmadan beni izliyordu.

Ardından içimdeki hırs kontrol edemediğim bir noktaya ulaştı, debriyaja bastım. Çalışan motor hızlandı. Vitesi bire aldım. Gaz pedalına hafifçe bastım, debriyajı yavaşça bıraktım ve bunların hepsini Ali Ecevit'in gözlerinin içine bakarak yaptım. Araç hareket etti, aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Ben çalıştırdığım gibi durdurmasam, sertçe frene ve aynı anda debriyaja basmasam, direksiyonu sıkıca tutmasam yerinden tek bir milim bile kıpırdamadığı gibi göz bile kırpmayan Ali Ecevit'i ezip geçecektim. Araba dizlerine temas da etti zaten. Ben öne doğru hafifçe savruldum ama o asla kıpırdamadı. Tek eli kabanının cebindeyken diğer elinde ucunu harladığı sigara duruyordu. Elini kaldırıp dudaklarına yaklaştırınca fark ettim. Sigarayı iki dudağının arasına aldı, temasını kesti ama elini çekmedi. Bir nefes çektikten sonra yeniden tuttu, geri çekti ve çökük yanaklarıyla beni izledi. Yarısı sapasağlam duran sigarayı eli havadayken yere doğru fırlattı ve dumanı gözlerimin içine bakarak üfledi. Aynı öfke onun gözlerinde de vardı; üstüme sürecek bir arabası yoktu, o yüzden kendisi

üstüme yürüdü. Öyle araç gibi ani fren de yapmadı. Gelip kapımı açtı ve konuştu.

"İn aşağı."

Bakışlarımı karşı yoldan çekmedim. Amacım aracı park etmekti ama bunu basıp gidecekmişim gibi yapmayı tercih ettim. Yeniden debriyaja bastığımda Ali Ecevit ne yapmaya çalıştığımı anında fark etti ve üzerime eğildi, hızla anahtarın üzerine çöktü, anahtarı çektiği gibi avcunun içini bacağıma bastırdı ve onunla göz kontağı kurmamı sağladı. Tekrar etti. "İn aşağı."

Bacağımdaki eli kışkırtıcı bir halde kemerime gitti ve kemerimi çözdü, inmemem için en ufak bir engel bile bırakmadı bana kendince. Lakin kendisi duruyordu. Daha büyük bir engel mi vardı? Ona *çekil* demedim. Topuklu ayakkabılarımın birini zemine attım ve yükselerek onu ittim. Burun buruna kaldık. Tüm bedenimin hamlesine rağmen geri çekilmedi. Burun buruna kaldık, dönüp de yüzüne bakmadım, sürtündüm ve geçtim. İnce topuklarımın üzerinde başım döndü, neredeyse dengem sarsıldı ama belli etmeden ve onu da beklemeden atölyeme doğru yürümeye başladım. O daha arabayı park edecekti.

Arabamın kapısının sertçe kapandığını duydum. Adımlarımda hiçbir acele yoktu, üzerimdeki elbiseye ve ayakkabılarıma yakışır şekilde yürüdüm. Arkamda ne yaşadığı zerre de umurumda değildi. Eğildim ve paspasın altındaki anahtarımı aldım. Üzerimdeki kürkü iki omzumdan yavaşça düşürürken kapıyı umursamazca kapatmak istedim. Kapıya sırtım dönükken avcumla ittim ama bir engele takıldım, yeniden ittim, oynatamadım. Beklediğimden daha çabuk gelmiş olan Ali Ecevit, ayağını kapının arasına koymuştu. Halbuki benim istediğim kapıyı çalması, kapının önündeyse biraz beklemesiydi. Omuzlarımdan hafifçe sarkan kürkü düşürmedim ve elimi kapıdan çektim. Ecevit de ben de ayakkabısına bakıyorduk. Suratına okkalı bir tokat geçiremediğim için ayağının ucuyla kapımı ittiğinde yalnızca gözlerimi devirdim.

"Neredesin sen?" dedi utanmadan. Ona tüm öfkemi kustuktan sonra içim çıkana kadar ağlayacaktım. Bana bu soruyu nasıl sorabilirdi? Dişlerim birbirine çarptı, soluklandım. Lakin şimdi tek bir gözyaşı bile akıtmayacaktım.

"Efendim?" diye sordum sakin bir sesle. Bu kadar başarılı oluşuma ben de şaşırdım, gören de sahiden oldukça sakin olduğumu sanırdı.

"Sen neredesin?" diye sorusunu yeniledi.

Bir adım geriye gittim ve gözlerinin içine baktım. Çenesi taş kesilmişti, tutuktu, görüyordum. "Ne tuhaf," dedim onu izlerken. Baştan aşağı süzdüm. Neden bilmiyordum ama sanki ayrı bir özenle hazırlanmıştı ya da zihnim şu an dur durak bilmeden kurmaca üretiyordu. "Beni, senin nerede olduğunu bilmek bu hale getirdi; seni de benim nerede olduğumu bilmemek. Bu demek oluyor ki bilsek ya da bilmesek de bir şey değişmeyecekmiş."

"Bana ezberden ga-"

"Melike'yle alakalı bir şey mi oldu?" diye sözlerini kestirip attım. Konuşmasına dahi tahammülüm yoktu. Bana bir kere daha nerede olduğumu sorarsa, kendimi bile kandırdığım ama zorlukla ikna olduğum sakinliğim benden kuş gibi uçup gidecekti. Yakasına yapışacaktım. Farah'a gitmişti. Belki de hep gidiyordu... Bilmiyordum. Birkaç kez mezarlık ziyareti yaptıklarını biliyordum ama ev... Çok fazlaydı. Cenaze bile içimde aklamıyordu. Ecevit'in bir gece vakti, benim haberim bile olmadan bir kadının evinde olmasını, bir ölü dahi haklı çıkarmıyordu.

Küçük gözleri daha da küçüldü, düz bir çizgi halini aldı. "Ne?" dedi, şaşkınca. Yanlış duymaya ihtimal vermiş gibi.

"Melike'yle alakalı bir şey mi oldu? Olmadıysa niye geldin? Çık atölyemden. Yorgunum, uyuyacağım." Elimle kapıyı gösterdim. Aramızdaki münasebet ya da adı her ne haltsa, belki yarın kendimi paramparça edecektim ama şimdi onu parçalamak istiyorken, yok olacaktı. Avcumun içine aldım ve gözlerinin içine bakarak münasebeti yok etmek için bekledim. *Münasebet?* Benimle girdiği münasebetin birazını bile -buna bir başkasının evine gitmesi dahildi- başkasıyla yaşıyorsa, yaşama ihtimalini içime koyuyorsa benimle de yaşamayacaktı. Benim acı çekmem daha önemli değildi. Ben bir şekilde hallederdim.

Üzerimdeki kürkü omuzlarımdan tamamen itip yere düşürdüm. Üzerimdeki gecemavisi saten elbiseyle kaldım. Ecevit ikinci tokadı elbisemle yedi. Nereden geldiğim artık onun zihnini akrep gibi sokan bir soruydu. Nereden geldiğim artık beni rahatsız etmiyordu. Gayet bir topluluk içinde alacağımı, bizim çıkarlarımız uğruna alıp gelmiştim. Benim bir amacım vardı. Benim bir hedefim ve sebeplerim vardı. Hiçbir

şey Ecevit'i aradığımda onun bir kadının evinde açmasını karşılamıyordu, denk düşmüyordu. Üstelik Ecevit âdeta bunu benden gizlemişti, ben o kadının sesini duymuştum. Midem tekrardan fokurdamaya başladı, yanaklarım ısındı ve kusmak, bağırmak, ağlamak istedim. Öyleyse bana neden anahtarını vermişti? Ecevit'in bana evini açması, atölyemde kalması benim için ne ifade ediyordu uzun uzun anlatılırdı ama Ali Ecevit'te sanırım bir karşılığı yoktu. *Kan kusacağımı sandım. Sakin ol, şimdi değil. Sakin ol.*

Elbisem zihnindeki soruları körükledi. "Nereden geliyorsun sen?" diye sordu. Eğildim ve kürkümü aldım, atölyenin ikinci kısmına geçmek için ilk hamlemi yaptığımda koluma kuvvetli bir el dokundu ve beni yarı yarıya kendine çevirdi. Elbisemin etekleri hafifçe havalandı ve Ecevit'le burun buruna geldim.

"Çık atölyemden."

"Nereden geliyorsun?"

"Çık, dedim sana. Atölyemden çık. Nereden çıktıysan gecenin bu vakti, oraya git!"

"Firuze nereye gittin?!" Sesi oldukça yükseldi ve kolumu daha sıkı tutmaya başladı. Geri çekilemiyordum.

"Aradığım anda ulaşabilseydim, belki bir ihtimal söylerdim." Söyler miydim? Bilmiyordum. Sanmıyordum kabul ama diyordum ya, *ben bir çıkar uğruna oradaydım.* Benim ondan gizlemem için nedenlerim vardı, peki ya onun? Bir erkek bunu neden gizlerdi? "Ama sen açmamayı tercih ettin çünkü meşguldün." Başımı usulca salladım. "Meşguldün." diye tekrar ettim. Tırnaklarımı tenine geçirmek, etini yolmak istedim.

"Neredeydin?" dedi dişlerinin arasından.

"Kimbilir..." dedim tehlikeli bir sesle. Bu bir soruymuş gibi düşündüm ve cevap verdim. "Sen değil, en azından... Ayrıca bunu da bana soramazsın. Çık atölyemden. Ben başka bir kadının evinde sabahlayacak bir adam-"

"Ben kimsenin evinde sabah-"

"Sana çık diyo-"

"Bana bak, ben kimsenin evin-"

"Çık! Çık diyorum sana! Niye geldi-"

"Sen anlamıy-"

Öylesine üst üste konuşuyorduk ki tek bir ses duyuluyordu. Hiçbir cümle tamamlanmıyor, sesini daha da yükselten kendi cümlesini kurmaya kalkışabiliyor ama asla tamamlayamıyordu. Birbirimizin sözünü bile kesmiyorduk, aynı anda bağırıyorduk. Sonunda bir kişi baskın geldi ve bu ben oldum. "Ya neyi anlayacağım?" diye var gücümle bağırdım ve elinden kurtulmak için tüm kuvvetimi kullandım. Artık tırnaklarımı tam da istediğim gibi onun tenine geçiriyordum. Yarın kollarında çiziklerle uyanacaktı. Her şeye rağmen burun burunaydık. İkimizden de ateş gibi sıcak nefesler dökülüyordu, bu mesafedeydik ama onu öpmek istemiyordum. Canını yakmak istiyordum. "Farah'ın evindeydin. Bir gece vakti Farah'ın evindeydin. Belki bu gece orada kalacaktın." Tırnaklarımı daha çok batırdım. Canı yanıyordu, o belli etmedikçe, tek bir göz küçültmesi, dudak inceltmesi olmadıkça beni daha da kışkırtıyordu.

"Kimsenin evinde kalmayacaktın."

"Yalan söyleme!" Burunlarımız çarpıştı. Kanıma alkol karışmıştı ama zerre işe yaradığı yoktu. Zihnim çok berrak, her şey çok açıktı. "Senin koynunda uyuyorum geceleri," dedim açıkça. Nefes nefeseydim. "Başka bir kadının evine gidemezsin, her gece beni koynunda uyuturken böyle *geniş geniş* davranamazsın. Duydun mu beni? Genişlik dediğin budur. Duydun mu beni? Başka bir kadının evine gidemezsin." Ellerimiz birbirine girmiş, parmaklarımızı büküyorduk. Ben bırakmaya çalıştıkça o daha sıkı tutuyordu. Topuklu ayakkabılarımla ayakkabılarının üzerine bastım. Bedenim yükseldi ama tek amacım canını yakmaktı. Alnımı hiç çekinmeden çenesine vurdum. "Gidemezsin, böyle geniş davranamazsın."

"Gitmek mecburiyetinde kaldım," dedi beni daha da kışkırtmak için. Daha kötü bir açıklama olamazdı. Neredeyse inledim ve alnımı çenesine daha sert vurdum. Âdeta avuçlarının arasında ona dört koldan saldırıyordum. Hiç bunu engelleyecek bir davranışı da yoktu. Tek engellediği ondan uzak durmamdı. Beni aptal yerine koyuyordu.

"O zaman buraya gelmeyeceksin!" dedim açıkça. Gocunmadım. Her cümlem onda ayrı bir noktayı sarsıyordu, görüyordum. Ecevit'i, yirmi beş yaşındaki Firuze olarak yirmi sekiz yaşındaki Ecevit'i, kaybettiğimde ne hissedecektim bilmiyordum ama tam bu noktada umurumda değildi. Bel-

ki de damarlarımdan akan, kadınlık gururu denilendi. "Bitti! Münasebet dediğin şeyin içinde sadece ben yoksam, başka kadınları da kapsıyorsa ben yokum. Duydun mu beni? Bir daha asla..." Bir dahaların içine sıkıştıracağım bir eylem vardı. Birbirimizi öpmemiz gibi. Ben söylemeden bunu tek yönlü bir eylem olarak gerçekleştirdi. Ne yapacağımı anladığında dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Geriye doğru sendelediğimde eli sıkıca belime kaydı, beni tuttu. Dudaklarını hissedersem karşılık vermekten korktum, en başından onu ittim. Dudaklarımızı ayırdım.

"Git diyorum sana!"

"Cengiz'in ölümünden sonra toparlanamadı, tansiyonu normalin çok üstünde yükseliyor. Kadın tansiyon hastası. Beni çağırdı."

"Tamam Ecevit, git."

"Kimseyle hiçbir işim yok. Gittim, çıkacaktım. Kalmayacaktım evinde. Çıkınca da yanına gelecektim."

"Bana yalan söyleme!" dedim. Ecevit yeniden dudaklarıma uzandı ama engel oldum. Öpmesine izin vermedim. "Ben öğrenmesem gittiğini söylemeyecektin. Yalancı! Arayıp söyleyebilirdin! Duydun mu beni? Arayıp *gidiyorum* diyebilirdin! Demedin! Çünkü bilmem senin için önemsizdi."

O vakit, yine içim içimi kemirirdi, belki yine saatleri kendime zindan ederdim ama kendimi bir şekilde telkin ederdim. Bana söyleme gereği duymamıştı, bunun altında yatan sebebi görebiliyordum. Hesap vereceği, aksi halde vicdan azabı çekeceği biri değildim. Ali Ecevit'in yanındayken karşı koyamadığı ama yanında değilken zihnini meşgul etmediği biriydim.

"Firuze!"

"Senden asla vazgeçmem sanıyorsun değil mi?" dedim nefes nefese. Bizi allem etti kallem etti burun buruna getirdi. Gözleri kısıldı ve sorduğum sorunun cevabını gözlerimde aradı. İçim içimi kemiriyordu. "Ben senden vazgeçmem Ecevit," dedim dürüstçe. Başımı salladım. Bu sorunun cevabını ararken gözlerinde ayağa kalkmış bir duygu vardı. Diken üstündeydi, gergindi, bilmem belki de korkuyordu. Ayağa kalkmış o duygu usulca oturdu. Halbuki benim cevabım henüz bitmemişti. "Sen neyi kaçırıyorsun biliyor musun? Senden vazgeçmeyen tarafımla seninle her gece aynı yatağa giren tarafım aynı değil."

Ali Ecevit'ten vazgeçmeyecek tarafım o içimde hiç büyütemediğim, bir zamanlar büyüt diye bana kızdığı halimdi. O benliğimin en büyük kısmını kapsıyordu, onunla yaşıyordum ve onunla ölecektim ama Ecevit'i deli gibi arzulayan, beni onun altında kıvrandıran tarafım Ali Ecevit'ten nefret etmekle Ali Ecevit'e deliler gibi âşık olmak arasında gidip geliyordu. O yirmi beş yaşında bir kadındı, yirmi sekiz yaşındaki bir adamı istiyordu. Onu içimde yok edemezdim ama ona da rahatlıkla acı çektirirdim. Acılar içinde kıvranmam, Ali Ecevit'i bir başkasıyla göz göre göre paylaşma ihtimalinden daha kötü değildi.

"Gitmek zorundaydım," dedi. Bu cümleye sığındı. Görebiliyordum. Mecburiyeti sığınak olarak kullandı. "Çıktığım gibi yanına gelecektim."

"Yanıma geldiğinde nereden geldiğini söyleyecek miydin?" diye sordum bu kez. Söylemeyeceğine neredeyse emindim ama *söylerdim* diyeceğine tümüyle emindim.

Yanıldım.

"Söylemeyecektim."

Kalbimin orta yerine bir tekme yedim, tümüyle somut bir acı kalbimi yokladı ve nefesim kesildi. Aynı noktada değildik. Hiç olmayacaktık. Dişlerimi birbirine bastırdım, çektiğim acının ilk anı sonlansın diye bekledim. Tüm bedenim uyuştu, gözlerimi bile sabit tutamadım. "Defol git."

Bedenime bir deli kuvveti geldi. Ali Ecevit engel olamadı ve bileklerimi ellerinden kurtardım. Onu omuzlarından ittim. "Defol git," diye bağırdım. "Defol git! Çık dışarı!" İtmelerim vurmalarıma, ardından yumruklarıma dönüştü. Ben hırçınlaştıkça o da sertleşti. Baş edemeyince yakaladığı her bileğimi sırtıma sabitledi ve uzun bir vakitte kelepçeledi. Bedenlerimiz dip dibeydi. Yel esse aramızdan geçemezdi. Kafa atmak istedim, atamadım.

"Şerefsiz."

"Ağır ol."

"Şerefsiz!" diye bağırdım.

Alnını alnıma bastırdı. Onu parçalamak istiyordum, tüm saçlarını yolmak, tırnaklarımla etini koparmak istiyordum. "Bana bırakılan bir vasiyet ve benim insanlara on yıllık borcum var diye gittim. Sen başka bir

adamın evine gidemezsin. Bir gün karşıma geçip *sen gittin ama* demene fırsat veremezdim, söylemezdim."

Gözlerim kısıldı, ona hayretle baktım. Kafasında bunu mu kurmuştu? Ben de durup dururken sırf o gitti diye bir adamın evine mi gidecektim? En fazla bana bunu gittikten sonra söylediğinde ar damarına basmak için bu yolun bana da açık olduğunu söylerdim. *Günün birinde gitmem gerekirse sen de gittikten sonra öğrenirsin*, derdim. Evet, derdim ama gitmezdim işte. Gitmezdim. Ve çözüm Farah'ın evine gitmek değildi. Çözüm Farah'ı hastaneye götürmekti. Kendini doktor mu sanıyordu?

"Bok gidemem!" dedim açıkça.

"Bok gidersin!"

"Sen hiç kaç erkeğin de benim tesellime ihtiyacı olduğunu düşündün mü?"

"Her birini sike sike ben teselli ederim."

"Terbiyesiz!" diye bağırdım. "Terbiyesiz! Uykuların kaçsın Ecevit, bundan sonra kimi teselli ediyorum di-" Ecevit'in boşta olan eli çenemi kavradı ve dudaklarını dudaklarıma çarptı. Dişlerim eşzamanlı olarak sızlarken engel olamadım. Dudakları dudaklarımı sömürürken bir başkasını öpme ihtimali zihnime düştü. Dişlerimi hırsla Ecevit'in dudaklarına geçirdim. İçimdeki kuşku değildi ama zihnim rahat durmuyordu. Ecevit ilk kez beni öpmüştü, son kez de beni öpsün istiyordum. Bir başkasının dudaklarının araya girmesi cehennem azabından farklı mıydı? Ağzımın içine kan tadı dolduğunda kanın bana ait olmadığını biliyordum. O beni öpüyorsa ben onu hırpalıyordum. Nefes nefese benden ayrıldığında, "Fırsatını kaçırmıyorsun," dedi nefes almadan. "Beni sınamanın fırsatını kaçırmıyorsun. Fırsatını kaçırmıyorsun. Tam da bu sebepten." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, artık her konuştuğunda dudaklarımız birbirine temas ediyordu. "Ya tatlı dille ya zehir zemberek. Fırsatını kaçırmıyorsun."

Başımı geriye çekmeye çalıştım ama çenemdeki eli izin vermiyordu. Ondan uzaklaşamadım diye konuşmaktan vazgeçmedim. "Aramızdaki münasebet bitti. Çık git Farah'ın yanına."

"Firuze!"

"Çık git Farah'ın yanına!"

"Farah kim, Firuze?" diye bağırdı bileklerimi sıkarken. Hiddetlendi, hakkı varmış gibi bana âdeta kızdı. Yine Farah'a gitmişti, yine gidecekti. Farah'ın kim olduğunu ben ona sormalıydım. Teselli eden de sigara uzatan da evine giden de Ecevit'ti.

"Onun cevabını sen bana vereceksin! Bir kadının evinde gecenin bir vakti dolanan sensin!"

"Senden başkasını kadın olarak görüyorum mu sanıyorsun sen?" Ne söylemek istediğini anlayacak kadar sakin değildim. Kurcalasam kötü anlayacaktım. Beni geriye doğru itti. Tek adım geriye attığımda eşzamanlı olarak o da yürüdü. Ben onu kapıya itmeliyken o beni atölyenin daha da derinine itiyordu. "Münasebet bittiyse başka bir şey başlatırım," dedi. Bir adım daha gittik, sonra bir adım daha. "Bana cevap ver. Bu gece hazırlanıp nereye gittin?" Aklının önemli bir kısmını eşeliyordu bu soru, biliyordum. Tüm hırsımla, öldürücü bir güçle gülümsedim. Dişlerim meydana döküldü.

"Kendini ye bitir Ali Ecevit," dedim şuh bir tavırla.

Gözlerini yumdu, alnını alnıma vurdu. "Beni yedin bitirdin Firuze."

Keşke şimdi elimden daha fazlası gelseydi. Onu daha da mahvetseydim. Gülümsememe baktı. Onu âdeta zehirledim. "Yaşım otuz, bir kadınla yaşamayı senden öğrendim," dedi. Çenemdeki elimi yumuşattı ve parmakları kışkırtıcı şekilde gerdanıma doğru indi. Derin bir nefes aldı. "Kokuyu senden öğrendim," dedi. Keşke, ah keşke vücut spreyimi sıksaydım bu gece! "Kadının yaşadığı evde saç teli bitmiyor, ben bunu bile senden öğrendim." Bacaklarım yatağa değdi ama devrilmedim. Gülümsemem soldu, gözlerimi kapattım. Ellerimi yavaşça bıraktı, sadece belime dokundu. Parmaklarını sırt dekoltemde dolaştırdı. Ürperdim. "Bu saatten sonra öğrenmediğim ne varsa da başka kadından öğrenmeyeceğim. Başka kadın tanımıyorum."

Onun öğrenmediği her şeyi benim de öğrenmediğime adım kadar emindim. "Öğreneceğim ne varsa da ya seninle öğreneceğim ya seninle öğreneceğim," dedi. *Başka bir adam tanımıyorum* diyecek oldum, vazgeçtim. Sırtıma dokundukça çenem dikleşiyordu. "Başka kadın tanımıyorum," dedi sırtıma parmaklarıyla şekiller çizerken. "Başka kadın tanımıyorum."

Bu, *sadece seni biliyorum, sadece seni bileceğim* demek miydi?

Dudaklarını bana sürttü. Öpüşmüyorduk, yalnızca sürtüp geri çekiliyordu. "Öğreneceğin ne varsa sadece benden öğreneceksin," dedi. "Duydun mu beni, ya benimle öğreneceksin ya benimle öğreneceksin."

Bunun kararını ben veririm demeye cesaret edemedim. Cesaretim kırılmadı, yalnızca parmakları, aklımı kaçıracağım şekilde bana dokunuyordu. O böyle temas ederken, yakınımdayken söylemem deli cesaretiydi. Dudakları dudaklarımı kavradı, beni öptü ama karşılık alamadı. Yüzümü geri çektim. "Öğreneceklerimiz için birbirimizden kaç dakika isteyeceğiz?" diye sordum. İnatla değil. Eğer ki bana süre verirse hâlâ bir oyunun içinde olduğumuzu anlayacaktım.

Tek kalemde, "Oyun oynamıyorum ben," dedi.

Fark etmeden tuttuğum nefesi Ecevit'in dudaklarına üfledim. Aksi zoruma gitmeyecekmiş gibi, "Oyunbozan," dedim.

"Umurumda değil," dedi bastıra bastıra. "Seninle oyun oynanmaz Firuze, artık seninle oyun oynanmaz." Bunu apaçık kaçak dövüştüğüm için mi bana söylüyordu yoksa artık iki oyun arkadaşından çok öte olduğumuzu anlatmak için mi söylüyordu bilmiyordum. İkisi de işime gelirdi. "Bu gece neredeydin?"

"Kendini ye bitir," dedim inatla. Zaten söyleyemezdim ama bunu onu kışkırtmak için kullanmaktan da geri durmayacaktım. Çenemi yeniden tuttu, dikleştirdi ve gözlerime baktı. "Bu gece neredeydin?"

"Nerede olmamı istemezsen oradaydım. Belki..." Altdudağımı baş ve işaretparmağımın arasına kıstırıp büzüştürdü. Gözleri kararmıştı, bir perdenin ardından bakıyordu sanki. Çok tehlikeli bir yerden sesleniyordu bana.

"Beni daha fazla kışkırtma."

"Arabayı mı üstüme sürersin?"

"Cık," dedi kalbimi hızlandıran bir heyecanla. İki parmağını bir açıp bir kapatıyordu, dudağım gözlerinin önünde şekilden şekle giriyordu. "Seni üstüme çekerim." Ne dediğini beynimde oturtamadan, yer değiştirdik ve yatağımda Ecevit'in kucağında buldum kendimi. Elbisemin yırtmacı tümüyle açıldı. Önüm yaralarımı örtsün diye tümüyle kapalıydı. Sırtım da fazlasıyla açıktı. Ecevit'in bir eli sırtımdan hiç ayrılmadı. Titre-

meye başladım. Kalbim dört mevsimi aynı anda yaşayan bir ilkokul panosu gibiydi. Üşüyor, terliyor, yağmurda ıslanıyor ve güneşle ısınıyordum. Ecevit'le yalnızca bakışarak o dört mevsimin en doruk noktasını yaşadım. Ellerim yavaşça yüzüne ulaştı. Tırmalamak gibi bir amacım yoktu bu kez. Etinden et koparmak istemiyordum.

"Bir daha kimsenin evine gitmeyeceksin ya da şimdi bir daha gelmemek üzere çıkıp gideceksin."

"Bu gece nereye gittin?"

"Vasiyetine saygı duyuyorum, ölüye de saygı duyuyorum. Ne yaparsan yap ama evine gitmeyeceksin."

"Elbiseyi niye giydin?" dedi. Sakallarını okşamaya devam ediyordum. Gözlerimi tamamen kapattım ve alnımı alnına bıraktım.

"Evine gitme," diye tekrarladım. Yeniden konuşacağı noktada dudaklarını kapattım ve konuşmak istese de konuşamadı. Beni itip konuşmayı seçebilirdi ama hayır; itmeyi değil, öpmeyi tercih etti. Yumuşak dudaklarımı aheste aheste öpmeye başladı. Bir an geri çekilecek oldu, konuşacaktı ama hiç izin vermedim. Cevap vermeyecektim ve bundan kaçmanın en iyi yolu onu kışkırtmaktı. İşte o vakit, nereye gideceğimi gizlemeyi değil, onu deli etmeyi ön plana aldığımı sanacaktı. Kucağında hareket etmeye kalktım, öncelikle amacım, dudaklarına daha iyi bir konumda tutunmaktı ama çok tehlikeli bir hamle yaptım. İkimizi de yerinden oynattı bu, adımı fısıldadı ve tüm odağı ben oldum. Tutuşundan daha iyi anladım. Zihni öylesine buğulandı ki soru işaretleri de o buğunun altında kaldı. Yok olmasa da aklı yeniden oraya kayamazdı. Çok zordu. Elimi yırtmacımın açıkta bıraktığı bacağıma dokundurdu. Başta varla yok arasında bir dokunuştu ama öpüşmemiz hızlandıkça, belki isteyerek belki değil, eli de hızlanıyordu. Bir ileri bir geri bacağımda dolanıyordu.

Ben Ali Ecevit'in nadide çiçeği değildim belki, olamamıştım, olmama da izin vermemişlerdi ama hayatındaki tek kadındım. Benden başka bir kadın yoktu, tanımaya da niyeti yoktu. Ben Ali Ecevit'in kabul ettiği, buyur ettiği ve yamacına aldığıydım. Evinde bitmeyen saç teli ya da burnuna çalınan o güzel kokuydum. Belki bir nadide çiçek etmezdi ama nadide çiçeği olmayı aramadım bu saniye. Hızımız azalmadı ama öfkemiz dağılmaya başladı. Ecevit'in dokunuşları, yine de o nadide çiçeğe dokunur gibi

zarifleşiyor, sonra o nadide çiçeğin sahibi olduğunu anımsıyor ve daha sahiplenici davranıyordu. Dudakları bir yerden sonra tesirini kaybetti çünkü dokunuşları kalbimi yerinden sökmeye ant içti. Eli usulca bacaklarımdan süzüldü ve topuklu ayakkabılarıma uzandı. Onları sabırla çıkardı. Ayaklarıma temas ede ede geri çıktı. Saçlarımı tek omzumda topladı ve boynumu tümüyle açıkta bıraktı. Bu kez benim yönlendirmem olmadan yaptı bunu.

Dudaklarını boynuma sürterken, "Hoşuna gidiyor," diye fısıldadı. Kaşlarım havalandı ama bu öyle tatlı bir hisli ki, gözlerimi bile aralayamadım. Yalnızca *evet* dercesine daha çok eğilip büküldüm. Boynuma sayısız öpücük kondurdu. Burnunu sürte sürte bir keşfe çıktı, sanki bir bahçenin içinde en güzel kokuyu arıyordu. Ellerim bilinçsizce gömleğine gitti ama yüksek bir bilinçle kabanını çıkardım. Kabanı niye üzerindeydi bilmiyordum ama korkunç saçma gelmişti o an. Ben nasıl istediysem o şekilde hareket etti ve kabanı omuzlarından düşürdüm. İlk kez bir kadın Ecevit'in kabanını da çıkarmıştı. Tenine dokunmak için gömleğinden birkaç düğme açtım. Sıcacıktı vücudu. Kanımın kaynamaya başladığını hissettim. Bu hissi ancak fokur fokur kaynamakla açıklayabilirdim.

Dişlerini çenemden boynuma doğru sürttüğünde, "Ecevit," dedim nefes nefese. Ne yapıyorsa ya sürdürmeli ya da kesmeliydi.

"Pansumanların?"

"Çıkardım."

"Bakmam lazım."

"Bak o zaman."

Tek kolumdan çekiştirdi ve elbisenin bir kısmını bedenimden ayırdı. Elleri çok soğuktu, her temasında ürperiyordum. Sırtı açık elbise şimdi üzerimde straplez şekilde duruyordu. Yer yer kapattığım yanıklara baktı. Usulca dokunduğunda gözleri pürdikkat tenimdeydi. Soğuk parmaklarını yanıkların üzerinde dolaştırdıkça iyi hissetmem gerekirken aksine yanıkların sızısı artıyordu. Saçlarımı geriye doğru attı ve elinin tersi açık gerdanımda süzüldü. Kolyemi tuttuğunda titreyen kirpiklerimle eline baktım. Ortadaki firuze taşını başparmağıyla okşadı. Yüzünde çapkın bir gülümseme peyda oldu, dudaklarını yaladı. İlk kez kolyeme böyle baktığını gördüm. Usulca geri bıraktığında her hareketini ürkerek takip ediyordum.

Yüzünü bana yaklaştırdığında öpüşeceğimizi sandım ama olmadı. Dudaklarıma bir buse kondurdu. Bu çıkacağı uzun yolun ilk adımı gibiydi. İkinci adım çeneme, üçüncü adım boynuma, dördüncü adım yeniden boynuma ve devamı yanıklarımın üzerine doğru ulaştı. Saymayı bıraktım değil, dudaklarını ilk kez hissettiğim her bölgede saymak gibi aklımı kullanacağım her eylem benden hızla uzaklaşmaya başladı.

Kolunu bel boşluğuma sardı. Her yanığımın üzerine bir buse konduruyordu, bazen ansızın boynuma ulaşıyor ve derin bir nefes alıyordu. Belimdeki eli etimi kıstırmaya başladı önce, sonra yavaş yavaş yavaş yukarıya doğru tırmandı. Göğsümün altına dokundu. "Burada da bir yanık vardı," dedi. Mideme giren kramp dudaklarımı acıyla araladı. Nefesim kesildi.

"Oraya da bakmama müsaade var mı?" diye sordu. Sesinde korkunç bir hâkimiyet vardı ve hâkimiyetin tecrübeden gelmediğini bu gece ansızın öğrendim. Tecrübesiz ama doğuştan lider olan adamın, bir ülkeyi başarılı bir şekilde yönetmesi gibiydi bu.

"Ecevit," dedim titrek bir sesle.

Kaşlarını kaldırdı ve "Var," dedi, kendi sorusuna yanıt verdi. "Güzel." Tutunduğum koluna tırnaklarımı batırdım ve şu saniye onunla göz göze kalmamak için dudaklarına uzandım. Kolumu boynuna doladım. Ne olacağını bilmiyordum, sonraki adımımızı bilmiyordum ama kalbim bir belirsizlikle değil, aksine ne olacağını bildiği için deli gibi atıyordu sanki. Elini bacaklarımın altından geçirdi ve beni ansızın yatağa oturttu. Gözlerim kapalıyken dudaklarım ayrılmadı. Bir hayalin içindeysem ya hiç uyanmamalı ya da uyandığımda bu anı hatırlamamalıydım. Bir arabanın içinde Ecevit'le sabahlarken gördüğüm rüyayı anımsadım. Ecevit dudaklarını benden çektiğinde gözlerimi açtım ve altından ona baktım. Tıpkı o rüyadaki gibi elmacıkkemikleri kızarmıştı, gözleri katran karasıydı. Eli önce yanığın olduğu köşeden saten kumaşı çekiştirdi ve biraz bakmaya çalıştı. Göremedi ya da görmek istemedi.

Parmakları yavaşça kumaşın içinden tenime dokunduğunda kendimi altında gerdim, gözlerimi sıkıca yumdum. Başta yalnızca yanığın üzerinde kalsa da, elini her ittiğinde göğsümle olan teması artıyordu. İçimde sutyen yoktu. Koca eli biraz daha elbisenin içine girdiğinde sırtım bir yay gibi

gerildi, başımı yastığa bastırdım ve "Ecevit!" dedim nefes nefese. Kısacık bir anda, bedenimden saatler işkence görüyormuş gibi bir titreme geçti. Kasıklarım âdeta uyarı verdi, regl ağrısından uzak, ince bir akıma kapıldı vücudum. Ecevit'in saçlarına tutundum ve çekiştirdim. Dudakları şimdi kumaştan kurtardığı tenimdeydi. Başparmağı dikleşen göğüs ucuma dokunduğunda nasıl oldu bilmem ama onun kısa mırıltısı benim sesimi bastırdı. Halbuki yüksek sesle ikinci kez adını söyleyen bendim. Elbisem üzerimden biraz daha sıyrıldı. Göğsümü avcunun içine alıp sıktı, korkunç bir hassasiyet hissettim. İnledim ve sanırım boynuna tırnak attım.

Parmaklarıyla hassaslaştırdığı noktalara ansızın dudaklarını dokundurdu. Islak dudakları göğüs ucumda dolanırken bedenim ona doğru yükselmek istedi, bana çok yakın bir çıkıntı hissettim. İkimiz de aynı anda inledik. Gırtlağıma kadar dolmuştum, ağlayacağımı sanıyordum ama hissettiğim tek bir acı bile yoktu. İstemsizce bedenimi ona doğru kaldırıp indirmeyi sıklaştırdığımda ağzının içinde seçemediğim bir kelime duydum ve hemen ardından elini karnıma bastırdı ve beni yatağa mıhladı. Başı yükseldi ve dudaklarımızı birleştirdi. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Beynim zonkluyordu, tek bir düğmeyi bile açmak, hamallık yapmak kadar yük oldu bana. Ellerim titriyordu. Sevişmek böyle başlıyorsa, devamıyla nasıl baş ediliyordu? Biz Ali Ecevit'le sevişiyor muyduk? Korkutucu bir haz, bedenimi esir almıştı. Biraz azalırsa ya da tekrar edilmezse bir bağımlı gibi hissedecektim sanki.

Öğreneceğim ne varsa ya seninle öğreneceğim ya seninle öğreneceğim.

Gömleğinin düğmelerini daha hızla açtım ve pantolonunun içinden çekiştirdim. Dudaklarını benden ayırıp fırsat verdi. Gömleğini üzerinden çıkarıp attım. İçimde gece uykusuna yatırdığım bir çocuk vardı, ne kadar gürültü çıkarsak da bu gece uyanmayacaktı. Ecevit'in geniş omuzları üzerime doğru çöktüğünde eli bu kez yırtmacımdan geçti. Tek eli başımın köşesinde kendisini sabitlemişti. Yıkılmıyordu. Ellerim sırtında dolaştı, gerilmiş kaslarını okşadım. Teni ellerimden akıp gitmiyordu, yer yer kabartılar vardı ya da ben öyle sanıyordum. Bacağımı boylu boyunca okşamaya başladığında iç bacağıma her temas ettiğinde bacaklarımı kapatıyor, Ecevit'in elini istemsizce sıkıştırıyordum.

"Sikeyim," dedi bunu üçüncü kez yaptığımda. Alnını alnıma çarptı. İkimiz de terlemeye başlamıştık. "Aç şu bacaklarını," dedi. Bacaklarımı ikiletmeden usulca açtığımda kavradı ve etimi sıktı. Yeniden aynı şeyi yapacak oldum ama izin vermedi. Alnı alnımdayken nefes nefese gözlerime bakıyordu. "Neredeydin bu gece?" diye sordu.

Bacaklarımı yeniden kapattım. Cevap vermedim. Dipsiz bir kuyudaydım. Aşağı indikçe dibe batıyordum ama aşağı inmekten vazgeçmiyordum. Ecevit'in elini bacaklarımın arasında hissetmek, dünya üzerindeki en çıldırtıcı şeydi. Dakikalar önde de bunu göğüslerime dokunması, öpmesi olarak tanımlardım. Dakikalar sonra da ne diye tanımlayacağımı deli gibi merak ediyordum. "Seni var ya Firuze," dedi, dizlerinin üzerine geçti ve tek dizini ayırdığı dizlerimin arasına yerleştirdi. Artık istesem de kapatamazdım. Pantolonun üzerindeki kabartıyı gördüm. Gözlerimi nasıl kaçırdığımı bilemedim. Nefesim kesildi. İkimizin de bedeni, korkunç bir hızda tepki veriyordu. Uzuvlarımız bir kalp gibi atıyordu. Kasıklarımdaki sızı artıyordu. Ecevit göğüslerime baktığında bu kez gözlerinden kaçtım. Her yer mayınlı bölgeydi. Üzerime doğru yeniden eğildi, kollarımı boynuna sardım, benden yeniden uzaklaşsın istemiyordum. Gövdesi göğüslerimi ezdi, ikimiz de inliyorduk ve bu tepkiler engelleyeceğimiz boyutta değildi.

Adımı fısıldadı, dilini ağzımın içine ittiğinde elleri aralık bıraktığı bacaklarımın arasına yeniden sızdı. Dillerimiz sevişmiyor, âdeta savaşıyordu. Ecevit'in eli iç bacağımı sıkarken bir yolu katetti ve neredeyse sonuna geldi. Parmakları tenimi okşarken başımı yastığa vurdum, Ecevit'in saçlarını yoldum. Öncesinde defalarca kez tecrübe ettiğim bir hissi yeniden yaşamak için bekliyordum ama hayır, neyi bekliyor, neyi istiyor onu bile seçemiyordum. Sadece artık olsun istiyordum. Elleri inadına aynı noktada dolanıyordu.

"Ecevit," dedim dudaklarından ayrılıp. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Parmak uçları bir tüy kadar hafif bir şekilde, varla yok arasında kadınlığıma temas ettiğinde ikimiz de aynı anda inledik ve ben âdeta altında kıvrandım. İç çamaşırımdaki ıslaklığı da o an fark ettim. Aynı anda onlarca düşünce zihnime zuhur etti. Hiçbirine tutunamadım. Kaosun orta yerinde kaldım. Çok çabuk değil miydi? Zihnim tek bir soruya cevap veremeden Ecevit'in parmaklarını daha net hissetmeye başladım.

Dudaklarımız birbirinden koptu, Ecevit'in dişleri çeneme sürtündüğünde tüm kaslarımı içe doğru büzüştürdüm, bacaklarımda bir yorgunluk ve bedenimde daha şiddetli bir hareketlilik hissettim. Adını sayıkladıkça Ecevit cesaret almışçasına daha cesur dokunuyor, beni altında kıvrandırıyordu.

"Firuze."

"Devam et."

"Aklımı kaçıracağım!" dedi şiddetle. Ağız dolusu küfretti. Üstüme alınacağım noktada değildik. Bu anın kelimelerini tükettiğini biliyordum. Bir ön sevişmeyi tattırıyordu bana, benimle beraber tadarken. *Öğreneceğin ne varsa sadece benden öğreneceksin.* Bu anı bir başkasından öğreneceğime ölmeyi yeğlerdim ve bunu Ecevit'ten öğrenmeden önce ölmek benim en büyük kaybım olurdu. Bulutların üzerindeydim, boşlukta süzülüyordum ama yere çakılmaktan korkmuyordum. Bana istediği her şeyi yaptırabilirdi. Ona sanki istediğim her şeyi yaptırabilirdim.

Kumaşı parmaklarıyla iteledi ve aramızdan aldı. İçimden ya da dışımdan, içimden ve dışımdan, bilmiyordum, soyut ya da somut bir şey akıyordu. Bu his artmaya, tutamayacağım noktaya geldi. Tutmaya çalışıyordum, başaramayacağımı hissediyordum. Ecevit'in sırtında kan lekeleri olmadığından şüpheliydim artık. Bedenimin verdiği tepkinin adını biliyordum. Bu anın bitmesinden mi yoksa bittiğinde nasıl hissedeceğimden mi emin değildim ama ulaşmaya hazır olmadığım bir sondu.

"Rahatla Firuze," dedi. Bunu rahatlığından değil, benim gerginliğime karşılık söyledi. "Rahatla, bırak kendini." Yoksa bunları söylerken zerre rahat değildi. Öncelik haline geldim. Bir şekilde önemli olan ben oldum. En azından bu seferlik benim rahatlamam en ön sıradaydı. Kendimi tutabildiğim noktayı çoktan geçtim, Ecevit'in hâkimiyetine bıraktım, çıkardığım sesleri de verdiğim tepkileri de kontrol etmedim. Ne kadar sürdü bilmiyordum ama belki dakikalarca ya da belki dakikadan az bir süre... Ama yirmi beş yıllık hayatımın en akıl almaz anını yaşadım. Nefes nefese bitap düştüm, bacaklarım sızlıyordu, taş taşımış kadar yorgun, uyuşmuş ve bitkindim. Ecevit'in gözlerine ilk andan son ana kadar baktım, şimdiye kadar hissettiğim hiçbir duyguda gözleri bana bir ayna gibi bakmadı ama şimdi, bir ayna misali zevk aldığım her andan korkunç bir zevk aldı.

Gözlerimi sonunda yumdum, aralık dudaklarımdan soluklanıyordum, kalbimin atışlarını kulaklarımda hissediyordum. Boynuma dokunduğunu, sonra masaj yaptığını hissettim. "Rahatladın," diye fısıldadı kulağıma doğru. Bedenini bedenimin üzerine bıraktı ve masaj yapmayı sürdürdü. "Rahatladın," dedi tekrardan. Bunu kendisine mi yoksa bana mı söylüyordu bilmiyordum.

"Ecevit," dedim. Neyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama ne diyeceğimi kolaylıkla anladı.

"Bu gece bu kadarı ikimize de yeter," dedi. Konuştukça nefesi boynumu okşuyordu. Ona benden eksik bir şey hissettirmekten korkuyordum. Ben neyi ne kadar yaşadıysam, hangi buluttan düştüysem, aklımı kaçıracak raddeye geldiysem aynısını o da yaşasın istiyordum. Onu eksik bırakmak, beni eksik bırakacaktı sanki. Elini benden uzaklaştırdığında başını da kaldırdı. Öperken patlattığım dudağına dokundu.

"Gören dayak yedim sanacak," dedi.

"Dayak yedim, dersin."

Güldü. Kalbim eridi sandım. Ecevit ne güzel gülüyordu.

"Teselli edildim, derim."

"Ha ha."

"Ha ha," dedi benim gibi. "Bu gece dediklerini, yüzün gözün hatırına aklımdan siliyorum ama..."

"Ama?" diye sordum hâlâ soluklanırken.

"Bir sonrakine yüzün gözün de kurtarmaz," dedi. Utanmadan beni tehdit ediyordu. Öfke bedenime uğramadı ama ona uğramaya çok hazırdı.

"Ne ekersen onu biçeceksin. Benden beklentin ne?"

Parmağını altdudağıma sürttü. "Bu münasebete girdikten sonra ılık ılık davranacak bir adam değilim ben," dedi ve lügatinden yeni bir kalıp sundu bana. Ilık ılık... Sabır selamet. "Ağzını açmadan önce hayatımdaki adam ne der diye düşüneceksin."

"Sen..."

"Hayatımdaki kadın ne der diye düşüneceğim," dedi. Saçlarımı okşadı. Elini başımın yanına bastırdı ve hafifçe doğruldu. Bedenime baktı. "Bu elbiseyi gözüm görmesin," dedi açıkça. Bu, sorusunun cevabını alma-

yacağını kabullendi demekti. Üzerimden kalktı, "Ben çıkana kadar çıkar," dedi banyoma ilerlerken.

Dediğini yaptım ve elbiseyi o banyoya girdikten dakikalar sonra çıkardım. Altıma saten bir şort giydim ama üzerime Ecevit'in gömleğini geçirdim. Birkaç düğmesini de iliklerdim. Bunu neden yaptım diye sorulacak olursa söyleyecek cevabım yoktu. Sadece üstümde Ecevit'in gömleği olsun istedim. Böyle bir şansım varken onun tenine değmiş olan benim tenime değsin istedim yalnızca. Saklayamazdım, gidip iki fıs da vücut spreyimden sıktım ve yatağa öyle girdim. Ecevit'i istediği olmuş ve sakinleşmiş bir çocuk gibi bekledim. İlk etaptaki yorgunluğum azalmıştı. Nasıl hızla yorulduysam benzer bir hızda da dinlenmiştim. Soluklandım ve banyo kapısının açılmasını bekledim. Dakikalar, dakikalar, dakikalar sonra açıldı. Üstü çıplak, altına aynı pantolonunu kemersiz giymiş şekilde çıktı. Ona verecek bir altım yoktu. Saçlarını kuruladı ve bana baktı. Yorgan yoktu, ne giydiğimi görüyordu.

Olduğu yerden bir süre beni izledi. İçinden ne geçiriyordu bilmiyordum. Ne hissediyordu bilmiyordum. Beni izlerken ne düşünüyordu yine bilmiyordum. Bir zaman sonra yaklaştı ve yatağa girdi, önce benim üzerimi örttü, sonra kendi üstünü. Beni koynuna doğru çektiğinde gözlerimi kapattım. Dakikalarca saçlarımı okşadı. "Ne olacak diye düşünmüyor musun?" diye sordu bana.

Cıkladım. "Ben yarınımı hiç düşünmedim Ecevit," dedim açıkça. "Biz yarınımızı düşünürsek, bugünü son bitiririz."

"Biz yarınımızı düşünürsek bugünü zor bitiririz," diye benimle beraber tekrarladı. Saçlarıma birkaç buse kondurdu. "Biz yarınımızı düşünürsek bugünü zor bitiririz," dedi yeniden. Kollarımı çıplak gövdesine sardım ve koynunda uyudum.

Bize yarınımızı düşünmeyi bile haram kılmış kim varsa, yarını kalmayacaktı.

34 YST 3434.

Günlerdir ezberimde olan plaka.

Bize yarınımızı düşünmeyi bile haram kılmış kim varsa, yarını kalmayacak.

İl Emniyet Müdürlüğünün tam önündeyken bu kez beni bu kapıdan döndüren bir babam yoktu. On sekiz yaşında değildim. On dokuz yaşında değildim. Yirmi değildim. Ve sanki bu sefer *kimsesiz* de değildim. Elimdeki kâğıtlarla içeriye girdiğimde kapıdaki kişiler tarafından durduruldum. "Merhaba," dedim ve kimliğimi çıkarıp danışma kısmına uzattım.

"Ben Firuze Akın, emniyet müdürüyle görüşmek istiyorum."

Bir başka vatandaş bunu söylese dikkate almazlardı, biliyordum ama adam kimliğimdeki baba kısmına baktı. Beni buradan hep Akın olmamla çıkarmışlardı senelerce. Beni bu kapıdan döndüren de hep Akın oluşumdu, beni şimdi en üst odaya çıkaracak olan da Akın oluşumdu.

Lanet de gelseydi Akın oluşuma.

Adam, "Bir dakika," dedi ve telefona uzandı. Araması gerekenleri aradı ve tek tek ismimi verdi. İsteğimin olması birkaç dakikamı aldı. "Buyurun Firuze Hanım, bu taraftan," dedi polis memuru. Beraber asansöre bindik. Adam elimdeki kâğıtlara baktı ama bir şey sormadı. Katlar çıktık, bazı kapıların önünden geçtik. Koridorun sonundaki odaya ilerlerken titremiyor, ağlamıyor, belki korkuyor ama dik duruşumu bozmuyordum.

Bize yarınımızı düşünmeyi bile haram kılmış kim varsa, yarını kalmayacaktı.

Kapıyı çalan polis memurunun ardından girdim. Gözlüklü, babam yaşlarında, hafif göbekli bir adam karşıladı beni. Ayağa kalktığında ikimiz de birbirimize aynı anda ellerimizi uzattık.

"Hoş geldiniz," dedi ciddi bir sesle. Gülümsedim ve gösterdiği yere oturdum.

"Ne içersiniz?"

"Çay olabilir," dedim neredeyse keyifle. Bacağım stresle sallanıyordu ama bedenimde iyi ve kötü tüm duygular korkunç şekilde çarpışıyordu. Stresten karnım ağrıyordu ama çay istiyordum.

"Bize iki tane çay getirsinler, söylesene."

Polis memuru kafasını salladı ve odadan çıktı. İl emniyet müdürüyle birbirimize baktık. "Hayrolsun inşallah," dedi, hayrolmadığını bilerek.

Kendi el yazımla yazdığım notlara baktım.

"Maalesef hayır değil," dedim ve elimdeki kâğıtları adama uzattım. "Çok endişeliyim, ne yapacağımı bilemedim. Hızla size geldim."

Bize yarınımızı düşünmeyi bile haram kılmış kim varsa, yarını kalmayacaktı.

Bülent Akın, Ali Ecevit'in çocukluğunu, gençliğini elinden alan dört duvar arasında, geriye kalan ömrünü tamamlayacaktı. Elinde dünden başka hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Ondan her şeyini alacaktım. Onun bizden aldığı gibi.

@ayisigikitap

XIII

"engellenemeyen her ölüm cinayettir"

21 Haziran 1992,
12 Mayıs 1992'den kırk gün sonra,
Ankara, Çankaya.

Vatanını gözden çıkaran önce çiftçiyi unutur, sonra suyunu hor kullanır. Bu güzelim vatanın topraklarında böyleleri türemeye başlar oldu. Düzelir mi, çoğalır mı bilinmez. Düzelirse ne büyük şükür olur çocuklara, çoğalırsa da ne büyük yazık olur bu vatana. Hüseyin bunların türediğini, şehre ilk geldiğinde, iş ararken çiftçi olduğunu duyunca burun kıvıran patronlardan anladı. Leyla ise suyu babalarının malıymış gibi Allah korkusu olmadan kullanan, kadir kıymet bilmeden akıtan şehirlileri görünce fark etti. Alışması da vakit aldı.

Sonra suyun bir damlasını israf etmeyen Leyla'ya kızının kırkını çıkarmayı çok gördü bu dünya. Halbuki iyileri Allah koruyorsa Leyla'dan çok iyilik eden mi vardı? Anlamak mümkün gelmiyordu Hüseyin'e. Bir damla suyun kıymetini bilen Leyla'ya bir ömür niye çok görülmüştü? Onun daha çok kapatacağı boşa akan musluk, yapacağı ekmek bir de büyüteceği iki evladı vardı. Leyla'yı Yaradan onlardan niye almıştı, onun çok faydası vardı bu dünyaya. Akan suya, yaralı kuşa, yuva yapmış karıncaya, Ecevit'e, Melike'ye, Hüseyin'e...

Hüseyin, Leyla öldükten sonra ilk kez bir başka ses açtı evde. Radyoya yaklaştı, Leyla'nın en çok sevdiği kaseti aldı, siyah, Leyla'dan sonra üstü toz toplamış radyoya taktı. Halbuki Hüseyin geçen hafta sildiğini anımsıyordu. Leyla kaç günde bir siliyordu acaba? Hüseyin kısa bir an bunu düşündü, eliyle toz tabakasını sildi, sonra geçti Leyla'sı için pencerenin köşesine alıp

koyduğu koltuğa oturdu. Burası geldiklerinde eşyalıydı. Birkaçını Leyla ve Hüseyin almıştı. Bu koltuk da onların aldıklarındandı. Oturunca fark etti Hüseyin. Ne azı kendilerinindi... Acaba Leyla bir güne bir gün içerlemiş miydi buna? Göğsü kederle şişti, keşke hepsini atsalardı da Leyla'sına yenilerini alsaydı.

Bir sigara yaktı. Leyla öldükten sonra sigaraya başlamıştı. Ecevit hapse düşene kadar da içecekti. Sonra içtiği her sigarayı çocuklarının rızkına sayacak, içmeyi bırakacaktı. İçeceği sigaraya bile altı ay vakit biçilmişti Hüseyin'in bilmiyordu. Başını pencereye çevirdi, çenesini koltuğa yasladı, bahçeyi izlemeye koyuldu. Ağladığının farkında değildi ama Aylin Akın izlediği pencereden adamın için için ağladığını görüyordu.

İçi acıdı kadının. Dudaklarını büktü, Leyla'yı anımsadı. Artık daha az hatırlıyordu. Leyla daima aklında olan biri değil, ansızın esip geçen bir rüzgârdı. Hüseyin'i böyle görünce rüzgâr yine esti. "Bence Leyla bile bu kadar sevildiğini bilmiyordu," dedi Aylin gözlerini adamdan çekmeden. Hüseyin gözlerini kapatmış, sigara tuttuğu elini pencerenin dışına sarkıtmış için için ağlıyordu. Sanki Leyla öleli yarım saat olmuştu. Bir insan evladı, her gün yarım saat ölmüş gibi ağlar mıydı birine? Hüseyin ağlıyordu. Hüseyin için Leyla öleli kırk gün olmamıştı, yarım saat ancak olmuştu.

"Anlamadım?" diye sorguladı Atilla.

"Diyorum ki, Leyla sevildiğinin farkındaydı ama bu kadar çok sevildiğini o da bilmiyordu. Ben de sevildiğini biliyordum ama bu kadarını bilmiyordum."

Atilla'nın gözleri camın önünde dikilen karısına kaydı. Elinde tuttuğu gazeteyi katladı ve köşeye koydu. Ayaklandı. "Hüseyin mi?" diye sordu yürürken.

"Yine ağlıyor," dedi Aylin kırık bir sesle. Bu adama çok üzülüyordu. Artık Leyla'dan bile çok üzülüyordu. Pek yazıktı bu haline. Leyla öyle ya da böyle artık yoktu. Aylin biliyordu ki o güzel kadıncağız cennetin en güzel köşesindeydi ama bu adam... Cehennem azabında yaşıyordu sanki. Buna sevgi demek, aşk demek bile az kalıyordu. Neydi bu adamın kalbindeki Leyla? Ne büyüktü, ne çoktu... Hayret ediyordu insan.

Atilla'nın bakışları küçük bir çocuk gibi pencere kenarına sinmiş ağlayan adamda kaldı. Dinlediği şarkı buraya ulaşıyordu.

"Pencerede oturmuşum, oturmuş,
Türküler tutturmuşum, tutturmuş..."

Karısı gibi etkilenmedi, işin doğrusu adama aynı pencereden bakmıyorlardı. "Yazık ediyor kendine," dedi düz bir sesle. Aylin'in gözleri âdeta acıyla kısıldı. Bunu duymak istemezdi.

"Sen..." dedi. "Ben ölseydim toparlanırdın, değil mi?"

Atilla'nın ters bakışları Aylin'e kaydı. Bu kadını çok sevmişti, seviyordu. Aylin'e büyük bir tutkuyla, aşkla bağlıydı. Onu sahnede ilk gördüğü an da bugün de... İçindeki histen zerre şüphe duymuyor, duydurmuyordu. Ama yine de korkunç bir otoritede, "Bana muhtaç iki çocuk varken kendimi mi kaybetmeliydim Aylin?" dedi. Karısından gözlerini çekti ve kıyaslandığı Hüseyin'e kısa bir an üstten baktı. Bu adamla bir alıp veremediği yoktu, iyi de bir adamdı ama işte, kendine yazık ediyordu. İki tane çocuğu vardı, dünya bu kadar kötü bir yerken bir babaları kalmışken böyle güçsüz, aciz düşerse o çocukları kötülükten kim koruyacaktı? Zamanı geldiğinde bir kötünün ilk hedefi olmaz mıydı?

"Hayır," dedi Aylin en nihayetinde. "Elbette kendini kaybetmemelisin. Sadece..." dedi. Leyla'ya içten içe imrenirdi Aylin. O uçsuz bucaksız mutluluğuna, dilinden düşürmediği şükre... Bazen abartı bulurdu, bazen gerçek olduğunu görür imrenirdi. Şimdi de öyle oldu işte. Leyla kadar... Sevilmediğini? Hayır, sevilmek değildi bu. Hüseyin'inki sevmek değildi. Atilla'yla bir olan değildi. Doğru söze erişemedi Aylin, yalnızca biliyordu işte. Atilla bu pencere köşesine çöküp her gece için için ağlamazdı. Sadece çocuklarına bakmak için de değil, o meclise gitmek için de, Atilla Akın olmaktan çıkmamak için de... Çok sebep vardı. Belki böylesi doğru olandı ama... Ne bilseydi...

"Sadece ne, Aylin? Sevgimden mi şüphe ediyorsun?"

"Beni sevdiğini biliyorum Atilla, ondan bahsetmiyorum," dedi başını sallarken. Ama, dedi içinden. Ama Leyla gibi sevilmedim, yalnızca ben de değil ama. Birçok kadın. Sanki biz bir tarafa, Leyla bir tarafaymışız. O ölünce daha iyi anladım.

Atilla karısını kollarının arasına çekti, arkasından sıkıca sarıldı ve yüzüne buseler kondurdu. "Yanlış. Seni çok sevdiğimi bil. Ama seni severken kendimi kaybetmediğimi de bil. Leyla da Hüseyin'in bu hallere düşmesini

* Asu Maralman, *Bağrı Yanık Dostlara*, 1980.

istemezdi, sen de düşeyim istemezdin ve ben..." diye fısıldadı son kelimeyi kulağına. "Aileme hiçbir şey olmasına izin vermem."

"Büyük konuşuyorsun," dedi Aylin gözlerini yumarken.

"Yapacağımdan bahsediyorum. Ben tek birinize bile bir şey olmasına izin vermem. O yüzden bırak bu romantik kıyası içinde. İllaki bir şey diyeceksen, ben Atilla Akın'la evliyim, ne bana ne de çocuklarıma bir şey olur, de." Aylin gözlerini yumdu ve acılı adama son kez baktı. Yine de içinden mırıldandı. Bir Leyla vardı, bir adamın kalbinde ölümüyle bile azalmıyordu.

Leyla, umarım bunu görüyorsundur. Güzel kalpli Leyla, güzel Leyla...

Hüseyin'in acıdan bitap düşmüş bedeni bir ileri bir geri hafifçe sallanıyordu. Leyla'nın yüzü gözünün önüne geliyordu, gülümsüyordu, sonra şimdi olmadığını anımsıyor ve daha çok ağlıyordu. Leylasız nasıl yaşayacaktı? Yaşamak zorundaydı ama hiç içinden gelmiyordu. Bir kolundan, bir bacağından, bir gözünden, bir kulağından, bir ciğerinden, bir böbreğinden... Allah'ın çift verdiği her organın tekinden olmuş gibi hissediyordu kendini. Adını sayıkladı durdu. Her gece çocuklarını uyuttuktan sonra Leyla'nın adını sayıklıyordu. İçinde kendisi hafiflemediği gibi acısı da hafiflemiyordu. Anası babası ölmüştü, onları gömünce bir nebze soğumuştu, haftası dolunca, ayı dolunca, kırkı çıkınca hep bir nebze daha hafiflemişti. Leyla sanki hep yarım saat önce ölmüştü. Hiç mi hiç hafiflemiyordu.

"Sigaramın dumanı da dumanı,

Yoktur aman şu yârimin imanı..."

Yoktur aman şu yârimin imanı, diye mırıldandı. Yoktur aman... Yoktur aman... Yoktur... Yârim yoktur. Benim yârim yoktur. İmanı vardır da yârim yoktur.

Ecevit'in geldiğini hiç fark etmedi. Ancak oğlu ona dokununca anladı, irkildi, gözlerini araladı. Yaşlı gözleri Ecevit'i seçemedi. Baygın baygın açılıp kapandı. "Baba," dedi Ecevit, sonra kendini usulca kucağına doğru kaydırdı. Ecevit de bu koltuğa her oturduğunda anneciğini anımsıyordu.

Küçük çocuk artık daha iyiydi. Gündüzleri hep Firuze'yleydi. Annesinin yokluğunu unutuyordu biraz. Gelmeyeceğini kabullenmişti. Bazen boncuk boncuk yaşları akıyordu o kadar. Firuze bir şey demeden silip sarılıyordu. Bazen onunla beraber ağlıyordu, ağlamasın diye susuyordu. Geceleri yokluğu nüksediyordu. Bazı geceler ağlıyordu biraz, bazı geceler özlemle uyuya-

kalıyordu. Anneciğini sık sık rüyasında görüyordu. Bu ona pek iyi geliyordu. Lakin bugün okula annelerin yaptığı yemekler getirilmişti. Ecevit'in annesi ölünce babasına söylememişti. Anneniz yapsın, demişti öğretmeni. Ecevit öyle anneleri görünce içerlemiş, tuvalete çıkmıştı. Öğretmeni gelip onu alana kadar tuvalet köşelerinde için için ağlamıştı. Ne zordu bu anasızlık, insanı en olmadık yerde gafil avlıyordu. Bir gözyaşı tutuyordu gözleri. Anneciğini özlüyordu insan.

"Boynu bükük eşlere de merhaba.

Boynu bükük eşlere de merhaba."

Hüseyin gözlerini tekrardan kapattı ve oğlunu sıkıca sardı. Bu kez kendini kasmadı, zorlamadı, engellemeye çalışmadı. Biliyordu, Ecevit'in onun geceleri ağladığını gördüğünü biliyordu. Sigarasını bahçeye attı, elleriyle oğlunun saçlarını sevdi. Yaşamak kaç yıldı? Hüseyin ne zaman ölecekti kimbilir... Önce Ecevit büyüyecekti, sonra Melike. Yuva da kurmaları gerekirdi. Daha çok vakit vardı. Hüseyin iç geçirdi. Nasıl yapacaktı tek başına, bilmiyordu.

Acı acıyı bastırır, bilmiyordu. Çok değil beş ay sonra, bir on altı kasımdan sonra acısının üzerine acı binecekti. Ölmek son isteği olacaktı.

"Baba," dedi Ecevit.

"Babam," dedi Hüseyin iç geçirirken. Ne nankör şeydi bu gençlik. Akıp gidiyordu. Hatıra bırakıyordu ancak. Daha düne kadar kucağındaki çocuğun annesini bir çeşme başında görmek için çırpınıp duruyordu. Onun o güzel tenine, uzun siyah saçlarına, titreyen ellerine bakarken içi titriyordu. Gençlik... Ah gençlik ne zalim şey. Şimdi o kadının çocuğunu kucağında tutuyor. Ne acımasız. O kadın yok.

"Atmasaydın sigaranı babam," dedi Ecevit. Sigaranın kötü bir şey olduğunu biliyordu; o kötü şeyi babası, annesi öldükten sonra kullanmaya başladığını da biliyordu. Bunu da kabul ediyordu.

Hüseyin bu söze için için ağladı. İç çekti, içi geçti, Leyla içinde başkaldırdı. Şimdi onu bir kere daha görmek için yarın ölmeyi kabul ederdi. "Sen asla içmeyeceksin Ali Ecevit," dedi. Allah seni annesizlikle sınadı, sevdiğin kadınla sınamasın güzel oğlum, diye geçirdi içinden. "Annenin gözü üstünde olacak hep, sigara sana haram Ali Ecevit. Bakma sen babana."

"İçmeyeceğim baba," dedi Ali Ecevit hiç bilmeden. İlk sigarasını içerken bir hapishanesinin avlusunda anne özlemiyle ağlayacağını hiç bilmiyordu. Babasının yaşlarını sildi, yanaklarından öptü.

"Annen çok severdi bu şarkıyı," dedi yanağını oğlunun başına yaslamışken. "Anlattı mı sana hiç?"

"Yok," dedi küçük Ecevit, tam da tahmin ettiği gibi. Leyla hiç söyler miydi babasının içtiği sigarayı oğluna?

"Anneni bekliyordum çeşme başında, ramazan ayıydı." Gözlerini kapattı, yalnızca o anı düşündü. Leyla, Gül Güzeli Leyla. Bana nasip olmasan yaşar mıydın? Kimbilir? Gül Güzeli'm. "Oruç tutmamıştım. Oruç tutarsam akşama kadar çalışmaktan çeşmeye gelmeye takatım kalmazdı. Dedim Leyla mı oruç mu, Leyla..." Ecevit'in saçları babasının yaşlarıyla sırılsıklam olmuştu.

"Tutmadım gittim çeşme başına. Bir tane sigaram vardı, oruç tutmadığıma bakma. Anamdan babamdan gizli. Gizli gizli su içiyorum sadece. O bir sigarayı yaktım anneni beklerken. Geldi de gördü beni o sigarayla. Sen oruç tutmuyor musun, dedi." Hüseyin durdu. Vücudu biraz hafifledi. Ruhu artık burada değildi. Bir köyün çeşmesinin başındaydı. Sigara içiyordu. Leyla'ya yakalanmıştı. Telaşlıydı. Senin için tutmadım dese, böyle ibadetine düşkün bir kadına kötü hissettirirdi. Ben çok oruç bilmem Leyla, demişti ne diyeceğini bilemeyince. Leyla çatık kaşlarıyla adama bakıp, gavur musun yoksa sen, demişti. Kızacak bir şey bulmuştu yine. Hor davranacağını anlamıştı Hüseyin. Tut dersen tutarım, demişti. Hüseyin biraz da o Leyla'nın nadiren izleyebildiği artistler gibiydi. Oyun yapıyordu. Bana ne canım, demişti Leyla, tutacaksan Allah rızası için tut. Bir de almış sigara içiyorsun, gavur musun sen? Oruç yok, sigara var. Öyle derdi anneciği. Öyle de sanırdı. Herkes oruç tutuyor, kötü alışkanlıklardan uzak duruyor sanıyordu bu ayda. Garipsemişti işin doğrusu.

Tut dememişti, o sigarayı da bir daha içme dememişti ama artık Hüseyin'i gördü mü mırıldanır dururdu.

"Sigaramın dumanı da dumanı
Yoktur aman şu yârimin imanı."

Hüseyin ne dediğini anlardı. Orucunu da tutar olmuştu, sigara da içmezdi artık. Leyla'nın diline düşmeyedursun yine de. Leyla evlenip evine radyo

alınca da gitmiş bu kaseti almıştı. "Sigaramın dumanı da dumanı, yoktur aman şu yârimin imanı..."

Tövbe estağfurullah...

Hüseyin'in bir nebze hafiflediği yerde kaset sustu, derin bir sessizlik oluştu önce. Sonra Ecevit aklında kaldığı kadarıyla kendi kendine şarkıyı mırıldanmaya kalktı.

"Babamın sigarasının dumanı da dumanı.

Annem de yoktur."

Öyle kasten değil, şarkıyı böyle anımsadı, böyle toparladı çocuk aklı. Hüseyin nasıl ağladı bunları duyunca, nasıl titretti göğsünü, nasıl içi geçti... Ecevit de onunla beraber ağlıyordu artık. "Biz ne yapacağız?" diye sordu adam küçücük çocuğa. "Biz ne yapacağız Ecevit?" Bunları sorarken oğlundan cevap almayı beklemiyordu. Yarın da kendine çok kızacaktı. Tutamamıştı şimdi kendini.

"Melike'ye bakacağız baba," dedi Ecevit. Sonra cebine sakladığı kâğıdı çıkardı. "Bak," diye açtı. "Firuze bugün ne çizdi bize..." Bir kadın vardı resimde, elinde hediye paketi tutan. Hüseyin altı yaşındaki çocuğun resminden bile hemen tanıdı Leyla'sını. Gülümsedi.

"Annem, Melike'yi bize hediye bırakmış aslında," dedi. Firuze'nin laflarını satıyordu şimdi babasına. "Ona iyi bakarsak annem iyi olurmuş. Bak baba, annemin hediye kutusunda Melike varmış. Firuze söyledi."

Hüseyin'in parmak uçları Leyla'nın üzerinde dolaştı. "Annem mutlu olurmuş, baba. Annem yok ama hediyesi var. Biz ona iyi bakarsak annem de iyi olur. Çok güzel, değil mi?"

Hüseyin'in dudakları, bir çocuk gibi büzüldü. "Firuze mi dedi bunları?" diye sordu. Ecevit başını salladı. Güzel Firuze, dedi Hüseyin. Güzel kızım. Benim güzel kızım, Allah'ım seni korusun, Leyla teyzen seni korusun. Benim melek kızım, Allah'ım tırnağına taş değdirmesin. O küçük parmaklarınla içime iki damla su serptin. Allah'ım seni korusun.

"Çok güzel, ne doğru konuşmuş," dedi Hüseyin. Yaşlarını sildi. "Melike'ye iyi bakacağız ki annen mutlu olsun. Sen kardeşine, ben kızıma iyi bakacağım ki iyi olsun annen."

Ecevit küçük kalbiyle söz verdi. "Çok iyi bakacağız baba," dedi. "Söz, çok iyi bakacağız. Hep koruyacağım onu, söz baba. Çok iyi bakacağım ona."

Bugün yirmi beş kez kış görmüş talihimin en mutlu günü. Ankara'nın gri sokaklarına gökyüzünden bir ışık vurdu, çiçekler filizlendi, çocuklar kapandıkları evlerden sokağa çıktı, yerler tebeşir izleriyle kirlendi, al sattı bal sattı, kışlıklar katlandı ve bahar geldi. Bugün yirmi beş yıllık kör talihimin ilk baharı. Ve bugün en mutlu günüm.

İlkokul Türkçe çalışma kitabımın bir sayfası duygularımızla alakalıydı. Şu olursa ne hissedersin, bu olursa ne hissedersin ve o olursa ne hissedersin? Hepsine *ağlarım* yazmıştım. Çünkü son üç yıldır kendimi ifade etmemin tek yolu ağlamaktı. Öğretmenim ben parmak kaldırmasam da beni kaldırınca ve yazdıklarımı okutunca tüm sınıfın ellerini ağızlarını örte örte bana nasıl güldüğünü hatırlıyordum. Sonra ben yazdıklarımı kanıtlarcasına yine ağlamıştım.

Şimdi de ağladım. Emniyet Müdürlüğünün tam önünde başımı gökyüzüne kaldırdım ve omuzlarım sarsıla sarsıla ağladım. Tıpkı o çalışma kitabında yazdığım gibi, ben hep acı çektiğim için değil, kendimi anlatmanın yolunu ağlayarak bulduğumdan da değil, elimde avcumda ağlamaktan başka bir şey olmadığı için en mutlu günümde de ağladım.

Yüzüme şiddetli yağmur damlaları düşüyordu, bir gözyaşım belki onlarca yağmur tanesiyle birleşiyor ve ben hunharca ağlıyordum. Dudaklarımdan hoş bir gülümseme geçti, dişlerime yağmurlar çarptı, ağzımın içine damlalar sızdı ve ben en mutlu günümü ağlayarak kutladım.

Bugün yirmi beş kez kış görmüş talihimin en mutlu günü. Küçükken işlediğim ve işlemediğim her suça ödediğim bedeli pay ettim, pastada en büyük payı olana verdim. Bülent Akın'ı kendi ellerimle yaktım. Tarhanların her birinin küçük bir parça intikamını aldım. Bülent Akın'la beraber, kimbilir belki de Akınların da sonunu getirdim. Babamın yanındaki soyadı sildim, annemden o şatafatlı hayatı aldım ve içine doğduğum aileyi altı harlanmış bir kazanın içine attım. O kazanın içinde ben de vardım, bundan sonra ilk feda edecekleri ben olacaktım ama yüzüm güneşe dönüktü. Gökyüzü apaçık, masmavi ve güneş parıl parıldı. Pişecek ve yok olacaksam da son gördüğüm, ömrü hayatımda bana hiç dokunmamış, kemiklerimi ısıtmamış o güneş olacaktı.

Bugün yirmi beş kez kış görmüş talihimin en mutlu günü.

Bir saat önce...
Ankara, Yenimahalle.
Ankara İl Emniyet Müdürlüğü. Kat dört.

Emniyet Müdürü Hakan Bey, çaylarımız gelene kadar bana bir şey sormadı. Sallanan ayağıma bakıyor, elimde tuttuklarımı dikizliyor, benimle göz göze geldiğinde nazikçe gülümsüyor ve havadan sudan sohbet ediyordu. Nasıl olduğumu, babamın nasıl olduğunu soruyordu ama bunları sormak yalnızca benim değil, onun da dikkatini çekmiyordu.

Kapı bir kez daha çalındı ve önümüze çaylar koyuldu. Başımı teşekkür eder gibi salladım ve getiren kişi odadan yavaşça çıktı. "Sizi dinliyorum Firuze Hanım," dedi adam. Rol yapmama lüzum yoktu, halihazırda yeterince stresliydim.

"Lafa nasıl başlayacağımı, neyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim kurumuş dudaklarımı ıslatırken. Elim üzerimdeki kazağın yakasına gitti ve çekiştirdim. "Ne yapacağımı bilemedim ve tek çareyi buraya gelmekte buldum."

"Dinliyorum." Sesi gergindi. Kucağına nasıl bir bomba bırakacağımı bilmiyordu. Hatta belki de, bir vakit önceki o açıklamamın ardından şimdi babamın aleyhine bir belgeyi eline bırakacağımdan tedirgin oluyordu. Bunu ona sunmam, onu da köşeye sıkıştırmam demekti. Bir noktada ya görevini onuruyla yapacak ya da alçakça görevini kötüye kullanacaktı.

Lakin benim kimseyi ikilemde bırakmaya niyetim yoktu.

"Bugün babama gelen postalara bakarken tesadüf eseri gelen iki mektup dikkatimi çekti." Elimdeki iki mektubu zarflarından çıkarmadan masaya koydum ve parmak uçlarımla usulca ittim. "İsimsiz olduklarını görünce merak ettim çünkü babama gelen evraklar, zarflar muhakkak damgalı olur. Acaba araya mı karıştı ya da bana mı geldi diye bir tanesini açıp okudum." Ben bunları anlatırken adam zarflardan birini açtı ve içindeki yazıyı okudu. Benim el yazım olduğunu hiç bilmeyecekti.

"Bir uyuşturucu sevkiyatından bahsediliyor ve engel olunması için babamdan apaçık yardım isteniyor," dedim tedirgin bir sesle. Kalbim kendisini zorlayacak bir hızda atıyor, beni âdeta kan ter içinde bırakıyordu. "Sordum soruşturdum ama gelen onlarca kargo arasına karışmış ya da özellikle sıkıştırılmış." Adamın tedirgin bakışları el yazım üzerinde dolanırken ciddileşti, mesleğinin ona yüklediği misyonla resmileşti ve dikkat kesildi. "Aynı gün mü geldi bilmiyorum ama bir diğer zarfta da tarih ve plaka yazıyor. Apaçık sev-

kiyat olduğuna dair bir not düşülmemiş olsa da yazı ve zarfın geliş şekli de aynı." Adam elindeki babamdan yardım dilenen kâğıdı bıraktı ve diğer zarfı aldı. Bu kez diğer kâğıdı çıkardı.

"Bu belki de bir yalan, bilmiyorum, biri babama kendince şaka yapıyor ama bu hiç mantıklı gelmedi çünkü nasıl büyük bir krize sebep olacağının farkında ve ne siz ne de babam bunu yanına bırakmaz ama ya değilse ihtimaliyle kendimi paraladım. Ne yapacağımı bilemedim. Babamı biliyorsunuz, bir seçim sürecinde ve bazı günler iki şehre birden gidiyor. Onu en son ne zaman evde gördüm bilmiyorum. Babamı beklemeyi düşündüm ama çok geç olmasından korktum. Babamı aramak istedim ama onu uzaktayken böyle ciddi bir konuyla sarsmak istemedim. Ve bu ne şekilde karşılık bulur bilemedim." Çayın yanına koyulan suya uzandım. Ellerimin titrediğini o an fark ettim. Bardağı dudaklarıma yaklaştıramadan bıraktım. Dudaklarımı yaladım. "Evet, babamdan yardım istenmiş. Evet, babam bir devlet büyüğü ama bunu çözmek babamın görevi değil. Üstelik seçim döneminde adının böyle bir şeye karışması babamın aleyhine planlanmış ya da kendiliğinden olumsuz bir şeye sebep olacak potansiyele sahip. Hakan Bey, babamın uyuşturucuyla mücadele konusunda nasıl hassas bir adam olduğunu bildiğinizi düşünüyorum, belli ki babama ulaşan bu el de bunu biliyor."

Adam kafasını kaldırdı ve alttan bir bakışla bana bakarken başını ağır ağır salladı. Babamın bu konudaki mücadelesini samimi bulmak istiyordum. Ne acıydı, kendi yanına alamadığı oğlu gücü burada aramıştı. Babamın kaybettiği itibardan sıra gelirse, belki bir nebze de buna üzülürdü. Hiç bilmiyordum.

"Babamla birçok konuda ortak noktada buluşamasak bile, babamın ülkesi için çalıştığına, çabaladığına ve böyle suçların ensesinde olduğuna canıgönülden inanıyorum. Başta uyuşturucu olmak üzere böyle ülkemize, toplumumuza zarar veren her suçun da kökünü kazımak için an kolluyor. Ben de elbette böyle bir şeye göz yumamazdım ama bunun babama vereceği zararı da düşünmeliydim. En sağlıklısı size gelmek oldu. Bu konudaki yetkiniz eminim ki babamdan fazla. Doğru olanı mı yaptım bilmiyorum," dedim titrek bir sesle.

Tüm yüzümün kızardığını biliyordum. Günlerdir her boşluğumda ilmek ilmek planladığım anın tam ortasındaydım. Akın soyadını verdiğim an her şeyi Alparslan'ın da dediği gibi berbat edecektim. Böyle bir bilgiyle uluorta

gelirsem de nereden öğrendiğimi sorgulayacaklar, öğrenene kadar da beni bırakmayacaklardı, biliyordum. Elime geçen bu bilginin ancak anonim olması gerekiyordu. Bülent Akın'ın varlığı ancak suçüstü yakalandığında herkes tarafından öğrenilecekti. Şimdi tüm korkum açıkta bıraktığım bir yer var mı diye miydi? Şayet varsa bu stresle nasıl yöneteceğimi bilmiyordum. Elime yüzüme bulaştırabilirdim.

"En doğrusunu yaptınız," dedi adam sıkıntılı bir soluk verirken. "Bu çok..." dedi ve duraksadı. "Çok mühim bir mevzu. Ki ilk görüşüm, hiçbir iyi niyet olmadığına dair."

"Nasıl yani?"

"Bunları aynı gizlilikle bize de ulaştırabilirlerdi, Atilla Akın'ın evinden daha kolay olurdu üstelik."

"Biri özellikle babama zarar mı vermek istiyor?" diye sordum. Beni, babamla evlenmeseydi bu ülkenin duayen sanatçılarından biri olacak Aylin Akın doğurmuştu. Bir tiyatro sahnesinde gençliğinin tozunu attırmış annemden elbette aldığım bir nebze yetenek vardı.

"Altında ne sebep yatarsa yatsın babanızın ismiyle uyuşturucunun yan yana geçmesi, nasıl bir şeye sebep olur sizce?" diye sordu. Açıkça kendisi söylemeyi tercih etmiyordu. Pekâlâ ben söylerdim.

"Babamın ama özellikle kariyerinin sonu olur belki de," dedim irkilircesine. Yüzümü yelledim ve tavana baktım. Bu bana öyle korkutucu bir zevk verdi ki neredeyse ağlayacaktım, kendimi yerden yere vuracaktım. Kalbim daha da hızlandı, başım dönmeye başladı.

"Maalesef," dedi adam samimi bir endişeyle. "Gelmekle çok iyi yaptınız. Ben hemen gerekli mecralarla iletişime geçiyorum, Savcı Bey'i olaydan haberdar ediyorum. Sizi biraz daha ağırlayacağız, ifadenizi almamız gerekiyor," dedi ve elini telefona uzattı.

"Elbette," dedim. "Yeter ki bu olay gerçekse engel olunsun."

Yeter ki Bülent Akın'ın ismini dört duvarın içine alın ve yeter ki Akın soyadını yerinden edin. Yeter ki. Emrinize amadeyim.

Bir saatin sonu,

Ankara İl Emniyet Müdürlüğü önü.

Bugün yirmi beş kez kış görmüş talihimin en mutlu günü.

İçeride geçirdiğim vakit bir saati geçti ama iki saati bulmadı. He-

lak edileceğim şeyi yaptıktan sonra bedenimde yeni doğmuş bir bebeğin yaşama olan bağlılığı vardı. Önceliği, anne karnından çıktığı andan beri var gücüyle çabalamak ve bu dünyaya adapte olmaktı. Tırnaklarımı hayatın iki yanına geçirdim, yetmedi hayatı bacaklarımla bir ağacın gövdesini sarar gibi sardım ve yıllar sonra ilk kez ona sarıldım. Pastanın en büyük payını dağıttım, bana diğerlerine nazaran çok küçük bir dilim kaldı, öncesinde öyle büyük dilimler yedim ki bu küçük dilim bir hiç gibi geldi, afiyetle yuttum.

Bir polis memuru yanıma geldiğinde saçlarım ve yüzüm sırılsıklamdı. "Firuze Hanım iyi misiniz?" dedi, genç adama bakıp gülümsedim.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedim. O benim iyiliğimden fazlasıyla şüphe etti ama ben, "Kolay gelsin," deyip uzaklaştım. Arabama kadar ağır aksak yürüdüm, yağmurun değmediği tek zerrem kalmasın istiyordum. Arabama bindiğimde de üzerimden yukandan aşağı doğru sular süzülüyordu. Saate baktım, sabah hâlâ çok erkendi, Ali Ecevit uyanmamış olmalı ki beni aramamıştı. Aracımı çalıştırdım, gözlerimi kırpıştırdım ve yola koyuldum.

Bugün yirmi beş kez kış görmüş talihimin en mutlu günü olduğundan herhalde, ekmek kokusu açık olan araba camımdan bana ulaşan bir fırının önünde durdum. Hiç haberdar olmadığım hevesler beni yokladı, üzerimde eğreti duran isteklerim oldu ve o sıcak ekmek kokusunu takip ettim, o ıslak halimle fırına girdim. "Merhaba," dedim titrek bir sesle. Fırının önünde bir amca vardı. Uzun ince küreği bir alevlerin arasına sokuyor bir çıkarıyordu. "Ben ekmek alacaktım."

Kasadaki genç adam, "Kaç tane olacak abla?" diye sordu bir poşete uzanırken. Poşeti açtı ve arkaya döndü, taze çıkmış ekmeklere yürüdü. Onlardan vermeseydi nasıl cesaret edip isterdim bilmiyordum. Adama teşekkür ettim içimden, benden iyi ki o sıcak ekmeği esirgememişti.

"Bir," dedim başta. Sonra nedensizce içimdeki mutluluğa az geldi. "İki olsun ya da," diye değiştirdim. Bana kızacak sandım çünkü bir tanesini alıp dönmüştü ama hiç kızmadan ya da kızdığını hissettirmeden döndü ve ikinciyi ekledi.

"Başka bir isteğin var mı ablam?" diye sordu.

Başımı hızla iki yana salladım ve cüzdanımdan para çıkardım. Ekmek ne kadar olmuştu bilmiyordum, fazla olduğunu bilerek elli lira uzattım.

Ekmeklerimi alıp arkamı döndüm. "Para üstü abla," diye seslendi aceleci adımlarıma karşılık.

"Kalsın."

"Askıda ekmeğe mi koyalım?" diye sordu bu kez. İşaret ettiği yere baktım. İki tane daha poşet asılıydı ve üzerinde *"Askıda Ekmek, ihtiyacı olanın hakkıdır"* yazıyordu. Bu ayrıntı beni gülümsetti, bunun sevabı bana mı yazılırdı emin değildim ama hemen başımla onayladım. "Askıda ekmeğe koyun," dedim ve ekmeğimi kabanımın içine sakladım, koşar adım arabama vardım. Hiç ıslatmadan arabama sokabildim, üzerinde benden yana kuru kalan tek parçayı, şalımı serdim ve son sürat arabayı sürdüm. Ekmek soğumadan Ecevit'in evine varmak istiyordum. Tek isteğim ve önceliğim buydu.

Uzunca bir vakittir hiç yetiştirme telaşesine düştüğümü anımsamıyordum. İnsan bir sıcak ekmeğin peşine niye düşer, onu da bilmiyordum ama Ecevit'in asansöründen çıkarken ekmeğim hâlâ sıcacıktı. Anahtarımı çıkarıp kapıyı sessizce açtım ve eve girdim. Beni elbette Demlik karşıladı. Mamasını kontrol ettim hemen. Bitmişti, görünen o ki Ecevit de uyanmamıştı. Öyle arsız bir kedi değildi. Maması bitti diye ya da istediği olmadı diye ortalığı karıştırmıyordu, usulca bekliyordu. Şala sarılı halde ekmeği peteğin üzerine bırakıp hemen mamasını döktüm. Ondan korktuğumu sanırım hissediyordu ve bana yaklaşmıyordu da. Sevilmediğini anladığında ya da sevilemediğini hissettiğinde karşısındakini zorlamıyordu. Belki de Ali Ecevit'in sevgisi ona yetiyordu, benim ona vereceğim iki kıytırık ve korkak sevgiden bir mutluluk duymayacağının farkındaydı.

Ali Ecevit'in kalbi kime yetmezdi ki zaten?

Üzerimden hiçbir şeyi çıkarmadan çay suyu koydum, dolaptan biraz kahvaltılık çıkardım. Menemen malzemelerini de tek tabakta topladım ve yıkanacakları yıkadım. Ecevit yapmalıydı, ben onun menemenini yemek istiyordum. Çayı Ecevit usulü demledikten sonra üzerimdeki kabanı çıkardım. İçim sandığım kadar ıslanmamıştı, yalnızca saçlarım çok ıslaktı. Ecevit de çıkardığım seslere uyanmamıştı. Dün gece geç uyuduğunu biliyordum yalnızca, Mümtaz Asa'ya atılmış üç *mail*den sonra bugün dördüncü *mail* atılacaktı.

Adamla bir topla oynar gibi oynuyorduk. Mümtaz Asa'nın uykularını ona haram ettiğimizi görmesek de biliyorduk. Şimdi delirmiş gibi o

parçaları birleştirmeye çalışıyor, bizi arıyor, kimseyi bulamıyordu. Belki babamın her şeyden haberi vardı, belki babam da hiçbir şeyi bilmiyordu. Tek bildiğim Mümtaz Asa eninde sonunda senelerdir koruduğu adamı bizim avcumuza bırakacaktı. Yaşlılığın verdiği o yavaşlık onu daha da korkutacaktı, kalbi her geçen gün daha az atacaktı ve bize yenilecekti.

Ecevit'in kapısını araladım ve ona baktım. Derin bir uykunun kollarındaydı. Kapının açılma sesini de duymadı. Yavaşça yatağa uzandım, arabadan inmeden önce birkaç fıs vücut spreyimi sıkmıştım, kokuyu almasını umdum açıkçası. Böylece ona yaklaşan bedeni bir tehlike olarak sezmeyecekti ya da ben bir kokuya haddinden fazla güveniyordum. Cenin pozisyonu aldım ve ona yaklaştım. Yalnızca bana uyurken vereceği tepkiyi merak ediyordum. Bilinci açıkken nasıl varlığıma alıştıysa uyku halinde de ruhu beni kabul etsin gibi belki haddini aşan ama arzuladığım isteklerim vardı. Onu kendime hapsetmek gibi küstah bir istek değildi bu, yalnızca her anında bana ait herhangi bir şeye karşı bir bağlılık geliştirsin istiyordum. Geleceğinde yoksam bile, kendimden ona bazı küçük hatıralar bırakmak istiyordum.

Burun buruna geleceğimiz kadar yaklaştım. Gözlerim aralıktı, dikkatle onu izliyordum. Kapalı küçük gözleri, içe doğru çökmüşken uykusunda temkinli olduğunu görebiliyordum. Soluklarının sıklaştığını fark ettim. Bu mesafede dibine kadar girmiş herhangi birini fark etmemesi imkânsızdı. Mühim olan bundan sonrasıydı. Ecevit'in burnu burnuma temas eder etmez huysuzlandı, burnundan daha keskin bir nefes aldı ve mühim olan kısma geçtik. Ecevit kokumu ayırt ettiğinde, belki de uykusu çok az daha hafiflediğinde beni itecek ve kendisini koruma altına alacak bedeni gevşedi. Ben olduğumu anladı, dudakları aralandı, bir şeyler mırıldanır gibi oldu ama gözlerini açmadı. O vakit gözlerimi kapattım ve kendimi onun kollarının arasına bıraktım.

Belimi sardı, beni kendine yasladı, çenesini alnıma bastırdı ve hanesine aldı. Sıcak ekmeği unuttum ve onunla bir sabah uykusuna yatmak istedim. Eli saçlarıma gitmese onun da uyanmaya hiç niyeti yoktu ama saçlarımı okşamak istedi, sanki saçlarımı her okşadığında kalbimi okşuyordu artık. Lakin sıcak avuçlarını ıslaklık karşıladı.

Bugün yirmi beş kez kış görmüş talihimin en mutlu günü.

Çok geçmeden dudaklarından adımı duydum. "Firuze," dedi uykulu bir sesle. Sesimi hiç çıkarmadım ama saçlarım öylesine ıslaktı ki o da uykusuna yenik düşmedi ve daha güçlü bir sesle, "Firuze," diye yineledi.

"Efendim?"

"Duş mu aldın?"

"Yağmurda kaldım," dedim onun benden kopuşunu hissederken. Yeni kapanmış gözlerim aralandı ve göz göze geldik. Benim aksime onun için sabahın ilk saatleriydi. Üzerinde siyah kısa kollu bir tişört vardı. Saçları alnına dökülmüştü. Sakin nefesleriyle bir süre bana baktı ve anlamlandırmaya çalıştı. Dün gece yanında değildim, burada duş almış olamazdım. Üzerimdeki kıyafetlere baktığında gülümsedim.

"Sıcak ekmek aldım bize, iki tane, fırından," dedim, bunlar birbirinden önemli ayrıntılar gibi geldi bana. "Sıcacıklar. Askıya ekmek bıraktım," diye devam ettim. "Yağmur yağıyordu, saçlarım ıslandı ama ekmekleri korudum. Sıcaklar, soğumasınlar diye peteğin üzerine koydum. Çay da demledim."

Dikkatle tepkilerimi izliyordu. Bu kadar dikkatli izlenmek beni rahatsız etmese de suçlu bir çocuk gibi hissettirdi. Ellerimi nereye koyacağımı bilmediğimden Ecevit'in karnına koydum ve ona yeniden gülümsedim. "Sen iyi misin?" diye sordu en nihayetinde.

Başımı hızla salladım. "İyiyim," dedim, sonra ilk kez böylesine bir cevap hislerimin üstünde değil, altında kaldı. "Çok iyiyim." Ve ilk kez böylesine bir cevap onu şaşırttı. "Menemen yapacak mısın?" diye sordum. Neden iyi olduğumu sorgulamayacaktı. Zaten nadiren görünen hiçbir şey sorgulanmamalıydı. İncinirdi. Beni incitmedi ve ağır aksak başını salladı. "Yaparım," dedi ve usulca bana geri yaklaştı. Zaten bu mesafeler ne yersiz, ne için açılırsa açılsın ne anlamsızdı. Başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapatırken beline sarıldım. Elleri ıslak saçlarımda geziniyordu. Niyetimiz uyumak değildi, bunu ilk andan anladım. Yalnızca birbirimize yaklaşmak ve biraz soluklanmak istedik.

Ecevit'le beraber uyumadığım geceler artık daha az çekilir ve daha zordu. Biliyor ve hissediyordum ki, kendimi kandırmıyordum, keza onun için de öyleydi. Evinin yedek anahtarı ve dolabındaki pijama takımımdan öte kanıt mı gerekiyordu? Keşke, daima, bundan sonra hep, her gece aynı yatakta

uyumak yediğim yemek kadar hak, içtiğim su kadar hayatın akışında olsaydı. Gözlerim kapandığında psikoloğun cümlelerini yine duyar gibi oldum. Bana büyük bir etkisi olduğunu söyleyemezdim ama sözlerini Ecevit'in yanında kazanılmış bir davranış gibi hatırlıyordum. Başka bir anda bu kadar sık ve etkili değildi ama Ecevit'in yanında âdeta nüksediyordu.

"Melike'yi bulacağız," dedim konuya nasıl gireceğimi bilemezken. Bir o kadar da çekingendim aynı zamanda. Nereden girmeli, nasıl yapmalı, elimi o ipten nasıl çekmeli ve o balonun gökyüzüne süzülmesine nasıl izin vermeli bilmiyordum. O yüzden bu cümleyi kurar kurmaz bedenimi korkutucu bir pişmanlık kapladı. Ecevit'in beni yataktan atar gibi hayatından atacağını düşünecek kadar hızla körüklenen bir korku hissettim. Elleri beni iteliyor sandım, zihnim bir kurmacadan ibaret oldu ama hayır, Ecevit benden milim uzaklaşmadı.

"Biliyorum Firuze," dedi inançla. Biliyordum ve biliyordu. Zaten benim amacım da inanç sorgulamak değildi. Ecevit beni yataktan ve hayatından itmeyince elimdeki balonun ipini elimi kesmeyecek şiddette tuttum. Cümlelerimin arasına boşluklar giriyordu.

"Şimdi on dokuz yaşına az kalmış bir genç kız," dedim. Gözlerimi sıkıca kapattım ve Melike'yi hayal etmek için kendimi zorlarım sandım. Hayır, çiçekli elbise giymiş bir genç kız görmem çok geç olmadı. O elbisenin bir benzeri Leyla teyzede vardı. Belki de kolaylığı bu yüzdendi. Kalbim hızlandı, Ecevit'in tişörtünü sıktım. Ondan ne tepki geleceğini bilmiyordum. Onunla hiç ortak bir hayalin içinde yürümemiş, gezinmemiştim. Buna dahil olmak istiyor mu bilmiyordum. Zaten bu biraz da avcumu kesen balonu gökyüzüne bırakmak için verdiğim bir çabaydı. "Belki üniversiteye başladı, belki sınava hazırlanıyor. Belki matematiği çok iyidir, belki de değildir..."

Ecevit sessiz sedasız ve pürdikkat beni dinliyordu. Bunları o düşünmüş müydü bilmiyordum. "Hiç hayal ettin mi?" diye sordum titrek bir sesle ve kendime göre cesurca. "Onu bulduğumuzda nasıl bir genç kız olacağını, nasıl giyindiğini, neyi sevdiğini, nerede başarılı olduğunu..."

Ecevit'in göğsü kederle şişti. Bana hiç cevap vermeyecek sandım. İçindeki kabristanda yalnızca anne babası yatmıyordu, biliyordum. Kendisine

ve kardeşine ait iki mezar daha vardı. Tarhanların hepsi ölmüştü. Bana cevap vermeyeceğini düşündüğüm bir andan sonra, "Hiç etmedim," dedi. Zihnini en meşgul eden, merkezindeki tek his de düşünce de Melike'ydi halbuki. Ecevit'in tek derdi yaşamasıydı. Güzel bir hayatta nefes almasıydı. O aşamayı aşamadığı için daha ilerisine gidemiyordu.

"Bence elbise giymeyi çok seviyor ve üniversiteyi kazandı," dedim gözümün önüne geldiği gibi. İçimde bana fısıldanan her şeyi Ecevit'e fısıldamak istiyordum yalnızca. "Matematikle arası hiç iyi olmadı ve sözel bir bölümde. Belki edebiyat, belki tarih. Bilmiyorum. Belki öğretmenlik okuyordur. Sütlü kahve içmeyi çok seviyor bence, sade kahveyi de çayı da pek sevmiyor."

Ecevit'in eli bitap düşüp saçlarımı okşamayı sürdürmese de başımla olan temasımı kesmemişti. "Bence senden başka abisi yok. Belki de bu yüzden seni daha kolay kabul edecek," dedim. Belki bir ablası, belki bir kardeşi vardı ama zihnimdeki Melike'nin yanına Ali'den başka bir abi koyamadım. *Melike'nin abisi, Ali Tarhan.* Herhalde bu yaştan sonra abisi ansızın sahip olduğu en büyük hazine olacaktı. Ecevit'in hiç konuşmayacağını sandım ama ben biraz susunca sesini duydum.

"*Başka?..*" dedi.

Sanki onun da elinde gökyüzüne uçurması gereken balonlar vardı. "Belki bir sevdiği vardır," deyiverdim. "Belki sevdiği de onu seviyordur." Hiç görmedim ama kaşlarının çatıldığını gördüm. Kalbi nasıl atıyordu duyuyordum. "Arkadaşları vardır. Onlarla kahve içmeyi çok seviyordur. Hiç bilmese de huyu suyu Leyla teyzeye benziyordur. Ancak sen görünce anlayacaksın, nasıl benzediğini ona anlatacaksın."

"Beni dinleyecek mi?" diye sordu. Bunun acısını kalbinde nasıl bir yükle taşıdığını hiç zorlanmadan fark ettim.

"Dinleyecek Ecevit, belki başta zorlanacak, anlamayacak ama sonra kabul edecek. Ali Ecevit diye bir abisi olacak, onun tadını alacak, içindeki yalnızlığı yok edeceksin. Belki de şimdi varoluşsal bir sancısı varsa sen gidince dinecek."

"Gencecik kız," dedi. Bu onu niye bu kadar üzdü bilmiyordum. Gencecik olana kadar onsuz kaldığı için mi yoksa başka sebepten mi? "Ben ne bilirim onun sancısını dindirmeyi?"

Ecevit'e daha sıkı tutundum. Keşke içime alabilsem, en özel köşeye koyabilseydim onu, oradan anlasaydı şu sözlerinin boşluğunu.

"Onun o isim koyamadığı sancısı zaten sensin Ecevit, Tarhan olup henüz bir Tarhan'la yaşayamamak. Ne hafife alıyorsun kendini öyle, hiç farkında değilsin ağırlığının." *Ah, Ecevit. Bir bilsen varlığın da yokluğun da bir dağ kadar ağır, şaşar kalırdın.* "Melike'nin güzel bir hayatı var, biliyorum ama o hayatta bir boşluk var, o da sensin. Sen gidince dolacak, ona bir sürü şey öğreteceksin. Mezun edeceksin, belki memur edeceksin, allayıp pullayıp gelin bile edeceksin."

"Saçlarını örmeyi bile beceremem ben."

Zihninde büyütemediği Melike'yle alakalı en büyük dertlerinden biriydi saçlarını örmek. Ona iki parça kıyafet almak, onu okula götürmek, onunla yemek yemek. Ben mezun etmekten, memur etmekten bahsetsem bile onun yetersizliği ta saçlarının örgüsünden başlayacaktı.

"Ben sana öğretirim," dedim. Tek yapamadığı bu olsun yeter ki. Ben öğretirdim ona. Ecevit'in Melike'den sonraki hayatında var mıydım? Hiç sanmıyordum. Melike'ye her şeyi anlattıktan sonra, Melike benim kim olduğumu öğrendikten sonra ne diyeceğini de ne isteyeceğini de biliyordum. Nasıl bir hayatın içinde olursa olsun beni istemeyecekti. Ben Ali Ecevit'in yaşadıklarını yaşasam Ali Ecevit'e karşı koyamazdım ama ben Melike olsam beni asla kabullenmez, abimin kabullenmesine de izin vermezdim. Melike'nin benimle ortak ya da bir zamanlar ortak yaşamış bir kalbi yoktu. Ali Ecevit'e parmak uçlarımla dokunabilmiştim ama Melike benden, annemden, babamdan ve Bülent'ten nefret eder gibi nefret edecekti, biliyordum. Şimdi bu arayışta abisinin yanında oluşum da hiçbir şey değiştirmeyecekti. Biliyor, ona da şimdiden hak veriyordum.

O yüzden bu yolculuk, uzamasını istemediğim ama sonlandığında beni Ali Ecevit'ten tekrar koparacak bir yolculuktu. Belki Ecevit beni bırakmak istemeyecekti ama o vakit, olur da bir hataya düşerdi, olur da parmak uçlarımda dokunduğum kalbinin gafletine düşerdi, işte o vakit onu hiç zorda bırakmayacaktım. Kardeşiyle muhteşem bir hayatın içine bırakacaktım. O yüzden bu kurduğum Melike hayallerime Ecevit'i ekleyebiliyordum ama kendimi dahil edemiyordum.

Lakin yine de küçük bir ihtimal -varlığını bile seçemediğim kadar küçüktü- boy verir, uzar, büyür ve gerçek olursa işte o vakit... Nasıl derdim bunu, nasıl düşünürdüm? Hiç bilmiyordum... Lakin eğer ki olursa, kalbim varlığı bile seçilmeyen o ihtimalle çılgına döndü, işte o vakit bu hayat her zamankinden daha katlanılabilir gelecekti. Belki o zaman avcumdaki balon bu kez benim için gökyüzüne uçacaktı. Hayallerin içinde ben de olacaktım. Aldığım nefes ciğerime batmayacak, gece uyurken yarın doğacak güneşi şevkle bekleyecek, sabah uyandığımda şevkle beklediğime gülümseyerek bakacaktım. Bunlar o ihtimalin doğurduğu daha küçük ve silik diğer ihtimallerdi. Geldi esti ve içimden geçti, tutunamadım ondan. Çabalamadım da. Çabamın yolu belliydi.

"Bilmediğin, zorlandığın her şeyi ben sana öğretirim ama hiç ihtiyacın olmayacak. Olursa da ben son nefesime kadar buradayım," dedim düşündüklerimin aksine. Onu kandırmadım. Zaten abilik yapmak için bir başkasına ihtiyacı olmayacaktı, biliyordum. Telaş yapıyordu, hatta biraz korkuyordu lakin o vakit geldiğinde zaten yirmi sekiz yıllık abi olacaktı. Kimselere ihtiyacı olmayacaktı. O adına yabancı olduğu kahveleri bile sipariş edecekti, kıyafet kabinin önünde o bekleyecekti, örebilir miyim diye düşündüğü saçları belki boyayacaktı, sevdiğini sevmeyecekti, onu sevene hep öfke duyacaktı. Kıskançlık yapacaktı ama hepsini Melike'ye olan sevgisinden yapacaktı. İç çekti, saçlarımı daha büyük bir şefkatle okşadı. "Firuze," dedi ona hiç sahip olmadığı bir parçayı vermişim gibi. Halbuki cevher Ali Ecevit'in kendisiydi.

"Hepsi birer birer olacak, çok az kaldı," dedim gövdesine sarılırken. Biraz olsun yorgunluğu azalsın istedim sadece. Sanırım başardım da. Beni tutuşu bile daha da sağlamlaştı. Melike'yi ararken artık ayakları yere sürtünüyordu, biliyordum. Ali Ecevit kardeşini benimle aylardır arıyordu; fiziken iki yıldır, ruhen senelerdir bir arayış içindeydi ve bunu yaparken yapayalnızdı. Yokluğun içinde varlığı arıyordu. Onun omzunu sıvazlayan bile yoktu. Nasıl devam edebilmişti, bunu bile anlamak zordu. Kardeşi denmemeliydi, Ali Ecevit en son Melike'yi gördüğünde Melike emeklemiyordu bile. Varlığından çok yokluğunu biliyordu, bunca arayışın her noktası vazgeçiş için yeterdi. Öldüğü söyleyen bunca insan varken üstelik... O yüzden, bunu da kendime görev bildim.

Saçlarıma bir buse kondurdu, sanırım benim lafımın ederi vardı artık. İnandı bana. İnanmasa hissederdim. Daha büyük bir şevkle doldum. İçimde baharı müjdeleyen birkaç çiçek açtı âdeta. Beni alsın ve kalbinin bir köşesine iliştirsin istiyordum polaroit bir fotoğraf gibi. Varsam da yoksam da orada olayım ve Ecevit hep bunu bilsin... Alnıma değen dudaklara kendimi kaptırmışken, "Demlik yatağa atlayacak, korkma," dedi usulca. O vakit, kendimi istemsizce sıktım. O atlayış gerçekleştiğinde kaçışmaya çalıştım ama Ecevit izin vermedi. "Bir şey yapmayacak."

"Ecevit korkuyorum," dedim açıkça. Tırnaklarımı fark etmeden tenine geçirdim. Kendimi şimdi küçücük kediye karşı çok savunmasız hissediyordum.

"Elim kadar."

"Ecevit korkuyorum," diye tekrarladım ve bacaklarımın üzerinden bir şey çeker gibi oldu. Hareket edip ona zarar vermemek için kendimi nasıl zorladım... Paytak paytak yürüdü ve Ecevit'in başının üzerine, bir noktada benim de çok yakınıma kuruldu. Çok da hızlı büyüyordu. Onu bu eve isteyen bendim ama ondan en çok kaçan da bendim. Ecevit'le geldikleri samimiyet belliydi. İçimdeki zilli kedinin karşısına geçer, yeşil gözlerini çatık kaşlarıyla üzerine dikerdi. O öyle korkularının üzerine de giden biriydi. Korku falan dinlemezdi. Ecevit'e de dönüp *baksana ne kadar çirkin* derdi. Çocuk aklı işte, kızamadım ona, ben yalnızca korkuyordum.

"Hiçbir şey yapmaz, uyuyacak," dedi. Dediğini de yaptı, yüzünü Ecevit'in saçlarına gömdü. Miskin miskin sabahın bu saatinde uyumaya koyuldu. Ne kuduruyor ne de evi dağıtıyordu. Sanırım Ecevit'i tırmalamıyordu bile. Ecevit'in bedenindeki tırnak izlerinin hangi geceye ait olduğunu biliyordum. Gözlerimi kırpıştırdım ve dikkatle kediye bakmayı sürdürdüm. Ecevit burnumun üzerine vurdu. "Bakmasana öyle kediye," dedi. Halbuki çatık kaşlarımla neyi düşündüğümü bilmiyordu. Demlik yalnızca gözümün daldığı bir ayrıntıydı. Ecevit telefonu çalmasa bana müdahale edecekti. Demlik de yüzünü saçlarının arasından çıkardı ama kalkmadı.

Ecevit telefonuna uzandı ve üçüncü çalışta açtı. "Efendim?" Göz göze geldik. "Evet... Taburcu mu? İyi mi peki? Ne zaman taburcu edilir? Tamam... Tamam, teşekkür ederim haber verdiğiniz için," dedi ve telefonu kapattı. Ecevit hareket edince Demlik de rahatsız oldu ve kalktı.

Bacaklarını uzatarak yastığın üzerinde gerindi. Aramızdaki mesafe daha da fazla kapanmasın diye başımı kaldırdım.

"Ne oldu?"

"Seher yoğun bakımdan çıkarılıyormuş," dedi sırtını yavaşça doğrulturken. İsmi bile yatağın üzerine karabulut gibi çöktü. Yüzüm buruştu. Seher'le alakalı bugüne dek tek bir güncelleme bile almamıştım. Yalnızca ölmediğini biliyordum ve açıkçası içimde korkunç bir merak da yoktu.

Ali Ecevit'in Behçet'i arayışını izledim. Telefon açılır açılmaz konuya girdi. "Seher yoğun bakımdan çıkarılıyormuş. Ortalığı yaygaraya vermeden gidip konuşalım, kızını da verelim," dedi. Kızını bu vakte kadar nasıl tuttuklarını bilmiyordum; yalnızca kız, annesi iyi olana kadar annesinin isteğiyle korunduğunu sanıyordu. Bir kısmı gerçek sayılırdı. Korunuyordu ama annesinin isteği olacağını sanmıyordum. "Tamam. İki saat içinde çıkarırlarmış. İki saat sonra hastanede oluruz biz de, kızı da getirin. Tamam... Haberleşiriz."

Ecevit telefonu kapattığında elinde iki tur çevirdi. O kurduğu hayallerden gerçek silkeledi onu. "Hadi kalk, saçlarını kurut, ekmek soğumadan iki lokma bir şey yiyelim," dedi ve ilk kendisi yere ayak bastı. "O meymenetsizi görünce iştahımız kaçacak zaten." Doğru söylüyordu ama keşke Demlik'le beni bu kadar çabuk aynı yatakta baş başa bırakmasaydı. Ben de hızla kalktım ve yataktan uzaklaştım. Ecevit yüzüne su çarparken onunla beraber banyoya girdim ve bekledim. İşini bitirince eğildi ve saç kurutma makinesini çıkardı, fişe takıp öyle çıktı. Menemen yapacaktı. Saçlarımı hızlıca kuruttum ve taradım. Dökülen saçlarımı elimden geldiğince topladım. *Ama kadının yaşadığı evde saç bitmezdi, bilirdim.*

Mutfaktan çıktığımda menemenin kokusu tüm evi sarmıştı. Masayı kurdum, ekmeğimizi peteğin üzerinden aldım. Ecevit menemene yumurtayı kırdıktan hemen sonra çayları döktü ve masaya yerleştirdi. İçimde her şeye rağmen, buna iki saat sonra gideceğimiz yer de dahildi, garipseyeceğim bir huzur vardı. Demiştim ya, bugün yirmi beş yıllık talihimin en mutlu günü diye, belki de o yüzden böyleydim. Sanki herhangi bir sabahtı şimdi bu, uyanmış kahvaltımızı hazırlamıştık. Odaların birinde Melike uyuyordu, uyandırmıştık da gelmemişti. Biz de *biraz daha uyusun*

madem diye kararlaştırmıştık. Çayıma bakarken iç çektim. Ecevit ekmeği eliyle böldü, bana yumuşak tarafını uzattı.

Menemenimizi de orta yere koyduğunda karnımın guruldadığını hissettim. Ekmeğimden bir lokma kopardım ve bandım. Şükretmek geçti içimden o ilk lokmayı çiğneyip yutunca. Halbuki içimden hiç şükür geçirmezdim. İnsan varlığa şükretmezdi galiba, insan varlığı kiminle paylaştığına şükrediyordu. Yoksa babamın evi bollukta yüzmüyor muydu? Ecevit'in bir bank köşesinde bana uzattığı o bir parça ekmek ve içindeki domates peynir de babamın sınırsız sofrasından daha bereketliydi. Şimdi bu ekmek bandığımız menemen de. İç çektim, karnımı doyuran bir lokma ekmeğe şükrettim. Artık her sabah, gücüm yeterse gidip askıya ekmek bırakmak istedim. Belki de başkası da şükrederdi. Şükretmenin nasıl kıymetli bir şey olduğunu da bugün öğrendim. En mutlu dediğim o günde.

"Ne oldu?" diye sordu Ecevit.

"Hiç," diye mırıldandım.

Ecevit son lokmasını yuttuktan sonra sigarasını yakarken, "*Şükür,*" diye mırıldandı kendi kendine. Gülümsedim. Aynı sabaha şükrederken hiç anlaşmadık. Tatlı, küçük bir tesadüftü ama benim için paha biçilemezdi. Şu saniye daha büyük bir şey istemedim. Artık Ali Ecevit'le geçirdiğim her ana şükredecektim.

Bir başka 16 Kasım 1992'den sonraki,
Bir başka 16 Eylül 2004.

Firuze Akın yalnızca bir matematik sorusu çözerek Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'ne dereceyle yerleşeli birkaç hafta oldu.

Ali Ecevit sınavdan bir gece önce, gizli saklı odasına çıkıp şans öpücüğü vermeden hemen önce, sınavda çıkacağına emin olduğu bir soruyu hap bir bilgiyle Firuze'ye vermişti. Hiçbirini yapamasan da bunu, düşünmeden böyle yap ve geç demişti. Firuze de tam olarak öyle yapmıştı, okumadan anlamadan, bir şey eşittir bir başka şey, bölü de bilmem kaç, şuradan da çarpı koyduk mu -sınav bittiği an formülü

unutmuştu - diyerek Ecevit'in o ezberden verdiği bir soruyu çözmüştü. Başka da çözmemiş, belki de çözememişti. Zerre de umurunda değildi. Aylardır aldığı özel dersler, çabalar, bazen gözyaşları hiçbirine dönüp bakmamıştı. Hak ettiği o yere matematik çözmeden nasıl girilir bunu göstermenin haklı gururu vardı içinde. Vallahi de çözmemişti, billahi de çözmemişti; oh olsaydı matematik diye tutturan herkese. Matematiğe de lanet geleydi.

Şimdi havalimanında annesi, babası ve Ecevit onu uğurlarken haftalar öncesi kadar mutlu değildi demek az kalırdı. Mutsuzdu, gitmek istemiyordu, hatta ve hatta çok pişmandı. Artık Mimar Sinan'da okumaktan daha öte hisler yerleşmişti kalbine. Ankara'dan, evinden ve "Ecevit'ten" uzaklaşmak gibi. İşin doğrusu şöyle, Ankara'dan ve evinden uzaklaşıyordu ama Ecevit'ten sanki ayrılıyordu. Bir heves uğruna yanlış adım atmıştı sanki, kimselere söylemiyordu ama çok pişmandı. Hiç devamını düşünmemişti. Ben Ecevit'ten bu kadar uzakta ne yapacağım dememişti.

Üstelik dün Ali Ecevit'le, gizli saklı vedalaşırken, sanki Ecevit'in gözlerinde bir kırgınlık, biraz sitem sezmişti. Niye, der gibi bakıyordu Ecevit. Bak ben gittim mi, gitmedim. Gidemez miydim, gidebilirdim. Tek mesele Ankara Üniversitesi miydi, değildi Firuze, diyordu sanki gözleri. Dili konuşmuyordu ama Firuze'nin sezdikleri de tamamen kurmaca değildi. Ali Ecevit'in de üzerinden o sevinç bulutları kalkmış, ne yapacağıma dönüşmüştü. Firuze olmadan ne yapacağım? Doğduğundan beri onu bildim, az vakit sonra yirmi iki yıl olacak, ben on dokuz yılında her gün Firuze'yi gördüm. Şimdi gidiyor, yarın ya da haftaya gelmeyecek üstelik. Dümdüz gidiyor. Odasının ışığı bile yanmayacak.

Lakin ağzını da açıp tek kelime etmemişti Ecevit. İçten içe sitem ediyor, sonra affediyor, yine küsüyor, yine barışıyordu. Biliyordu, onun için en iyisi buydu ama... Yine de koca İstanbul diyordu işte. Kocaman. O kadar büyük ki Firuze'yi rüyalarında İstanbul'da kaybediyordu. O televizyonda gördüğü kalabalıklar içinde Firuze hırpalanıyordu, âdeta kâbus görüyordu Ali Ecevit. Kan ter içinde uyanıyordu. Firuze'nin zaman zaman niye ağladığının da farkındaydı,

pişmanlığını da duyuyordu ama sesli şekilde keşkeyle başlayan bir cümle kurmamak için yalnızca sessiz sedasız gözyaşlarını siliyor, sarıp sarmalıyordu.

Şimdi de bin bir bahaneyle havalimanına gelivermişti. Dün ne olur ne olmaz diye vedalaşmıştı ama bugün ne yapıp edip gelmeyi başarmıştı. Valizler ağır Aylin teyze, ben de geleyim ya dersim yok bugün. Şu fırçaların içinde olduğu valiz için konuşurum, siz vedalaşırken uğraşmayın bunlarla... Ben hallettim Atilla amca... Evet evet, ben de geliyorum... Aylin teyze gelebilir misin, dedi. Benim de işim yoktu geleyim dedim.

Firuze'yle tek kelime etmeden, tek bir kez göz göze gelmeden bitirdiler yolu. Firuze'nin boğazında gırla düğüm vardı zaten. İstese de konuşamazdı.

Akınlar daha önce de İstanbul'a gitmişlerdi. Firuze'yi orada bekleyen, yüksek güvenlikli bir sitede evi vardı artık. Atilla ne yapsa da kızını özel yurda ikna edememişti. Lüks, her imkâna sahip bir yurt odasıyla başlayan teklif, o kattaki tüm odaları kapatalıma kadar gitmişti de Firuze asla kabul etmiyordu. Ecevit gelince nerede kalacaktı? Kimseler duymasın, onu eve almayı düşünüyordu. Atmayı değil ama almayı. Eve alacaktı, Ecevit her istediğinde çıkıp gelecekti. Yurtta kalırsa zordu bu işler. Firuze bir evi olsun, Ecevit de evine gelsin istiyordu. Tabii babasına bunu böyle söylememişti de... Neyse işte. Öyleydi. Ev tutulmuştu.

Havalimanı sınırlarına girdikleri andan beri anne babasına dönüp, tamam hadi siz gidin, deyip duruyordu. Gidin hadi, daha gelmeyin. Gidip haftalarca kızıyla beraber kalmak isteyen Aylin bu gidinin altındaki meselenin de kızının neden kendisini istemediğinin de farkındaydı. Atilla da biliyordu ama bilmezlikten geliyordu. Firuze her gidin dediğinde de sinirleniyordu. Firuze bir kez daha tekrar ettiğinde babasının sinirleriyle bu kadar oynadığının farkında değildi. Ama ne yapsaydı? Birazdan iç kısma geçecekti, oradan geçince ne o rahatça çıkabilirdi ne de Ecevit girebilirdi. Az vakitleri kalmıştı. Neyse ki Aylin, Atilla'nın parlayacağını anladı. "Çıkalım Atilla," dedi. "Hiç iyi gelmedi burası bana, çıkalım yoksa kendimi tutamayıp ağlayacağım."

Yalan söylemiyordu, o da ağladı ağlayacaktı. Zor tutuyordu kendini. Dramatik bir edayla kalbine dokundu ve sulanmış gözlerini kaçırdı.

"Tamam geçsin şu kısımdan da," dediği an Ecevit de Firuze de irkildi. Kendilerini konuşmamak için zor tuttular. Aylin ikili arasındaki o duygu geçişini fark etti, hareketlerine biraz oyunculuk serpiştirdi ve Atilla'nın koluna dokundu.

"Dayanamayacağım, gittiğini görmeyeyim, toparlanamam. Bir şurası kaldı zaten, geçer kendisi." Atilla öylece yanındaki karısına baktı. Aylin o vakit birkaç gözyaşı akıttı ve ikna etti. Firuze ikna olduklarını anladığında vakit kaybetmemek için onlara yaklaştı ve ilk babasına sarıldı. İşte o vakit kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Gidiyordu. Bunu niye yapmıştı, oralarda ne yapacaktı? Atilla Akın, Firuze'nin de ağlamasıyla hâlâ tuttuğu ipleri bıraktı. Sarıldı kızına. Ne işi vardı İstanbullarda hiç anlamıyordu. Kalsaydı işte burada, dizinin dibinde. En iyi okullar burada da vardı. Devlet adamı otoritesinden ödün verecek alsa onun da gözleri yaşarırdı belki ama kendini tuttu. Öpüp sarıldı, güzel sözler etti. Yapamazsan bırak gel bile dedi, Firuze artık daha şiddetli ağlıyordu. Annesine sarıldı sonra, Firuze ağlayınca Aylin de koyuverdi. Halbuki Firuze onlardan uzağa düşüyor diye bu kadar ağlamıyordu. Hiç bilmiyorlardı. On sekiz yaş, dünyanın en iyi ailesinden ayrılmak ve tek başına yaşamak için bile güzel bir yaştı ama sevgilinden ayrılmak için pek kötü bir zamandı.

Aylin'in gizlice telefonunu aldığını fark etmedi Firuze, yaşlı gözleriyle annesinden ayrıldığında ilk kez Ecevit'le göz göze geldi. İşte o vakit dank etti. Firuze yalnızca Ecevit'e ağlıyordu. İşte o vakit anladı Ecevit. Firuze yalnızca onun için ağlıyordu. Şimdi bir şey yapmalıydı Ecevit. Bir şekilde onunla gelmeliydi. "Ben kabin bagajını taşıyayım," dedi ve Firuze'nin elindeki valizi almaya kalkıştığında, "Gerek yok Ali Ecevit!" dedi sert bir sesle Atilla Akın. "Halleder Firuze, halledemezse ben giderim," derken gözlerini Firuze'ye dikti. Hay Allah da kahretseydi böyle işi.

"Ben halledeyim Atilla amca."

"Anlamadım?"

Ecevit tutulup kaldı. Şimdi ne denirdi ki karşısında muhalif parti liderine bile daha yumuşak bakan bu adam karşısında? "Ecevit yardım etsin baba," diye araya girmeye çalıştı Firuze cılız bir sesle.

"Duyamadım?" diye çıkıştı bu kez Atilla. Kızından ayrılmanın acısını çıkarıyordu. Firuze İstanbul yazmakla halt yemişti.

"Tamam hadi! Uçağı kaçıracaksın Firuze, git artık, sıra uzuyor," dedi ve Aylin kızının üstüne valizini itti. "Hadi kızım!"

Firuze âdeta bakışlarıyla annesine yalvarıyordu. Ecevit buraya kadar gelmişken son bir kez sarılmayacak, öpmeyecek ve birbirlerinin kokusunu çekmeyecekler miydi? Olmazdı, olamazdı. Yeminler olsun ki mümkün değildi. Annesi sertçe gitmesi için kızına işaret yaptı. Dışarıdan kızının uçağı kaçırmasını engellemeye çalışan bir anneydi. Ali Ecevit'in eli ayağına girdi. Gerekirse anne babayı uzaklaştırınca hiçbir şey söylemeden arkaya doğru geri koşacaktı. İdam mı edecekti, hapse mi atacaktı, sürgün mü edeceklerdi onu? Yeminler olsun ki umurunda değildi.

Öyle ya da böyle Firuze ileriye, onlar çıkışa doğru yürümeye başladılar. Ali Ecevit her arkasını dönüp baktığında Atilla'ya yakalanıyordu. Firuze de âdeta sürünüyor, yürümemek için direniyordu. Uzaklaştılar birbirlerinden, Firuze bir şekilde sıraya girdi, tam önümde çok kişi var diye kendini avuturken iki ayrı cihaz ve sıra daha açıldı. Firuze bir anda kendini önlere doğru geçmişken buldu. İnsanlar hızlı hızlı hareket ederken Firuze korkuyla arkasına bakıyordu. Ecevit de geriye doğru koşacağı anı ayarlamaya çalışıyordu.

Aylin yeterince uzaklaştıklarını anlayınca, "Ah!" dedi ve elini cebinden çıkardı. "Firuze'nin telefonu bende kalmış. Hay Allah!" dedi geriye bakarken. Ali Ecevit'in gözleri aç bir kuzu gibi Aylin'in elindeki telefona kaydı. Üzerine atlayıverecekti, bunun bir plan olduğunu bile anlayamadı başta. Ta ki Aylin, "Ecevit bunu bir koş da yetiştir Firuze'ye," diyene kadar. Ecevit, Aylin teyzesiyle göz göze geldi. Ne zaman ki Aylin kaş göz yaptı, işte o vakit Ecevit'in zihnine tozu dumana katan bir uçak iniş yaptı, kanatlarını köşelere sürttü. Kendini tutamayıp gülümsedi.

"Tabii!" dedi coşkuyla. "Tabii Aylin teyze! Hemen koşuyorum ben!"

Zaten koşacaktım ben... Zaten ben hep koşarım Firuze'nin peşinden.

Telefonu kaptığı gibi gerisin geri depar attı. Gören de uçağının kapısı kapanıyor sanırdı. Lakin Ecevit attığı her yavaş adımı Firuze'den eksilen vakit olarak görüyordu. Atilla müdahale bile edemedi, ağzını açabildiğinde Ecevit çoktan onlardan uzaklaşmıştı, bedeni hızla da küçülüyordu. Karısına baktı. "Ben ya da sen mi koşsaydın bu yaştan sonra Atilla?" diye çatık kaşlarıyla tepki aldı. Atilla yeniden Ecevit'e baktı. Hırsla doldu içi, onu ciğeri sökülene kadar bir bahaneyle koşturacaktı. Üzerine iş yıkacaktı, atlet misin sen diye azarlayacak, yavaş koştuğu her an zulmedecekti.

Ecevit'in her şeye razı olduğunu bilmiyordu. Firuze'nin artık geçmesi gerekiyordu. Arkasındaki insanlar yavaşlığına göz deviriyor, bir tanesi laf edecek olsun diğerleri de üzerine üşüşecekti. Bir iki kişi dolmuş gözlerini görünce biraz daha kibar olmaya çalışıyordu ama kimsede sabır kalmamıştı. Dizi mi çekiyordu bu kız, bir yürüyememişti. Firuze'ye aniden birkaç kişi seslendi.

"Bayan yürüsene!"

"Hızlanır mısınız biraz?"

"Uçağı kaçıracağım, hadi ya!"

"Firuze!"

Firuze sanki bir kuzuydu ve çevresinde bir sürü kurt vardı. Öyle ürktü ki bu kalabalık tepki karşısında, korkuyla tanıdık sese dönmeye çalıştı ama insanların artık sabrı kalmamıştı. Bir adam yardımdan uzak bir öfkeyle Firuze'nin valizini kendisi kaldırıp koydu. "Kardeşim hadi geç!" Firuze etrafını saran bu yetişkin ve yabancı insanlar yüzünden ona seslendiğini düşündüğü ama yanılıyor da olabileceği kişiyi göremiyordu. Korkak biri değildi, kabul hâlâ biraz zilliydi ama anne babasının ona sağladığı o burjuva hayatı, bir havalimanı sırasında on kişi birden üstüne gelirken kriz yönetimi yapabilmeyi öğretmemişti. Neyse ki Ecevit olayı çabucak çaktı, koştur koştur sırayı yardı ve ilk Firuze'nin önden yürüyen valizini tek hamleyle cihazdan çekti. Sonra tepkiler arasında Firuze'nin elini tuttu ve onu sıradan pirincin taşını ayıklar gibi ayıkladı, çıkarıverdi.

Sıra içinde yarattığı kaosu görebiliyordu. Sosyal becerisi yüksek, insanlarla kolaylıkla iletişim kurabilen biriydi. Her adımda bir kişiye dönüp nazik bir ses, güler yüzle, "Kusura bakmayın," diyor ve gönül alıyordu. Firuze'yi tümüyle alıp çıkardı ve arkasında sakinleşmiş bir kalabalık bıraktı. Bir elinde valizi sürüyor, bir eliyle Firuze'yi tutuyordu. Daha sakin bir yere geçtiklerinde durdu ve elini tuttuğu genç kıza baktı. Firuze'nin dudaklarından titrek nefesler dökülüyordu. İkisi de hiç anlaşmadan kollarını birbirine sardı ve Firuze için için ağlamaya başladı.

"Ben gitmek istemiyorum," dedi acıyla. Şimdi Ecevit onun bir parmağından tutsa, geriye doğru yürüse, gitmeyecek ve vazgeçecekti. "Ecevit ben gitmek istemiyorum! Benim başka şehri yazmama nasıl izin verdiniz? Ben gitmek istemiyorum." Suçlu aramıyordu pek tabii. Sadece çevresindekiler hiç mi onu tanımıyordu? Niye babası hariç kimseler, anne ve babası hariç kimseler, anne babası ve abisi hariç kimseler, peki tamam Ecevit ona orada yapamazsın dememişti?

"En doğrusunu yaptın Firuze," dedi onu bir pişmanlığa itmemek için. Belini sıkıca sarmıştı. Firuze parmak uçlarına yükselmiş, yüzünü Ecevit'in boynuna gömmüştü. Gözyaşları Ecevit'in tenine akıyordu. "Ağlama," dese de nafileydi şimdi. İşin doğrusu Ecevit de orada bir başına ne yapacağını bilmiyordu.

"Sen gitmedin ama ben gittim," diye ağlamaya devam ediyordu. "Kızıyorsun bana, yalan söyleme. Niye gitmeni istemiyorum demedin? Ben gitmek istemiyorum. Gitmeyeyim Ecevit, vazgeçtim gitmeyeyim. Seneye..." Ecevit, Firuze'den usulca ayrıldı. Yüzünü avuçladı, parmak uçları yaşlarını silse de nafileydi. Hiçbir şey bu kadar çabuk yerini doldurmuyordu şimdi.

"Saçmalama."

"Yapamam orada."

"Alışacaksın," diye konuştu kararlı bir sesle. Şimdi sesindeki tek bir hassasiyet Firuze'yi mahvedecekti. Daha büyük bir çıkmaza sokup kendini harap edecek, şartlandıracaktı. "Bir sene daha yok, alışacaksın. Alanında Türkiye'nin en iyi fakültesindesin ve ben de aynı şekilde."

"Sen en iyisi olmasaydı da gitmezdin," diye konuştu Firuze. Ecevit inkâr edemedi. Hayır giderdim diyemedi. Gitmezdi, biliyordu ama kendini Ankara Üniversitesi dışında bir yerde de hiç hayal etmemişti. Annesine bir borçtu o okul, Firuze'ye bir bağlılıktı Ankara. Firuze sessizlikle daha çok emin oldu. Ecevit'i terk ediyordu. Başını göğsüne yasladı, iç çeke çeke ağladı. Ayrılık acısıydı çektiği. Gidiyordu, sanki bir daha hiç gelmeyecekti. Halbuki babası özel uçak bile kaldırırdı. Yine de... Ah yine de aynı çatıda değillerdi artık.

"Sık sık geleceğim," dedi Ecevit. Sen gel, demedi. Hatta mümkün mertebe Firuze bir süre gelmeseydi. Şayet gelirse gitmek istemezdi, o aidiyeti gittiği yerde hiç hissetmezdi. "Bana bak," derken yüzünü avuçladı. Firuze'nin gözünde yaş görünce, şu kalbi mahalle serserileri tarafından tekme tokat dövülüyormuş gibi harap oluyordu. "Öyle bir seneyi kolayca gözden çıkaramazsın, mezun olmanı bekleyen insanlar var senin."

"Hı?"

"Baban zaten ensemde, sen okulu bitirmeden beni karşısına bile oturtmaz."

"Nasıl yani?" dedi Firuze gözlerini kırpıştırırken. Vallahi de billahi de anlamamıştı. Çok ağlamıştı bugün, anlaması güçtü.

"Okul bitince askerliğimi de hemen yaparım. Acelem var benim."

"Neye acelen var?" diye sordu bu kez. Ecevit rol yapmadığının, alık alık ona baktığının farkındaydı. Suratını sıkıp sonra da tek lokmada yutmak istedi. Dudaklarına baktı, içi titredi. Onu öptüğü ilk gece geldi aklına. Ne hoştu. Öyle ürkek, titrek ve telaşlıydı ki genç kız, Ecevit kendi telaşesini unutuvermişti. Zaten bir oyuncak muamelesi yapmışlardı öpüşmeye. O ilk sefer, dudaklar temas ettikten sonra kaçışmışlardı hemen. Firuze elinin altında titrerken nasıl da avuçlarından kaçıvermişti. Öyle güzel, öyle efsunluydu ki o hali, kiraz kırmızı dudaklarından kopardığı bir buse Ecevit'i tüm gece uyutmamıştı. Ertesi günkü sınavına uykusuz gitmişti. Sonra yavaş yavaş, bir oyuncağa alışır gibi ya da bisiklet sürmeyi öğrenir gibi, bunu da oyunlaştırarak öpüşmeyi öğrenmişlerdi. İkisine de sorulsa, şu dünyadaki en tutkulu şeye öpüşmek derlerdi. Artık usta olduklarını düşünüyorlardı.

"Evleneceğim Firuze!"

"Kiminle?!" diye bağırdı Firuze. Ecevit kızı düşürdüğü dehşete güldü, burnunu parmaklarının arasına aldı, yanağına bir buse kondurdu ve dudaklarını usulca kulaklarına kaydırdı.

"Sen okulu bitirene kadar benim de askerliğim biter, işim gücüm olur. Uzatma okulunu, tamam mı?" dedi. Firuze ıslak kirpiklerini kırpıştırdı. Karşıya bakındı biraz. Anlayabildi sonunda, utanmasa el çırpacak, zıplayacaktı. Evlenecekler miydi? En nihayetinde! Ama yine de bunu ilk kez Ecevit'ten duyuyordu. Ne bilseydi, kalbi pek hızlı çarptı, onların gönülleri birbiriyle eğleniyordu ama elbette gönül eğlendirmiyorlardı. Firuze tam biraz olsun sakinleşmişti ki yukarıdan uçağı anons edildi. "Hadi sevgilim," dedi Ecevit kulağına doğru. "Söz geleceğim, hadi."

Herhalde biraz daha konuşmak ona iyi gelebilirdi ama Firuze yeniden sıraya sokuldu. Ecevit son ana kadar yanında kaldı, tam ayrılacakları vakit sıkıca sarıp sarmaladı. Firuze dudaklarına uzandığında Ecevit geri çekildi ve ileriyi kontrol etti, Akın göremeyince karşılık verdi. Dudakları bir fırtınanın esiği gibi kuvvetle, yıkıp dökerek ama hızlıca birbirini buldu, öpüştüler ve ayrıldılar. İşin doğrusu Ecevit ayrılmak zorunda kaldı ve gitmesi için onu yönlendirdi. Telefonu da hemen cebine sıkıştırdı. O vakit, Firuze parmak uçlarıyla bile Ecevit'e tutunmaya çalışınca ama yine de başaramayınca Ecevit'in içinde bir ip koptu. Gözleri yaşardı, Firuze'ye bakarken zorlukla gülümsedi. Firuze gözden kayboluncaya kadar da gülümsemesini soldurmadı, içinden bir dua okudu. "Allah'ım seni korusun," dedi tıpkı annesi gibi. "Tüm kazalardan belalardan seni korusun Firuze."

Sonra Firuze artık Ecevit'i göremeyeceği noktaya gelince önce dudakları titredi, sonra yaşarmış gözlerinden birkaç yaş arka arkaya düştü. Firuze gitti. Bu gerçek bir tokat gibi gözden kaybolunca yüzüne çarptı. Birkaç kişi dönüp Ecevit'e bakıyordu ama Ecevit gözlerinden akan yaşları engelleyemiyordu. Bir sağa bir sola bakıyor, gözlerini yere dikiyordu ama yine de gözyaşları akıyordu. Sanki o kapıdan geçen bir Firuze değildi şimdi. Annesi, babası, Melike de gitmişti. Bu kalabalığın içinde tüm Ankara'nın boşaldığını hissetti. Yüreği bu yalnızlıkla

çın çın öttü. Gözünün altını sildi, dakikalarca aynı yerde durdu. Ta ki Aylin arayana kadar onu.

Tüm yol boyunca ağzını bıçak açmadı. Kimseyle göz göze de gelmedi. Gitti kapandı odasına, ne Hüseyin ne de Leyla üstüne gitmedi, inince Firuze'yle konuştu pek kısa. İkisinin de konuşmaya pek niyeti yoktu, kısa kestiler. Sonra karanlık çökünce bahçeye çıktı. Firuze'nin camını gören yüksek betona oturdu hep yaptığı gibi. Odasının ışığı yanmıyordu. Bir sigarası olsaydı da içseydi. İnsan da sigaraya belki böyle başlardı. Bir yoklukla... Firuze ona buradan az cilve yapmamıştı. Az kızdırmamıştı. Az üzmemişti ve az mutlu etmemişti. Bu odanın ışığı on sekiz sene sonra ilk kez böyle uzunca zaman yanmayacaktı. Bir sigara olsaydı da içseydi.

Aramayacaktı aslında. Böyle sık aramalar Firuze'yi çok tetiklerdi, biliyordu ama işte... O bu haldeyse Firuze ne haldedir diye diye aradı. Sonuçta bu yokluğun içinde Ali Ecevit en azından evindeydi, ya Firuze? Pek de doğru tahmin etmişti. Firuze yatağa girmiş, hiçbir şey yememiş, pişmanlığını artıra artıra ağlıyordu. Hiç alışamayacağını hissediyor, küçükken hayallerini süsleyen bu şehre pek yabancı hissediyordu.

İşin aslı mesele hiç İstanbul değildi, işin aslı mesele hep Ecevit'ti. İstanbul diye sandığı da hep Ecevit'ti.

Çalan telefonuna baktı. Ya annesi ya babası sandı. Ecevit'in ismini görünce hemen açtı. "Ecevit..."

"Firuze..." Duraksadı. "Ağlıyor musun?" Kızdan ses seda çıkmadı. "Bir şeyler yedin mi?" Yine ses seda çıkmadı. "Çorba söyledim eve, aldın mı?" Sorular her seferinde daha çaresiz hale geliyordu. Yine de yanıtsız kalıyordu. "Firuze..." diye mırıldandı. "Konuş da sesini duyayım güzelim."

"Ben seni çok özledim." Korkunç bir abartı içinde olduklarını seneler sonra bu hallerini anımsayınca anlayacak ve güleceklerdi ama şimdi biri on sekiz, diğeri yirmi bir yaşındaydı. Daha bunun askerliği vardı... Şimdi bu neydi ki? Hiç anlamıyorlardı. Kabul, biraz da bu tatlı acı hoşlarına gidiyordu. Özlemişlerdi işte birbirlerini, kime neydi?

"Yapma böyle."

"Sen beni özlemedin mi?"

Evet derse çıkıp gelmeyi teklif edecekti. Ecevit bu oyuna düşmedi. "Pencerenin önünde oturuyorum, alışacağız."

"Özlemedin yani öyle mi?"

"Firuze..."

"Babama dönmek istediğimi söyleyeceğim."

"Söylemeyeceksin. Pazartesi okula gideceksin. Biraz alış, ben geleceğim yanına."

"Gitmeyeceğim. Ben geleceğim."

"Gideceksin Firuze. Ben geleceğim diyorum."

"Arama bir daha beni!" dedi Firuze incecik bir sesle ve ağlayışlarını duymasın diye de telefonu kapattı. Artık daha büyük bir sebebi vardı, Ecevit onu özlememişti. Yarına kadar buna da ağlardı hem. Ecevit'ten ayrılacaktı. Sonra barışacaktı. Terk edecekti, sonra affedecekti.

Ecevit'in omuzları çöktü. Gözünün önüne o ağlayışı geldi. Yatakta kendini küçülttü. Şimdi sanki Ecevit ölmüş gibi ağlıyordu, nefessiz kalana kadar... Firuze... Benim güzel sevgilim. Biriciğim. Gitmeliydi. Bir günlüğüne de olsa gitmeliydi. Görmeliydi. İstanbul'u gözünde normalleştirmeli, dönmeliydi. Evet evet, gitmeliydi yoksa bir bahane bulup pazartesi okula da gitmezdi. Ecevit tam bunların planını kurarken, "Nereye gidiyorsun Ali Ecevit?" cümlesini duydu arka yerinden. Babasının arka tarafında olduğunu bilmiyordu, irkildi. Dönüp baktığında Hüseyin Tarhan pürdikkat ona bakıyordu. Telefon konuşmasını duymuştu.

Ecevit yerinden doğrulacak gibi oldu ama babası gelip yanına oturdu, Ecevit'in dikizlediği cama baktı. Bir an Hüseyin'in de içi cız etti. Melike de mi gün gelecek gidecekti? Ne zordu şimdi Atilla Bey'e.

"Hiçbir yere," dedi Ecevit cılız bir sesle. Firuze'yle aralarındaki münasebet ilerledikçe babasıyla bu mevzuları konuşmaz olmuştu, zaten babacığının gözleri de üzerindeydi. Çok temkinliydi.

"Az önce hiç öyle bir şey söylemiyordun."

"Baba," dedi Ecevit yenilgiyle. "Giderim bazen, biliyorsun..." Dudaklarını yaladı. Ne diyecekti? Özlerim mi?

"Firuze genç bir hanım," dedi Hüseyin Tarhan. Sanki oğlu başkasının, Firuze onun evladıydı. "Hareketlerine dikkat et Ali Ecevit. Gidişlerine, dönüşlerine. Özellikle de evine, sakın diyorum Ali Ecevit. Kimse Atilla Akın'ın kızı diye onu kayırmaz; lafsana gelmez, ona gelir. Genç bir hanımefendi, o şehirde bir başına. Kötü söz eden olur, bakan olur, ima yapan olur, gururu zedelenir, üzülür. Buna sen engel olacaksın." Ecevit bunları duyunca pek kötü oldu. Sanki kötü bir şey yapmıştı. Babasını hiç anlamadı. Bunu da birkaç sene sonra anlayacaktı. "O seni elbet evine davet eder, gönlü zengin kalmanı ister, ne olacağını bilemez. Sen duracağın yeri bileceksin."

"Baba..."

"Ali Ecevit. O şimdi orada açmamış bir çiçek gibi. Sen yeri gelince onu kendinden de koruyacaksın. Laf söz gelmeyecek Firuze'ye. Duyarsam..." dedi Hüseyin. Nasıl tamamlayacağını bilemedi. İstanbul koca yerdi. Öyle oğlu girip çıkarsa evine, mazilerini bilmeyen birileri had bulurdu, Firuze'nin o nazik canını sıkardı, ne yaparlardı? Hem o daha gencecikti, isteklerinin sınırı, öncesi sonrası olmazdı. Hovardaydı. Büyük olan Ali Ecevit'ti. Bu sorumluluğu da gencecik bir kıza değil, elbette oğluna teslim edecekti.

Oğlunun sırtını sıvazladı. "Sen beni anladın oğlum. Şimdi kız bana, seneler sonra daha iyi anlayacaksın. Hadi, hayırlı geceler."

Halbuki Ali Ecevit, bu lafları babasından yemeseydi uçak bileti için biraz para isteyecekti. Şimdi üç günlük tokken sustu. Ölse istemezdi. Zaten gururdan da ölürdü. Duydukları pek zoruna gitti. O hiç Firuze'ye laf ettirir miydi? Kuruldu durdu şimdi babasına. Sonra gitti parasını saydı. Uçak biletlerine baktı. Çok aşıyordu. Pek pahalıydı biletler. Git gel çok olurdu. Mecbur trenle gidecekti. Bir on saat kadar sürerdi. Varsın olsun, bir de çiçek alırdı Firuze'ye. Gece trene binecek, sabah sekiz oldu mu orada olacaktı. Kalktı hazırlıklarını yaptı. Evdekilere de yalan söyledi, sınavım var arkadaşımda kalacağım, dedi.

Gece vakti açık bir çiçekçi buldu, büyük bir demet hazırladı da trene son dakika yetişti. Altıncı vagonda on sekiz numaralı koltuğa oturdu. Firuze'ye de bir mesaj çekti, olur da uyuduysa diye aramadı.

İstanbul'a gelen trene bir paket bıraktım. Altıncı vagondaki görevli verecek sana. Yarın sekiz gibi Haydarpaşa Garı'nda ol.

Bir mesaj daha attı.

Seni çok seviyorum sevgilim.

Firuze ikinci mesajı almasaydı hiç cevap vermeyecekti. Yarın gidip paketi alınca da aldım demeyecekti. İnat değil miydi? Kirli, pis bir inattı işte ama bir mesajla da eriyiveriyordu.

Ben de seni çok seviyorum, yazdı. İşte o vakit kalbi bir nebze yumuşadı da uyuyabildi. Sabah erkenden kalktı, kendine göre tren garına en çirkin haliyle gitti. Şu televizyonda hep gördüğü gar burasıydı demek ki. Biraz ilgisini çekti, kabul. Denizi görünce de pek heyecanlandı ama suratı gülmedi. Kalabalıklardan çok zor geçiyordu. Bu İstanbullular ne meraklıydı öyle itiş kakışa. Normal yürümek, yol vermek nedir bilmiyorlardı. Hep de aceleleri vardı nedense. Hepsi bir yere yetişmeye çalışıyorlardı. Bir de çok düzensizlerdi. Dağınıklardı hatta. Hiç Ankara'sı gibi değildi burası. Tamam, denizi güzeldi ama... İşte ne bilseydi, hep böyle miydi bu insanlar? Gözlerini insanlara dikmiş yargılayıcı bakışlarla izliyordu. Hepsi de suratsızdı. Niye kimse gülmüyordu? Firuze'ye de bulaştırmışlardı. Bu neydi böyle? Firuze tren gelince kalabalığın arasında âdeta ezildi. Sonra o yargıladığı insanların telaşı sardı onu da. Ya tren giderse ve paketi alamazsa ne olacaktı? O da koşmaya çalıştı. Altıncı vagonun önüne geldi ama her şey çok karışıktı, bir de kaç tane kapısı vardı. Nereden bulacaktı? Gözleri şapkalı bir görevli aramaya koyuldu. Kalbi hızlanmaya, hatta o da biraz insanları itmeye başladı. Kolyesini tutuyordu. Ah ne yapacaktı şimdi? Herkes biraz çekilse olmaz mıydı? O zaten trene binmeyecekti.

Pardon, benim bir alacağım var, öne geçsem olur mu, çekilir misiniz, niye itiyorsunuz, pardon özür dilerim ayağınıza bastım, şey benim bir paketim vardı, görevli nerede ki, görevliyi nereden bulacağım. Pardon. Ay Ecevit. Eşekler kovalasın seni... Hay Allah. Trene binsem arasam, ya ben inmeden giderse? Ne yapsam? Siz görevli

misiniz? Benim altıncı vagonda bir paketim vardı. Ablacım bir çık önümden, acelem var... Ablacım mı? Siz benden büyüksünüz. Ah Ecevit, eşekler kovalasın seni...

Ecevit'in fıldır fıldır dolanan gözleri bir tutam saçı tanıdı. O saçın peşine düştü, kalabalığın arasından seçti. Tüm yorgunluğu uçup gitti. Allah da yardım etmişti, çiçekleri hiç solmamıştı. Firuze, diyecek oldu. Sonra aklına küçükken ona verdiği not geldi. Bir gün kaybedersek birbirimizi, demişti. Sadece bir gün kaybetmişlerdi zaten birbirlerini. Beklemedi, seslendi.

"Üzüm Buğusu!"

Firuze artık paketi kaçıracağından emindi, dehşetle ne yapacağını bulmaya çalışıyordu. Duymayınca yeniden seslendi.

"Üzüm Buğusu!" Yalnızca Firuze değil, birçok kişi duydu bu kez. Firuze dehşet dolu ifadeyle döndü. Algılayamadı, düşüp bayılacaktı şimdi, hayal görüyor sandı. Üzüm Buğusu... Birbirimizi kaybedersek buradan buluruz. Ben seni saçlarından hatırlarım. Üzüm Buğusu derim, anlarsan bulmuşuzdur birbirimizi.

Ecevit, Firuze'yi saçlarından tanımıştı; Firuze, Ecevit'i Üzüm Buğusu deyince duymuştu. Almaya geldiği paket, 2004 yılının 17 Eylül'ünde, Haydarpaşa Garı'nda, altıncı vagonun önünde elinde çiçeklerle duruyordu. Haydarpaşa Garı onlarca vedanın içinde bir de kavuşmaya şahit oldu bu sabah. Bir günlük ayrılığın getirdiği, kocaman bir kavuşmaydı bu.

"Ya aniden bağırıp çağırmaya başlarsa?" diye sordum oturduğum arabanın içinde.

"Hiçbir bok yapamaz," dedi Ecevit kendinden emin bir sesle. "Uyanır uyanmaz kızını soracak zaten. Yiyorsa bağırıp çağırsın ruh hastası," dedi Ecevit. Karşı tarafımızda olan arabada Yeliz olduğunu biliyordum. Bir çırpınma ya da bağırış duymuyordum.

"Kıza kötü davranmadılar değil mi Ecevit?" diye sordum yine de.

"Hayır. El bebek gül bebek bakıldı. Annesi böyle bakınamıştır."

Behçet'in arabası karşımızdaki arabayla aramızdaki boşluğa girdiğinde ikimiz de sessizleştik. Kızını vermeden önce Seher'le konuşacaktık. Hem kızını dinginlemesi gerekiyordu hem ifadenin artık bizim elimizde olduğunu bilmeliydi. Elinde avcunda bir şey daha varsa diye yoklayacaktık. Alabileceğimiz en büyük şeyi almıştık zaten ama yine de *mail* atarak kullanabileceğimiz tek bir bilgi bile işimizi görürdü. Seher'in de canı artık hiç olmadığı kadar tehlikedeydi. Raşit o ifadeyi Seher'den zorla aldığımızı bilmiyordu, Mümtaz Asa'nın da belki de o ifadenin hâlâ muhafaza edildiğinden haberi yoktu. İfadeyi Seher onlardan da gizlemişti. Şimdi seneler sonra zamanı gelince koz olarak kullanabileceği ifade başkalarının elindeydi ve canını koruyacak olan da başkalarıydı.

Behçet arka kapıyı açıp bindiğinde kimse kimseye selam vermedi. "Kızı kim çıkarıyor?" diye sordu.

"Ecevit çıkarsın," dedim. Yeliz olur da bir çıkıntılık yaparsa Behçet'in ne şekilde onu bastıracağından emin olamıyordum. Ben de zaten baş edemezdim. "Önce ben gireyim, beni görsün. Son gördüğü yüz de zaten benimdi." Ecevit'in bakışları bana döndü. Beni arabada bırakamayacağını zaten biliyordu. Ona ne şüpheydi? Aşmıştık artık bunları. "Bırakın da beni ateşlere atmış kadınla bir yüz yüze geleyim!" diye çıkıştım. Hastane odasında olacaktık, Seher bedenen çökmüştü. Bana bir şey yapamazdı.

"Valla seni ateşlere atmış karının kızını kaç zamandır besliyoruz," dedi Behçet arkamdan. Bu konuda söz hakkı onda olsaydı, bu onun davası olsaydı, Ecevit'e yardım etmeseydi, şimdiye kadar Seher'i de kızını da öldürmüştü. Evet, bu ölüme kızı da ortaktı. Onu da ayırmazdı, infaz ederdi. Biz şu an, eli kanlı bir katille aynı arabadaydık. Biliyordum.

"Kızı sana mesaj atınca çıkar Ecevit," dedim. "Bir şey daha alabilmek için zorlayacağım."

"Kadının evi yandı, olanlar da gitti."

"Evinde tuttuğunu nereden biliyorsun? Sözlü söyleyeceği bir ayrıntı da yeter. Mümtaz'ın kanıt arayacak hali kalmadı," dedim kapıya uzanırken. Ecevit'i daha fazla dinlemedim ve arabadan indim. Önümdeki kuşağı bağladım. Seher'in ifadesi ya alınmış ya da alınacaktı. Benim ismimi vereceğini sanmıyordum ama verirse bu yangından sorumlu görüleceğimi biliyordum. Beni yakarsa kendisi de yanardı. Gerçi ikimiz de yanmıştık.

Özel hastaneye girdim, bildiğim kapı numarasına doğru yürümeye başladım. Üçüncü kattaydı. Gergin değildim, korkmuyordum da. İfade bizdeydi. Seher de bana o evde bile bir şey yapamadıysa bundan sonra hiç yapamazdı.

Ayağımdaki topuklu botların sesi, sessiz ve boş koridorda yankı yapıyordu. Bu sesin bile Seher'i huzursuz etmesini istiyordum. Kapısını hiç çalmadan içeri girdim. Yatağı görene kadar yürümem gereken ince bir koridor vardı. Oradan yürürken Seher'in, "Hemşire," dediğini duydum. Sesini duymak bile tüylerimi diken diken etti. Bugün her şey yolunda gitmeye devam edecekti. Kader çarkına elimi koymuştum, elim kanasa da çekmemiş ve belki de tüm düzeni değiştirmiştim. Sabah Bülent, şimdi de Seher. Hepsi yok olacaktı. Gözleri bir açılıp bir kapanıyordu, yüzü tavana dönüktü ve bu hali ağrı doluydu. Beni görmedi. Kollarındaki sargıları gördüm. Sandığım kadar yanmamıştı bedeni. Zaten yoğun bakımda tutulmasının ana nedeni de yanıkları değildi, dumana çok maruz kalmasıydı. Ateş değil, soluduğu duman onu ölme noktasına getirmişti.

"Ağrıkesici mi istiyorsun?" diye sordum. Şeytandı, bu halde bile beni sesimden tanıdı. Nasıl irkildiğini ve başını eğdiğini izledim. O aralanmayan gözleri fal taşı gibi açıldı, eğer ki ona yetişip elimi ağzına bastırmasam bağıracaktı. Şimdi üzerine çullanmış halde o sesini kesmeye çalışıyordum. Göz göze geldik. "Kapa çeneni!" diye konuştum. "Pislik! Bağırırsan seni mahvederim, duydun mu? Kes sesini!" Birkaç saniyelik de olsa nefes almaması ona çok çabuk zarar verdi. Gözümün önünde morarmaya başladı.

"Çekeceğim elimi, bağırma!" dedim çekmeden önce. Çekmeden baskıyı artırdım ve "Duydun mu beni?" diye sordum. Sanki kabul etmese çekmeyecek, onun elimin altında boğulmasına izin verecektim. Benim bu kararlılığım ona da geçti, kafasını korkuyla salladı. Yüzünde şimdi o abartılı, simli makyajlar, iyi anne maskesi ya da pavyon sahibi imajı olmayınca ne çaresiz ve berbat duruyordu. Elimi tamamen uzaklaştırmadan çektim ve gözlerinin içine baktım. Bağıra bağıra bizi öldüreceğini söylemişti, bedenimi yerden yere vurmuştu. Sırtımdaki ağrı da yanıklarım da tümüyle geçmemiş, günün belli zamanlarında sızlayıp duruyordu.

"Ölmemişsin, kötüye sahiden bir şey olmuyormuş." Bir şeyler söylemeye çalıştı, dinleyecek gibi yaptım. Başımı öylece salladım. "Ya ya evet,

ben de duydum hikâyeyi. Cadı yataklara düşüyor, iyiye bir şey olmuyor. Evet. Cadının kızına ne oluyor biliyor musun?" O vakit bedenine âdeta can geldi ve beni bileğimden yakaladı. Saldıracak kadar hiddetlendi ama ben daha baskındım. Yapamadı, bileğimi sıkmakla kaldı.

"Kızın da ifade de elimizde. Geçmiş olsun, bırak kolumu!"

"Kızıma ne yaptınız?" dedi nefes nefese.

"Sen bir de utanmadan bize kızını mı soruyorsun?" O gece, sahiden bir şey yapacağımıza inanmadığı için mi yoksa kendiyle beraber kızını da gözden çıkardığı için mi bilmiyordum ama o ifadeyi kızına rağmen bize vermemişti. "Gözden çıkarmadın mı o gece kızını? Yangında ben ölseydim kızın yaşayacak mıydı?"

"Kızım nerede?"

"Bırak kolumu dedim sana!" Bileğimde parmak izleri kalacak kadar çok sıkıyordu. Ben de aynı şekilde kaba kuvvet uyguladım ve kolumu kurtardım. Utanmaz, arlanmaz kadının tekiydi.

"Kızım nerede?" diye bağırdığı sırada kapı açıldı. Bu beni biraz endişelendirdi ama Seher'i kurtuluşu gibi sevindirdi. İkimiz de kafamızı arkaya çevirdiğimizde gelenin Behçet olduğunu gördük ve ben bu pisliğin yüzünü gördüğüm için neredeyse sevinecektim. Behçet, âdeta yürüyen bela olduğu için pislik de pisliği çok çabuk tanıdığından Seher hiç medet ummadan anladı. Bir adım geri çekildim ve Behçet'in üzerine yürümesine izin verdim.

"Selamünaleyküm," dedi ve elini aniden Seher'in boğazına doğru bastırdı. "Behçet Atmaca, tanıdın mı?" Ne o televizyonda gördüğüm mafya rollerine benziyordu ne de bir başka şeye. Belindeki silahı her an çıkarıp kime sıkacağını, kime ne kötülük yapacağını kestiremiyordum. "Sana Cengiz Resul Atmaca'nın selamını getirmişler, almamışsın. Sıkayım mı beynine?" Eli de beline gitti ve avuçlarımı sıktım. Bir kurusıkı çıkardı, Seher'in kafasına dayadı. Emin olamadım. Ne yapacağımı şaşırdım. "Sıkayım sıkayım," dedi ve silahı bastırdı. Dilimi ısırdım ve tepkime engel olmak için başımı çevirdim. "Sıkmayayım mı? Ben sıkmasam da başkası sıkacak ama. Kapıda sıra var. Senin kızın babası mı dersin, Mümtaz mı dersin, Ecevit mi dersin... Yok yok. Hangisine verelim seni? Ya da verme-

yelim, ben temizleyeyim. Hangisini yapalım Firuze?" diye bana seslendi. Diken üstündeydim. Silah ateş alırsa ne yapardım bilmiyordum.

Sakin kalıp karşılık vermekten başka çarem yoktu. "Bir bakalım, belki pişmandır," dedim sakin bir sesle.

"Ben hiç böyle orospuların pişman olduğunu görmedim. Öyle mi diyorsun? Bir gel de bak, pişman insan gözlerinden anlaşılır." Behçet beni yanına çağırdığında Seher'in benden bile medet umacağını sanmıyordum. Atmaca soyadının onu her zaman korkuttuğunu biliyordum ama ona karşı tam olarak kullanmamıştık. Kullanırsak canından olurdu, Behçet'in bu kadını öldürmeyecek kadar sabredeceğini hiç sanmıyordum. Seher'in yüzü mosmor olmuştu.

"Pişman," dedim bırakması için. "Baksana bin pişman," Gözlerinden pişmanlık değil ama yaşlar akıyordu. Behçet boğazını bıraktığında ardı ardına öksürmeye ve çırpınmaya başladı. İkimiz de yerimizden oynamadan kıvranışını izledik. Ölmemesi benim için yeterdi. Dilediği kadar sürünebilirdi. Seher'in yüzüne doğru eğildim. "Şimdi anlaşma yapacağız. Elinde avcunda olanı aldık zaten. Paşa paşa dinleyeceksin, yoksa..."

Aniden gözümün önüne bir silah geldi ve Behçet sıkar gibi yerinden oynattı. "Bam," dedi. Ben de artık zorlukla nefes alıyordum.

"Anladın mı? İfadeyi herkes senin bize verdiğini düşünüyor, hadi aksini ispatladın, o ifadeyi bunca yıl sakladığın için bile ilk fırsatta canını alacaklar. Ya şimdi bizimle güzel güzel anlaşırsın, istediğimizi yaparsın, korurlar seni, kızını da alırsın ya da ne halin varsa görürsün. Canın cehenneme."

"Daha ne istiyorsunuz?" dedi. Gözlerinden art arda yaşlar akıyordu.

"Elinde ne kaldıysa! Yok mu bu Mümtaz'ın geneleve girip çıktığı zamandan bir belge? Sen yastık altında saklamışsındır."

"Yok."

"Lan yok ben geberteceğim bunu," dedi ve kulağımın dibinde bir tetik ezildi. Elim ayağım boşaldı o sesle, sanki bana sıkılacaktı. Sıkacaktı, bu kadar iyi blöf yapıyor olamazdı.

"Senet var!" dedi Seher elimin altında âdeta kriz geçirirken. Tir tir titriyordu. "Gizli müşterilerin senetleri vardı. Senet var." İşte bu haber bana kulağımın dibinde patlamaya hazır silahı bile bir an unutturabildi.

"Harika," dedim coşkuyla. "En başından böyle anlaşsaydık ne olurdu? Kimse zarar da görmezdi ama yapacak bir şey yok. Senetlere en erken nasıl ulaşabiliriz?" Eğildiğim yerden doğruldum ve telefonumu çıkardım. Ecevit'i arayacaktım. "Duyamadım cevabı?" dedim elim telefondayken.

"Bir hafta sonra..."

"Tamam, kızını da o zaman görürsün o zaman," dedim ve telefonun ekranını kapattım. Telefonu cebime geri koymadan Seher elime uzandı.

"Bugün!" diye inledi. "Bugün, bugün!"

Zamanında yok etse bugün başına bunların hiçbiri gelmeyecekti ama kim bunca pisliğe batmışken elinde koz olsun istemezdi ki? En zor günleri için saklıyordu, ona en zor günleri yaşatıyordu. Şimdiye kadar günahına girdiği kadınlara saysaydı bunları.

"Tamam o zaman," dedim ve arama için hazırda bekleyen Ecevit'i aradığımda Behçet de silahını geri çekti.

"Şimdi kızın gelecek, senin isteğinle kızı koruduk kolladık. Aksi bir şey söyleyip kızının sesini çıkartma, elimden bir kaza çıkmasın," dedi Behçet kemerini düzeltirken.

"Ecevit, misafirimizi getirebilirsin," dedim.

Mümtaz Asa'ya bugün bir *mail* daha gidecekti. *Mail*in gideceği vakit yine evde olacaktım. Tıpkı ikinci ve üçüncü *mail*de olduğu gibi. Babamın yakınında nasıl bir tepki vereceğini izliyor, bir telefon alıp almadığını gözlüyordum. Babam işin içindeyse eninde sonunda babamı durumdan haberdar edecekti. Babam işin içinde değilse Mümtaz Asa yine babamdan yardım isteyebilirdi ama babamın böyle bir dönemde bunun içine gireceğine asla ihtimal vermiyordum. Öylesine büyük bir suç zinciri vardı ki, babamın adının bunun içine karışması yalnızca bugününü değil, yarınını da yakardı.

Eski dostunun yardımına koşmayacak babamıysa beklemeyen bir sürpriz saatlerdir savcının elindeydi. Babam kendini ne kadar temiz tutmaya çalışırsa çalışsın pislik onun içindeydi, evindeydi. Onu yakan yine oğlu olacaktı. Bilmiyordu.

Ben Akın ailesiyle belki de son yemeklerimden birine oturduktan sonra Mümtaz Asa'ya *mail* atıldı. Telefonuma gelen mesaj bunun bildirimiydi

ama açıp bakmadım. Bülent yoktu, o yüzden masada kimseden çıt çıkmıyor, herkes huzurla yemek yiyordu. Günler sonra Bülent suçüstü yakalandığında, babam bir şekilde buna benim sebep olduğumu öğrenirse bu sofraya belki de bir daha oturmayacaktım. Beni mahvedecekti ama kendisi de çoktan mahvolmuş olacaktı. Oğlunun hayatı bitecekti. Belki partiden ihraç edilecekti, belki kendisi istifa edecekti, belki de inat edip -ki uzun bir süre bunu yapacak- o seçimi kazanmak için elinden geleni yapacaktı ama yine de başaramayacaktı.

"Oğlunuz nerede?" diye sordum sahte bir merakla. Annemin kaşları çatıldı ve sorduğum sorudan hiç memnun olmadı.

"Abimin kafası yarılmış abla, araba kapısının sivri yerine geçirmiş kafasını," dedi İnci. O gece uyanmamıştı. Kullandığı ilaçların uykusunu ağırlaştırdığını biliyordum ama bu kadarını ben de beklemiyordum. Böylesi en iyisiydi. Belli ki Bülent'i benden sonra görmüştü ama ona yalan söylemişti.

"Tüh, keşke kopsaydı!"

"Firuze!" dedi babam uyarıcı bir sesle. Telefonu masanın üzerindeydi. Çalınırsa görmem için bu masadan kalkmaması gerekiyordu. O yüzden sustum ve yemeğime devam ettim. Ne yediğimin de farkında değildim zaten.

"İnci tuz dökme!" diye uyardı annem ve eline uzandı. Sanırım Bülent ilk kez bu kadar umurunda değildi.

"Çok tuzsuz ama anne!"

"Tuzsuz tüketmen gerekiyor çünkü!" Tuzu kaptığı gibi İnci'den uzaklaştırdı. Bülent'in olduğu herhangi bir akşam yemeği Akın malikânesinde ne de normal geçiyordu öyle. Ne mutluydu onlara, onları büyük bir beladan kurtarmıştım. Babam âdeta huzurluydu. Bugün savcıyla telefonda görüşürken de tam olarak bundan bahsetmiştim. *Böyle bir sorumluluğun altına babamın girmesi tüm huzuru kaçırır ve kötü şeylere sebep olabilir. Ben bir vatandaş olarak geldim ve görevimi yaptım, lütfen bu durumdan ailemi uzak tutun.*

İnci'nin oflamalarını dinledik bir süre. Annem ne derse oydu zaten bu konuda, kimse onun yanında değildi. "Baba ben de seninle Antep'e geleyim mi? En azından orada doğru düzgün yemek yerim."

Antep'e mi gidiyordu? Bülent'in haberini başka bir şehirde öğrenecekti o halde. Belki miting anında... Belki annem arayacaktı, belki parti ya da en kötüsü tıpkı bende olduğu gibi televizyonda görecekti. Babamın düşünceli gözleri İnci'ye döndü ve bir nebze yumuşadı, gülümsedi.

"Orada da tuzsuz yemek hazırlatırım inci kızıma özel."

İnci burnunu buruşturdu ve babama göz devirdi. Tadı tuzu kaçtı ve elindeki çatalla yemeğiyle oynamaya başladı. Ona bakarken gülümsedim. Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın bu evde bir şekilde bunlardan etkilenmeyip devam ediyordu. İyi ki bunu başarıyordu yoksa o da bizim elimizde helak olurdu, biliyordum. Saçlarını geriye doğru attı ve hiçbirimizin yüzüne bakmadı. Kendine ait bir dünyası vardı, Akınların küçük kızı olarak yaşıyordu, bizim kendimize zehrettiğimiz bu hayatın tadını çıkarıyordu. Onu ben değil ama kendisi bu kötülüklerden korumuştu.

"Senin için yapılan anket haberini gördün mü?" diye sordu susmaya çok dayanamadan. Keyfi yerine geldi. Koyu da bir babam destekçisiydi. Halkın benim üstüme yönelttiği nefretin sebeplerini barındırıyordu İnci. Babasını çok seviyor, çok destekliyor ve doğru buluyordu. Bunca özelliği taşıyıp nefret etmediğim tek kişiydi. Buysa koruma kalkanı, hep böyle kalsaydı.

Babamın yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu. "Hangisinden bahsediyorsun?" dedi sayıca çokluğu belli etmek için.

"Doğru... Bir tane değil ki. Şimdi partiyi bırakıp bağımsız aday bile olsan yine sen kazanacaksın baba."

Babam kaşlarını kaldırdı ve kızını hemen uyardı. "Böyle cümleler kurmuyoruz," dedi. İnci omuz silkti. Onun için ettiği sözlerin vardığı yerlerin ciddiyeti pek önemli değildi. İlgilenmiyordu. Gözüm babamın telefonundaydı. Hiçbir şey geldiği yoktu.

"Ya sen iyice babanın kopyası olmaya başladın, bırak şu siyaseti İnci! Yemeğini ye, ilaç içeceksin."

Babamın keyfi annemin sözlerinden sonra iyice yerine geldi. Geriye yaslandı ve ufak bir kahkaha attı. "Bırak da en azından bir tanesi izimden gelmeyi başarsın Aylin."

"Aman istemez, bana da bu ülkeye de bir tane senden yetiyor!"

Bu onların da son mutlu günleriydi. Pişmanlıktan olması mümkün değil, korkudan da değil, yalnızca şimdi her şeyi bilirken onların yanında

olmak beni zorluyordu. Kalbim sıkışıyor, sanki yaptığım yüzümden okunuyordu. Kalkmak istiyordum.

Babamla göz göze geldim. "Doğru," dedi gözlerimin içine bakarken. "Size de bu ülkeye de bir tane Atilla Akın yeter. Ben sizi de ülkemi de her şeyden korurum, yeter ki himayemden çıkmayın."

"Saydığın hiçbir şey senin himayen altında değil!" dedim çenemi sivriltirken. Dilimi tutamadım. Apaçık mezar taşıma kadar müdahale ettiği banaydı bu sözleri.

Babamın telefonuna bir mesaj geldi. İkimiz de telefonuna bakmadık. Eğer o baksaydı ben hiç beklemezdim ama kendimi belli etmemek için durmak zorunda kaldım.

"Saydığım her şey benim himayem altında Firuze."

"Kendini kandırıyorsun."

İkinci mesaj sesi. *Yalvarıyorum baba, yalvarıyorum bu sefer taşın altından çıkma. Taşın altından çıkacağına hepimiz taşın altında can verelim ama sen bu taşın altından çıkma.*

"Pekâlâ, kendini kandırmaya devam et güzel kızım, gerçeği elbette sen de biliyorsun."

Üçüncü mesaj sesi geldi ve ben gözlerime hâkim olamadım, telefonuna baktım. Benimle beraber babam da telefona uzandı. Mesajı atan kişiyi göremedim. Babama dikkat kesildim. Yüzünden nasıl bir ifade geçecekti, endişeyse eğer emin olacaktım, korkuysa şüphelenecek, mutluluksa yanılacaktım ama babam bir devlet adamı otoritesinde yalnızca baktı, okudu ve telefonu geri kapattı. Tek bir mimik bile oynatmadı. Tüm analizim çöp oldu. Başını bana geri kaldırdı. "Ne diyorduk en son?" diye sordu.

"İnsanlarla beraber kendini de kandırmandan bahsediyorduk."

Babam güldü. Ne yazıyordu mesajda? Bambaşka bir konu muydu? Eğer ki mesaj Mümtaz'dansa kalkıp gidecek miydi? Hadi ilk tepkisini kontrol altına almıştı, peki gitmeyecek miydi?

"Derdin ne Firuze?" diye sordu. Anneme baktım bir kez. *Derdim sizin mutluluğunuz, yolunda giden hayatınız.*

"Hiçbir şey baba," dedim. "Derdim hiçbir şey."

Babam bu gece evden çıkmadı. Her şeye rağmen buna sevindim. Babam dünyadaki tüm kötülükleri yapmış bile olsa, ucu Melike'nin kayboluşuna dokunacak tek bir kötülükte bile adı olmasın istiyordum. Sofradan kalkarken de Ecevit'e yazdım.

Babama gelen bir haber olmadı sanırım. Evde, çıkmaya da niyeti yok gibi duruyor.

Benim de evden çıkmaya niyetim yoktu. Olur da çıkarsa görebilmek için pencerenin önünde oturdum. Mümtaz için o ifadenin bir başkasının eline geçişi şimdiye kadar hep ihtimaldi. Lakin bu gece emindi, o senetlere ulaşan her kimse, bu *mail*leri atan kimlerse şimdiye kadar ona attığı parçalar da tek bir yöne çıkıyordu, ifadeye de ulaşmıştı. Bu gece babama ulaşmazsa bir daha babama zor ulaşırdı. Korkunun zirvesindeydi. Olay bu kadar mühimken babamı haberdar etmiyorsa babamdan da gizliyor olmalıydı.

Yine de diken üzerinde bekledim. Olur da çıkar diye. Bülent'in bir maymundan hallice suratını gördüm eve girerken. Benim pencereme baktı, beni de gördü. İkimiz de bakışlarımızı birbirimizden çekmedik. *Piç kurusu.*

Yargılandığı mahkemeye gidecektim. Ecevit gelmek isterse onu da götürecektim. Anne ve babamla aynı yerden izleyecektim. Belki babam hiç gelmeyecekti bile. Çıkışta gazetelere Bülent'in adını bas bas bağıracaktım. Tüm bu düşündüklerim bedenimi zevkten âdeta titretti.

Böylesine bir tatmin oluşla pencerenin önünde iki büklüm uykuya dalacakken telefonum çaldı. Boynum tutulmuştu. İrkilerek uyandım. Uykuya dalmak üzere olduğumu sandım ama hayır, sanırım sahiden uyumuştum. Saat geçmişti. Ecevit'ti. "Efendim?" dedim.

"Mesajıma neden cevap vermiyorsun?" dedi sanırım kızgın bir sesle. Konuşmak istedim ama kelimelerim esnememle bölündü. Gözlerimi kırpıştırdım ve ağzımı örttüm. "Uyuyor musun sen?" diye sordu.

"Hı, şey oldu..." dedim uyuşmuş bacaklarımı koltuktan sarkıtırken. "Uyuyakalmışım. Ecevit," dedim anlam veremediğim bir hiddetle.

"Efendim?"

"Uyuyakalmışım ya ben." Üzerimde kötü bir şey yapmışım hissi vardı. "Uyuyakalmışım koltukta."

"Tamam," dedi usulca, benim aksime sakindi. "Yavaşça kalkıp yatağa geç." Bir komuttu bu, eksiksiz uyguladım ve yatağa geçtim.

"Geçtim," dedim yorganın altına girerken. Telefonu kulağımın üzerine koydum ve gözlerimi kapattım. "Ne oldu?" diye sordum.

"Mesajıma cevap vermedin."

"Özür dilerim, iyiyim," dedim derin derin soluklanırken. İçimden geçtiği gibi, "Seni özledim," diyebildim. Bana soru sorduğunu hissediyordum. Burnumu avcumun içinde ezdim. "Ecevit," diye tekrar ettim. "Seni özledim."

"Sen uyku sersemi misin?" diye sordu. Yüzümü kaşıdım bu kez. Uykum olmadığında onu özlemedim mi sanıyordu?

"Sen özlemedin mi beni?" diye sordum merakla. Aramızdaki münasebet ileri noktaya taşınmış ya da tamamen bitmiş ve yeni bir şey başlamış olabilirdi. Adı her neyse. Ecevit artık bana hesap soruyorum diye kızmıyordu. Atölyede uyandığım o ilk sabah, gözlerinin içine bakmıştım ben. Korkusuzca ve utanmadan. Biraz olsun pişmanlık var mı diye. Yoktu. Üzerimde onun gömleği varken benim de utancım yok olmuştu. Cesaret cesareti doğuruyordu. Aylar önce bana sorsalar, o gecenin sabahında ondan kaçarım sanıyordum. Aylar önce bana sormak bile yeterdi utançtan kendimi yerden yere vurmama. Ama Ecevit'in parmak uçları enseme doğru usul usul masaj yaparken utançtan daha kıymetli hisler vardı.

Üç gün önce...

Ankara, Ümitköy.

Sabahlarım ya hep ağrılı ya da sancılı geçti. Bunların olmadığı her sabahım da daima boşluktan ibaretti. İçimin boşaldığı, tek bir şey bile hissetmediğim, yalnızca yeni bir güne uyandığımı fark ettiğim sabahlarım vardı... Lakin hiçbir sabaha bu kadar dinç ama bu kadar miskin uyanmadım. Birkaç parmak ucu ensemden boynuma doğru ritmik şekilde baskı uyguluyordu ve bana nasıl iyi geliyordu bilmiyordu. Bu parmakları tanıyordum. Ali Ecevit'in parmaklarının tenimde bıraktığı o hisse artık aşinaydım.

"Hıhı," diye mırıldandım istemsizce.

"Hıhı," diye karşılık aldım.

"Ali," diye mırıldandım sonra, Ecevit demeye nefesim yetmedi çünkü parmakları boynumda huylanacağım bir noktaya dokundu. Tikim yoktu ama bazen hassaslaşırdım. Sonra ona tek başına Ali demek hoşuma gitti. Yeniden, "Ali," dedim.

"Efendim?"

"Devam et," dedim masajı kastederek. Boynumda müthiş bir rahatlama vardı. Ecevit'in parmakları durdu ve mırıldandı.

"Ben bu cümleyi tanıyorum," dedi. O vakte kadar, uykunun kollarından çıkmadığımdan olacak konumumuzu ve saatler öncesini anımsamamıştım. Kendimi onun parmaklarının etkisine bırakmıştım, o parmak uçlarıyla olan tanışıklığımın nereden geldiğini anımsamamıştım. Kendime engel olamadım ve gözlerimi açtım. Keşke açmasaydım. Ecevit'in omuzlarını gördüm. Onun üzerinde burada bıraktığı ve yıkayıp kaldırdığım üst, benim üzerimde siyah gömlek vardı. Dün gece kaç düğmesini iliklediğimi bilmiyordum. Dün gece birer birer zihnime düşüyordu, her düşüş ortalığı toz dumana katıyordu. Ecevit'in elimin altında olan tenini sıktım.

Buradaydı. Gitmemişti. Gitmesini mi beklemiştim? Hayır ama... Dün gece... Bir korku sardı içimi. Benimle aynı yatakta olsa dahi onu bulduğumdan bile şüpheliyken kaybetmenin korkusuydu. Başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Utanmak bir kenara dursun, zaman bile kaybetmedim. O gözlerde pişmanlık görmenin korkusu azımsanmayacak kadar çoktu. Kendisiyle beraber büyümemiş iki küçük göze baktım. Uyku onları biraz daha küçültmüştü. Yine de bakışlarını gizleyemezdi. Pişmanlığa dair tek bir şey görsem değil bugüne, önümdeki bir dakikaya bile nasıl tahammül ederdim bilmiyordum.

Ecevit'in yüzünde içimde akıp giden bir gülümse belirdi.

Önümdeki bir dakikaya değil, günlere, belki aylara tahammül edecek güç doldu bileklerime. Yutkundum, göz kırpıştırarak ona baktım.

"İyi misin?" diye sordu. Az önce bana ne olduğundan bihaberdi. Hızlı hızlı soluklandım ve gözlerimi kapattım.

"İyiyim."

Elimin altındaki eti sıkmayı bıraktım ve yavaşça gövdesine sarıldım. "İyiyim." Dün gece altında zangır zangır titreyişim gözlerimin önüne geldi. O his... Korkunç derecede iyi hissettiren o hissi canlandırmak mümkün değildi

ama bacaklarımı yeniden birbirine bastırdım. Başımı Ecevit'in gövdesine yasladım. Kalbi artık kulağımın dibinde atıyordu. Elleri yeniden enseme masaj yapmaya başladı. Sanki buna ihtiyacım olduğunu hissediyordu. Bilmiyorum, belki de vardı. Benim ondan gelecek her şeye ihtiyacım vardı. Benim ondan çok şey öğrenmeye de ihtiyacım vardı.

"Sen?" diye sordum.

"İyiyim," diye karşılık verdi. Sanki ikimiz de çok iyiyiz demeye utanıyorduk. Bu tadı damakta kalan bir iyilikti âdeta. Ecevit'ten öğrenebileceğim en kıymetli parçalardan biriydi sanki. Ecevit'ten başkası bana öğretemezdi. Daha fazlasını öğrenmek için de yanıp tutuşacağım tek kişiydi Ecevit. Bunu ona söyleyemedim ama bilsin isterdim. İşaretparmağımın tırnağını avcunun içine sürterken, "Teşekkür ederim," dedim. "Bana öğrettiğin her şey için." Tırnağımı biraz daha sürttüm, biraz uzundu, canını yakmıyordu ama dikkatini dağıtacak kadar etkiliyordu onu bence. "Bir başkasından..."

"Bir başkası sana hiçbir şey öğretemez," diye kestirip attı. Halbuki ben de benzer bir şey söyleyecektim. "Bundan sonra hiçbir şey öğretemez bir başkası sana."

"Bundan önce de öğretmedi zaten."

Ecevit'in ensemdeki parmakları sıklaştı. Artık masaj yapmıyordu. "Bundan öncesinin ihtimali vardı, bundan sonrasının hiç ihtimali yok." Avcunu çizdiğim parmağımı havada yakaladı, eline hapsetti. O elimde yüzüğüm de vardı. Parmaklarıyla yüzüğe baskı uyguladı. Halbuki bu yüzüğü takarken hiç olmayacak ihtimallere olanak veriyordu. Belki de yalnızca dili söylüyordu bunu, bilmiyordum. Lakin şimdi emindim ki duymak bile istemezdi. Ecevit'ten öğrenmediğim her şey de öğrenilmeden benimle mezara gelecekti.

Koynuna doğru çekti beni. Sanki onundum, bir çiçeksem de bir insansam da onundum. Öyle sahipleniciydi ki kolları, beni ben bile ondan alamazdım. Büyük bir inançla beni koynuna yerleştirdi. Boynuma doğru birkaç buse kondurdu. Dün hoşuma gittiğini anlamıştı. Saçlarımı geriye doğru itti ve boynumu açıkta bıraktı.

"Bundan öncesinin de ihtimali hiç olmadı," dedim. Zihninde hiç şüphe kalmasın istiyordum. Olmayan bir şeyin şüphesine de ben bile tahammül edemezdim.

"Güzel," dedi keyifle. "Güzel," diye tekrar etti. "Neyi merak ediyorsan, neyi öğrenmek istiyorsan ben buradayım," dedi. Bu apaçık bana gel demekti.

Ondan başkası da yoktu zaten. "Neyi merak ediyorsam, neyi öğrenmek istiyorsam da..."

"Hayatındaki kadına geleceksin," dedim. Bir başkasına, bir şey öğrenmek için bile değil, yalnızca bir başkasına gitmeyeceğini dün öğrenmişti.

"Hayatımdaki kadına geleceğim," dedi ve kendindeki yerimi çekinmeden, saklamadan, oldukça net bir şekilde gösterdi. Yarın umurumda değildi, bugün Ecevit'in hayatındaki kadındım. O da bunu biliyor, bunu söylüyordu. Ali Ecevit'in hayatındaki tek kadındım. Ecevit'in eli gömleğinin içinden belime ulaştı ve tekrar etti. "Hayatımdaki kadın," diye tekrar etti. Bunu kendine söyledi.

Ecevit'in hayatındaki kadın olmak, kabul göremediğim kaderimin en nadide parçasıydı.

"Hım? Özlemedin mi?"

"Geleyim alayım seni," diye bir teklif duydum. Yani ne kadar uyku sersemi de olsam, bu teklif suratıma soğuk su çarpardı.

Ali Ecevit *özledim* demiyordu, *gelip alayım seni* diyordu.

"Gözüm babamın üzerinde, evden uzaklaşamam," dedim. Bunları ona öncesinde de söylemiştim halbuki. Lakin onun da beni pek anladığı yoktu. Onu anlıyordum. Hayatındaki kadını yanında istemek onun içtiği su kadar hakkıydı, helaldi. "Bir gelişme var mı?"

"Durmaksızın *mail* atıyor şerefsiz. Bu sefer tümüyle tutuştu." Kapattığım gözlerimi açtım.

"Ne yazıyor? Tehdit mi ediyor?"

"Tehdit mi? Yusuf yusuf oldu. Raşit'i elime verecek, başka şansı yok. Yesinler bugün yarın birbirini. Şimdi köpek gibi ondan ne isteyeceğimi bekliyor. İstediğim an o herifi bana verecek."

Raşit bir kez elimize düşsün, yeterdi bizim için. Sonrasında nasıl bir anlaşma yapacaktık bilmiyordum. Belki Melike için, elimizde ne kadar kanıt varsa tamamından vazgeçecektik ve Melike'nin nerede olduğunu öğrenecek, onlarca yıldır sürüp giden bu pisliği kendi haline bırakacaktık. Yeter ki Melike sapasağlam olsaydı, yeri bize söylenseydi. Düşünmek istemediğimse tek bir ihtimal vardı. Melike'nin yerini sahiden bilmemeleri. İşte o vakit Ecevit tamamını yakacaktı. Sonu kime ulaşırsa ulaşsın arkasından gidecektim. Melike yoksa onlar da yoktu ve Melike yoksa ip elimizden kayıp gidecekti. Melike'yi nereden bulacaktık? Hangi ipi tutacaktık?

"Raşit'ten de bir daha ses soluk çıkmadı."

Her *mail*den sonra ondan yeni bir not beklemiştik. O ilk nottan sonra sesi soluğu çıkmamıştı. İfadenin bizde de olduğundan şüphe etmiyor muydu?

"Mümtaz'ın baskısı altına girdi belki de," dedi Ecevit. "Mümtaz engel oluyor. Ya da yanlış adım atmaktan korkuyorlar. Bilmiyorum, bilmiyorum Firuze," dedi sıkıntıyla. "Bilmiyorum. Dua etsinler Melike iyi olsun ya da Melike'nin yerini bana verebilsinler. Yoksa hayatlarının kalanını dört duvar arasında çürütecekler."

"Mümtaz belki de idam edilecek," dedim.

"Mümtaz'ın da soyunun da gideceği son yer darağacı olacak."

Yutkundum. Biliyordum. Babamdan bahsediyordu. Sıkıntıyla soluklandım. Babamı darağacına Ecevit götüremezdi, babam bir gün oraya gidecekse kendi yaptıkları yüzünden gidecekti. Şayet o kadar ileri gittiyse, bu sondan kaçamayacağını kendisi de biliyordu. İdamın kaldırılmasının karşısında da en çok babam duruyordu. İkimiz de bu cümleden sonra sessizleştik.

Daha sonra, "Yarın psikolog randevun var," dedi Ecevit. Hiç de unutmuyordu. Allah'ım neredeyse bir ay olacaktı. Bir kez bile unutmamıştı.

"Tamam, Ecevit."

"Gelip alayım seni. Şimdi."

Her şeye rağmen, "Özledin mi beni?" diye sordum, Ecevit'in hayatındaki kadın olarak. Tüm pisliğin içinde, onunla yaşadığım tüm güzel şeyleri normal bir seyirde, herhangi iki insan gibi yaşamak istedim. Belki hadsiz ve fazla bir istekti bu. Ama yine de, en azından bazı anlar, minicik de olsa bizim olsun istiyordum. Ben Ali Ecevit'le anı biriktirmek istiyordum. Dönüp bakmak için, yaşayabilmek için ve biraz olsun mutlu olabilmek için.

"Gelip alıyorum seni."

"Gelme Ali Ecevit, gelme," dedim sitemle. "Özlememişsin zaten, gelme." *Özledim* demek zor geliyordu biliyordum, zorlanıyor da olabilirdi onu anlıyordum. Ali Ecevit bunca yıldır hangi özlediğinin yüzünü gör-

müştü de özledim diyebilmişti ki? Yine de ben gocunmadan, "Ben özledim," dedim. "Keşke senin yatağında olsaydım."

"Firuze."

"Dinliyorum Ecevit, söyle."

"*Keşke*," dedi o da. "*Yatağımda olsaydın.*"

Ah Ali Ecevit. Bir yaz günü arabanın radyosunda çalan güzel bir şarkı gibi tuttun beni. Dilini bile bilmediğim, ezgisine kapıldığım, hangi ülkeden olduğunu seçmeye çalıştığım o şarkı gibi tuttun beni. Seni mırıldanıp durur oldum, seni düşünüp durur oldum. Tanıdık biliyorum, belki daha önce toprakların topraklarımdı hatta. O şarkı gibisin, çok uzağımda değilsin. Bir zamanlar sana sahiptim. Bir zamanlar... Ya şimdi? Şimdi o radyodaki şarkı sensin Ali Ecevit. Gani gani nasip olmadın bana ama yanı başımdasın, kopamadın. Hiç kopama Ali Ecevit, hiç kopama benden. O şarkı gibi hep tut beni.

Bugün Ecevit'ten beni arabada değil, yukarıda bir bardak çayla beklemesini rica ettim. Sağ olsun gönlümü kırmadı. Zaten gözlerime bakınca, beni reddettiği takdirde ilk kırılacak şeyin gönlüm olduğunu anladı bence, öyle kabul etti.

O yüzden bu kez cama değil, kapıya en yakın yere oturdum. Konuşmalar duyulmazdı, arada mesafe vardı ama kapı çarparsa Ecevit giderse duyardım onu. Gelir gelmez Özge Hanım'a Ecevit'in de yukarıda olduğunu söyledim. Gülümsedi ve çok büyük bir tepki vermedi açıkçası. Neden böyle bir şey bekledim ben de bilmiyordum. Belki Ecevit daha yakınımda olduğu için bu kez daha az ağladım, daha sessiz, daha içli... Ecevit'in duymadığına emindim.

"Haftaya görüşürüz," dedi bana gülümserken. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim ve çıktım. Haftaya buraya gelebilecek miydim bilmiyordum. İçimden kuvvetli bir ses ne olursa olsun Ali Ecevit'in beni getireceğini söylüyordu. Lakin Akın ailesinde kim sağ kalacak, kim ölecek bilmiyordum. Beni sağ bırakacaklar mıydı onu da bilmiyordum.

"Görüşürüz."

Odadan çıktım ve birkaç adım yürüdükten sonra Ecevit'i gördüm. Elinde çay bardağı vardı. Bir saatte çok bardak çay içerdi normalde ama

bence şimdi utanmıştı, o kadar içememişti. Beni görünce elindeki bardağı indirdi ve kalktı. Ben danışmanın yanına yaklaşırken hiçbir şey söylemedi. "Haftaya aynı saat diyelim mi?" diye sordu. Tam cevap verecektim ki dışarıdan buraya kadar ulaşan bir araba alarmı duyduk. Başta irkildim ama çok da üzerinde durmadım.

"Olur evet, uygun benim için."

Kadın önündeki bilgisayardan randevuyu yazarken yanındaki telefon çaldı. Ekrandan gözlerini çekmeden telefonu açtı. Görüşürüz demesini bekliyordum. "Hemen soruyorum bir saniye," dedi kadın çatık kaşlarıyla. "06 EFT 1199 plakalı araç sizin mi?" diye sordu.

"Benim," dedi Ecevit ayaklanırken. Bu ses Ecevit'in arabasından mı gelmişti? "Bir şey mi oldu?"

Kadın telefonu kulağından indirirken, "Sanırım camına taş atılmış," dedi. Ecevit'le göz göze geldik. "Hay Allah, burada öyle şeyler de hiç olmazdı. Yukarıdan bir şey mi düştü acaba?"

Ecevit, "Biz bir inip bakalım," dediğinde ben de hızla yürümeye başladım.

"Önümüzdeki hafta için randevunuz oluşturuldu Firuze Hanım," dedi kadın biz çıkmadan hemen önce. Telaşla aşağıya indik. İkimiz de hiç anlaşmadan birtakım şeylerden şüphe ediyorduk. Ecevit haftalardır arabasını aynı yere park ediyordu. İçinde kendisi olmayınca mı başına bu geliyordu? Bizi kapıda güvenlik karşıladı.

"Nasıl oldu anlamadım," dedi adam bizimle gelirken. Ali Ecevit'in ön camının ortasında kocaman bir çatlak ve delik vardı.

"Gördünüz mü birini?" diye sordum.

"Ben çıkana kadar kaçıp gitti. Ben de anlamadım ki. Acaba bir araba geçerken mi yaptı? Karşı binanın güvenlik kameraları bu alanı çekiyor. Söyleyelim bakalım," dedi adam. Bu senaryo bana korkunç şekilde tanıdık geliyordu. Tıpkı Ecevit'in evi gibi... Bana yakın olan kapıya asıldım ama gerek de kalmadı. Tekte açıldı kapı. Ecevit'e döndüm. "Kapıları kilitlemedin mi?"

"Kilitledim," dedi Ecevit. Açtığım kapıya yaklaştı. Bir taş benim oturduğum yan koltuğun üzerindeydi. İlk onu gördüm ama Ecevit'in gözünün daldığı yer aynı nokta değildi. Ecevit'in koltuğunun üzerine mavi bir

dosya ters bir şekilde koyulmuştu. Ben hızla dosyaya ulaşmak istesem de Ecevit engel oldu.

"Tamam," dedi arkamızdaki güvenliğe. "Çoluk çocuk herhalde, önemli değil."

"Olur mu öyle şey, bir dünya masraf," dedi adam.

"Yok yok tamam, çocuk işi belli. Olan oldu," dedi.

Adama da söyleyecek başka bir şey bırakmadı. "Sen bilirsin abi," diyebildi ancak. Ecevit adam bizden birkaç adım uzaklaştıktan sonra camlara dikkat ederek dosyaya uzandı.

Üç *mail*dir beklediğimiz mesaj mı gelmişti? Kalbim bu sefer bir başka korku hissediyordu. Ecevit'in evinde o dosyayı kaybettiğimizi sandığım ana bile benzemiyordu bu. Dosyaya baktım. Hemen üstünde beyaz bir kâğıt vardı. İkimiz de aynı yazıyı okuduk.

Peki benden başka kimi arıyorsunuz?

Bize ilk notu aklımda belirdi. *Beni mi arıyorsunuz*, yazmıştı. O korku körüklendi, kalbim bu kez ataktan değil, bizzat krizden öncesi gibi çarpmaya başladı. Biz Raşit'ten önce ve Raşit'ten başka, biz en çok kimi arıyorduk?

Biz Melike'yi arıyorduk.

Ecevit'in elleri dosyanın üzerine gitti. Titriyordu, tekte çeviremedi, zorlandığı yerde ben yardım ettim ona. Bu kez beni beyaz bir zarf karşıladı. Ecevit elinden dosyayı düşürecek kadar sarsıldı. Kendimi zorlukla tuttum. Ecevit'i tutmaktan başka çarem yoktu. Göğsü şiddetle inip kalkmaya başladı. Ecevit titreyen elleriyle bu kez zarfı aldı. "Sakin ol," dedim zorlukla. Ne vardı içinde? Yeni bir not? *Fotoğraf?* Bacaklarım titredi. *Melike'ye ait bir fotoğraf?*

Zarf elindeydi ama açamıyordu. "Ecevit sakin ol," dedim yine. Onu sakinleştirmekten başka çarem yoktu. Önce içini eliyle kontrol etmeye çalıştı ama başaramadı. En sonunda açabildi, elini içine daldırdı ama çıkaramadı. "Ne var?" dedim korkuyla. "Ne var içinde?"

Fotoğraf, not, kimlik, kâğıt... Her şeyi bekliyordum ama Ali Ecevit'in avcunda *saç teli* görmeyi beklemiyordum. Bir kadına ait olduğu belli olan, bana Leyla teyzenin simsiyah saçlarını andıran, ona yakın bazıları kökünden alınmış saç telleri vardı. Ecevit dengesini kaybettiğinde tümüyle onu sardım.

"Ecevit dur!" dedim korkuyla. Elim hızla koltuğa gitti ve üzerindeki taşı da cam parçalarını da elimle ittim. "Dur, dur, dur! Ecevit dur, gel şöyle." Kendi koca cüssesini bırakan adam saç tellerini sıkıca tutmuştu. Melike'nin bir parçası mıydı elimde olan? Ecevit itirazsız onu oturtmama izin vermedi, tüm nevrim dönmeye başladı. Saç tellerine bakıyordum.

"Derin nefes al," dedim bunu ben bile yapmazken. Ecevit'in yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Başını bile kaldırmıyordu. "Derin nefes al." Derin değil, nefes almıyordu. "Ecevit nefes al," dedim. Gömleğinin ilk iki düğmesini açtım. Gözleri parlıyordu, bedeni kaskatı kesilmişti, tek bir zerresine oksijen gitmiyordu sanki. Dosya elimizden kayıp düşecekken ikimiz de hızla tuttuk. O vakit bir sayfa daha olduğunu fark ettik. Ecevit saç tellerini sıkıca tutmuştu. Bırakmıyordu, ben diğer zarfa ulaşabildim. Ayakta kalacak gücüm yoktu, ben de dizlerinin dibine çöktüm. Saç tellerine baktıkça gözyaşlarım Ecevit'in üzerine düşüyordu. Zarfı zorlukla açtım, avcuma bir fotoğraf gelmesini bekledim ama hayır, kâğıttı. Yarısı yırtılmış bir kâğıt geldi avcumun içine. Hızla açtım.

BULGULAR

Her iki bireyden alınan DNA örnekleri üzerinde yapılan analizde 15 genetik lokus karşılaştırılmıştır.

Gözlerimin takip ettiği satırların devamını okumaya cesaret edemedim, "Ecevit," dedim dehşetle. "Ecevit," diye tekrar ettim. Sesim titriyor, kelimelerim parçalanıyor, hıçkırıyor, susuyor, bitap düşüyordum. Metanetimi koruyamıyordum. "Ecevit, DNA sonucu bu."

Yemin ederim nefes almıyordu, yemin ederim ciğerleri patlamak üzereydi. Kulaklarım çınlıyordu. Ecevit kâğıdı elimden usulca aldı, artık görmem için kalkmam gerekiyordu. Sesli okumaya çalıştı, kelimeleri birleştiremedi. Gözlerini açıp kapattı, dudakları titriyordu. İki satır yazıyı iki yetişkin okuyamadık.

Karşılaştırma sonucunda elde edilen veriler doğrultusunda hesaplanan kardeşlik indeksi (SI): 48.21

Bu değer kullanılarak yapılan istatistiksel değerlendirmede iki bireyin biyolojik kardeş olma olasılığı: %99,64 olarak hesaplanmıştır.

Gırtlağından bir ağıt yükseldi. Elleri saniyeler içinde mosmor kesildi, teni elimin altında soğudu. O böylesine tepkileri açıkça vermese hiçbir şey

beni sarsamazdı. "Tamam," dedim kontrolsüzce titrerken. Birimiz panik atak, birimiz belki de kalp krizi geçiriyorduk. "Tamam, tamam, tamam... Soluklan. Nefes al. Bana bak, bana bak, nefes al." Bir ceset gibi beyazlamış yüzünü kaldırdım. Ölü gibi bakıyordu yüzüme. Dolmayan gözlerinden yaşlar kulaklarına doğru akıyordu. "Hadi, benimle beraber. Sakin olmak zorundayız. Çek içine," dedim ve benimle beraber nefes alana kadar aldığım nefesi vermedim. Kendi bildiğim ne kadar teknik varsa hepsini Ecevit için yaptım. Yüzünü sıkıca tutmuştum. Parmaklarım yüzünü okşuyordu. Solukları dakikalar sonra düzene girmese de yeniden canlandı. Birkaç kez konuşmaya çalıştı ama yapamadı.

"Firuze," dedi sonunda. "Firuze, Melike..."

"Biliyorum. Biliyorum. O mu? Bilmiyorum. Bilmiyorum Ecevit. Halledeceğiz. Ne yapacağız? Bilmiyorum. Sakin olmamız lazım. Belki oyun oynuyor bizimle..." Başımı iki yana salladım. "Hayır hayır, oyun oynuyor olamaz. Bile bile kendini yakmaz. Ecevit. Ecevit, Melike." Ecevit'in tuttuğu saç tellerinin üzerine kapattım elimi. Belki de Melike'ye ilk temasımdı bu. Aklımı kaçırdığımı sandım, o on tane saç telini öpüp koklamak, onlara sarılmak istedim. Ben bunları hissediyorsam Ecevit peki? *Öleceğini sanıyordu.*

"Sakin olacağız. Sakin olacağız. Biz de test yapmaya gideceğiz. Biz de yapacağız. Saçları onun için gönderdi. Nerede yapacağız? Şaibenin karışmayacağı bir yerde yapmamız lazım. Nerede yapacağız?"

Bir sağa bir sola gitmek istiyordum. Ne yapacaktık? Ya test sonuçlarıyla oynarlarsa? Ya bizi kandırırlarsa? Birden fazla yerde yapmalıydık. Ecevit kâğıdı bana uzattığında sorgulamadan aldım. Telefonunu çıkardığında kimi arayacağına baktım. Behçet'i arıyordu.

Kim olursa olsun, bana ne yaparsa yapsın, ne kadar kötü hissettirirse hissettirsin umurumda değildi. Gerekirse yalvarırdım. Bize yardım edecek herkese yalvarırdım. Ecevit, Behçet'e yalnızca nerede olduğumuzu söyledi. Başka da bir şey söylemedi. Behçet geldiğinde ne canı parçalanmış bir araba ne de ayakta bile duramayan bir Ali Ecevit bekliyordu. Ecevit konuşamadı bile. Sadece DNA sonucunu gösterdi. Melike'yle zerre duygusal bağ kurmamış Behçet'in bile ifadesi sarsıldı, bir süre ne diyeceğini bilemedi. Gelen arabaya binene kadar Ecevit'i sıkıca tuttum. Parmak boğumları bembeyaz

kesilmişti. Biraz olsun konuşmuyordu. Uzun bir süre de konuşmadı. Başını arabanın koltuğuna yasladı. Bazen gözlerinden yaşları aktı, dudakları hareket etti. *Anne* dediğini okudum bir tek, diğerlerini okuyamadım. Sadece gözyaşlarını aktıkça sildim. Ne ben ne de Behçet konuşuyorduk.

Nereye gidiyorduk onu da bilmiyordum. Umurumda da değildi. Behçet bize yardım etsin yeterdi. Ecevit ancak yolun ortasında kafasını kaldırdı, sesini duyabildim.

"DNA testi nerede yapılıyor?" diye zorlukla sordu.

"En hızlı nerede olur diye sordurtuyorum," dedi Behçet. "Bu orospu çocukları oyun oynuyor olabilir. Güvenilir bir yere yaptırmak lazım."

"Elimizde saç telleri var. Tek yere yaptırmayalım," dedi.

Ecevit'in beyazlamış eline baktım. "Hepsini vermem," dedi titrek bir sesle. Onu öldürseler de vermeyecek gibi tutuyordu. "Hepsini vermem."

Allah'ım sana yalvarıyorum bu saçlar Melike'nin olsun ve Melike'nin saçları annesi gibi upuzun olsun. Saç teline muhtaç olan Ali Ecevit'e sayamayacağı kadar çok saç ver.

"Doğru söylüyor, birini siz yaptırın, birini ben yaptırayım başka yerde," dedi Behçet. Ön koltukta oturuyordu, arkasını döndü ve Ecevit'e baktı. Onu ilk kez Ecevit'e karşı bir insana bakar gibi bakarken görüyordum. Ecevit'in dizine iki kez vurdu.

"Metanetini koru," dedi. "Yalan da olabilir. Metanetini koru." Sonra ikimize birden baktı. "Kendinize gelin amına koyayım! Kendinize gelin. Böyle yaparsanız bizim anamızı bile sikerler. Kendinize gelin. Tokatlayın lan birbirinizi. Kendinize gelin." Ne benden ne de Ecevit'ten tepki geldi. Behçet aniden silahını çıkardı ve cama doğru çıktı. Bir el ateş ettikten sonra aynı silahı bana da doğrulttuğunda benim çığlığım ve Ecevit'in bağırışı birbirine karıştı. Ecevit âdeta silahın üzerine atladı. Öyle büyük bir hızla sıkıldıktan sonra bana çevrilmişti ki yeniden sıkılmadığını anlamamıştım bile.

Behçet sebep olduğu hareketlilikten sonra, "Ha şöyle ya," dedi Ecevit'in gözlerinin içine bakarken. "Ha şöyle aslanım ya, ha şöyle."

"Senin şerefini sikeyim piç kurusu!"

"Eyvallah," dedi Behçet geri çekilirken. "Kendinize gelin. Aklınızı başınıza alın hadi, sizinle mi uğraşalım yoksa bu orospu evlatlarıyla mı mücadele edelim?"

Ecevit elinde kalmış silahı Behçet'in kucağına attı. Arkasına çektiği bana baktı. İkimiz de nefes nefeseydik. "Tamam," dedi o. "Tamam." Bana mı diyordu kendine mi belli değildi. Behçet'e gelen telefonun ardından gideceğimiz yön değişti.

"Geleceğinizden haberleri var, gidin vereceğinizi verin sonra çıkın. Tüm saç tellerini verme Ecevit," dedi. İstese de vermeyecekti zaten. Ben de bakmak istiyordum ama cesaret edemiyordum. Sadece Ecevit'in soğumuş eline dokunuyordum. Yol neredeyse bir saat kadar sürdü. Ecevit bir daha kafasını koymadı.

"Kaç güne çıkar?"

"Normalde bir ayı buluyormuş."

"Behçet, kaç güne çıkar?"

"Halledeceğiz bir şekilde. Birkaç güne çıkacak."

Ecevit kafasını salladı. O birkaç günü nasıl bitirecektik bilmiyordum. "Buradan sizi başka bir araç alacak, onunla gidin, benimle görünmeyin. Çıkınca da aynı arabaya binip eve geçin, geleceğim ben. Hadi," dedi Ecevit aracı sağa çektirirken. Şoför emri aldıktan sonra arabayı durdurdu ve çok geçmeden önümüze bizi alacak başka bir araç geldi. Biz kendimizi kaybetmişken şerefsizin teki de olsa en azından bir kişi bizi doğru ve akıllıca yönlendiriyordu. Sarı ticari bir taksiydi. Bundan sonra yolumuz on beş dakika sürdü. Özel bir Adli Tıp Kurumuna geldik. Geleceğimizden haberleri vardı. En hızlı şekilde yardımcı oldular. Ecevit'ten örnek aldılar, sonra da kökü olan iki saç telini. Ecevit de fazlasını vermek istemedi. Bizimle ilgilenen kadın saç tellerine baktı. Yarısının kökünden olmadığını, işe yaramayacağını söyledi. Ecevit onları ayıkladı, parmaklarıyla sevdi, sonra yeniden karıştırdı, yeniden ayıkladı. Eve varana kadar ağzını yine bıçak açmadı, sadece saç tellerine baktı.

Nefes alıyordu, görüyordum, bu bana yeterdi. Benim de konuşacak takatım yoktu zaten. Behçet bizden önce gelmişti, kapı önünde bekliyordu. İndiğimizde elindeki sigarayı yere attı ve ayağının ucuyla ezdi. "Hallettiniz mi?" Başımı hızla salladım.

"Ne yap et onu erkenden çıkart."

"İşin uzunluğu az değil," dedi Behçet bizimle yürürken. "Yarına çıkacak bir iş olsa yarın çıkartacağım. Sırasız şekilde işleme alındı ama işi

uzun." Babam işin içine girecek olsa kimbilir kaç güne çıkarırdı? Bilmiyordum ama zaten yardım isteyebileceğim bir babam yoktu. Keşke Alparslan'dan yardım isteme şansım olsaydı ama o taraftan kimseyi Melike olayına karıştıramazdım. Eve girdiğimizde Ecevit elinde saç telleriyle kendini koltuğa bıraktı.

"Saç telini alayım," dedi Behçet bir peçete koparıp getirirken. Ecevit acıyla elindeki tellere baktı. İki tane ayıkladı, onları da Behçet'e verdi.

"Yetiyor mu bunlar?"

"Yetiyor," dedi Ecevit. Kendi saçını koparmasın diye banyodan kulak çubuğu getirdim. "Aç ağzını Ecevit," dedim ve hemşirenin yaptığı gibi çubuğu ağzının içinde gezdirdim, onu da peçeteye sarıp Behçet'e uzattım. İşaretparmağını üzerime doğru açıkça salladı.

"Kimsenin haberi olmayacak. Duydunuz mu beni? Anan baban dirilse Ecevit, onlara bile söylemeyeceksin bunu."

Ecevit'e söylemiyordu, görüyordum. Ecevit yalnızca kafa sallamakla yetindi. "Ben çıkıyorum şimdi. Sen de git bir yüzüne su çarp kendine gel. Hadi, toparlan. Haber vereceğim sana." Sonra bana döndü. "Sen de git babanın evine, bak baban ne yapıyor? Öyle otururak bir bok yapamazsınız siz. Gözünüzü dört açın."

İkimize de posta koyduktan sonra evden çıkıp gitti. Ecevit, ben ve saç telleri kaldı. Ecevit kalanları sayarken fark ettim, altı tane kalmıştı. Birkaçında hâlâ kök vardı ama birkaçında yoktu, kırılmıştı. Eğer ki bu saçlar Melike'ye aitse, bu demek oluyordu ki Melike bu ülke sınırları içinde yaşıyor ve Raşit denen adam aldığı ve belki de sattığı çocukların yerine ulaşacak kadar, bunları alacak kadar nerede olduklarını biliyordu.

"Saçlarını koparmışlar."

Ben kafamdaki kırk tilkiyle baş etmeye çalışırken Ecevit'ten bir çocuğun cümlesi gibi yalın, berrak ve bir o kadar masum bir cümle döküldü. Kaşları büküldü. "Saçlarını koparmışlar," dedi. Bu cümle onu öylesine kahrediyordu ki eline avcuna sığmıyordu şimdi altı saç teli. "Firuze, saçlarını koparmışlar."

Oturduğum koltuktan kalktım ve yere çömeldim, yüzüne dokundum. "Benim bir tarak darbeme kaç telim düşüyor biliyor musun?" dedim. Ecevit bana baktı. Gözleri parlıyordu, belki birazdan yaş akıtacaktı. "Biliyorsun,"

dedim. "Melike de genç bir kız. Kadının yaşadığı evde saç bitmez, Ecevit. Bu saçın on katı için bir tarak yeter."

O gözlerindeki korku nasıl söndü gitti, yemin ederim gördüm. Sözüme tamah ediyordu, her dediğime inanıyordu. Ecevit artık bana karşı tümüyle inanç doluydu. "Saçları simsiyah," dedim tellere bakarken. Belki boyaydı bilmiyordum ama ben işime geleni söylemeyi tercih ettim. "Leyla teyzenin saçları gibi. Baksana. Upuzun."

Ecevit'in gözlerinden yaşlar arka arkaya döküldü. Hiç engel olmadım, *ağlama* da demedim. Dilediği kadar sesli ağlayabilirdi. Yeter ki nefes alsaydı. Saçlarını okşadım, yüzünü sineme gömdüm. Ona onu çok sevdiğimi söyledim. Defalarca kez. Ona, onu Melike'nin de çok sevmesine çok az kaldığını söyledim. İki gün, üç gün ya da biraz daha fazla. Her neyse. Artık neredeyse emindik, Melike Tarhan yaşıyordu. Abisini de yaşatmak için bir yerlerde yaşıyordu. Hüseyin ve Leyla Tarhan'ın bu hayata bıraktığı iki pırlanta da yaşıyordu. Şükürler olsaydı, Yaradan'a binlerce kez şükürler olsaydı.

Sırf babamın telefonunu elime geçirme fırsatı bulurum diye bu erkek orospusu Bülent'le yeniden aynı sofradaydım, Ecevit'in yanında olmak varken üstelik. Onu altı saç teliyle bir başına bırakıp gelmek zulümdü. Ve Bülent'in bu sofrada sondan bir önceki gecesiydi. Geriye kalan hayatı hapishane yemekleriyle geçecekti.

"*Harry Potter*'ın son filmi temmuz ayında vizyona giriyor. İlk filmi izlemeye gidelim. Beni götürecek misin abi?" dedi İnci. Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. İnci de benden nefret edecekti. Biliyordum ama onu bir katille aynı evde yaşatmayacaktım.

"Yarın çok önemli bir işim var," dedi Bülent. Kendimi tutamadım, alayla güldüm. İnci'nin yanında *eskorta gitmek* diyemediğim için, "Batak oynamaya mı gidiyorsun?" dedim. Eğer ki biz bir dizi içinde olsaydık insanlar bizimle *Akınlar sadece yemek mi yiyor* diye dalga geçerdi ama kimse bu Bülent şerefsizine sadece bu kadar tahammül edebildiğimi bilmezdi.

Bülent yüzüme bakmadı, İnci'yi gördü. "Ama abi ya, hani ilk günden gidecektik? Ne işin var?"

"İşim var işte kızım. Bak burada bir baltaya sap olamamış ablan var, onunla git."

"Ya defol git, sen hangi baltaya sap oldun? Sülük gibi bulduğuna yapışmak dışında ne meziyetin var senin?"

"Ne işin var Bülent?" dedi annem, Bülent bana karşılık vermeden. "Kardeşin senden kırk yılda bir şey istiyor, senin daha önemli ne işin var?"

Bir Akın'ın sesindeki o sinsi aşağılamayı yine ancak bir Akın kanı taşıyan anlayabilirdi. Annem âdeta Bülent'i dövdü. "İşim var," diye ısrar etti Bülent.

"Ne işin var?" diye sordu babam sert bir sesle. Cevap vermedikçe o da sinirleniyordu zira Bülent'in işi olamazdı, babam da biliyordu. Sevkiyatla alakalı olmalıydı.

"Eski bir dostumun kardeşi," dedi babası sorunca. "Yurtdışına gidecek eğitim için, uçak bulamadılar. Yarın da okulu için son günü. Benden rica etti ve vize işlerini hallettik, özel uçakla yardımcı olacağım. Zaten sana uçağın bilgisi gelir baba."

Babam sorsa da aşağılarcasına ilgisizce dinliyordu. "Kim bu dostun?" diye sordu. Yalan söylüyordu apaçık. Babam onu öyle bir mahvedecekti ki sıra bana gelmeyecekti bile.

"Eski bir dostum, tanımazsın sen," dedi. Sonra gözlerime hınçla, nefretle baktı. "İyiliğim dokunsun dedim." *Beyin yoksunu şerefsiz.* Keşke babam biraz daha zorlasaydı da yalanı ortaya çıksaydı, çırpınışını izleseydim ama olmadı. Babam ilgisizce bıraktı ve kurcalamadı. Eski bir dostuymuş da kardeşiymiş de... Gencecik insanları zehirleyen bir puşttu Bülent. Belki de kendisi de içiyordu. Onun o boktan suratını görmeye on dakika daha sabredebildim, sonra tüm tahammülüm bitti ve sofradan kalktım, yukarı çıktım. Belli aralıklarla aşağı indim, babamın kapısının önünden sık sık geçtim. Telefonla konuşursa kulak kesilecektim ama yakalayamadım. Birkaç kaz Ecevit'i aradım. Bir nebze olsun daha iyiydi. Başı çok ağrıyordu, zorla bir tane ağrıkesici içtirdim, gece yarısına doğru uyuyakaldı.

Babam çalışma odasından çıkmıyordu. Yarın yine bir miting programı başlayacaktı ama o odanın içinde bunun için mi yoksa başka bir şey için çalışıyor mi bilmiyordum. Yarın gidecekti, ertesi gün Bülent'in haberini alacaktı. O yarın evde olmadığına göre benim de evde olmamın anla-

mı yoktu. Ben de Ecevit'in evine gidecektim. Yanımda götüreceğim iki pijama takımı çıkardım, çantama koydum. Babamın odasının önünden bir kere daha geçerken kapının açılışına denk geldim ama iyi geceler bile demeden bir tesadüfmüş gibi çektim gittim. O da uyumaya gitti.

Uyku tutmuyordu. İçim içime sığmıyordu. Panik atak geçirecek gibi oldu, belki hafif düzeyde de geçirdim ama baş ettim. Oturdum biraz çizdim, sabaha birkaç saat kala ancak uyuyabildim. Uyandığımda kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. Ya çok kötü ya da çok iyi bir şey olacaktı. Biliyordum. Çok iyi olacaktı her şey, o saçlar Melike'nindi. Bülent uyandığımda çoktan çıkıp gitmişti. Babamın da çıkışını ben gördüm. Ben, İnci ve annem kaldık. Çıkıp ben de gidecektim ama annem İnci'nin hatırına durdurdu beni. *Pek keyfi yok*, dedi. Başta inanmadım ama masaya oturunca fark ettim.

"Biz gideriz sinemaya," dedim.

Bu halde iki saat bir filme nasıl adapte olacaktım bilmiyordum ama annem de neşeyle, "Süper fikir, kız kıza gidelim hatta!" deyince bir nebze rahatladım. Dayanamazsam ben çıkardım, annem kalırdı.

İnci başını salladı. "Hiç hevesim kalmadı ya," dedi. Dikkatle onu izledim. Ağzında bir şey vardı sanki. Bir o yana bir bu yana bakıyor, sıkıntıyla ofluyor, yerinde duramıyordu. Göz göze geldiğimiz an kaş göz yaptım ama susmam için işaret edip annemi gösterdi.

Bir şey olmuştu.

"Ben doydum, odaya geçip hazırlanmam lazım," dedim ve kalktım. Annem bir şeyler dese de dünden panik atakla tetiklenmiş bedenim korkuyla çoktan kasılmıştı. İnci de tahmin ettiğim gibi çok geçmeden arkamdan geldi. Odanın kapısının önünde bekliyordum zaten. Hızla ikimizi de odaya çektim.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Abla benim sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi ağlak bir sesle.

"Ne oldu İnci?"

"Ya ben bunu nasıl söyleyeceğim?" Ellerini eğip büküyor, bir o yana bir bu yana gidiyordu. Beti benzi atmıştı. O böyle yaptıkça bende pek kötü şeylere sebebiyet veriyordu.

"Lütfen söyler misin hemen?"

"Abimin sanırım çocuğu var!" dedi kısık sesle. Ellerini saçlarına geçirdi. "Dün söylediği yalandı. O uçağı çocuğu kaçırmak için kullanıyor galiba. Başkasından çocuğu var!"

Zihnimin bir köşesinde duran ama henüz dokunmadığım, hatta üzerine bir tane daha gelen bir DNA meselesi vardı. Üstünde durmamıştım, ihtiyaç da duymamıştım. "Nasıl yani?"

"Telefonla konuşurken duydum!" dedi İnci dehşetle. "Çocuğu kaçırıyor! Hatta adresi bir yere yazdı. Kendisi gitmeyecek bile. Çocuğu kaçırıyor, annesinin haberi yok galiba. Annesi kim çocuğun? Abla bir şey yap!" dedi dehşetle. "Babam öğrenirse mahveder. Abla bir şey yap! Anneme mi söyleyelim? Anneme de söyleyelim," dediği an kapıya doğru gitti ama engel oldum. Dehşetle birbirimize bakıyorduk. Çocuğu mu vardı? Annesinden mi kaçırıyordu?

"Kaç yaşında olduğunu söyledi mi?" diye sordum. Neden bunu merak ettiğimi bilmiyordum.

İnci başını salladı. "Ne yapacağız?" dedi. Yutkundum. Avcuma ansızın bir koz daha geçti.

"Ben halledeceğim," dedim. Bu olayın bugün patlayacak olması, babamın Bülent'i mahvetmesi demekti. Bülent'e bir şey yaparsa Bülent'in yarın o sevkiyata birinci elden katılmama ihtimalini doğuruyordu. Bir şey yapmam lazımdı. O çocuğun gitmesine engel olmam ama bunu babamın gazabından ilk kez Bülent'i koruyarak yapmam lazımdı. Ya da izin vermeliydim, hiç risk almamalıydım. Hiçbir ihtimal Bülent'i yakamayacak olmamdan daha korkunç değildi.

"Bana adresi bulabilir misin?"

"Bilmiyorum. Anneme söyleyelim abla!"

"Kimseye bir şey söyleme! Emin olmam lazım önce. Sen adresi ara, bulursan bana at tamam mı?"

Belki de İnci yanlış anlamıştı. Bülent şifreli uyuşturucu için konuşuyordu. Bu bir koddu. Ortalığı yok yere ateşe vermem demek, bir hiç uğruna yarına engel olmam demekti. Soluklandım ve İnci'yi sakinleştirip odadan çıkardım. "Düşün, düşün, düşün!" dedim odada volta atarken. "Düşün, Firuze düşün!"

Düşüncenin sonu tek bir kişiye çıktı. Alparslan'ı tekrar ve tekrar aradım. "Firuze?"

"Bir DNA sonucu vardı, onun içeriğini bana öğrenir misin?"

Ne teklif ederse kabul edecek ama sonra onu yüzüstü bırakacaktım. Bana inanacaktı. O davete gelip onunla dans ettiysem bana inanacaktı. Ağzımın içine bakan o adamı çekinmeden, tereddüt etmeden kullanacaktım.

"Efendim?"

"Bülent'in yaptığı DNA sonucunu bulur musun?"

"Haberi olur demiştim," diye hatırlattı.

"Olsun, bul. Bul ve bana söyle. En kısa zamanda."

"Firuze bunu..."

"Alparslan ne söylersen yine yapacağım," diye yalan söyledim. Bana kanacaktı. Emindim.

Kısa bir sessizlikten sonra konuştu. "On dakika ver bana. Evdeyim, kısa bir işim var. Hemen öğrenip döneceğim sana," dedi yalnızca. Ama on dakika geçse de aramadı. On yirmi oldu, yirmi otuz oldu ve Alparslan beni aramadı. Otuzuncu dakikada ben onu aradım ama açmadı. Defalarca kez aradım, kaçıncıda açtığını bilmiyordum.

"On dakikaya arayacağım, dedin."

"Firuze ben bu işte yokum."

"Anlamadım?" dedim dehşetle. Ellerim titriyor, başım dönüyordu artık. Yer ayağımın altından kayıyorken oturamıyor, durmaksızın hareket ediyordum.

"Bu işte yokum."

"Kimin o DNA sonucu?" dedim. "Bülent'in çocuğu mu var?"

"Firuze dedim..."

"Bülent'in çocuğu mu var?" diye bağırdım çekinmeden. Ne demek ben bu işte yokum? Ne saçmalıyordu bu adam?

"Hayır," dedi Alparslan ve hiç bana izin vermeden, "Kapatıyorum ben. Dediğim gibi olay benden çıktı. Seni de ilgilendiren bir şey yok. Karışma."

"Alparslan kapatma! Alp! Alp saçmalama!"

Telefonu yüzüme kapattı. Zihnimde bağırışlar duymaya başladım yine. Gözlerimin önü bulandı ve zorlukla makyaj masama tutundum. Önüne çöktüm.

DNA. Bülent. Bülent'in çocuğu. Kadın. İnci. Bülent. DNA. Altı saç teli. Çiz üstünü. On saç teli. Bülent. Saç teli. Melike... Bülent. Melike... Bülent. Sakin ol. Sakin olma. Öl. Ölme. Öldür. Bülent. Altı saç teli. On tane, altısı kaldı. DNA.

Aklıma bir ihtimal geliyordu ama ben ne olduğunu anlamadan yok oluyordu. Alparslan'ı arıyordum ama açmıyordu. Kaç kez aradığımı bilmiyordum. Tek bildiğim bu telefonu açıp bana neyin ne olduğunu söylemekten başka şansının olmamasıydı. Arabama bindiğimde gözüm önümü görmüyorken bu halde nasıl araba kullanacaktım bilmiyordum. İnci'den gelen adrese baktım.

Alparslan'ın annesini aradığımı algılayabiliyordum yalnızca. Oğluyla konuşmak istediğimi söylemedim, Alparslan'ın o telefonu almayacağını biliyordum. Evinin adresini istedim sadece. Bize çok uzak oturmadıklarını zaten biliyordum ama sürdüğüm hız normal bir hız değildi. Kendimi Alparslan Yiğit'in evinde bulmam çok kısa sürdü. Kapıyı alacaklı gibi çalsam da kadın güler yüzle karşıladı beni.

"Alparslan nerede?" diye sordum. Evine gelişimin şaşkınlığını atlatamadan oğlunu sormamın şaşkınlığı bindi üzerine. "Alparslan nerede?" diye tekrar ettiğim an merdivenlerden bir ses duydum.

"Anne bize biraz izin verir misin?" dedi sakin bir sesle. Hızla ona doğru yürüdüğümde yolu açtı ve merdivenleri gösterdi. Ayaklarımı yere vura vura çıktım. Gösterdiği odaya girdim.

"DNA sonucunu bana söyleyeceksin!" dedim içeri adım atar atmaz. "Duydun mu beni? DNA sonucunu bana söyleyeceksin! Yoksa bu uyuşturucu işi ortaya çıkar çıkmaz senin de bundan haberinin olduğunu ifşalarım. Duydun mu beni?"

Kaşları havalandı ve şaşkınca bana baktı. "Beni bununla mı tehdit ediyorsun?"

"Seni bununla tehdit ediyorum!" diye bağırdım. "Duydun mu beni? Seni bununla tehdit ediyorum!"

"Seninle ya da ailenle alakalı değil. Girmek istediğim bir mevzu da değil ayrıca! Beni de seni de ilgilendirmiyor."

"Sen aptal mısın?" derken üzerine doğru yürüdüm. "Sen aptal mısın? Söyle diyorum sana! Kimle ilgiliyse söyle! Alparslan söyle!" diye ba-

ğırıyordum. Âdeta evi başına yıkacaktım, sesi soluğu çıkmıyordu. Ondan duymaya korktuğum şey benden çıktı. "Ecevit'in kardeşiyle alakalı mı?" Gözlerim kararmaya başladı, ellerim titriyordu. Bülent'in cümlesi aklıma geldi. Melike'yi bulmuş muydu?

Bülent Akın, Melike Tarhan'ı bizden önce bulmuştu.

"Ecevit'in kardeşiyle alakalı," dedim başımı sallarken. Bülent kendi çocuğunu değil, Melike'yi ülkeden çıkarıyordu. Ellerim ayaklarım titremeye başladığında Alparslan üzerime gelmeye çalıştı. "Bırak!" diye haykırdım. "Hepiniz hainsiniz! Bırak, bırak! Hepiniz hainsiniz! Hepiniz! Allah kahretsin! Hainsiniz!"

Telefonumu nasıl çıkardığımı anlayamadı. Herkes haindi. Çocukluğu hapishanede çürümüş bir adamın kardeşiyle olacak senelerine göz dikmişlerdi. Herkes haindi. "Aç, aç, aç!" diye bağırdım olduğum yerde tepinirken.

Engellenemeyen her ölüm cinayetti. Bir cinayet işleniyordu şimdi.

"Efendim Firuze?"

"Bülent, Melike'yi bulmuş," dedim nefes nefese. "Ecevit yetişmemiz lazım! Ülkeden çıkarıyor. Bülent, Melike'yi bulmuş."

İlahi Bakış Açısı

Ali Ecevit Tarhan kardeşini korumak için babasına ilk söz verdiğinde on yaşına daha girmemişti. Önce babasını kaybetti, sonra kardeşini.

Kardeşini ilk kendi elleriyle aradığında yirmi altı yaşındaydı. Çok düşüyor, çok kalkıyor, çok ağlıyor, çok susuyor, çok dua ediyordu. Yine de pes etmiyordu. Bir gün bile Melike'nin öldüğünü düşünmüyordu. Şimdi arabayı elindeki adrese sürerken kaç kez kaza geçirecek olmuştu kimbilir. İki kez tırın altında kalma tehlikesi atlatmış, üç kez yayaya çarpacak gibi olmuştu. Lakin yine de bu araba ona hızlı gelmiyordu.

Hiçbir şey düşünemiyordu, aklında tek bir şey bile yoktu. Tek bildiği koşmaktı. Tek bildiği şüphelerinin doğru çıkmasaydı. Kendisi kadar alçakların da kardeşinin peşinde olduğunu zaman zaman hissediyordu, olur vermiyordu. Elleri tutmuyordu, ayakları tutmuyordu. Nasıl oluyordu da arabayı sürüyordu bilmiyordu. Yüzü gözü kızarmıştı, midesi bulanıyor, ara sıra öğürüyor, saçlarını çekiştiriyordu. Silahını aldı ve beline koydu. Bülent'i gördüğü yerde öldürmek için defalarca kez içinden yemin etti.

Kırk dakikalık bir yol vardı önünde. On sekiz dakikada vardı. Kuş uçmaz, kervan geçmez, araba parçalarının olduğu, pisliğin aktığı kocaman yerde tozu dumana kattı. Bir boşluk ya da koca bir dağınıklık yakaladı onu. Ortalıkta kimse yok sanıyordu. Kardeşinin adı hiç değişmemiş gibi boşluğa doğru, "Melike!" diye haykırdı. Karlar donmuştu. Bir genç kız görse onu kardeşi sanacaktı. Yüzünü bile bilmiyordu ama görse, ah bir kere görse tanıyacaktı kardeşini.

Boşluğa doğru koşuyor, bir sağa bir sola bakıyordu. O vakit bir korna çalındı. Ecevit az ötesindeki koca tırı görmediğini fark etti. Korna bir kez daha çalındı, bir kez daha, bir kez daha... Kalbi kriz geçirmek üzereydi. Yine de durmuyor, koşuyordu. Tırın önüne geçti, hareket etmek zorundaydı. "Kız nerede?" diye haykırdı silahı içeridekilere doğrulturken. "Kız nerede? Bülent!" diye haykırdı boğazı yırtılana kadar. Şoför kapısını açtı, adamı yere savurarak indirdi. Yürüttü. Gözü hiçbir şey görmüyordu. Birini işte tam bu yaşta, bugün öldürebilirdi. Delirmiş gibi bir o yana bir bu yana bakıyordu. Adamı tırın arkasına götürdü. "Aç!" diye bağırdı. Adamın söylediklerini duymuyordu bile. "Aç, aç, aç!"

Ali Ecevit içeride ne görmeyi bekliyordu? Gencecik bir kız... Ne halde olduğunu bilmediği gencecik bir kız. Ama onu karşılayan bir meyve sebze halinden hallice bir görüntüydü. "Nerede?" diye bağırıyordu. Gözü dönmüştü. "Nerede?" İki hamlede tırın içine atladı. Aklı başında bir adamdı halbuki. Ona *kardeşin* demeseler, Ecevit buranın önünden bile geçmezdi. Yeşilliklerin arasına daldı. Tır öylesine büyüktü ki bir ihtimal arkada olmasına ihtimal verdi. Kardeşini buraya mı saklamışlardı?

Polis sirenlerini silahlar patlayınca duydu. "Kaldır elini! Kaldır, kaldır, kaldır!" emri Ali Ecevit Tarhan'a verildiğinde Ali Ecevit suçüstü yakalandığını, yine suçu işlemezken ama suçun üzerindeyken anlamadı.

Firuze, Ecevit'i hep yakardı. Firuze fark etmeden yine yaktı Ali Ecevit'i.

"Teslim ol, indir silahı! İndir!"

Ecevit elinde silah, gözünde dehşetle şimdi arkasındaki polis yığınına bakıyordu.

Devam edecek...

@ayisigikitap

POLİTİKA | EKONOMİ | ÇEVRE | KÜLTÜR | SPOR | EĞİTİM | İŞ

Ehl-i dilin kadrini seng-i musallâda bilip Göğe çıkardıklarını yere çalarlar bir gün.
-Nef'î

ÜB HABER
üfke burada

Hicret 2011. Ocak 7.
Cuma. Gün 7.
KALAN 359.

yıl: 22 sayı: 7676 | Osmaniye'nin Kurtuluşu (1922) | 50 Kr (KDV Dahil)

ÜÇ BÜYÜKŞEHİR BİR BÜYÜK İSİM: FİRUZE AKIN!

Firuze Akın; 3 Ocak Salı gecesi Kızılay Meydan'da uğradığı linç girişiminin ardından geceyi geçirdiği hastanenin önünde, 4 Ocak sabahı gündemde zelzele yaratan açıklamalarda bulunmuştu. Firuze Akın'ın, babası; Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkanvekili ve 4 Ocak itibarıyla UMP'nin 10. cumhurbaşkanı adayı olan Atilla Akın aleyhine yaptığı açıklamalarının ardından kulislerde dolanan ikinci bir iddia tüm Türkiye'de şok etkisi yarattı. İddialara göre muhalefet partilerden Firuze Akın'a siyaset sahnesinden teklifler yağdı. Kızının açıklamalarının hemen ardından adaylığını açıklayan Akın'ın mitingden sonra parti binasına çekildiği ve tüm geceyi orada geçirdiği öğrenildi. Son gelen iddialar Akın'ı çılgına çevirdi. Parti binasında dört dönen Akın kameralar karşısına geçmedi.

TAM DESTEK!

Sözkonusu iddiaların ardından sosyal medyada Firuze Akın'ın ismi gündemdeki yerini korudu. UMP seçmeni tarafından, "Hain evlat!" ilan edilen Firuze Akın bir diğer kesimden büyük destek gördü. Olası bir adaylık için halktan Firuze Akın'a, "EVET!" oyu çıkarken ünlü gazetecilerden ardı ardına destek yazıları geldi. UMP kanadından olaya dair bir açıklama gelmezken Atilla Akın'ın adaylıktan sonraki gün olan günlük planını iptal etmesi gözlerden kaçmadı.

YEREL SEÇİMLER İÇİN BÜYÜK HAZIRLIK

EOP Genel Başkanı Yakup Konuk ve İDP Genel Başkanı Deniz Kösedağ'ın yerel seçimlerde üç büyük şehre yükleneceği ve birini bile vermek istemediği bilinirken en güçlü isimleri büyükşehirlerde kullanmak için kolları sıvamıştı. Konuk'un yeni gözdesi, ezeli rakibi Atilla Akın'ın kızı Firuze Akın. Özellikle İstanbul için parti içinde büyük baskı kurduğu bilinen Konuk'un Firuze Akın'a büyük bir teklifle gittiği iddia edildi. Yerel seçimler için en büyük ismi açıklamak isteyen Konuk, Firuze Akın'la telefonda görüştü.

"Bir var imiş, iki çok imiş, üç yok imiş, dört kaçmış, beş var imiş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; cennet misali bir memleket var imiş. Toprağı bereketli, suyu lezîz, ahâlisi civanmert imiş amma başında kralı yok imiş. "Kralı intihâb edelim," demişler, "Olmaz," denmiş. "Başvekil seçelim," demişler, "Olur mu hiç," denmiş. Bu güzelim halk, me'yûs hâlinden bîçâre düşerken bir âdem çıkıvermiş meydana.
Zeyrek, anlak, babayânî bir zât imiş. Çıkmış bir tepenin başına, nidâ etmiş halka: "Ey ahâli, ey millet-i necîbe! Kral intihâb edelim! Zîrâ bizi ancak cihâna meydan okuyacak bir kral aklar!" Halk durur mu, sormuş hemen: "Sen dahi evvelkiler misâli olmaz mısın?" Halkın hiss-i kable'l-vukûsu hiç şaşmazmış. Adam hemen gür sesle haykırmış: "Siz kralınız olacak zâttan hesap mı sorarsınız?"

-Kambur Kalem

BABA KAPISI KAPALI, PARTİ KAPISI AÇIK!

Yakup Konuk parti toplantısının ardından gazetecilerin sorularını yanıtlarken Firuze Akın için sorulan sorulara, "Öncelikle geçmiş olsun dileklerimizi iletiyoruz. Aylar önce söylediğimiz gibi Firuze Akın, Atilla Akın'ın kızı değil, bu ülkenin en özel sanatçılarından biridir bizim için. Kendini bilmez bir grubun saldırısına uğramıştır. İnsanları kimliklerine göre değil, şahıslarına göre yargılamalıyız. Firuze Hanım da şahsını bir kez daha kameralar önünde en doğru şekilde belli etmiştir. Kendisine verdiği destek için teşekkür ederiz. Şiddetse asla kabul edilecek bir durum değildir," derken teklif sorularına yalnızca teşekkür etmeyi tercih etti. Son sözlerineyse, "Elbette partimizin kapısı sanatçı Firuze Akın'a daima açıktır. Biz babasını değil, kendisini tanırız. Kendisine saygı duyarız, sanatına hayranlık duyarız. Bir görüşme elbet olabilir. Şeref duyarız böyle büyük bir sanatçıyı ağırlamaktan. Firuze Hanım bizim için UMP ve Akın soyadının önündedir. Hep de öyle kalacaktır. Kendisinin daima başımız üzerinde yeri vardır," sözlerini kullandı.

HAYRANLARI ELVIS PRESLEY'İ UNUTMADI

Rock'n Roll müziğinin efsanevi ismi Elvis Presley'in 76. doğum günü, İstanbul'da kutlandı. Sanatçının Türkiye'deki resmi hayran topluluğu 'Elvis is in İstanbul now' tarafından Olimpia Event Hall'da düzenlenen geceye çok sayıda Elvis Presley hayranı katıldı.

POLİTİKA | EKONOMİ | ÇEVRE | KÜLTÜR | SPOR | EĞİTİM | İŞ

Ne mümkün zulm ile bidâd ile imhâ-yı hürriyet, Çalış idrâki kaldır muktedirsen âdemiyyetten.
-Nefi

ÜB HABER
üfe burada

Hicret 2011. Ocak 8. Cumartesi. Gün 8. Kalan 358.

yıl: 22 · sayı: 7677 · Çanakkale Cephesi'nden Çekilme (1916) · 50 Kr (KDV Dahil)

BABASININ KIZI DEĞİL, BABA SIZISI!

Kasım ayının son günlerinden beri ülkede süren olayların ardından tansiyon bir inip bir çıkmaya devam ediyor. UMP ve Akın ailesinde sularsa durulmak bilmiyor. Akın ailesinin kızıştırdığı olayların mağdurlarından biriyse bizzat Atilla Akın'ın kızı Firuze Akın'dı. Akın, taburcu edildiği hastane önünde yaptığı açıklamayla ülke gündemine oturmuş ve cumhurbaşkanlığı adaylığını açıkladığı gün babasına âdeta meydan okumuştu. Bu açıklamanın hemen ardından kulislerde dolaşan teklif iddiası hız kazandı. Firuze Akın'ın gözü Ankara ya da İstanbul'da! İddiaya göre Firuze Akın babasına can damarından rakip olacak.

"ANLAŞMA YOK!"

Tamer Aydoğdu, Karaaslan'ın aksine yazdığı köşe yazısında "Teklifin gittiği doğru ama yapılan bir anlaşma yok. Konuk'la görüşen Firuze Akın gelen teklifi 'siyasete girmeye niyeti olmadığını' neden göstererek reddetmiş. Yüz yüze görüşme henüz olmamış. İlerleyen günlerde fikir değişir mi bilinmez ama şu an bana gelen bilgiler Firuze Akın'ın bu teklife açık kapı bırakmadığı. Atilla Akın kanadında da bu teklif hiç hoş karşılanmamış," sözleriyle konuya değindi.

EOP Genel Başkanı Yakup Konuk, sorulan Firuze Akın sorularına cevap vermese de kulislerde dolanan bilgiye göre ikilinin kısa vakitte aynı masaya oturacağı ve Firuze Akın'la sözde anlaşmaya varıldığı iddia edildi. Yerel seçimlerde İstanbul ve Ankara için canhıraş çarpışan iki partinin adayları dört gözle beklenirken Eşitlik ve Onur Partisi adaylarından birinin Firuze Akın olduğunun kesinleştiği söylendi. Gazeteci Fatih Karaaslan dün attığı tweette, "Ankara'da başlayan zafer Ankara'da yenilgiye mi dönüşecek?" yazarken siyasi hayatına Ankara'yla girmiş Atilla Akın'ı akıllara geldi.

Duydum ki varlığım sarsmış koltukları. İsmim verilir olmuş yargıçlara. Lafı koydum ortaya, tutan düşsün oyuna. Sözüm keskin, yolu dar, geri duran unutulsun yarına! Krallar düşmüş bir kalemin ardına. Söylemek düşer o vakit kaleme; bre koca adamlar kalem sizden yana yazmaz, sizden de kalemi yalancı çıkaracak kuvvet doğmaz. Gün gelecek kalem kılıçtan keskin bellenecek, mektepliler sizi yenecek. Oynayıverin şimdi oyununuzu. Kalem kurşunu yenecek.

-Kambur Kalem

ADAM KİM?

Hastane önünde açıklama yapan Firuze Akın'ın arkasında duran gizemli adamın kim olduğu dün sosyal medyada en çok konuşulan konulardan biri oldu. Atilla Akın'ın korumalarından biri olmadığı söylenen gizemli adamın kimliği halk tarafından oldukça merak edilirken kimliğinin olayla bağlantısı da çok sayıda soruya yol açtı.

POLİTİKA | EKONOMİ | ÇEVRE | KÜLTÜR | SPOR | EĞİTİM | İŞ

İstibdadın pençesinde inler milletin bağrı,
tahtta oturan,
sanır ki Tanrı.
-Şair Eşref.

ÜB HABER
ülke burada

Hicret 2011. Ocak 12.
Çarşamba. Gün 12.
Kalan 354.

yıl: 22 · sayı: 7681 · Osmanlı Meclis-i Mebûsanı'nın Son Devre Toplantısı (1920) · 50 Kr (KDV Dahil)

EŞ Mİ RAKİP Mİ? FİRUZE AKIN'A "KARŞI HAMLE"

Kulisler, Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkanvekili Atilla Akın'ın kızı Firuze Akın'ın Eşitlik ve Onur Partisi adayı olacağını konuşurken UMP kanadından sürpriz isim kulaktan kulağa dolaşmaya başladı. Yeni Ufuklar Partisi Genel Başkanı Orhan Yiğit'in oğlu Alparslan Yiğit Amerika'da tamamladığı eğitiminin ardından ülkeye dönmüştü. Siyaset sahnesine çıkacağı soru işareti olan Yiğit hakkında ortaya şok bir iddia atıldı. Atilla Akın'a damat mı, aday mı?

"BERABERLİK!"

Tarihin her anında ortak paydada buluşan UMP ve YUP arasında çıkan iddiaların ardından "ittifak" ihtimali dile getirildi. Rakiplerine karşı daima sert, birbirlerine karşı her zaman hoşgörüyle konuşan Akın ve Yiğit için resmiyette ortak payda yolu gözüktü. Olası bir adaylıkta da evlilikte de iki partinin yakınlaşması kaçınılmazken iki lider de sorulan sorulara yanıt vermedi. Firuze Akın ve Alparslan Yiğit'in sergideki samimi halleri de evlilik iddialarını güçlendirdi. Bu birleşme karşısında seçmen mutluyken tepki gösterenler de oldu.

SERGİDE BAŞLAYAN AŞK MI, REKABET Mİ?

16 Kasım'da kariyerinin ilk resim sergisini açan Firuze Akın'ın sergisine, siyasetten sosyeteye pek çok ünlü isim akın etmişti. Gelen isimler arasında en çok konuşulan açıklamalarıyla Alparslan Yiğit olmuştu. "Kendisi benim için siyaset üstü," açıklamasının ardından köşesine çekilen Yiğit'in adı yeniden konuşulmaya başlandı. EOP'nin Firuze Akın hamlesine karşı tavrını sertleştiren UMP yeni bir ismi gündemine aldı. Aldığı eğitim ve duruşuyla yurt dışında katıldığı oturumlarda dikkat çeken ve bir kesim tarafından, "Geleceğin Atilla Akın'ı," diye adlandırılan Yiğit ülkeye dönse de beklenildiği gibi babasının yanında siyasete adım atmamıştı. Kapalı kapılar ardında konuşulanlara göre, Firuze Akın adaylığına karşılık aynı şehirden Alparslan Yiğit aday gösterilecek ve olası bir yenilginin önüne geçilecek. Bir diğer taraftan Atilla ve Alparslan yakınlığının sebebinin bu olmadığı, Firuze Akın'a duyduğu hayranlığı her fırsatta dile getirmeye çekinmeyen Yiğit'le Atilla Akın'ı birleştiren noktanın siyaset değil, evlilik olduğu konuşuluyor.

"BU BİR İŞ İLANIDIR" KRAL VEZİRİNİ ARIYOR, BAŞVURULAR İÇİN SIRAYA!

"Kralım çok yaşa, kralım çok yaşa!" sesleri yükseliyor yükseliyor da e be kardeş bu kral yaşasın yaşasın da az bir nefes de almasın mı? Bunca memleket derdinin içinde nasıl şeyrü sefa içinde yaşayacak adamcağız? Kralın tacını taşıyacak, cübbesini giydirecek biri de lazım değil mi? Kim olsa ki bu? Bizim memlekette saadet kraldan geçer. Kral rahat olmadı mı ne'mediursun? Ne yapar bu halk? Kimin düşer yoluna, kime el divan kesilir? İşte kralın yükü bu kadar ağırken çıkıp duyurdu bu haberi. "Vezir lazım bu krala!" Bir de kızı varmış kralın. Güzel mi güzel, alımlı mı alımlı. Efsunlu, isti'dad'lı! Kralın kafasında bir ruşen yanıvermiş. "Bana kızımın yanına yaraşır bir soyludan iyi vezir mi bulunur?"

–Kambur Kalem

WASHINGTON - PEKİN HATTINDA AMBARGO KRİZİ: ABD GERİ ADIM ATMIYOR!

Washington ve Pekin arasındaki askeri gerilim, ABD'nin Çin'e yönelik uzun süredir devam eden silah ambargosunu kaldırmayı reddetmesiyle yeni bir zirveye ulaştı. Çin'in yeni nesil J-20 hayalet uçağını test etmesi ve ABD'nin Tayvan'a silah satışlarını savunması, iki süper güç arasındaki diplomatik köprüleri sarsarken; Washington yönetimi ambargoyu "bölgesel güvenlik ve insan hakları" gerekçeleriyle sürdüreceğini ilan etti. Pekin'in bu tutumu "Soğuk Savaş kalıntısı" olarak nitelemesine rağmen, ABD hem kendi kısıtlamalarını korudu hem de Avrupa Birliği üzerindeki ambargonun devam etmesi yönündeki baskısını yineleyerek askeri teknoloji rekabetinde geri adım atmayacağını gösterdi.

POLİTİKA | EKONOMİ | ÇEVRE | KÜLTÜR | SPOR | EĞİTİM | İŞ

Âyinesi iştir kişinin lâfa bakılmaz. Şahsın görünür rütbe-i aklı eserinde. –Ziya Paşa

ÜB HABER
ülke burada

Hücret 2011. OCAK 14. Cuma. Gün 14. Kalan 352.

yıl: 22 · sayı: 7683 · Osmanlı Devleti'nin Süveyş Kanalı Seferi (1915) · 50 Kr (KDV Dahil)

REKABETE KARŞITLIK, "EŞ"E SUSKUNLUK

Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkanvekili ve 10. cumhurbaşkanı adayı Atilla Akın'ın kızı Firuze Akın'ın babası aleyhine yaptığı açıklamaların ardından gündem Akın ailesiyle sarsılmıştı. Yerel seçimlerde adaylığı konuşulan Firuze Akın'ın karşısına rakip olarak çıkacağı iddia edilen ve Firuze Akın'la evliliğe giden bir ilişki yürüttüğü söylenen Alparslan Yiğit dün Uluslararası Barış Gecesi Resepsiyonu – Ankara Barış Forumu 2011 gecesi çıkışı Bülent Akın'la kameralar karşısına geçti.

"FİRUZE HANIM'A HİÇBİR KOŞULDA RAKİP OLMAM."

Tüm gece Bülent Akın'la aynı masayı paylaşan ve derin bir sohbetle geceyi tamamlayan Alparslan Yiğit'in Barış Gecesi sonunda gazeteleri görmesiyle tavırları sertleşti. Yiğit gazetecilere tepkiliydi. Başta sorulara cevap vermemeyi tercih eden Yiğit, Firuze Akın'ın ismini duymasıyla kararından büyük hızla vazgeçti ve kameralar karşısına geçti. Yiğit yapılan haberler için açıklama yaparak sözlerine başladı. "Yapılması gereken beni ve Firuze Hanım'ı böyle bir manşete dahil eden herkesle hukuk önünde hesaplaşmak, bu kirli kalemleri kırmaktır ama Firuze Hanım'ın benden özel bir ricası oldu. Kesinlikle hiçbir gazeteciyi şikayet etmememi istedi. Kendisi benim için çok kıymetlidir, kırmadım ve yapmadım ama ne Firuze Hanım ne de ben bu ülkenin magazin malzemesi değiliz," diyen Yiğit gazetecilerden gelen adaylık sorularına da yanıt verdi. "Yerel seçimlere kadar ne olur bilinmez. Siyaset iki kere ikinin dört ettiği bir yer değil ama şuna cevap vermemi istiyorsanız ben Firuze Hanım'ın karşısına hiçbir kulvarda rakip olarak çıkmam. O benim, ben onun rakibi olamayız. Hep derim, kendisi benim için siyaset üstü," derken çıkan evlilik iddialarınaysa cevap vermedi, sessiz kaldı ve Bülent Akın'la vedalaşıp kameraların kadrajından çıktı.

DERTLİ VELİAHT'A BİR ŞİFACI!

Deve tellal iken, manda berber, soylu vezir iken, veliaht çıkmış meydana; kuyruğunu sallamış, dişini göstermiş, isyanın ilk fitilini yakıvermiş. Kral, tacını taşıyacak vezirini bulmuşken, evde yatan garib görünüşlü veliaht durur mu hiç?

"Baba, baba, ya ben ne olacağım?" demiş. Bu veliahtın elinden bir iş gelmez, eline geçen işi de allem eder kallem eder, yine yüzüne gözüne bulaştırırmış. Babasının hilatinden bir parça koparamayınca, gitmiş geleceğin vezirinin eteğine sarılmış.

"Ey müstakbel vezir," demiş, "beni sakın unutma ha! İzdivac murad edeceğin benim kardeşimdir."

–Kambur Kalem

KİTABEVİNİ HARACA BAĞLAMAK İSTEYEN 2 ŞÜPHELİ YAKALANDI

Bir kitabevinin sahibi B. K., İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurarak Beşiktaş'taki işyerine, içinde tehdit mektubu bulunan bir zarf bırakıldığını bildirdi. Mektupta 100 bin TL istenerek "Parayı vermezseniz 5 saat içinde aile bireylerinizi öldürürüz." şeklinde tehdit yer aldığı öğrenildi. Savcılığın talimatıyla çalışma başlatan polis ekipleri, güvenlik kameralarını inceleyerek zarfı bırakan kişinin geldiği aracın plakasını tespit etti. Bu bilgi üzerinden kimlikleri belirlenen S. K. ve Y. S. gözaltına alındı. Soruşturma kapsamında S. K.'nin, B. K.'nin akrabası olduğu ortaya çıktı. Şüphelinin ifadesinde, B. K.'yi sevmediği için böyle bir plan yaptığını ve onu korkutmak istediğini söylediği öğrenildi. İşlemleri tamamlanan iki şüpheli adliyeye sevk edildi.

CEZAEVİNDE YILLARDIR TUTULAN ÜNLÜ MAFYA LİDERİ AKCİĞER KANSERİNDEN ÖLDÜ!

Türkiye'nin en çok konuşulan organize suç liderlerinden, sayısız suç kaydıyla bilinen Cengiz Resul Atmaca (69), tedavi gördüğü Ankara Eğitim Araştırma Hastanesinde dün gece saatlerinde akciğer kanseri nedeniyle hayatını kaybetti. Atmaca, yaklaşık 11 yıldır tutuklu bulunduğu cezaevinde uzun süredir solunum rahatsızlıkları nedeniyle tedavi görüyordu. Atmaca önce ağırlaştı. Adalet Bakanlığı kaynakları, son aylarda hastalığının ilerlemesi üzerine Sağlık Kurulu raporuyla tedavisinin cezaevi koşullarında sürdürüldüğünü bildirdi. Atmaca'nın cenaze bilgisi gizlenirken bazı istihbarat kaynaklarının "cenazeye dışarıdaki örgüt unsurlarının da ilgi gösterebileceği" endişesiyle bölgede güvenlik önlemlerinin artırıldığını bildirdi.

Ne mümkin zulm ile bidâd ile imhâ-yı hürriyet,
Çalış idrâki kaldır muktedirsen ademiyyetten
-Namık Kemal

ÜB HABER
ülke burada

Hicret 2011. Ocak 17.
Pazartesi. Gün 17.
Kalan 349.

yıl: 22 · sayı: 7686 · Galata Tüneli'nin Açılımı (1875) · 50 Kr (KDV Dahil)

ANKARA OYUNU KİMDEN YANA KULLANIR?

Firuze Akın için iddia edilen adaylık konusu henüz netlik kazanmamışken olası bir rekabette başkentin oyunu kime kullanacağı tartışılmaya başlandı. Atilla Akın'ın kızı ve Orhan Yiğit'in oğlu arasında yaşanacak rekabet için tahminlerde bulunurken soyadın mı, şahsın mı öne çıkacağı merak konusu. Soyadın öne çıkması durumunda Firuze Akın'ın seçimi kazanacağı konuşulurken, şahsın öne geçtiği durumda oy pusulasının Alparslan Yiğit'e kayacağı tahmin ediliyor. Atilla Akın, Alparslan Yiğit'e desteğini açıkladığı takdirde kızına karşı ikinci bir savaş başlatacakken baba kız arasında ipler yeniden gerilecek. Bir diğer taraftan Alparslan Yiğit ve Firuze Akın arasında gizli tutulmaya devam eden ilişki meselesinin Ankara halkı tarafından hoş karşılanmayacağı dile getiriliyor.

"Deve, Pire, Çoban, Şarlatan"

Vakt-i zamanında, develer tellâl, pireler berber, çobanlar dahi kral, veliahtlar şarlatan iken; kurnaz bir kral var imiş. Bu kralın bir de korkak, deveye pire, çobana kuzu, halka şarlatan bir oğlu var imiş. Şatosunda delikten deliğe fare missali koştururken sokakta dolaşan kedilere bile haset edermiş. Gök gürlermiş isyan var sanır, davul zurna geçer tir tir titrermiş. Gel zaman git zaman, babasının cübbesinde dolaşırken çıkmış balkona, onun yönüne esmeyen ağaca bakmış, pek çirkin, çehresi çürük ayva gibi buruşukken ağlayadurmuş. "Baba baba bu ağaç benden yana esmiyor, keselim gitsin!"

-Kambur Kalem

ÜLKE AKIN'IN, BAŞKENT YİĞİT'İN!

Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkanvekili ve 10. Cumhurbaşkanı adayı Atilla Akın'ın başlattığı Türkiye turu son sürat devam ederken Akın söylediğini yaptı ve soluğu halkın yanında aldı. Dur durak bilmeden konum değiştiren Akın'ın ocak sonundaki adresi Ankara! Ankara için ortaya atılan iddia ise kulislerde hızla yayılmaya başladı. Ankara mitingine Yeni Ufuklar Partisi Genel Başkanı Orhan Yiğit'in oğlu Alparslan Yiğit'le katılacağı ve Alparslan Yiğit'e başkenti emanet edeceği iddia edildi.

CD DÜKKÂNINDA SİGARA İÇİN ŞAHSIN KAFASINDA ŞİŞE KIRDILAR

Edinilen bilgiye göre olay, Esentepe Mahallesi Tuna Caddesi üzerinde meydana geldi. İddiaya göre H.V. (29), CD almak için elindeki sigara ile işyerine girdi. H.V, kendisini ikaz eden işyerindeki bir grup gençle tartıştı. Tartışmanın kavgaya dönüşmesi üzerine zanlılar H.V.'yi darp ederek kafasında şişe kırdı. Şahsın şikâyetçi olması üzerine olay yerine gelen polis O.A.'yı (16) gözaltına aldı. Olayla ilgili soruşturma sürüyor.

KAVŞAK VE KÖPRÜLÜ ALTGEÇİT ÇALIŞMASI ADANA'NIN TRAFİĞİNİ KİLİTLEDİ

Yüreğir Belediye Başkanı, yapımına başlanan kavşak ve köprülü altgeçit çalışmasının Adana'nın ulaşım master planının olmaması nedeniyle trafiği kilitlediğini söyledi. Başkan, Çukurova Üniversitesi Kültür Merkezi'nin davetlisi olarak "Adana'nın ulaşım sorunları ve çözüm önerileri" konulu bir konferans verdi. Aslan Konağı'ndaki konferansa Adana büyükşehir belediye başkanvekili, Çukurova Üniversitesi rektörü, Yüreğir kaymakamı, sivil toplum örgütü temsilcileri ve idareciler katıldılar. Kendisine bu imkânı verdikleri için Aslan ailesi ve Çukurova Üniversitesi'ne teşekkür ederek söze başlayan Yüreğir belediye başkanı, kavşak ve köprülü altgeçit çalışmasının Adana'nın ulaşım master planının olmaması nedeniyle trafiği kilitlediğini söyledi.

TOROS İPEK ANAOKULU ÖĞRENCİLERİ HARÇLIKLARIYLA KARDEŞ OKULA OYUNCAK ALDI

Antalya'da Toros İpek Anaokulu öğrencileri kumbaralarında biriktirdikleri parayla kardeş okuldaki arkadaşlarına oyuncak aldı. Toroslu öğrenciler, "sosyal sorumluluk" projesi kapsamında evlerindeki kumbaralarında bir ay boyunca para biriktirdi. Okula getirdikleri kumbaralarını sınıfta arkadaşlarıyla aynı anda açan küçükler, biriktirdikleri paralarını saydıktan sonra oyuncakçının yolunu tuttu. Hem kendilerine hem de Demirgül İlköğretim Okulu içinde yer alan anaokulu öğrencilerine oyuncaklar aldı. Daha sonra kardeş okula yaptıkları ziyarette oyuncakları kardeş okul öğrencilerine hediye ettiler.

POLİTİKA | EKONOMİ | ÇEVRE | KÜLTÜR | SPOR | EĞİTİM | İŞ

İdrâk-i meâli bu küçük akla gerekmez, Zira bu terazi bu kadar sıkleti çekmez. Ziya Paşa

ÜB HABER
üç burada

Hicret 2011. Ocak 18. Salı. Gün 18. Kalan 348.

yıl: 22 · sayı: 7687 | Lozan Antlaşması'nın ABD Kongresi'nce Reddi (1928) | 50 Kr (KDV Dahil)

GÖLYAKA YOLU NİSAN'DA AÇILACAK

Gölyaka Belediye Başkanı, Gölyaka ile D-100 karayolunu birbirine bağlayan yolun Nisan ayında tamamlanarak açılacağını söyledi.

MALATYA'DA SULAMAYA GEÇEN YIL 20 MİLYON TL HARCANDI

Malatya'da geçen yıl sulama yatırımlarına 20 milyon TL harcandığı belirtilip, son 30 yılın en büyük projelerinin gerçekleştirilmesi nedeniyle köye dönüşün başladığı bildirildi.

TÜRKİYE'NİN KENT KONSEYLERİ, İSTANBUL'DA BULUŞTU

Gaziantep Kent Konseyi'nin Dönem Başkanlığı'nı yürüttüğü, Türkiye Kent Konseyleri Birliği toplantısı, 24 Kent Konseyi Genel Sekreteri'nin katılımı ile Marmara Belediyeler Birliği'nin Eminönü'nde bulunan merkez binasında yapıldı.

MALATYA'DA SOSYAL HIZMETLER ÇALIŞMALARI

Edinilen bilgiye göre, engelli çocuğu bulunan aileye evde çocuklarına bakmaları durumunda aylık maaş ödeniyor. Bu kapsamda, geçen yıl 767 engelliye 13 milyon 700 bin TL evde bakım ücreti ödendiği aktarıldı.

ÇANKAYA'DA SİLAHLI SALDIRI!

Dün öğlen saatlerinde Ankara'nın Çankaya ilçesinde bulunan bir restorana, kimliği henüz belirlenemeyen kişi ya da kişiler tarafından silahlı saldırı düzenlendi. Edinilen bilgilere göre, saldırganlar restorana ateş açtıktan sonra olay yerinden hızla uzaklaştı. İhbar üzerine bölgeye çok sayıda polis ve sağlık ekibi sevk edildi. Olay sırasında restoranda bulunan vatandaşlar panik yaşarken çevrede yoğun güvenlik önlemleri alındı.

ÜÇ YARALI!

Edinilen bilgilere göre, saldırganlar restorana ateş açtıktan sonra olay yerinden kaçtı. Saldırı sırasında restoranda bulunan 3 kişi yaralandı. Çevredeki vatandaşların ihbarı üzerine bölgeye çok sayıda polis ve sağlık ekibi sevk edildi. Yaralılar, olay yerinde yapılan ilk müdahalenin ardından ambulanslarla çevredeki hastanelere kaldırıldı. Yaralıların hayati tehlikesinin bulunmadığı öğrenildi. Saldırı nedeniyle restoranda ve çevrede maddi hasar oluştu.

THK'DAN ÖĞRETMENLERE KURS

Öğretmenlere yönelik 6 gün devam eden kurs ile ilgili bir açıklama yapan THK Van Şube Başkanı V.D., 2010 yılında kendilerine verilen 'Model uçak rehber öğretmenlik kurs'u açma yetkisiyle Van ve ilçelerinde kurs açmaya başladıklarını söyledi. Model Uçak Rehber Öğretmeni İ.G tarafından İ.B. İlköğretim Okulu'nda bazı okul öğretmenlerine yönelik 6 günlük kurs verildiğini ifade eden Dicle, "Bu kursta öğretmenlerimiz A2 Leylek planör modeli uçak yaptılar. Kursa katılan öğretmenlerimiz bu kursta başarı göstererek sertifika almaya hak kazanmışlardır. Şubemiz, ilimizde havacılığın bütün dallarında aktif bir şekilde hizmet vermektedir. Bu açılan kurslarda herhangi bir ücret alınmamaktadır. Gençlerin Van'da havacılığı yapabileceği tek adres ise THK Van şubemizdir" dedi.

OKUMA AZMİ 62 YAŞINDA DİPLOMA SAHİBİ YAPTI

İzmir'in Dikili ilçesine bağlı Salihler köyünde yaşayan Dilek Ruşen, üç ay gittiği okuma yazma kursunun diplomasını almak için Dikili İlçe Milli Eğitim Müdürlüğüne geldi. Diplomasını almaya hak kazandığını belirten Ruşen, "Salihler Köy Okulu'nda bizi okuma yazma kursuna çağırdılar. Biz de gittik okuduk. Dikili İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünden diplomalarımızı alacağımızı söylediler ben de buraya gelip diplomamı aldım. Küçüklüğümden bu yana diploma almayı, okuma yazma öğrenmeyi arzu ediyordum. Dikiş nakış kursuna da gittim, oradan da diplomamı aldım," diye konuştu.

ÇİVİSİ ÇIKMIŞ MEMLEKET

Bir varmış bir yokmuş. İnsan çok, merhamet yokmuş. Toprağı zengin, suyu pak, ekmeği alın teri olan bir memleket varmış. Varmış da sonra ne olmuş? Meydanlarda silahlar sıkılır, insanlar öldürülür olmuş. Yaşlılar konuşurlarken kendi aralarında, "Bu memleketin haline ne oldu böyle?" diye eski kralları, hükümdarları görmüş bir adam sormuş. Çok geçmemiş bulunmuş cevabı, "Bre ahali, bozdular bu memleketin halini, herkesi akladılar, namussuzu da çıkardı silahı, beni de aklasınlar, dedi. Hak değil midir?"

–Kambur Kalem

POLİTİKA | EKONOMİ | ÇEVRE | KÜLTÜR | SPOR | EĞİTİM | İŞ

Tahammül mülkünü yıktın Hülâgû Han mısın kâfir Aman dünyâyı yaktın âteş-i sûzân mısın kâfir -Nedim

ÜB HABER
üfke burada

Hicret 2011. Ocak 20. Perşembe. Gün 20. Kalan 346.

yıl: 22 · sayı: 7689 · Adrese Dayalı İlk Nüfus Sayımı (2008) · 50 Kr (KDV Dahil)

ANKARA'YA SON BİR!

Kulisler, Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkanvekili Atilla Akın'ın yanında Alparslan Yiğit'in Ankara'da boy göstereceğini konuşurken büyük Ankara mitingine son bir gün! Şehirden şehire halkın içinde mitinglerini sürdüren Atilla Akın ilk büyükşehir mitingini Ankara'da yapacak. Ankara'da yanında oğlu Bülent Akın'la çıkarsa Ankara için hedef oğlu, Alparslan Yiğit'le çıkarsa hedef can dostunun oğlu ya da damadı olacak. İsim hâlâ gizli tutuluyorken büyük mitinge son bir gün.

ANKARA'NIN GÖBEĞİNDE YANGIN FACİASI!

Ankara'nın iş insanlarının gözde semti Yaşamkent'in en pahalı sitesinde, dün gece saatlerinde yangın çıktı. Kısa vakitte tüm binayı saran yangında hayatını kaybeden ve yaralanan vatandaşların olduğu bildirildi. Gelen ilk bilgilere göre yangının çıkış nedeninin insan kaynaklı olduğu, site sakinlerinden olan Seher Ö.'nün evinden yangından önce kavga sesleri duyulduğu, komşuların güvenliğe haber verdiği öğrenildi. Komşuların iddiasına göre yangının Seher Ö.'nün evinde kasti olarak, insan kaynaklı çıkarıldığı belirtildi. Ölü ve yaralı sayısının bildirilmediği yangın saatler sonra kontrol altına alındı. İfadesi alınmak üzere güvenlik görevlisi, apartman çalışanları ve site sahibi karakola götürüldü. İtfaiye görevlilerinin saatler içinde kontrol altına aldığı binada birçok katta maddi zararın olduğu, evlerin kullanılamaz hale geldiği belirtildi. Savcılık soruşturmasıysa sürüyor.

ÇİN, 2010'DA YÜZDE 10.3 BÜYÜDÜ!

Çin Devlet İstatistik Müdürü Ma Jiantang, Devlet Konseyi'deki basın toplantısında ekonomideki son verileri açıkladı. Ma, Çin'in 2010 yılında Gayri Safi Yurtiçi Hasılası'nın (GSYİH) bir önceki yıla göre yüzde 10.3 artış kaydederek, 39.8 trilyon yuan (6.05 trilyon dolar) olduğunu söyledi. Ma, Tüketici Fiyatları Endeksi'nin (TÜFE) ise bir önceki yıla göre yüzde 3.3 arttığını, aralık ayındaki TÜFE'nin ise bir önceki yılın aynı ayına göre yüzde 4.6 yükseldiğini ifade etti. Üretici fiyatları endeksi (ÜFE) de geçen yıl yüzde 5.5 artış kaydetti. Geçen yıl ayrıca endüstri katma değeri yüzde 15.7, perakende satışları yüzde 18.4, sabit sermaye yatırımları da yüzde 23.8 arttı.

"KORKAK, BABADAN GEÇMEDİ"

Evvel zaman içinde, kurbağalar kaval çalar, sinekler dans eder, korkaklar fısır fısır deliklerde dolaşırmış. Kral çıkacak sarayının tepesine, tutuverecekmiş bir güvendiğinin sağ kolunu, kaldırıp sunacakmış halka. "Ey halkım, bakın bundan böyle sağ gözüm de budur, sağ kolum da bu!" Halk aşağıda bekler iken merakla, herkesin aklında tek bir isim var imiş. Bu kralın bir de oğlu var bilinirmiş. Saf salak, suratı zebella, meymenetsizmiş amma kralın da oğluymuş işin sonu. Herkesler onu bekler iken bu kurnaz, gözleri felfecir okuyan kral dönmüş arkasındakilere demiş ki, "Bre mahlukatlar oğlum diye de, akılsızın tekini sırtıma alır mıyım?"

–Kambur Kalem.

SEYMER'İN KARMA RESİM SERGİSİ BÜYÜK İLGİ GÖRDÜ

Seyhan Belediyesi Meslek Edindirme Merkezleri bünyesindeki Tellidere SEYMER resim bölümü kursiyerleri tarafından hazırlanan karma resim sergisi açıldı. Bir hafta süreyle Tellidere SEYMER Fuayesinde açık kalacak olan sergiye kursiyerler, yakınları ve sanatseverler büyük ilgi gösterdi. Kursiyerlerin resim sergisinin açılışı Seyhan Belediye Başkan Başkan Yardımcısı H.Ş.'nin ve SEYMER Koordinatörü N.İ.'nin da katılımıyla yapıldı.

GAZİANTEP'TE 86 TON KAÇAK AKARYAKIT ELE GEÇİRİLDİ

Gaziantep Emniyet Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele ekiplerinin il genelinde kaçak akaryakıt noktalarına yönelik yürüttüğü operasyonlarda, piyasaya sürülmeye hazırlanan yaklaşık 86 ton kaçak akaryakıt ele geçirildi. Yapılan denetim ve baskınlarda çok sayıda adrese eş zamanlı müdahale edilirken, kaçak ürünlerin dağıtım aşamasında olduğu öğrenildi. Operasyon kapsamında gözaltına alınan çok sayıda şüpheli, emniyetteki işlemlerinin ardından adli makamlara sevk edildi.

Leyla gitmişti. Tarhanların yuvasında artık çiçekler solmuştu, *portakallı kek kokmaz olmuştu, lavantalar şişelerinde kalmıştı, yumuşatıcı kokmuyor, yemekler tuzsuz oluyor, çamaşırlar tam kurumuyordu.*

Leyla ölmüştü. Ali Ecevit öksüz kalmıştı.

Gül Güzeli Leyla, ah Leyla.
Bahtının karalığını çitileyerek açmış Leyla.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP